KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No M 973 Acc. No 1403

Author ചിന്ന സി. ടി.

Title നമ്മുടെ നിത്യോപയോഗ വസ്തുക്കളുടെ ചരിത്രം

BOOK To READER

* Thank you for not tearing my pages.
* Grateful for not Writing Comments or putting unsightly markings.

CALLING URGENT ATTENTION

1. Tearing of pages causes permanent damage to the Book. Please think of the Reader who finds missing pages after reading that far. It is cruelty to the innocent.

2. Writing Comments and putting markings disfigure the Book. Please take care.

Secretary

1325

അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടിന്റെ ചരിത്രം

American Aikyanatinte Caritram

(A History of the United States)

Author : **C. P. HILL**

Translator : **Kuttanad K. Ramakrishna Pillai**

First Published June 1971

Copies 2000

Printed at :

Balan Press, Trivandrum

Price : Rs. 9.00

Publishers :

State Institute of Languages
Trivandrum

Copyright:

State Institute of Languages
Trivandrum

Published under the scheme for production of University level literature in Indian Languages with the assistance of the Ministry of Education and Youth Services, Government of India.

SIL/49/71

KOTT_AYAM PUBLIC LIBRARY
1402
KOTTAYAM

അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടിന്റെ ചരിത്രം

സി. പി. ഹിൽ

പരിഭാഷ

കുട്ടനാട്ട് കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള

കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്

തിരുവനന്തപുരം

973
Hil-A

ജനറൽ എഡിറ്റർ

എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ

ചീഫ് എഡിറ്റർ

കെ. ജെ. മാത്യുതരകൻ

സാങ്കേതിക എഡിറ്റർ

കെ. വേലായുധൻ നായർ

ഭാഷാ എഡിറ്റർമാർ

എസ്. ഗുപ്തൻ നായർ

എൻ. രമേശൻ

പ്രൂഫ്

എം. എഫ്. തോമസ്

ആമുഖം

സർവകലാശാലാതലത്തിലുള്ള വിജ്ഞാന–മാനവിക–ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ ലഭിയ്ക്കുമാറാകുന്നതിനു് കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറിൻെറ ധനസഹായത്തോടെ നടപ്പിൽ വരുത്തിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന പദ്ധതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയാണു് ''അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടിൻെറ ചരിത്രം'' പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു്. ഇതനുസരിച്ചു് നാല്പത്തൊന്നു് ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുവാൻ ഉദ്ദേശമുണ്ടു്. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ പ്രീഡിഗ്രി ക്ലാസ്സുകളിലേയ്ക്കു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ട ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൻെറ രണ്ടു വാല്യങ്ങളും മധ്യകാലേന്ത്യാചരിത്രം സംബന്ധിച്ച ഒരു വാല്യവും മൂന്നു വാല്യങ്ങളിൽ മുഴുമിയ്ക്കുന്ന ഭാരതബൃഹച്ചരിത്രത്തിൻെറ ഒന്നാം വാല്യവും രണ്ടു വാല്യങ്ങളുള്ള സോവിയറ്റു് യൂണിയൻെറ ചരിത്രത്തിൻെറ ഒന്നാം വാല്യവും ഇതിനകം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

പ്രൊഫ. സി. പി. ഹിൽ എഴുതിയ ''അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടിൻെറ ചരിത്രം'' എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥം 1942–ൽ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. കൊളംബസ്സു് ബഹാമാദ്വീപുകളിൽ കപ്പലിറങ്ങിയ 1492–ാം ആണ്ടു മുതൽ 1940–ൽ റൂസ്വെൽട്ടു് രണ്ടാം പ്രാവശ്യവും പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതുവരെയുള്ള അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടിൻെറ ചരിത്രമായിരുന്ന ഈ പുസ്തകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. 1963 വരെയുള്ള ചരിത്രം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ടു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ രണ്ടാം പതിപ്പു് 1966–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. രണ്ടാം പതിപ്പു് 1968–ൽ വീണ്ടും മുദ്രണം ചെയ്തതാണു് ഈ മലയാളവിവർത്തനത്തിൻെറ മൂലം.

ഏതാണ്ടു് 475 കൊല്ലത്തെ അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയ–സാമ്പത്തികചരിത്രം ഈ പുസ്തകത്തിൽ ചർച്ചയ്ക്കു് വിഷയമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. നിഷ്പക്ഷമതിയായ ഒരു ബ്രിട്ടീഷുചരിത്രകാരൻ അമേരിക്കയെന്ന രാഷ്ട്രത്തിൻെറ വികസനത്തിൻെറ ചരിത്രം നോക്കിക്കാണുകയാണിവിടെ. വസ്തുനിഷ്ഠമായി സംഭവങ്ങളെയും പ്രവർത്തനലക്ഷ്യങ്ങളെയും അപഗ്രഥിക്കാനും വിമർശനബുദ്ധ്യാ വിലയിരുത്താനുമാണു് ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ബ്രിട്ടനിലെ കോളേജു് വിദ്യാർഥികൾക്കായി എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പുസ്തകമാണിതു്. മൗലികമായ ഗവേഷണത്തിൻെറ ഫലമായുണ്ടായതല്ല ഈ പുസ്തകമെന്നു് ഗ്രന്ഥകാരൻ തന്നെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തന്മൂലം അമേരിക്കൻ ചരിത്രം പ്രത്യേകവിഷയമായി ബിരുദാനന്തരതലത്തിലോ ഗവേഷണതലത്തിലോ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്ന വിദ്യാർഥിയ്ക്കു് അത്ര തന്നെ പ്രയോജനപ്പെടുകയില്ലെങ്കിലും ഡിഗ്രിതലത്തിൽ ഈ വിഷയം പഠിക്കേണ്ട ഇന്ത്യൻ വിദ്യാർഥികൾക്കു് തീർച്ചയായും ഇതൊരു നല്ല പാഠപുസ്തകമായിരിക്കും. അമേരിക്കയുടെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി സാമാന്യരൂപം ലഭിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്ന സാധാരണ വായനക്കാർക്കും –അവരുടെ സംഖ്യ കേരളത്തിൽ കുറവല്ല– ഇതു പ്രയോജനപ്പെടുമെന്ന കാര്യത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു സംശയമില്ല.

ഈ ഗ്രന്ഥം മലയാളത്തിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തതു് ശ്രീ കൂട്ടനാടു് കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ളയാകുന്നു.

കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടു്
തിരുവനന്തപുരം
24 ജൂൺ 1971

എൻ. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ
കെ. വേലായുധൻ നായർ

ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ മുഖവുര

ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അമേരിക്കൻ ചരിത്രപഠനം തുലോം അവഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണു്. ഇതു് നിർഭാഗ്യകരമാകുന്നു. എന്തെന്നാൽ, ഒരു പഠനവിഷയമെന്ന നിലയിൽ തന്നെ വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണിതു്. കൂടാതെ അമേരിക്കരെപ്പറ്റി മറ്റു സ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നു് വളരെ തെറ്റായ ധാരണകളും എളുപ്പത്തിൽ ലഭിക്കാനും സാധ്യതയുണ്ടു്. ഹോളിവുഡ് ആണു് അതിലൊന്നു്. ഇപ്പോൾ തന്നെ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഹോളിവുഡിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. സിനിമാശാലകളിൽ ചാരിയിരുന്നു് സിനിമയിലൂടെ ആയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന നൂതനപ്രതിഭാസങ്ങളെച്ചൊല്ലി അത്ഭുതപ്പെടുമ്പോൾ, ചരിത്രവും പാരമ്പര്യവുമുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രം ചപലമായ ഈ പ്രദർശനസ്ഥാനത്തിനു പിന്നിൽ ഉണ്ടെന്നു കാര്യം നാം വിസ്മരിക്കുന്നു.

ആ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വളർച്ചയെപ്പറ്റിയാണു് ഈ പുസ്തകം. ക്രിസ്റ്റഫർ കൊളംബസ്സിന്റെ കടൽയാത്ര തുടങ്ങി 1940 നവംബർ മാസത്തിൽ ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽട്ട് രണ്ടാമത്തെ തവണ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതു വരെയുള്ള അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടിന്റെ ആഖ്യാനരൂപത്തിലുള്ള ചരിത്രം പതിനഞ്ചു പതിനാറു വയസ്സും പ്രായമുള്ള കുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി രചിക്കുവാനാണു് ഞാനിവിടെ ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ വളർച്ചയാണു് പ്രധാനപ്രതിപാദ്യം. പ്രായം കുറഞ്ഞ കുട്ടികൾക്കും മുതിർന്നവർക്കും ഈ പുസ്തകം ആസ്വാദ്യമായാൽ എനിക്കു് കൂടുതൽ സന്തോഷമാകും. ഇന്നു നാം കടന്നുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൊടുംവിപത്തിനു ശേഷം മാനവരാശി ഏതു വിധത്തിൽ രൂപം കൊണ്ടാലും, അമേരിക്കൻ ജനത ലോകത്തിന്റെ പുനർനിർമാണത്തിൽ നിർണായകമായ പങ്കു വഹിച്ചേതീരൂ. അതു കൊണ്ടു് അവരെപ്പറ്റി കൂടുതൽ അറിയുക എന്നതു് വളരെ ആവശ്യമാണു്. അവരുടെ ചരിത്രം മനസ്സിലാക്കാതെ അവരെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധ്യമല്ല; അവരെപ്പറ്റി ശരിയായ ഒരു വിധി കൽപ്പിക്കുവാനും കഴിയുകയില്ല. എന്തെന്നാൽ അമേരിക്കൻ ചരിത്രമാണു് അമേരിക്കൻ ജനതയെ രൂപപ്പെടുത്തിയതു്.

മൗലികമായ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലമാണു് ഈ ഗ്രന്ഥമെന്നൊന്നും അവകാശപ്പെടുന്നില്ല. എന്നല്ല, മറ്റുവാക്കുകളിൽ നിന്നെടുത്ത വസ്തുതകളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു് ഇതെഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. എന്റെ പ്രസ്താവങ്ങളുടെ ഉത്തരവാദിത്വം എനിക്കു തന്നെയാണു്. എന്നാൽ പല വിധത്തിലും എന്നെ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാവരോടും എനിക്കു് കൃതജ്ഞതയുണ്ടു്. പ്രത്യേകിച്ചും, എന്റെ ആദ്യത്തേയ മിസ്സ് ഹിൽഡ പാർക്കർ, എന്റെ സഹപ്രവർത്തകരായ എസ്സ്. ഡി. എവേൺഡെൻ, ഇ. എൽ. ജി. വാറൻ, ആർ. ജെ. ചർച്ച് എന്നിവരോടു്. വളരെ ക്ലേശിച്ചു് ഇതു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച പ്രസാധകരോടും എനിക്കു് അളവറ്റ നന്ദിയുണ്ടു്. എല്ലാവർക്കുമുപരി, ക്ഷമയോടെ ഇതിന്റെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി ടൈപ്പു ചെയ്യുകയും ഭൂപടങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുകയും ചെയ്ത എന്റെ ഭാര്യയോടുള്ള കൃതജ്ഞതയും ഞാൻ രേഖപ്പെടുത്തട്ടെ.

വാർവിക്കു്
ഫെബ്രുവരി, 1942

സി. പി. ഹിൽ

രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ മുഖവുര

ഒന്നാം പതിപ്പിന്റെ മുഖവുരയിലെ ആദ്യത്തെ വാചകം ഇപ്പോഴും ശരിയല്ലാതായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്നു പ്രസ്താവിച്ചു കൊണ്ടു് രണ്ടാം പതിപ്പിന്റെ മുഖവുര ആരംഭിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു് സന്തോഷാവഹമാണു്. ഈ രാജ്യത്തു് അമേരിക്കൻ ചരിത്രപഠനം ഇപ്പോഴും അവഗണിക്കപ്പെട്ടുന്നില്ല. ഭൂരിപക്ഷം ബ്രിട്ടീഷു സർവകലാശാലകളിലും ഇന്നു് അതു് പഠനവിഷയവും ഗവേഷണവിഷയവുമാണു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ, ഉത്സാഹശീലരായ ഒരു കൂട്ടം പണ്ഡിതന്മാർ ചേർന്നു് 1955–ൽ രൂപീകരിച്ച അമേരിക്കൻ പഠനങ്ങൾക്കായുള്ള ബ്രിട്ടീഷു് അസോസിയേഷൻ പ്രധാനപ്പെട്ട പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സർവകലാശാലകളിലും ടെയിനിങ്ങു് കോളേജുകളിലും സ്കൂളുകളിലും അമേരിക്കൻ ചരിത്രം പഠിപ്പിക്കുന്ന അധ്യാപകരുടെ മേൽ ആവേശകരമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തുവാനും അവർക്കു് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ടെക്സ്റ്റുബുക്കുകളുടെ രണ്ടാം പതിപ്പുകൾ ആർക്കെങ്കിലും സമർപ്പിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ പുസ്തകം മേൽ പറഞ്ഞ അസോസിയേഷനു് തീർച്ചയായും സമർപ്പിക്കുമായിരുന്നു.

രണ്ടു വിധത്തിൽ ആദ്യപതിപ്പിൽ നിന്നും ഈ പതിപ്പു് വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമതായി, കഴിഞ്ഞ ഇരുപത്തിമൂന്നു വർഷങ്ങളായി അമേരിക്കയിലെയും ബ്രിട്ടനിലെയും പണ്ഡിതന്മാർ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടിന്റെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി നിലവിലിരുന്ന വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ പലതും തിരുത്തി എഴുതുകയുണ്ടായി. താരതമ്യേന ഒരു പ്രാഥമികഗ്രന്ഥമാണെന്നിരുന്നാലും അവരുടെ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി കാര്യമായ മാറ്റങ്ങൾ ഈ പുസ്തകത്തിൽ വരുത്തേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടു്. രണ്ടാമതായി, 1963 വരെയുള്ള ചരിത്രം ഈ പുതിയ പതിപ്പിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ പതിപ്പിൽ 1940 വരെയുള്ള ചരിത്രം മാത്രമാണു് പരാമർശിച്ചിരുന്നതു്. പാശ്ചാത്യലോകത്തിന്റെ നേതൃസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടു് ഉയർന്നു വന്ന കാലഘട്ടത്തിന്റെ ചരിത്രമാണു് ഇവിടെ കൂട്ടലായി ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്. ഈ പതിപ്പു് മുൻ പുസ്തകത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് വലിപ്പത്തിലും വിഷയത്തിലും മെച്ചപ്പെട്ടതാണെന്നാണു് വിശ്വാസം. ഈ പതിപ്പു് തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ തീർച്ചയായും എനിക്കു് സ്നേഹപൂർവമായ ഒട്ടു വളരെ സഹായം ലഭിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. മാഞ്ചസ്റ്റർ സർവകലാശാലയിലെ അമേരിക്കൻ പഠനവകുപ്പിലെ പ്രൊഫസ്സർ മാഴ്സ്ഡ്വിൻ ജോൺസു്, ഇല്ലിനോയി സ്റ്റേറ്റ് നോർമൽ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലെ സോഷ്യൽസ്റ്റഡീസു് വകുപ്പധ്യക്ഷൻ ഡോ. ആംഗസു് ജോൺസ്റ്റൺ എന്നിവരുടെ പേരുകൾ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടതാണു്. ഒന്നാം പതിപ്പിനെപ്പറ്റിയുള്ള സൂക്ഷ്മവും വിശദവും സൃഷ്ടിപരവുമായ വിമർശനം കൊണ്ടു് ഈ രണ്ടു വ്യക്തികളും എന്നെ വളരെ സഹായിക്കുകയുണ്ടായി. 1940–നു് ശേഷമുള്ള ഭാഗങ്ങൾ വായിക്കുകയും മെച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തതു് ഗ്ലാസ്ഗോ സർവകലാശാലയിലെ പ്രൊഫസ്സർ എഡ്മണ്ടു് റൈറ്റു് ആണു്. പ്രൂഫു് വായിക്കുന്നതിൽ ബ്രാസ്റ്റൽ ഗ്രാമർ സ്കൂളിലെ സീനിയർ മാസ്റ്ററായ മി. പീറർ വാട്കിൻസു് സഹായിച്ചു. പല തെറ്റുകളും വ്യാഖ്യാനപ്പിശകുകളും ഇവർ തിരുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. പുസ്തകത്തിൽ ഇനിയുമുള്ള പിശകുകൾക്കു് അവർ ഉത്തരവാദികളല്ല.

എക്സറ്റർ
മാർച്ചു്, 1965

സി. പി. ഹിൽ

വിഷയവിവരം

1. ഭൂപ്രകൃതി 1

വലിപ്പം, ബാഹ്യപ്രകൃതി, ശീതോഷ്ണാവസ്ഥ, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ—അമേരിക്കൻ ഭൂമിശാസ്ത്രം, അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ

2. കണ്ടെത്തലും കുടിയേറ്റവും (1492–1763) 11

ഇൻഡ്യൻമാർ—സ്പെയിൻകാർ—ഫ്രഞ്ചുകാർ—ഇംഗ്ലീഷുകാർ—പതിനെട്ടാം ശതകത്തിലെ ആംഗ്ലോ–ഫ്രഞ്ചുമാത്സര്യം

3. അമേരിക്കൻ വിപ്ലവം (1763–83) 29

പശ്ചാത്തലം—യുദ്ധത്തിലേക്കു നയിച്ച സംഭവങ്ങൾ—അമേരിക്കൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം

4. ഭരണഘടനയുടെ നിർമാണം (1783–89) 45

കോൺഫെഡറേഷൻ വകുപ്പുകൾ—യുദ്ധാനന്തരക്ലേശങ്ങളും കലഹങ്ങളും—പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങൾ—ഫിലഡൽഫിയാകൺവൻഷൻ—അമേരിക്കൻ ഭരണഘടന—അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയുടെ സ്ഥിരീകരണം

5. പുതിയ റിപ്പബ്ലിക്ക് 57

രാജ്യവും അവിടത്തെ ജനസംഖ്യയും—കൃഷിയും വ്യവസായവും—യു. എസ്. ഏയും ലോകവും

6. പ്രാരംഭവർഷങ്ങൾ (1789–1801) 64

ജോർജ് വാഷിംഗ്ടൺ—യു. എസ്. ഏയും യൂറോപ്പും—ഹാമിൽട്ടനും അമേരിക്കൻ ധനകാര്യവും— രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ ഉദയം— ജോൺ ആഡംസ്

7. ജെഫേഴ്സണും മാഡിസണും 1812–ലെ യുദ്ധവും (1801–14) 79

തോമസ് ജെഫേഴ്സൺ— 1812–ലെ യുദ്ധത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ— 1812–ലെ യുദ്ധം

8. വികസ്വരമായ അതിർത്തിദേശം 93

പശ്ചിമോന്മുഖമായ നീക്കം—അതിർത്തിദേശവാസികൾ—അതിർത്തിദേശം, അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.

9. മാഡിസൺ, മൺറോ, ജോൺ കിൻസി ആഡംസ് (1814-29) 101

യുദ്ധാനന്തരപ്രശ്നങ്ങൾ—ജെയിംസ് മൺറോ—ജോൺ കിൻസി ആഡംസ്

10. ആൻഡ്രൂ ജാക്സൺ (1829–37) 113

ജാക്സന്റെ ജീവിതവും വ്യക്തിത്വവും—അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലത്തെ സംഭവങ്ങൾ

11. പ്രകടഭാഗധേയം 125

പശ്ചിമാഭിമുഖപ്രയാണം—വാൻബ്യൂറൻ—ഹാരിസൺ—ടൈലർ—വിദേശകാര്യങ്ങൾ—മെക്സിക്കോയുമായുള്ള യുദ്ധം—മറ്റു പ്രശ്നങ്ങൾ—ജപ്പാനും കൂബയും

12. വിഭാഗങ്ങളും അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയും 143

ഉത്തരദേശം—ദക്ഷിണദേശം—അടിമത്വവും—വിഭാഗീയസംഘട്ടനവും

13. ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ ആഗമനം (1846-60) 156

വിൽമൊട്ടിന്റെ സോപാധികവകുപ്പ്—1850–ലെ അനുരഞ്ജനം—രക്തം വാന്നൊഴുകുന്ന കാൻസാസ്—ആർറണി ബോൺസും ഡ്രെഡ് സ്കോട്ടും—ലിങ്കൺ–ഡഗ്ളസ് വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ—ജോൺ ബ്രൗൺ ഹാർപേഴ്സ് ഫെറിയിൽ— 1860–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് — എബ്രഹാം ലിങ്കൺ

14. ആഭ്യന്തരയുദ്ധം 171

വിച്ഛേദനം—യൂണിയനും കോൺഫെഡറസിയും—യുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭം—ഉപരോധവും യുദ്ധരോപ്പും—യുദ്ധം—യുദ്ധനിരകൾക്കു പിന്നിൽ—യുദ്ധപരിസമാപ്തി

15. പുനഃസംവിധാനം (1865–77) 185

ദക്ഷിണദേശം യുദ്ധത്തിനു ശേഷം—റാഡിക്കൽസും ആൻഡ്രൂ ജോൺസണും—നീഗ്രോപുനഃസംവിധാനകാലം— ഗ്രാന്റിന്റെ ഭരണം—1876–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും പുനഃസംവിധാനത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയും

16. വൻകിടബിസിനസ്സിന്റെ ഉദയം 202

അതിത്തിയുടെ അവസാനം—കർഷകരുടെ കഷ്ടതകൾ—വ്യവസായത്തിന്റെ വളർച്ച— ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾ—'ജിംക്രോ' നിയമങ്ങൾ—രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതി

17. മാക്കിൻലിയും സ്പെയിനും(1897–1901) 227

സാമ്രാജ്യത്വവികസനം— സ്പാനിഷ്–അമേരിക്കൻ യുദ്ധം— അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യം—യൂ. എസ്. ഏയും ലാററിനമേരിക്കയും— ചൈനയിലെ വിവൃതകവാടം

18. തിയോഡോർ റൂസ്വെൽട്ടും ടാഫ്ററും (1901–13) 238

റൂസ്വെൽട്ട് വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ—റൂസ്വെൽട്ട് ആഭ്യന്തരഭരണ രംഗത്തു്—ടാഫ്ററും റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാർട്ടിയിലെ പിളർപ്പും

19. വുഡ്രോ വിൽസൺ (1913–1921) 250

പുതിയ സ്വാതന്ത്ര്യം—വിൽസണും ലാററിൻ അമേരിക്കയും—യൂ എസ്. ഏയും ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധവും—യൂ.എസ് ഏ. യുദ്ധത്തിൽ— സമാധാനം—യുദ്ധകാലത്തു സംഭവിച്ച മൂന്നു പരിവർത്തനങ്ങൾ

20. വീണ്ടും സാധാരണ നിലയിലേയ്ക്കു് 226

യുദ്ധാനന്തര പ്രത്യാഘാതം— ഹാർഡിംഗ്രാരോപണങ്ങളും— ക്കൂളിഡ്ജും സമ്പൽസമൃദ്ധിയും—വിദേശനയം

21. ഏവറും സാമ്പത്തികമാന്ദ്യവും (1929–33) 278

ഹെർബർട്ട് ഏവർ—സ്റ്റോക്കുമാർക്കററു്—തകർച്ചയും മാന്ദ്യവും—ഗവ ണ്മെൻറും സാമ്പത്തികമാന്ദ്യവും

22. ഐക്യനാടു് രണ്ടു് ലോകമഹായുദ്ധങ്ങൾക്കിടയിൽ 286

മദ്യനിരോധനവും കൂട്ടായ്മക്കവർച്ചസംഘവും—ചലച്ചിത്രം, റേഡി യോ, മോട്ടോർവാഹനങ്ങൾ—ബിസിനസ്സും ട്രേഡുയൂണിയനിസവും—ജനാ ധിപത്യം

23. ഫ്രാങ്ക്ളിൻ ഡി.റൂസ്വെൽട്ടും ന്യൂഡീലും 301

ന്യൂഡീൽ–ന്യൂഡീലിൻെറ വിശദാംശങ്ങൾ ചുരുക്കത്തിൽ

24. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടും രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധവും 318

റൂസ്വെൽട്ടിൻെറ വിദേശനയം— അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടു് യുദ്ധത്തിൽ—യൂറോപ്പിലെ യുദ്ധം—ജപ്പാനു് എതിരായുള്ള യുദ്ധം

25. ട്രൂമാൻ മുതൽ കെന്നഡി വരെ 347

യൂ. എസ്. എയും ലോകസംഭവങ്ങളും—ആഭ്യന്തരനയം—പരിവർത്തനത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ

അനുബന്ധം—ഒന്ന് 384

അമേരിക്കൻ സ്റ്റേറുകൾ

അനുബന്ധം—രണ്ട് 385

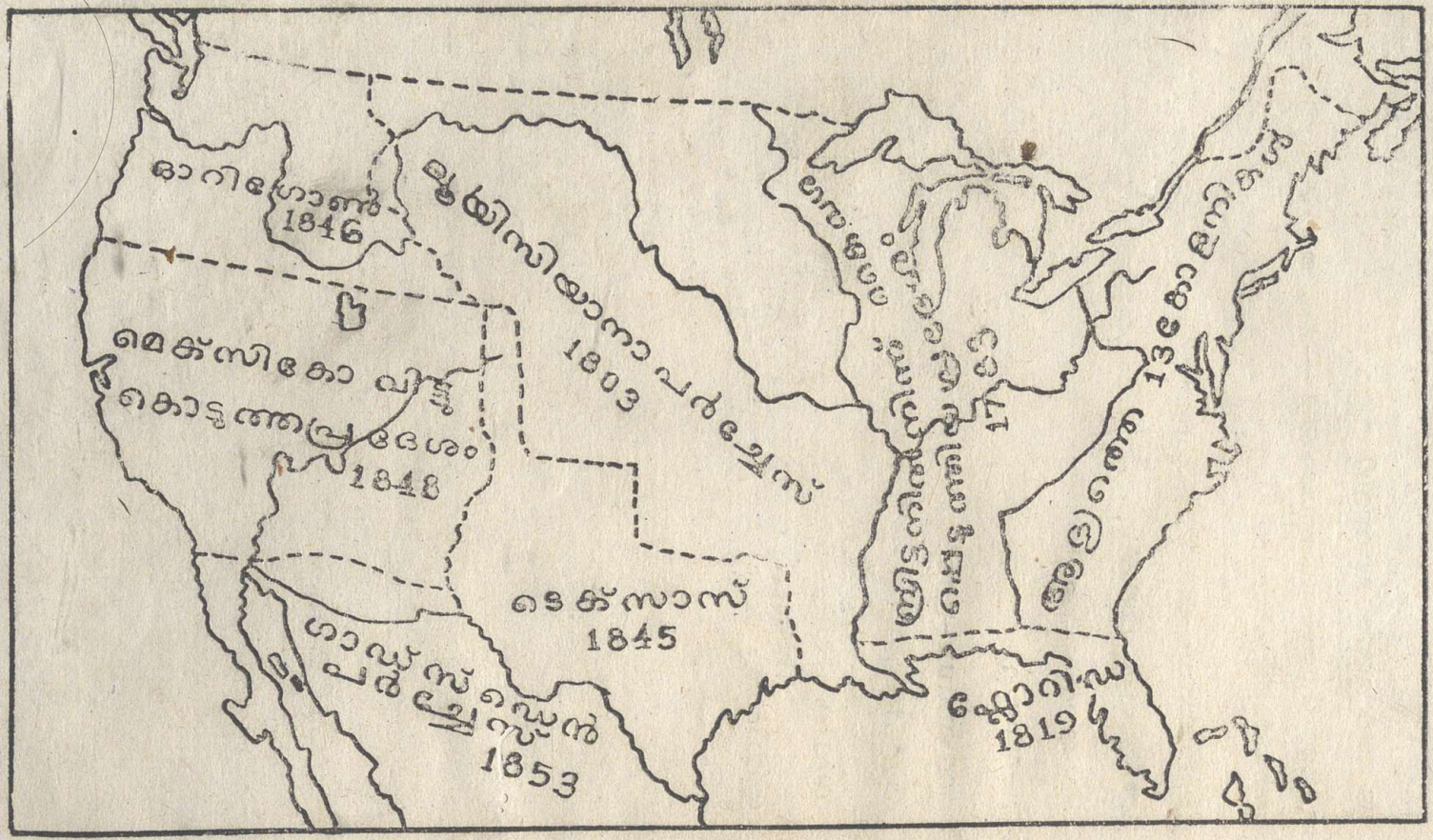
പ്രസിഡൻറുമാർ

അനുബന്ധം—മൂന്ന് 387

രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികൾ

സൂചിക 394

ശുദ്ധിപത്രം

അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടിന്റെ പ്രദേശവിസ്തൃതി

ഭൂപ്രകൃതി

അമേരിക്കൻ ഐക്യനാട്ടിലെ (യു. എസ്. എ.) ബഹുഭൂരിപക്ഷം ആളുകളും ഇന്നു്, സ്വന്തം മാതൃഭാഷയെന്ന പോലെ തന്നെ ഇംഗ്ലീഷു് സംസാരിക്കുന്നവരാണു്. എങ്കിലും അവരുടെ ഉച്ചാരണത്തിൽ പ്രകടമായ അനുനാസികത്വം ഉണ്ടു്. അവരുടെ ശൈലികളും കല്പനകളും ആംഗലേയരിൽ പലർക്കും മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസം. ഭാഷയൊന്നു തന്നെ, എങ്കിലും വ്യത്യസ്തം. പല അമേരിക്കൻ ആശയങ്ങളും സ്ഥാപനങ്ങളും ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ ആശയങ്ങളും സ്ഥാപനങ്ങളും പോലെ തന്നെയാണു്; എങ്കിലും വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഉദാഹരണത്തിനു് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പാർലമെന്റിനു തുല്യമാണു് യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലെ കോൺഗ്രസു്. ബ്രിട്ടീഷു് കോമൺസു് സഭ പോലെ അതു് ജനങ്ങളുടെ പ്രാതിനിധ്യം വഹിക്കുന്നു. ജനങ്ങളുടെ വോട്ടു് കൊണ്ടു് അതിലെ അംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. അങ്ങനെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന അംഗങ്ങളും രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളിൽ പെട്ടവരാണു താനും. എന്നാലും, കോൺഗ്രസ്സിന്റെയും കോമൺസഭയുടെയും പ്രവർത്തനവിധങ്ങളും തമ്മിൽ വലിയ വ്യത്യാസം ഉണ്ടു്. ഒരു ഉദാഹരണം: അമേരിക്കൻ മന്ത്രിസഭയിലെ അംഗങ്ങൾക്കു് കോൺഗ്രസ്സിൽ സംബന്ധിക്കുവാൻ അവകാശമില്ല. അമേരിക്കയിലെയും ബ്രിട്ടനിലെയും രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളും തന്നെ വളരെ വിഭിന്നമാണു്.

യു. എസ്. എ യിലെ ആദ്യത്തെ അധിനിവേശകരിലധികവും ബ്രിട്ടീഷുകാരായിരുന്നതു കൊണ്ടാണു് അവിടത്തെ ഭാഷ ഇംഗ്ലീഷായി തീർന്നതു്. അതേ കാരണം കൊണ്ടു തന്നെ അമേരിക്കയിലെ ആശയഗതികളും സ്ഥാപനമാതൃകകളും ബ്രിട്ടന്റെതിനോടു് സാദൃശ്യമുള്ളതായിത്തീർന്നു. വ്യത്യാസം ഉണ്ടായതു് രണ്ടു കാരണത്താലാണു്. ഒന്നാമതു്, മറ്റു പല രാജ്യക്കാരും യു. എസ്. എ യുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സ്പെയിൻകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും ആയിരുന്നു വടക്കെ അമേരിക്കയിലെത്തിയ ആദ്യത്തെ അന്വേഷകസംഘങ്ങളും. പതിനേഴും പതിനെട്ടും ശതാബ്ദങ്ങളിൽ ആയിരക്കണക്കിനു് ആഫ്രിക്കൻ നീഗ്രോകളെ അമേരിക്കയിൽ അടിമകളായി കൊണ്ടുവന്നു. പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിൽ യൂറോപ്പിൽ നിന്നു് അമേരിക്കയിലേക്കു് പ്രവഹിച്ച അധിനിവേശകരിൽ ഐർലൻഡുകാർ, ജർമൻകാർ, സ്കാൻഡിനേവിയക്കാർ, ഇറ്റാലിയൻമാർ, സ്ലാവുകരും എന്നിവരെല്ലാം ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരെല്ലാം തങ്ങളുടെ മുദ്രകളും അവിടെ പതി

പ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സുപരിചിതവും ശ്രദ്ധേയവും ആയ രണ്ട് ഉദാഹരണം പറയാം. കാലിഫോർണിയയിലെ ഏറ്റവും വലിയ രണ്ട നഗരങ്ങൾക്ക് ഇപ്പോഴും സ്പാനിഷ് പേരാണ്. മധ്യപശ്ചിമദേശത്തെ ഒരു വലിയ പട്ടണത്തിന്റെ പേര് സെന്റ് ലൂയിസ് എന്നും.

അമേരിക്കൻ സംസ്കാരം ആംഗലസംസ്കാരത്തിന്റെ വെറും പകർപ്പല്ലാതിരിക്കുന്നതിന്റെ രണ്ടാമത്തെ കാരണം യു. എസ്. എ. യുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ സവിശേഷതയാണ്. യൂറോപ്പിൽ നിന്നു വന്ന അധിനിവേശകരുടെയും അവരുടെ പരമ്പരകളുടെയും ഭാഗധേയങ്ങൾ രൂപപ്പെടുത്തിയതും കരുപ്പിടിപ്പിച്ചതും അവർ പാർപ്പ് ഉറപ്പിച്ച ഭൂമിയാണ്. തങ്ങൾ എവിടെ താമസിക്കണമെന്നും ഏതു ജീവിതവൃത്തി കൈക്കൊള്ളണമെന്നും അവരെക്കൊണ്ട് തീരുമാനമെടുപ്പിച്ചതു നാട്ടിന്റെ ഭൂപ്രകൃതിയും ശീതോഷ്ണാവസ്ഥയും ആണ്. ചില പ്രദേശങ്ങൾ അവരെ ആകർഷിച്ചു. ചിലേടങ്ങൾ അവക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ജീവിക്കാൻ തിരഞ്ഞെടുത്ത പ്രദേശങ്ങൾ, പുതിയ ജീവിതചിന്തകളും ജീവിതശീലങ്ങളും അവർക്ക് നൽകി. അവ അധിനിവേശകരുടെ ജീവിതവീക്ഷണം തന്നെ പരിവർത്തനം ചെയ്തു. ഇംഗ്ലീഷുകാരനെയും ജർമൻകാരനെയും ഇറ്റാലിയനെയും അയർലണ്ടുകാരനെയും റഷ്യക്കാരനെയും അമേരിക്കക്കാരാക്കി മാറ്റിയത് ഐക്യനാടിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രമാണ്. അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം അമേരിക്കൻ ഭൂമിശാസ്ത്രമത്രെ.

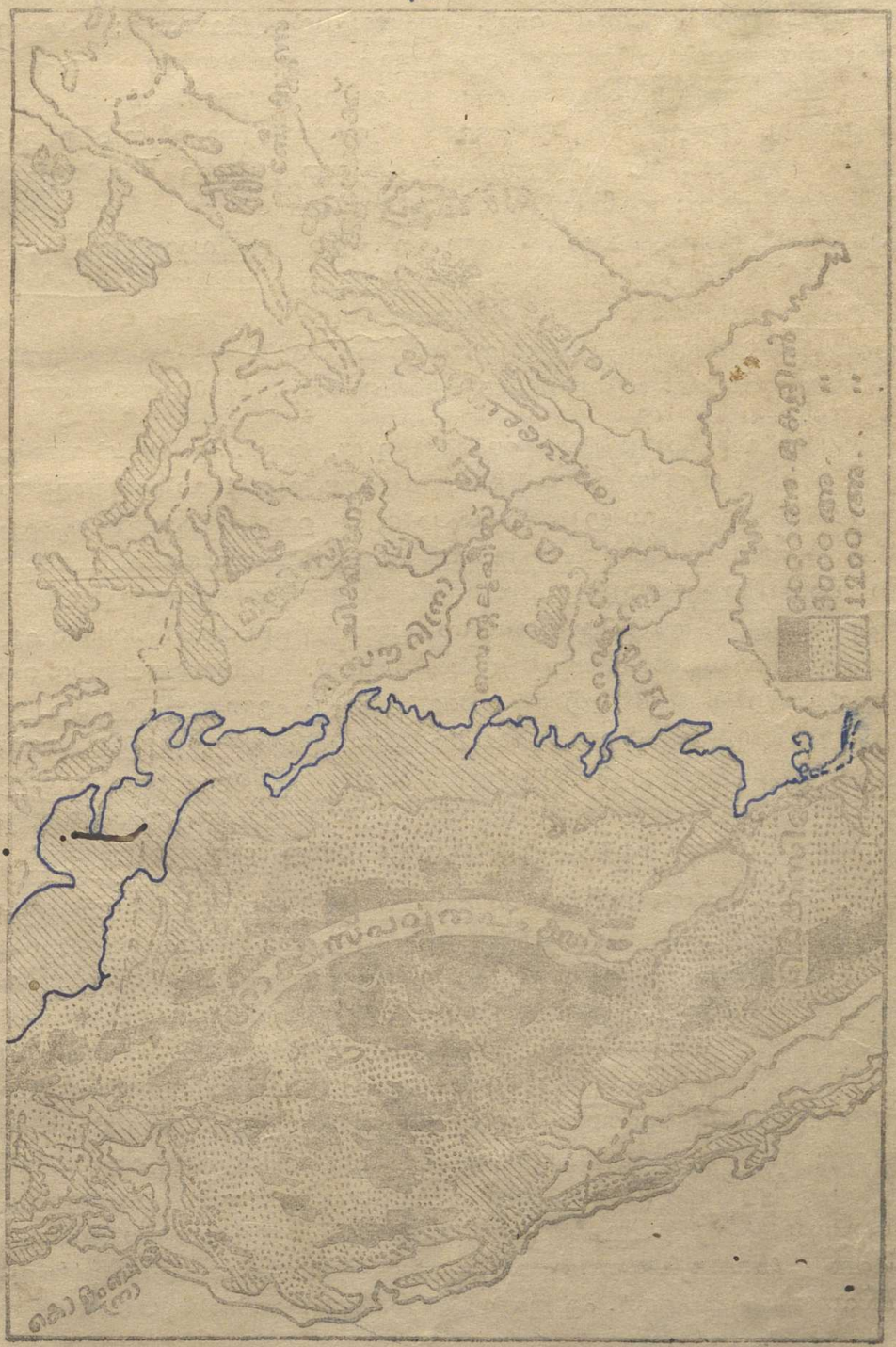
1. വലിപ്പം, ബാഹ്യപ്രകൃതി, ശീതോഷ്ണാവസ്ഥ, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ

അമേരിക്കൻ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തിന്റെ ശ്രദ്ധേയമായ പ്രത്യേകത അതിന്റെ വിസ്തൃതിയാണ്. വിശേഷിച്ചും, കുടിയേറ്റത്തിനു വന്നവരുടെ ജന്മഭൂമികളുടെ വലിപ്പവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ. അലാസ്കയും ഹവായിയും ഒഴിച്ചുള്ള യു. എസ്. എ യുടെ വിസ്തൃതി 3554000 ചതുരശ്രമൈലാണ്. റഷ്യ ഒഴികെയുള്ള യൂറോപ്പിന്റെ വിസ്തൃതി ഏതാണ്ട് ഇതിൽ പകുതിയേ വരൂ. ടെക്സാസ് എന്ന ഒറ്റ സ്റ്റേറ്റിനു ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ അഞ്ചിരട്ടി വലിപ്പമുണ്ട്. യു. എസ്. വൻകരയുടെ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും കിടക്കുന്ന കടൽത്തീരത്തിനു 1500 മൈൽ വീതം നീളമുണ്ട്. അതിന്റെ കനേഡിയൻ അതിർത്തിയുടെ നീളം 3,000 മൈൽ വരും. എന്നാൽ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്താരം കൊണ്ട് മാത്രം ആളുകളെ ആകർഷിക്കപ്പെടുകയില്ല. ആസ്ത്രേലിയയുടെ വിസ്തൃതി 3000000 ചതുരശ്രമൈലാണ്. എന്നാൽ 11000000 മാത്രമാണ് അവിടത്തെ ജനസംഖ്യ. അതായത് യു. എസ്. എ. യിലെ ജനസംഖ്യയുടെ ആറു ശതമാനം. യു. എസ്. എ. യുടെ സമശീതോഷ്ണവും എന്നാൽ വൈവിധ്യപൂർണവും ആയ കാലാവസ്ഥയും സമൃദ്ധമായ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുമാണ് കുടിയേറ്റക്കാരെ അങ്ങോട്ടേക്കാകർഷിച്ചത്. യു. എസ്. എ. യുടെ വികസനത്തിനും വളർച്ചയ്ക്കും സഹായകമായി നിന്ന ഘടകങ്ങളും ഇവ തന്നെയായിരുന്നു.

ട്രൂമൻ ഡോക്ട്രിൻ

Truman Doctrine

Kennedy.

ട്രൂമൻ ഡോക്ട്രിൻ പ്രകാരമുള്ള

യു. എസ്. എ യുടെ ഉച്ചാവചപ്രകൃതിയെ നോക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് മൂന്ന് ലക്ഷണങ്ങളും ശ്രദ്ധേയമായി തോന്നും. ഒന്ന്, അപ്പലേച്ചിയൻ പർവതനിര; കിഴക്കെ കടൽവിതാനത്തിന്റെ നീളത്തോളം തന്നെ ഈ പർവതനിര നീണ്ടു കിടക്കുകയാണ്. കടൽതീരത്തു നിന്ന് അതിന്റെ ഒരു ഭാഗവും ഇരുനൂറടിയിൽപ്പുറത്തല്ല. വടക്കെനിര കടൽക്കരയോടു വളരെയടുത്താണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. രണ്ടാമത്, ഈ പർവതനിരയ്ക്ക് പടിഞ്ഞാറുവശമുള്ള മിസിസിപ്പി നദിയുടെ താഴ്വാരം; ബൃഹത്തായ സരിത്തിലെ ജലവിതാനം കൊണ്ട് അനുഗൃഹീതമാണ് ഈ വിശാലഭ്രാഗം. മൂന്നാമത്, ഈ താഴ്വാരത്തിനും പടിഞ്ഞാറെ കടൽതീരത്തിനും മധ്യത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ജടിലമായ റോക്കീസ് പർവതപംക്തി; താഴ്വാരത്തിന്റെ ഏതാണ്ട് ഇരട്ടി വ്യാസമുള്ള ആ പർവതപ്രദേശത്തിനു സമുദ്രനിരപ്പിൽ നിന്ന്, ശരാശരി 3000 അടി പൊക്കമുണ്ട്. റോക്കിപർവതത്തിലെ ചില കൊടുമുടികളുടെ പൊക്കം, 14000 അടിയാണ്.

അലാസ്കയും ഹാവായിയും ഒഴികെയുള്ള യു. എസ്. എ. മുഴുവൻ വടക്കെ സമശീതോഷ്ണമേഖലയിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും 24-ഡിഗ്രിയോളം അക്ഷാംശപരിധിയും 58-ഡിഗ്രി രേഖാംശപരിധിയും ഉള്ള വൻകരയുടെ കിടപ്പും റോക്കിപർവതപംക്തിയുടെ മഹാപ്രഭാവവും യു. എസ്. എ യുടെ കാലാവസ്ഥയിൽ വൈവിധ്യം വരുത്തുന്നു. റോക്കിപർവതത്തിലെ മഞ്ഞു പൊഴിയുന്ന തണുപ്പു മുതൽ മിസിസിപ്പിയുടെ താഴ്ന്ന പ്രദേശത്തിലെ ആവി പറക്കുന്ന ചൂടു വരെയുള്ള അന്തരം ഇങ്ങനെയാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. വൻസമതലത്തിനു വടക്ക് ഉഗ്രമായ ശ്രീഷ്മച്ചൂടും ഉഗ്രമായ ഹേമന്തത്തണുപ്പും എന്ന മട്ടിലുള്ള വിപുലാന്തരവും ഇക്കാരണത്താൽ തന്നെ. കാലിഫോർണിയൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ ഭക്ഷ്യവിളകളും മുതൽ ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലെ പൈൻമരക്കാടുകളും വരെ, ന്യൂമെക്സിക്കോവിലെ മണലരണ്യം മുതൽ പ്രെയറീസിലെ പുൽമേടുകളും വരെ, പ്രകൃതിയുടെ അനന്തവൈവിധ്യം യു. എസ്. എ യിൽ ദൃശ്യമാവുന്നതും ഇതു നിമിത്തമാണ്.

യു. എസ്. എ യിലെ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളും ആകർഷണീയമാം വണ്ണം വൈവിധ്യമാർന്നതാണ്. മിസിസിപ്പിനദീതടത്തിൽ പണ്ടേ സമൃദ്ധിയായി വളരുന്നു. 'വൻസമതലം' ഒന്നാം തരം മേച്ചിൽ സ്ഥലമത്രെ. കാലിഫോർണിയ മധുരനാരങ്ങയുടെ പേരുപോലെ ഭൂമിയാണ്. ഈ വക കാർഷികസമ്പത്തും സമൃദ്ധിയും കൊണ്ടാണ് അധിനിവേശകരിൽ അധികവും ഇവിടെ സ്ഥിരവാസമുറപ്പിച്ചതു്. യു. എസ്. എ യുടെ ധാതുവിഭവങ്ങളും വളരെ വിപുലമായിരുന്നതിനാൽ വ്യവസായമണ്ഡലത്തിൽ കൂടുതൽ പഴക്കമുള്ള ബ്രിട്ടനെ കവച്ചു കടക്കുന്നതിനും അമേരിക്കയ്ക്കു സാധിച്ചു-താമസിച്ച വ്യവസായമണ്ഡലത്തിൽ കാലുകുത്തിയിട്ടും. അളവറ്റ കൽക്കരിയും (പെൻസിൽവേനിയയിലും അലാബാമയിലും) ഇരുമ്പും (മിനെസോട്ടായിൽ) എണ്ണയും (ടെക്സാസിലും കാലിഫോർണിയയിലും) സ്വർണവും (കാലിഫോർണിയയിൽ) മറ്റു ലോഹങ്ങളും (കൊളറാഡോയിലും നെവേഡായിലും) യു എസ്. എ യ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ വ്യവസായത്തിനു

വേണ്ട അടിസ്ഥാനവിഭവങ്ങളുടെ നിർലോഭമായ ഒരു വിതരണമായിരുന്നു യു. എസ്സ്. ഏ യിലുണ്ടായിരുന്നത്.

2. അമേരിക്കൻ ഭൂമിശാസ്ത്രം, അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ

യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ് സിന്റെ തവിതവും അത്ഭുതകരവുമായ വളർച്ചയുടെ കാരണം, ഈ വസ്തുതകളെ സാമാന്യമായി വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്. അധിനിവേശകരെ ആകർഷിക്കുവാൻ വേണ്ടത്ര ഭൂമി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരാകട്ടെ, യൂറോപ്പ് വിടുവാൻ ഏറെ അക്ഷമരായിരുന്നു, മറ്റു കാരണങ്ങളാൽ കൊണ്ട്. അമേരിക്കയിൽ എത്തിക്കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം അവരുടെ വീക്ഷണഗതി പാടേ മാറ്റത്തക്ക വണ്ണം പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളാൽ അവിടെ ധാരാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ വസ്തുതകൾ അമേരിക്കൻ ചരിത്രഗതിയെ എത്ര കണ്ട് സ്വാധീനം ചെയ്തു എന്നാണ് ഇനി പരിചിന്തിക്കേണ്ടത്. അടുത്ത ഖണ്ഡികകളിൽ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഒരുരൂപരേഖ മാത്രമാണ്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പിന്നീടുള്ള അധ്യായങ്ങളിൽ ചിതറികിടക്കുന്ന വസ്തുതകൾ ചേർത്ത് ആ ചിത്രം പൂർത്തിയാക്കേണ്ടിവരും. എന്നിരുന്നാലും യു. എസ്. ഏ യുടെ ചരിത്രത്തെ സ്വാധീനം ചെയ്ത പ്രധാനഘടകങ്ങളേതെന്ന് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. നാം വനത്തിന്റെ അരികിൽ നിൽക്കുന്നതേയുള്ളൂ. അതിനുള്ളിലേക്ക് കടക്കുന്നതിനു മുമ്പ് അവിടെ വളർന്നു നിൽക്കുന്ന ചില വൻവൃക്ഷങ്ങളെ നല്ല വണ്ണം ഒന്നു നോക്കിക്കാണുക തന്നെ.

വെറും വലിപ്പത്തിൽ മാത്രം ഊറ്റം കൊള്ളുന്ന അമേരിക്കൻസ്വഭാവം സ്കോട്ലണ്ടുകാരന്റെ പിശുക്കു പോലെ ഒരു സ്ഥിരപരിഹാസവിഷയമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. തങ്ങളുടെ അംബരചുംബികളായ സൗധങ്ങളെപ്പറ്റി അവർക്ക് അഭിമാനമുണ്ട്. നയാഗ്രാവെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ വലിപ്പം, വ്യാവസായികോൽപാദനത്തിന്റെ പുരോഗതി, ഹൂവർ അണക്കെട്ട് പോലുള്ള വാസ്തുശിൽപമഹാൽഭുതങ്ങൾ, മറ്റൊരു മില്ലാത്തത്ര കോടീശ്വരന്മാർ—ഇവയെ എല്ലാം പറ്റി അഭിമാനം കൊള്ളുന്നവരാണ് അമേരിക്കക്കാർ. ഈ വീക്ഷണഗതി ആകസ്മികമായി ഉണ്ടായതല്ല. അമേരിക്കയുടെ വിസ്തൃതിയുടെ സ്വഭാവം കൊണ്ടു നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞ മഹാനേട്ടങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമാണത്. വിസ്തൃതിക്ക് പുറമേ, അതിപ്രധാനമായ മറ്റു രണ്ടു കാരണങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ട്—(ഒന്ന്) അധിനിവേശം, (രണ്ട്) അതിർത്തിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന നവമായ ആശയം.

1607—ൽ വെർജീനിയയുടെ തീരത്ത് 104 വെള്ളക്കാരുടെ ഒരു സംഘം വന്നിറങ്ങി. അതായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ബ്രിട്ടീഷ് സെറ്റിൽമെന്റ്. ആ കേന്ദ്രബിന്ദുവിനു ചുറ്റുമായിട്ടാണ് യു. എസ്. ഏ വളർന്ന് പന്തലിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. 1960—ൽ യു. എസിലെ ജനസംഖ്യ 13 കോടിയായി. യൂറോപ്പിൽ നിന്ന് അധിനിവേശത്തിനായി ലക്ഷക്കണക്കിനാളുകൾ അമേരിക്കയിൽ വന്നുകൂടിയതിന്റെ പരിണതഫലമാണ് ജനസംഖ്യയിൽ ഉണ്ടായ അവിശ്വസനീയമ

ഈ വർധന. അവരെ മാത്രമല്ല, അവരുടെ സന്തതിപരമ്പരകളെ കൂടി സംപൂർണമായും ഉൾക്കൊള്ളുവാനുള്ള വലിപ്പം ഈ ഭൂമിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു മുമ്പുള്ള വർഷങ്ങളിലെ അധിനിവേശകരുടെ സംഖ്യ വളരെ വലുതാണു്. 1820-നും 1910-നും ഇടയ്ക്കു് 280 ലക്ഷം അധിനിവേശകർ യു എസ്—ൽ പ്രവേശിച്ചു. ഇതിൽ 8790000 പേരും 1900—നും 1910—നും ഇടയ്ക്കു വന്ന ചേന്നവരാണു്. അതായതു് ഈ പത്തു വർഷത്തിനുള്ളിൽ, രണ്ടു മിനിട്ടിൽ മൂന്നു പേർ എന്ന കണക്കിനു് ഇവിടെ ജനങ്ങളും ഇറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പഴയ ലോകത്തോടു മടുത്തിട്ടാണു് അവർ പുതിയ ലോകത്തിലേക്കു വന്നതു്. മാത്രമല്ല, മതപീഡനത്തിൽ നിന്നും തൊഴിലില്ലായ്മയിൽ നിന്നും രക്ഷ പ്രാപിക്കാൻ വേണ്ടിയുമാണു്. അമേരിക്ക സ്വാതന്ത്ര്യവും ജോലിയും മാത്രമല്ല, വേഗത്തിൽ പണക്കാരാകാനുള്ള സൗകര്യവും നൽകുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഭൂമിയുടെ അസാമാന്യമായ വലിപ്പമാണു് ഇത്ര വൻതോതിലുള്ള അധിനിവേശത്തെ സുസാധ്യമാക്കിയതു്.

ഈ ജനസഞ്ചയം യൂറോപ്പിൽ നിന്നാണു് യു എസ്. ഏ യിലേക്കു് കുടിയേറിയതു്. അവരിൽ പലരും, വിശേഷിച്ചു്, പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിന്റെ ദ്വിതീയാർധത്തിൽ വന്നവർ, കിഴക്കൻ തീരത്തെ വ്യവസായനഗരങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യയെ പെരുപ്പിച്ചു. മറ്റൊരു വിഭാഗം അധിനിവേശകർ പുതിയ ഭൂമി അന്വേഷിച്ചു് പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു് നീങ്ങി. പിന്നെയും ഒരു വലിയ സമൂഹം — അമേരിക്കയിൽ തന്നെ പിറന്നവരും വരുത്തരും — പശ്ചിമാഭിമുഖമായിത്തന്നെ പ്രയാണം ചെയ്തു. യജമാനന്മാർക്കു് വേണ്ടി വീട്ടുപണിയെടുക്കാനിഷ്ടമില്ലാത്തവരും സ്വനഗരത്തിൽ ജീവിച്ചു് മടുത്തവരും അലഞ്ഞു തിരിയുന്നതിൽ ജീവിതരസം കണ്ടെത്തിയവരും എല്ലാം ആ സമൂഹത്തിൽപ്പെട്ടിരുന്നു. പശ്ചിമദേശത്തിന്റെ ആഹ്വാനത്തിനു് അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ വലിയ പ്രാധാന്യം ഉണ്ടു്. അമേരിക്കനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, 'അതിർത്തി' എന്ന പദത്തിനു വിപുലമായ അർത്ഥമാണുള്ളതെന്നു് അനുസ്മരിക്കണം. അതിർത്തി എന്നു പറഞ്ഞാൽ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളെ വേർതിരിക്കുന്ന രേഖ മാത്രമല്ലായിരുന്നു അമേരിക്കക്കാരനു്; പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ അതിരു് എന്നു കൂടി അതിനു് അർഥമുണ്ടായിരുന്നു. ആ അതിരാവട്ടെ നിത്യമായി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നതും അവ്യക്തവുമാണു് — വെള്ളക്കാരുടെ സെറ്റിൽമെൻറുകളും അവസാനിക്കുകയും ദുർഗമമായ വനപ്രദേശം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഇടം. ആ അതിർത്തി പശ്ചിമാഭിമുഖമായി നീങ്ങിക്കൊണ്ടേയിരുന്നു. അങ്ങനെ 'സന്തതചഞ്ചലത്തായ' ആ അതിർത്തി അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തെ അനേകമട്ടിൽ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ പ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി വിശദമായി ഇനിയുള്ള അധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കും. എന്നാലും രണ്ടു കാര്യം ഇവിടെ എടുത്തു പറയാം. ഒന്നാമതു്, അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തെ യഥാർഥത്തിൽ, കൂടുതൽ ജനാധിപത്യപരമാക്കിയതു് ആ അതിർത്തി സങ്കൽപ്പമാണു്. 'അതിർത്തിമനുഷ്യൻ' അമേരിക്കൻ സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു 'രൂപ'മാണു്. തുറന്ന സംസാരം, ഉരത്ത സ്വാശ്രയശീലം, ലഘുജീവിതം

ഇതെല്ലാം ചേർന്ന ഒരു രൂപമാണ് അതിർത്തിദേശമനുഷ്യൻ. പണവും പ്രതാപവും വിദ്യാഭ്യാസവും വിശേഷവസ്ത്രവും ഒരാൾക്കു് ഉണ്ടു് എന്നതു കൊണ്ടു മാത്രം ഒരാളെ അതിർത്തിമനുഷ്യൻ മാനിക്കുമായിരുന്നില്ല. അതിർത്തിയിൽ ജീവിതം വിഷമമേറിയതായിരുന്നു; ഒരു വ്യക്തിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അയാൾ എപ്രകാരമുള്ളയാളാണു് എന്നതാണു് പ്രശ്നം. അല്ലാതെ, കുലമഹിമയും ധനമഹിമയുമല്ല. അതിർത്തിമനുഷ്യൻ ആ വിധമുള്ളവരെ മാത്രമേ ആദരിക്കുകയും അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുള്ളു. ഈ സ്വതന്ത്രബുദ്ധി അമേരിക്കൻജീവിതസംപ്രദായത്തിന്റെ ഒരു അംശമായിത്തീർന്നിരുന്നു. പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിൽ ആത്മാർത്ഥമായി ജനാധിപത്യത്തിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന പ്രസിഡൻറുമാരിൽ രണ്ടു പേർ—ആൻഡ്രൂ ജാക്സണും എബ്രഹാം ലിങ്കണും—പശ്ചിമദേശീയരായിരുന്നു. രണ്ടാമതു്: അതിർത്തിനിർണയപ്രശ്നങ്ങളിൽ ചിലതു് അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ വലിയ പ്രതിസന്ധികൾ ഉളവാക്കി. പ്രത്യേകിച്ചു് ചില പടിഞ്ഞാറൻ സംസ്ഥാനങ്ങളെ (മിസൗറി 1819 – 20, കാൻസാസു് 1854) യൂണിയനിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി അവിടങ്ങളിൽ തുടരാൻ അനുവദിക്കണോ വേണ്ടയോ എന്ന പ്രശ്നം ഗുരുതരമായ ഭാവം കൈക്കൊണ്ടു. പശ്ചിമദേശങ്ങളിലെ അടിമത്തപ്രശ്നം യൂണിയനെ തന്നെ പിളർക്കുന്നതിനും അമേരിക്കയെ ഒരു അഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിലേക്കു് വലിച്ചിഴക്കുന്നതിനും (13-ാം അധ്യായം നോക്കുക) കാരണമായിത്തീർന്നു.

അമേരിക്കയുടെ നിമ്നോന്നതപ്രകൃതിയും അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തെ രണ്ടു വിധം സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പൂർവപർവതനിര, അപ്പലേച്ച്യൻ പർവതങ്ങൾ, അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വടക്കേ അമേരിക്കയിലെ സെറ്റിൽമെൻറുകൾ തുടങ്ങിയതു് പൂർവദേശത്തു നിന്നാണു്; 1750 വരെ അപ്പലേച്ച്യൻപർവതങ്ങൾ ഉള്ളിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റത്തിനു് ഒരു വലിയ തടസ്സമായി നിന്നിരുന്നു. അപ്പലേച്ച്യൻ പർവതത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തു് കടൽത്തീരത്തോടു് അടുത്തു കിടക്കുന്ന സമതലപ്രദേശങ്ങളിലാണു് ആദ്യകാലസെറ്റിൽമെൻറുകൾ ഉണ്ടായതു്. ആദ്യത്തെ പതിമൂന്നു കോളനികളും വളർന്നു വികസിച്ചതു് ഈ സമതലത്തിലായിരുന്നു. 1800—ൽ ഈ പർവതത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തുള്ള ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ പ്രദേശങ്ങളിൽ കുടിയേറ്റം തുടങ്ങിയപ്പോൾ മറ്റൊരു വിഷമപ്രശ്നം കൂടി നാമ്പെടുത്തു. ആദ്യകാലഅധിനിവേശകർക്കു് സമ്പർഗതടസ്സം ഉണ്ടാക്കിയ അപ്പലേച്ച്യൻ പർവതപംക്തി, പശ്ചിമദേശത്തുള്ള അധിനിവേശകരുടെ കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങൾ കിഴക്കൻതീരത്തേക്കു് വിൽപനക്കു കൊണ്ടു പോകുന്നതിൽ തടസ്സമായി. പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യദശകത്തിൽ റോഡുകളും തോടുകളും വെട്ടിയതു കൊണ്ടു് ഗതാഗതത്തിനു് അൽപം പ്രയാസം കുറഞ്ഞു. എന്നാൽ 1840—നു ശേഷം റെയിൽറോഡുകൾ ഉണ്ടായപ്പോഴേ ഈ ഗതാഗതതടസ്സം നിശ്ശേഷം തീർന്നു കിട്ടിയുള്ളു. അമേരിക്കൻ ഗതാഗതപുരോഗതിയെ ബാഹ്യപ്രകൃതി ഏതു വിധം തടസ്സപ്പെടുത്തി എന്നതിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണം ആണിതു്. കിഴക്കു നിന്നു പടിഞ്ഞാറോട്ടാണു് സെറ്റിൽമെൻറുകൾ

സ്ഥാപിച്ചു തുടങ്ങിയതു്. പ്രകൃതിദത്തമായ വലിയ നടപ്പാതകളും വലിയ നദീമാർഗങ്ങളും വടക്കു നിന്നു തെക്കോട്ടായിരുന്നു. വലിയ നദീജലപദ്ധതികളും—വിശേഷിച്ചു മിസിസിപ്പിനദീപദ്ധതി—അമേരിക്കയുടെ മധ്യഭാഗത്തെ ജലസംഭരമെല്ലാം തെക്കുള്ള മെക്സിക്കോ ഉൾക്കടലിലേക്കാണു് വലിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നതു്. 19—ാം ശതകത്തിൽ ഈ തെക്കൻപ്രദേശങ്ങളും വിപുലമായ കാർഷികോൽപാദനരംഗങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ഈ വികസനത്തിൽ ''കിഴവൻ നദി'' * വലിയ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്റെ പോഷകനദികളും—വിശേഷിച്ചു് ഓഹായോനദി—അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ അപരിമേയമായ സ്വാധീനമാണു് ചെലുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. അപ്പലേച്ച്യൻ പർവതത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗങ്ങളിൽ, മിസിസിപ്പിനദിയായിരുന്നു ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വലിയ രാജപാത. കാർഷികോൽപന്നങ്ങളെല്ലാം കടൽതീരത്തുള്ള ന്യൂ ഓർലിയൻസു വരെ കൊണ്ടു പോയെത്തിച്ചിരുന്നതു് ഈ നദിയിലൂടെയായിരുന്നു. യൂറോപ്യൻ വിപണികളിലേക്കും വെസ്റ്റിൻഡീസിലേക്കുമുള്ള കപ്പലുകളിൽ കാർഷികോൽപന്നങ്ങളും കയറ്റുന്നതു് ന്യൂ ഓർലിയൻസിൽ വച്ചായിരുന്നു. പശ്ചിമദേശങ്ങളെയും തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളെയും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ച ശൃംഖല മിസിസിപ്പിയാണു്. എന്നാൽ അപ്പലേച്ച്യൻ പർവതങ്ങളാകട്ടെ, പശ്ചിമദേശങ്ങളെ വടക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ നിന്നു് അകറ്റി നിർത്തുകയായിരുന്നു, റെയിൽറോഡു നടപ്പാകും വരെ പ്രത്യേകിച്ചും.

വൻസമതലപ്രദേശങ്ങൾക്കപ്പുറം, റോക്കി പർവതങ്ങളാണു്, അമേരിക്കയുടെ നിമ്നോന്നതപ്രകൃതിയിലെ മൂന്നാമത്തെ മുഖ്യഭാവം—അതും ഒരു വലിയ നിരോധനിരയായി നിന്നു. പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ കടിപാർപ്പുകാർ റോക്കി പർവതങ്ങളും വരെ എത്തിയപ്പോഴും മുന്നോട്ടുള്ള കയറ്റം മന്ദഗതിയിലായിത്തീർന്നു. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ പർവതത്തിന്റെ കിഴക്കു വരെയുള്ള ഭൂഭാഗം മിക്കവാറും തരിശുമണ്ണാണു്. ഇന്നും ആ ഭാഗത്തെ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ വളരെക്കുറച്ചാളുകളേ താമസിക്കുന്നുള്ളു. അമേരിക്കയിൽ ഏറ്റവും ഒടുവിലായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട കുടിപാർപ്പുകാർ അവിടെയാണു്. പടിഞ്ഞാറു നിന്നും കിഴക്കു നിന്നും ആളുകൾ അവിടെ അധിവാസത്തിനു ചെന്നു. അതിർത്തിയുടെ അവസാനം കുറിച്ചതു് റോക്കി പർവതങ്ങളാണു്. റോക്കി പർവതത്തിനു കുറുകെ കിടക്കുന്ന സ്റ്റേറ്റുകളിലെ അധിനിവേശക്കാർ അവിടെയെത്തിയതു് കരമാർഗമായല്ല, കടൽമാർഗമായിരുന്നു. കാലിഫോർണിയയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ വസ്തുത പൂർണമായും ശരിയാണു്. 1849—ൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട അവിടത്തെ സ്വർണഖനികളിലേക്കുള്ള ജനപ്രവാഹമായിരുന്നല്ലോ ആ നഗരത്തിന്റെ ത്വരിതമായ വികസനത്തിനു കാരണം (ഗോൾഡ് റഷ് എന്നാണു് ഈ ജനപ്രവാഹത്തിനു് പേർ പറയുക).

യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ വൈയവസായികവും കാർഷികവുമായ

---

* Ohio man river

മേഖലകളിലെ അസൂയാജനകമായ വികസനത്തിനു കാരണം അവിടത്തെ വൈവിധ്യമുള്ള ശീതോഷ്ണാവസ്ഥയും പ്രകൃതിസമ്പത്തുമാണു്. ഈ വൈവിധ്യത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലങ്ങളിൽ ഒന്നു്, വിഭാഗീയമനോഭാവത്തിന്റെ പോഷണമായിരുന്നു. വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങളും, ജീവിതസൗകര്യങ്ങളിൽ തന്നെ വിഭിന്നതയുള്ളവരാണു്. ന്യൂയോർക്കിലെ ഒരു ബിസിനസ്സുകാരന്റെയും കെന്റക്കിയിലെ ഒരു കൃഷിക്കാരന്റെയും ജീവിതരീതിയിൽ പ്രകടമായ അന്തരമുണ്ടു്. അതു പോലെ ന്യൂ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഒരു മീൻപിടുത്തക്കാരന്റെ ജീവിതസംപ്രദായത്തിൽ നിന്നു് എത്രയോ ഭിന്നമാണു് ലൂയിസിയാനയിലെ ഒരു പരുത്തിക്കൃഷിക്കാരന്റെ ജീവിതം. അവരുടെ ജീവിതരീതിയിലെ ഈ വൈജാത്യം ജീവിതവീക്ഷണത്തിലും പ്രകടമായിരിക്കും. സ്റ്റാൻഡേഡൈസ് ചെയ്ത അമേരിക്കൻ സാധനങ്ങളും അമേരിക്കയിലെ ഏതു കോണിലും സുഗമമായിയെത്തുകയും അമേരിക്കയുടെ ഏതു ഭാഗത്തേക്കും ട്രെയിനിലോ കാറിലോ വിമാനത്തിലോ അനായാസമായി യാത്ര ചെയ്യാമെന്നാവുകയും പ്രസ്സും റേഡിയോവും ടെലിവിഷനും സാർവത്രികമായി പ്രചരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഈ ആധുനികകാലഘട്ടത്തിൽ പോലും ഈ അവസ്ഥയ്ക്കു് വ്യത്യാസമൊന്നും വന്നിട്ടില്ല. ഈ വ്യത്യാസം ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ അമേരിക്കയിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അതിലും എത്രയോ അധികം പ്രാധാന്യം, റെയിൽറോഡുകളും ടെലിവിഷനും റേഡിയോയുമില്ലാതിരുന്ന കാലത്തു് ഈ പ്രശ്നത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അമേരിക്കക്കാർ തങ്ങളെപ്പറ്റി, 'അമേരിക്കർ' എന്നു സങ്കൽപ്പിക്കുകയല്ല ചെയ്തതു്. പ്രത്യുത, തെക്കരെന്നും വടക്കരെന്നും പടിഞ്ഞാറരെന്നും മറ്റും സങ്കല്പിച്ചു പോന്നു. ഈ ഓരോ പ്രദേശത്തും നിവസിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങളെ, പൊതുവായ ചില സാമ്പത്തികതാൽപര്യങ്ങളാണു് പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിച്ചതു്—ചിലപ്പോഴം സമാനജീവിതവീക്ഷണവും. ഓരോ പ്രദേശത്തെയും മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു് വിഭിന്നമാക്കിയതും ഇവ തന്നെ. ഉദാഹരണത്തിനു് അപ്പലേച്യൻ പർവതപ്രദേശത്തിനടുത്തു താമസിച്ചിരുന്ന പശ്ചിമദേശവാസികളിലധികം പേരും പുതിയ കൃഷിക്കാരായിരുന്നു. അതിർത്തിദേശമനുഷ്യരെപ്പോലെ അവർ അത്യധ്വാനം ചെയ്ത കാലയാപനം കഴിച്ചു പോന്നവരാണു്. എന്നാൽ ദക്ഷിണദേശത്തുള്ളവരാകട്ടെ അതായതു് പൈസാപിക് ഉഷ്ണകടലിനു് തെക്കുഭാഗത്തുള്ളവർ പുകയില പരുത്തി മുതലായവ തോട്ടങ്ങളായി കൃഷി ചെയ്യുന്നവരും അടിമകളെ വളർത്തുന്നവരും ആയിരുന്നു*. വടക്കൻ പ്രദേശത്തുള്ളവർ മീൻപിടിത്തക്കാരും കൃഷിക്കാരും കച്ചവടക്കാരും ആയിരുന്നു ആദ്യകാലങ്ങളിൽ. എന്നാൽ 19-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ആ പ്രദേശങ്ങളും കാർഷികമായും വൈശ്യവ്യവസായിക

---

* മേസൺ, ഡിക്സൺ എന്നീ രണ്ടു ഇംഗ്ലീഷ് സർവേയർമാരാണു് ഈ അതിർത്തിരേഖ വരച്ചുണ്ടാക്കിയതു് (1763). പിന്നീടു് 'മേസൺ-ഡിക്സൺ രേഖ' അടിമസ്റ്റേറ്റുകളെയും സ്വതന്ത്രസ്റ്റേറ്റുകളെയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന അതിർത്തിരേഖയായിത്തീർന്നു.

മായും വളരെ പുരോഗമിച്ചു. യു. എസ്. ഏയിലെ വമ്പിച്ച ഉൽപാദനകേന്ദ്രങ്ങളായി അഭിവൃദ്ധികസിച്ചു. വിവിധ വിഭാഗക്കാരുടെ താൽപര്യങ്ങളും തമ്മിൽ സംഘട്ടനമുണ്ടാകാൻ തുടങ്ങിയതു് അതിനു ശേഷമാണു്. പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശക്കാരും വടക്കൻ പ്രദേശക്കാരും തമ്മിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളും വർധിച്ചു. വടക്കൻ ബാംകുകാരിൽ നിന്നും പടിഞ്ഞാറൻ കൃഷിക്കാർ വമ്പിച്ച തുകകളും കടം പറ്റിയിരുന്നു. കടം തിരിയെ കൊടുത്തു തീർക്കുവാൻ അവർ തീരെ കൂട്ടാക്കിയുമില്ല. തന്മൂലം രണ്ടു കൂട്ടരും തമ്മിലുള്ള വിദ്വേഷം ഗുരുതരമായി. 1828–ലെ പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഈ വിദ്വേഷം പ്രകടമായിരുന്നു. പശ്ചിമദേശത്തെ ഒരു മഹാപ്രഭാവനായ ആൻഡ്രൂ ജാക്സനാണു് അത്തവണ ജയിച്ചതു്. അടിമവ്യവസ്ഥിതിയുടെ പേരിൽ തെക്കരും വടക്കരും തമ്മിലുണ്ടായ അഭിപ്രായസംഘട്ടനമാണു് കൂടുതൽ രൂക്ഷമായിരുന്നതു്. ഈ സംഘട്ടനം യൂണിയനെ മിക്കവാറും തകർത്തു. 1861–65–ലെ അമേരിക്കൻ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിനു അതു വഴിതെളിച്ചു. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ വ്യത്യാസങ്ങളുടെ ഫലമായുണ്ടായ വിഭാഗീയചിന്ത അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു വസ്തുതയാണെന്നു് സ്പഷ്ടമാണു്.

അധിനിവേശം, അതിർത്തിവികസനം, വിഭാഗീയത എന്നീ വഴികളിലൂടെയെല്ലാം അമേരിക്കയുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രം, ജനജീവിതത്തെ–ലക്ഷോപലക്ഷം അധിനിവേശകരുടെയും അവരുടെ അനന്തര പരമ്പരകളുടെയും ജീവിതത്തെ–രൂപപ്പെടുത്തി. അക്കഥയാണു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഇനി പ്പറയാൻ പോകുന്നതു്.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM.
2

കണ്ടെത്തലും കുടിയേറ്റവും (1492-1763)

സ്പാനിഷ് ഗവൺമെൻറിൻെറ കീഴിൽ കപ്പിത്താനായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്ന ക്രിസ്റ്റഫർ കൊളംബസ് 1492-ലെ ഒക്ടോബറിൽ ഒരു ദിവസം ഇപ്പോഴത്തെ ബഹാമാസ്സ് ദ്വീപിൽപ്പെട്ട ഒരു ചെറുതുരുത്തിൽ കപ്പലിറങ്ങി. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടിൻെറ ചരിത്രം സമാരംഭിക്കുന്നതു് അന്നു മുതൽക്കാണു്. കാരണം, വടക്കെ അമേരിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിൻെറ ചരിത്രമെന്നു പറയുന്നതു് അമേരിക്കയിലെ യൂറോപ്യൻ കുടിയേറ്റങ്ങളുടെ ചരിത്രം തന്നെയാണു്. അമേരിക്കയുടെ വാതിൽ ഐറോപ്യക്കായി തുറക്കപ്പെട്ടതു് കൊളംബസിൻെറ ഈ കണ്ടെത്തലോടെയാണു താനും. 'ചെമ്പൻ' എറിക് എന്നൊരാളിൻെറ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സംഘം വൈക്കിങ്ങുകൾ (Vikings) പത്താം ശതകത്തിലോ പതിനൊന്നാം ശതകത്തിലോ വടക്കെ അമേരിക്കൻ കടൽക്കരയിൽ ചെന്നിറങ്ങിയതായി ചില തെളിവുകൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. വൈക്കിങ്ങുകളെപ്പറ്റിയും യൂറോപ്യൻ കടലോരങ്ങൾക്കു ചുറ്റും അവർ നടത്തിയിട്ടുള്ള അൽഭുതസാഹസങ്ങളെപ്പറ്റിയും കേട്ടിട്ടുള്ളവർക്കു്, അമേരിക്കയിലേക്കുള്ള അവരുടെ സമുദ്രയാനം അവിശ്വസനീയമായി തോന്നുകയില്ല. ഏതായാലും, അവരുടെ ചിരന്തനസ്വാധീനം പൂജ്യമായിരുന്നു. നേരെ മറിച്ചു് കൊളംബസിൻെറ കടൽയാത്രയാകട്ടെ, യൂറോപ്പും അമേരിക്കയും തമ്മിലുള്ള ശാശ്വതമായ ബന്ധത്തിനു അസ്തിവാരം ഇട്ടുകതന്നെ ചെയ്തു. കൊളംബസിനു മുമ്പു് അത്ലാൻറിക്സമുദ്രം ഒരു വഴിമുടക്കിയായിരുന്നു. എന്നാൽ കൊളംബസിനു ശേഷം ആ മഹാസമുദ്രം ഒരു രാജപാതയായി മാറി—അപകടപൂർണവും ആദ്യമൊക്കെ അല്പപ്രഹതവും ആയ ഒരു രാജപാത.

1. ഇൻഡ്യൻമാർ

കൊളംബസിൻെറ കണ്ടെത്തൽദിനം മുതൽ 1763-ലെ സപ്തവൽസരയുദ്ധം (Seven Years War) വരെയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ നടന്ന യൂറോപ്യൻ അധിനിവേശത്തിൻെറ വിവരങ്ങളാണു് ഈ അധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതു്. കൊളംബസും പിന്നീടു് യൂറോപ്യൻ സഞ്ചാരികളും അമേരിക്കയിൽ ആദ്യം കണ്ടുമുട്ടിയ ജനങ്ങളെപ്പറ്റിയും മുഖവുരയായി ചിലതു പറയാനുണ്ടു്. 1492-ൽ അമേരിക്കയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ തവിട്ടുനിറമുള്ള ഒരു വർഗക്കാരായിരുന്നു (നീഗ്രോ

കളല്ല). ഇന്ത്യയുടെ തീരങ്ങൾക്ക് അകലെയോ അടുത്തോ ഉള്ള കരയാണ് കണ്ടെത്തിയതെന്നായിരുന്നു കൊളംബസിന്റെയും അനന്തരഗാമികളുടെയും വിശ്വാസം. തെറ്റായ ഈ ധാരണ നിമിത്തം അമേരിക്കയിൽ കണ്ട ഈ ആളുകളെ 'ഇൻഡ്യക്കാർ' എന്നു് അവർ വിളിച്ചു വന്നു. ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും ആയി ആ പിംഗളവർഗക്കാർ ചിതറിപ്പാർത്തു പോന്നു. ഇന്നത്തെ മെക്സിക്കോ, പെറു എന്നീ പ്രദേശങ്ങളടങ്ങുന്ന മധ്യദക്ഷിണ അമേരിക്കയിൽ ചില സംഘതികളിലെങ്കിലും മെച്ചപ്പെട്ട ഒരു പരിഷ്ക്കാരം അവർ സൃഷ്ടിച്ചും പാലിച്ചും പോന്നു. ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു് നഗരങ്ങളും ദേവാലയങ്ങളും ഭവനങ്ങളും കൊട്ടാരങ്ങളും അവർ പണിതുയർത്തി. കലാമൂല്യങ്ങളുള്ള സാധനങ്ങളും നിർമിച്ചു. എല്ലാറ്റിലുമുപരിയായി വിപുലമായ ഒരു ഭരണസംവിധാനവും കരുപ്പിടിപ്പിച്ചു. ഈ പ്രദേശങ്ങൾക്കു പുറമേയുള്ള, വിശേഷിച്ചു് വടക്കെ അമേരിക്കയിലുള്ള, ഇൻഡ്യക്കാർ കുറേക്കൂടി പ്രാകൃതമായ ജീവിതമാണു് നയിച്ചു വന്നതു്. സ്ഥിരവാസകേന്ദ്രങ്ങളും വളരെ കുറവു്, ഉള്ളവ ചിതറിയ മട്ടിലും. വടക്കെ അമേരിക്കൻ ഇൻഡ്യക്കാരുടെ പ്രധാന ജീവനോപായം വേട്ടയാടൽ ആയിരുന്നു. അതിനു വേണ്ടി വിസ്താരമേറിയ ഇടങ്ങളും അവർ തിരഞ്ഞു പിടിച്ചു. സ്വന്തം ഭൂമി പോലെ ഓരോ ഇൻഡ്യൻവർഗവും ഓരോ ഭാഗം കൈവശം വച്ചു. ഇൻഡ്യൻ ജീവിതരീതിയുടെ അനേകം സവിശേഷതകളും അമേരിക്കൻ ഐതിഹ്യങ്ങളുടെയും ഇതിഹാസങ്ങളുടെയും അംശങ്ങളായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാം നമുക്കു് സുപരിചിതമാണു്. എന്നാൽ അവരെ പറ്റിയുള്ള സങ്കൽപസുന്ദരങ്ങളായ കഥകളും വായിക്കുമ്പോൾ, അവർ അമേരിക്കയുടെ ചരിത്രനാടകത്തിൽ അഭിനയിച്ച ദുഃഖനിമഗ്നമായ ഭാഗത്തെ പറ്റി മറക്കാനിടയാകരുതു്. യൂറോപ്യൻ പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ അമേരിക്കയിലേക്കുള്ള മഹാപ്രവാഹത്തിൽ സംഭവിച്ച വൻദുരന്തങ്ങളിലൊന്നാണു് റെഡ്ഇൻഡ്യന്മാരുടെ നാശം. പുതിയ അധിനിവേശക്കാരുടെ ആയുധമേന്മയെയും സംഖ്യാബലത്തെയും നേരിടുവാനുള്ള കെൽപ്പു് റെഡ്ഇൻഡ്യനു് ഇല്ലായിരുന്നു. ബലപ്രയോഗമോ ചതിപ്രയോഗമോ കൊണ്ടു് അവന്റെ ഭൂമി വെളുത്തവന്റെ കൈയിൽപ്പെട്ടു. പടിഞ്ഞാറൻ ദേശങ്ങളിലേക്കു് അവൻ അടിച്ചോടിയ്ക്കപ്പെട്ടു. അവന്റെ ആട്ടിൻപറ്റം അപഹരിക്കപ്പെട്ടു. മദ്യവും രോഗങ്ങളും അവനെ തളർത്തി. തൊലി വെളുത്തവരുടെ തോക്കുകൾക്കു് അവൻ ഇരയായി. അങ്ങനെ ഒരു കാലത്തു് അവന്റേതായിരുന്ന ഭൂഖണ്ഡം തന്നെ അവനു് ഒടുവിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ഐക്യനാടുകളിൽ ഇപ്പോൾ, 520000 ഇൻഡ്യക്കാരേ ആകെയുള്ള (അവരിൽ ശുദ്ധരക്തമുള്ളവരുടെ സംഖ്യ താരതമ്യേന തുച്ഛമാണു്). അവരെല്ലാം ഗവൺമെന്റു് നീക്കി വച്ചിട്ടുള്ള റിസർവു് വനഭാഗങ്ങളിൽ ആണു് താമസിക്കുന്നതു്. ഇൻഡ്യക്കാർ ഐക്യനാടുകളിൽ അവശേഷിപ്പിച്ച ശ്രദ്ധേയമായ ഒരേയൊരു മുഖമുദ്ര എണ്ണമറ്റ ഇൻഡ്യൻ സ്ഥലനാമങ്ങൾ മാത്രമാണു്.

2. സ്പെയിൻകാർ

പതിനാറാം ശതകത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ യൂറോപ്യൻ ശക്തികളുടെ അഗ്രിമ സ്ഥാനത്തെത്തിയിരുന്ന സ്പെയിൻ കൊളംബസിന്റെ കണ്ടെത്തലിനെ തുടർന്ന് അതിവേഗം മുന്നോട്ട് നീങ്ങി. കൊളംബസ് തന്നെ അമേരിക്കയിലേക്ക് വീണ്ടും മൂന്നു വട്ടം യാത്ര ചെയ്തു. മറ്റു സ്പാനിഷ് നാവികന്മാരും അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. കച്ചവടക്കാരും സൈനികരും മതപ്രവർത്തകരും സിവിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും നാവികരെ അനുഗമിച്ചു. പുതിയ ഭൂഖണ്ഡം കീഴടക്കണമെന്ന് സ്പെയിൻകാർ ദൃഢപ്രതിജ്ഞ എടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷേ, അമേരിക്കയുടെ ഉത്തരഭാഗത്തേക്കല്ല, മധ്യദക്ഷിണഭാഗത്തേക്കാണ് സ്പെയിൻകാർ പോയത്. അതിനു രണ്ടു കാരണം ഉണ്ട്. കച്ചവടക്കാരുടെ ഗതി നോക്കി പുതിയ ലോകത്തിൽ എത്തിച്ചേരുവാൻ വേണ്ടി സ്പാനിഷ് നാവികർ സ്പെയിനിൽ നിന്നു നേരെ തെക്കോട്ടേയ്ക്കാണ് യാത്ര തിരിച്ചത്. അത്‌ലാന്റിക് മഹാസമുദ്രത്തിന്റെ വിശാലതയിലേക്കു നീങ്ങിയ അവരെ കടൽക്കാറ്റ് കൊണ്ടെത്തിച്ചത് പുതിയ ഭൂഖണ്ഡത്തിന്റെ ഉത്തരഭാഗത്തല്ലായിരുന്നു; പ്രത്യുത, കരീബിയൻ കടലിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശത്തായിരുന്നു. അവിടെ നിന്ന് അമേരിക്കയുടെ മധ്യദക്ഷിണഭാഗങ്ങളിലേക്കും വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസ് ദ്വീപസമൂഹത്തിലേക്കും മെക്സിക്കോവിലേക്കും പിന്നെ പെറുവിലേക്കും അവർ യാത്ര തുടർന്നു. കണ്ടെത്തിയ പ്രദേശങ്ങളിലെ സമ്പത്തു മുഴുവൻ അവരെ കാത്തിരുന്നു. മെക്സിക്കോവിലെ അസ്റ്റെക്കുകളുടെയും പെറുവിലെ ഇങ്കാകളുടെയും അളവറ്റ സ്വർണവും വെള്ളിയും രത്നങ്ങളും കൊള്ളയടിക്കാൻ എളുതായ മട്ടിൽ തുറന്നു കിടന്നു. അമൂല്യമായ ലോഹഖനികളും കൂടി കണ്ടെത്തിയതോടെ മധ്യ അമേരിക്കയെയും തെക്കെ അമേരിക്കയെയും സ്പാനിഷ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നട്ടുരത്തിൽ ഉറപ്പിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. 1521-ൽ സ്പാനിഷ് സൈന്യം കോർട്ടെസ്സിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മെക്സിക്കോ കീഴടക്കി. 1531-നും 1535-നും ഇടയ്ക്കു പിസാറൊ (Pizarro) പെറു കൈവശപ്പെടുത്തി. തെക്കെ അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും വിലപ്പെട്ട വെള്ളിഖനിയായ 'പൊട്ടോസി' (Potosi) അവരുടെ കണ്ണിൽ പെട്ടത് 1545-ലാണ്.

ദക്ഷിണദേശത്തെ സുജ്ഞാതമായ ഈ വിഭവസമ്പത്തിനെ അപേക്ഷിച്ച്, ഉത്തരദേശത്തു സ്പെയിൻകാരെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുവാൻ ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു. അതിനു പുറമേ, ഭൂപ്രകൃതിപരമായ വലിയ തടസ്സങ്ങളെയും ആ ദിക്കിലേക്കുള്ള മുന്നേറ്റത്തിൽ അവർക്കു നേരിടാനുണ്ടായിരുന്നു. മെക്സിക്കോയുടെ വടക്കുഭാഗം പർവതപംക്തികളാൽ നിബിഡമാണ്. സ്പാനിഷ് സെറ്റിൽമെന്റുകളുണ്ടായിരുന്ന തെക്കൻ മെക്സിക്കോയ്ക്കും കാലിഫോർണിയായ്ക്കും ഇടയ്ക്കുള്ള പ്രദേശത്തു മഴ തീരെ കുറവും. മരുഭൂമിയാണ് കൂടുതൽ ഭാഗം. അങ്ങനെ കരമാർഗമായുള്ള പ്രയാണം പ്രയാസമായിത്തീർന്നു. സമുദ്രമാർഗമായുള്ള പ്രയാണവും കുറച്ചും പ്രയാസം കുറഞ്ഞതായിരുന്നില്ല. കാലിഫോർണിയൻ കടൽതീരത്തെ കാറ്റിന്റെ വടക്കോട്ടുള്ള പാച്ചിലും മൂടൽമഞ്ഞിന്റെ കൂടെക്കൂടെയുള്ള ഉപദ്രവവും യാത്രക്കാർക്ക്

ഒരു നിത്യഭീഷണിയായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം ഉഷ്ണമേഖലയുടെ തെക്കു വശത്തുണ്ടായിരുന്നിടത്തോളം കുടിപാർപ്പുകൾ ആ മേഖലയുടെ വടക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉള്ളവക്ക് പ്രാധാന്യവും കുറവായിരുന്നു.

എന്നിരുന്നാലും കൂടുതൽ കൂടുതൽ പ്രദേശങ്ങൾ കണ്ടെത്തുകയും അവിടവിടെ കുടിപാർപ്പുകൾ ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. ആദ്യം കിഴക്കേതീരത്ത്, പ്രാരംഭഘട്ടത്തിലെ പരാജയങ്ങൾക്കു ശേഷം, 1538-ൽ ഡിസോട്ടോയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു അന്വേഷണസംഘം ഫ്ളോറിഡായിൽ ഒരു കോളനി സ്ഥാപിച്ചു. (ഒരു സ്പാനിഷ് സഞ്ചാരിയായ പോൺസ് ദ് ലിയോൺ 1513-ൽ ഒരു കുരുത്തോലപ്പെരുന്നാൾ ദിവസം –സ്പാനിഷ് ഭാഷയിൽ ആ ദിവസത്തിന് പാസ്കവാഫ്ളോറിഡാ എന്നാണ് പേര്–അവിടെ ചെന്നിറങ്ങി. അതിന്റെ ഓർമ്മയ്ക്കായി ആ ജനസ്ഥാനത്തിന് ഫ്ളോറിഡാ എന്ന പേരും നൽകി.) പതിനാറാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യദശകത്തിൽ മിസിസിപ്പി നദീതടത്തിലേക്കു അന്വേഷണാർഥം പോയവരിൽ ഒരാൾ ഡിസോട്ടോ ആയിരുന്നു. ആ നദീതീരത്ത് വച്ച് 1541-ൽ അദ്ദേഹം മൃതിയടഞ്ഞു. മെക്സിക്കോ പ്രദേശമാണ് സ്പെയിൻകാർ രണ്ടാമതായി ആക്രമിച്ചത്. മെക്സിക്കോയുടെ ന്യൂസ്പെയിൻ (New Spain) എന്ന പേരും അവർ നൽകി. ഈ ആക്രമണം കൊണ്ട് പനാമാകരയിടുക്ക് മുതൽ ക്യാനഡയുടെ തെക്കെ അതിർത്തി വരെയുള്ള അതിവിസ്തൃതമായ ഭൂപ്രദേശത്ത് അവർ ഒരു തരം ഉടമസ്ഥാവകാശം സ്ഥാപിച്ചു. അതായത് മിസിസിപ്പി മുതൽ ശാന്തസമുദ്രം വരെ പരന്നു കിടക്കുന്ന ഭൂഭാഗത്തിന്റെ കൈവശാവകാശം സ്പെയിൻകാർക്കായി എന്ന ചുരുക്കം. ഈ അവകാശവലയത്തിൽ ഇന്നത്തെ മെക്സിക്കോ പ്രദേശങ്ങളും മധ്യഅമേരിക്കൻ റിപ്പബ്ളിക്കുകളും മാത്രമല്ല ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഇങ്ങനെ ഐക്യനാട്ടിലെ ടെക്സാസ്, അരിസോണ, ന്യൂമെക്സിക്കോ, കാലിഫോർണിയ തുടങ്ങിയ സംസ്ഥാനങ്ങളും അതിൽ പെട്ടിരുന്നു. എങ്കിലും ഈ പ്രദേശത്തെ സ്പാനിഷ് ആധിപത്യവും നിയന്ത്രണവും ഒരു കാലത്തും പൂർണമായിരുന്നില്ല. 17-ാം ശതകത്തിലും 18-ാം ശതകത്തിലും ടെക്സാസിലെയും മിസിസിപ്പിയിലെയും ഭൂഭാഗങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയെച്ചൊല്ലി ഫ്രഞ്ചുകാരുമായി അവക്ക് തർക്കത്തിലേർപ്പെടേണ്ടി വന്നു.

ധൈര്യമന്ദോൽസാഹികളും അതിധീരരുമായ ജെസ്യൂട്ട് പാതിരിമാരുടെ പ്രയത്നഫലമാണ്, അമേരിക്കൻ കോളനീകരണം. കാലാവസ്ഥയും ഗതാഗതവും സൃഷ്ടിച്ച പ്രയാസങ്ങളെ സ്പെയിൻകാർ നേരിട്ടു. സ്വദേശീയരായ ഇൻഡ്യക്കാരുടെ ആക്രമണങ്ങളെ അവക്ക് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നു. എന്നിട്ടും അവർ ഉത്തരാഭിമുഖമായി യാത്ര തുടർന്നു. 18-ാം ശതകമായപ്പോഴേക്കും അവർ അനേകം മിഷൻ കേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു. സ്പാനിഷ് ഭൂവുടമകളിൽ പലരും കാലിഫോർണിയയിൽ കൂറ്റൻ റാഞ്ചികൾ നിർമിച്ച് അവിടെ താമസമുറപ്പിച്ചു. കടൽമാർഗമായുള്ള യാത്ര തീരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. കരമാർഗമായി സഞ്ചരിച്ചു മുന്നോട്ടു പോയപ്പോഴാണ്, കേവലം അപ്രതീക്ഷിതമായി, സാൻഫ്രാൻസിസ്കോ

ഉൾക്കടലിലെ തുറമുഖം 1769–ൽ അവർ കണ്ടെത്തിയതു്. സ്പാനിഷ് കോളനീകരണം മന്ദഗതിയിലായിരുന്നു. പതിനാറാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടത്തിലായപ്പോഴേക്കും യൂറോപ്പിലെ സ്പാനിഷ് ശക്തി അസ്തമിച്ചിരുന്നു. അതു കൊണ്ടാണു് ഗതിവേഗം കുറഞ്ഞതു്. ഐക്യനാടുകളിൽ സ്പെയിൻകാർ ആദ്യകാലത്തു്, തെക്കും പടിഞ്ഞാറും സ്ഥാപിച്ച കുടിയിരുപ്പുകളും ശാശ്വത മുദ്രകളൊന്നും അവിടെ അവശേഷിപ്പിച്ചില്ല. സ്ഥലനാമങ്ങളിലും സിനിമാപ്പടങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലമാകുമാറുള്ള രംഗവിശേഷങ്ങളിലും ഒഴികെ മറ്റൊന്നിലും അവരുടെ പാദമുദ്രകളും ഇന്നു കാണുന്നില്ല. യു. എസ്. എ യിലെ സ്പാനിഷ് പാരമ്പര്യം റെഡ് ഇൻഡ്യന്മാരുടെതിൽ നിന്നും കേവലം ഭിന്നമാണു്. എന്നാൽ യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ പ്രാദേശികചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പറയുന്ന അടുത്ത ചില അധ്യായങ്ങളിൽ സ്പാനിഷ് ശക്തിയുടെയും സ്പാനിഷ് അവകാശങ്ങളുടെയും പ്രാധാന്യം നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും.

3. ഫ്രഞ്ചുകാർ

വടക്കെ അമേരിക്ക കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനും അവിടെ കുടിപാർപ്പുകളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും താൽപര്യം കാട്ടിയ രണ്ടാമത്തെ യൂറോപ്യൻ ശക്തി ഫ്രഞ്ചുകാരായിരുന്നു. പിസാറോ, തോക്കും വാളുമായി പെറുവിലേക്കു് കടന്നു ചെന്ന കാലത്തു്, ഷാക്ക് കാർത്തിയേർ (Jacques Cartier) എന്ന ഫ്രഞ്ചുനാവികൻ സെന്റ് ലോറൻസ് ഉൾക്കടലിൽ പുതിയ സ്ഥലങ്ങളും കണ്ടെത്തുവാൻ സഞ്ചാരം നടത്തുകയായിരുന്നു. വടക്കെ അമേരിക്കയുടെ കിഴക്കൻ തീരത്തുള്ള ഏറ്റവും വലിയ പ്രവേശനമാർഗമായിരുന്ന ആ ഉൾക്കടൽ. ഇന്നത്തെ ക്യൂബെക്ക് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സ്ഥലം വരെ നദിയിലൂടെ അദ്ദേഹം കടന്നു ചെന്നു (1535). എങ്കിലും ഉടനടി ഫ്രഞ്ചുകാരാരും കുടിയേറ്റശ്രമം ഏറ്റെടുത്തില്ല. 1603 – 1604–ൽ കൂടുതൽ സമർത്ഥനായ സാമുവൽ ഷാംപ്ലെയിൻ എന്ന മറ്റൊരു ഫ്രഞ്ചുകാരൻ കാർത്തിയേർ കണ്ടെത്തിയ കേന്ദ്രം വരെ ചെന്നു നോക്കി. വടക്കെ അമേരിക്കയിലെ, സ്ഥിരമായ ആദ്യത്തെ ഫ്രഞ്ചുകോളനി – ക്യൂബെക് – 1608–ൽ ഷാംപ്ലെയിൻ സ്ഥാപിച്ചു. (1608–ൽ തന്നെ ഷാംപ്ലെയിൻ സന്ദർശിച്ചിരുന്ന മോൺട്രീലിലെ കോളനി സ്ഥാപിക്കുവാൻ 1642 വരെ ഫ്രഞ്ചുകാർക്കു് കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നു.) ഇവ രണ്ടും ക്യാനഡയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഫ്രഞ്ചു നഗരങ്ങളായിത്തീർന്നവൻ തടാകദേശത്തു് എത്തി ഹ്യൂറോൺ എന്ന തടാകം കണ്ടെത്തിയതും (1615) ഷാംപ്ലെയിൻ തടാകത്തിനു സമീപം വെച്ചു് ഇറോക്വാ (Iroquois) എന്ന ഇന്ത്യൻ വർഗത്തെ തോൽപിച്ചതും (1609) ഷാംപ്ലെയിൻ ആണു്. വടക്കെ അമേരിക്കയിൽ ഫ്രഞ്ചുശക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനശില സ്ഥാപിച്ചതും ഫ്രാൻസിന്റെ അനന്തരപുരോഗതിക്കു വേണ്ടി സെന്റ് ലോറൻസ് പ്രദേശത്തെ സുഭദ്രമാക്കിയതും ഷാംപ്ലെയിൻ തന്നെ. ഫ്രഞ്ചു് അധിനിവേശപ്രദേശം ചെറുതായിരുന്നു. അവിടെ ചെന്നു താമസമുറപ്പിച്ചവർ കൃഷിയും രോമക്കച്ചവടവും മീൻപിടിത്തവും പ്രധാന

തൊഴിലായി സ്വീകരിച്ചു. സ്ഥലവാസികളായ റെഡ്ഇൻഡ്യൻമാരുമായി വളരെ സൗഹാർദത്തിലാണ് ഫ്രഞ്ചുകാർ കഴിഞ്ഞു കൂടിയതു്.

ഫ്രഞ്ചുശക്തിയുടെ രണ്ടാമത്തെ മുന്നേറ്റം പതിനേഴാം ശതകത്തിന്റെ രണ്ടാം അർധത്തിൽ സമാരംഭിച്ചു. അതിനു വളരെ മുമ്പു് ഇംഗ്ലീഷുകാർ, അവരുടെ ആദ്യത്തെ കോളനികളും വടക്കേ അമേരിക്കയിൽ സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മിസിസിപ്പിനദിയിൽ ചെന്നു ചേരുന്ന ഏറ്റവും വലിയ പോഷകനദി ഒഹായോ ആണു്. അപ്പലേച്യൻ പർവതങ്ങളിൽ നിന്നാണു് ഒഹായോയുടെ ഉത്ഭവം. ഈറി (Erie) തടാകത്തിനു സമീപം വരെ അതിന്റെ മേൽത്തലത്തിലെ ജലം ഒഴുകിച്ചെല്ലുന്നു. തടാകതീരത്തു നിന്നും താഴേക്കു് ഒഹായോയുടെ പോഷകനദികളും വഴി ഫ്രഞ്ചു സഞ്ചാരികൾ വിശാലമായ മിസിസിപ്പി താഴ്വരയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അന്നു നാടുവാഴുന്ന ലൂയി പതിനാലാമന്റെ പ്രാപ്തനായ ധനകാര്യമന്ത്രി, കൊൾബേർ (Colbert) ഫ്രഞ്ചുസഞ്ചാരികളെ കയ്യയച്ചു സഹായിച്ചു. അവരുടെ വ്യാപാരവൃത്തിയ്ക്കു സഹായകമാം വിധം 1664–ൽ അദ്ദേഹം 'വെസ്റ്റുകമ്പനി' സ്ഥാപിച്ചു കൊടുത്തു. അമേരിക്കയിലെ ഫ്രഞ്ചു് അധിനിവേശങ്ങളുമായുള്ള കച്ചവടത്തിന്റെ കുത്തകാവകാശം, നാൽപതു കൊല്ലത്തേക്കു് പ്രസ്തുത കമ്പനിയെ ഫ്രഞ്ചുഗവൺമെന്റു് ഏൽപിച്ചു. അതിനു പുറമെ സൈനികവും സാമ്പത്തികവും ആയ സഹായങ്ങളും ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നു് അവർക്കു ലഭിച്ചു. 1669–ൽ ഒഹായോനദി കണ്ടുപിടിച്ച 'ലാസലേ' (Lasalle) ആയിരുന്നു ഫ്രഞ്ചു സഞ്ചാരികളിൽ അഗ്രിമൻ. മിസിസിപ്പിനദിയുടെ പതനസ്ഥലത്തേക്കു് അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചു. ആ നദിക്കു കോൾബേർ എന്ന പേരു് അദ്ദേഹം ആദ്യം നൽകിയെങ്കിലും ആ പേരു് അധികകാലം നിലനിന്നില്ല. 1682–ൽ അദ്ദേഹം മെക്സിക്കോ ഉൾക്കടലിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഫ്രഞ്ചുരാജാവിനോടുള്ള ആദരവിന്റെ അടയാളമായി അദ്ദേഹം ആ പ്രദേശത്തിനു് 'ലൂയിസിയാന' എന്നു നാമകരണം ചെയ്തു. ആ ഭൂഭാഗം മുഴുവൻ ഫ്രഞ്ചുകാർക്കവകാശപ്പെട്തായെന്നു് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. 1687–ൽ ലാസലേ വധിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും ഫ്രഞ്ചുസഞ്ചാരികളും, അദ്ദേഹം തെളിച്ച വഴിയെ തന്നെ മുന്നോട്ടു പോയി. ആ മഹാനദിയുടെ തീരത്തു് അനേകം ഫ്രഞ്ചു കുടിപാർപ്പുകളും അവർ സ്ഥാപിച്ചു. 1716–ൽ 'നാത്ഷേയും' (Natchez) 1718–ൽ നദീമുഖത്തു് ന്യൂ ഓർലിയൻസും ഉയർന്നു വന്നു. സെൻറ് ലോറൻസു് മുതൽ മിസിസിപ്പി വരെ ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ അധീനതയിലായി. വടക്കേ അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും വലിയ രണ്ടു നദികളുടെ കരകളിൽ ഫ്രഞ്ചുസെറ്റിൽമെൻറുകളും അങ്ങനെ സ്ഥാപിതമായി. സ്പെയിൻകാരും പോർട്ടുഗീസുകാരും 'പുതിയലോക'ത്തിന്റെ ദക്ഷിണാർധത്തിൽ നിലയുറപ്പിച്ചതു പോലെ ഫ്രഞ്ചുകാർ, അമേരിക്കയുടെ ഉത്തരാർധത്തിൽ തങ്ങളുടെ പിടിയും മുറുക്കി.

4. ഇംഗ്ലീഷുകാർ

ഹെൻറി ഏഴാമന്റെ പ്രോൽസാഹനത്തോടെ ജോൺ കാബട്ടിനാൽ നയിക്കപ്പെട്ട ഇംഗ്ലീഷുകപ്പലുകളും 1497-ൽ ന്യൂഫൗണ്ട് ലാൻഡിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടായി

രുന്നു. എന്നാൽ അതിനു ശേഷം ഒരു ശതാബ്ദക്കാലത്തേക്കു് പുതിയ ലോകത്തിൽ, ഇംഗ്ലീഷുകാർ താൽപര്യമൊന്നും കാണിച്ചില്ല. കനകം നിറഞ്ഞ ഇൻഡീസ് ദ്വീപുകളിൽ നിന്നും സ്പെയിൻകാർ ഉണ്ടാക്കിയ കനത്ത നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള കേട്ടുകേൾവികളുടെ അടിത്തറയെന്തുമെത്തുന്നതായിരുന്നില്ല, മുടൽമഞ്ഞും കൊടും തണുപ്പും കൊണ്ടു് മരവിച്ച ന്യൂഫൗണ്ട്ലാൻഡിന്റെ ആതിഥ്യം. ''സ്വർണം വിളയുന്ന ഇൻഡീസ്'' ഒന്നും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടില്ല. എലിസബത്ത് രാജ്ഞിയുടെ ഭരണത്തിന്റെ ഉത്തരാർധം വരെ പ്രതിബന്ധങ്ങളോടു് മല്ലിട്ടുതുടിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു ഇംഗ്ലണ്ടു്. നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ബാലാരിഷ്ടതകളും ഇംഗ്ലണ്ടിനെ പ്രണിതയാക്കി. സാഗരാന്തരങ്ങളിൽ നിന്നു് ശക്തരായ ശത്രുക്കളും ഇംഗ്ലണ്ടിനു സ്വസ്ഥത നൽകിയില്ല. പക്ഷേ എലിസബത്തിന്റെ കീഴിൽ തന്നെ ഇംഗ്ലണ്ടിനു് ഒരു വലിയ മാറ്റമുണ്ടായി. ഡ്രേക്കു്, ഹോക്കിൻസ് തുടങ്ങിയവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നടത്തിയ കടൽക്കൊള്ളകളും സ്പെയിൻകാരുടെ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നടത്തിയ കൂട്ടായ്മക്കവർച്ചകളും ഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ പുതിയ നാവിക ശക്തിയുടെ പ്രകാരാന്തരേണയുള്ള പ്രകടനങ്ങളായിരുന്നു. കൊള്ളയടിച്ചു കിട്ടിയ മുതലും സന്യാസമഠങ്ങളുടെ ഭൂമി വിറ്റു കിട്ടിയ മുതലും വ്യാപാരസംരംഭങ്ങൾക്കായി മുടക്കിക്കൊള്ളുവാൻ ഹെൻറി എട്ടാമൻ അനുവദിച്ചു. കാലക്രമേണ കടൽക്കൊള്ള കച്ചവടമായും സ്പാനിഷ് വിഭവക്കപ്പലുകൾ കവർച്ച ചെയ്യാനുള്ള ആഗ്രഹം സ്ഥിരമായ അധിനിവേശകേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു് കൊള്ളലാഭം എടുക്കാനുള്ള ആവേശമായും രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. പുതിയ ലോകത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് കുടിപാർപ്പുകൾ ഉറപ്പിക്കുവാനുള്ള പ്രഥമവും പ്രധാനവുമായ പ്രേരണ കച്ചവടം ആയിരുന്നു.

എലിസബത്ത് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ മണ്ണിൽ ഒരു സെറ്റിൽമെന്റു് സ്ഥാപിക്കുവാൻ, ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇതംപ്രഥമമായി യത്നം നടത്തിയതു് 1585-ലാണു്. നോർത്തു് കരൊലീനാസ്സ്ഥലത്തുള്ള 'റോവനോക്കു്' (Roanoke) എന്ന ദ്വീപിലേക്കു്, സർ വാൾട്ടർ റാലി ഒരു സംഘടിതയാത്രാസംഘത്തെ അയക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ അതു് ഫലപ്പെട്ടില്ല. റാലിയുടെയും ഗ്രെൻവില്ലിന്റെയും പ്രോൽസാഹനം കൊണ്ടു് പിന്നെയും അന്വേഷണസംഘങ്ങൾ യാത്ര പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. എല്ലാം പരാജയമടഞ്ഞു. ജെയിംസ് ഒന്നാമന്റെ ഭരണകാലത്തു് ലണ്ടനിലെ ധനികരായ കച്ചവടക്കാർ ചേർന്നു് 'ലണ്ടൻകമ്പനി' എന്നൊരു കമ്പനി സംഘടിപ്പിച്ചു. വടക്കെ അമേരിക്കയുമായി കച്ചവടം നടത്തുക എന്നതായിരുന്നു കമ്പനിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. പിൽക്കാലത്തു് അതിന്റെ പേർ 'വെർജീനിയാക്കമ്പനി' എന്നു മാറി. വെർജീനിയാ ഉൾപ്പെട്ട വിസ്തൃതമായ പ്രദേശത്തു് കുടിപാർപ്പു് നടത്തുവാൻ അനുവദിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഒരു രാജകീയശാസനവും (റോയൽ ചാർട്ടർ) കമ്പനിയ്ക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെവിടെയും സ്വർണനിക്ഷേപങ്ങളുണ്ടെന്നുള്ള കിംവദന്തി, വെർജീനിയാ കമ്പനിയ്ക്കു ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വളരെയേറെ നിക്ഷേപകരെ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. 1607-ൽ കമ്പനി മൂന്നു കപ്പലുകൾ സജ്ജീകരി

ച്ചു. 120 യാത്രക്കാരുമായി അമേരിക്കയിലേക്കു യാത്ര തിരിച്ചു. അതിൽ 104 പേരെ വെർജീനിയായിൽ എത്തിച്ചേർന്നുള്ളു. അവർ 'ജെംയിസ്ടൗൺ' എന്ന പേരിൽ ഒരു സെറ്റിൽമെൻറ് സ്ഥാപിച്ചു. അധിനിവേശകർക്ക് കൊടിയ ദുഃഖങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നു. രോഗം കൊണ്ട് പലരും മൃതിയടഞ്ഞു. സ്വദേശികളായ ഇൻഡ്യാക്കാരുമായി ഏറ്റുമുട്ടിയും മലമ്പനി പിടിച്ചും ചിലർ ജീവൻ വെടിഞ്ഞു. ഭക്ഷണക്ഷാമവും അവരെ വളരെ ക്ഷീണിപ്പിച്ചു. കാട്ടിൽ നിന്നു കിട്ടിയതൊക്കെ ഭക്ഷിക്കുവാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായി. എങ്കിലും ക്യാപ്റ്റൻ ജോൺസ്മിത്തിന്റെ സ്ഥൈര്യവും ധൈര്യവും കൊണ്ട് ആദ്യകാലത്തെ കർച്ചയിൽ നിന്നു അവശേഷിച്ചവർ രക്ഷപ്പെട്ടു. 1608–ലും 1609–ലും അധിനിവേശകർ പിന്നെയും പിന്നെയും എത്തി. വെർജീനിയാ സെറ്റിൽമെൻറിലെ ആദ്യത്തെ ഗവർണറായി നിയമിക്കപ്പെട്ട ഡിലാവേർപ്രഭു തക്ക സമയത്തു കൂടുതൽ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളുമായി അവിടെയെത്തിയതിനാൽ (1610) ശേഷിച്ച കോളനിക്കാരെങ്കിലും മടങ്ങിപ്പോകാനിടയായില്ല. അന്നു മുതലാരംഭിച്ച വെർജീനിയായുടെ വികസനോദ്യമം. പുകയില പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വിളവായിത്തീർന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ജെയിംസ് രാജാവു പുകവലിയുടെ ശത്രുവായിരുന്നെങ്കിലും പുകയിലയ്ക്ക് അവിടെ നല്ല ഒരു വിപണനിയുണ്ടായി. ലണ്ടനിൽ ആസ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചു കൊണ്ട്, കമ്പനി തന്നെ കോളനിഭരണം നടത്തുകയായിരുന്നു ആദ്യമൊക്കെ. ഒരവികസിതനഗരത്തിലെ ജീവിതക്രമത്തെപ്പറ്റി കമ്പനി-ഡയറക്ടർമാർ കേവലം അജ്ഞന്മാരായിരുന്നു. കാലാവസ്ഥ അനുകൂലമായിരുന്നാൽ പോലും ഒരു കപ്പൽ അത്ലാൻറിക് സമുദ്രം താണ്ടി അമേരിക്കയിലെത്തുന്നതിനു് അഞ്ചും ആറും ആഴ്ച സമയം എടുക്കും. അതു കൊണ്ട് ഭരണസംബന്ധമായ നിർദ്ദേശങ്ങളും തക്ക സമയത്തു കോളനി അധികാരികൾക്കു ലഭിച്ചിരുന്നുമില്ല. ഈ രണ്ടു കാരണങ്ങളാൽ ഭരണം അരാജകമായിരുന്നു. അതിന്റെ പരിഹാരാർഥം, 1619–ൽ ജെംയിംസ് ടൗണിൽ നഗരജനസഭ (House of Burgesses) എന്ന പേരിൽ ഒരു പ്രതിനിധിസഭ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ ആദ്യത്തെ ജനപ്രതിനിധിസഭ അതായിരുന്നു. അഞ്ചു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു കമ്പനി പിരിച്ചു വിട്ടു. കോളനി രാജാവിന്റെ ഭരണത്തിലൊതുങ്ങി.

ഇക്കാലത്തിനകം വടക്കെ അമേരിക്കയിൽ മറ്റൊരു കോളനി കൂടി രൂപം കൊണ്ടു. വ്യാപാരത്തിനു വേണ്ടിയാണല്ലോ വെർജീനിയാ കുടിപാർപ്പ് കേന്ദ്രം സ്ഥാപിച്ചതു്. എന്നാൽ രണ്ടാമത്തെ കുടിയേറ്റക്കാർ മതപീഡയിൽ നിന്നു രക്ഷനേടാൻ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നു് എത്തിയവരാണു്. നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനം ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളിയെ റോമായുടെ പിടിയിൽ നിന്നും വിമുക്തമാക്കി. എലിസബത്തിന്റെ 1559–ലെ 'പള്ളി ഉടമ്പടി'യനുസരിച്ചു് 'ചർച്ച് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ട്' രൂപം കൊണ്ടു. എങ്കിലും നവോത്ഥാനം അവിടം കൊണ്ടു് അവസാനിച്ചില്ല. പ്യൂരിട്ടൻസ് എന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടന്ന വിഭാഗം, പള്ളിവ്യവസ്ഥകളിൽ പിന്നെയും പരിഷ്കരണം വേണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവരിൽ തീവ്രവാദികളും

പള്ളിയെ ഉപേക്ഷിച്ചു. അവരിൽ ഒരു വിഭാഗം നോട്ടിങ്ഹാംഷെയറിൽ നിന്നും ഹോളണ്ടിലേക്ക് പലായനം ചെയ്തു. അവർ ലെയ്ഡനിൽ ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പള്ളി സ്ഥാപിച്ചു. എന്നാൽ അവിടത്തെ ജീവിതത്തിൽ അസംതൃപ്തി തോന്നിയ വർ ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു തിരിച്ചു പോന്നു. പുതിയ ലോകത്തിലേക്ക് കപ്പൽമാർഗം പോകണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. മറ്റൊരു വ്യാപാരസാഹസികത്വത്തിനു തയ്യാറായിരുന്ന ലണ്ടൻകച്ചവടക്കാർ, ഈ ഉദ്ദേശ്യം മണത്തറിഞ്ഞു. അവ ക്കു വേണ്ട ധനസഹായം ചെയ്യാമെന്ന വാഗ്ദാനവുമായി അവരെ സമീപിച്ചു. അ ങ്ങനെ 102 പേർ ഉൾപ്പെട്ട ഒരു തീർഥയാത്രാസംഘം, 1620–സെപ്റ്റംബർ മാസത്തിൽ പ്ലിമത്തിൽ നിന്നും 'മേയ്ഫ്ളവർ' എന്ന കപ്പലിൽ വെർജീനി യയെ ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്ര തിരിച്ചു. അവരാണ് പ്രശസ്തരായ തീർഥാടക പുരോ ഹിതന്മാർ (പിൽഗ്രിം ഫാദേഴ്സ്). പക്ഷേ, അവർ വെർജീനിയയിലല്ല കപ്പ ലിറങ്ങിയത്; മെസാച്ചുസെറ്റ്സിന്റെ ഒരു ഭാഗമായ കോഡ് എന്ന മുനമ്പിലാ ണ് (Cape Cod). ഇറങ്ങിയ സ്ഥലത്തിനു 'പ്ലിമത്ത്' എന്നു തന്നെ അവർ പേ രു കൊടുത്തു. ആദ്യത്തെ അധിനിവേശകരെപ്പോലെ, അവർക്കും ഭയങ്കരമായ കഷ്ട പ്പാടുകൾ സഹിക്കേണ്ടി വന്നു. കൊടും തണുപ്പു കൊണ്ട് പകുതി പേരും മൃതിയട ഞ്ഞു. എങ്കിലും, കോളനിയെ നിലനിർത്തിയത്, ആദ്യത്തെ മുപ്പതു കൊല്ലക്കാലം അവിടെ ഗവർണറായിരുന്ന വില്യം ബ്രാഡ്ഫോർഡിന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യവും സംഘടനാസാമർഥ്യവും ആയിരുന്നു. പക്ഷേ, ജെയിംസ്ടൗൺ പോലെ പ്ലിമത്ത് കൂടുതൽ വിസ്തൃതമായ ഒരു കോളനിയുടെ മൂലബിന്ദുവായിത്തീർ ന്നില്ല. അതിനു വലിപ്പവും സ്വാധീനവും അതിനില്ലായിരുന്നു എങ്കിലും 1691–ൽ മെസാച്ചുസെറ്റ്സ് കോളനിയിൽ ലയിക്കുന്നതു വരെ അത് സ്വതന്ത്ര മായി നില കൊണ്ടു.

ഒരു സംഘം കുബേരന്മാരായ പ്യൂരിട്ടന്മാർ ചേർന്ന് മെസാച്ചുസെറ്റ്സ് ഉൾ ക്കടലിനടുത്ത് 1630-ൽ മറ്റൊരു കോളനി സ്ഥാപിച്ചു. അതോടു കൂടിയാണ് വൻ തോതിലുള്ള കോളനീകരണം തുടങ്ങിയത്. 1628–ലെ രാജകീയശാസനമനുസ രിച്ച് ഏറ്റവും സമർത്ഥമായി സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു ആ കോളനി. ആരംഭം മുതൽ അതു അഭിവൃദ്ധിയിലേക്ക് ഉയർന്നു. 1630–ൽ 2000 മാത്രമായി രുന്ന അംഗസംഖ്യ, 1643–ആയപ്പോഴേക്കും എട്ടിരട്ടിയായി വർധിച്ചു. പരിശ്രമ ശാലികളായ അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേരും കൃഷിയിലും കച്ചവടത്തിലും സ്ഥിര പ്രതിഷ്ഠ നേടി. അവരിലധികം പേരും ലിങ്കൺഷെയറിലുള്ള ബോസ്റ്റണിൽ നിന്നു വന്നവരായിരുന്നതു കൊണ്ട് ആ സ്ഥലത്തിനു 'ബോസ്റ്റൺ' എന്നു പേരു കൊടുത്തു. ഉത്തരപൂർവദേശത്തുള്ളിലുണ്ടാക്കിയ കോളനികളെല്ലാറ്റിനും കൂടി 'ന്യൂഇംഗ്ലണ്ട്' എന്നു നാമകരണം ചെയ്തു. പതിനേഴാം ശതകത്തിൽ മെസാച്ചുസെറ്റ്സിലെ അധിനിവേശകർ രണ്ടു കോളനികൾ കൂടി ന്യൂ ഇംഗ്ലണ്ടി ലുണ്ടാക്കി. എന്നാൽ അൽഭുതമെന്നു പറയട്ടെ, അമേരിക്കയിൽ അഭയം തേടിയ പ്യൂരിട്ടന്മാർ തന്നെ മതപീഡകരായി മാറുകയാണുണ്ടായത്. പ്രഖ്യാപിതപ്യൂരി ട്ടൻ വിശ്വാസങ്ങളോടുള്ള വിയോജിപ്പ്, മെസാച്ചുസെറ്റ്സിൽ ക്രിമിനൽ കുറ

മായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. അഭിപ്രായപ്രകടനവും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും കർക്കശമാം വിധം നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടു. അസംബ്ലി തിരഞ്ഞെടുപ്പിലേക്കുള്ള വോട്ടവകാശം പള്ളിയിലെ അംഗങ്ങൾക്കു മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തി. വളരെക്കാലം ആ നിയമം നിലവിൽ നിന്നു. അന്നത്തെ പതിവിനു വിരുദ്ധമായി, മതപരമായ പരിപൂർണസ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്തിയ റോജർ വില്യംസു് എന്ന പുരുഷനെ 1635–ൽ, അവിടെ നിന്നു് ബഹിഷ്ക്കരിച്ചു. നരാംഗൻസെറ്റു് (Narranganseit) ഉൾക്കടലിനടുത്തു്, അതിന്റെ അടുത്ത വർഷം, 'പ്രോവിഡൻസു്'' എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം ഒരു കോളനി ഉണ്ടാക്കി. ആ കോളനിയിൽ നിന്നു് ഉണ്ടായതാണു്, കോളനികളിൽ വച്ചു് ഏറ്റവും ചെറുതായ റോഡു് ഐലൻഡു് (Rhode Island). ചാൾസു് രണ്ടാമൻ, അതിനും രാജകീയാനുമതി നൽകി (1663). റോജർ വില്യംസിന്റെ ബഹിഷ്ക്കരണത്തെ തുടർന്നു്, മെസാച്ചുസെറ്റ്സിൽ നിന്നു് അനേകം അധിനിവേശകർ പുറത്തു പോയി. തെക്കോട്ടേക്കു നീങ്ങി 'കണക്ടിക്കറ്റു്'' (Connecticut) എന്നൊരു കോളനി ഉണ്ടാക്കിയതു് അങ്ങനെ പോന്നവരാണു്. 1643-ൽ മെസാച്ചുസെറ്റ്സു്, പ്ലിമത്തു്, കണക്ടിക്കറ്റു് എന്നീ കോളനികളെ യോജിച്ചു് നിന്നു കൊണ്ടു് ഡച്ചുകാർക്കും ഫ്രഞ്ചുകാർക്കും ആദിവാസികൾക്കും എതിരായി പ്രതിരോധപരമായ ഒരു കോൺഫെഡറേഷൻ (രാജ്യമണ്ഡലം) രൂപവൽക്കരിച്ചു. അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ ആദ്യത്തെ രാജ്യമണ്ഡലമായിരുന്നു അതു്.

ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തായി കോളനികളുടെ മറ്റൊരു സമൂഹം കൂടി നിലവിൽ വന്നു. കടൽതീരത്തെ അപേക്ഷിച്ചുള്ള കിടപ്പനുസരിച്ചു് അവയെ ''മധ്യകോളനികൾ'' എന്നു വിളിച്ചു പോന്നു. ഈ കോളനികളുടെ ഗുരുത്വകേന്ദ്രം എപ്പോഴും ന്യൂയോർക്കും പരിസരവും ആയിരുന്നു. പതിനേഴാം ശതകത്തിന്റെ പ്രാഥമികാർദ്ധത്തിൽ ലോങ്ങ്ഐലൻഡിന്റെയും ഹഡ്സൺ നദീമുഖത്തിന്റെയും ഇടയ്ക്കു്, അമേരിക്കൻ തീരത്തു്, ഡച്ചുകാരും സ്വീഡൻകാരും ഫിൻലൻഡുകാരും അനേകം കച്ചവടകേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ഗവണ്മെന്റിന്റെ കീഴിൽ ജോലി നോക്കി വന്ന ഹെൻറിഹഡ്സൺ എന്നയാൾ 1609–ൽ ഹഡ്സൺ നദി കണ്ടെത്തി. ഈ നദി ചാംപ്ലെയിൻ തടാകപ്രദേശത്തിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തേക്കു് ഒഴുകി ന്യൂയോർക്കിൽ ചെന്നു് അത്ലാന്റിക്സമുദ്രത്തിൽ നിപതിക്കുന്നു. ഐക്യനാടിന്റെ, ഉത്തരഭാഗത്തു നിന്നു് മോൺട്രീലിലേക്കും, സെന്റു് ലോറൻസിലേക്കും ഉള്ള ഒരേ ഒരു ജലഗതാഗതമാർഗ്ഗവും ഈ നദി തന്നെയാണു്. കമ്പിളിരോമക്കച്ചവടം വികസിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ, ഡച്ചു് വെസ്റ്റു് ഇൻഡ്യാക്കമ്പനിക്കാർ, ഹഡ്സൺ നദീമുഖത്തുള്ള ''മാൻഹാറൻ'' ദ്വീപിൽ 1620–ൽ വ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങൾ പണിയിച്ചു. അക്കാലത്തു് ന്യൂയോർക്കിന്റെ പേർ 'ന്യൂ ആംസ്റ്റർഡാം' എന്നായിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കിന്റെ സാർവദേശീയസ്വഭാവത്തോടെയുള്ള വികസനം അന്നാരംഭിച്ചു. അതു പിന്നെ നിലച്ചിട്ടില്ല. കമ്പിളിരോമവ്യാപാരം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ആളുകളെ അങ്ങോട്ടേക്കാകർഷിച്ചു. സ്വന്തം അധിനിവേശകേന്ദ്രത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ ഉറച്ചു നിന്നു കൊണ്ടു്, ഹഡ്സൺ നദീതട

വും അതിനു പടിഞ്ഞാറുള്ള പ്രദേശങ്ങളും ന്യൂജേഴ്സിസ്റ്റേറ്റും നെതർലൻഡിന്റെ വകയാണെന്നു് ഹോളണ്ടു് അവകാശപ്പെട്ടു. അവിടെ നിന്നും തെക്കു മാറി, ഡിലാവേർ നദീമുഖത്തു്, 1638–ൽ സ്വീഡൻകാർ ഒരു കുടിപാർപ്പുണ്ടാക്കി. ഇന്നത്തെ പെൻസിൽവേനിയാ വരെ ഉള്ളിലേക്കു്, സ്വീഡനിലെയും ഫിൻലൻറിലെയും കച്ചവടക്കാർ കടന്നു ചെന്നു. ഡിലാവേറിനു ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശം 'ന്യൂ സ്വീഡൻ' എന്നാണു് കുറച്ചു കാലത്തേക്കു് അറിഞ്ഞു പോന്നതു്. പക്ഷേ സ്വീഡിഷ്സ്വാധീനം അവിടെ ഒരിക്കലും ശക്തമായിരുന്നില്ല. 1665–ൽ സ്വീഡന്റെ അവകാശം ഹോളണ്ടിനു വിട്ടു കൊടുത്തു.

എന്നാൽ ന്യൂനെതർലർഡിന്റെ നില അത്ര ഭദ്രമായിരുന്നില്ല. ആ കോളനിപ്രദേശം, ഇംഗ്ലീഷ്അധിനിവേശകർക്കു് പാഞ്ഞു കയറത്തക്ക വണ്ണം തുറന്നു കിടന്നിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ ന്യൂആംസ്റ്റർഡാമിലേക്കു് പ്രവഹിക്കുകയായിരുന്നു എന്നു തന്നെ പറയാം. 1664–ൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഹോളണ്ടുകാരും തമ്മിൽ യൂറോപ്പിൽ വച്ചു് ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടായി. ന്യൂആംസ്റ്റർഡാം, ഇംഗ്ലീഷ്നാവികപ്പടയ്ക്കു കീഴടങ്ങി. ബ്രെഡാ (Breda) ഉടമ്പടി പ്രകാരം യുദ്ധം അവസാനിപ്പിച്ചു. ന്യൂനെതർലൻഡിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലം മുഴുവനും അതോടെ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു് ലഭിച്ചു. ന്യൂആംസ്റ്റർഡാമും അതിനു വടക്കുഭാഗമുള്ള പ്രദേശങ്ങളും ചാൾസ് രണ്ടാമൻ, തന്റെ സഹോദരനും യോർക്കു് പ്രഭുവും ആയ ജെയിംസിനു് ചാർത്തിക്കൊടുക്കുകയും അദ്ദേഹം അതിനു് "ന്യൂയോർക്കു്" എന്നു പുതുതായി പേരിടുകയും ചെയ്തു. ഡച്ചുകോളനിയുടെ തെക്കുഭാഗം രണ്ടു് ഇംഗ്ലീഷ്പ്രഭുക്കൾക്കായി നൽകപ്പെട്ടു. അവരിലൊരാൾ ജേഴ്സിയിലെ ഗവർണർ സർ ജോർജ് കാർട്ടെററായിരുന്ന (Carteret). അങ്ങനെ അതു് "ന്യൂജേഴ്സി" കോളനി ആയിത്തീർന്നു.

1633–ൻ ശേഷം 'മേരിലൻഡ്" എന്ന പേരിൽ മറ്റൊരു കോളനി, കെസാപീക് ഉൾക്കടലിന്റെ ശിരോഭാഗത്തിനു ചുറ്റുമായി രൂപം പ്രാപിച്ചു. ചാൾസ് ഒന്നാമൻ, ബാൾട്ടിമോർ എന്ന പേരായ കത്തോലിക്കാ പ്രഭുവിനു്, ആ പ്രദേശം വികസിപ്പിച്ചെടുക്കാനുള്ള അധികാരപത്രം നൽകി. അതു വഴി മേരിലൻഡിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം, ബാൾട്ടിമോർ കുടുംബത്തിനു ലഭിച്ചു. അവിടത്തെ പ്രധാന പട്ടണത്തിനു് "ബാൾട്ടിമോർ" എന്ന കുടുംബനാമം നൽകിക്കൊണ്ടു്, അവിടം അധിനിവേശകർക്കായി പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തു. കത്തോലിക്കർ ഒരു ചെറിയ ന്യൂനപക്ഷമായിരുന്നുവെങ്കിലും, കത്തോലിക്കരുടെ ഒരു അഭയസ്ഥാനമായിട്ടാണു് അതിനെ കരുതിപ്പോന്നതു്. മേരിലൻഡിലെ പ്രതിനിധിസഭ, 1649–ൽ കോളനിയിലെ എല്ലാ വിഭാഗത്തിലുമുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു് ആരാധനാസ്വാതന്ത്ര്യം ഒരു നിയമം കൊണ്ടു് അനുവദിച്ചു. കെസാപീക് ഉൾക്കടലിന്റെ മനോഹരമായ തലസ്ഥാനം അനേകം അധിനിവേശകരെ മേരിലൻഡിലേക്കാകർഷിച്ചു.

മേരിലൻഡിനു വടക്കും ന്യൂജേഴ്സിക്കു പടിഞ്ഞാറും സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന പ്രദേശം, 17–ാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടം വരെ യൂറോപ്യൻ അധിനിവേശകരെ ആകർഷിച്ചിരുന്നില്ല. അഡ്മിറൽ ആയിരുന്ന സർ ''വില്യം പെൻ'' എന്ന ആളിനു് പതിനായിരം പവൻ ചാൾസ് രണ്ടാമൻ കൊടുത്തു തീർക്കേണ്ടതായുണ്ടായിരുന്നു. അഡ്മിറൽ പെൻ 1670–ൽ മരിച്ചു. 1681 വരെ കടം വീട്ടാൻ കഴിയാതിരുന്നതിനാൽ ചാൾസ് രാജാവു് പെന്നിന്റെ പുത്രനു് (പുത്രന്റെ പേരും വില്യം പെൻ എന്നായിരുന്നു) ഡിലാവേർ നദിയുടെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തുള്ള വിസ്തൃതമായ ഒരു പ്രദേശം പകരമായി കൊടുത്തു. വില്യംപെൻ ഒരു ക്വേക്കർ (Quaker) മതക്കാരനായിരുന്നു. പതിനേഴാം ശതകത്തിലെ ഇംഗ്ലണ്ടു് ക്വേക്കർമാരെ കഠിനമായി വെറുക്കുകയും നിർദയം പീഡിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുപോന്നു. പീഡനം കൊണ്ടു് ഇംഗ്ലണ്ടു് വിട്ടു പോരുന്ന ക്വേക്കർമാർക്കായി ഒരു അഭയസ്ഥാനം കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നു് വില്യം പെന്നിനു് വലിയ ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പിതാവിന്റെ സ്മരണ നിലനിർത്തുക്കൊണ്ടു മകൻ വിട്ടുകൊടുത്ത സെറ്റിൽമെന്റിനു് ''പെൻസിൽവേനിയാ'' എന്നു് പേരിട്ടു. ഇതു് 1682–ലായിരുന്നു. വില്യം പെന്നിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പെൻസിൽവേനിയാ വളരെയേറെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ പുതിയ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളുടെ സൗലഭ്യവും ആരംഭകാലത്തെ അധിനിവേശകരുടെ പരിശ്രമശീലവും പുതിയ സ്ഥലങ്ങളെ നന്നാക്കുന്നതിൽ വളരെയേറെ സഹായിച്ചു. 'ഇൻഡ്യാ'ക്കാരുമായി ഉണ്ടാക്കിയ, 1683–ലെ ഉടമ്പടിയാണു് കോളനിയുടെ ശ്രദ്ധേയമായ പ്രഥമവർഷനേട്ടം. മറ്റു കോളനികളിലെ അധിനിവേശകരോടു് ഇൻഡ്യക്കാർ വലിയ വിദ്വേഷം പുലർത്തിപ്പോന്നു. ബലപ്രയോഗവും ചതിയും പ്രയോഗിച്ചു് ഇൻഡ്യക്കാരുടെ ഭൂമി അപഹരിച്ചു് എടുത്തതു കൊണ്ടാണു്, അവർ ഇങ്ങനെ വിദ്വേഷഭാവത്തോടെ അധിനിവേശകരോടു് പെരുമാറിയതു്. ക്വേക്കറായിരുന്ന വില്യം പെൻ ബലം ഉപയോഗിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, സമാധാനത്തിന്റെയും സത്യത്തിന്റെയും മാർഗത്തിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കുകയും ചെയ്തു. തന്മൂലം അൻപതു വർഷക്കാലത്തേയ്ക്കു് പെൻസിൽവേനിയയിൽ ഇന്ത്യക്കാരുമായി ഒരു യുദ്ധവും ഉണ്ടായില്ല. 1682–ൽ പെൻസിൽവേനിയയും മേരിലൻഡും തമ്മിലുണ്ടായ തർക്കത്തിൽ ചാൾസ് രണ്ടാമൻ, ഡിലാവേർ സ്റ്റേറ്റ് മേരിലൻഡിൽ നിന്നും എടുത്തു് പെൻസിൽവേനിയയോടു ചേർത്തു. 1776 വരെ അതിനു ഒരു പ്രത്യേക കോളനിയായി നിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

ആദ്യത്തെ പതിമൂന്നു് ഇംഗ്ലീഷ് കോളനികളിൽ ശേഷിച്ച മൂന്നെണ്ണം വെർജീനിയയ്ക്കു് തെക്കുഭാഗത്താണു് കിടന്നതു്. ചാൾസ് രണ്ടാമൻ, 1663–ൽ ഒരു സംഘം ഇംഗ്ലീഷ് പ്രഭുക്കന്മാർക്കു്, ഇപ്പോഴത്തെ നോർത്ത് കരൊലീനാ എന്നും സൗത്ത് കരൊലീനാ എന്നും അറിയപ്പെടുന്ന പ്രദേശത്തു് ഒരു കോളനി സ്ഥാപിക്കുവാൻ തീട്ടൂരം നൽകി. അതിൽ ഒന്നാമത്തെ വലിയ സെറ്റിൽമെന്റു്, ആഷ്ലി നദിയുടെ തീരത്തു് 1670–ൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. സൗത്ത് കരൊലീനായിലെ പ്രധാന നഗരമായ 'ചാൾസ്ടൺ' സ്ഥാപിച്ചതു് 1680–ൽ

ആണ്. അവസാനം ''നോത്ത് കരൊലീനാ'' എന്നും ''സൗത്ത് കരൊലീനാ'' എന്നും രണ്ടായി ആ കോളനി വിഭജിച്ചു. ഏറ്റവും ഒടുവിൽ സ്ഥാപിച്ച (1733) ജോർജിയ ആണ് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വകയായുണ്ടായ ഏറ്റവും ചെറിയ കോളനി. ഋണബാധ്യത കൊണ്ട് വലഞ്ഞ ഇംഗ്ലീഷ്കാരെ സഹായിക്കാൻ വേണ്ടി ജെയിംസ് ഒഗ്ലെത്തോർപ്പ് എന്ന മനുഷ്യസ്നേഹിയാണ് സാവന്നാനദിയുടെ മുഖത്ത് ഇങ്ങനെ ഒരു കോളനി സ്ഥാപിച്ചത്. വളരെ മന്ദഗതിയിലാണ് അതു വളർന്നത്.

1750—ആയപ്പോഴേക്കും, ഇംഗ്ലീഷ് കോളനികളിലെ ആകെ ജനസംഖ്യ പതിനഞ്ചു ലക്ഷം ആയിരുന്നു. അതിൽ 3 ലക്ഷം പേർ നീഗ്രോ അടിമകളായിരുന്നു താനും. ഇംഗ്ലണ്ടിലെയും വെയിൽസിലെയും അന്നത്തെ ജനസംഖ്യ 60 ലക്ഷം മാത്രമായിരുന്നു എന്നു കൂടി ഓർമിക്കണം. ന്യൂവേൾഡിലെ തങ്ങളുടെ ജീവിതനിലവാരം ഒട്ടൊന്നു മെച്ചപ്പെടുത്താമെന്ന പ്രത്യാശയോടെ വന്ന പാവങ്ങളായിരുന്നു അധിനിവേശകരിൽ ഏറിയ ഭാഗവും. ധനികരോ കുലീനരോ അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഇല്ലായിരുന്നു. ക്രിമിനൽപുള്ളികളും സാഹസികന്മാരും വസ്തുതരകന്മാരും ആയിരുന്നു അവരിലധികവും. കമ്പിളിയും പുകയിലയും വ്യാപാരം ചെയ്തിരുന്ന കച്ചവടക്കാരുടെ സംഖ്യയും ഒട്ടും കുറവല്ല. കോളനിയിലെ ഭൂവുടമകൾക്കു വേണ്ടി കുറേ വർഷം ജോലി ചെയ്തു കൊള്ളാമെന്ന വാഗ്ദാനത്തിൽ, യാത്രച്ചെലവ് മുൻകൂറായി പറഞ്ഞുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു പോയവരും വളരെയുണ്ടായിരുന്നു. ബിസിനസ്സ് ഏജന്റ് എന്ന നിലയിൽ കപ്പലിലെ ക്യാപ്റ്റനാണ് കൂലിവേലക്കാരുടെ ചുമതല വഹിച്ചത്. കോളനികളിൽ അവരെകൊണ്ടു ചെന്നേൽപ്പിക്കുമ്പോഴും ഏജന്റന്മാരുടെ പണം ഭൂവുടമകൾ കൊടുത്തു പോന്നു. അടിമവ്യാപാരത്തോട് വളരെ സാമ്യമുള്ള ഒരു ഏർപ്പാട്. തത്വദീക്ഷയില്ലാത്ത ക്യാപ്റ്റന്മാരുടെ കൈയിൽ പെട്ട ആൺകുട്ടികളും വേലക്കാരികളായ പെൺകുട്ടികളും ഇപ്രകാരം കച്ചവടം ചെയ്യപ്പെട്ടവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടിരുന്നു. ചില്ലറ കുറ്റങ്ങൾ ചെയ്തതിന് ക്രൂരമായ ഇംഗ്ലീഷ് പീനൽ നിയമമനുസരിച്ച് നാടുകടത്തലിനു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട പുള്ളികളും, അധിനിവേശകസംഘത്തിലുണ്ടായിരുന്ന മധ്യകോളനികളിൽ ഡച്ചുകാരും ജർമൻകാരും മറ്റു യൂറോപ്യൻ വംശജരും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അധിനിവേശകരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ബ്രിട്ടീഷുകാരായിരുന്നു. നീഗ്രോ അടിമകളെ കുടിയിരുത്തിയത് തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിലായിരുന്നു. സൗത്ത് കരൊലീനായിൽ വെള്ളക്കാരെക്കാളധികം നീഗ്രോകളായിരുന്നു. നീഗ്രോകളെയും കയറ്റിക്കൊണ്ട് ആദ്യത്തെ കപ്പൽ ''ജെയിംസ്ടൗണി''ൽ അടുത്തത് 1619—ലാണ്.

1700—നു മുകളിൽ തന്നെ കോളനികളുടെ വിവിധസംഘാതങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തമായ ജീവിതസമ്പ്രദായങ്ങൾ വികാസം പ്രാപിച്ചിരുന്നു. തെക്കൻകോളനികളിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും നീഗ്രോകളായിരുന്നുവെന്ന വസ്തുത ഇതിനു ഉദാഹരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാവുന്നതാണ്. 1700—നു ശേഷം വളരെക്കാലത്തേക്കു

മിക്കവരുടെയും ജീവിതവൃത്തി കൃഷി തന്നെയായിരുന്നു. ഉഷ്ണം കൂടുതലുള്ള തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ വേനൽക്കാലത്തിനു ദൈർഘ്യം ഏറിയിരുന്നു. കൂടുതൽ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഭൂമിയിൽ കർഷകർ പുകയില ഉൽപാദിപ്പിച്ചു് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു കയറുമതി ചെയ്തു പോന്നു. നീഗ്രോ അടിമകളായിരുന്നു കൃഷിജോലിക്കാരിലധികവും. മെച്ചപ്പെട്ട പുകയില ധാരാളം ഉണ്ടായതു് വെർജീനിയയിലാണു്. ഗോതമ്പും ബാർലിയും നെല്ലുമായിരുന്നു മറ്റു കാർഷികവിളവുകൾ. തെക്കൻകോളനികളിലെ തോട്ടമുടമകളും ധാന്യവിളകളും ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു കയറുമതി ചെയ്തിട്ടു് പകരം ഗാർഹികാവശ്യത്തിനു വേണ്ട വെള്ളിപ്പാത്രങ്ങളും, വസ്ത്രങ്ങളും, വീട്ടുസാമാനങ്ങളും എന്നിവ ഇറക്കുമതി ചെയ്തു. വടക്കൻകോളനികളെ അപേക്ഷിച്ചു് തെക്കൻകോളനികളിലെ ജീവിതം കൂടുതൽ അഭിജാതവും വിശ്രമസമ്പന്നിതവും ആയിരുന്നു.

ദൈർഘ്യവും കട്ടപ്പവും കൂടുതലുള്ള ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലെ കൊടിയ മഞ്ഞും ചെങ്കല്ലു നിറഞ്ഞ മണ്ണും അവിടത്തെ കൃഷിപ്പണിയെ കൂടുതൽ ക്ലേശകരമാക്കിത്തീർത്തു. വയലുകളും നന്നേ വിസ്താരം കുറഞ്ഞതായിരുന്നു. സ്വന്തം ജീവിതാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി, ധാന്യവിളകളും ഫലവൃക്ഷങ്ങളും അവിടത്തെ കർഷകൻ കൃഷി ചെയ്തു പോന്നു. സമ്പത്തിന്റെ പാതി യഥാർത്ഥത്തിൽ അവർക്കു് തുറന്നു കൊടുത്തതു് കരയല്ല, കടലാണു്. വനത്തിലെ വൻവൃക്ഷങ്ങളും ഇതരവനവിഭവങ്ങളും അവർ ശരിയായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. അവർ കപ്പലുകളും നിർമിച്ചു. മത്സ്യബന്ധനം ഊർജിതമായി നടത്തി. ഹെറിങ്ങും കോഡും അയിലയും സുലഭമായിരുന്നു. ധാരാളം മകരമത്സ്യങ്ങളും കിട്ടി. കാട്ടിലെത്തടി കൊണ്ടു് കപ്പലുണ്ടാക്കി അതിൽ ചരക്കുകയറ്റി മത്സ്യക്കച്ചവടം നടത്തി. ആഫ്രിക്കയിലേക്കു് 'റംമദ്യം' കൊണ്ടു പോയിട്ടു്, പകരം അടിമകളെ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോന്നു. ആഫ്രിക്കയിൽ നിന്നു് വെസ്റ്റ്ഇൻഡീസിലേക്കു് അവർ അടിമകളെ കൊണ്ടു പോയി വ്യാപാരം നടത്തി. പകരം 'റം' വാറ്റിയെടുക്കുവാനുള്ള ശർക്കരപ്പാനിയാണു്, അവിടെ നിന്നു കൊണ്ടു പോന്നതു്. അമേരിക്കയുടെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നു് അവർ തടി, ചണം, മത്സ്യം, പുകയില, പഞ്ചസാര, ഗോതമ്പു് എന്നിവ സംഭരിച്ചു് ഇംഗ്ലണ്ടിലെത്തിച്ചു. അങ്ങനെ ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലെ നാവികന്മാർ, സാമർത്ഥ്യത്തിനും ധീരതയ്ക്കും പ്രശസ്തി നേടി. മതപരമായ കാര്യങ്ങളിലാണു്, ദക്ഷിണകോളനിക്കാരും ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടുകാരും തമ്മിൽ മൗലികമായ്ഭിന്നത. വെർജീനിയയിലും ഇതര തെക്കൻകോളനികളിലും ഏറ്റവും പ്രചാരത്തിലിരുന്നതു് ''ആംഗ്ലിക്കൻ ചർച്ചാണു്'' ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലാവട്ടെ, കട്ടത്ത ''പ്യൂരിട്ടാനി''സവും.

മധ്യദേശകോളനികളിൽ (ന്യൂയോർക്കും, പെൻസിൽവേനിയയും മുഖ്യം) കൂടുതൽ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ വയലുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. തെക്കൻ കോളനികളിലെ അത്യുഷ്ണവും അവിടെയില്ലായിരുന്നു. ബാർലിയും കുവരകും ഗോതമ്പും ആണു് അവിടത്തെ പ്രധാനകൃഷി. ആ പ്രദേശത്തിനു് അപ്പക്കോളനികളും എന്നു പേരുവീണു. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലെപ്പോലെ, രോമവ്യാപാരവും അവർ നടത്തി

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY 1403 KOTTAYAM.

പ്പോന്നു. കുറേ മാലകളോ ഒരു കുപ്പി വിസ്കിയോ കൊടുത്തു് പ്രലോഭിപ്പിച്ചു് ഇൻഡ്യൻ നായാടികളിൽ നിന്നു് നീർനായുടെയും കുക്കന്റെയും മാനിന്റെയും തുകലുകളും അവർ വാങ്ങുക പതിവായിരുന്നു. അങ്ങനെ ന്യൂയോർക്ക് നഗരം സകല ജനങ്ങൾക്കും സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള തുറമുഖമെന്ന കീർത്തിയും ഫിലാഡൽഫിയ നഗരസംവിധാനത്തിന്റെ മാതൃകയെന്ന കീർത്തിയും നേടി അഭിവൃദ്ധിയിലേക്കു കുതിച്ചു.

കോളനികളിലെ ജീവിതം ശ്രമകരമായിരുന്നു. സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ശക്തരും ഊർജസ്വലരും സ്വതന്ത്രബുദ്ധികളും ആയാലേ നിലനിൽപ്പുള്ളു എന്നു വന്നു കൂടി. അത്ലാൻറിക് സമുദ്രം തരണം ചെയ്യുന്നതിനു് അന്നു് അസാമാന്യമായ കായികശേഷി വേണം. അക്കരെയെത്തുവാൻ 6–7 ആഴ്ചകളും വേണ്ടി വരും. എല്ലാ പ്രായത്തിലുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാരും കുടിയേറക്കാരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു കപ്പലുകളും തന്നെ തീരെ ചെറുതു്. നിലവറത്തട്ടിൽ ഞെങ്ങി ഞെരുങ്ങിക്കൊണ്ടാണു് യാത്ര. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും തീരെക്കുറവു്; വളരെ പ്രാകൃതമായ ശുചിത്വാചരണം, രോഗം സർവസാധാരണവും. എങ്കിലും കുടിയേറക്കാർ ഭഗ്നാശരായില്ല. കടൽതീരത്തോ തീരത്തിനടുത്തോ ആണു് മുഖ്യപട്ടണങ്ങളും ഉയർന്നു വന്നതു്. കോളനികളുടെ പടിഞ്ഞാറെ അതിർത്തി പർവതപ്രദേശങ്ങളായിരുന്നു. അവിടത്തെ ജീവിതം താരതമ്യേന അപരിഷ്കൃതവും. ആദ്യമാദ്യം കുടിയേറിയവർക്കു് സ്വന്തം വിഭവങ്ങളും മാത്രമായിരുന്നു ഏകാവലംബം. പദവിയും സമ്പത്തും അവിടെ പരിഗണനീയമായിരുന്നില്ല. സ്വതന്ത്രരും ജനാധിപത്യവിശ്വാസികളും ആയിത്തീരാൻ സാഹചര്യം അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. വെർജീനിയയിലും തെക്കൻ കോളനികളിലും ഒരു തരത്തിലുള്ള വർഗവ്യത്യാസം—ധനികനും ദരിദ്രനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം – അതിവേഗം വളർന്നു വന്നു. കുറേ ധനവും കുറേ അടിമസമ്പത്തും ഉണ്ടായിരുന്ന തോട്ടമുടമ അധ്വാനിയായ കൃഷിക്കാരനേക്കാളും ഉൽകൃഷ്ടനും അഭിജാതനും ആണെന്നു് സ്വയം ഭാവിച്ചിരുന്നു. അടിമവ്യാപാരം ഈ സാമൂഹ്യവ്യത്യാസത്തെ ഗുരുതരമാക്കി. കായികാധ്വാനം ഹീനമാണെന്നും വെള്ളക്കാർ ദേഹാധ്വാനം ചെയ്യുന്നതു് അപകർഷകമാണെന്നും മേലേക്കിടയിലുള്ളവർക്കു് തോന്നി. 1700–ൽ തന്നെ ദരിദ്രരായ വളരെയേറെ വെള്ളക്കാർ തെക്കൻ കോളനികളിലുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സ്വന്തമായി ഒരു തുണ്ടു ഭൂമി പോലും അവർക്കില്ലായിരുന്നു. ഉണ്ടായിരുന്നവരാകട്ടെ, സ്വന്തം ഭൂമിയിൽ തനിയെ ജോലി ചെയ്യുക. അവർക്കു് സ്വന്തമായി അടിമകളും ഇല്ല. അടിമകളെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ധനികന്മാർക്കു് അവരെ പുച്ഛമാണു്. എന്നാൽ വടക്കൻ കോളനികളിൽ ഈ സാമൂഹ്യവിവേചനം പൊതുവേ തീക്ഷ്ണമല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ നഗരവാസികളിൽ ചിലർ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ധനികരായി വന്നപ്പോഴേക്കും സാമൂഹ്യമായ അകൽച്ച അവിടെയും മെല്ലെ വളർന്നു വന്നു.

എല്ലാ കോളനികളിലും പ്രതിനിധിസഭകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ജനങ്ങളുടെ

മിക്ക കാര്യങ്ങളും പ്രസ്തുത സഭകളാണ് നടത്തിപ്പോന്നതു്. വെള്ളക്കാർക്കു് മാത്രമായിരുന്ന വോട്ടവകാശം. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഈ അവകാശം, പള്ളിയുടെ അംഗങ്ങൾക്കു് മാത്രമായി പരിമിതപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. 1700–നിടയ്ക്കു് പെൻസിൽവേനിയയെപ്പോലെ ചില കോളനികളിൽ ഭ്രഷ്ടക്കല്ലാത്തവർക്കു് – ആദ്യമായി ഭൂമിയുടെ അവകാശം ലഭിച്ച കുടുംബങ്ങളിലെ അംഗങ്ങൾക്കു് – മാത്രമായിരുന്ന വോട്ടവകാശം. ബാക്കിയുള്ളവയെ ക്രൗൺകോളനികൾ എന്നു വിളിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവിനാൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട ഗവർണർമാർ ഭരിക്കുന്നവയാണു് ക്രൗൺകോളനികൾ. എന്നാൽ ഗവർണറുടെ ശമ്പളച്ചെലവു് അതാതു് കോളനികൾ തന്നെ വഹിക്കണമെന്നാണു് വ്യവസ്ഥ. റോഡ്ഐലൻഡിലെയും കണക്ടിക്കട്ടിലെയും ഗവർണർമാരെ ജനങ്ങൾ തന്നെയാണു് തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നതു്. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റു് ദൂരക്കൂടുതൽ കൊണ്ടു് അത്ര വളരെ അധികാരങ്ങളൊന്നും പൊതുവേ കോളനികളുടെ മേൽ ചെലുത്തിയിരുന്നില്ല. ഏതായാലും 1700–ൽ ഒരു കോളനിയും സ്വതന്ത്രമായി നിലനിൽക്കുവാൻ അഭിലക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതു് ഒരു വാസ്തവമാണു്.

5. പതിനെട്ടാം ശതകത്തിലെ ആംഗ്ലോ–ഫ്രഞ്ചുമാത്സര്യം

1700 വരെ അമേരിക്കൻ ഭൂമിയിൽ അവകാശം ഉന്നയിച്ചിരുന്നതു് മൂന്നു് യൂറോപ്യൻ ശക്തികളാണു്. അടുത്ത ശതകത്തിൽ അവയിൽ രണ്ടു വൻശക്തികളും ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും——നിരന്തരം പട വെട്ടിക്കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഈ സമരങ്ങളും മൂന്നു ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലും അവയ്ക്കിടയിലുള്ള സമുദ്രതലങ്ങളിലും വച്ചു നടന്നു. ''ഈ ശക്തികളിൽ ആരാണു് ലോകസാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുക'' എന്നതായിരുന്നു യുദ്ധങ്ങളുടെ പിറകിലെ ഏകപ്രശ്നം. വടക്കെ അമേരിക്കയുടെ ഭാവി ഈ യുദ്ധങ്ങളുമായി കെട്ടുപിണഞ്ഞാണു് കിടന്നതു്.

1700–നും 1763–നും ഇടയ്ക്കു് ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും തമ്മിൽ മൂന്നു വൻകിടയുദ്ധങ്ങളും നടന്നു. യൂറോപ്യൻ പ്രശ്നങ്ങളെച്ചൊല്ലി ആയിരുന്ന ഇവ മൂന്നിന്റെയും തുടക്കം (ആദ്യത്തെ രണ്ടു യുദ്ധത്തിന്റെയും പേരുകളും അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നുമുണ്ടു്). യുദ്ധത്തിൽ മിക്കവാറും എല്ലാ യൂറോപ്യൻരാഷ്ട്രങ്ങളും ഭാഗഭാക്കുകളായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇവിടെ നമുക്കു ചിന്തിക്കാനുള്ളതു്, അമേരിക്കയിലുണ്ടായ സംഭവങ്ങളും അതുണ്ടാക്കിയ പരിണാമങ്ങളും എന്തായിരുന്നു എന്നു മാത്രമാണു്. ഈ അവസരത്തിൽ ഒരു കാര്യം പ്രത്യേകം ഓർമിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും തമ്മിലുള്ള സന്ധിയുണ്ടാക്കലോ യുദ്ധത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികസമാപനമോ തികച്ചും യുദ്ധം അവസാനിപ്പിച്ചതിന്റെ സൂചന ആയിരുന്നില്ല. ഒന്നാമതായി, സന്ധി ഒപ്പു വച്ചു കഴിഞ്ഞു് വളരെ നാളുകൾ കഴിഞ്ഞേ അതിന്റെ വാർത്ത യൂറോപ്പിലെത്തുകയുള്ളൂ. മാത്രമല്ല, അമേരിക്കയുടെ അതിർത്തിപ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും രോമവ്യാപാരികളും തമ്മിൽ, യൂറോപ്പിൽ നിന്നുള്ള അനുശാസനങ്ങളെന്തായാലും സ്വകാര്യസമരങ്ങൾ തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു.

സ്പാനിഷ് സക്സെഷൻയുദ്ധം (1701-1713) ആയിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ്കാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും തമ്മിൽ നടത്തിയ ആദ്യത്തെ യുദ്ധം. ഇതിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ജയിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി അമേരിക്കയിലെ പല സ്ഥലങ്ങളും, വിശേഷിച്ച് ആർക്കേഡിയായും (നോവാസ്കോഷിയാ) ഹഡ്സൺഉൾക്കടൽപ്രദേശങ്ങളും, ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് കൈവശം കിട്ടി. ക്യാനഡയിലേക്കുള്ള അവരുടെ ആദ്യത്തെ കാൽവെപ്പായിരുന്നു അത്. ഫ്രഞ്ചുകാക്കുണ്ടായ നഷ്ടത്തിനു പരിഹാരമെന്നോണം, വടക്കെ അമേരിക്കയിലെ വികസനത്തിനുള്ള പ്രധാനപദ്ധതി അവർ സംവിധാനം ചെയ്തു. അതിനായി മിസ്സിസിപ്പിയെയും സെന്റ് ലോറൻസിനെയും പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കത്തക്ക വിധം, നെടുവരിയായി കോട്ടകളും ഫ്രഞ്ചുകുടിയേയ്പുകളും ഉറപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പരിപാടി. ഈ പരിപാടി വിജയിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അപ്പലേച്ച്യൻപർവതനിരകൾ താണ്ടി ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് പടിഞ്ഞാറോട്ടു നീങ്ങുവാൻ സാധ്യമാകുമായിരുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷുകാരെ അപേക്ഷിച്ച് ഫ്രഞ്ചുകാർക്ക് ഒരു മെച്ചം ഉണ്ടായിരുന്നു. കുടിയേറ്റക്കാരിൽ അധികവും സഞ്ചാരികളും സൈനികരും വ്യാപാരികളും മിഷനറിമാരും ആയിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് തദ്ദേശവാസികളായ ഇൻഡ്യക്കാരുടെ വക ഭൂമി തട്ടിപ്പറിക്കാൻ അവർ മിനക്കെട്ടില്ല. സത്യസന്ധരായ വ്യാപാരികളെന്ന നിലയിൽ കമ്പിളിരോമം മാത്രമേ അവർ ഇൻഡ്യക്കാരോട് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളു. വാങ്ങിയ സാധനത്തിനു് ന്യായമായ വില കൊടുക്കും. ഇംഗ്ലീഷുകാരാവട്ടെ ഇൻഡ്യക്കാരുടെ ഭൂമി കയ്യേറി. വനങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിച്ചു. കൃഷിക്കളങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. ഒടുവിൽ അവരെ ഭയപ്പെടുത്തി ഓടിക്കുകയോ കൊന്നൊടുക്കുകയോ ചെയ്തു. ഷാംപ്ലെയിൻ 1609-ൽ പരാജയപ്പെടുത്തിയ ഇറോക്വാ (Iroquous) എന്ന വലിയ ഒരു വർഗക്കാർ മാത്രമേ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ പക്ഷം ചേർന്നു നിന്നുള്ളൂ. ജനസംഖ്യയിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഫ്രഞ്ചുകാരെ വളരെ പിന്നിലാക്കിയിരുന്നു. 1750-ൽ ഫ്രഞ്ചുകുടിയേറ്റക്കാരുടെ ജനസംഖ്യ, 65,000 ആയിരുന്നപ്പോൾ പതിമൂന്നു കോളനികളിലും കൂടിയുള്ള ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സംഖ്യ അതിന്റെ ഇരുപതു് ഇരട്ടിയിലേറെയായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് ഫ്രഞ്ചുകാർ എത്ര കോട്ട കെട്ടിപ്പൊക്കിയാലും ഇംഗ്ലീഷുകാരെ തടുത്തു നിർത്തുവാൻ സാധ്യമായിരുന്നില്ല.

ഇംഗ്ലീഷുകാർ അപ്പലേച്ച്യൻപർവതനിര കടന്നു കയറിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, ഫ്രഞ്ചുകാർ ഒഹായോ നദിയുടെ പതനപ്രദേശത്തേക്ക് നീങ്ങുകയായിരുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ യൂറോപ്പിൽ ആസ്ട്രിയൻ സക്സെഷൻയുദ്ധം (1740-48) പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. തുടർന്ന് ക്യാനഡയിലും യുദ്ധമുണ്ടായി. ഒഹായോവെച്ചൊല്ലിയുള്ള മത്സരം കൂടുതൽ രൂക്ഷമാകുകയും ചെയ്തു. എയിലാഷ്പ്പേൽ (Aix-la-chapelle) ഉടമ്പടിയോടെ യൂറോപ്പിൽ യുദ്ധം അവസാനിച്ചു. പിടിച്ചെടുത്ത സ്ഥലങ്ങൾ പരസ്പരം തിരിയെ കൊടുക്കാനായിരുന്നു ആ ഉടമ്പടിയിലെ വ്യവസ്ഥ. അതനുസരിച്ച് കേപ്പ് ബ്രെട്ടനിലെ 'ലൂയിസ്ബെർഗ്' എന്ന വൻകോട്ട ഫ്രഞ്ചുകാർക്ക് വിട്ടു കൊടുക്കേണ്ടതായി വന്നു. 1745-ൽ അമേരിക്കൻ സൈനികർ പിടിച്ചെടുത്തതായിരുന്നു ആ കോട്ട. അമേരിക്കക്കാർ ഇതിൽ ക്ഷുഭിതരായി. യഥാർഥ

ത്തിൽ ആ ഉടമ്പടി അമേരിക്കയിൽ ഒരു സമാധാനവും ഉണ്ടാക്കിയില്ല. ഉടമ്പടിക്കു ശേഷം, അടുത്ത വർഷം (1749) ഒരു സംഘം വെർജീനിയക്കാർ ''ഒഹായോക്കമ്പനി'' എന്ന പേരിൽ ഒരു കമ്പനി രൂപവൽക്കരിച്ചു. പർവതനിരയുടെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തു് സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന, ഒഹായോ താഴ്വാരത്തിലെ ഭൂമി തികച്ചും ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നായിരുന്നു കമ്പനി ഉടമകളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. 1752–ൽ അതിനു വേണ്ട രാജകീയാനുമതി ലഭിച്ചു. ആ താഴ്വാരം ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ വകയാണെന്നു് അവരും അവകാശപ്പെട്ടു. യുദ്ധത്തിനതും പ്രേരകമായിത്തീർന്നു. 1754–ൽ ഫ്രഞ്ചുകാർ 'ഡുക്വെസ്നെ' (Duquesne) എന്നൊരു കോട്ട (ഇപ്പോഴത്തെ പിറ്റ്സ്ബർഗിന്റെ സ്ഥാനത്തു്) പണിയിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് സൈനികരും ജനറൽ ബ്രാഡോക്കിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള അമേരിക്കൻ സന്നദ്ധഭടന്മാരും ചേർന്നു് പ്രസ്തുത കോട്ട ആക്രമിച്ചു. സന്നദ്ധസേനയുടെ കൂട്ടത്തിൽ ജോർജ് വാഷിംഗ്ടൺ എന്ന വെർജീനിയക്കാരനായ ഒരു യുവാവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അപകടകരമായ ഒരു ആക്രമണം ആയിരുന്നു അതു്. സൈനികരായ ഫ്രഞ്ചുകാരും ഇൻഡ്യക്കാരും പതിയിരുന്നു് പ്രത്യാക്രമണം നടത്തി. ബ്രാഡോ കൊല്ലപ്പെട്ടു. പടയാളികളിലധികവും മരിച്ചു. ശേഷിച്ചവരെ രക്ഷിച്ചതു് വാഷിംഗ്ടണിന്റെ അക്ഷോഭ്യതയും ആത്മധൈര്യവും ആയിരുന്നു.

ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും തമ്മിലുള്ള മൂന്നാമത്തെ യുദ്ധം സപ്തവർഷയുദ്ധം എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്നു. 1756–ൽ അതു് ആരംഭിച്ചു. ഒഹായോതാഴ്വാരത്തിലെ യുദ്ധത്തിന്റെ തുടർച്ചയായിട്ടാണു് അതിനെ അമേരിക്കക്കാർ കണ്ടതു്. അമേരിക്കയിലെ ശക്തിസന്തുലനത്തിൽ ഈ യുദ്ധം നിർണായകമായിരുന്നു. വൃംഫിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യം 1758–ൽ ലൂയിസ്ബെർഗ് പിടിച്ചെടുത്തു. 1759–ൽ തന്നെ ക്യൂബെക്കും അവർക്കു് അധീനമായി. 1760–ൽ മോൺട്രീൽ സ്വാധീനമായതോടെ ക്യാനഡ ബ്രിട്ടീഷ് അധീനതയിലായി. ആദ്യകാലപരാജയങ്ങൾക്കു ശേഷം ഫ്രഞ്ചുകോട്ടകൾ ഒന്നൊന്നായി ഇംഗ്ലീഷുകാർ പിടിച്ചെടുത്തു. 1763–ലെ ''പാരീസ് ഉടമ്പടി'' ആ വിജയങ്ങളെ എല്ലാം അംഗീകരിച്ചു. ക്യാനഡയുടെയും മിസിസിപ്പിയുടെയും കിഴക്കുഭാഗമുള്ള പ്രദേശങ്ങളുടെ മേൽ ഫ്രഞ്ചുകാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അവകാശങ്ങളെല്ലാം അവർ ബ്രിട്ടീഷ്കാർക്കു് ഒഴിഞ്ഞു കൊടുത്തു. അതേ ഉടമ്പടിയനുസരിച്ചു് പിൽക്കാലത്തു് 'ലൂയിസിയാന' എന്നു വിളിച്ചു വന്ന സ്ഥലവും മിസിസിപ്പിക്കും വിലങ്ങനെ കിടക്കുന്ന വിസ്തൃതപ്രദേശവും ന്യൂഓർലിയൻസിനു ചുറ്റുമുള്ള നദീമുഖഭാഗങ്ങളും സ്പെയിൻകാർക്കു വേണ്ടിയും ഒഴിഞ്ഞു കൊടുത്തു. അതോടെ വടക്കെ അമേരിക്കയിൽ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കാമെന്നുള്ള ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ ചിരന്തനമോഹം അസ്തമിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ മോഹമാകട്ടെ സാധിതപ്രായമാവുന്ന ലക്ഷണം കണ്ടു തുടങ്ങി. അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ വഴിത്തിരിവിന്റെ വർഷമാണു് 1763.

3

അമേരിക്കൻ വിപ്ലവം (1763-83)

പാരീസ് ഉടമ്പടി ഒപ്പു വച്ചതു് 1763–ലാണു്. ഇരുപതു വഷ്ം കഴിഞ്ഞപ്പോഴം 13 അമേരിക്കൻ കോളനികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഗ്രേറ്റു് ബ്രിട്ടനു് അംഗീകരിക്കേണ്ടതായി വന്നു. അതു് എന്തിനു്, എവ്വിധം സംഭവിച്ചു എന്നു് വിവരിക്കുകയാണു് ഈ അധ്യായത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

പശ്ചാത്തലം

ഇമ്മാതിരി പരിവർത്തനങ്ങളം പെട്ടെന്നു് സംഭവിക്കാം. പക്ഷേ ദീർഘകാലമായി നിലനിൽക്കുന്ന കാരണങ്ങളുടെ പരിണതഫലമായിട്ടാവും അവ സംഭവിക്കുക. അമേരിക്കൻ വിപ്ലവത്തെ സംബന്ധിച്ചും ഇതാണു് സത്യം. വിപ്ലവസംബന്ധികളായ സംഭവപരമ്പര 1763–നു ശേഷമുള്ള ഇരുപതു വർഷങ്ങളിലായി വ്യാപിച്ചു കിടക്കുന്നു. എന്നാൽ അതിനു മുമ്പുള്ള കോളനിചരിത്രത്തിൽ വിപ്ലവത്തിന്റെ വിവിധ ഹേതുക്കളം സൂക്ഷ്മമായി കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഒരു ജീവിതസംപ്രദായം അഭിലഷിച്ചു കൊണ്ടാണു് കുടിയേറ്റക്കാർ കോളനികളിലേക്കു് പോയതു്. ആഗ്രഹിച്ചതു് അവർക്കു് ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു–പ്രത്യേകിച്ചും അതിർത്തിപ്രദേശങ്ങളിൽ. അവിടത്തെ ചുറ്റുപാടുകളം സ്ത്രീപുരുഷന്മാരെ ഊർജസ്വലരും പരിശ്രമശാലികളുമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി. കോളനിവാസികൾക്കാവശ്യമായ നിയമങ്ങളം അതതു് കോളനികളിലെ അസംബ്ലികളം നിർമിച്ചു പോന്നു. കച്ചവടസംബന്ധമായ കാര്യത്തിലല്ലാതെ കോളനിക്കാരുടെ ജീവിതത്തിൽ ലണ്ടനിലെ ഗവണ്മെന്റു് ഇടപെട്ടിരുന്നില്ല. മിക്ക കോളനികളിലെയും ഗവർണർമാരെ നിയമിച്ചിരുന്നതു് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവാണു്. ഗവർണർമാരും അസംബ്ലിയും തമ്മിൽ കനത്ത മൽസരം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അസംബ്ലിയ്ക്കു ശക്തമായ ഒരായുധമുണ്ടായിരുന്നു–ഗവർണർമാരുടെ ശമ്പളത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം. അതവർ പ്രയോഗിച്ചു. ഓരോ കോളനിയ്ക്കും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അസംബ്ലി ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ രാഷ്ട്രീയമായ വാദപ്രതിവാദം സ്വതന്ത്രമായി നടത്തുക എന്ന ശീലം അവിടെ വികസിച്ചു വന്നു. ''ടൗൺമീറ്റിങ്'' എന്ന പേരിൽ, ഒരു നല്ല ജനാധിപത്യസ്ഥാപനം

ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിൽ രൂപം കൊണ്ടു. ആ നഗരജനസഭയിൽ സെറ്റിൽമെന്റിലുള്ള സകലർക്കും സംബന്ധിക്കാമായിരുന്നു. അവിടെ വച്ച് നാട്ടിലെ പ്രശ്നങ്ങളെയും വൈഷമ്യങ്ങളെയും പറ്റി സ്വതന്ത്രമായി ചർച്ച ചെയ്തു വന്നു. വൃത്താന്തപത്രങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധീകരണവും അക്കാലത്താണാരംഭിച്ചതു്. 1704-ൽ ബോസ്റ്റണിൽ നിന്നു് ആദ്യത്തെ അമേരിക്കൻപത്രം പ്രസിദ്ധീകൃതമായി. ഇംഗ്ലീഷുകാരെ അപേക്ഷിച്ചു് കോളനിക്കാർ വിമർശനബുദ്ധികളും ഉള്ളിൽ തോന്നുന്നതു തുറന്നടിക്കുന്നവരും ആയിരുന്നു. കൂടാതെ തങ്ങളുടെ സംഖ്യാബലത്തെപ്പറ്റിയും പ്രാമാണ്യത്തെപ്പറ്റിയും അവർ കൂടുതൽ ബോധവാന്മാരായിരുന്നു. 1775 ആയപ്പോഴേക്കും പതിമൂന്നു കോളനികളിലെല്ലാം കൂടി 25 ലക്ഷം ആളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. കോളനികൾ തമ്മിലുള്ള അസൂയ വളരെ കുറഞ്ഞു വന്നു. അടുത്തുള്ള രാജ്യം യുദ്ധത്തിനു് സൈന്യത്തെക്കൊടുത്തെന്നു് തീർച്ച വരുത്തിയിട്ടേ ഓരോ രാജ്യവും സൈന്യസഹായം നൽകൂ എന്നതായിരുന്നു മട്ടു്. 1754-ൽ കോളനികളുടെ പ്രതിനിധികൾ എല്ലാവരും കൂടി ആൽബനിയിൽ വച്ചു് ഒരു കൊളോണിയൽ കോൺഗ്രസ് ചേർന്നു. കോളനികളുടെ ഒരു ഫെഡറേഷൻ രൂപവല്ക്കരിക്കുന്നതിനുള്ള പദ്ധതി ബെഞ്ചമിൻ ഫ്രാങ്ക്ളിൻ കോൺഗ്രസിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. അത്തരമൊരു യൂണിയന്റെ പ്രയോജനത്തെക്കുറിച്ചു് പ്രതിനിധികൾക്കു് അത്ര വിശ്വാസം തോന്നിയില്ല. അതു കൊണ്ടു് ബഞ്ചമിൻ ഫ്രാങ്ക്ളിന്റെ നിർദേശം അവർ തള്ളിക്കളഞ്ഞു.

ഗ്രേറ്റ്ബ്രിട്ടനുമായി കാര്യമായ എന്തെങ്കിലും കലഹകാരണമുണ്ടായാൽ കോളനിക്കാർ തുറന്നു സംസാരിക്കുകയും ഊർജിതമായ നടപടികർ കൈക്കൊള്ളുകയും ചെയ്യുമെന്നതു് തീർച്ചയായിരുന്നു. 18-ാം ശതകത്തിൽ ആ വിധം ഒരു കലഹത്തിന്റെ ബീജം വളർന്നു വരികയായിരുന്നു. കച്ചവടത്തിന്റെ കാര്യമാണു് ഇതിനു തുടക്കം കുറിച്ചതു്. കോളനിക്കാരുടെ കച്ചവടക്കാര്യങ്ങളെ സാരമായി സ്പർശിച്ച ചില നിയമങ്ങൾ ബ്രിട്ടൻ നിർമിച്ചു. 17-18 ശതകങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടനിലെ കച്ചവടക്കാരുടെയും രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളുടെയും ഉറച്ച വിശ്വാസം, കോളനികളും കോളനികളിലെ കച്ചവടവും നിലനിൽക്കുന്നതു് ബ്രിട്ടന്റെ ഗുണത്തിനു വേണ്ടി മാത്രമാണെന്നായിരുന്നു. ബ്രിട്ടനിലെ ഉൽപാദകരുടെ വിപണികളാണു് കോളനികൾ. കോളനികളിലെ അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളെല്ലാം ബ്രിട്ടനു വേണ്ടി മാത്രം. കൊളോണിയൽവ്യാപാരത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു നിയമപരമ്പര തന്നെ അതു കൊണ്ടു് ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെന്റു് പാസ്സാക്കി. ആ നിയമങ്ങളുടെ സംഗ്രഹം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

1. നാവിഗേഷൻ നിയമങ്ങൾ: കോളനികളിൽ നിന്നോ കോളനികളിലേയ്ക്കോ ഉള്ള ചരക്കുകൾ, ഇംഗ്ലീഷ് കപ്പലുകളിലോ കൊളോണിയൽ കപ്പലുകളിലോ മാത്രമെ കയറ്റിയിറക്കാവൂ. ഈ കപ്പലുകളിലെ ജോലിക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ഇംഗ്ലീഷുകാരോ കോളനികളിൽ ജനിച്ചവരോ ആകണം.

2. ചില 'നിർദിഷ്ട'സാധനങ്ങൾ യൂറോപ്പിലേയ്ക്ക് അയക്കേണ്ടത് ഇംഗ്ലണ്ട് വഴി മാത്രമായിരിക്കണം. കമ്പിളി, കപ്പലിന്റെ പായ്മരങ്ങൾ, ടാർ, ടർപ്പെന്റയിൻ, പുകയില എന്നീ സാധനങ്ങൾ ഈ പട്ടികയിൽ പെട്ടിരുന്നു. യഥാർഥത്തിൽ, കോളനിയിൽ നിന്നു അയക്കുന്ന മിക്കവാറും എല്ലാ സാധനങ്ങളും ഈ പട്ടികയിൽ പെടുന്നു.

3. യൂറോപ്പിൽ നിന്നു കൊണ്ടു പോകുന്ന സാധനങ്ങളും ഇംഗ്ലണ്ടിലൂടെ മാത്രമേ കൊണ്ടു പോകാവൂ.

4. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വ്യവസായികളുമായി മൽസരമുണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ട നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കു നിയമപ്രാബല്യം കൊടുത്തു. ഇരുമ്പു കൊണ്ടുള്ള സാധനങ്ങളുടെ നിർമിതി അമേരിക്കയിൽ പരിമിതപ്പെടുത്തി.

5 1773–ലെ ''മൊളാസസു നിയമ'' പ്രകാരം ഫ്രഞ്ചു വെസ്റ്റിൻഡീസിൽ നിന്നു കയറ്റുമതി ചെയ്തിരുന്ന ശർക്കരപ്പാനിയ്ക്കു ഗ്യാലൺ ഒന്നിനു ആറു പെൻസു തീരുവ ചുമത്തി. അതോടെ ബ്രിട്ടീഷ് വെസ്റ്റു ഇൻഡീസിൽ നിന്നു മാത്രമേ കോളനിക്കാർ ഈ സാധനം വാങ്ങാവൂ എന്ന സാഹചര്യം ഉണ്ടായി.

ഈ നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടു കോളനിക്കാർക്കും ചില പ്രയോജനങ്ങൾ ഉണ്ടായി. അവരുടെ കപ്പൽമാർഗമായുള്ള വ്യാപാരത്തിനു രാജകീയനേവി സംരക്ഷണം നൽകി. എന്നാൽ അതിനു വേണ്ടി ഒരു ചെലവും കോളനിക്കാർ വഹിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. വ്യാപാരസംബന്ധമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ, അവരെ വൈദേശികമത്സരങ്ങളിൽ നിന്നും വിമുക്തരാക്കി. അവരുടെ സാമ്പത്തികനില അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനു സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. വെർജീനിയയിലെ പുകയില കൃഷിക്കാരെപ്പോലെയുള്ളവർക്കു ബ്രിട്ടീഷ് വിപണി കുത്തകയായിത്തീർന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കപ്പൽനിർമാതാക്കൾക്കു കപ്പൽസഞ്ചാരനിയമങ്ങൾ വലിയ പ്രചോദനവും പ്രേരണയും നൽകി. കയറ്റുമതി ചെയ്യപ്പെട്ട ചില കൊളോണിയൽ ചരക്കുകൾക്കു ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റു നല്ല പോലെ ധനസഹായം നൽകി വന്നു. നോർത്തു കരോലീനയിൽ നിന്നു വൻതോതിൽ കയറ്റുമതി ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന 'നീല'ത്തിനു റാത്തലൊന്നിനു ആറു പെൻസു വീതം കൊടുക്കണമെന്നായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. കൂടാതെ വിഷമകരമായി തോന്നിയ നിയമങ്ങൾ നിഷ്കൃഷ്ടമായി പാലിക്കപ്പെട്ടിരുന്നുമില്ല. വ്യാജച്ചരക്കുവ്യാപാരവും വ്യാജക്കടത്തും നിർബാധം നടന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ നീതിപാലനത്തിൽ ഉദാസീനരും കൈക്കൂലിയ്ക്കു വശഗരും ആയിരുന്നു.

ഈ നിയമങ്ങൾ കോളനിനിവാസികളെയാണെങ്കിൽ കാര്യമായി ദ്രോഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. പല വിധത്തിലും അവയ്ക്കു അവ അസൗകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കി. ഉദാഹരണത്തിനു യൂറോപ്പിലേക്കു കൊണ്ടു പോകുന്ന ചരക്കുകൾക്കും യൂറോപ്പിൽ നിന്നു കൊണ്ടു വരുന്ന ചരക്കുകൾക്കും ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വെച്ചു തന്നെ തീരുവ കൊടുക്കണം. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അവ ഇറക്കുകയും കയറ്റുകയും ചെയ്യണം. എന്നാൽ ഏറ്റവും വലിയ ക്ലേശം ഈ തീരുവകൾ ആയിരുന്നില്ല. ഈ ഏർപ്പാടുകൾ കൊണ്ടു കോ

ളനിക്കാർ ഇംഗ്ലീഷുകച്ചവടക്കാരുടെ പൊൽപ്പടിക്കു തുള്ളേണ്ടി വന്നു. വിൽക്കുകയും വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരാണു് എപ്പോഴും ചരക്കുകളുടെ വില നിയന്ത്രിച്ചതു്. രണ്ടു് ഉദാഹരണം കൊണ്ടു് ഇതു് വിശദമാക്കാം. ഫ്രാൻസിൽ നിന്നു് കോളനിക്കാരൻ വിലകൂടിയ ചരക്കുകൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലൂടെ തന്നെ കൊണ്ടുപോകണം. അവിടെ വെച്ചു് ഇറക്കി വീണ്ടും അമേരിക്കയ്ക്കു കയറ്റി അയക്കണം. കേവുഭാരക്കൂലി ഇനത്തിലും കമ്മിഷൻ വകയിലും വലിയ തുക, അങ്ങനെ ഇംഗ്ലീഷ്വ്യാപാരികളുടെ മടിശ്ശീലയിലേക്കു മറിഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. തന്മൂലം ചരക്കുകളുടെ വില ചിലപ്പോൾ അനേകമടങ്ങു് വർധിപ്പിക്കാതെ നിർവാഹമില്ലാതെ വന്നു. അതിനു പുറമെ, വെർജീനിയയിലെ ഒരു തോട്ടമുടമയ്ക്കു അയാളുടെ പുകയിലെ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ മാത്രമേ വിൽക്കാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. യൂറോപ്പിലെവിടെയെങ്കിലും കൂടുതൽ വില കിട്ടുമോ എന്നന്വേഷിക്കാൻ പോലും സാധ്യമല്ല. ഇംഗ്ലീഷ്കച്ചവടക്കാരൻ നിശ്ചയിക്കുന്ന വിലയേ കോളനിക്കാരനു ലഭിച്ചുള്ളു. വെർജീനിയയിലെ കൃഷിയുടമകൾ അതിനതിനു് കൂടുതൽ ഋണബദ്ധരായിത്തീർന്നു. അവർ അവരുടെ പുകയിലവിൽപ്പനയും ഇംഗ്ലണ്ടിലുൽപാദിപ്പിക്കുന്ന സാധനങ്ങളുടെ വാങ്ങലും ഇംഗ്ലീഷ്എജന്റന്മാരെ ഏൽപിക്കുവാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. എജന്റന്മാർ അമേരിക്കൻ കൃഷിയുടമകളെ തിരിഞ്ഞും പിരിഞ്ഞും കബളിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു വന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടുമായുള്ള കലഹം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ വെർജീനിയക്കാരായ പലരും ബ്രിട്ടീഷ്കാരെ അനുകൂലിച്ചില്ല. ഭേദപ്പെട്ട പെരുമാറ്റമായിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു് ഈ അനുഭവം ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. ഇതു നിമിത്തം, കൊടുത്തു തീർക്കുവാനുള്ള കടം തിരിയെ കൊടുക്കാതെ തന്നെ ബ്രിട്ടനോടുള്ള എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും വേർപെടുത്തുവാൻ വരെ അവർ സന്നദ്ധരായി.

ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടുകാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മൊളാസസ്സു് ആകട്ടു് ഒരു പ്രത്യേക പരിതിയുടെ കാരണമായി. 'റം' എന്ന മദ്യത്തിന്റെ ഉൽപാദനമായിരുന്നു അവരുടെ പ്രധാനവ്യവസായം. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടും ആഫ്രിക്കയും വെസ്റ്റ്ഇൻഡീസും തമ്മിലുള്ള ഒരു ത്രികോണവ്യാപാരമായിരുന്നു ഇതെന്നു് മുൻപു് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ). ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വാറ്റുശാലകൾക്കാവശ്യമുള്ള ശർക്കരപ്പാനി ബ്രിട്ടീഷ് വെസ്റ്റ്ഇൻഡീസിലില്ല. അതു കൊണ്ടു്, ഫ്രഞ്ചു്വെസ്റ്റ്ഇൻഡീസിൽ നിന്നാണു് ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടുകാർ അതു് വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഒരു ഗ്യാലനു് ആറു പെനി എന്ന തീരുവനിരക്കു് അവർക്കു് താങ്ങുവാനായില്ല. അങ്ങനെ വന്നപ്പോൾ ആവശ്യമുള്ളതു് മുഴുവൻ കള്ളക്കടത്തു വഴി കൊണ്ടു വരുവാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായി. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ തീരത്തു് അനേകം ചെറിയ ചെറിയ ഉൾക്കടലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടു് കള്ളക്കടത്തു് വ്യാപകമായ ഒരു വ്യാപാരമായി വളർന്നു. വർഷം തോറും ഇറക്കുമതി ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന മൊളാസസിന്റെ എൺപതു ശതമാനവും ഈ വിധം കടത്തിക്കൊണ്ടു വന്നതായിരുന്നു. മൊളാസസ്സു് ആകൃതിന്റെ പ്രവർത്തനം അതുക്കൊണ്ടും ഊർജിതമായിരുന്നില്ല. നിയമരാഹിത്യത്തെ അതു് പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടിലുണ്ടാക്കിയ നിയമം കോളനിക്കാർ തീരെ ബഹുമാനിച്ചി

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY KOTTAYAM

ല്ല. അതിന്റെ ലംഘനം അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു നിത്യസംഭവമായിരുന്നു.

1763 വരെ വ്യാപാരനിയമങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉത്ഭവഹേതുവായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ നിയമങ്ങൾ കോളനികളിൽ പ്രകോപനം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പാർലമെന്റ് നിർമിച്ച നിയമങ്ങളെ ധ്വംസിക്കുന്നതിനു് കോളനിനിവാസികളെ അവ നിരന്തരമായി പ്രേരിപ്പിച്ചു. 1763 നു ശ്രേഷ്ഠമുണ്ടായ സംഭവങ്ങൾക്കു് ഈ വിചാരഗതി നല്ല ഒരു പശ്ചാത്തലമായിത്തീർന്നു.

യുദ്ധത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ച സംഭവങ്ങൾ

വെർജീനിയയുടെ പടിഞ്ഞാറെ ഭാഗത്തു് താമസിച്ചിരുന്ന ഇൻഡ്യൻവർഗക്കാർ 1763–ൽ കോളനിയുടെ മേൽ ആകസ്മികവും പ്രചണ്ഡവും ആയ ഒരു ആക്രമണം അഴിച്ചു വിട്ടു. 'പോണ്ടിയാക്ക്' എന്ന ഇൻഡ്യൻ പ്രമാണിയായിരുന്നു അതിന്റെ നേതാവു്. അമേരിക്കൻ സഹായത്തോടെ ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളം ആക്രമണകാരികളെ അവസാനം തോൽപിച്ചു. അപ്പലേച്ച്യൻ പർവതത്തിനപ്പുറത്തുള്ള ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ വക സ്ഥലത്തേക്കു്, അമേരിക്കൻ കുടിയേറ്റക്കാർ പ്രവേശിച്ചു കൂടായെന്നു് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഒരു നിയമം (Proclamation Act) 1763–ൽ നടപ്പിൽ വന്നു. ഫ്രഞ്ചുകാർ നടത്തി വന്ന കമ്പിളിവ്യാപാരത്തെ സംബന്ധിച്ച ചില നടപടികളും പൂർത്തിയാവുന്നതു വരെ ഇൻഡ്യൻവർഗക്കാരിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്ന കലാപങ്ങളും തടയുന്നതിനുള്ള ഒരു താൽക്കാലികനടപടി ആയിരുന്നു ഇതു്. എന്നാൽ പർവതത്തിനു പടിഞ്ഞാറു വശത്തു് അമേരിക്കക്കാർ കുടിയേറുന്നതു് തടയുക ക്ഷിപ്രസാധ്യമായ കാര്യമല്ലായിരുന്നു. ഈ നിയമം, യഥാർഥത്തിൽ അവരെ കോപിപ്പിക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്.

സ്ഥിതിഗതികളും പിന്നെയും വഷളായി. 1763–ൽ യുദ്ധം അവസാനിച്ചപ്പോൾ ബ്രിട്ടന്റെ ദേശീയകടം, യുദ്ധപൂർവകാലത്തുണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ഇരട്ടിയായി. ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ പക്കൽ നിന്നു് കാനഡ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനു് അമേരിക്കയിൽ തന്നെ ചെലവഴിച്ചതാണു് ഈ തുകയിലധികവും. കാനഡയിൽ ഫ്രഞ്ചുകാർ ലഹളയുണ്ടാക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും കോളനിവാസികളെ റെഡ് ഇൻഡ്യന്മാരിൽ നിന്നു് രക്ഷിക്കുന്നതിനും ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യത്തെ അമേരിക്കയിൽ നിലനിർത്തേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നും അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ വളർച്ച തന്നെ സാമാന്യം വ്യയഹേതുകമായിത്തീർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ കോളനിക്കാരാകട്ടെ യുദ്ധത്തിനു വേണ്ടി താരതമ്യേന വളരെക്കുറച്ചു പണമേ ചെലവാക്കിയുള്ളൂ. പട്ടാളക്കാരുടെ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി ഓരോ കോളനിയും ചെലവഴിച്ച പണത്തിലധികഭാഗവും ഗ്രേറ്റ് ബ്രിട്ടൻ തിരികെ അവരവർക്കു കൊടുത്തിരുന്നു. കൂടാതെ ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളക്കാർക്കു് ക്ഷ്യസാധനങ്ങളും മറ്റും വിതരണം ചെയ്ത വകയിൽ കൊളോണിയൽ കച്ചവടക്കാർ വമ്പിച്ച ആദായം ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു. യുദ്ധം നടന്ന അവസരത്തിൽ, വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസിലെ ഫ്രഞ്ചുകാർക്കു് അവശ്യസാധനങ്ങൾ വിറ്റു് വളരെയേ

റെപ്പണം സമ്പാദിച്ചവരും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു.) 1763–ൽ കോളനികൾ സാമ്പത്തികമായി നല്ല ഉൽക്കർഷത്തിലായിക്കഴിഞ്ഞു.

1763–ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രധാനമന്ത്രി ആയി വന്ന ജോർജ് ഗ്രെൻവിൽ ഈ വസ്തുതകളെല്ലാം നല്ല വണ്ണം മനസ്സിലാക്കി. അമേരിക്കയുമായുള്ള വ്യാപാര ബന്ധങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം കൂടുതൽ നിയന്ത്രണങ്ങൾ ചെലുത്തി. കള്ളക്കടത്തുകാരുടെയും കള്ളക്കടത്തുസാധനങ്ങളുടെയും നേരെ കർശനമായ നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചു. വ്യാപാരനിയമങ്ങൾ ലംഘിക്കുന്നവരെ വിസ്തരിച്ചു് ശിക്ഷിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം വൈസ്അഡ്മിറാലിറ്റി കേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. നിരോധിക്കപ്പെട്ട സാധനങ്ങൾ ഒളിച്ചു വച്ചിട്ടുള്ള വീടുകൾ എന്നു സംശയം തോന്നിയ ഇടങ്ങൾ പരിശോധിക്കുന്നതിനു് പ്രത്യേകാധികാരം രാജകീയഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു നൽകി. ഈ നടപടി അമേരിക്കക്കാരെ വളരെയേറെ അമർഷം കൊള്ളിച്ചു. 1763–ലെ നിരുപയോഗമായ മൊളാസസു് നിയമം റദ്ദു ചെയ്തു കൊണ്ടു്, പകരം 1764–ലെ പഞ്ചസാരനിയമം (Sugar Act) നടപ്പിലാക്കി. ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെടുന്ന മൊളാസസിനു്, ഗ്യാലനൊന്നിനു മൂന്നു പെൻസു് വീതം, ഈ പുതിയ നിയമപ്രകാരം തീരുവ കൊടുക്കണമെന്നു് നിശ്ചയിച്ചു. ഗ്രെൻവില്ലിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം വളരെ വ്യക്തമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ്പട്ടാളത്തെ അമേരിക്കയിൽ സംരക്ഷിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു് ബ്രിട്ടനു വളരെയേറെപ്പണം ചെലവാകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഒരു വിഹിതം അമേരിക്കയിൽ നിന്നു തന്നെ ലഭിക്കണം. ആദ്യത്തെ നടപടികൾ തന്നെ അമേരിക്കക്കാരെ ക്ഷുഭിതരാക്കി. എന്നാൽ പ്രതിഷേധത്തിന്റെ സാക്ഷാത്തായ കൊടുംകാറ്റു് അടിച്ചുയർന്നതു് ഗ്രെൻവിൽ സ്റ്റാമ്പു് നിയമം (1765) നടപ്പിലാക്കിയതോടു കൂടി ആണു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ, പ്രമാണങ്ങൾക്കും ലൈസൻസുകൾക്കും വിൽപ്പത്രങ്ങൾക്കും 'റവന്യൂസ്റ്റാമ്പുകൾ' ഉപയോഗിക്കണമെന്നതു് വളരെക്കാലമായുള്ള ഒരു നിയമമായിരുന്നു. സൗകര്യപ്രദമായ ഈ സംപ്രദായം അമേരിക്കയിലേക്കും വ്യാപിപ്പിക്കണമെന്നു ഗ്രെൻവിൽ തീരുമാനിച്ചു. ഈ നികുതിനിർദേശം അത്ര വലിയ വരുമാനം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല. പാർലമെന്റിൽ അതിനു യാതൊരു എതിർപ്പും ഉണ്ടായതുമില്ല.

എന്നാൽ സ്റ്റാമ്പ്ആക്ടിന്റെ പ്രതികരണങ്ങൾ അത്ഭുതകരമായിരുന്നു. പണക്കാരും പാവങ്ങളും ഒരേ സ്വരത്തിൽ ഈ നികുതിയെ എതിർത്തു. വൃത്താന്തപത്രങ്ങൾ എതിർത്തെഴുതി (അവരെയും ആക്ടിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുത്തി). അവർ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിച്ചതു് ഒരു പ്രത്യേക രീതിയിലായിരുന്നു. പത്രത്തിന്റെ ഒന്നാം പേജിൽ സ്റ്റാമ്പൊട്ടിക്കേണ്ട ഭാഗത്തു് മരണത്തിന്റെ ഒരു സാങ്കൽപികചിത്രം ചേർത്തു് അവർ പത്രം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. ബ്രിട്ടീഷ്സ്റ്റാമ്പുകൾ പൊതുജനങ്ങൾ വാങ്ങി തീയിട്ടു. സ്റ്റാമ്പുവകുപ്പിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കോലങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി പൊതുനിരത്തിൽ വച്ചു കത്തിച്ചു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ വീടുകൾ പോലും അവർ അഗ്നിക്കിരയാക്കി. 'സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സന്താനങ്ങൾ' എന്ന പേരിൽ കലാപ്പണിക്കാർ ഒരു സംഘടന രൂപവൽക്കരിച്ചു. ബോസ്റ്റണിലെ സാമുവൽ ആഡംസിനെപ്പോലെയുള്ള തീവ്രവാദികൾ സ്റ്റാമ്പ്

ആക്ടിനും ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെൻറിനും എതിരായി തീപ്പൊരിപ്രസംഗങ്ങൾ നടത്തി. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലും ന്യൂയോർക്കിലും കലാപങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. കച്ചവടക്കാർ കയറ്റുമതി നിസ്സഹകരണസഖ്യം ഉണ്ടാക്കി. സ്റ്റാമ്പ് ആക്ട് നിലവിലുള്ളിടത്തോളം കാലം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നും യാതൊരു സാധനങ്ങളും ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നതല്ല എന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു. സ്റ്റാമ്പ് ആക്ട് കൊണ്ട് കൂടുതൽ ബുദ്ധിമുട്ട് സഹിക്കേണ്ടി വന്ന അഭിഭാഷകരും വ്യാപാരികളും ഇത്തരം പ്രതിഷേധങ്ങൾക്ക് സാധാരണക്കാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഇത്തരം ഒരു നിയമം പാസാക്കുവാനുള്ള പാർലമെൻറിൻെറ അവകാശത്തെ ചോദ്യം ചെയ്തു കൊണ്ട് വെർജീനിയയിലെ അസംബ്ലിയിൽ അവിടത്തെ യുവ അഭിഭാഷകനായ 'പാട്രിക് ഹെൻറി' ഉജ്വലമായ ഒരു പ്രസംഗം നടത്തി. ആ ഒരു പ്രസംഗം കൊണ്ടാണ് പാട്രിക് അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ പ്രശസ്തനായിത്തീർന്നത്. ന്യൂയോർക്കിൽ വെച്ച് കോളനികളുടെ പ്രതിനിധികളുടെ ഒരു പ്രതിഷേധ കോൺഗ്രസ് സമ്മേളനം ചേർന്നു. കോളനിനിവാസികളുടെ സമ്മതം കൂടാതെ ആ വിധമൊരു നിയമം പാസ്സാക്കുകയും ചുമത്തുവാൻ ബ്രിട്ടീഷ് പാർലമെൻറിനു അധികാരമില്ലെന്നു അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി ആ സമ്മേളനം പ്രഖ്യാപിച്ചു.

ചുരുക്കത്തിൽ അമേരിക്കയിലെ 13 കോളനികളുടെയും മേലുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തെ ഒരു നിർണായകഘട്ടത്തിലേക്ക് തള്ളി വിട്ടതു ഗ്രെൻവില്ലിൻെറ സ്റ്റാമ്പ് ആക്ടായിരുന്നു. ഭാവിബന്ധങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ നിയമം അമംഗളകാരിയായിരുന്നു. ''പ്രാതിനിധ്യമില്ലെങ്കിൽ നികുതിയുമില്ല'' -കോളനിവാസികളുടെ സമരത്തിൻെറ മുദ്രാവാക്യമിതായിരുന്നു. പ്രതിനിധികളെ അയക്കുവാൻ അനുവദിക്കാത്തിടത്തോളം കാലം, പാർലമെൻറിനു അവരുടെ മേൽ നികുതി ചുമത്തുവാൻ അവകാശമില്ലെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കുള്ള ദൂരമായിരുന്നു പ്രാതിനിധ്യദാനത്തിനു തടസ്സം. എന്നാലും അവരുടെ അസംബ്ലികൾക്കു മാത്രമേ അവരുടെ മേൽ നികുതി ചുമത്തുവാനധികാരമുള്ളൂ എന്ന വാദത്തിൽ അവർ ഉറച്ചു നിന്നു. പാർലമെൻറു നിർമിച്ച പല നിയമങ്ങളും വളരെക്കാലമായി കോളനികൾ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയെ വിഗണിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഒരു വാദഗതി ആയിരുന്നു ഇതു. സ്വന്തം ശക്തിയെപ്പറ്റി അവർ ക്രമേണ ബോധവാന്മാരായി വന്നിരുന്നു എന്നാണു ഈ പ്രക്ഷോഭണത്തിൻെറ അർഥം. സ്റ്റാമ്പ് ആക്ടിനു എതിരായി നടത്തിയ കോൺഗ്രസിൽ ഒൻപതു കോളനിക്കാർ ഇടംപ്രഥമമായി ഒരുമിച്ചു. സാർവത്രികമായി ഉയർന്നു വന്ന കലാപം ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൻെറ ദൗർബല്യത്തെയാണു വിളംബരം ചെയ്തതു. ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികൾ അശക്തരായിത്തീർന്നു.

ബ്രിട്ടനിൽ തന്നെ ഇതേ സംബന്ധിച്ചു അഭിപ്രായൈക്യം ഇല്ലായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് രാജാവായ ജോർജ് മൂന്നാമനു അമേരിക്കക്കാരോടു തീരെ ആഭിമുഖ്യം ഇല്ലായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാർ– പ്രത്യേകിച്ചു പ്രഗൽഭന്മാരായ വില്യം പിറ്റും എഡ്മണ്ടു ബർക്കും – ഈ നികുതിയെ ശക്തിയായി എ

1765-Stamp Act — Declaratory act
Paper, tea, paint- Townshend
Stagnation Act

തിഞ്ഞു. നികുതി ചുമത്താൻ പാർലമെന്റിനു അധികാരമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും, ഈ നികുതി ചുമത്തിയതു്, വിവേകരഹിതമായിപ്പോയെന്നാണു് അവർ വാദിച്ചതു്. അവസാനം 1766-ൽ സ്റ്റാമ്പ് ആക്ട് റദ്ദു ചെയ്യപ്പെട്ടു. കയറ്റുമതി നിസ്സഹകരണസഖ്യക്കാരുടെ ഊർജിതമായ പ്രവർത്തനം കൊണ്ടു് വ്യാപാരനഷ്ടം വന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സമ്മർദ്ദം കൊണ്ടാണു് പാർലമെന്റു് ഈ നിയമം റദ്ദു ചെയ്തതു്. ഇതു റദ്ദു ചെയ്തതോടെ കോളനികളുടെ മേൽ നികുതി ചുമത്തുവാനുള്ള അധികാരം ബ്രിട്ടനുണ്ടെന്നു അസന്ദിഗ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ച (Declaratory Act) മറ്റൊരു നിയമവും കൂടി നിർവീര്യമായിത്തീർന്നു. അമേരിക്കൻ കോളനികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, ''ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളെ തങ്ങളെ വിജയകരമായി ധിക്കരിച്ചു'' എന്നു് അവർ വിശ്വസിച്ചു. ഈ വിശ്വാസം, അധീശ ഗവൺമെന്റിനെ വീണ്ടും വീണ്ടും ധിക്കരിക്കാനുള്ള വാസന അവരിൽ വളർത്തി. സ്വാതന്ത്ര്യം ആവശ്യപ്പെടുവാൻ അവക്കു് ആത്മധൈര്യം നൽകി. എങ്കിലും 1765-ൽ സ്വാതന്ത്ര്യം ചോദിക്കാൻ അധികം അമേരിക്കന്മാർ ഉണ്ടായില്ല. സ്റ്റാമ്പ് ആക്ട് റദ്ദാക്കിയ ആ വാർത്ത അത്യൽസാഹത്തോടെയാണു് അവർ സ്വീകരിച്ചതു്. അതേച്ചൊല്ലിയുള്ള പ്രക്ഷോഭണം അതോടെ കെട്ടടങ്ങി. വ്രണം ഉണങ്ങി എന്ന ഒരു തോന്നൽ എല്ലാവർക്കും താൽക്കാലികമായി ഉണ്ടായി.

Townshend duties and Boston

എന്നാൽ രണ്ടു വർഷം തികഞ്ഞില്ല. വ്രണം വീണ്ടും പൊട്ടി. ഭൂനികുതിയിൽ ഇളവു വരുത്തുവാൻ കോമൺസ് സഭ ഗവൺമെന്റിനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. അന്നത്തെ ധനകാര്യവകുപ്പിന്റെ അധ്യക്ഷൻ ചാൻസെലർ ഓഫ് എക്സ്ചെക്കർ ചാൾസ് ടൗൺഷെൻഡായിരുന്നു. ബജറ്റിന്റെ കമ്മി നികത്തുന്നതിനു് അമേരിക്കക്കാരുടെ മേൽ നികുതി ചുമത്തുകയല്ലാതെ മറ്റു മാർഗമൊന്നുമില്ലെന്നു് അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചു. കടലാസിനും ചായത്തിനും ഗ്ലാസിനും തേയിലയ്ക്കും പുതിയ തീരുവകൾ അദ്ദേഹം ഏർപ്പെടുത്തി. സ്റ്റാമ്പ് ഡ്യൂട്ടിയെ എതിർത്തെങ്കിലും തീരുവച്ചുങ്കങ്ങളെ എതിർക്കാൻ കോളനിക്കാർക്കു് ന്യായമൊന്നും ഉന്നയിക്കുവാനില്ല എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. നികുതികളെല്ലാം ചുമത്തിയ ശേഷം അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അവ പിരിച്ചെടുക്കേണ്ട ചുമതല അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിക്കായി. പുതിയ തീരുവകൾ അമേരിക്കയെ അസ്വസ്ഥമാക്കി. കലാപങ്ങളും തീപ്പൊരിപ്രസംഗങ്ങളും ലഘുലേഖകളും മുഖപ്രസംഗങ്ങളും കൊണ്ടു് അമേരിക്കൻ കോളനികൾ ഇളകി മറിഞ്ഞു. കയറ്റുമതി ബഹിഷ്കരണം സജീവമായി. കള്ളക്കടത്തു തടയുവാൻ ബ്രിട്ടൻ തീവ്ര ശ്രമം പുനരാരംഭിച്ചു. ബോസ്റ്റണിലെ ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളത്തെ ഒന്നു കൂടി സുശക്തമാക്കി. കോളനിക്കാർ കള്ളക്കടത്തുകാർക്കു് സഹായമായി നിന്നു. കള്ളക്കടത്തു സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങൾ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു് നൽകിയവരെ പൊതുജനങ്ങൾ പല വിധത്തിലും ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. 1769-ൽ റോഡ് ഐലൻഡിലെ ആളുകൾ ചേർന്നു് 'ലിബേർട്ടി' (Liberty) എന്ന ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് റെവന്യൂക്കപ്പൽ അഗ്നിക്കിരയാക്കി.

1770 ഒരു പ്രതിസന്ധിഘട്ടമായിരുന്നു. സുഖലോലുപനായ നോർത്തു് പ്രഭു ആ ജനുവരിയിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രധാനമന്ത്രിയായി. പ്രധാനമന്ത്രിയുടെ ദുർബലത്വം ശരിക്കു് മനസ്സിലാക്കിയ ചക്രവർത്തി ജോർജ് മൂന്നാമൻ നയപരിപാടികളുടെ നിയന്ത്രണം സ്വന്തം കയ്യിൽ ഒതുക്കി വച്ചു. തേയിലയുടെ ഒഴികെ എല്ലാ തീരുവകളും അദ്ദേഹം റദ്ദു ചെയ്തു. ഈ നടപടിയുടെ പെട്ടെന്നുണ്ടായ പ്രത്യാഘാതം ബോസ്റ്റണിലെ കൂട്ടക്കൊലയായിരുന്നു. എല്ലാ വിധ ആക്ഷേപത്തിനും ആക്രമണത്തിനും വിധേയരായതു് ബോസ്റ്റണിൽ താവളം ഉറപ്പിച്ചിരുന്ന ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളക്കാരായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരുടെ അമർഷം ആളിക്കത്തി. കലാപങ്ങൾ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. 1770 മാർച്ചു് മാസം, ബോസ്റ്റണിലെ കസ്റ്റംസ് ഹൗസിന്റെ തൊട്ടടുത്തു് വച്ചു് ഒരു ബഹളം ആരംഭിച്ചു. ഈ ജനക്കൂട്ടത്തിനു നേരെ പട്ടാളം നിറതോക്കൊഴിച്ചു. വെടിവെയ്പിൽ മൂന്നു പേർ മരിച്ചു. അഞ്ചു പേർക്കു് പരിക്കു പറ്റി. വിചാരണ നടത്തിയ അമേരിക്കൻ ജൂറി പ്രതികളായിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും ടോമ്മാരെയും കുറ്റവാളികളല്ലെന്നു കണ്ടു് വെറുതെ വിട്ടു. ബ്രിട്ടന്റെ ഒരു പ്രമുഖ എതിരാളിയായിരുന്ന മെസാച്ചുസെറ്റ്സിലെ ജോൺ ആഡംസ് ആണു് പ്രതികൾക്കു വേണ്ടി വാദിച്ചതു്. വിപ്ലവപ്രചാരകരായിരുന്ന പ്രക്ഷോഭണകാരികൾ ഇതു് ഒരു അവസരമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. അതിശയോക്തിപരമായ കഥകൾ, ഈ വിസ്താരത്തെയും വിധിയെയും സംബന്ധിച്ചു് കോളനികളിൽ എങ്ങും അവർ പ്രചരിപ്പിച്ചു.

1770 മുതൽ 1773 വരെയുള്ള കാലം താരതമ്യേന അപകടം കുറഞ്ഞതാണെന്നു തോന്നിയിരുന്നു. എങ്കിലും 'ഗാസ്പീ' എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് റൈന്യകപ്പൽ അമേരിക്കൻ ദേശാഭിമാനികൾ ചുട്ടു ചാമ്പലാക്കിക്കളഞ്ഞു. അപ്പോഴും അമേരിക്കക്കാർ കള്ളക്കടത്തുകാരുടെ പക്ഷത്തുനിന്നായിരുന്നു. ഇതിന്റെ അർത്ഥം. 1773-ൽ നോർത്തു പ്രഭുവിന്റെ നിർബന്ധപ്രകാരം 'തേയിലനികുതി' നിയമം പാർലമെന്റു് പാസ്സാക്കി. യുദ്ധത്തിനു നേരിട്ടു് വഴിതെളിച്ചതു് ഈ സംഭവമായിരുന്നു. അന്നൊക്കെ തേയിലയുടെ പ്രമുഖവ്യാപാരികളായിരുന്ന ഈസ്റ്റ് ഇൻഡ്യാകമ്പനിക്കാരുടെ കൈവശം 170 ലക്ഷം റാത്തൽ തേയില കെട്ടിക്കിടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. കോളനികളിലെ ആളുകളധികം പേരും കള്ളക്കടത്തിലൂടെ കൊണ്ടു വന്ന തേയിലയാണു് ഉപയോഗിച്ചു വന്നതു്. നിയമത്തിന്റെ ഗുണഭോക്താക്കൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈസ്റ്റ് ഇൻഡ്യാകമ്പനിക്കാരായിരുന്നു. നിയമം പാസ്സായതോടെ അവർക്കു് തങ്ങളുടെ പക്കലുള്ള തേയില നേരേ അമേരിക്കയിലേക്കു് കൊണ്ടു പോകാനും അതു മുഴുവൻ അമേരിക്കൻ കച്ചവടക്കാർക്കു് വിൽക്കാനും ഉള്ള അനുവാദം ലഭിച്ചു. കള്ളക്കടത്തു വഴി വന്ന തേയിലയേക്കാൾ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു കമ്പനിയുടെ തേയില മുഴുവൻ വിൽക്കാമെന്നായിരുന്നു പ്രതീക്ഷ. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇതു് കോളനിക്കാർക്കും പ്രയോജനപ്രദമാകുമായിരുന്നു. എന്നാൽ കള്ളക്കടത്തുവ്യാപാരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന കച്ചവടക്കാർക്കു് ഇതു നാശം വരുത്തുമെന്നതിനാൽ അവർ മറുപോരിനു തയ്യാറായി. സാമുവൽ ആഡംസിനെപ്പോലുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് വിരോധികളുമായി അവർ കൂട്ടു ചേർന്നു. പുതിയ നിയമത്തിനും ക

സ്വനിക്കാരുടെ തേയിലയ്ക്കും എതിരായി അവർ ജനരോഷം ഇളക്കി വിട്ടു. തേയിലകയറ്റിയ കപ്പലുകളും 1773–ന്റെ അവസാനത്തിൽ ബോസ്റ്റൺ തുറമുഖത്തു വന്നു ചേർന്നു. ചാൾസ്ടൗണിലും മറ്റു ചിലേടങ്ങളിലും തേയിലപ്പെട്ടികളും ഇറക്കി. പക്ഷേ തേയില വാങ്ങാൻ ആരും മുന്നോട്ടു വന്നില്ല. ബ്രിട്ടനോടുള്ള എതിർപ്പിന്റെ കേന്ദ്രം ബോസ്റ്റൺ ആയിരുന്നു. തേയില ഇറക്കുവാൻ ടൗൺ കമ്മറ്റി അനുവദിച്ചില്ല. തേയില കരയ്ക്കിറക്കാതെ കപ്പലുകൾ തുറമുഖം വിട്ടു പോകാൻ മെസാച്ചുസെറ്റ്സിലെ ഗവർണർ സമ്മതിച്ചില്ല. സുപ്രസിദ്ധമായ ബോസ്റ്റൺ ടീപാർട്ടി ആ പ്രശ്നം വിദഗ്ധമായി പരിഹരിച്ചു. ഇൻഡ്യൻ വർഗക്കാരുടെ വേഷം ധരിച്ച ഒരു വലിയ ജനക്കൂട്ടം തേയിലക്കപ്പലുകളിൽ ബലാൽക്കാരമായി കയറി തേയിലപ്പെട്ടികൾ ഒന്നടങ്കം എടുത്തു കടലിൽ മറിച്ചു. ഇതാണ് 'ബോസ്റ്റൺ ടീപാർട്ടി'.

ഈ വാർത്ത ഇംഗ്ലണ്ടിലെത്തിയപ്പോൾ ഇതിനെതിരെ ബ്രിട്ടൻ കർശനമായ നടപടികൾ ഉടൻപ്രഥമമായി സ്വീകരിച്ചു. നിയമനിഷേധം നടത്തിയവർ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വക ഇരുപത്തിരണ്ടായിരത്തോളം പവൻ വില വരുന്ന സാധനസാമഗ്രികൾ നശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇതിനു പ്രതിക്രിയയായി പാർലമെന്റ് ബോസ്റ്റൺ പോർട്ട് ആക്ട് (1774) നടപ്പിൽ വരുത്തി. ആദ്യം ബോസ്റ്റൺ തുറമുഖം അടച്ചു. മെസാച്ചുസെറ്റ്സ് ചാർട്ടർ റദ്ദാക്കി. ഗവർണറുടെ അനുവാദം കൂടാതെ നഗരസഭ കൂടരുതെന്നു നിരോധിച്ചു. വൻശിക്ഷ നൽകേണ്ട കേസ്സുകളുടെ വിചാരണ മെസാച്ചുസെറ്റ്സിൽ നിന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു മാറ്റി. ഇതു മെസാച്ചുസെറ്റ്സിനോടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളി മാത്രമല്ല, കൊളോണിയൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനെതിരെയുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളിയാണെന്നു കോളനി നിവാസികൾ പൊതുവെ വിശ്വസിച്ചു. അതു കൊണ്ടു മറ്റു കോളനികളും മെസാച്ചുസെറ്റ്സിനു പിന്തുണ നൽകുവാൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. തുറമുഖമടച്ചിട്ടതിനെ തുടർന്നു പട്ടിണിയും തൊഴിലില്ലായ്മയും വർധിച്ചു. അങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെട്ടവർക്കു എല്ലാ സഹായങ്ങളും കോളനിക്കാർ എത്തിച്ചു കൊടുത്തു. കമ്മറ്റീസ് ഓഫ് കറസ്പോണ്ടൻസ് എന്ന പേരിൽ ഒരു സ്ഥാപനം അവർ ഉണ്ടാക്കി. കോളനികളുടെ പരസ്പരബന്ധം, കത്തിടപാടുകളിലൂടെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോവുകയായിരുന്നു ആ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. കോളനികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സംബന്ധിച്ച പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യാൻ എല്ലാ കോളനികളിലെയും പ്രതിനിധികളുടെ യോഗം ചേരുവാൻ ഈ സ്ഥാപനം മുൻകൈയെടുത്തു.

ആദ്യത്തെ പ്രതിനിധിയോഗം 1774–ൽ ഫിലഡൽഫിയയിൽ വച്ചു ചേർന്നു. ഒന്നാം കോണ്ടിനന്റൽ കോൺഗ്രസ് എന്ന പേരിലാണ് ഈ യോഗം അറിയപ്പെട്ടത്. ജോർജിയ ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാ കോളനികളും ഈ യോഗത്തിലേക്ക് പ്രതിനിധികളെ അയച്ചിരുന്നു. ഇതിൽ സംബന്ധിച്ചവർ സാമാന്യം പണക്കാരായിരുന്നു. കലാപത്തിൽ പങ്കെടുത്ത സാധാരണക്കാരും പ്രതിനിധികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പിൽക്കാലത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിലും ഐക്യനാടിന്റെ ഭരണചരിത്രത്തിലും പ്രമുഖമായ പങ്കു വഹിച്ച ജോർജ്ജ്

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

വാഷിംഗ്ടൺ (വെർജീനിയ) സാമുവൽ ആഡംസ് (മെസാച്ചുസെറ്റ്സ്) ജോൺ ജെയ് (ന്യൂഇംഗ്ലണ്ട്) തുടങ്ങിയ പ്രമുഖന്മാർ ഈ സമ്മേളനത്തിൽ മാഗ്നാക്കാരായവരാണ്. എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നതിനെപ്പറ്റി കോൺഗ്രസ് പ്രതിനിധികളുടെ ഇടയിൽ അഭിപ്രായവൈരുധ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. വിവേകം കാട്ടണമെന്നു ചിലർ ഉപദേശിച്ചു. മറ്റു ചിലർ പ്രതിരോധമാർഗം നിർദേശിച്ചു. വേറെ ചിലർ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് വേണ്ടതെന്നു ശക്തിയായി വാദിച്ചു. ഊർജസ്വലമായ പ്രതിരോധത്തിനു വേണ്ടി വാദിച്ച തീവ്രവാദികളുടെ അഭിപ്രായത്തിനു ഒടുവിൽ പൊതുസമ്മതി കിട്ടി. കോൺഗ്രസ് ഒരു കോണ്ടിനന്റൽ അസോസിയേഷൻ രൂപവൽക്കരിക്കണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു. അവകാശപ്രഖ്യാപനം (Declaration of Rights) എന്നു ഒരു പ്രമാണം കോൺഗ്രസ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 1775-ൽ വീണ്ടും യോഗം ചേരണമെന്നു തീരുമാനിച്ചു കൊണ്ട് സമ്മേളനം പിരിഞ്ഞു. പ്രധാനപ്രശ്നങ്ങളുടെ പേരിൽ കോളനികൾക്കു പരസ്പരം യോജിക്കാൻ കഴിയുമെന്ന്—നിസ്സാരകാര്യങ്ങളിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായാൽ പോലും—ഈ സമ്മേളനം അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി തെളിയിച്ചു. അങ്ങനെ പതിമൂന്നു കോളനികളുടെ രാഷ്ട്രപദവിയെ ലക്ഷ്യമാക്കിയുള്ള ദീർഘമായ യാത്ര ഒന്നാം കോണ്ടിനന്റൽ കോൺഗ്രസിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ സമാരംഭിച്ചു.

എന്നാൽ സംയുക്തമായ ഈ എതിർപ്പിനെ തകർക്കുവാൻ ജോർജ് മൂന്നാമനും പാർലമെന്റംഗങ്ങളും ദൃഢപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. 1775-ന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ അനുരഞ്ജനത്തിനു വേണ്ടി പല നീക്കങ്ങളും നടന്നു. നോർത്തിന്റെ 'ഒളിവ് ബ്രാഞ്ച്' പ്രമേയങ്ങളും അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമാണ്. പക്ഷേ അവയെല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടു. വടക്കൻ കോളനിക്കാർ തുറന്ന കലാപത്തിനു തയ്യാറെടുത്തു. അവരെ അമർത്തുന്നതിനു കൂടുതൽ പട്ടാളത്തെ ബോസ്റ്റണിലേക്കു അയച്ചു. ബോസ്റ്റണിന്റെ ഇരുപതു മൈലകലെ സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന കോൺകോർഡിലെ മിലിട്ടറി സ്റ്റോഴ്സ് കൈവശപ്പെടുത്തുവാനായിരുന്നു പട്ടാളക്കാരുടെ ആദ്യത്തെ ഉദ്യമം. അവരെ ലക്സിംഗ്ടണിൽ വച്ച് ഒരു ചെറുസംഘം കോളനിക്കാർ തടഞ്ഞു. ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളക്കാർ നിരയൊഴിച്ചു. കോളനിക്കാർ ശിഥിലീകൃതമായി. പട്ടാളം യാത്ര തുടർന്നു. പക്ഷേ അവർ കോൺകോർഡിലെത്തിയപ്പോഴേക്കും മിലിട്ടറി സ്റ്റോഴ്സ് എല്ലാം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇളകി മറിഞ്ഞു നിന്ന നാട്ടിൻപുറത്തു കൂടി പട്ടാളക്കാർ ബോസ്റ്റണിലേക്കു മടങ്ങി. പ്രതിരോധവും യുദ്ധവും ഇടയ്ക്കിടെ നടന്നു. 'പോയം വൈറിയുടെ സവാരി' എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ അന്തർനാടകം 250 ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളക്കാരുടെ മരണത്തിൽ കലാശിച്ചു. അമേരിക്കൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള യുദ്ധം അതോടെ ആരംഭിക്കുകയായി.

അമേരിക്കൻ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം (1775–83)

യുദ്ധത്തിൽ വിജയസാധ്യത ബ്രിട്ടനായിരുന്നു. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മൂന്നു പ്രാവശ്യം അവർ ഫ്രാൻസിനെ തോൽപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ബ്രിട്ടന്റെ നാവി

കശക്തിയാണെങ്കിൽ അപ്രതിമം. ക്യാനഡയും സെന്റ് ലോറൻസും ബ്രിട്ടന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാണ്. കോളനികളാവട്ടെ പതിമൂന്നു പ്രത്യേകഘടകങ്ങളാണ്. ജനങ്ങളിൽ ഒരു നല്ല പങ്കു ബ്രിട്ടനോടു കൂറുള്ളവരായിരുന്നു. ഫ്രഞ്ചുകാരിൽ നിന്നും ഇന്ത്യൻ വർഗക്കാരിൽ നിന്നുമുള്ള ആക്രമണങ്ങളെ നേരിടുന്നതിനു ബ്രിട്ടീഷ് സഹായം അനുപേക്ഷണീയമാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വിശ്വാസം, എന്നിരുന്നാലും അമേരിക്കൻ വിപ്ലവകാരികൾക്കു അവരുടേതായ ചില അനുകൂലസാഹചര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ പ്രധാനം ദൂരക്കൂടുതൽ ആയിരുന്നു. മൂവ്വായിരം മൈലകലെ ഇരുന്നു കൊണ്ടു വേണം ബ്രിട്ടൻ യുദ്ധകാര്യങ്ങളും നിയന്ത്രിക്കാൻ. ഒരു സന്ദേശം അയച്ചാൽ ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നും അതിന്റെ മറുപടി കിട്ടുന്നതിനു മുന്നുമാസമെങ്കിലും വേണം. അതു പോലെ തന്നെ യുദ്ധത്തിന്റെ കർമരംഗങ്ങളും അതിവിസ്തൃതം. അവിടെയെല്ലാം എത്തിക്കുന്നതിനു വേണ്ട പട്ടാളം ബ്രിട്ടനു ഇല്ലായിരുന്നു. കോളനികളിലെ സ്ഥിതിഗതികളും കോളനിക്കാരെപ്പോലെ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു നിശ്ചയവുമില്ല. ഈ വസ്തുതകളും ബ്രിട്ടന്റെ മേൽനിലയെ സാരമായി തകരാറിലാക്കി. ബ്രിട്ടന്റെ അന്തിമപരാജയത്തിനു മൂന്നു കാരണങ്ങളും വേറെയും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമതു്, ബ്രിട്ടന്റെ ഭരണം ഏറ്റവും അപ്രഗല്ഭനായ നോർത്തു് പ്രഭുവിന്റെ ചുമതലയിലായിരുന്നു. രണ്ടാമതു് ക്യാനഡ നഷ്ടപ്പെട്ട കാലം മുതൽ ഫ്രഞ്ചുകാർ ബ്രിട്ടനോടു് പ്രതികാരം ചെയ്യാൻ അവസരം പാർത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഫ്രഞ്ചുകാർ അതു കൊണ്ടു കോളനിക്കാരുടെ പക്ഷത്തു ചേർന്നു. മൂന്നാമതു് ആധുനികകാലത്തെ സമുന്നതനേതാക്കന്മാരിലൊരാളായ ജോർജ് വാഷിംഗടനെ അമേരിക്കർ കണ്ടെത്തി.

കലാപകാരികളെ എവിടെക്കണ്ടാലും അവിടെ വച്ചു് അമർത്തേണ്ടതു് ബ്രിട്ടന്റെ ആവശ്യമായിരുന്നു. ഭാഗികമായ സായുധസമരം അതിനു വേണ്ടി വന്നു. പ്രധാനകേന്ദ്രങ്ങളും ആദ്യം കീഴമർത്തണം. 1775–ൽ ബോസ്റ്റൺ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കൈവശമായിരുന്നു. അതു പോലെ ന്യൂയോർക്കും ഫിലഡൽഫിയയും കൈവശപ്പെടുത്തി ആ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ളവരെ സ്വപക്ഷത്തു മെരുക്കി നിർത്തേണ്ടതും ആവശ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതിനെല്ലാം വേണ്ടി സംയുക്തമായ ഒരു പരിപാടി ബ്രിട്ടൻ തയ്യാറാക്കിയിട്ടില്ലായിരുന്നു. അതിനും പുറമേ ക്യാനഡയുടെ പ്രതിരോധബാധ്യത അവരുടെ ശ്രദ്ധയെ ശിഥിലമാക്കിയിരുന്നു. ബനിഡിക്ട് ആർനോൾഡിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള അമേരിക്കൻ സൈന്യം ടിക്കോൺഡെറോഗേയും ക്രൗൺ പോയിന്റും കൈവശപ്പെടുത്തി ക്യാനഡയെ ലക്ഷ്യമാക്കി നീങ്ങേണ്ടി വന്നു. 1775–ൽ പതിനായിരം ഭടന്മാരുമായി ബോസ്റ്റണിൽ ചെന്നെത്തിയ സർ വില്യം ഹോവ് എന്ന പടനായകനു് തന്നെഏൽപിച്ച ജോലിയിൽ ലേശവും താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

1775–മേയ്മാസത്തിൽ ലെക്സിങ്ടണിലെ സംഭവങ്ങൾക്കു ശേഷം ഒരുമാസം കഴിഞ്ഞു് കോളനിനിവാസികളും യുദ്ധത്തിനുള്ള അവരുടെ തയ്യാറെടുപ്പു് പൂർത്തിയാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ കോണ്ടിനൻറൽ

കോൺഗ്രസ് ഫിലഡൽഫിയയിൽ വച്ചു ചേർന്നു. ഈ സമ്മേളനത്തിൽ ഓരോ കോളനിയിലെയും പ്രതിനിധികളെ സംബന്ധിച്ചിരുന്നതു കൊണ്ടു് യുദ്ധപ്രിയരായ ആളുകളെ ചേർത്തു് സാമാന്യം നല്ല ഒരു സൈന്യം സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ അവർക്കു് സാധിച്ചു. അതിലേറെ പ്രധാനം, ജോർജ് വാഷിംഗ്ടനെ സർവ സൈന്യാധിപനായി ഈ കോൺഗ്രസു് തിരഞ്ഞെടുത്തു എന്നതാണു്: യുദ്ധത്തിന്റെ ഗതിയിൽ നിർണായകമായ മാറ്റം വരുത്തിയ ഒരു തീരുമാനമായിരുന്നു ഇതു്. 1732–ൽ വെർജീനിയയിൽ ഭൂജാതനായ വാഷിംഗ്ടൺ 1755–ലെ ബ്രഡോക്കിന്റെ സൈനികനാശത്തിൽ പ്രശസ്തി നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹം ധനികനും മാന്യനുമായിരുന്നു. അടിമകളുടെ ഉടമയും ആണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേർബുദ്ധിയും സത്യസന്ധതയും ജനങ്ങളുടെയിടയിൽ പാട്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സമർപ്പണമനോഭാവവും വിപദിധൈര്യവും പ്രാഗൽഭ്യവും അദ്ദേഹത്തെ അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ പരമോന്നതവ്യക്തിയായി ഉയർത്തിയിട്ടുണ്ടു്.

കോൺഗ്രസിന്റെ ചർച്ചകളും നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ ബങ്കർഹില്ലിൽ വച്ചു് ആദ്യത്തെ പ്രധാനയുദ്ധം നടന്നു. ബോസ്റ്റണിലെ ഒരു ഉന്നതതലം ഹോവു് കൈവശപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളത്തിന്റെ മൂന്നിലൊരംശം അതിനകം മൃതിയടഞ്ഞു. അമേരിക്കൻ പട്ടാളത്തിന്റെ ഇരട്ടിയാണു് ബ്രിട്ടനു നഷ്ടപ്പെട്ടതു്. അമേരിക്കൻസൈന്യം പ്ലാൻ അനുസരിച്ചു് അവിടെ നിന്നും പിൻവാങ്ങുന്നതു കണ്ടപ്പോഴാണു് അമേരിക്കക്കാർ വെറും നായാടിക്കൂട്ടങ്ങളല്ലെന്നു ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു് മനസ്സിലായി. മസാച്ചുസെറ്റ്സിന്റെ ഭരിഭാഗവും അമേരിക്കൻ സൈന്യത്തിന്റെ പിടിയിലായി. തെക്കു് വെർജീനിയയിലെ ഗവർണരെ അവർ പുറംതള്ളി. എന്നാൽ വടക്കു്, റിച്ചേഡു് മോണ്ടുഗോമറിയുടെയും ആർനോൾഡിന്റെയും കീഴിലുള്ള സൈന്യം ക്യുബെക്ക് ആക്രമണത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടു.

1776–ലെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനം രണ്ടാമത്തെ വഴിത്തിരിവായിരുന്നു. അമേരിക്കക്കാർ ഒരു ഘട്ടം വരെ അവകാശപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതു്, അവർ ബ്രിട്ടീഷ് രാജാവിനോടല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിമാരോടാണു് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതെന്നായിരുന്നു. പക്ഷേ യുദ്ധം മൂലം ജോർജ് മൂന്നാമനും അമേരിക്കക്കാരും തമ്മിലുള്ള അകൽച്ച വർധിച്ചതേ ഉള്ളൂ. ജർമനിയിൽ 'ഹെസ്സെ' സംസ്ഥാനത്തു് നിന്നു് 20000 ഭടന്മാരെ ജോർജ് രാജാവു് കൂലിക്കു് എടുത്തു. ആ സന്ദർഭത്തിലാണു് ടോംപെയിൻ പിന്നീടു് സുപ്രസിദ്ധമായി തീർന്ന കോമൺസെൻസ് എന്ന 'കമ്പോളം തകർപ്പൻ' പുസ്തകം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തതു്. പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അടിയന്തിരാവശ്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു ഉശിരൻ പ്രമാണമായിരുന്നു അതു്. ഈ പറഞ്ഞ രണ്ടു സംഭവങ്ങളും ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നു് പാടേ വിട്ടു പോരാനുള്ള പോർവിളിക്കു് ആക്കം കൂട്ടി. ഫ്രഞ്ചുസഹായം നേടാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛയും തീവ്രതരമായി. അങ്ങനെ 1776–ജൂലായി 4–ാം തീയതി അമേരിക്കൻ കോൺഗ്രസു് സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനപ്രമാണം പുറപ്പെടുവിച്ചു. അതു് എഴുതിയതു് തോമസ് ജെഫേഴ്സണായിരുന്നു. ജോർജ് മൂന്നാമൻ അമേരിക്കയോടു ചെയ്ത പാതകങ്ങളും

എണ്ണിയെണ്ണി പറഞ്ഞ ശേഷം അതു് ഇങ്ങനെ തുടരുന്നു: ''ഈ ഐക്യ കോളനികളും സ്വന്തം അവകാശത്തിൻ പ്രകാരം സ്വതന്ത്രമായിരിക്കേണ്ടതാണു്; സ്വതന്ത്രമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും''. രണ്ടാം ഖണ്ഡികയുടെ പ്രഥമഭാഗത്തിലാണു് അതിപ്രധാനമായ വകുപ്പു് ഉൾക്കൊള്ളുന്നതു്. ''എല്ലാ മനുഷ്യരെയും സമന്മാരായി സൃഷ്ടിക്കുകയും അവരുടെ സ്രഷ്ടാവു് അഛേദ്യങ്ങളായ ചില അവകാശങ്ങളും അവർക്കു് നൽകുകയും അതിൽ ജീവനും സ്വാതന്ത്ര്യവും ജീവിതാനന്ദം അന്വേഷിക്കാനുള്ള സൗകര്യവും ഉൾപ്പെടുന്നു എന്നതും സ്വതഃസ്സിദ്ധങ്ങളായ സത്യങ്ങളാണെന്നു് ഞങ്ങളും വിശ്വസിക്കുന്നു.'' അടിമകളുടെ യജമാനനായിരുന്ന ജെഫേഴ്സനെ പോലുള്ള ഒരാളുടെ ഭാഷ ഈ വിധമായതു് ഒരു അൽഭുതമാണു്. എന്നാലും ജെഫേഴ്സന്റെയും മറ്റു് അമേരിക്കക്കാരുടെയും ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യാഭിവാഞ്ഛ ഈ ഭാഷയിലൂടെ സുവ്യക്തമായിരുന്നു.

1776-ൽ തന്നെ ഹോവു് ബോസ്റ്റൺ ഉപേക്ഷിച്ചു് ഒഴിഞ്ഞു മാറി. ലോങ്ങ് ഐലൻഡിൽ വച്ചു് അദ്ദേഹം വാഷിംഗ്ടനെ പരാജയപ്പെടുത്തി. നേരെ ന്യൂയോർക്കിൽ ചെന്നു് പാളയം അടിച്ചു് ശീതകാലം മുഴുവൻ അവിടെ കഴിഞ്ഞു. ക്ഷീണിതരായിരുന്ന അമേരിക്കൻ സൈന്യത്തെ സംപൂർണമായി പരാജയപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഒരു കനകാവസരം അദ്ദേഹം അങ്ങനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തി. മഞ്ഞും മഴയും കൊടുങ്കാറ്റും ഉഗ്രമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ക്രിസ്മസു് രാത്രിയിൽ ധീരനായ വാഷിംഗ്ടൺ ഡിലാവേർ നദി വീണ്ടും കടന്നു ചെന്നു് കുലിപട്ടാളക്കാരായി വന്നിരുന്ന ഹെസ്സിയൻമാരിൽ (ജർമനി) ആയിരം പേരെ തടവുകാരായി പിടിച്ചു. അൽപദിവസം കഴിഞ്ഞു് പ്രിൻസ്ടണിൽ വച്ചു് ബ്രിട്ടീഷ്പടയെ ഒരു വട്ടം കൂടി വാഷിംഗ്ടൺ തോൽപിച്ചു. ആ വിധം അദ്ദേഹം, അമേരിക്കയുടെ വിനഷ്ടമായ ആത്മധൈര്യം വീണ്ടെടുത്തു. 1777-ഉം ബ്രിട്ടനു പരാജയത്തിന്റെ വർഷമായിരുന്നു. അന്നത്തെ ബ്രിട്ടീഷു് കൊളോണിയൽ സെക്രട്ടറി ആയിരുന്ന ജോർജു് ജെർമയിൻ പ്രഭു ന്യൂജഴ്സിനെ മറ്റു കോളനികളിൽ നിന്നും അകറ്റി മാറ്റി നിർത്തുവാൻ ഒരു പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി. ന്യൂയോർക്കു് മുതൽ ഷാംപ്ലെയിൻ തടാകം വരെ ഹഡ്സൺ തടത്തിൽ ഒരു പ്രധാനവഴി തെളിക്കുവാനായിരുന്നു പരിപാടി. അതിനു വേണ്ടി ജനറൽ ബർഗോയിന്റെ (Burgoyne) കീഴിലുള്ള ഭടന്മാരെ നിയോഗിച്ചു. ദുർഗമമായ വനപ്രദേശങ്ങളിലൂടെയായിരുന്ന ഭടജനങ്ങൾക്കു് കടന്നു പോകേണ്ടിയിരുന്നതു്. ജനറൽ എന്ന നിലയിൽ ബർഗോയിൻ തീരെ അപ്രാപ്തനായിരുന്നു. ഈ വസ്തുത പരിഗണിക്കാതെയാണു് പരിപാടി തയ്യാറാക്കിയതു്. ഭടന്മാർക്കു് വഹിക്കാവുന്നതിലധികം ഭാരം അവരെ കെട്ടിയേൽപിച്ചു. ജനറലിന്റെ സ്വന്തം ഉപയോഗത്തിനുള്ള സാധനസാമഗ്രികൾ— വെള്ളിത്തളികകളും പൈൻ കുപ്പികളും ഉൾപ്പെടെ— കയറ്റിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു് മുപ്പതു് വാഗൺ വേണ്ടിയിരുന്നു. പട്ടാളക്കാരുടെ ആവശ്യങ്ങളും പ്രയാസങ്ങളും അറിഞ്ഞു് അവയ്ക്കു പരിഹാരമുണ്ടാക്കുവാൻ ജനറൽ മെനക്കെട്ടുമില്ല. പട്ടാളത്തിന്റെ പിൻതുണയ്ക്കു തൊട്ടു പിന്നാലെ വന്ന ഒരു സംഘത്തെ അമേരിക്കക്കാർ പിൻതിരിച്ചു് ഓടിച്ചു. ബർഗോയിനെ സഹായിക്കുവാൻ ബാധ്യസ്ഥ

നായിരുന്ന ഹോവാകട്ടെ പ്രതീക്ഷയ്ക്ക വിപരീതമായി നേരെ തെക്കോട്ടേയ്ക്ക തന്റെ സൈന്യത്തെ അയച്ചു. ബ്രാൻഡ്‌വൈൻക്രീക്കിലും ജർമൻസ്‌ടൗണിലും വച്ച് അദ്ദേഹം വാഷിംഗ്‌ടനെ തോൽപിച്ചു. അനന്തരം ജനറൽ ഹോവ് ഫിലഡൽഫിയയിൽ ആസ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചു. ബർഗോയിൻ മെല്ലെ അപകടവക്രത്തിലേയ്ക്ക നീങ്ങുകയായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ പട്ടാളം അദ്ദേഹത്തെ വലയം ചെയ്തു. ഇൻഡ്യൻ സഹായസേന അദ്ദേഹത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഒടുവിൽ ശേഷിച്ച 5000 ഭടന്മാരുമൊത്ത് സാരട്ടോഗയിൽ വച്ച് അദ്ദേഹം കീഴടങ്ങി (1777).

ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ മൂന്നാമത്തെ ഭാഗ്യവിപര്യയം സാരട്ടോഗ ആയിരുന്നു. കോളനിക്കാർക്കാണ് വിജയസാധ്യതയെന്നും ഫ്രഞ്ച് വിദേശകാര്യമന്ത്രി വെർഗെന്നെസ്സിന് ബോധ്യമായി. അതു കൊണ്ട് 1778–ൽ ഫ്രഞ്ചുകാർ അമേരിക്കൻ കോളനികളുടെ സഹായത്തിനെത്തി. ബ്രിട്ടനെ ക്ഷീണിപ്പിക്കാൻ തക്ക അവസരമെന്നു കരുതിക്കൊണ്ട് ഫ്രഞ്ചുകാർ പ്രാരംഭം മുതൽ തന്നെ കോളനിക്കാരെ സഹായിച്ചിരുന്നു. കോളനിക്കാരാകട്ടെ ഫ്രഞ്ചുകാരന്റെ പണത്തിനു വേണ്ടിയെങ്കിലും അവന്റെ സഹായം തേടുകയും ചെയ്തു. ഫ്രാൻസിലെ പ്രധാന അമേരിക്കൻ ഏജന്റ് സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയും അനുഭവസമ്പന്നനും ആയ ബെഞ്ചമിൻ ഫ്രാങ്ക്‌ളിൻ (ഫിലഡൽഫിയാസ്വദേശി) ആയിരുന്നു. ഫ്രാൻസിൽ നിന്നും വളരെയേറെ വായ്പകം അദ്ദേഹം വാങ്ങിയിരുന്നു. ഇതിനു പുറമേ, സാരട്ടോഗ യുദ്ധത്തിനു മുമ്പ് ഫ്രഞ്ചുകാരായ പ്രഭുകുലജാതന്മാർ സന്നദ്ധഭടന്മാരായി അറ്റ്‌ലാന്റിക്ക് സമുദ്രം കടന്ന് അമേരിക്കയിലെത്തിയിരുന്നു. അവരിൽ പ്രമാണിമാർക്വിസ്– ഡി–ലാഫെയിറ്റായിരുന്നു. അയാം വിപ്ലവാശയങ്ങളുമായിട്ടാണ് ഫ്രാൻസിലേക്ക മടങ്ങിയത്. 1778–ലെ സഖ്യത്തിനു ശേഷം ഫ്രാൻസിൽ നിന്നു ലഭിച്ച ഏറ്റവും വലിയ സഹായം പിൽക്കാലത്ത് നിർണായകമായ പങ്കു വഹിച്ച ഫ്രഞ്ച് നാവികശക്തിയായിരുന്നു.

1777–78–ലെ ശൈത്യകാലം വാഷിംഗ്‌ടൺ, ഫോർജ് താഴ്‌വാരത്തിൽ കഴിച്ചു കൂട്ടി. മരവിപ്പിക്കുന്ന തണുപ്പ്. പട്ടാളക്കാക്ക് ആവശ്യത്തിനു വസ്ത്രമില്ല, ഭക്ഷണമില്ല. അത്യാവശ്യത്തിനു ശമ്പളം കൊടുക്കാനുള്ള പണവുമില്ല. ഭടന്മാർ ഇടയ്ക്കിടെ ഒളിച്ചു പോകും. എങ്കിലും വാഷിംഗ്‌ടന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യം പട്ടാളക്കാരെ ഒരുമിപ്പിച്ചു നിർത്തി. ഇതേ സമയം ഹോവ് തന്റെ ആലസ്യത്താൽ വാഷിംഗ്‌ടനെ പരോക്ഷമായി സഹായിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. 1778–ലോ 79–ലോ നിർണായകമായ യുദ്ധം ഒന്നും നടന്നില്ല. 1780–ൽ ബ്രിട്ടീഷ് കാർ തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ ചില വിജയങ്ങം നേടിത്തുടങ്ങി. സൗത്ത് കരൊളീനാ നിശ്ശേഷം കീഴ്പ്പെടുത്തി. ബെനഡിക്ട് ആർനോൾഡിന്റെ കൂറുമാറ്റം അമേരിക്കക്കാരെ നിരുത്സാഹരാക്കി. യുദ്ധത്തിന്റെ പുരോഗതിയിൽ അദ്ദേഹം അസംതൃപ്തനായിരുന്നു. അഭിമാനഭംഗത്തിന്റെ വേദനയും അദ്ദേഹത്തിനു സഹിക്കാനായില്ല. അതു കൊണ്ട് സുപ്രധാനമായ വെസ്റ്റ് പോയിന്റ് ബ്രിട്ടീഷ് കാർക്ക് വേണ്ടി ഉപേക്ഷിക്കാൻ ആർനോൾഡ് നിശ്ചയിച്ചു. വെ

സ്റ്റ്പോയിന്റ് മടക്കിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥകളെപ്പറ്റി ചർച്ച ചെയ്യുന്നതിനു് മേജർ ആൻഡ്രേ അമേരിക്കൻ താവളത്തിലെത്തി. അദ്ദേഹത്തെ അമേരിക്കക്കാർ അവിടെ വച്ചു് ബന്ധനസ്ഥനാക്കി. സൈനികകോടതിയിൽ വിസ്തരിച്ചു് തൂക്കിക്കൊല്ലുവാൻ വിധിച്ചു. ആർനോൾഡ്രാവട്ടെ, അവിടെ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുകയും തുടർന്നു് ബ്രിട്ടീഷ്പട്ടാളത്തിലെ ഒരു ബ്രിഗേഡിയർ ജനറലായി തീരുകയും ചെയ്തു.

ഇതു് അമേരിക്കയ്ക്കു് ഒരു കനത്ത അടിയായിരുന്നു. എങ്കിലും, 1781-ൽ അവർ ജയിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് സൈനികമേധാവി ആയി ആക്രമണത്തിനു മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയ ജനറൽ കോൺവാലീസിന്റെ സൈന്യത്തെ യോർക്ക്ടൗൺ എന്ന ഉപദ്വീപിൽ വച്ചു് വാഷിംഗ്ടന്റെയും റോഷാംബോ (Rochambeaw) യുടെയും നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഫ്രഞ്ചുസൈന്യം കടുക്കിലാക്കി. കടലിന്റെ ആധിപത്യം ബ്രിട്ടനായിരുന്നതു കൊണ്ടു് കോൺവാലീസിനു് കടൽമാർഗം സഹായം എത്തിച്ചു കൊടുക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ 1781 ആയപ്പോഴേക്കും സ്ഥിതിഗതികൾ അവരുടെ നിയന്ത്രണം വിട്ടു പോയി. യോർക്ക്ടൗണിലുള്ള ആഗമനമാർഗം ഫ്രഞ്ചുകാർ കടൽവഴി തടഞ്ഞു. 7000 സൈന്യങ്ങളുമായി കീഴടങ്ങുവാൻ കോൺവാലീസ് ഒടുവിൽ നിർബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും 1783 വരെ നാമമാത്രമായി യുദ്ധം നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. ബ്രിട്ടൻ അപ്പോഴേക്കും തളർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സ്പെയിനും ഹോളൻഡും ബ്രിട്ടനെതിരായി സഖ്യം ചേർന്നു. തുടർന്നു് റഷ്യയും ഇതരശക്തികളും ചേർന്നു് ഒരു സൈനികനിഷ്പക്ഷതാസഖ്യം ഉണ്ടാക്കി.

സപ്പവൽസരയുദ്ധം 1783-ൽ പാരീസിൽ വച്ചു് ഒപ്പു വച്ച ഉടമ്പടിയോടു കൂടി സമാപിച്ചു. പതിമൂന്നു് അമേരിക്കൻകോളനികളുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യം ബ്രിട്ടൻ അംഗീകരിച്ചു. മീസിസിപ്പിനദിക്കു തെക്കുവശം, ക്യാനഡ ഒഴികെയുള്ള പ്രദേശം ആ ഘട്ടത്തിൽ അമേരിക്കക്കാരുടെ കൈവശമായിരുന്നു. ആ പ്രദേശം മുഴുവൻ അവർക്കു് വിട്ടു കൊടുത്തു. ക്യാനഡ ബ്രിട്ടന്റെ കൈവശം തന്നെ തുടർന്നു. ഫ്ലോറിഡ തിരിയെ സ്പെയിനിനു കൊടുത്തു. ബ്രിട്ടീഷ്കാരോടു് കൂറുണ്ടായിരുന്നവരുടെ വസ്തുവകകൾ തിരിയെ എടുക്കുന്നതിനു് കോളനി ഗ്വേറ്റുകളോടു ശുപാർശ ചെയ്തു. ബ്രിട്ടീഷ്കച്ചവടക്കാർക്കു് ഈടാക്കേണ്ടിയിരുന്ന പണം ഈടാക്കിയെടുക്കാനനുവദിക്കാമെന്നു് അമേരിക്ക സമ്മതിച്ചു. ജോർജ് വാഷിംഗ്ടന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യവും ഫ്രഞ്ച്സഹായവും ആണു് അമേരിക്കൻ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഈ യുദ്ധം വിജയത്തിലെത്തിച്ചതു്. അപ്പലേച്ച്യൻപർവതനിരയ്ക്കും മീസിസിപ്പിനദിക്കും ഇടയിലുള്ള വിസ്തൃതമായ ഭൂപ്രദേശം പാരീസ് ഉടമ്പടി മൂലം, അമേരിക്കയ്ക്കു് ലഭിച്ചുവെങ്കിലും അവ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം യൂണിറ്റുകളായിട്ടാണു് നില കൊണ്ടതു്.

Sunny. c. chacko
Chungathummuppathil
Veloor. P.O
Irinjalakuda - 680683
Kerala - St. - X -

ഭരണഘടനയുടെ നിർമാണം (1783-89)

Articles of Confederation

1783-മുതൽ 1789-വരെ അമേരിക്ക അഭിമുഖീകരിച്ച പ്രശ്നം പറയാൻ എളുപ്പമാണെങ്കിലും പരിഹരിക്കാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ഐക്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും തമ്മിൽ തെറ്റാതെ ഒന്നിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്നതെങ്ങനെ എന്നതായിരുന്നു പ്രശ്നം. 13 സ്റ്റേറ്റുകൾക്കും തന്നിഷ്ടം പോലെ ഭരിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം വേണമെന്നു ശഠിച്ചു. ശക്തിസംരക്ഷണത്തിനു് യൂണിയൻ കൂടിയേ തീരൂ. ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നു് പുതിയതായി കൈവശം കിട്ടിയ പടിഞ്ഞാറൻ ഭൂമികളുമായി ഇടപെടുന്നതിനും യൂണിയൻ അനുപേക്ഷണീയമായിരുന്നു. ഒരു ഫെഡറൽ ഭരണഘടന നിർമിച്ചു് ഈ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം അവർ പരിഹരിച്ചു. ഭരണഘടനയുടെ നിർമാണം എങ്ങനെ സാധിച്ചു എന്നും ഭരണഘടനയുടെ പ്രധാന സ്വഭാവം എന്തെന്നും ആണു് ഈ അധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കുന്നതു്.

കോൺഫെഡറേഷൻ വകുപ്പുകൾ

യുദ്ധകാലത്തിനിടയ്ക്കു് ~~മുൻ അധ്യായത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ~~ പതിമൂന്നു കോളനികളും തമ്മിൽ ഒരു മട്ടിലുള്ള സഖ്യം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ സഖ്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചില നിയമങ്ങൾ 1777-ൽ എഴുതി ഉണ്ടാക്കി. 1781 വരെ നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥകൾ എല്ലാ പ്രവിശ്യകളും അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. ആ വ്യവസ്ഥകൾക്കെല്ലാം കൂടി ആർട്ടിക്കിൾസ് ഓഫ് കോൺഫെഡറേഷൻ എന്നായിരുന്നു പേരു്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കോൺഗ്രസു് നിലവിൽ വന്നു. കോൺഗ്രസിൽ ഓരോ സ്റ്റേറ്റിനും പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. സ്റ്റേറ്റിൽ വിദേശകാര്യങ്ങൾക്കും യുദ്ധകാര്യങ്ങൾക്കുമായി സെക്രട്ടറിമാരെപ്പോലെയുള്ളവരെ നിയമിക്കുവാൻ കോൺഗ്രസിനു അധികാരം നൽകി. സ്റ്റേറ്റിലെ പൗരത്വം എല്ലാ സ്റ്റേറ്റുകളിലെയും പൂർണമായ പൗരത്വം ആയി ഭരണഘടന അംഗീകരിച്ചു. വിഭിന്നരാഷ്ട്രങ്ങളിലെ പ്രതിപുരുഷന്മാരുടെ ഒരു സമ്മേളനരംഗം പോലെയായിരുന്നു കാൺഗ്രസ്സിനെ അവർ പരിഗണിച്ചിരുന്നതു്. സ്വന്തം അവകാശങ്ങളെയും പദവികളെയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ ഓരോ സ്റ്റേറ്റും അതീവതൽപരമായിരുന്നു. കോൺഫെഡറേഷന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ യുദ്ധകാലത്തിലും പിന്നീടൽപകാലത്തേയ്ക്കു കൂടിയും ഫലപ്രദമായിരുന്നു. എന്നാൽ ശാശ്വതമായ ഒരു ഭരണഘടനയുടെ ചട്ടക്കൂടെന്ന നിലയിൽ അതു് തീരെ അപര്യാപ്തവു

അപൂർണവും ആയിരുന്നു. യുദ്ധത്തിനു ശേഷം അതിൽ വിള്ളലും പൊട്ടലും കൂടി കൂടി വന്നു.

യുദ്ധാനന്തരക്ലേശങ്ങളും കലഹങ്ങളും

യുദ്ധം കഴിഞ്ഞതോടെ അസംഖ്യം വിഷമതകളും സ്റ്റേറ്റുകളെ അഭിമുഖീകരിച്ചു. അനിവാര്യമായ സാമ്പത്തികവൈഷമ്യം യുദ്ധാനന്തരം രൂക്ഷമായിത്തീർന്നു. തൊഴിലില്ലായ്മ വിശേഷിച്ചും വടക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വളരെ വർധിച്ചു. വേണ്ടവിധമുള്ള സാമ്പത്തികമായ ആസ്തിയില്ലാതെ യുദ്ധകാലത്തു് അടിച്ചിറക്കിയ കടലാസ്നാണയങ്ങളും സ്ഥിതിഗതികളെ കൂടുതൽ വഷളാക്കി. അമേരിക്കൻചരിത്രത്തിൽ ഇടയ്ക്കിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ഋണബാധ്യത എന്ന പ്രശ്നം അന്നു ഗുരുതരമായിത്തീർന്നു. കിഴക്കൻ നഗരങ്ങളിൽ നിന്നു് വൻതുകകളും പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ളവർ കടം വാങ്ങിയിരുന്നു. യുദ്ധം തീർന്നപ്പോൾ വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസ് ദ്വീപുകളുമായുള്ള അമേരിക്കൻ കച്ചവടം ബ്രിട്ടീഷുകാർ അവസാനിപ്പിച്ചു. കൃഷിക്കാർക്കു് അവരുടെ ഉൽപന്നങ്ങൾ വിൽക്കുവാനുള്ള വാതിൽ അതോടെ അടഞ്ഞു. അനേകം പേർ അവരുടെ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും വിൽക്കാൻ നിർബന്ധിതരായി. വിധിക്കടം തീർക്കാൻ നിവർത്തിയില്ലാത്തവർ ജയിലിലേക്കു് പോയി. മെസാച്ചുസെറ്റ്സിലെ നില ഏറ്റവും മോശമായിരുന്നു. 1786 ഷേസ് റെബല്യൻ (Shay's Rebellion) എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ലഹള പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. ഡാനിയൽഷേസ് എന്നൊരു പെൻഷൻ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അനേകം കൃഷിക്കാരെ സംഘടിപ്പിച്ചു് കോടതിയുടെ മുമ്പിലേക്കു് ചെന്നു. കൃഷിക്കാർക്കെതിരായി കടബാധ്യതയിന്മേലുള്ള വിധികളും, ജഡ്ജിമാർ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിനെ തടയുന്നതിനായിരുന്നു ഈ സംരംഭം. കോടതിയിൽ നിന്നു് പിരിഞ്ഞു പോകാനുള്ള ഉത്തരവു് കൃഷിക്കാർ നിഷേധിച്ചു. ഇതു് ഒരു കുട്ടക്കലാപമായി വളർന്നു. കുറച്ചു സമയത്തേക്കു് ബോസ്റ്റൺനഗരത്തെത്തന്നെ അതു് പിടിച്ചു കുലുക്കി. ഒടുവിൽ മെസാച്ചുസെറ്റ്സിലെ പട്ടാളം ലഹളക്കാരെ തകർത്തു് തരിപ്പണമാക്കി. ഈ സംഭവം സ്റ്റേറ്റുകളിലെ ധനികവർഗത്തെ സംഭ്രാന്തമാക്കി. കൂടുതൽ ശക്തവും കൂടുതൽ ഏകീകൃതവും ആയ ഒരു ഗവൺമെൻറിന്റെ ആവശ്യം ഇതോടെ അധികമാളുകൾക്കും ബോധ്യപ്പെട്ടു. അത്തരം ഒരു ഗവണ്മെന്റിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാൻ പലരും തയ്യാറായി.

ചെറിയ ചെറിയ ലഹളകളിലൂടെ സ്റ്റേറ്റുകൾ തമ്മിൽ പണ്ടേ ഉണ്ടായിരുന്ന മാത്സര്യവും അസൂയയും 1783–മുതൽ വളർന്നു വരികയായിരുന്നു. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലെ കണക്ടികറ്റ് അയൽസ്റ്റേറ്റുകളുമായി വ്യാപാരസംബന്ധമായ ചില്ലറ കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി വഴക്കു കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കും ന്യൂജേഴ്സിയും തമ്മിൽ എന്നും ഉരസലിലായിരുന്നു. ന്യൂജേഴ്സിയിൽ നിന്നു് കയറുമതി ചെയ്യപ്പെട്ട പച്ചക്കറിസാധനങ്ങൾക്കും കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും ന്യൂയോർക്കിൽ നികുതി ഏർപ്പെടുത്തി. പോട്ടോമാക്കു് നദിയുടെ ഉടമസ്ഥതയെ സംബന്ധിച്ചു് മേരിലൻറും വെർജീനിയയും തമ്മിൽ തർക്കമുണ്ടായി. വ്യോമിംഗ് എന്ന താഴ്വരക്കു വേ

ണ്ടി പെൻസിൽവേനിയയും കണക്ടികറ്റും തമ്മിൽ പരസ്പരം ഏറ്റുമുട്ടി. കൂടുതൽ ശക്തമായ ഒരു യൂണിയൻ ഉണ്ടാകേണ്ടതിനു വേണ്ടിയുള്ള കോൺഫെഡറേഷന്റെ വകുപ്പുകളെ മാറ്റണമെന്നഭിപ്രായം പ്രബലമാകുവാൻ ഈ കിടമൽസരങ്ങളും കാരണമായിരുന്നു.

യുദ്ധാനന്തരകാലത്തെ ഏറ്റവും വിഷമം പിടിച്ച പ്രശ്നം വിദേശശക്തികളുമായുള്ള ബന്ധം സംബന്ധിച്ചതായിരുന്നു. വടക്കേ അമേരിക്കയിൽ ആധിപത്യമുള്ള പ്രദേശങ്ങളും ബ്രിട്ടനും സ്പെയിനിനും ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട യൂറോപ്യൻ സ്റ്റേറ്റുകളിലേക്കു് ഓരോ സ്റ്റേറ്റിന്റെയും പ്രത്യേക സ്ഥാനപതികളെ അയക്കുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല. പരസ്പരം മൽസരിക്കുന്ന സ്റ്റേറ്റുകളുടെ പ്രതിപുരുഷന്മാരെ ആദരിക്കുവാൻ യൂറോപ്യൻ സ്റ്റേറ്റുകളും തയ്യാറായില്ല. ഐക്യവും ദാർഢ്യവും ഉള്ള ഒരു യൂണിയന്റെ പ്രതിപുരുഷനു മാത്രമേ യൂറോപ്പിന്റെ ബഹുമാനം ആർജിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളു എന്നും ഈ സ്റ്റേറ്റുകൾക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. 1873–നു ശേഷമുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് സമീപനത്തിൽ ഈ മനോഭാവം പ്രകടമായിരുന്നു. പാരീസ് ഉടമ്പടി കലഹത്തിനുള്ള പല പഴുതുകളും ഇട്ടിരുന്നു. അമേരിക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളും ബ്രിട്ടനും ഈ ഉടമ്പടിയിലെ വ്യവസ്ഥകളെ ഒരുപോലെ ലംഘിച്ചു. അമർഷത്തോടെ നിഷ്ഫലവാദപ്രതിവാദങ്ങളും പലതും നടന്നു. ജോർജ് മൂന്നാമനോടു് ഭക്ത്യാദരം പുലർത്തിയിരുന്ന ഒരു വിഭാഗമാളുകളും അമേരിക്കയിലുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ സംബന്ധിച്ച ചില പ്രശ്നങ്ങളിൽ ഉഗ്രമായ അഭിപ്രായസംഘട്ടനം തന്നെ നടന്നു. അതെത്തുടർന്നു് എൺപതിനായിരം പേർ അമേരിക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളും വിട്ടു് ബ്രിട്ടനിലേക്കോ കാനഡയിലേക്കോ പോയി. യുദ്ധകാലത്തു് കണ്ടുകെട്ടിയിരുന്ന അവരുടെ വക സ്ഥലങ്ങളും തിരിയെ കൊടുക്കുമെന്നു് അമേരിക്കക്കാർ പ്രതീക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ തിരിയെ വന്നവർക്കു് അഭയം നൽകിയതു് ജയിലുകളായിരുന്നു. പല വിധത്തിലുള്ള അപമാനങ്ങളും അവർക്കു് സഹിക്കേണ്ടി വന്നു. 1783–ൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റു് ഒരു ഉത്തരവു കൊണ്ടു്, അമേരിക്കൻ കപ്പലുകളും കാനഡയിലും വെസ്റ്റിൻഡീസിലും അടുത്തുകൂടാ എന്നു നിരോധിച്ചു. കൊളോണിയൽ കാലങ്ങളിൽ നിർബാധമായി നടന്നുവന്ന വ്യാപാരം അങ്ങനെ നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. ഈ പുതിയ ഉത്തരവു് മങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന ബ്രിട്ടീഷ് വിരുദ്ധമനോഭാവത്തെ ഊതിപ്പെരുപ്പിച്ചു. ശക്തമായ ഒരു യൂണിയൻ ഉണ്ടാവേണ്ടതാണെന്നു ബോധം ഈ സംഭവവികാസം മൂലം ദൃഢതരമായി.

പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളും

അപ്പലേച്ച്യൻപർവതപംക്തികൾക്കു് അപ്പുറം ഉണ്ടായിരുന്ന അമേരിക്കൻ കൈവശപ്രദേശങ്ങളാണു്. സുശക്തമായ ഒരു യൂണിയൻ അനിവാര്യമാക്കിത്തീർത്തതു്. യുദ്ധത്തിനു മുമ്പു് ഡാനിയൽ ബൂണിനെപ്പോലെയുള്ള മുന്നോടികളും അവിടത്തെ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ പ്രദേശങ്ങളും കണ്ടെത്തിയിരുന്നു (ഇപ്പോഴത്തെ കെൻറക്കി, ടെന്നസി എന്നീ പ്രവിശ്യകളും ആ പ്രദേശമാണു്). കുടിയേറ്റക്കാരുടെ

ഒരു നിരന്തരപ്രവാഹം പർവതനിര കടന്ന് ഒഴുകാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. നാട്ടു കടത്തപ്പെട്ടവർ, കള്ളന്മാർ, ഊഹക്കച്ചവടക്കാർ, അഭ്യാർഥികൾ, രാജപക്ഷീയർ എന്നിങ്ങനെ നാനാതരക്കാരും ഈ ഒഴുക്കിൽ പെട്ട് പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളിലെത്തിയവരാണ്. അവരുടെ ജനസംഖ്യ 1790-ൽ ഒരു ലക്ഷം ആയിരുന്നു. ഫ്ളോറിഡയുടെ വടക്കും വൻതടാകങ്ങൾക്കു തെക്കും ഉള്ള പ്രദേശത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറേ അതിർത്തി മിസിസിപ്പി നദിയായിരുന്നു. 1783-ലെ ഉടമ്പടിപ്രകാരം ഈ പ്രദേശങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുകാർ അമേരിക്കക്കാർക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും തുരുത്തിലുള്ള ഒരു ഗവണ്മെന്റും നിയമസംഹിതയും കൂടിയേറിക്കാർക്ക് നൽകേണ്ടതു് ആവശ്യമായി വന്നു. പർവതനിരയുടെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തെ പ്രദേശങ്ങളുടെ ചുമതല കോൺഫെഡറേഷന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ അനുസരിച്ച് കോൺഗ്രസ് ഏറ്റെടുത്തിരുന്നു. നോർത്ത് വെസ്റ്റ് ടെറിട്ടോറിയൽ ഓർഡിനൻസ് (North west Territorial Ordinance) എന്ന പേരിൽ ഒരു നിയമം 1787-ൽ കോൺഗ്രസ് പാസ്സാക്കി. ഇതനുസരിച്ച് ഒഹായോനദിക്കു തെക്കുവശമുണ്ടായിരുന്നതും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ കൈവശത്തു നിന്നു വിട്ടു കിട്ടിയതും ആയ പ്രദേശങ്ങളുടെ ഭരണത്തിനു് ഒരു ഗവണ്മെന്റ് ഉണ്ടാക്കി. ഐക്യനാടുകളുടെ ഭാഗമായിത്തീർന്ന മറ്റു പ്രദേശങ്ങളിലേക്കും ആ ഭരണസമ്പ്രദായം വ്യാപിപ്പിച്ചു. പ്രസിഡന്റു നിയമിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കായിരുന്നു പുതിയ അധിനിവേശപ്രദേശത്തിന്റെ ഭരണച്ചുമതല. അയ്യായിരം ആളുകൾക്ക് ഒരു പ്രതിനിധിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അയക്കാമെന്നും അതിൽ ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ പ്രതിനിധികൾക്കു് വോട്ടവകാശം നൽകിയിരുന്നില്ല. ജനസംഖ്യ 60,000 ആയി വർധിച്ചപ്പോൾ അവയ്ക്ക് സ്റ്റേറ്റിന്റെ പദവി നൽകി. ആദ്യത്തെ പതിമൂന്നു് സ്റ്റേറ്റുകളെപ്പോലെ ആ സ്റ്റേറ്റിനു് പൂർണമായ അംഗത്വവും ലഭിച്ചു. ഈ വിധമാണു് ടെറിട്ടോറിയൽ ഗവണ്മെൻറുകളും ഐക്യനാട്ടിൽ രൂപം പ്രാപിച്ചതു്. അവരുടെയിടയിൽ പഴയ പതിമൂന്നു സ്റ്റേറ്റുകളിലെ പോലെ മൽസരം നാമ്പെടുത്തില്ല. അവരെപ്പോലെ പടിഞ്ഞാറൻപ്രദേശങ്ങൾ കാർന്നു് എടുക്കുവാനും അവ ആഗ്രഹിച്ചില്ല.

ഈ പടിഞ്ഞാറൻ സ്റ്റേറ്റുകളാണ് ബ്രിട്ടനുമായി വഴക്കിനു കാരണമായതു്. (7-ാം അധ്യായം നോക്കുക) രണ്ടാമത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യയുദ്ധത്തിനും (1812) കാരണക്കാർ അവരാണു്. 1783-ലെ സന്ധിപ്രകാരം ബ്രിട്ടൻ കാണിച്ച ഏറ്റവും വലിയ തെറ്റു്, വൻതടാകങ്ങളുടെ ദക്ഷിണഭാഗത്തുള്ള അവരുടെ സൈനികകേന്ദ്രങ്ങളും കമ്പിളിവ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങളും അമേരിക്കക്കാർക്കു് വിട്ടു കൊടുക്കാതിരുന്നതാണു്. അമേരിക്കക്കാർ മറ്റു ചില ഉടമ്പടിവ്യവസ്ഥകളും ലംഘിച്ചു എന്നായിരുന്നു ബ്രിട്ടന്റെ എതിർവാദം. ഇൻഡ്യൻമിത്രങ്ങളെയോ വ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങളോ വിട്ടു കൊടുക്കാൻ ബ്രിട്ടനിഷ്ടമില്ലായിരുന്നു എന്നതാണു് യഥാർഥകാരണം. കമ്പിളിവ്യാപാരത്തിനത്തിൽ മാത്രം വർഷം പ്രതി രണ്ടു ലക്ഷം പവൻ ബ്രിട്ടനു് ആദായം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ സമ്പത്തു് അമേരിക്കക്കാർക്കു് വിട്ടു കൊടുക്കുന്നതിൽ കാനഡയിലുള്ള വ്യാപാരികളും പ്രതിഷേധിച്ചു. അതു കൊണ്ടു്

1796 വരെ ആ സ്ഥലങ്ങളുടെ പിടി വിടാതെ ബ്രിട്ടൻ ഉറച്ചു നിന്നു. ഇൻഡ്യാക്കാരുടെ സ്ഥലങ്ങളും അനധികൃതമായി കയ്യേറിയ അമേരിക്കക്കാർക്കെതിരായി മോൺടീലിലെ വ്യാപാരികളും റെഡ് ഇൻഡ്യക്കാരെ ഇളക്കി വിട്ടു. ഇടക്കിടെ യുദ്ധങ്ങളും ഉണ്ടായി. ബ്രിട്ടീഷുകാർ തോക്കുകളും വെടിയുണ്ടകളും നൽകി ഇൻഡ്യക്കാരെ സഹായിച്ചു. അതു കാരണം പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശക്കാർ ബ്രിട്ടീഷുകാരെ കഠിനമായി എതിർത്തു.

മിസിസിപ്പിനദിയുടെ പതനപ്രദേശത്തെ അമേരിക്കക്കാർ, സ്പെയിൻകാരുമായി ഏറ്റുമുട്ടി. യുദ്ധകാലത്ത് ഫ്രാൻസുകാരോടൊത്തു് സ്പെയിൻകാർ അമേരിക്കയുടെ പക്ഷത്തു ചേർന്നാണു് നിന്നതു്. സമാധാനം സ്ഥാപിച്ചപ്പോൾ ബ്രിട്ടൻ ഫ്ളോറിഡ സ്പെയിൻകാർക്കു് വിട്ടു കൊടുത്തു. എന്നാൽ നദിയുടെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തുള്ള വിസ്തൃതമായ ഭൂപ്രദേശം കൂടി സ്പെയിൻകാർ അവകാശപ്പെട്ടു. സ്പെയിൻകാരും ഇൻഡ്യക്കാരെ അമേരിക്കക്കാർക്കെതിരായി തിരിച്ചു വിട്ടു. ജോർജിയയുടെ അതിർത്തിപ്രദേശത്തു വച്ചു് അധിനിവേശകരും റെഡ് ഇൻഡ്യന്മാരും തമ്മിലുണ്ടായ ഏറ്റുമുട്ടലിൽ ഭയങ്കരമായ കശാപ്പുകളും നടന്നു. നദീമുഖത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥത സ്പെയിൻകാർക്കായിരുന്നു. അതാണു് അമേരിക്കക്കാരെ അസ്വസ്ഥരാക്കിയതു്. പടിഞ്ഞാറൻ കൃഷിക്കാർ അവരുടെ ഉൽപന്നങ്ങളും പണ്ടമുതലേ ജലവാഹനങ്ങളിലൂടെ നദീമുഖത്തു് എത്തിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. സ്പെയിൻകാർ ചിലപ്പോഴെല്ലാം അതു് അനുവദിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും പലപ്പോഴും നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തു വന്നു. യൂറോപ്യൻ വിപണികളുടെ കച്ചവടം അങ്ങനെ സ്പെയിൻകാരുടെ ഹിതാഹിതങ്ങൾക്കു് വിധേയമായിരുന്നു. തുറന്ന സംഘട്ടനത്തിനു് ഇതു് മതിയായ ഹേതുവായിത്തീർന്നു.

ഭാവിയിലെ പതിമൂന്നു് സ്റ്റേറ്റുകളുടെ പ്രവേശനദ്വാരം പശ്ചിമദേശമായിരുന്നു. 1780–ലെ ആദ്യസാഹസികന്മാർക്കു് പിന്നാലെ, അടുത്ത ശതാബ്ദം വരെ, പടിഞ്ഞാറേക്കു് ആയിരക്കണക്കിനു് അമേരിക്കന്മാർ പ്രയാണം ചെയ്യുകയുണ്ടായി. പശ്ചിമാഭിമുഖമായുള്ള ഈ മുന്നേറ്റം, പതിമൂന്നു് സ്റ്റേറ്റുകളിലും പുതിയ പ്രശ്നങ്ങളും ആവിർഭവിപ്പിച്ചു. തന്നിമിത്തം രണ്ടു യൂറോപ്യൻശക്തികളുമായി അവർ സംഘട്ടനത്തിലേർപ്പെടേണ്ടിവന്നു. ഈ പ്രശ്നങ്ങളെയും ഈ പ്രതിസന്ധിയെയും നേരിടുന്നതിനു് ശക്തതരമായ ഒരു 'യൂണിയൻ' അത്യന്താപേക്ഷിതമായിത്തീർന്നു.

ഫിലഡൽഫിയാകൺവെൻഷൻ (1787)

സംഖ്യാതീതങ്ങളായ ഈ വിധ പ്രയാസങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങളും കൂടുതൽ ചിന്താശീലന്മാരായ അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞന്മാരെ ഒരു വസ്തുത ബോധ്യപ്പെടുത്തി—നിലവിലുള്ള കോൺഫെഡറേഷനു് ആവശ്യമുള്ളത്ര ശക്തിയില്ലെന്നു്. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഈ പുതിയ പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടുന്നതിനു് ആവശ്യമായ ശക്തി യൂണിയനു സമാർജിക്കുന്നതിനും യൂണിയനെ സുശക്തമായി സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും ഉപകരിക്കത്തക്ക വിധം കോൺഫെഡറേഷന്റെ നിയമവ്യവസ്ഥകളെ നവീകരിക്കുന്നതിനായി ഫിലഡൽഫിയയിൽ വച്ചു് 1787 ഫെബ്രുവരിയിൽ ഒരു കൺ

വെൻഷൻ കൂടണമെന്നു് കോൺഗ്രസു് നിശ്ചയിച്ചു. അതിനു വേണ്ടി പ്രതിനിധികളെ അയക്കണമെന്നു് കാണിച്ചു് എല്ലാ സ്റ്റേറുകൾക്കും കോൺഗ്രസു് ക്ഷണം അയച്ചു. ഫിലഡൽഫിയാകൺവെൻഷൻ മേയു് മാസത്തിൽ സമ്മേളിച്ചു. നാലു മാസത്തെ ആലോചനകൾക്കും വാദപ്രതിവാദത്തിനും ശേഷം കൺവെൻഷൻ അമേരിക്കൻ ഭരണഘടന എഴുതിയുണ്ടാക്കി. പ്രസ്തുത ഭരണഘടനാപ്രമാണം അനുസരിച്ചാണു് ഇത:പര്യന്തം അമേരിക്കൻ ഭരണം നടന്നു വരുന്നതു്. ആ കൺവെൻഷനിൽ അംഗങ്ങളായിരുന്നവർ 'ഫൗണ്ടിങ്ങു ഫാദേഴ്സു്' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അമേരിക്കയുടെ ആദ്യകാല ചരിത്രത്തിൽ അധിനായകത്വം വഹിച്ച പല പ്രഗൽഭന്മാരും ആ കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നു. ആ പട്ടികയിലെ പേരുകളും ആരേയും ആകർഷിക്കും. കൺവെൻഷന്റെ പ്രസിഡൻറുസ്ഥാനത്തേക്കു് ഏകകണ്ഠമായി തിരഞ്ഞെടുത്തതു് ജോർജു് വാഷിംഗ്ടനെ ആയിരുന്നു. മറെറാരു പ്രഗൽഭൻ ബെഞ്ചമിൽ ഫ്രാങ്ക്ളിനാണു്. കൺവെൻഷനിൽ കാര്യമായ പങ്കു വഹിച്ച ഏറ്റവും പ്രായം കുറഞ്ഞ രണ്ടു പ്രശസ്തയുവാക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നു—ന്യൂയോർക്കിലെ അലക്സാൻഡർ ഹാമിൽട്ടനും വെർജീനിയയിലെ ജെയിംസു് മാഡിസണും. ശക്തിയേറിയ ഒരു കേന്ദ്രഗവൺമെൻറു് കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനു് ദൃഢപ്രതിജ്ഞയെട്ടിരുന്ന, ഉണർവുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു ഹാമിൽട്ടൻ. മാഡിസനാവട്ടെ, മുൻകാലഭരണഘടനകളെപ്പററി അവഗാഢമായ പഠനം നടത്തിയിരുന്ന ആളുമായിരുന്നു. പിന്നീടു് അദ്ദേഹം യു. എസു്. ഏ യുടെ നാലാമത്തെ പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. കൺവെൻഷനിൽ സംബന്ധിച്ച അംഗങ്ങളിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേരും ധനികവർഗത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളായിരുന്നു. വലിയ ഭൂവുടമകൾക്കും വൻകിട കച്ചവടക്കാർക്കും വേണ്ടിയായിരുന്നു അവർ നില കൊണ്ടതു്. സത്യത്തിൽ അവരാരും ചെറുകിടകർഷകരെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തിരുന്നില്ല.

അമേരിക്കൻ ഭരണഘടന

ഭരണഘടന എന്നു പറയുന്നതു് ഗവണ്മെൻറിന്റെ ഒരു ഭരണസമ്പ്രദായമാണു്. യുദ്ധത്തെ നേരിടുന്നതിനു വേണ്ടി പതിമൂന്നു സ്റ്റേറുകൾ താൽക്കാലികമായി സൃഷ്ടിച്ച 'യൂണിയനെ' സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും ശക്തമാക്കുന്നതിനും പര്യാപ്തമായ വിധം ഒരു ഭരണഘടന കരുപ്പിടിപ്പിക്കണമെന്നതായിരുന്നു 'ഭരണഘടനാപിതാക്കളു'ടെ മുഖ്യലക്ഷ്യം. ഭരണഘടനയെക്കുറിച്ചുള്ള സാമാന്യമായ വിമർശനങ്ങളും അതിന്റെ ചില വിശദാംശങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള സംക്ഷിപ്തപ്രസ്താവനയും ചില പ്രത്യേകസവിശേഷതകളും ആണു്, താഴെ ചർച്ച ചെയ്യുന്നതു്.

സാമാന്യവിമർശനങ്ങൾ: ഒന്നാമതായി, അമേരിക്കൻ ഭരണഘടന, ഒരു ലിഖിതപ്രമാണമാണു്. അതിലെ ഭരണവ്യവസ്ഥകളെല്ലാം ഒരു പ്രമാണത്തിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരിക്കുന്നു. ബ്രിട്ടീഷു് ഭരണഘടന ഇത്തരമൊരു ലിഖിതഭരണഘടനയല്ല. പല മാതിരി നിയമങ്ങളുടെയും ആചാരങ്ങളുടെയും ഒരു സമ്മിശ്രസമാഹാരമാണു് ബ്രിട്ടീഷു് ഭരണഘടന. അവയിൽ ചിലതു്

രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. മറ്റു ചിലവ പരമ്പരാഗതമായ ആചാരക്രമങ്ങളാണ്. ലിഖിതപ്പെടുത്തിയ പ്രമാണങ്ങളും തന്നെ അഭിഭാഷകന്മാരുടെ വ്യാഖ്യാനദൃഢീകരണത്തിനും വിധേയവുമാണ്. അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയെ അഭിഭാഷകന്മാർ, പ്രത്യേകിച്ചും സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിമാർ, പല മാതിരിയിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അമേരിക്കൻ ഭരണഘടന ഫെഡറൽ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു ഭരണഘടനയാണെന്നതത്രേ രണ്ടാമത്തെ വസ്തുത. ഏതു വിധേനയും യൂണിയൻ നിലനിർത്തണമെന്നതായിരുന്നു പതിമൂന്നു സ്റ്റേറ്റുകളുടെയും (അഥവാ അവിടത്തെ വിപ്ലവകാരികളായ രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും) പരമമായ ഉദ്ദേശ്യം. അതേ സമയം സ്വാധികാരങ്ങളിൽ ഏറ്റവും കുറച്ചു മാത്രമേ ത്യജിക്കാൻ, ഓരോ സ്റ്റേറ്റും സന്നദ്ധമായുള്ളതാണും. ഒരു ഫെഡറൽ ഭരണഘടന എഴുതിയുണ്ടാക്കി അവർ ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചു. ഇത്തരം ഭരണഘടനയനുസരിച്ച്, യൂണിയനിൽ ചേരുന്ന ഓരോ സ്റ്റേറ്റിനും ആ സ്റ്റേറ്റിനെ സംബന്ധിക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങളിൽ സ്വന്തമായ ഭരണാധികാരം ഉണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ മറ്റു കാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം—അവ അധികവും പൊതുപ്രശ്നങ്ങളായിരിക്കും (ഉദാഹരണത്തിന് വിദേശകാര്യങ്ങളും, യുദ്ധം, നാണയം, അന്തർസംസ്ഥാനവാണിജ്യം തുടങ്ങിയവ) — സെൻട്രൽ, ഫെഡറൽ എന്നു രണ്ടു വിഭാഗം ഗവണ്മെൻറുകളിലൂടെ സ്റ്റേറ്റുകളും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള കേന്ദ്ര ഗവണ്മെൻറിലും ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിലും സ്റ്റേറ്റുകൾക്കു പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരിക്കയും ചെയ്യും. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലെ ഗവണ്മെൻറ് എന്നു പറയുമ്പോൾ ഈ ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിനെയാണ് നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. കോൺഫെഡറേഷന്റെ ഭരണവ്യവസ്ഥകളും ഒരുതരം ഫെഡറൽ ഭരണഘടനയുടേതു് തന്നെയായിരുന്നു. സ്റ്റേറ്റുഗവണ്മെൻറുകൾ വളരെ ശക്തങ്ങളും ഫെഡറൽ ഗവൺമെൻറ് ദുർബലവും ആയിരുന്നു. ഭരണഘടനയുടെ നിർമാണവേളയിൽ വ്യക്തമായും രണ്ടു് അഭിപ്രായങ്ങളും ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു. ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിനെ അതായതു് മുഴുവൻ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഗവൺമെൻറിനെയും ശക്തമാക്കുന്ന വിധമായിരിക്കണം ഭരണഘടന നിർമിക്കേണ്ടതെന്നായിരുന്നു ഒരു വിഭാഗം ആളുകളുടെ അഭിപ്രായം. അതല്ല, വിവിധ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ അവകാശങ്ങൾക്കു് പ്രഥമമായ പരിഗണന കൊടുക്കുകയാണു് വേണ്ടതെന്നു് മറെറാരു കൂട്ടർ. ദേശീയതയിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നവരും സ്റ്റേറ്റുകളുടെ അവകാശത്തിനു വേണ്ടി വാദിച്ചവരും തമ്മിലുണ്ടായ പ്രകടമായ ഈ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം അമേരിക്കയിൽ ഇന്നും തുടരുന്നു. ചരിത്രത്തിന്റെ വഴിത്തിരിവുകളിൽ ഈ വ്യത്യസ്തവീക്ഷണഗതിയ്ക്കു് പലപ്പോഴും പ്രാബല്യം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ആൻഡ്രൂ ജാക്സണും തെക്കൻകരോലീനയും തമ്മിലുണ്ടായ സംഘട്ടനങ്ങളിലും ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിലും ഈ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം വളരെ പ്രകടമായി.

പ്രധാനപ്പെട്ട വിശദാംശങ്ങൾ: നിയമനിർമാണം നടത്തുന്നതു് കോൺഗ്രസാണു്. കോൺഗ്രസിൽ രണ്ടു സഭകൾ ഉണ്ടു്, അതായതു് രണ്ടു മണ്ഡലങ്ങൾ. രണ്ടിനും ചേർന്നുള്ള പേരാണു് കോൺഗ്രസു്.

ഉപരിമണ്ഡലമാണ് സെനറ്റ്. ഓരോ സ്റ്റേറ്റിനും – അതു് എത്ര വലുതോ ചെറുതോ ആയിരുന്നാലും ശരി – രണ്ടു് അംഗങ്ങളെ വീതം സെനറ്റിലേക്കു് തിരഞ്ഞെടുത്തയക്കാം. ആറു വർഷമാണു് ഓരോ സെനറ്റരുടെയും കാലാവധി. അധോമണ്ഡലത്തിനു ജനപ്രതിനിധിസഭ (ഹൗസ് ഓഫ് റിപ്രസെന്റേറ്റീവ്സ്) എന്നു് പേർ നൽകിയിരിക്കുന്നു. അതു് 'ഹൗസ്' (House) എന്ന ചുരുക്കപ്പേരിലും വിളിക്കപ്പെടുന്നു. ഓരോ സ്റ്റേറ്റിലെയും ജനസംഖ്യയുടെ അനുപാതം അനുസരിച്ചാണു് ജനപ്രതിനിധിസഭയിലേക്കുള്ള അംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ നിർണയിക്കുന്നതു്. അവരുടെ കാലാവധി രണ്ടു വർഷമാണു്. കോൺഗ്രസിനു നൽകിയിട്ടുള്ള അധികാരങ്ങളും താഴെപ്പറയുന്നു. നികുതി പിരിക്കുക, യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ ആസ്തിയുടെ പേരിൽ കടം എടുക്കുക, നാണയങ്ങളും മുദ്രണം ചെയ്യുക, പോസ്റ്റാഫീസുകളും സ്ഥാപിക്കുക, യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം നടത്തുക, അതിനു വേണ്ടി ആളുകളെ ചേർത്തു് സൈന്യത്തെ പരിരക്ഷിക്കുക, യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ എല്ലാ പ്രദേശങ്ങളും ഭരിക്കുക, ആവശ്യമെങ്കിൽ ചിലതു് കൈമാറ്റം ചെയ്യുക, യൂണിയനിൽ പുതിയ സ്റ്റേറ്റുകളെ അംഗങ്ങളായി ചേർക്കുക എന്നിവയെല്ലാം ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരം കോൺഗ്രസിനുള്ളതാണു്.

നിയമങ്ങൾ നടപ്പാക്കുന്നതു് പ്രസിഡൻറാണു്. നാലു വർഷത്തേക്കാണു് പ്രസിഡൻറിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക. വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതിനു് തടസ്സമില്ല. ഓരോ സ്റ്റേറ്റിലെയും ജനങ്ങളും ഇതേ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടി പ്രത്യേകമായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ഇലക്ടർമാരാണു് പ്രസിഡൻറിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു്. ഓരോ സ്റ്റേറ്റിലും ഉള്ള കോൺഗ്രസ് അംഗങ്ങളുടെ (പ്രതിനിധിസഭാംഗങ്ങളും സെനറ്റർമാരും) സംഖ്യയ്ക്കു തുല്യമായി അത്രയും ഇലക്ടർമാരെ ഓരോ സ്റ്റേറ്റും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. നിയമങ്ങളും വീറ്റോ ചെയ്യാൻ പ്രസിഡൻറിനു് അധികാരമുണ്ടു്. എന്നാൽ അങ്ങനെ വീറ്റോ ചെയ്ത നിയമം കോൺഗ്രസ് അംഗങ്ങളുടെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം റദ്ദാക്കാതെയിരിക്കണം. സെനറ്റിന്റെ അംഗീകാരത്തോടെ പ്രസിഡൻറിനു് സഖ്യഉടമ്പടികളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും മന്ത്രിമാരെയും സ്ഥാനപതികളെയും ജഡ്ജിമാരെയും നിയമിക്കുന്നതിനും അധികാരമുണ്ടു്. കരസേനയുടെയും നാവികസേനയുടെയും സർവസൈന്യാധിപൻ (കമാൻഡർ-ഇൻ-ചീഫ്) പ്രസിഡൻറാണു്.

നീതിന്യായകോടതികളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും പ്രസിഡൻറിനു മാത്രമാണധികാരം. കോടതികളുടെ ഏറ്റവും ഉന്നതമായ പീഠം ആണു് സുപ്രീംകോടതി. സുപ്രീംകോടതിജഡ്ജിമാരെ നിയമിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാരം പ്രസിഡൻറിനാണു്. ജഡ്ജിമാർ നല്ല പെരുമാറ്റമുള്ളവരാണെങ്കിൽ മരണം വരെ അവർക്കു് ആ പദവിയിൽ തുടരാം. സുപ്രീംകോടതിക്കു് വിപുലമായ അധികാരങ്ങളുണ്ടു്. ഭരണഘടനയിൽ നിന്നു് ഉത്ഭവിക്കുന്ന, നിയമനിഷ്ഠവും ധാർമികവും നീതിപരവും ആയ എല്ലാ കേസ്സുകളിലും തീരുമാനമെടുക്കാൻ സുപ്രീംകോടതിക്കു് അധികാരമുണ്ടു്. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് കക്ഷിയായുള്ള തർക്കങ്ങളും സുപ്രീംകോട

തീ തന്നെ തീരുമാനം ചെയ്യണം. വിവിധ സ്റ്റേറ്റുകളിലെ പൗരന്മാർ തമ്മിലുണ്ടാവുന്ന തർക്കങ്ങളുടെ അന്തിമതീരുമാനം ചെയ്യേണ്ടതും സുപ്രീംകോടതി തന്നെ.

. മറ്റു വിശദാംശങ്ങളിൽ പ്രധാനമായി ഓർമിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു: നിയമത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ ഇതര സ്റ്റേറ്റുകളിലേക്ക് ഒഴിഞ്ഞു മാറുന്ന ക്രിമിനൽ പുള്ളികളെ, അവർ പോന്ന സ്റ്റേറ്റിലേക്ക് തിരിയെ എൽപ്പിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടതു് ഓരോ സ്റ്റേറ്റിന്റെയും ചുമതലയാണു്. ഒരു സ്റ്റേറ്റിലെ നിയമപ്രകാരം ജോലി ചെയ്യാൻ ബാധ്യസ്ഥനായ ആളെ, അയാൾ ഒളിച്ചു കടക്കുന്ന പക്ഷം അയാളുടെ ഉടമസ്ഥനെ തിരിയെ ഏൽപ്പിക്കേണ്ടതു് ഓരോ സ്റ്റേറ്റിന്റെയും ചുമതലയാണു്. ഒരു റിപ്പബ്ലിക്കൻ ഭരണസമ്പ്രദായം ഓരോ സ്റ്റേറ്റിനും യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ഗവണ്മെന്റു് ഉറപ്പു നൽകുന്നു. തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ അടിമസമ്പ്രദായം നിലവിലുള്ളപ്പോഴാണു് ഭരണഘടനയുണ്ടാക്കിയതു്. ഓരോ സ്റ്റേറ്റിനും ഇത്ര അംഗങ്ങളെ ഹൗസ് ഓഫ് റിപ്രസന്റേറ്റീവ്സിലേക്ക് തിരഞ്ഞെടുത്തയക്കണമെന്നു് ഭരണഘടനാവ്യവസ്ഥപ്രകാരം കണക്കു കൂട്ടേണ്ടതായുണ്ടായിരുന്നു. ഓരോ അടിമയെയും ഒരു സ്വതന്ത്രപൗരന്റെ അഞ്ചിൽ മൂന്നു് ഭാഗമെന്ന നിലയിലാണു് കണക്കു കൂട്ടിയിരുന്നതു്. 'ഫെഡറൽ അനുപാത'മെന്നാണു് ഈ കണക്കുകൂട്ടലിന്റെ പേരു്. (അടിമകൾക്കു് വോട്ടവകാശമില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.) ഭരണഘടന മാറ്റുകയോ ഭേദഗതി ചെയ്യുകയോ ചെയ്യുന്നതു് അത്യന്തം ക്ലേശകരമായ ഒരു നടപടിയായിരുന്നു. കോൺഗ്രസിന്റെ ഇരു മണ്ഡലങ്ങളിലെയും മൂന്നിൽ രണ്ടു അംഗങ്ങളുടെ വീതം പിൻതുണയുണ്ടെങ്കിലേ ഭരണഘടനാവ്യവസ്ഥകളിൽ ഭേദഗതി വരുത്തുവാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നുള്ളു. അല്ലെങ്കിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം സ്റ്റേറ്റുകളുടെ നിയമസഭകളും ആ ഭേദഗതിക്കു് പിൻതുണ നൽകണം. മാത്രമല്ല ആ ഭേദഗതികളും ഭരണഘടനയുടെ ഭാഗമായി അംഗീകരിക്കുന്നതിനു് പിന്നെയും, നാലിൽ മൂന്നു ഭാഗം സ്റ്റേറ്റുകളും ആ ഭേദഗതികളെ സ്വീകരിച്ചു് സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും വേണം.

എടുത്തു പറയേണ്ട ചില പ്രത്യേകകാര്യങ്ങൾ: ഗവൺമെന്റിന്റെ മൂന്നു ശാഖകളെ—കോൺഗ്രസ്, പ്രസിഡന്റു്, കോടതികൾ—പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിക്കാതെ മനഃപൂർവം അകറ്റി മാറ്റി നിർത്തിയിരിക്കുകയാണു് ഭരണഘടന. തന്നിമിത്തം പ്രസിഡന്റിന്റെ മന്ത്രിസഭയിലെ അംഗങ്ങൾക്കു് കോൺഗ്രസിൽ സ്ഥാനമില്ല. കോൺഗ്രസിന്റെ ഒരു മണ്ഡലത്തിലും അവർക്കു് സന്നിഹിതരാകാനും സംബന്ധിക്കാനും അവകാശമില്ല. ജഡ്ജിമാർക്കാണെങ്കിൽ ആജീവനാന്തം ഉദ്യോഗത്തിൽ തുടരുകയും ചെയ്യാം. പ്രസിഡന്റു് തിരഞ്ഞെടുപ്പു് നാലു വർഷം കൂടുമ്പോഴും 'ഹൗസി'ലേക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പു് രണ്ടു വർഷം കൂടുമ്പോഴും നടത്തും. ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പു് പല വൈഷമ്യങ്ങൾക്കും വഴിതെളിക്കുന്നു. ഒരു പാർട്ടിയുടെ പ്രസിഡന്റു് ഉദ്യോഗത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോഴും, കോൺഗ്രസിലെ ഭൂരിപക്ഷം മറ്റൊരു പാർട്ടിയുടേതായെന്നും വരും.

സെനറ്റു് ഏറ്റവും ശക്തമായ ഒരു ഘടകമാണു്. സെനറ്റിന്റെ കാലാ

വധി ആറു വർഷമാണ്. പ്രസിഡൻറിന്റെ കാലാവധി വെറും നാലു വർഷത്തേക്കു മാത്രമാണ് താനും. എല്ലാ സ്റ്റേറുകൾക്കും സെനറ്റിൽ തുല്യമായ പ്രാതിനിധ്യമുള്ളതു കൊണ്ട് ഏറ്റവും കൂടുതൽ ജനസംഖ്യയുള്ള അല്ലെങ്കിൽ ജനസാന്ദ്രതയുള്ള സ്റ്റേറുകൾക്കെതിരെ (ഉദാ: വ്യവസായപ്രധാനമായ ഉത്തരപൂർവസ്റ്റേറുകൾ—ന്യൂയോർക്ക്, പെൻസിൽവേനിയ) ആവശ്യമായ സംരക്ഷണം, തീരെ വലിപ്പം കുറഞ്ഞ സ്റ്റേറുകൾക്കും (ഉദാ: റോഡ് ഐലൻഡ്, ഡിലാവേർ) ശ്രുഷ്കജനസ്റ്റേറുകൾക്കും (ഉദാ: റോക്കിപർവതപ്രാന്തത്തിലുള്ള നെവേഡാ, വ്യോമിംഗ്) ലഭിക്കുന്നു. ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള അതിന്റെ അധികാരവും സെനറ്റ് വളരെയേറെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. സെനറ്റിന്റെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം അംഗങ്ങളുടെ ആനുകൂല്യം കൊണ്ടേ അവയ്ക്ക് നിയമസാധുത്വം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. സെനറ്റ്, യഥാർഥത്തിൽ, അനേകം ഉടമ്പടിപ്രമാണങ്ങളും തള്ളിക്കളഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

സുപ്രീംകോടതിയ്ക്ക് അതിപ്രമുഖമായ സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. ഭരണഘടനയുടെ വ്യാഖ്യാതാവു് സുപ്രീംകോടതി തന്നെ. ജോൺ മാർഷലിനെപ്പോലുള്ള ജഡ്ജിമാർ തങ്ങളിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്ന അധികാരം പരമാവധി ഉപയോഗിച്ചു പോന്നു. ഉദാഹരണത്തിനു് ഫ്രാങ്ക്ളിൻ ഡി. റൂസ്വെൽറ്റിന്റെ 'ന്യൂഡീൽ നിയമങ്ങളും' സുപ്രീംകോടതി മുഴുവനായി തിരസ്ക്കരിച്ച വിവരം തുടർന്നു് ഇരുപത്തിമൂന്നാം അധ്യായത്തിൽ വായിക്കാവുന്നതാണ്.

ഇതുവരെയ്ക്കും ഇരുപത്തിനാലു് ഭേദഗതികളേ ഭരണഘടനയ്ക്ക് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളൂ. ബിൽ ഓഫ് റൈറ്റ്സ് (Bill of Rights) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആദ്യത്തെ പത്തു ഭേദഗതികളും 1791—ൽ പാസ്സാക്കിയതാണ്. 1933—ൽ പാസ്സാക്കിയ ഇരുപത്തിഒന്നാമതു് ഭേദഗതി, പ്രസിദ്ധമായ 1918—ലെ മദ്യവർജന നിയമഭേദഗതി, ബില്ലിനെ സംബന്ധിച്ച 18—ാം ഭേദഗതി നിയമത്തിന്റെ നിരസനം മാത്രമാണ്. ഇപ്രകാരം, ഭരണഘടനയ്ക്ക് ആദ്യം എഴുതിയുണ്ടാക്കിയ രൂപത്തിൽ നിന്നു് വലിയ വ്യത്യാസമൊന്നും ഇന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു കാണാം.

വോട്ടു ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അവകാശത്തെപ്പറ്റി ഭരണഘടനയിൽ യാതൊരു പരാമർശവും ഇല്ല തന്നെ. പ്രസിഡൻറു് തിരഞ്ഞെടുപ്പു് ഉൾപ്പെടെയുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ ആർക്കെല്ലാം വോട്ടവകാശം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു തീരുമാനിക്കേണ്ടതു് ഓരോ സ്റ്റേറിന്റെയും അധികാരമാണ്. പ്രാരംഭകാലം മുതൽക്കേ എല്ലാ വിധത്തിലും ഏറ്റവും മികച്ച ജനാധിപത്യതത്വങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായിരുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭരണഘടനയിൽ, ഈ വിടവു് കാണുന്നതു് അതിശയകരമായിരിക്കുന്നു. 1787—കാലത്തു് അലക്സാൻഡർ ഹാമിൽട്ടനെപോലെയുള്ള പ്രമുഖവ്യക്തികളും ഉൾപ്പെടെ പല അമേരിക്കൻമാരും ജനങ്ങളെ പ്രബലമായി അവിശ്വസിച്ചിരുന്നു. 1770—നും 1780—നും ഇടയ്ക്ക് പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട അസംഖ്യം കലാപങ്ങൾക്കു് പുറകിലുണ്ടായിരുന്ന സാധാരണജനസമൂഹത്തിന്റെ ശക്തിയെന്തെന്നു് അവർ നേരിൽ കണ്ടിരുന്നു. 1787—ൽ ചില സ്റ്റേറു

കളിൽ തീരെ കുറച്ച് ആളുകൾക്ക മാത്രമേ വോട്ടവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ള. എന്നാൽ മെസാച്ചുസെറ്റ്സ് പോലെയുള്ള ചില സ്റ്റേറ്റുകളിൽ വ്യാപകമായ തോതിൽ വോട്ടവകാശം നിലവിൽ വന്നു. എന്നാൽ പിന്നത്തെ നാൽപതു വർഷം കൊണ്ടാണ് സാവധാനം 'വെള്ള'ക്കാരായ അമേരിക്കൻ പുരുഷന്മാരെ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് സമ്മതിദാനാവകാശം വ്യാപകമായിത്തീർന്നത്.

അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയുടെ സ്ഥിരീകരണം

ഭരണഘടനയുടെ പിതാക്കൾ 1787–ൽ തങ്ങളുടെ ജോലി ചെയ്തു തീർത്തു. അമേരിക്കയിലെ വിജ്ഞന്മാരായ ഒരു സംഘം രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞന്മാർ ഒരുമിച്ചു ചേർന്ന് അത്യന്തം വിപുലമായ ഒരു ഭരണസംപ്രദായം സംവിധാനം ചെയ്യുകയെന്നുള്ളതു് ഒരു പ്രശ്നം; എന്നാൽ ആ ഭരണഘടന വിവിധസ്റ്റേറ്റുകളിലുള്ള ജനസമൂഹങ്ങളെക്കൊണ്ട് അംഗീകരിപ്പിക്കുകയെന്നുള്ളതു് മറെറാരു മഹാപ്രശ്നം. ഫിലഡൽഫിയാകൺവെൻഷൻ പൊളിഞ്ഞതിനു ശേഷമാണ് കൂടുതൽ ശക്തമായ ഒരു യൂണിയൻ സ്ഥാപിക്കുന്നതു് സംബന്ധിച്ചുള്ള സമരത്തിന്റെ കഠിനമായ ഭാഗം അവശേഷിച്ചതു്. അന്നു് നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന പതിമൂന്നു സ്റ്റേറ്റുകളിൽ ഒൻപതു് സ്റ്റേറ്റുകൾ ഭരണഘടന സ്ഥിരീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ (സ്വീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ) ഭരണഘടന നടപ്പിൽ വന്നതായി പരിഗണിക്കാമെന്നാണ് കൺവെൻഷനിലെ അംഗങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിച്ചതു്. ഭരണഘടനയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തോടെ പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും അതിനോടുള്ള കടുത്ത പ്രതികൂലത്യം പ്രകടമായിത്തുടങ്ങി. കൊളോണിയൽ ഭരണകാലങ്ങളിൽ രാജാവിനും പാർലമെൻറിനും ഉണ്ടായിരുന്നതിലും വളരെയേറെ അധികാരം പ്രസിഡൻറിനും കോൺഗ്രസിനും പുതിയ ഭരണഘടന നൽകുന്നു എന്നു ചില എതിരാളികൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു അവകാശനിയമാവലി (Bill of Rights) ഭരണഘടന ഉൾക്കൊള്ളുന്നില്ല എന്നു മറു ചിലർ പരാതിപ്പെട്ടു. വസ്തുതകൾക്ക വേണ്ട സംരക്ഷണങ്ങളില്ലാതെ, പാവപ്പെട്ട ആളുകൾക്കാവശ്യമായതൊന്നും ഭരണഘടനയിലില്ലെന്നു് വേറൊരു കൂട്ടർ വാദിച്ചു. ഭരണഘടനക്കെതിരായി ലഘുലേഖകളുടെയും പ്രസംഗങ്ങളുടെയും ഒരു മഹാപ്രവാഹം തന്നെയുണ്ടായി. അമേരിക്കയിലെ അക്കാലത്തെ അതിപ്രഗൽഭോഗ്മിയനായ പാടിക് ഹെൻറി (വെർജീനിയാസ്വദേശി) ഭരണഘടനയെ നഖശിഖാന്തം എതിർത്തു. അന്നു് ഫ്രാൻസിലെ അമേരിക്കൻ സ്ഥാനപതിയും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ കർത്താവും ആയിരുന്ന തോമസ് ജെഫേഴ്സൺ ഭരണഘടനയെ സംശയദൃഷ്ടിയോടെയാണ് വീക്ഷിച്ചതു്. അവകാശപ്രഖ്യാപനനിയമാവലി ഭരണഘടനയിലില്ലാതെ വന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശങ്കയുടെ നിദാനം.

ഭരണഘടനയെ പിൻതാങ്ങിയവർ, അവക്ക് കാണാൻ കഴിഞ്ഞ എല്ലാ അനുകൂലവശങ്ങളും ആവേശപൂർവം എടുത്തു കാണിച്ചു വാദിച്ചു. നിയമസമാധാന സംരക്ഷണത്തിന് ശക്തിയുള്ള ഒരു കേന്ദ്രഗവണ്മെൻറ് ആവശ്യമാണെന്ന് അ

വർ ആവത്തിച്ചു പറഞ്ഞു. 1787–ലെ കലാപം അടിച്ചമത്തിയിട്ട് അപ്പോഴും മാസങ്ങളധികമായിരുന്നില്ല. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മർക്കടമുഷ്ടിയും സ്പെയിൻകാരുടെ കൗടില്യവും അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു് ശക്തിയും ഐക്യവും ഉള്ള ഒരു ഗവൺമെൻറാണു് വേണ്ടതെന്നു് അവർ ചൂണ്ടിക്കാട്ടി. ഭരണഘടനക്കനുകൂലമായി ജനറൽവാഷിംഗ്ടൺ കൈക്കൊണ്ട നിലപാടു് ഒരു വലിയ പ്രതിരോധശക്തി തന്നെ ആയിരുന്നു. എല്ലാറ്റിനും ഉപരിയായി, 'ദി ഫെഡറലിസ്റ്റ്'—ൽ ഹാമിൽട്ടനും മാഡിസണും ജോൺ ഹേയും ചേർന്നു് അസംഖ്യം ഉപന്യാസങ്ങളും ഭരണഘടനയുടെ നേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി ഹൃദയസ്പർശിയായ ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു വന്നു. സംശയാലുക്കളായ അനേകം ആളുകളെ ഭരണഘടനയുടെ ഭാഗത്തേക്കു കൊണ്ടു വരുവാൻ ഈ പ്രചരണത്തിനു സാധിച്ചു. എങ്കിലും ലഘുലേഖകളുടെയും പ്രസംഗങ്ങളുടെയും പരിണതഫലത്തെ മാത്രമാണു് ആശ്രയിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ ഒരു പക്ഷേ ഭരണഘടന തന്നെ വിനഷ്ടമാവുമായിരുന്നു. പല സ്റ്റേറ്റുകളിലും ഭൂരിപക്ഷം സമ്പാദിക്കുന്നതിനു് ബുദ്ധിപൂർവമായി വൻതോതിലുള്ള രഹസ്യനീക്കങ്ങളും അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. എതിരാളികളും അനുകൂലികളും തമ്മിൽ നടന്ന മത്സരം തുല്യശക്തിയുള്ളതായിരുന്നു. ഭരണഘടന സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഓരോ സ്റ്റേറ്റിലും വിശേഷാൽ കൺവെൻഷനുകളിലേക്കുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളും നടന്നു. കൺവെൻഷനുകളിലെ ഭൂരിപക്ഷം മെസാച്ചുസെറ്റ്സിൽ 19–ഉം വെർജീനിയയിൽ 10–ഉം ന്യൂയോർക്കിൽ വെറും 3–ഉം ആയിരുന്നു. അവകാശനിയമാവലി കൂടി ഭരണഘടനയിൽ ചേർക്കണമെന്നു് മെസാച്ചുസെറ്റ്സ് കൺവെൻഷൻ തീരുമാനിച്ചു. മറ്റു സ്റ്റേറ്റുകളും മുമ്പാകെ അവ കൂടി സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ആ സ്റ്റേറ്റുകളും അവ സ്വീകരിച്ചു എങ്കിൽ മാത്രമേ അവ ഭരണഘടനയുടെ ഭേദഗതിയായി കൂട്ടിച്ചേർത്തു് അംഗീകരിക്കുവാൻ നിർവാഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആ നിയമാവലി സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഭരണഘടനയിലെ ആദ്യത്തെ പത്തു ഭേദഗതികളായി അവ ഭരണഘടനയിൽ ഇന്നും നില കൊള്ളുന്നുണ്ടു്. അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം, മതസ്വാതന്ത്ര്യം, സമ്മേളനസ്വാതന്ത്ര്യം, പൊതുസർച്ചു് വാറണ്ടുകളിൽ (General Search Warrants) നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, ജൂറി (Jury) മുഖേനയുള്ള കേസു് വിസ്താരത്തിനുള്ള അവകാശം, ക്രൂരവും അസാധാരണവും ആയ ശിക്ഷകളിൽ നിന്നുള്ള സംരക്ഷണം എന്നിങ്ങനെ മറ്റു പല സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും ഈ ബില്ലു് ഉറപ്പു് നൽകുന്നു. 1788 ജൂൺ മാസാവസാനമായപ്പോഴേക്കും ഒൻപതു സ്റ്റേറ്റുകളും ഭരണഘടന അംഗീകരിച്ചു. അങ്ങനെ ഭരണഘടന നിയമമായിത്തീർന്നു. സ്ഥിരീകരണം നോർത്തു് കരോലീനയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാവധാനത്തിലായിരുന്നു. റോഡ് ഐലൻഡാവട്ടെ 1790–വരെ ഭരണഘടനയുടെ സ്ഥിരീകരണത്തെ ശക്തിയായി എതിർത്തു കൊണ്ടു നിന്നു. എന്നാൽ അതിനു മുൻപു തന്നെ 1789 ഏപ്രിൽ 30–ാം തീയതി യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലെ പ്രഥമപ്രസിഡൻറായി ജോർജ് വാഷിംഗ്ടൺ വാഴിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ പുതിയ റിപ്പബ്ലിക്കു് അതിന്റെ പ്രഗതി സമാരംഭിച്ചു.

5

പുതിയ റിപ്പബ്ളിക്കു്

രാജ്യവും അവിടത്തെ ജനസംഖ്യയും

ആകൃതി കൊണ്ടു് വളരെ വലുതും ജനസംഖ്യയിൽ തീരെ ചെറുതും ആയ ഒരു രാജ്യത്തിലാണു് ജോർജ് വാഷിംഗ്ടൺ പ്രസിഡൻറായിത്തീർന്നതു്. അറ്റ്ലാൻറിക് തീരത്തു് ആയിരത്തിമുന്നൂറോളം മൈൽ നീണ്ടുകിടക്കുന്നതും തീരത്തു നിന്നും പടിഞ്ഞാറോട്ടു് മിസിസിപ്പിനദി വരെ എത്തുന്നതുമായ വിശാലഭൂവിഭാഗമായിരുന്നു 1789-ലെ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടു്. ആകെ വിസ്തൃതി എട്ടു ലക്ഷം ചതുരശ്രമൈൽ. എന്നാൽ അവിടം അധിവസിച്ചിരുന്നതോ കഷ്ടിച്ചു് നാല്പതു ലക്ഷം ജനങ്ങളും മാത്രം. അവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും കടൽത്തീരത്തു് നിന്നും നൂറു മൈലിനുള്ളിലാണു് താമസിച്ചു പോന്നതു്. അപ്പലേച്ച്യൻപർവതത്തിനപ്പുറം ഒരു ലക്ഷം പേരേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എണ്ണായിരത്തിൽ കൂടുതൽ ജനസംഖ്യയുള്ള ആറു അമേരിക്കൻ പട്ടണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ഏറ്റവും വലുതു് ഫിലഡൽഫിയയായിരുന്നു. തലസ്ഥാനനഗരവും അതുതന്നെയായിരുന്നു. അവിടത്തെ ജനസംഖ്യ നാല്പത്തയ്യായിരവും ന്യൂയോർക്കിലേതു് മുപ്പത്തിമൂവായിരവും ആയിരുന്നു. ശേഷിച്ച തൊണ്ണൂറിലൊഴുശതമാനം ആളുകളും കൃഷിപ്പണി ചെയ്തുകൊണ്ടു് തെളിച്ചെടുത്ത വനഭൂമികളിൽ താമസിച്ചു. കാടും പടലും നിറഞ്ഞതായിരുന്ന രാജ്യഭാഗങ്ങളിലധികവും. അങ്ങനെ പലയിടത്തായി ചിന്നിച്ചിതറിയായിരുന്ന അമേരിക്കക്കാർ ജീവിച്ചു പോന്നതു്. യാത്രയ്ക്കുള്ള പ്രയാസങ്ങളും കൊണ്ടു് സ്ഥലങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ദൂരം അധികമായിതോന്നി. ഫിലഡൽഫിയയിൽ നിന്നും ചാൾസ്ടണിലേക്കു് 600 മൈൽ ദൂരമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. എങ്കിലും, 1776-ലെ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനം ഫിലഡൽഫിയയിൽ വച്ചു് ഒപ്പു വച്ച വിവരം ചാൾസ്ടണിലെ ജനങ്ങളും അറിഞ്ഞതു് നാലാഴ്ച കഴിഞ്ഞു മാത്രമാണു്. വാഷിംഗ്ടൺ നഗരം ആദ്യം പണിതീർത്തതു് 19-ാം ശതകത്തിൻറെ പ്രാരംഭത്തിലാണു്. 230 മൈൽ അകലെയുള്ള ന്യൂയോർക്കിൽ നിന്നു് ഒരു സന്ദേശം, അശ്വാരൂഢൻ വഴി എത്തിക്കുന്നതിനു് അക്കാലത്തു് അഞ്ചു ദിവസം വേണ്ടി വന്നിരുന്നു. സ്റേജ്കോച്ചിലൂടെയുള്ള യാത്രയാണെങ്കിൽ അതിലിരട്ടി ദിവസവും.

കൃഷിയും വ്യവസായവും

ആ ശതകത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തെപ്പോലെ തന്നെ പിന്നീടും ജനങ്ങളിലധികവും കൃഷി ചെയ്തു ഉപജീവനം കഴിയ്ക്കുന്നവരായിരുന്നു. കൃഷിസംപ്രദായത്തിലും വലിയ മാറ്റമൊന്നും വന്നിരുന്നില്ല. പ്രമുഖരായ പല അമേരിക്കൻ നേതാക്കളുടെ ജന്മഭൂമിയാണു് വെർജീനിയ. തോമസ്സ് ജെഫേഴ്സൺ, ജെയിംസ് മാഡിസൺ, ജെയിംസ് മൺറോ, ജോൺ മാർഷൽ എന്നിവരെല്ലാം വെർജീനിയക്കാരാണു്. വെർജീനിയയിലെ വേലിയേറ്റപ്രദേശങ്ങളിൽ നടത്തി വന്നിരുന്ന പുകയിലക്കൃഷി വളരെ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതായിരുന്നില്ല. വലിയ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളെല്ലാം ഉൾപ്രദേശങ്ങളിലായിരുന്നു. അവിടെ പുകയില മാത്രമല്ല കൃഷി ചെയ്തിരുന്നതും. പെൻസിൽവേനിയക്കാരിലധികം പേരും ഗോതമ്പും മറ്റു ധാന്യങ്ങളുമാണു് കൃഷി ചെയ്തിരുന്നതു്. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലെ കൽപ്രദേശത്തു് എന്തെങ്കിലും കൃഷി ചെയ്തു ആദായം ഉണ്ടാക്കുവാൻ അവിടെയുള്ള ആളുകളും അത്യധ്വാനം ചെയ്തു പോന്നു. നഗരങ്ങളിലും അതു പോലെ തന്നെ ചെയ്തു പോന്ന തൊഴിലിൽ ജനങ്ങളും ഉറച്ചു നിന്നതേയുള്ളു. ഫിലഡൽഫിയ, ന്യൂയോർക്കു്, ബോസ്റ്റൺ, ചാൾസ്ടൺ എന്നീ നഗരങ്ങളും അഭിവൃദ്ധിയിലേക്കുയർന്നു കൊണ്ടിരുന്ന വ്യാപാരികളുടെ സങ്കേതസ്ഥാനങ്ങളായിരുന്നു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ തിരോധാനത്തോടെ അവർക്കു് കള്ളക്കടത്തു്വ്യാപാരം തുടരുവാൻ നിർവാഹമില്ലാതെ വന്നു. അവരുടെ ആദായമാർഗം നിശ്ശേഷം അടഞ്ഞു. യൂറോപ്യൻമാനദണ്ഡം അനുസരിച്ചു് അവരാരും ധനികരല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും, ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും സമൃദ്ധിയായി അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിൽ കപ്പൽനിർമാണത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്നവരും കപ്പലുടമകളും ഏറ്റവും വലിയ സ്വാധീനം പുലർത്തിപ്പോന്നു. നാവികന്മാരുടെ നാടു് എന്ന പ്രശസ്തി അവിടം നിലനിർത്തിയിരുന്നു. പൊതുവേ യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ധനികന്മാരുടെ രാജ്യം തന്നെയായിരുന്നു. ഫിലഡൽഫിയയിലെ സ്റ്റീഫൻ ജെറാർഡിനെപ്പോലെയുള്ളവർ കടൽവ്യാപാരം കൊണ്ടു് വമ്പിച്ച ആദായം ഉണ്ടാക്കി വന്നിരുന്നുവെങ്കിലും കോടീശ്വരന്മാരുടെ കാലം അമേരിക്കയിൽ സമാഗതമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, അതു് ദരിദ്രന്മാരുടെ നാടും ആയിരുന്നില്ല. ആ കാലത്തു്, ഫ്രാൻസിലെ കർഷകരും തൊഴിലാളികളും കൊടിയ ദാരിദ്ര്യം കൊണ്ടു്, ക്രൂരവും രക്തപങ്കിലവുമായ വിപ്ലവത്തിലേക്കു് ത്വരിതമായി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ വിധമുള്ള പട്ടിണിയും നിരാശാബോധവും അമേരിക്കയെ വ്യാകുലപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. ഉദ്വേഗമയമായ ചേരിജീവിതവും അമേരിക്കയെ മലീമസമാക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നില്ല

അമേരിക്കക്കാരന്റെ ജീവനോപായമാർഗങ്ങളിൽ പതിനെട്ടാം ശതാബ്ദത്തിലും പറയത്തക്ക മാറ്റങ്ങളും ഒന്നും ഉണ്ടായില്ല. പക്ഷേ, 1790 ആയപ്പോഴേക്കും അവർ വലിയ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ വക്കിൽ ചെന്നെത്തി. ''മേസൻ–ഡിക്സൺ'' രേഖയ്ക്കു് വടക്കുഭാഗത്തും തെക്കുഭാഗത്തും ഉണ്ടായിരുന്ന സ്റ്റേറ്റുകളും ത

മ്മിൽ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ വന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ് സിന്റെ ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളും കർഷകവൃത്തിയെ ആണ് പ്രധാനമായും ആശ്രയിച്ചു പോന്നതു്. വടക്കുള്ളവരുടെ കൃഷി ചെറിയ തോതിലായിരുന്നു. ഒരു പുരുഷനും അയാളുടെ ഭാര്യയും ചേർന്ന കുടുംബം പരാശ്രയം കൂടാതെ ഒരു വയലിൽ കൃഷിവേല നടത്തും. പലപ്പോഴും വേലക്കാരുടെ സഹായം അയാൾക്കു് ആവശ്യം ഇല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ തെക്കുഭാഗത്തു് കൃഷിത്തോപ്പുകൾ തന്നെ വികസിച്ചു വന്നു. കായികാധ്വാനം മുഴുവൻ ചെയ്തു വന്നതു് നീഗ്രോ അടിമകളായിരുന്നു. കൃഷിത്തോപ്പുകൾ ചെറുതായിരുന്നാൽപ്പോലും ചിലയിടത്തു് വേലയ്ക്കു വേണ്ടി ഒട്ടേറെ അടിമകളെക്കൂടി പുലർത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. 1790-ൽ ഏഴു ലക്ഷം നീഗ്രോ അടിമകൾ അമേരിക്കയിലുണ്ടായിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കു് തുടങ്ങിയ വടക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ അവരുടെ സംഖ്യ തീരെ കുറവായിരുന്നു. നീഗ്രോകളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിലായിരുന്നു അടിഞ്ഞു കൂടിയിരുന്നതു്. കൃഷിപ്പണിയും വീട്ടുജോലിയും ചെയ്യുവാൻ അവർ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നീഗ്രോ അടിമകളെ വിട്ടയയ്ക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പല തെക്കൻ ഉടമകളും കാര്യമായി ആലോചിക്കാൻ അന്നു മുതലേ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ജനസംഖ്യയിൽ നാൽപതു ശതമാനം നീഗ്രോകളായിരുന്ന വെർജീനിയയിലും സ്ഥിതി ഇതു തന്നെയായിരുന്നു.

അടുത്ത എഴുപതു വർഷക്കാലത്തേക്കു് നീഗ്രോകളെ അടിമത്തത്തിൽ തളച്ചു നിർത്തിയ ഒരു സംഭവം 1793-ൽ ഉണ്ടായി. അതു് അമേരിക്കയുടെ മുഴുവൻ ചരിത്രത്തെയും മാറ്റിയെഴുതി. തെക്കൻകരോലീനയെപ്പോലെയുള്ള ദക്ഷിണഖണ്ഡത്തിൽ 1790-നു് മുമ്പു മുതല്ലേ പഞ്ഞിക്കൃഷി നടന്നു വന്നിരുന്നു. ബ്രിട്ടനിൽ അതിനു നല്ല ഒരു വിപണി ലഭിച്ചു. അവിടെ പഞ്ഞിവ്യവസായം ഒരു യന്ത്രവൽകൃതവ്യവസായമായി അതിവേഗം വളരാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. എന്നാൽ പഞ്ഞിക്കൃഷി വളരെ വിഷമം പിടിച്ച ഒന്നായിരുന്നു. പഞ്ഞിയുടെ കുരു വേർപ്പെടുത്തി എടുക്കുക അത്ര എളുപ്പമുള്ള ജോലിയല്ല. കൈ കൊണ്ടു് ആണു് അതു് ചെയ്തു പോന്നതു്. ഒരു ടൺ പഞ്ഞി വൃത്തിയാക്കിയെടുക്കുന്നതിനു് വളരെയേറെ മണിക്കൂറുകൾ ചെലവഴിക്കണം. തെക്കൻസ്റ്റേറ്റുകളിൽ ഈ കൃഷിക്കു് ഏറ്റവും പറ്റിയ ഭൂമിയും കാലാവസ്ഥയും ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ കുരുവിൽ നിന്നും പഞ്ഞിയെടുക്കുന്ന പ്രശ്നം ഒരു പ്രശ്നമായി നില കൊണ്ടു. യേൽസർവകലാശാലയിൽ നിന്നും ബിരുദം സമ്പാദിച്ചതിനു ശേഷം, ജോർജിയയിൽ ഒരു അധ്യാപകജോലിക്കായി ശ്രമിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന എലിവിറ്റ്നി എന്ന ഒരു യുവാവു് 1793-ൽ കോട്ടൺ ഗിൻ (Cotton Gin) കണ്ടുപിടിച്ചു. കമ്പികൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ബ്രഷുകൾ വച്ചു പിടിപ്പിച്ച റോളർ, ഈ ചെറിയ യന്ത്രോപകരണം, ദാക്ഷിണാത്യരുടെ ജീവിതത്തിൽ തന്നെ വലിയ പരിവർത്തനമുണ്ടാക്കി. പഞ്ഞി മാറ്റിയെടുക്കാൻ അടിമയുടെ ആവശ്യം തീരെ വേണ്ടെന്നു വന്നു. 1792-ൽ യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിൽ മുപ്പതുലക്ഷം റാത്തൽ പഞ്ഞിയാണു് ഉല്പാദിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു്. 1800 ആയപ്പോഴേക്കും അതു് മുന്നൂറ്റിഅറുപതുലക്ഷം റാത്തലായി വർധിച്ചു. തെക്കൻ നാടുകളിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ജീവിതവൃത്തി

പഞ്ഞിക്കൃഷിയായിത്തീർന്നു. അടിമകളുടെ വിമോചനക്കാര്യം ഈ മാറിയ ചുറ്റുപാടിൽ തെക്കരുടെ മനസ്സിൽ നിന്നും മാഞ്ഞു മറഞ്ഞു. പഞ്ഞിക്കൃഷിക്കു വേണ്ട സ്ഥലത്തിന്റെ വിസ്തൃതി വർധിപ്പിക്കാൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ തൊഴിലാളികളെ സമ്പാദിക്കുന്നതിലായിരുന്നു അവരുടെ ശ്രദ്ധ.

ഈ സമയത്തു് വടക്കൻനാടുകളിലും ചില മാറ്റങ്ങളും ഉണ്ടായി വരികയായിരുന്നു. എങ്കിലും എലിവിറ്റ്നിയുടെ കണ്ടുപിടിത്തത്തിന്റെ നാടകീയതയോ ഗതിവേഗമോ ആ മാറ്റങ്ങൾക്കില്ലായിരുന്നു. 1790 ആയപ്പോഴേക്കും ബ്രിട്ടനിലെ വ്യാവസായികവിപ്ലവം സുഗമമായ മാർഗത്തിലെത്തിച്ചേർന്നിരുന്നു. കോട്ടൺമില്ലുകളിലെ യന്ത്രങ്ങളുടെ ശബ്ദം കൊണ്ടു് ലങ്കാഷെയറും പരിസരവും മുഖരിതമായിത്തീർന്നു. ആ യന്ത്രങ്ങളെല്ലാം തന്നെ ആവിയുടെ ശക്തി കൊണ്ടാണു് പ്രവർത്തിച്ചു വന്നതു്. 1782—ൽ ജെയിംസ്വാട്ടു് ആദ്യത്തെ ആവിയന്ത്രം നിർമിച്ചു. യന്ത്രവൽക്കരണം അതോടെ ആരംഭിക്കയും ചെയ്തു. ആ യന്ത്രങ്ങളുടെ നിർമാണരഹസ്യം ബ്രിട്ടന്റെ അതിർത്തിക്കു പുറത്തു പോകാൻ പാടില്ലെന്നു് ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനു വേണ്ട മുൻകരുതലുകളും എല്ലാം അവർ ചെയ്തിരുന്നു താനും. പല നിരോധനനിയമങ്ങളും അതിനു വേണ്ടി അവർ നടപ്പിൽ വരുത്തി. ആ മാതൃകയിൽ യന്ത്രം നിർമിച്ചു് വിദേശികളാരും അവരോടു മൽസരത്തിനു വരരുതെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. എന്നാൽ ഈ വിധ രഹസ്യങ്ങളും എത്ര ശ്രമിച്ചാലും രഹസ്യമായിരിക്കുകയില്ല എന്നതാണു് അനുഭവം. ലങ്കാഷെയറിലെ തുണിമില്ലിൽ പണിയെടുത്തു വന്ന സാമുവൽ സ്ലോറർ എന്നയാളും 1789—ൽ ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നു് പഞ്ഞിനെയ്ത്തുയന്ത്രത്തിന്റെ ഡിസൈൻ തന്റെ തലയിൽ—കടലാസ്സിലല്ല—സൂക്ഷിച്ചു കൊണ്ടു് അമേരിക്കയിലെ റോഡ്ഐലന്റിൽ വന്നു. ആ മാതൃകയിൽ ഒരു യന്ത്രം അയാളും നിർമിച്ചു. 'പാറുക്കെറ്റു' എന്ന സ്ഥലത്തു് അയാളും ഒരു കോട്ടൺമില്ലു് സ്ഥാപിച്ചു. യന്ത്രനിർമാണം, ആദ്യകാലത്തു് അമേരിക്കയിൽ തീരെ മന്ദഗതിയിലാണു് വികസിച്ചതു്. എന്നാൽ ഫ്രാൻസും ബ്രിട്ടനും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചപ്പോഴും തുടർന്നു് അമേരിക്കയും ബ്രിട്ടനും തമ്മിൽ യുദ്ധം തുടങ്ങിയപ്പോഴും അമേരിക്കൻ വ്യവസായം വളരാൻ ആരംഭിച്ചു. ഈ പ്രക്രിയയിലും എലിവിറ്റ്നി സാരമായ ഒരു പങ്കു് വഹിച്ചു. ആധുനികകാലത്തെ വൻതോതിലുള്ള നിർമാണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്വമായ 'ഘടകങ്ങളുടെ പരസ്പരമാറ്റപ്രവർത്തനസംപ്രദായം' തോക്കുകളും നിർമിക്കുക വഴി അദ്ദേഹം പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടു വന്നു. അമേരിക്കയുടെ ഉത്തരഭാഗം വ്യാവസായികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ ആസ്ഥാനവും ദക്ഷിണഭാഗം പഞ്ഞിക്കൃഷിയുടെ വിളനിലവും ആയിത്തീർന്നു. 1790—നു മുമ്പു് വരെ സമാനനിലയിൽ കഴിഞ്ഞു വന്നതാണു് ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളും. എന്നാൽ എലിവിറ്റ്നിയുടെയും സാമുവൽ സ്ലോററിന്റെയും പ്രവർത്തനങ്ങളാരംഭിച്ചു് എഴുപതു കൊല്ലം മുന്നോട്ടു പോയപ്പോഴും ഈ വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലുണ്ടായിരുന്ന വിടവിനു് അകൽച്ച വർധിക്കുകയും 'അമേരിക്കൻ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിൽ' ഇവർ പരസ്പരം സമരം ചെയ്യുകയും ചെയ്തു.

1790 – ൽ പുതിയ റിപ്പബ്ളിക്കിലെ ജീവിതം മന്ദവും സരളപ്രായവും ആയിരുന്നു. കർഷകരുടെ താമസം ഏകാന്തമായിരുന്നു; ജീവിതരീതി പ്രാകൃതവും. സമൃദ്ധിയായി ഭക്ഷിക്കാനുള്ള വിഭവങ്ങളും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തമായി കൃഷി ചെയ്തെടുത്ത ധാന്യവിളകൾക്കു പുറമേ അരുവികളിലും കടലിലും വേണ്ടത്ര മത്സ്യം, കാടുകളിൽ മൃഗങ്ങളും പക്ഷികളും. മരക്കുറ്റികൾ കൊണ്ടു് നിർമിച്ച വീടുകളിൽ താമസിച്ചു വന്ന കൃഷിക്കാരൻ രാപ്പകൽ ഭേദം കൂടാതെ അധ്വാനിച്ചു പോന്നു. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലും അപ്പലേച്ച്യൻപർവതങ്ങളുടെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തും കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്നവർ കഠിനപ്രയത്നം ചെയ്യുന്നവരായിരുന്നു. വെർജീനിയയിലെ വൻകിടത്തോട്ടങ്ങളിലെ ജീവിതം ഇംഗ്ലണ്ടിലെപ്പോലെ തന്നെയായിരുന്നു. ആ തോട്ടമുടമകളിൽ പലരും, വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തതു് ഇംഗ്ലണ്ടിലാണു്. അതു കൊണ്ടു് അവിടത്തെ ജീവിതസാധർമ്യം ഇവിടെയും പുലർത്തുവാൻ അവർക്കു് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഉദ്നാടൻ പ്രഭുവിനെപ്പോലെയായിരുന്നു വെർജീനിയയിലെ തോട്ടമുടമയും. രണ്ടു കൂട്ടരും ഭൂമിയിൽ പ്രയത്നിച്ചു ധനം സമ്പാദിച്ചു. അവരവരുടെ രാജ്യത്തെ ഗവണ്മെൻറിൽ പ്രമുഖമായ സ്ഥാനങ്ങളും നേടിയെടുത്തു. ഒരേ ചർച്ചിൻെറ കീഴിൽ ആരാധന നടത്തി; ഒരേ ജീവിതവീക്ഷണവും ഒരേ വസ്ത്രധാരണസംപ്രദായവും അംഗീകരിച്ചു. പക്ഷേ ഒരു വ്യത്യാസം, ഇംഗ്ലീഷുകാരൻെറ കുടിയാന്മാർ ഇംഗ്ലീഷ് കർഷകനായിരുന്നുവെങ്കിൽ വെർജീനിയക്കാരൻെറതു് കറുത്ത നിറക്കാരായ അടിമകളായിരുന്നു.

തോട്ടമുടമകളുടെ എതിരാളികളായി നഗരങ്ങളിൽ വളർന്നു വന്നവർ കച്ചവടക്കാരായിരുന്നു. ഈ നഗരങ്ങളും തന്നെ ഇംഗ്ലണ്ടിലെതിൽ നിന്നു് വ്യത്യസ്തങ്ങളല്ലായിരുന്നു. അപ്രധാനമായ ചില തെരുവുകളിലെ പല വീടുകളും വൃത്തികെട്ടതും ഇടുങ്ങിയതുമായിരുന്നു. ഓടയും ഓവുചാലും ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല പകർച്ചവ്യാധികളും സാധാരണമായിരുന്നു (1793–ൽ ഫിലഡൽഫിയയിലുണ്ടായ മാരകമായ 'മഞ്ഞപ്പനി' ഉദാഹരണം). ഗവണ്മെൻറിൻെറ ആദ്യത്തെ ആസ്ഥാനം ഫിലഡൽഫിയയായിരുന്നു. വളരെ നാൾ ആ പദവി ആ പ്രമുഖനഗരത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പുതുതായി പണിതു കൊണ്ടിരുന്ന വാഷിംഗ്ടൺ നഗരത്തിലേക്കു് പണി പൂർത്തിയാകുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ 1800–ൽ തലസ്ഥാനം മാറി. സ്റ്റാമ്പു് ആക്ടു് കാലത്തു് പല കലാപങ്ങളും നടന്ന ബോസ്റ്റൺ, കപ്പൽനിർമാതാക്കളുടെയും നാവികന്മാരുടെയും നഗരമായിരുന്ന പ്രകൃത്യാലുള്ള സൗകര്യങ്ങളോടു കൂടി ന്യൂയോർക്കു് നഗരം കച്ചവടക്കാരുടെയും ബാങ്കുകാരുടെയും സങ്കേതമായി ഹഡ്സൺ നദീമുഖത്തു് വളർന്നു വന്നു. എങ്കിലും അന്നത്തെ അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും പ്രസരിപ്പുള്ള നഗരം, തെക്കൻ കരോലീനയുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായ ചാൾസ്ടൺ ആയിരുന്നു.

യു. എസ്. എ യും ലോകവും

പതിനെട്ടാം ശതകത്തിലെ ലോകത്തിൽ പുതിയതായി സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാ

പിച്ച ഒരു രാഷ്ട്രം മാത്രമായിരുന്നില്ല, അമേരിക്കൻ ഐക്യനാട്. ആ ശതാബ്ദത്തിനു സുപരിചിതമായിരുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ നിന്നു് അത്യന്തം ഭിന്നപ്രകൃതിയോടു കൂടിയ ഒരു രാഷ്ട്രമായിരുന്നു അതു്. രാജവാഴ്ചക്കാലത്തെ ഒരു ജനായത്തരാഷ്ട്രം (റിപ്പബ്ളിക്കു്) ആയിരുന്നു യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ്. 1792-ൽ ഫ്രാൻസു് ഒരു റിപ്പബ്ളിക്കായിത്തീർന്നു എന്നുള്ളതു് ശരി തന്നെ. പക്ഷേ അധികം താമസിയാതെ, ദുശ്ശാസനനായ നെപ്പോളിയന്റെ അധികാരശക്തിക്കു് ആ രാഷ്ട്രം വിധേയമായി. അദ്ദേഹം ചക്രവർത്തിപദം തന്നെ കൈക്കൊണ്ടു. യൂറോപ്പിലെ രണ്ടു റിപ്പബ്ളിക്കുകളായിരുന്ന സ്വിറ്റ്സർലൻഡിനും വെനീസിനും അവയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടതു് നെപ്പോളിയന്റെ ഉദയത്തോടു കൂടിയായിരുന്നു. അതിനും പുറമെ, ഫെഡറൽ മാതൃകയിലുള്ള ഒരു ഗവൺമെന്റു് എന്ന നിലയിൽ ഐക്യനാട്ടുകൾ ആദ്യത്തെ മഹാപരീക്ഷണവുമായിരുന്നു. സ്വതന്ത്രമായ വിഭിന്നസ്റ്റേറ്റുകളെ ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലുള്ള അവയുടെ ഇടപാടുകളിൽ ഒരുമിച്ചു് നിന്നു് പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ആവശ്യമായ ശക്തി നൽകുന്ന കേന്ദ്രഗവൺമെന്റുമായി സംയോജിപ്പിക്കുക എന്ന സംരംഭം വിശാലമായ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആദ്യം ആരംഭിച്ചതും അമേരിക്കയിലാണു്. ആ പരീക്ഷണം വിജയിക്കുമോ പരാജയം അടയുമോ എന്നു് ആർക്കും മുൻകൂട്ടി അറിയാമായിരുന്നില്ല യൂറോപ്പിലെ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ, വിശേഷിച്ചും ബ്രിട്ടനിലുള്ളവർ ലേശം വിനോദഭാവത്തിൽ മാത്രമേ അതിനെ കണക്കാക്കിയിരുന്നുള്ളൂ. അതിൽ നിന്നും ഉയർന്നു വന്ന പ്രശ്നങ്ങളും വ്യക്തമായും വലിയവയായിരുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്തൃതിയായിരുന്ന ഒരു പ്രശ്നം. സ്റ്റേറ്റുകളും പ്രകടിപ്പിച്ച സ്വച്ഛന്ദമായ സ്വാതന്ത്ര്യമായിരുന്ന മറെറാന്നു്. അയൽക്കാരെന്ന നിലയിൽ യൂറോപ്യൻ ശക്തികളുടെ സാന്നിധ്യമായിരുന്ന മൂന്നാമത്തെ പ്രശ്നം. ക്യാനഡയിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരും മിസിസിപ്പിയിലും ഫ്ളോറിഡയിലും സ്പെയിൻകാരും ഉണ്ടായിരുന്ന അപ്പലേച്ച്യൻപർവതങ്ങൾക്കപ്പുറം, മറാരും പ്രവേശിക്കാത്ത പ്രദേശങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞു കൂടിയ റെഡ് ഇൻഡ്യൻമാരായിരുന്ന നാലാമത്തെ പ്രശ്നം. ആ പ്രദേശത്തേക്കു് തള്ളിക്കയറിക്കൊണ്ടിരുന്ന അസ്വസ്ഥരും അതേ സമയം ഊർജസ്വലരുമായ അന്വേഷണസംഘക്കാരായിരുന്ന അഞ്ചാമത്തെ പ്രശ്നം ഈ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം ചേർന്നു് പുതിയ ഫെഡറൽ ഗവൺമെന്റിനു് ഒരു കഠിനപരീക്ഷണമായിത്തീർന്നു,

ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയായി പതിനെട്ടാം ശതകത്തിൽ ''പുതിയ എന്തോ ഒന്നിനു'' വേണ്ടി ആയിരുന്ന യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് നില കൊണ്ടിരുന്നതു്. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനപ്രമാണത്തിൽ ജെഫേഴ്സൺ അക്കാര്യം പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ''എല്ലാ മനുഷ്യരും സമന്മാരായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അചഞ്ചലങ്ങളായ ചില അവകാശങ്ങളും, അവരുടെ സ്രഷ്ടാവു് അവർക്കു് നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. ജീവനും സ്വാതന്ത്ര്യവും സുഖാന്വേഷണീയതയും അവയിൽപ്പെടുന്നു. ഇവയെല്ലാം സ്വയസിദ്ധമായ സത്യങ്ങളെന്നു ഞങ്ങളും വിശ്വസിക്കുന്നു.'' ഭരണഘടനയുടെ പിതാക്കളും ആ പ്രമാണത്തിന്റെ ആമുഖത്തിൽ ഈ വസ്തുത അസന്ദിഗ്ധമായി

പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ''കൂടുതൽ നല്ല ഒരു യൂണിയൻ രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിനും നീതി സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും ആഭ്യന്തരസമാധാനം ഉറപ്പുവരുത്തുന്നതിനും പൊതുപ്രതിരോധം സജ്ജമാക്കുന്നതിനും പൊതുക്ഷേമം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അനുഗ്രഹങ്ങളും നമുക്കും നമ്മുടെ അനന്തരപരമ്പരകൾക്കും അനുഭവയോഗ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനും വേണ്ടി, ഐക്യനാടുകളുടെ ഈ ഭരണഘടനയെ, ഐക്യനാടുകളിലെ ജനങ്ങളായ ഞങ്ങളും, ഇതിനാൽ അധികാരപ്പെടുത്തുകയും നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.'' പുതിയ രാഷ്ട്രം നിശ്ചിതമായ ചില ആദർശങ്ങൾക്കും സർവോപരി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും സമത്വത്തിനും വേണ്ടിയാണു് നില കൊണ്ടതു്. അവരവരുടെ അഭിലാഷമനുസരിച്ചു് അവരവർക്കു് സ്വതന്ത്രമായി ജീവിക്കാൻ അവസരം നൽകുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രമായിരിക്കണം അതെന്നായിരുന്നു രാഷ്ട്രശിൽപികൾ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതു്. അവിടെ 'ആരും ആർക്കും മീതെയല്ല. എല്ലാവരും തുല്യരാണു്. സ്വതന്ത്രജനതയുടെ നാടാണു് അതെന്നു് അവർ സ്വയം പ്രഖ്യാപിച്ചു. സേച്ഛാധിപതികൾക്കു് അവിടെ സ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കരുതു്. പദവിവ്യത്യാസവും ഉണ്ടാവരുതു്. ജനതയുടെ മുമ്പിൽ ഈ ആദർശങ്ങൾ സമ്പ്രീതമായതോടെ, സമകാലീനയൂറോപ്പിൽ നിന്നും അമേരിക്കക്കാർ വിഛേദിതരായിത്തീർന്നു. അമേരിക്കൻ പരീക്ഷണത്തെ, യൂറോപ്പിലെ അന്നത്തെ സ്ഥിതിഗതികൾ കണ്ടു് അസംതൃപ്തരായ അവിടത്തെ ജനങ്ങൾ ആശിർവദിച്ചതും സ്വന്തം ഭരണസംപ്രദായത്തെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചിരുന്ന ഫ്രാൻസിലെ ചിന്തകന്മാർ പ്രശംസിച്ചതും പാർലമെൻറി ഭരണസമ്പ്രദായത്തിനു മുറവിളി കൂട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആളുകൾ ഉത്സാഹപൂർവം അഭിവീക്ഷിച്ചതും ഇതേ കാരണം കൊണ്ടു് തന്നെയായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും സമത്വത്തിനും വേണ്ടി നില കൊള്ളുന്നു എന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചതു കൊണ്ടു് 1789–ൽ അമേരിക്ക യൂറോപ്പിനു് ഒരു വെല്ലുവിളിയായിത്തീർന്നു.

6

George Washington

പ്രാരംഭവർഷങ്ങൾ (1789-1801)

സുഖകരമായ ഒരു ലോകത്തിലേക്കല്ല, യു. എസ്. ഏ പിറന്നു വീണതു്. വാഷിംഗ്ടൺന്റെ ആദ്യത്തെ ഉൽഘാടനം കഴിഞ്ഞു് മൂന്നു മാസത്തിനകം വിദൂരമായ ഫ്രാൻസിൽ പാരീസിലെ ഒരു ജനക്കൂട്ടം ബാസ്റ്റിലിലേക്കു് ബലാൽക്കാരമായി കടന്നു കയറി. രണ്ടാമത്തെ ഉൽഘാടനത്തിന്റെ തലേ മാസം ഫ്രഞ്ചുകാർ ബ്രിട്ടനെതിരായി യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവവും അതിൽ നിന്നുത്ഭവിച്ച ആംഗ്ലോ—ഫ്രഞ്ചുയുദ്ധവും യു. എസ്. ഏ യെ സ്പർശിക്കാതിരുന്നില്ല. ബ്രിട്ടനുമായുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിച്ചു കഴിഞ്ഞെങ്കിലും അമേരിക്ക യൂറോപ്പിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞു മാറാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിലെന്ന പോലെ, ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിന്റെ അലകൾ യു. എസ്. ഏ യുടെ തീരത്തും എത്തിച്ചേർന്നു. ഒട്ടു പേർ അതിൽ ആവേശം കൊണ്ടു. മറ്റു ചിലർ അതിൽ അമർഷം കൊണ്ടു. ഈ ദ്വന്ദ്വഭാവം, വ്യക്തമായ രണ്ടു രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ ഉദയത്തിനു സഹായകമായി ഭവിച്ചു. ഒരു നിഷ്പക്ഷരാജ്യത്തിനു് യുദ്ധകാലങ്ങളിൽ നേരിടേണ്ടി വരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം ആംഗ്ലോ—ഫ്രഞ്ചുയുദ്ധം, യു. എസ്. ഏ യുടെ മുമ്പിൽ നിരത്തി വച്ചു. അമേരിക്കയിലെ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ, അവരുടെ ഗവണ്മെന്റിന്റെ പുതിയ ഭരണയന്ത്രം നടത്തുകയും ഒരു സാമ്പത്തികസംവിധാനക്രമം വാർത്തെടുക്കുവാൻ ബദ്ധപ്പെടുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന മുഹൂർത്തത്തിൽ തന്നെയാണു് ഈ വക പ്രശ്നങ്ങളെ നേരിടേണ്ടി വന്നതു്. വലിയ അപകടം ഒന്നും കൂടാതെ ഈ കാര്യങ്ങൾ അവർ വിജയകരമായി നിർവഹിച്ചു എന്നുള്ളതു് അവരുടെ പ്രാഗത്ഭ്യത്തിനു മതിയായ തെളിവാണു്. അമേരിക്കയുടെ ഒരു മഹാഭാഗധേയം ആയിരുന്നു ആദ്യകാലത്തെ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ.

ജോർജ് വാഷിംഗ്ടൺ (1789—97)

ഒന്നാമത്തെ പ്രസിഡൻറിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഭാഗ്യവതികളിൽ ഭാഗ്യവതിയായിരുന്നു അമേരിക്ക. പ്രസിഡൻറുസ്ഥാനത്തിരിക്കുന്നതിനു് ജോർജ് വാഷിംഗ്ടൺ വിമുഖനായിരുന്നു; വെർജീനിയയിൽ മൗണ്ട് വെർണനിലുള്ള തന്റെ എസ്റ്റേറ്റിലിരുന്നു് വിശ്രമിക്കുവാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിലാഷം. എന്നാൽ പ്രസിഡൻറുപദവി ഏറ്റെടുത്ത നിമിഷം മുതൽ സ്വ

ന്തം കഴിവുകൊണ്ടും മുഴുവനായി രാഷ്ട്രത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനായി അദ്ദേഹം സ്വയം സമർപ്പിച്ചു. ചരിത്രത്തിലെ വിജയശ്രീഷ്ടരായ വിപ്ലവജേതാക്കളിൽ ആരെയും പോലെയായിരുന്നില്ല ജോർജ് വാഷിംഗ്ടൺ—അടിമകളുടെ യജമാനൻ കൂടിയായ മൗണ്ട് വെർണനിലെ ആ പാത്രിയർക്കീസ്. യൂറോപ്യൻശക്തികളുമായി നിരന്തരം അമേരിക്ക നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന തർക്കങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശാന്തവും അഭിജാതവുമായ പെരുമാറ്റം ഒരു ദേശീയസമ്പത്തെന്ന പോലെ പ്രയോജനപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യവും സത്യസന്ധതയും രാഷ്ട്രീയപ്രതിയോഗികളുടെ പോലും സമാദരം ആർജിച്ചിരുന്നു. ഹാമിൽട്ടന്റെ സൂക്ഷ്മപ്രതിഭ അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം എന്ന ആശയത്തോട് ജെഫേഴ്സനുണ്ടായിരുന്ന അത്യുൽസാഹവും ആവേശവും വാഷിംഗ്ടൺ കാണിച്ചിരുന്നില്ല. ഗവൺമെന്റിനെ സംബന്ധിച്ച താത്വിക പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് യാതൊരു സംഭാവനയും നൽകുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പലപ്പോഴും രാജ്യത്തിന് അത്യന്തം പ്രയോജനകരമായിത്തീർന്ന വിവേകപൂർവമായ തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കുവാനുള്ള കഴിവ് അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. കക്ഷിരാഷ്ട്രീയത്തിനു മീതെയിരുന്ന് കാര്യങ്ങൾ നടത്തുവാൻ, രണ്ടു പ്രാവശ്യത്തെ പ്രസിഡൻറു വാഴ്ചയിലും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മസിദ്ധമായ അനുഭാവം വിപ്ലവകാരികളായ ഫ്രഞ്ചുകാരോടല്പമായിരുന്നു; പ്രത്യുത, ഇംഗ്ലണ്ട് ഭരിച്ചിരുന്ന പ്രഭുകുടുംബങ്ങളോടായിരുന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിനോട് കൂടുതൽ സൗഹാർദവും ബ്രിട്ടീഷ് പക്ഷപാതമുള്ള ഫെഡറലിസ്റ്റുകക്ഷിയോട് കൂടുതൽ അനുഭാവവും അദ്ദേഹം വളർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നു. ഈ മനോഭാവപ്രകടനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തിയെ സാരമായി സ്പർശിച്ചു. ഇതൊച്ചല്ലി ഭരണത്തിന്റെ അവസാനവർഷങ്ങളിൽ പത്രങ്ങളുടെ കഠിനമായ ആക്ഷേപം അദ്ദേഹം സഹിക്കേണ്ടതായി വന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു തറവാടിയായിരുന്നു; ജനാധിപത്യപ്രേമിയല്ലായിരുന്നു. ഭരണത്തെ എതിർക്കുന്നവരെ രാജ്യദ്രോഹികളായി അദ്ദേഹം കണക്കാക്കി വന്നു. സമഗ്രമായി നോക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാർഗദർശനം പൊതുവെ വിവേകപരവും ഔദ്യോഗികജീവിതം വിജയകരവും ആയിരുന്നു. ഇതിനകം വാഷിംഗ്ടൺ ഒരു അമേരിക്കൻ ഇതിഹാസമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ലോകചരിത്രത്തിന്റെ നിർണായകമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ, വിശ്വരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കിടയിൽ അമേരിക്കയുടെ വ്യക്തിസത്ത സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാമാന്യമായ സഹനശക്തിയും ന്യായാന്യായവിവേചനവും സൂക്ഷ്മതയും വളരെയേറെ സഹായകമായി നിന്നു. പതിനെട്ടാം ശതകത്തിന്റെ മുഖമുദ്രകളായ പതറാത്ത ബുദ്ധിയും വിവേചനാശക്തിയും വാഷിംഗ്ടൺ പ്രദർശിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ആ ശതകത്തിന്റെ നിത്യശാപമായിരുന്ന അഴിമതിയുടെ കരിനിഴൽ അദ്ദേഹത്തിൽ ഒട്ടും വീണിരുന്നില്ല താനും.

യു. എസ്. ഉം യൂറോപ്പും (1789–97)

യു. എസ്. ഉടെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തോട് ബ്രിട്ടനും സ്പെയിനും അനുവർത്തിച്ചു പോന്ന നയമാണ് അമേരിക്കയിലെ പതിമൂന്നു സ്റ്റേറ്റുകളും ചേർന്ന് വ്യക്ത

വും ശക്തവും ആയ ഒരു ഭരണഘടന അംഗീകരിക്കുവാനുണ്ടായ കാരണങ്ങളി ലൊന്നെന്നു് നാം ഇതിനു മുമ്പു് കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ആ ഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന കച്ചവട കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്നും മിലിട്ടറിപോസ്റ്റുകളിൽ നിന്നും വിട്ടൊഴിഞ്ഞു പോകു വാൻ ബ്രിട്ടൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. പടിഞ്ഞാറൻദേശങ്ങളിലെ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ചരക്കുകളും മിസിസിപ്പി നദിയിലൂടെ കടത്തിക്കൊണ്ടു പോകാൻ പാടില്ലെന്നു് സ്പെയിൻകാർ ശഠിച്ചു. അങ്ങനെ അവരുടെ വ്യാപാരത്തെ ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു. വാഷിംഗ്ടന്റെ ഭരണകാലത്തു് അധികസമയവും ആ രണ്ടു രാജ്യ ങ്ങളും ഈ മനോഭാവമാണു് തുടർന്നു പോയതു്. രണ്ടു രാജ്യക്കാരും സ്വദേശി കളായ ഇൻഡ്യക്കാരുമായി ഉപജാപങ്ങളും നടത്തി. അസംതൃപ്തരായ അധി നിവേശക്കാരുമായി കൂട്ടുചേർന്നു്, യൂണിയനിൽപ്പെട്ട പ്രദേശങ്ങളും അടർത്തി എടു ക്കുന്നതിനു ഗൂഢാലോചനകളും ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ രണ്ടു യൂറോപ്യൻശക്തികളും യു. എസ്സിനോടു് എതിരിടുന്നതിനു് ഒരുമിച്ചു കൂടിയില്ല. അതായിരുന്നു യു. എസ്. എ യുടെ ഭാഗ്യം. നൂട്കാസൗണ്ടു് (Nootka Sound) എന്ന പ്രദേശ ത്തിന്റെ പേരിൽ, സ്പെയിനും ബ്രിട്ടനുമായി 1789—ൽ തർക്കമുണ്ടായി. അവർ പരസ്പരം ഭീഷണിച്ചു മാറി. പെസഫിക്കു് സമുദ്രതീരത്തു്, വാൻകൂവറിലുള്ള ഒരു സ്ഥലം ആണു് നൂട്കാസൗണ്ടു്. ചൈനയുമായി ആ പ്രദേശത്തുള്ളവർ കമ്പിളിവ്യാപാരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന കേന്ദ്രമായിരുന്നു അതു്. ശാന്തസമുദ്ര ത്തിലൂടെയുള്ള യാത്രയ്ക്കു മുമ്പു് കമ്പിളിരോമവിൽപന ആ ചിന്തയിൽ വച്ചാണു് നടത്തിപ്പോന്നതു്. മർമപ്രധാനമായ ആ സ്ഥലത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥാവകാശം. സ്പെയിനും ബ്രിട്ടനും ഒരേ സമയം ഉന്നയിച്ചു. ഈ തർക്കത്തിൽ യു. എസ്. എ ക്കും താൽപര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ സ്പെയിനിനെ പിൻതാങ്ങുവാൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. ഈ അവസരം ബ്രിട്ടന്റെ അധികാരശക്തി വടക്കെ അമേരിക്കയിൽ വ്യാ പിപ്പിക്കുവാൻ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയേക്കുമെന്നായിരുന്നു യു. എസ്സ്. എ. യുടെ ഭയം. ആ പ്രതിസന്ധി അധികം താമസിയാതെ അസ്തമിച്ചു. എങ്കിലും, യൂറോ പ്യൻ ശക്തികളുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളെപ്പറ്റി യു. എസ്. എ. കൂടുതൽ സംശയാലുവായി ത്തീർന്നു.

ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലങ്ങളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തു മ്പോൾ നൂട്കാസംഭവം കേവലം നിസ്സാരമായിരുന്നു. വിപ്ലവം വലിയ ഹർ ഷോന്മേഷം അമേരിക്കയിൽ സംജാതമാക്കി എന്നും അതിന്റെ ആദ്യഫലം അ മേരിക്കൻസ്വാതന്ത്ര്യമാണു് എന്നും ആയിരുന്നു പരക്കെയുള്ള വിശ്വാസം. എന്നാൽ മിക്ക അമേരിക്കൻമാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും പ്രാരംഭഘട്ടത്തിലെ ഉന്മേഷം ക്രമേണ വിദ്വേഷം ആയി മാറി; പ്രത്യേകിച്ചും ധനികന്മാരായ പലരു ടെയും ഇടയിൽ വർധിച്ചു വന്ന അക്രമവും നിയമരാഹിത്യവും വിപ്ലവത്തിന്റെ മോഹനഛായയിൽ നിന്നും അമേരിക്കക്കാരെയും ഇംഗ്ലിഷുകാരെയും അകറ്റിക്ക ളഞ്ഞു. വിപ്ലവത്തിനും വിപ്ലവം പ്രഖ്യാപിച്ച ഉൽപതിഷ്ണുതപരമായ തത്വ ങ്ങൾക്കും എതിരായ ഒരു പ്രതികരണം തന്നെ എങ്ങും തലയുയർത്തി. എങ്കിലും വിപ്ലവത്തിൽ വിശ്വസിച്ച ഒരു വലിയ വിഭാഗം ആളുകളും അമേരിക്കയിൽ

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

ഉണ്ടായിരുന്നു. 'സ്വാതന്ത്ര്യം, സമത്വം, സാഹോദര്യം' എന്നീ വിപ്ലവതത്വങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണു് പതിമൂന്നു സ്റ്റേറ്റുകളും ബ്രിട്ടനോടു് പടപൊരുതിയതെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ അക്രമവും ഭീകരപ്രവർത്തനങ്ങളും വിപ്ലവത്തിന്റെ താൽക്കാലികവാദങ്ങളാണെന്നും അവ അതിശയം അസ്തമിക്കുമെന്നും ആയിരുന്നു അവരുടെ പ്രചരണം. അങ്ങനെ ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവം അമേരിക്കൻ ജനതയെ രണ്ടു രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളാക്കി വേർതിരിച്ചു നിർത്തി. വിപ്ലവം ഒരു വാദപ്രതിവാദവിഷയം എന്ന നിലയിൽ നിന്നും ഒരു പ്രായോഗികപ്രശ്നം ആയി വളർന്നതോടെ അമേരിക്കക്കാരുടെ വിഭജനചിന്ത തീഷ്ണമായിത്തീർന്നു. ഈ വിഭജനം 1793–ൽ സംഭവിച്ചു. ആ വർഷത്തിൽ ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും തമ്മിൽ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. ആദ്യം റെവല്യൂഷണറി യുദ്ധം എന്നും പിന്നീടു് നെപ്പോളിയാനിക് യുദ്ധം എന്നും ഉള്ള പേരിൽ ആ യുദ്ധം അറിയപ്പെടുന്നു. 1801 മുതൽ 1803 വരെയുള്ള കാലങ്ങളിലെ ഇടവേളകളും കഴിച്ചാൽ യുദ്ധം 1815 വരെ നീണ്ടു.

അനുഭവജ്ഞാനം കുറഞ്ഞ അമേരിക്കയിലെ നയതന്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു്, ആംഗ്ലോ ഫ്രഞ്ചുയുദ്ധം ഒരു അഗ്നിപരീക്ഷയായിരുന്നു. 1778–ലെ സഖ്യഉടമ്പടി അന്നു് നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. അതിലെ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചു്, ബ്രിട്ടൻ ഫ്രഞ്ചു വെസ്റ്റു് ഇൻഡീസിനെ ആക്രമിക്കുന്ന പക്ഷം, ഫ്രാൻസിനെ സഹായിക്കുവാൻ അമേരിക്ക ബാധ്യസ്ഥയായിരുന്നു. ബ്രിട്ടൻ ആക്രമണം നടത്തുമെന്നുള്ളതു് സുനിശ്ചിതമായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ സഹായം അമേരിക്കയ്ക്കു ലഭിച്ചിരുന്നതു കൊണ്ടു്, നന്ദിസൂചകമായ സഹായം തങ്ങൾക്കു് ലഭിക്കുമെന്നു് ഫ്രാൻസു് പ്രതീക്ഷിച്ചു. ഫ്രാൻസിനോടുള്ള ആഭിമുഖ്യം അമേരിക്കയിൽ വർധമാനമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ബ്രിട്ടനോടുള്ള വിരോധം ശക്തമാവുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ഹാമിൽട്ടനു് പ്രാമുഖ്യമുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനശക്തിയേറിയ ഒരു കക്ഷി ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തെ കഠിനമായി വെറുത്തിരുന്നു. തന്റെ രാജ്യം നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം ആയിരുന്നു പ്രസിഡന്റു് വാഷിംഗ്ടനുണ്ടായിരുന്നതു്. അമേരിക്ക ആംഗ്ലോ–ഫ്രഞ്ചു യുദ്ധത്തിൽ നിഷ്പക്ഷനിലയാണു് സ്വീകരിക്കുന്നതെന്നും ഈ നിലയ്ക്കു വിപരീതമായി യുദ്ധത്തിൽ ഭാഗഭാക്കാകുന്നവർ ശിക്ഷാർഹരായിത്തീരുമെന്നും കാണിച്ചുകൊണ്ടു് 1793–ൽ അദ്ദേഹം നിഷ്പക്ഷതാവിളംബരം (ന്യൂട്രാലിറ്റി പ്രൊക്ലമേഷൻ) പുറപ്പെടുവിച്ചു.

അമേരിക്കയെ സ്വപക്ഷത്തേക്കു സ്വാധീനം ചെയ്തു് എടുക്കുവാൻ ഫ്രഞ്ചുകാർ നടത്തിയ ശ്രമത്തിൽ അവർക്കു് വലിയ ഒരു പ്രമാദം പിണഞ്ഞു. 1793–ൽ ജെനറ്റു് എന്ന പേരുള്ള വിലാസിയായ ഒരു യുവാവിനെ സ്ഥാനപതിയായി അവർ അമേരിക്കയിലേക്കു് അയച്ചു. ഒരു സ്ഥാനപതിക്കും ഭൂഷണമല്ലാത്ത അവിവേകത്തിന്റെയും ദുരഭിമാനത്തിന്റെയും പ്രതിരൂപമായിരുന്ന ജെനറ്റു്, ചാൾസ്ടണിൽ കപ്പലിറങ്ങിയപ്പോഴും ഫിലഡൽഫിയയിലേക്കുള്ള യാത്രയിലും

യിലും വമ്പിച്ച വരവേൽപ്പാണ് അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചതു്. ഇതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തല തിരിച്ചു കളഞ്ഞു. അദ്ദേഹം സ്വയം മറന്നു. ശത്രുക്കപ്പലുകളെ പിടി കൂടി കൊള്ളയടിക്കുവാൻ കമ്മിഷൻ അധികാരം നൽകി അയക്കുന്ന സ്വകാര്യഉടമയിലുള്ള കപ്പലുകൾക്കു് അദ്ദേഹം ലൈസൻസുകൾ നിർലോഭമായി നൽകി. ബ്രിട്ടീഷ് കച്ചവടം തകർക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു അതിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഫ്റാൻസിൽ ഭീകരഭരണം നടത്തിയ ജേക്കോബിൻക്ലബ്ബുകളുടെ ശാഖകൾ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. ഫ്റഞ്ചുകൊടിക്കീഴിൽ നിന്നു കൊണ്ടു് സ്പെയിൻകാർക്കു് എതിരായി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു് വേണ്ടി അമേരിക്കൻസൈനികരുടെ സംഖ്യ വർധിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു (1793–ൽ സ്പെയിൻകാർ ബ്രിട്ടന്റെ സഖ്യകക്ഷിയിലായിരുന്നു). അമേരിക്കയിലെ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരോടു് അദ്ദേഹം മര്യാദയില്ലാതെ പെരുമാറി. മറ്റു കാബിനറ്റു് അംഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് ഫ്രാൻസിനോടു് കൂടുതൽ സഹാനുഭൂതിയുണ്ടായിരുന്ന ജെഫേഴ്സനു പോലും സ്ഥാനപതി അസഹ്യനായിത്തീർന്നു. തന്മൂലം സ്ഥാനപതി ജെനററിനെ തിരിച്ചു വിളിക്കണമെന്നു് യു. എസ്. ഏ. കാബിനറ്റു് ഫ്രാൻസിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അനന്തരഗാമിയായ സ്ഥാനപതി, ജെനററിനെ അറസ്റ്റു ചെയ്യാനുള്ള വാറണ്ടുമായിട്ടാണു് വന്നു ചേർന്നതു്. എന്നാൽ ജെനറൽ അവിടെ ബുദ്ധിപൂർവം അമേരിക്കൻപൗരത്വം സ്വീകരിച്ചു. അറസ്റ്റിൽ നിന്നു് ഒഴിഞ്ഞു മാറി അമേരിക്കയിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു. അതേ സമയം ഫ്രാൻസിലെ റിപ്പബ്ലിക്കൻ ഗവണ്മെന്റു്, അമേരിക്കൻസ്ഥാനപതി ആയിരുന്ന ഗ്രൂവർണർ മോറീസിനെ തിരിച്ചു വിളിക്കാൻ അമേരിക്കയോടാവശ്യപ്പെട്ടു. ലൂയി പതിനാറാമനെ ജയിലിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കാൻ ഗൂഢാലോചന നടത്തിയെന്നായിരുന്നു മോറീസിന്റെ പേരിലുള്ള ആരോപണം. എന്തായാലും ജെനററിന്റെ വിഡ്ഢിത്തങ്ങൾക്കോ മോറീസിന്റെ ഉപജാപങ്ങൾക്കോ രണ്ടു രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സൗഹാർദപൂർണമാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഫ്രാൻസുമായുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ മേന്മയേറിയതല്ലായിരുന്ന അമേരിക്കയും ബ്രിട്ടനുമായുണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം. പടിഞ്ഞാറൻദ്വീപുകളെ സംബന്ധിച്ചു നടന്നു കൊണ്ടിരുന്ന കുടുക്കുടെയുള്ള കലഹം 1793–ൽ ഉച്ചകോടിയിലെത്തി. ഒഹായോക്കും തടാകങ്ങൾക്കും ഇടക്കു് ഒരു ഇൻഡ്യൻസംസ്ഥാനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റു് ഒരു പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി. അമേരിക്കൻഗവൺമെന്റു് ഈ പദ്ധതിയെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചന നിഷേധിച്ചു. സ്വദേശിയരായ ഇൻഡ്യക്കാർ ഇതിൽ അമേരിക്കയോടു് അമർഷം കൊണ്ടു. ബ്രിട്ടൻ ഈ അമർഷത്തെ ആളിക്കത്തിച്ചു. അപ്പർ കാനഡയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് ലെഫ്റ്റനന്റു് ഗവർണറായിരുന്ന ഈ ഉപജാപത്തിന്റെ പിന്നിൽ നിന്നു പ്രവർത്തിച്ചതു്. ആംഗ്ലോ–ഫ്രഞ്ചു് യുദ്ധം നിമിത്തം ഉണ്ടായ പ്രശ്നങ്ങൾ ഇതിനു പുറമെ ഉയർന്നു വന്നു. 1793–ൽ ഫ്രാൻസിലേക്കോ ഫ്രഞ്ചുകോളനികളിലേക്കോ അയക്കപ്പെടുന്ന ചരക്കുകളുടെ മേൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവൺമെന്റു് ഉപരോധം ഏർപ്പെടുത്തി. അമേരിക്കയുടെ വ്യാപാരം ഇതു നിമിത്തം മുക്കാലും നിലച്ചു. ഫ്രാൻസിലേക്കോ ഫ്രഞ്ചുകോ

ളനികളിലേക്കോ പോകുന്ന എല്ലാ കപ്പലുകളും പരിശോധിക്കുന്നതിനു് ബ്രിട്ടനു് ഉണ്ടായിരുന്ന അവകാശം കൂടി ഈ ഉപരോധം കൊണ്ടു് പരോക്ഷമായി അമേരിക്ക അംഗീകരിക്കേണ്ടതായി വന്നു. കള്ളക്കടത്തുസാധനങ്ങളുടെ ഈ പരിശോധനാധികാരം യഥാർഥത്തിൽ കൊള്ളയടിക്കുള്ള അവകാശമായിത്തീർന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് നാവികക്കപ്പലിലെ ജോലിക്കാരിലധികവും മദ്യപാനികളും മര്യാദകെട്ടവരും ആയിരുന്നു. 1793–ൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരെപ്പറ്റിയുള്ള അവജ്ഞ അമേരിക്കയിൽ വളരെ വർധമാനമായിത്തീർന്നു.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ വാഷിംഗ്ടന്റെ തീരുമാനങ്ങളും രാജ്യത്തിനു് അത്യന്തം പ്രയോജനകരമായി ഭവിച്ചു. ശൈശവാവസ്ഥയിൽ കഴിയുന്ന ഒരു റിപ്പബ്ലിക്കിനു് യുദ്ധം എല്ലാ വിധത്തിലും ആപൽക്കരമായിരിക്കുമല്ലോ. യുദ്ധത്തിന്റെ നിഴൽ ഏശാതെ സ്വന്തരാജ്യത്തെ രക്ഷിക്കണം എന്നതു് വാഷിംഗ്ടന്റെ തീരുമാനമായിരുന്നു. കാബിനറ്റംഗമായ ഹാമിൽട്ടന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് ജോൺ ജേയെ (John Jay) ഒരു പ്രത്യേകദൂതൻ എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം ലണ്ടനിലേക്കു് അയച്ചു. ബ്രിട്ടനുമായി ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ ഒരു തീരുമാനം ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള അധികാരപത്രവും ജേയ്ക്കു് നൽകിയിരുന്നു. ബ്രിട്ടനോടുള്ള ജേയുടെ മൈത്രീഭാവം പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് നയതന്ത്രജ്ഞന്മാർ ജേയുടെ ഈ ദൗർബല്യത്തെ വേണ്ട വിധം പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. അമേരിക്കക്കു വേണ്ടി ജേ ഒപ്പു വച്ച ഉടമ്പടി (ജേയുടെ ഉടമ്പടി–1794) യഥാർഥത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു് വളരെയേറെ അനുകൂലമായിരുന്നു. സെനറ്റിന്റെ ദീർഘമായ ചർച്ചയ്ക്കു ശേഷം 1795–ൽ വാഷിംഗ്ടൺ അതു് അംഗീകരിച്ചു. എന്നാൽ ഉടമ്പടിയിലെ വ്യവസ്ഥകളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിനെ തുടർന്നു് യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിൽ കലാപങ്ങളും തന്നെ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. കോപാകുലരായ ജനങ്ങളും ജേയുടെ കോലം കത്തിച്ചു. കക്ഷിതിരിവിനും ഈ ഉടമ്പടി കാരണമായിത്തീർന്നു. അതിർത്തിപ്രദേശങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന മിലിട്ടറിപോസ്റ്റുകളും ബ്രിട്ടൻ അവസാനമായി വിട്ടൊഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതാണു് ഈ ഉടമ്പടി കൊണ്ടു് അമേരിക്കക്കുണ്ടായ പ്രധാനനേട്ടം. എന്നാൽ, 1783–ലെ ഉടമ്പടിപ്രകാരം അമേരിക്കയുടെ വകയായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളും തിരിയെ കിട്ടിയെന്നുള്ളതാണു് യഥാർഥ്യം. യുദ്ധകാലങ്ങളിൽ നിഷ്പക്ഷരാജ്യങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശങ്ങളെപ്പറ്റി ബ്രിട്ടനുണ്ടായിരുന്ന വീക്ഷണഗതി, ഇതിനു പകരം ജേ സ്വീകരിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷ് ഉപരോധം തത്കാലത്തിൽ ജേ അംഗീകരിച്ചു എന്നേ ഇതിനർഥം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വ്യാപാരസംബന്ധമായ പല ആനുകൂല്യങ്ങളും ബ്രിട്ടനു നൽകുവാനും അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ദുഷ്പ്രേരണയ്ക്കു വശംവദരായി ഇൻഡ്യക്കാർ നടത്തിയ കൊള്ളകൾ നിമിത്തം പല നഷ്ടങ്ങളും നാശങ്ങളും അമേരിക്കക്കുണ്ടായ കാര്യം ജേ ഓർമിച്ചില്ല. അതിനു നഷ്ടപരിഹാരം ജേ ആവശ്യപ്പെട്ടുമില്ല. ജേയുടെ ഉടമ്പടി വാഷിംഗ്ടനു തീരെ ഇഷ്ടമായില്ല. പക്ഷേ ഉടമ്പടിയുടെ നിരാകരണം എന്നാൽ മാരകമായ യുദ്ധമാണു് അനന്തരഫലം എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. സമാധാനകാലത്തേ അമേരിക്കയുടെ വികസനസൗകര്യമു

ണ്ടാവുകയുള്ള എന്നും അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. യുദ്ധത്തേക്കാൾ സമാധാനത്തിനു്, അതു കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു. എന്നിരുന്നാലും ബ്രിട്ടനുമായുള്ള ഒത്തുതീർപ്പിനു് അമേരിക്ക വലിയ വില കൊടുക്കേണ്ടി വന്നു. പക്ഷേ കേവലം ശിശുവായ റിപ്പബ്ലിക്കിനെ ശിഥിലമാക്കുമായിരുന്ന ഒരു യുദ്ധം അതോടെ ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടു. ഇതിനും പുറമേ വാഷിംഗ്ടൺ അതിർത്തിദേശപ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിനുതകുന്ന മറെറാരു ഉടമ്പടി സ്പെയിൻകാരുമായി ഉണ്ടാക്കി (സാൻലൊറെൻസോ ഉടമ്പടി 1795). അതിലെ വ്യവസ്ഥകളനുസരിച്ചു് മിസിസിപ്പിനദിയുടെ താഴേക്കു കൊണ്ടു വരുന്ന ചരക്കുകൾ ന്യൂഓർലിയൻസിൽ ഇറക്കി വക്കുവാനുള്ള അവകാശം അമേരിക്കയ്ക്കു ലഭിച്ചു.

ഹാമിൽട്ടനും അമേരിക്കൻ ധനകാര്യവും

വാഷിംഗ്ടന്റെ ഗവണ്മെന്റു് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്ന ആഭ്യന്തരപ്രശ്നങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനം അമേരിക്കൻ ധനകാര്യമായിരുന്നു. യുദ്ധച്ചെലവിനു വേണ്ടി വാങ്ങിയിരുന്ന കടങ്ങളെല്ലാം യു. എസ്. ഏ ഗ്സ് കൊടുത്തു തീർക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നു. അമേരിക്കയുടെ ധനകാര്യഭദ്രതയിൽ, യൂറോപ്യൻ ജനപദങ്ങളുടെയും അമേരിക്കൻ അധിനിവേശകരുടെയും വിശ്വാസം ആർജിക്കേണ്ട ചുമതലയും പുതിയ റിപ്പബ്ലിക്കിനുണ്ടായിരുന്നു. ട്രഷറിയുടെ സെക്രട്ടറിയായി അലക്സാൻഡർ ഹാമിൽട്ടനെ വാഷിംഗ്ടൺ തിരഞ്ഞെടുത്തു. വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസ് ദ്വീപിൽപ്പെട്ട 'നെവിസി'ൽ 1755-ൽ ഹാമിൽട്ടൺ ജ്യൂതനായി. ഒരു സ്കോട്ട്ലണ്ടുകാരനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ. അമ്മ ഒരു ഫ്രഞ്ചുകാരിയും. അക്കാലത്തെ അമേരിക്കൻ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ അതിപ്രഗൽഭനായിരുന്ന അദ്ദേഹം. യോർക്ക്ടൗണിന്റെ നേരെയുള്ള ആക്രമണം നയിച്ചതു് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. യുദ്ധാനന്തരം, അദ്ദേഹം ന്യൂയോർക്കിൽ അഭിഭാഷകനായി ജീവിതമാരംഭിച്ചു. ന്യൂയോർക്കിലെ ഒരു ധനികകുടുംബത്തിൽ നിന്നാണു് അദ്ദേഹം വിവാഹം കഴിച്ചതു്. ഫെഡറലിസ്റ്റിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹം വളരെ ലേഖനങ്ങളെഴുതി. തെളിവുറ്റ ചിന്തകനും ലേഖകനും പ്രഭാഷകനും ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് ധനകാര്യത്തിൽ ഒരു പ്രത്യേകവാസനയുണ്ടായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ ദേശീയധനകാര്യത്തിന്റെ ആധാരശില ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു് ആ വാസന സംപൂർണമായി അദ്ദേഹം വിനിയോഗിച്ചു.

അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ കോൺഗ്രസ്സു് ഇടംപ്രഥമമായി താരിഫ്നിയമം—കയറുമതിഇറക്കുമതിത്തീരുവകളുടെ പട്ടിക—പാസ്സാക്കിയതു് 1798-ൽ ആയിരുന്നു. വിദേശത്തു് നിർമിച്ച സാധനങ്ങൾക്കു തീരുവ ചുമത്തിയതു കൊണ്ടു് അമേരിക്കയിൽ തീരെ ചുരുക്കമായി നിർമിക്കപ്പെട്ട സാധനങ്ങൾക്കു് അത്രയും സംരക്ഷണം ലഭിച്ചു. ആ കാലഘട്ടം മുതൽ ഇറക്കുമതിത്തീരുവ ചുമത്തി ആഭ്യന്തരോൽപന്നങ്ങളുടെ ക്രയശക്തിസംരക്ഷണം നടത്തുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രമായിത്തീർന്നു അമേരിക്ക. ഹാമിൽട്ടൻ ഈ വിധമുള്ള വിപണനസംരക്ഷണപദ്ധതിയുടെ അനുകൂലിയായിരുന്നു എങ്കിലും ആദ്യത്തെ താരിഫ്നിയമനിർമാണത്തിനു വേണ്ടി

അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊന്നും ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അമേരിക്കൻ ധനകാര്യരംഗത്തു് എന്തെല്ലാം നേട്ടങ്ങളുണ്ടാക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് 'പൊതുക്കടത്തെപ്പറ്റി' അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കിയ റിപ്പോർട്ടിൽ വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. ആ റിപ്പോർട്ടു് 1790-ൽ കോൺഗ്രസ്സിനു് അദ്ദേഹം സമർപ്പിച്ചു. പ്രത്യാശാപരമായ ഒരു ''പബ്ലിക്കു് ഫിനാൻസു് പദ്ധതി''യെപ്പറ്റി ആ പ്രമാണത്തിലാണു് ആദ്യമായി അദ്ദേഹം സുവ്യക്തം ഊന്നിപ്പറഞ്ഞതു്. പുതിയ റിപ്പബ്ലിക്കിന്റെ ഗവണ്മെൻറിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിശ്വാസം അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും ഒരു പോലെ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു് ഈ പദ്ധതി ഉപകരിക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹം ആത്മാർഥമായി വിശ്വസിച്ചു. ധനികന്മാരായ കച്ചവടക്കാരുടെയും ധനകാര്യവിദഗ്ധന്മാരുടെയും പിൻതുണ ഒരു പോലെ സമ്പാദിക്കേണ്ടതു് രാജ്യത്തിന്റെ അന്നത്തെ ആവശ്യമായിരുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു വേണ്ടി നാലു നടപടികളും അദ്ദേഹം കൈക്കൊണ്ടു. അവയെല്ലാം തന്നെ കോൺഗ്രസ്സു് അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഒന്നു്: സ്വദേശീയരായ അമേരിക്കക്കാർക്കോ വിദേശീയർക്കോ യു. എസ്. ഏ. കൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്ന കടങ്ങളുടെ അസ്സൽരൂപക കണക്കാക്കി കടപ്പത്രങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി. കടങ്ങളുടെ മുഖവില അനുസരിച്ചുള്ള സംഖ്യ ഗവണ്മെൻറു തന്നെ തിരിയെ അടച്ചു തീർക്കാമെന്നു് എല്ലാ ഉത്തമർണന്മാർക്കും ഉറപ്പു നൽകി. അമേരിക്കക്കാർക്കു് തിരിയെ കൊടുത്തു തീർക്കാനുണ്ടായിരുന്നതു് 425 ലക്ഷം ഡോളറായിരുന്നു. വിദേശീയർക്കു കൊടുത്തു തീർക്കേണ്ടതു് 120 ലക്ഷം ഡോളറും. രണ്ടും കൂടി 540ലക്ഷം ഡോളറിന്റെ ബാധ്യതയാണു് ഗവണ്മെൻറു് ഏറ്റെടുത്തതു്. അമേരിക്കക്കാർക്കുള്ള കടത്തിലധികവും സൈനികർക്കു് യുദ്ധകാലത്തു് നൽകിയിരുന്ന ശമ്പളസർട്ടിഫിക്കറ്റുകളും വാഗ്ദാനപത്രികകളും ആയിരുന്നു. ഇവയുടെ വില മുഖവിലയിൽ നിന്നും വളരെ ഇടിഞ്ഞിരുന്നു. ഈ പണം കൊടുത്തു തീർക്കാനുള്ള വക ഇറക്കുമതിതീരുവയിൽ നിന്നും എക്സൈസ്തീരുവയിൽ നിന്നും ഹാമിൽട്ടൻ നീക്കി വെച്ചു. എക്സൈസ്തീരുവ അമേരിക്കയിൽ തന്നെ ഉൽപാദിപ്പിച്ച 'വിസ്കി'യിൽ നിന്നായിരുന്നു ഈടാക്കി വന്നതു്.

രണ്ടു്: ഓരോ സ്റ്റേറും കൊടുത്തു തീർക്കാനുണ്ടായിരുന്ന കടബാധ്യത മുഴുവൻ യു. എസ്. ഏ. ഗവണ്മെൻറു് ഏറ്റെടുത്തു. ഈ ഇനം എല്ലാം കൂടി 215 ലക്ഷം ഡോളറുണ്ടായിരുന്നു. കടത്തുക ഓരോ സ്റ്റേറിന്റെയും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ധൂർത്തടിച്ചു ചെലവാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന സ്റ്റേറുകളും വളരെ സൂക്ഷിച്ചു പണം ചെലവാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന സ്റ്റേറുകളും യൂണിയനിലുണ്ടായിരുന്നു. വെർജീനിയയെപ്പോലെയുള്ള സ്റ്റേറുകളും—ആ സ്റ്റേറിന്റെ കടം മിക്കവാറും ആ ഗവണ്മെൻറു് കൊടുത്തു തീർത്തിരുന്നു—സ്റ്റേറു് കടമെന്നുള്ള സങ്കല്പത്തെ എതിർത്തു. വലിയ ബാധ്യതകളുണ്ടായിരുന്ന മെസാച്ചുസെറ്റ്സിനെപ്പോലെയുള്ള സ്റ്റേറുകളും, സ്റ്റേറു് കടം എന്ന സങ്കൽപത്തെ അനുകൂലിച്ചു. വെർജീനിയയിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖരാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായ ജെഫേഴ്സണുമായി കൂടിയാലോചിച്ചു് ഹാമിൽട്ടൺ ഈ നടപടി നടപ്പാക്കുവാൻ ഒരു പുതിയ മാർഗം കണ്ടുപിടിച്ചു. ദേശീയതലസ്ഥാനത്തിനു വേണ്ടി പത്തു ചതുരശ്രമൈലിനു താഴെ വിസ്തീർണമുള്ള സ്ഥലം നീക്കി

വക്കണമെന്ന ഭരണഘടനയിൽ ഒരു വ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇതുപയും സ്ഥലം വെർജീനിയൻപ്രദേശത്തു നിന്നും മാറിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള സമ്മതം വടക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ നിന്ന് ഹാമിൽട്ടൻ സമ്പാദിക്കാമെങ്കിൽ സ്റ്റേറ്റ് കടസങ്കല്പത്തെ അനുകൂലിക്കാമെന്ന് ജെഫേഴ്സൺ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. അങ്ങനെ സ്റ്റേറ്റുകടങ്ങളും ഫെഡറൽ ഗവണ്മെന്റ് ഏറ്റെടുക്കുകയെന്നുള്ളതു് ഒരു വസ്തുതയായിത്തീർന്നു. (യഥാർഥത്തിൽ ആധുനികവാഷിംഗ്ടൺനഗരം മേരിലാൻഡിലാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതു്. ഡിസ്ട്രിക്ട് ഓഫ് കൊളംബിയയിലേക്കാവശ്യമായ നിയമങ്ങളെല്ലാം, ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് കോൺഗ്രസാണ് നിർമിച്ചുവന്നതു്. പ്രസിഡൻറ് നിയമിക്കുന്ന ഒരു ബോർഡ് ഓഫ് കമ്മിഷണേഴ്സ് അവിടത്തെ ഭരണം നടത്തുന്നു. അവിടത്തെ ജനസംഖ്യ 1963–ൽ 79800 ആയിരുന്നു. പ്രസിഡൻറിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അവർക്ക് വോട്ടു ചെയ്യാനുള്ള അവകാശം ലഭിച്ചതു് 1961–ലെ ഭരണഘടനാഭേദഗതി (23–ാമതു്) പ്രകാരമാണു്). പൊട്ടോമാക്കിനു സമീപമുള്ള വാഷിംഗ്ടൺനഗരം ഉൾക്കൊള്ളുന്ന കൊളംബിയാഡിസ്ട്രിക്ട് രൂപമെടുത്തതും അതിനെ തുടർന്നായിരുന്നു.

മൂന്നു്: ബാങ്ക് ഓഫ് ദി യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ സൃഷ്ടിയായിരുന്നു ഹാമിൽട്ടന്റെ അടുത്ത നടപടി. ബാങ്ക് ഓഫ് ഇംഗ്ലണ്ടിനോടു് ഇതിനു് വളരെയേറെ സാദൃശ്യമുണ്ടായിരുന്നു. വിശിഷ്യ ഗവൺമെൻറുമായുള്ള ബന്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 20 വർഷത്തേക്കായിരുന്നു അതു് ചാർട്ടർ ചെയ്തതു്. അതിന്റെ ആകെ മൂലധനം ഒരു കോടി ഡോളറായിരുന്നു. അതിൽ 20 ലക്ഷം ഡോളർ ഗവൺമെൻറു് സംഭാവന ചെയ്തതായിരുന്നു. നോട്ടുകൾ അടിച്ചു പുറത്തിറക്കുക, ഡെപ്പോസിറ്റുകൾ സ്വീകരിക്കുക, രാജ്യത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ അതിന്റെ ശാഖകൾ തുറക്കുക എന്നിവ ആ ബാങ്കിന്റെ ചുമതലയിൽപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

നാലു്: ഹാമിൽട്ടൻ യൂണിയൻ വകയായി ഒരു സിങ്കിങ്ഫണ്ടു് (കരുതൽധനം) സ്ഥാപിച്ചു. ദേശീയകടത്തിന്റെ മൂലസംഖ്യ കൊടുത്തു തീർക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ധനം സംഭരിക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു ഈ ഫണ്ടിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യം. ഹാമിൽട്ടന്റെ 1790–ലെ ധനകാര്യബന്ധിയായ അവസാനത്തെ നേട്ടം അതായിരുന്നു. മെസാച്ചുസെറ്റ്സിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു റിപ്പോർട്ടു് 1791–ൽ അദ്ദേഹം കോൺഗ്രസിനു സമർപ്പിച്ചു. പൊതുക്കടത്തെ സംബന്ധിച്ച റിപ്പോർട്ടിനെ പോലെ ഉടനടി പ്രയോജനം നൽകുന്നതല്ലായിരുന്നു ആ റിപ്പോർട്ടു്. സ്വതന്ത്ര്യവ്യാപാരത്തിനു് എതിരായി സംരക്ഷിതവ്യാപാരത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ശക്തമായ വാദമുഖങ്ങളായിരുന്നു അതിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നതു്. അടുത്ത വർഷം ഒരു ദേശീയനാണയപദ്ധതി (നാഷണൽ കറൻസി സിസ്റ്റം) യും നാണയനിർമാണത്തിനു് ഒരു മുദ്രണാലയവും അദ്ദേഹം സമാരംഭിച്ചു.

ഈ നാലു നടപടികളുടെയും വിജയം ധനകാര്യമന്ത്രി എന്ന നിലയിൽ ഹാ

മിൽട്ടന്റെ പ്രാഗൽഭ്യത്തിനു് മതിയായ തെളിവാണു്. തുടർന്നു് അമേരിക്കൻ സ്റ്റോക്കിന്റെ വില വർധിച്ചു. 1817 ആയപ്പോഴേക്കും യു. എസ്. ഗവൺമെന്റിന്റെ കടബാധ്യത മിക്കവാറും തീർന്നു. നിർധനരായിരുന്ന സ്റ്റേറ്റുകളും അഭിവൃദ്ധിയുടെ മണ്ഡലത്തിലേക്കുയർന്നു. അത്യുജ്വലമായ ഒരു അൽഭുതവിദ്യയായിരുന്നു ഇതു്. എന്നാൽ ഇതിനെല്ലാം അദ്ദേഹം കഠിനമായ എതിർപ്പു് നേരിടേണ്ടി വന്നു. അദ്ദേഹം ഏർപ്പെടുത്തിയ നികുതികളും കൊടുക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചവരിൽ നിന്നായിരുന്നു ആദ്യത്തെ എതിർപ്പു്. പെൻസിൽവേനിയയിലെ വിസ്കികലാപം (Whisky rebellion–1794) ഇതിനൊരു ഉദാഹരണമാണു്. വളരെ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഒരു വ്യവസായമായിരുന്നു മദ്യവാറ്റു്. വിസ്കി ഒരു വിനിമയനാണയമെന്ന മാന്യത പോലും നേടിയെടുത്തു. അതിന്മേൽ എക്സൈസ് തീരുവ വച്ചതു് കൃഷിക്കാർക്കു് ഇഷ്ടമായില്ല. അവർ അസംതൃപ്തരായി, നികുതിയെ എതിർത്തു. പ്രസിഡൻറിന്റെ നേരിട്ടു നിയന്ത്രണത്തിലുള്ള സ്റ്റേറ്റു് പട്ടാളം ആ കലാപം അമർത്താൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ഈ എതിർപ്പുകളേക്കാളും പ്രധാനം ഹാമിൽട്ടന്റെ ധനകാര്യലക്ഷ്യത്തിനെതിരായി ഉയർന്നു വന്ന പ്രതിഷേധമായിരുന്നു. ആ വിധ പ്രതിഷേധം കലാപങ്ങളും ഇളക്കിവിടുകയല്ല ചെയ്തതു്; പ്രത്യുത, ആ എതിർപ്പു് യു. എസ്. ഏ യിൽ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ ഉദയത്തിനു് പ്രേരകമായിത്തീർന്നു.

രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ ഉദയം

അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും ഫെഡറലിസ്റ്റുകളും റിപ്പബ്ലിക്കന്മാരും ആയിരുന്നു.* രാഷ്ട്രീയമായ പ്രധാന പ്രശ്നങ്ങളിന്മേൽ അമേരിക്കക്കാർ തമ്മിൽ നിശിതമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടായ കാലത്താണു് (1790–നു ശേഷം) ആ പാർട്ടികളും ജന്മം കൊണ്ടതു്. പരസ്പരം അവരെ അകറ്റി മാറിയ പ്രശ്നങ്ങളിൽ പ്രധാനം സാമ്പത്തികനയവും വിദേശകാര്യനയവും ആണു്. സാമ്പത്തികരംഗത്തെ അഭിപ്രായവൈരുധ്യത്തിനു കാരണം ഹാമിൽട്ടന്റെ സാമ്പത്തികനയമായിരുന്നു.

വ്യാപാരിവർഗത്തിലെ ഉയർന്ന ഒരു കുടുംബത്തിൽ നിന്നാണു് ഹാമിൽട്ടൻ വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്നതു്. ആ വർഗവുമായുള്ള നിരന്തരബന്ധം നിമിത്തമായിരിക്കാം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമായ ആശയങ്ങളും വ്യാപാരിവർഗത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനമായിരുന്നു. ജനാധിപത്യത്തിൽ ഹാമിൽട്ടനു വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പറയും: ''ജനങ്ങളും കലഹപ്രിയരും

---

* റിപ്പബ്ളിക്കൻസ് സ്വയം ആ പേരു സ്വീകരിച്ചതായിരുന്നു. അവരുടെ എതിരാളികളും അവരെ ഡെമോക്രാറ്റ്സ് എന്നാണു് വിളിച്ചു വന്നതു്. പിൽക്കാലത്തു് ആ പേരു തന്നെ അവരും സ്വീകരിച്ചു. ഇന്നത്തെ ഡെമോക്രാറ്റ്കക്ഷിയുടെ പൂർവികരാണു് അവർ. ഈ ആധുനികകാലത്തെ റിപ്പബ്ളിക്കൻകക്ഷിയുമായി അവർക്കു് യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ല. ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിനു് മുമ്പു് രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടതാണിതു്.

ചപലവൃത്തികളും ആണു്. അപൂർവമായി മാത്രമേ അവരുടെ വിധിയും നിശ്ചയവും ശരിയാകാറുള്ളു. മറ്റു ജനവിഭാഗങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് ധനികവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർക്കേ വിവേകികളായ ഭരണാധികാരികളായിരിക്കാൻ കഴിയൂ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. കാരണം അവർ കൂടുതൽ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരാണു്. നിലവിലുള്ള ഭരണകൂടത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അതു കൊണ്ടു് അവരുടെ പിൻതുണ അനപേക്ഷണീയമാണെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ സാമ്പത്തികഭദ്രത ഉറപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെയും കടങ്ങൾ കടപ്പത്രമാക്കി മാറ്റിയതിന്റെയും ബാങ്ക് ത്രുപവല്ക്കരിച്ചതിന്റെയും പുറകിലുണ്ടായിരുന്ന ഹാമിൽട്ടന്റെ ഉദ്ദേശ്യം ഇതായിരുന്നു. സാമ്പത്തികഭദ്രതയുള്ള ഒരു ഗവൺമെന്റിനെ ധനികന്മാർ പിൻതാങ്ങുമെന്നുള്ളതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു സംശയവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

പുതിയ ഗവണ്മെന്റിനു വേണ്ടി വലിയ പണക്കാരുടെ പിൻതുണ നേടുവാനുള്ള യത്നത്തിൽ ഹാമിൽട്ടൻ എല്ലാ അതിരും കടന്നു് അപ്പുറത്തേക്കു വളരെ ദൂരം പോയിക്കഴിഞ്ഞു എന്നായിരുന്നു പ്രതിയോഗികളുടെ ആക്ഷേപം. ഉപോൽബലകമായി രാജ്യത്തെ പണക്കാക്കു് അടിയറ വച്ചു എന്നവർ പറഞ്ഞു. ബാങ്കിന്റെ പ്രത്യേകപദവിയെയും പുതിയ പണക്കാരെയും അവർ എടുത്തു കാട്ടി. കടപ്പത്രം കൊടുക്കാൻ ഗവണ്മെന്റു തീരുമാനിച്ചപ്പോൾ ഊഹക്കച്ചവടക്കാർ മുന്നോട്ടു വന്നു. സൈനികരുടെ 'ശമ്പള സർട്ടിഫിക്കറ്റുകൾ' അവർ ഒന്നടങ്കം ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ വിലക്കു വാങ്ങി. ഗവണ്മെന്റിനു് ഒരു ബാങ്കു് ആരംഭിക്കാനുള്ള അധികാരത്തെ എതിരാളികൾ വെല്ലുവിളിച്ചു. ആ പ്രവൃത്തി ഭരണഘടനാവിരുദ്ധമെന്നും അവർ വാദിച്ചു. 1794-വരെ വാഷിംഗ്ടൺ കാബിനറ്റിൽ സ്റ്റേറ്റു് സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന തോമസ്സു് ജെഫേഴ്സണായിരുന്നു ഹാമിൽട്ടന്റെ പ്രതിയോഗികളുടെ നേതാവു്. ജെഫേഴ്സൺ അശ്രദ്ധമായി വേഷധാരണം ചെയ്തിരുന്ന ഒരു ദീർഘകായനായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ കാഴ്ചയിൽ തന്നെ അദ്ദേഹം ഹ്രസ്വകായനായ ഹാമിൽട്ടനിൽ നിന്നും എല്ലാം കൊണ്ടും ഭിന്നനായിരുന്നു. ആശയത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിലും അവർ രണ്ടു പേരും ഭിന്നകോണിലായിരുന്ന നില കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഹാമിൽട്ടന്റെ യുക്തിനിഷ്ഠമായ ബുദ്ധിശക്തി ജെഫേഴ്സണില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ജെഫേഴ്സന്റെ ജനാധിപത്യഭക്തിയുടെ ലവലേശം പോലും ഹാമിൽട്ടനുണ്ടായിരുന്നില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനപ്രമാണത്തിന്റെ രചയിതാവായിരുന്ന ജെഫേഴ്സൺ. 'സ്വാതന്ത്ര്യം സാധാരണ മനുഷ്യന്റെ ജന്മദത്തമായ അവകാശമാണു്. അവൻ ജീവിക്കുന്ന രാജ്യത്തിലെ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഭാഗഭാഗിത്വത്തിൽ അവനു അവകാശമുണ്ടു്. ഇതുയും വസ്തുതകളും ആ പ്രമാണത്തിൽ വ്യക്തമായി ഉറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ അവകാശങ്ങളെല്ലാം ജെഫേഴ്സന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണമായിരുന്നു. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ വിലയിൽ മനുഷ്യനെ ദർശിച്ച ഒരു യഥാർഥവാദിയായിരുന്ന ഹാമിൽട്ടനെങ്കിൽ, ഉച്ചകോടിയിലുള്ള മൂല്യം മനുഷ്യനുപരി കൽപിച്ച ഒരു ആദർശവാദിയായിരുന്ന ജെഫേഴ്സൺ ധനികന്മാരുടെ പിൻതുണ സമ്പാദിച്ചു് ഈടുറ്റ ഒരു ഗവണ്മെന്റുണ്ടാക്കി യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനു നൽകുന്നതിനുള്ള

അനിവാര്യമായ മാർഗമായിട്ടാണു്, ഹാമിൽട്ടൻ ബാങ്കിനെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു ധനകാര്യനടപടികളെയും പരിഗണിച്ചതു്. എന്നാൽ ജെഫേഴ്സന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഇവയെല്ലാം ഹാമിൽട്ടനും സുഹൃത്തുക്കളും ഉൾപ്പെട്ട ധനികവർഗത്തിന്റെ ഹസ്തങ്ങളിൽ രാജ്യം ഏൽപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉപായം മാത്രമായിരുന്നു.

രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾ രൂപം കൊള്ളുന്നതിനുള്ള മറ്റു് ഒരു പ്രധാന കാരണം ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവവും അതിന്റെ അനന്തരഫലമായി 1793–ൽ ഉണ്ടായ ആംഗ്ലോ–ഫ്രഞ്ചുയുദ്ധവും ആയിരുന്നു. ഈ പ്രശ്നത്തിലും ഹാമിൽട്ടനും ജെഫേഴ്സനും തമ്മിൽ ശക്തിയായ വിയോജിപ്പു് ഉണ്ടായിരുന്നു. രാജവാഴ്ചയോടു് ഹാമിൽട്ടനുണ്ടായിരുന്ന സഹാനുഭൂതി പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഫെഡറലിസ്റ്റുകൾ, ഫ്രഞ്ചുവിപ്ലവത്തെ പ്രതികൂലിക്കുകയും ഫ്രാൻസിനെ അപേക്ഷിച്ചു് താരതമ്യേന കൂടുതൽ ആഭിമുഖ്യം ബ്രിട്ടനോടു് പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ജെഫേഴ്സനും റിപ്പബ്ലിക്കൻമാരും വിപ്ലവത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുകയും ബ്രിട്ടനെ അപേക്ഷിച്ചു് താരതമ്യേന കൂടുതൽ അംഗീകാരം ഫ്രാൻസിനു നൽകുകയും ചെയ്തു. ഈ അഭിപ്രായവൈരുധ്യം വികാരാടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒന്നായിരുന്നില്ല. ഇതു് സാമ്പത്തികവും വിഭാഗീയവും ആയ താൽപര്യത്തെയാണു് പ്രതിഫലിപ്പിച്ചതു്. വിപ്ലവകാരികളായ ജനസമൂഹത്തെ വെറുത്തിരുന്ന വലിയ വണിക്കുകളായിരുന്നു ഫെഡറലിസ്റ്റുപാർട്ടിയിലെ അംഗങ്ങളധികം. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നും വടക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ നിന്നും അനേകം പിൻതുണക്കാരെ ആ പാർട്ടി സമ്പാദിച്ചു. അവർ ബ്രിട്ടനുമായി വ്യാപാരം ചെയ്തു് ആദായം വർധിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നവരുമാണു്. എന്നാൽ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടി സാധുക്കളായ കർഷകരെയാണു് ഏറ്റവും കൂടുതലായി ആകർഷിച്ചതു്; പ്രത്യേകിച്ചും പടിഞ്ഞാറൻദേശത്തുള്ള കൃഷിക്കാരെ. അവർ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ആരാധിക്കുകയും പണക്കാരായ കച്ചവടക്കാരെ വെറുക്കുകയും ചെയ്തവരാണു്. വെർജീനിയയിലും തെക്കൻ ദേശങ്ങളിലും നിന്നു് വളരെയധികം പേർ ആ പാർട്ടിക്കു പിൻതുണ നൽകുവാൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് കച്ചവടക്കാരുടെ ചൂഷണം നിമിത്തം അവരെ വെറുത്തിരുന്ന തോട്ടമുടമകളായിരുന്നു ആ പിൻതുണക്കാരിൽ അധികവും.

John Adams Foreign

വാഷിംഗ്ടന്റെ ഭരണം മുന്നോട്ടു പോകുന്തോറും ജെഫേഴ്സനും ഹാമിൽട്ടനും തമ്മിലുണ്ടായ മാൽസര്യം രൂക്ഷമായി വന്നു. 1796–ൽ ഒരു പ്രസിഡന്റു തിരഞ്ഞെടുപ്പു് നടന്നു. അതു പാർട്ടിയടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള മൽസരമായിരുന്നു. ഫെഡറലിസ്റ്റുകളോടു് വാഷിംഗ്ടന്റെ അനുഭാവം വർധിച്ചു വന്നിരുന്നുവെങ്കിലും മൂന്നാമതൊരു പ്രാവശ്യം കൂടി പ്രസിഡന്റുസ്ഥാനത്തേക്കു മൽസരിക്കണമെന്ന നിർദേശം അദ്ദേഹം തള്ളിക്കളഞ്ഞു. വൈസ്പ്രസിഡന്റായി വാഷിംഗ്ടന്റെ കീഴിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ച മെസാച്ചുസെറ്റ്സിലെ ജോൺ ആഡംസും തോമസ് പിൻകിനിയും ആയിരുന്നു ഫെഡറലിസ്റ്റു പാർട്ടിയുടെ പ്രസിഡൻഷ്യൽ സ്ഥാനാർഥികൾ. ജെഫേഴ്സനെയും ആരൺബറിനെയും (Aaronburr)

റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടി സഹായിച്ചു. ആഡംസിനു് 71–ഉം ജെഫേഴ്സനു് 68–ഉം വോട്ടുകളും ലഭിച്ചു. പിന്നത്തെ നാലു വർഷം ഫെഡറലിസ്റ്റുകളും ഭരണം നടത്തി. ജെഫേഴ്സൻ വൈസ്പ്രസിഡന്റായിത്തീർന്ന പ്രസിഡന്റും വൈസ്പ്രസിഡന്റും ഭിന്നപാർട്ടികളിൽ നിന്നു് ഉണ്ടാവുക അഹിതകരമായ ഒരവസ്ഥയാണു്. 12–ാം ഭരണഘടനാഭേദഗതിപ്രകാരം (1804) രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളിലേക്കും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം നിരഞ്ഞെടുപ്പു നടക്കണമെന്നു് വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി. ഇപ്പോൾ ഓരോ പാർട്ടിയും ഓരോ പ്രത്യേകം സ്ഥാനാർഥിയെ ഓരോ സ്ഥാനത്തേക്കും നാമനിർദേശം ചെയ്യുന്നു.) 1797–ൽ വാഷിംഗ്ടൺ പ്രസിൻറുപദവിയിൽ നിന്നും വിരമിച്ചു. സ്ഥാനം ഒഴിയുന്നതിനു മുമ്പു് അമേരിക്കൻ ജനതക്കായി ഒരു വിടവാങ്ങൽസന്ദേശം അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ചു. ആ സന്ദേശത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഹാമിൽട്ടനാണു് എഴുതിയതു്. പാർട്ടിയുടെ ആവേശത്തിൽ നിന്നുണ്ടാവുന്ന ശപ്തമായ ഫലങ്ങളെ അതിൽ നിശിതമായി വിമർശിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആ സന്ദേശത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ ഭാഗം, വിദേശനയത്തെക്കുറിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. യൂറോപ്പിൽ നിന്നും ഒറ്റപ്പെട്ട നിൽക്കണമെന്നായിരുന്നു അതിലെ ആഹ്വാനം. 'വൈദേശികമായ ലോകത്തിലെ യാതൊരു ഭാഗവുമായിപ്പോലും ശാശ്വതമായ സഖ്യത്തിലേർപ്പെടാതെ ഭരണചക്രം സുഗമമായി തിരിയണം എന്നുള്ളതാണു് നമ്മുടെ യഥാർഥനയം.' സന്ദേശത്തിലെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു വാചകമാണു് മുകളിലുദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഫ്രാൻസിനെയോ ബ്രിട്ടനെയോ ശക്തിയായി പിൻതാങ്ങുകയായിരുന്ന അന്നത്തെ അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളുടെ പ്രധാനജോലി. വാഷിംഗ്ടന്റെ ഈ ആഹ്വാനം അവരിലാരും കേട്ടതായിപ്പോലും ചെവിക്കൊണ്ടില്ല, എങ്കിലും രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം യൂറോപ്പിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നതു വരെ ഈ തത്വം അമേരിക്കൻ വിദേശനയത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനഭാവമായി തുടർന്നു പോന്നു.

ജോൺ ആഡംസ് (1797–1801)

ജോൺ ആഡംസു് നിർഭാഗ്യവാനായ ഒരു പ്രസിഡന്റായിരുന്നു. എന്തും തുറന്നു പറയുന്ന ഒരു സത്യവാനായിരുന്ന അദ്ദേഹം; മുൻകാലങ്ങളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഒരു ഉറച്ച വക്താവു കൂടിയായിരുന്നു. അസുന്ദരനും മുരട്ടുസ്വഭാവിയും ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു വാഷിംഗ്ടന്റെ ഘനഗാംഭീര്യം തീരെയില്ലായിരുന്നതാനും. ഭാഗ്യവിപര്യയമെന്നു പറയട്ടെ. അദ്ദേഹം ഹാമിൽട്ടനുമായി ഇടഞ്ഞു ആ ഇടച്ചിൽ ഫെഡറലിസ്റ്റുകക്ഷിയെ ഭിന്നിപ്പിച്ചു. ജേയുടെ ഉടമ്പടിക്കു ശേഷം ഫ്രാൻസിലെ കപ്പലുടമകളും, അമേരിക്കൻ കപ്പൽകച്ചവടനയത്തെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചു പോന്നു. അതു കൊണ്ടു്, ഫ്രാൻസുമായി യുദ്ധത്തിലേർപ്പെടണമെന്നു് ഹാമിൽട്ടനു് ഔത്സുക്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനും പുറമേ, പുതിയ ലോകത്തിൽ ഒരു ഫ്രഞ്ച് സാമ്രാജ്യം പുനഃസൃഷ്ടിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ചില ഗൂഢാലോചനകളും ഫ്രാൻസു് നടത്തുന്നതായി സംശയിക്കപ്പെട്ടു. 1799–ൽ, നെപ്പോളിയൻ ബോണപ്പാർട്ടു് ഒന്നാം കോൺസൽ ആകുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ, ഫ്രാൻസിന്റെ ഈ ദുർമോഹം എല്ലാ അതിരുകളെയും കടന്നു പോയിരുന്നു. എങ്കിലും വൈഇസ്ഡു ഡെ

സ്പാച്ചുകൾ (XYZ Dispatches) എന്ന പേരിലറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സംഭവങ്ങൾ യുദ്ധത്തിനു വേണ്ടി നിന്ന വിഭാഗത്തിനു പ്രോത്സാഹനം നല്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായിരുന്ന തർക്കങ്ങൾ പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കാൻ ഒരു ദൗത്യസംഘത്തെ 1797–ൽ ഫ്രാൻസിലേക്കു പ്രസിഡന്റു് ആഡംസു് നിയോഗിച്ചു. എക്സ്വൈഇസഡ്എന്നു് സന്ദേശങ്ങളിൽ പേരു നൽകിയിട്ടുള്ള മൂന്നു ഏജന്റന്മാരെ ടാലിറാൻഡു് അമേരിക്കയിലേക്കു് അയച്ചിരുന്നു. ഫ്രാൻസിൽ നിന്നു് ഒരു സമ്മതപത്രം രൊക്കം വിലയ്ക്കു വാങ്ങുന്നതിനു് അമേരിക്കയെ പ്രേരിപ്പിക്കാനായിരുന്നു ആ മൂന്നു പേരെയും നിയോഗിച്ചിരുന്നതു്. വിലയിനത്തിൽ തനിക്കു കിട്ടേണ്ട കോഴയും, ടാലിറാൻഡു് ഉറപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ആ പരിപാടി അമേരിക്ക തള്ളിക്കളഞ്ഞു എന്നു മാത്രമല്ല, ഫ്രാൻസിലേക്കയച്ച സന്ദേശങ്ങളിൽ അതെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചു് എഴുതുകയും അവയെല്ലാം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഫ്രഞ്ചുകാർക്കെതിരായ വികാരങ്ങളെ അതു് ഇളക്കി വിട്ടു. തുടർന്നു് പല നാവികസംഘട്ടനങ്ങളും നടന്നു. ഹാമിൽട്ടനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായകരും പ്രതീക്ഷിച്ചതു് ആ സംഘട്ടനം ഒരു പൊതുയുദ്ധമായി വികസിക്കുമെന്നായിരുന്നു. വിജിഗീഷുവായ അമേരിക്കയുടെ വീരനായകനായി തനിയ്ക്കു് പ്രത്യക്ഷമാവാൻ സാധിക്കുന്ന ഒരു യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി ഭ്രാന്തമായ ഒരു സ്വപ്നം ഹാമിൽട്ടൻ സദാപി ദർശിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ആഡംസു് ആവട്ടെ സമാധാനത്തിനു വേണ്ടി അത്യധ്വാനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. അതിനു വേണ്ടി അവസാനം ഒരു പ്രത്യേകമന്ത്രിയെ അദ്ദേഹം 1799–ൽ ഫ്രാൻസിലേക്കയച്ചു. ദീർഘമായ കൂടിയാലോചനകൾക്കു ശേഷം 1800–ൽ നെപ്പോളിയൻ ബോണപ്പാർട്ടുമായി ഒരു തീരുമാനത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ആഡംസു് അങ്ങനെ സമാധാനം സംരക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ ഹാമിൽട്ടനുമായി ഇടഞ്ഞു് അകന്നു. തൽഫലമായി വീണ്ടും പ്രസിഡന്റായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുവാനുള്ള സാധ്യത ആഡംസു് സ്വയം നഷ്ടപ്പെടുത്തി.

ആഭ്യന്തരഭരണരംഗത്തും അദ്ദേഹം ഭാഗ്യഹീനനായി ഭവിച്ചു. വിപ്ലവത്തിൽ കൂടി നീങ്ങിയ ഫ്രാൻസുമായി യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടി വരുമോ എന്ന ഭീതി അമേരിക്കയിൽ മർദനം അഴിച്ചു വിടുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. യാഥാസ്ഥിതികമായ മൂന്നു നിയമങ്ങൾ 1798–ൽ കോൺഗ്രസിലെ ഫെഡറലിസ്റ്റുകൾ പാസ്സാക്കിയെടുത്തു. ഏലിയൻസു് ആക്ടു് (Aliens Act) വിദേശികളെ നാട്ടിൽ നിന്നും ബഹിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം പ്രസിഡന്റിനു നല്കി. നാച്ചുറലൈസേഷൻ ആക്ടു് (Naturalisation Act), വിദേശികൾക്കു് അമേരിക്കൻ പൗരത്വം നൽകുന്നതിനു് പതിന്നാലു വർഷം തുടർച്ചയായി അമേരിക്കയിൽ താമസിച്ചിരിക്കണമെന്ന നിർബന്ധിതമായ വ്യവസ്ഥയുണ്ടാക്കി. പ്രസിഡന്റിനോ കോൺഗ്രസിനോ അവമതി വരുത്തത്തക്ക വിധം എന്തെങ്കിലും എഴുതുകയോ പ്രസംഗിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നതു് ശിക്ഷാർഹമായ കുറ്റമാക്കിത്തീർത്ത സെഡീഷൻ ആക്ടും (രാജ്യദ്രോഹ ആക്ടു്) തുടർന്നു് നടപ്പിൽ വരുത്തി. വിദേശികളായ അഭയാർഥികൾക്കെതിരായി കഠിനമായ പ്രതിഷേധങ്ങൾ പൊന്തി വന്നു. റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാർട്ടിയിൽപ്പെട്ടവർക്കു് എതിരായി പല കേസ്സുകളും സെഡീ

ഷൻ ആക്ടനുസരിച്ച് എടുക്കേണ്ടതായി വന്നു. വെർജീനിയ, കെൻറക്കി എന്നീ രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും ഉഗ്രമായ പ്രതിഷേധം ഈ മർദനനിയമങ്ങൾക്കെതിരായി ഉയർന്നു. സെഡീഷൻ ആക്ട്, ഏലിയൻസ് ആക്ട് ഭരണഘടനാതത്ത്വങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധമാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടുള്ള പ്രമേയങ്ങൾ രണ്ടു സംസ്ഥാനവും പാസ്സാക്കി. കെൻറക്കിയിലെ പ്രതിഷേധപ്രമേയം ജെഫേഴ്സൺ തന്നെയാണ് എഴുതിയതു്. 'സ്റ്റേറ്റുകളുടെ അവകാശം' എന്ന ഭരണഘടനാപരമായ സിദ്ധാന്തത്തിനു് ഈ പ്രമേയങ്ങൾ ജന്മം കൊടുത്തു. ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ നിയമങ്ങൾ ഭരണഘടനാവിരുദ്ധമാണെന്നു് ഏതെങ്കിലും സ്റ്റേറിനു് അഭിപ്രായമുള്ള പക്ഷം, ആ നിയമങ്ങളെ അവഗണിക്കുവാനുള്ള അവകാശം, ആ സ്റ്റേറിനുണ്ടെന്നായിരുന്നു പ്രമേയങ്ങൾ വിശദമാക്കിയതു്. തെക്കൻ സ്റ്റേറുകളും വടക്കൻ സ്റ്റേറുകളും തമ്മിൽ പിൽക്കാലത്തുണ്ടായ തർക്കങ്ങളിൽ ഈ പുതിയ സിദ്ധാന്തം അതിപ്രധാനമായ പങ്കു വഹിച്ചു.

1800-ലെ പ്രസിഡൻറു് തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജെഫേഴ്സണും ബറിനും (Burr) തുല്യമായി 73 വോട്ടുകൾ വീതം കിട്ടി. ജോൺ ആഡംസിനു് 65 വോട്ടുകളേ ലഭിച്ചുള്ളൂ. ഹാമിൽട്ടന്റെ എതിർപ്രചരണം ആയിരുന്നു അതിനു കാരണം. വോട്ടിന്റെ സംഖ്യ തുല്യമായി വന്നതു കൊണ്ടു്, അവസാനമായി അവരിൽ നിന്നു് ആരെ തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്നു് തീരുമാനിക്കേണ്ടിയിരുന്നതു് പ്രതിനിധിസഭ (ഹൗസ് ഓഫ് റിപ്രസൻറേറ്റീവ്സ്) ആണു്. അവിടെ ജെഫേഴ്സൺ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അട്ടേഹത്തിന്റെ വിജയം ഫെഡറലിസ്റ്റുഭരണത്തിന്റെ അന്ത്യം കുറിച്ചു. പിന്നത്തെ ഇരുപത്തിയഞ്ചു വർഷത്തിനകം, ആ പാർട്ടി നാമാവശേഷമാവുകയും ചെയ്തു.

Administration of Jefferson

Thomas Jefferson (1800 – 7 1808

ജെഫേഴ്സണും മാഡിസണും 1812-ലെ യുദ്ധവും (1801-14)

യൂറോപ്പുമായുള്ള ബന്ധമാണ് ഈ പതിമൂന്നു കൊല്ലത്തിൽ അധികസമയവും അമേരിക്കയെ അഭിമുഖീകരിച്ച ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം. ഈ കാലത്തെ രണ്ടാമത്തെ പ്രസിഡൻറായി വന്ന മാഡിസൺ, ബ്രിട്ടനുമായുള്ള യുദ്ധത്തിലേക്ക് (1812) അമേരിക്കയെ വഴതി വീഴിച്ചു. എങ്കിലും പുതിയ രാജ്യങ്ങളും, യൂണൈറഡ് സ്റ്റേറ്സിനെ പാശ്ചാത്യരാജ്യമായും നെപ്പോളിയൻെറ യൂറോപ്പ് പൗരസ്ത്യരാജ്യമായും ആണ് പരിഗണിച്ചു പോന്നതു് ലൂയിസിയാനാപ്രദേശം ജെഫേഴ്സൺ വിലക്കു വാങ്ങി യൂണിയനിലേക്കു ചേർത്തു. യൂണിയൻെറ ചരിത്രത്തിൽ ഭൂപ്രദേശപരമായി ഇത്ര വലിയ നേട്ടം ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

തോമസ് ജെഫേഴ്സൺ (1801–09)

ജെഫേഴ്സൺ 57–ാം വയസ്സിലാണ് പ്രസിഡൻറായതു്. എന്നാൽ കാൽ ശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പു തന്നെ അദ്ദേഹം അമേരിക്കയിലെ ഒരു പ്രമുഖവ്യക്തിയായി വളർന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വിവിധ വിഷയങ്ങളിൽ തൽപരനായിരുന്ന അദ്ദേഹം. ജന്തുശാസ്ത്രത്തിൽ കുതുകിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഒട്ടൊക്കെ പ്രശസ്തനായ ഒരു ശിൽപകലാചതുരൻ കൂടിയായിരുന്നു (മോണ്ടിമേലോവിലെ സ്വന്തം കെട്ടിടം ഫ്രഞ്ചുമാതൃകയിൽ അദ്ദേഹം സ്വയം രൂപനിർദേശം ചെയ്തതായിരുന്നു). ഗ്രീക്കു്, ആംഗ്ലോസാക്സൺ, അമേരിക്കൻ ഇൻഡ്യൻ എന്നീ ഭാഷകളും അദ്ദേഹം പഠിച്ചിരുന്നു. വേദപുസ്തകത്തിൻെറ (New Testament) പരിഭാഷ സ്വയം എഴുതി. അത്ര വൃത്തിയായി വസ്ത്രധാരണം ചെയ്യാത്ത അദ്ദേഹം, സ്വീകരണവേളയിൽ ഒരു ബ്രിട്ടീഷ്മന്ത്രിയെ ഞെട്ടിച്ചു. വളരെ പഴഞ്ചനായ ഒരു കോട്ടും ചുവന്ന വെയിസ്റ്റ്കോട്ടും അയഞ്ഞു നീണ്ട ശരായിയും ചെരിപ്പും ധരിച്ചു കൊണ്ടാണ് ആ വിദേശിയെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വിപ്ലവകരമായ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നു് ധനികവർഗം ഭയപ്പെട്ടു. ആർജവബുദ്ധിയുള്ള പല അമേരിക്കന്മാരും അദ്ദേഹത്തെ ഒരു നാസ്തികനായിട്ടാണ് കണ്ടതു്. പല തരത്തിലും അത്ഭുതകരമായ ഒരു സങ്കലനമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹം പ്രായോഗികവീക്ഷണമുള്ള ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനാ

യിരുന്നു. അതേ സമയം, ഒരു സ്വപ്നദർശിയുമായിരുന്നു. അടിമകളുടെ ഉടമയായിരുന്ന അദ്ദേഹം, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ശക്തനായ വക്താവുമായിരുന്നു. സ്റ്റേറ്റുകളുടെ അവകാശങ്ങൾക്കു പിൻതുണ നൽകുകയും കെൻറക്കിപ്രമേയം എഴുതിയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്ത അദ്ദേഹം തന്നെ ഫെഡറൽഗവണ്മെൻറിന്റെ അധികാരം വികസിപ്പിച്ചു് ലൂയിസിയാന യൂണിയനു വേണ്ടി കയ്യടക്കി. പക്ഷേ വ്യക്തി സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ രംഗഭൂമിയായി സ്വന്തനാടിനെ കരുതുവാനുള്ള ഉന്നതവീക്ഷണം അമേരിക്കൻ ജനതയ്ക്കു നൽകിയ ഏക പ്രസിഡൻറു് ഏബ്രഹാം ലിങ്കൺ ആയിരുന്നു.

Louisiana purchase

ലൂയിസിയാന വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയതാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികകാലത്തെ ഏറ്റവും വലിയ നേട്ടം. മിസിസിപ്പി മുതൽ റോക്കിപർവതനിര വരെയുള്ള തിവുസ്തൃതമായ ഭൂഭാഗം ഇതിലുൾപ്പെടുന്നു. ഇന്നത്തെ അമേരിക്കയുടെ അൻപതു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ പതിമൂന്നു സംസ്ഥാനഭാഗങ്ങളും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. 1762 മുതൽ അതു് സ്പെയിൻകാരുടെ കൈവശത്തിലായിരുന്നു. ന്യൂവേഡി (പുതിയ ലോകം) ൽ ആക്രമണം നടത്തുവാൻ മോഹിച്ചിരുന്ന നെപ്പോളിയനു് അതു് ഒരു രഹസ്യഉടമ്പടിപ്രകാരം സാൻഇൽഡിഫോൻസൊ (San Ildifonso) 1800–ൽ സ്പെയിൻകാർ കൈമാറണം ചെയ്തു. അടുത്ത വർഷം അദ്ദേഹം സാൻഡോമിൻഗോ റിപ്പബ്ലിക്കു് ആക്രമിച്ചു. നീഗ്രോകൾക്കു് ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു റിപ്പബ്ലിക്കായിരുന്നു അതു്. ജെഫേഴ്സൺ ആ രഹസ്യഉടമ്പടിയെപ്പറ്റി അടുത്ത വർഷം അറിഞ്ഞു. ന്യൂഓർലിയൻസിൽ ചരക്കു് ഇറക്കി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരുടെ അവകാശം, 1802–ൽ സ്പെയിൻകാർ പിൻവലിച്ചു. ഒരു വശത്തു് പുതിയ ലോകത്തിന്റെ മേൽ ആധിപത്യമുറപ്പിക്കുവാനുള്ള നെപ്പോളിയന്റെ കരുനീക്കം, മുവശത്തു് പാശ്ചാത്യദേശങ്ങളുമായുള്ള കച്ചവടത്തിന്റെ കഴുത്തിൽ സ്പെയിൻകാരുടെ കടുംപിടിത്തം. ഈ വിധം യു. എസ്. ഏതു് ഒരു വിഷമഘട്ടം നേരിടുകയായിരുന്നു. 1803–ൽ അമേരിക്കൻ സ്ഥാനപതി പാരീസിൽ വച്ചു് നെപ്പോളിയനുമായി ഒരു പരസ്പരധാരണയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള കൂടിയാലോചന ആരംഭിച്ചു. ന്യൂഓർലിയൻസു് വിലയ്ക്കു വാങ്ങാമെന്നു് ജെഫേഴ്സൺ പ്രത്യാശിച്ചു. ബ്രിട്ടനുമായി ഒരു സഖ്യം ഉണ്ടാക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശ്യം അദ്ദേഹം ഒരു രഹസ്യായുധമായി കരുതി വച്ചു. വിലപേശലിന്റെ മധ്യഘട്ടത്തിൽ ലൂയിസിയാന മുഴുവനായി അമേരിക്കയ്ക്കു വിലയ്ക്കു കൊടുക്കാമെന്നു് ഒരു നിർദേശം മുമ്പിൽ വച്ചു. സാൻഡോമിൻഗോയിലേക്കുള്ള സംഘടിതയാത്രാസംഘത്തിനു് നീഗ്രോവർഗക്കാരിൽ നിന്നു് എൽക്കേണ്ടി വന്ന കനത്ത അടിയും പടർന്നു വ്യാപിച്ച മഞ്ഞപ്പനിയും നിമിത്തമാണു് ആ പ്രദേശം കൈവിടുവാൻ ഫ്രാൻസു് ആഗ്രഹിച്ചതു്. പോരെങ്കിൽ, ബ്രിട്ടനുമായി ഒരു ഏറ്റുമുട്ടലിന്റെ വക്കത്തു് ഫ്രാൻസു് എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഫ്രാൻസിന്റെ നിർദേശം അവസാനം അമേരിക്ക സ്വീകരിച്ചു. 150 ലക്ഷം ഡോളർ ലൂയിസിയാനയ്ക്കു വിലയുറപ്പിച്ചു. ജെഫേഴ്സൺ മുൻകാലങ്ങളിൽ ഫെഡറൽഗവണ്മെൻറിന്റെ അധികാരത്തെപ്പറ്റി ചെയ്തിരുന്ന പ്രസ്താവനകൾക്കു് കടകവിരുദ്ധമായിരുന്നു പ

തിയ പ്രദേശത്തിന്റെ കച്ചവടം. പക്ഷേ, ഈ പ്രദേശത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം നല്ല വണ്ണം അറിഞ്ഞിരുന്നതു കൊണ്ട്, ഇതു സംബന്ധിച്ച കരാർ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. സെനറ്റും ഇതു് അംഗീകരിച്ചു. അങ്ങനെ പത്തു ലക്ഷം ചതുരശ്രമൈൽ വിസ്തീർണ്ണം വരുന്ന ലൂയിസിയാന അമേരിക്കയുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ ആയിത്തീർന്നു.

ആഭ്യന്തരഭരണമണ്ഡലത്തിൽ വൈസ്പ്രസിഡന്റായിരുന്ന (1801 മുതൽ 1805 വരെ) ആരോൺബറിന്റെ പെരുമാറ്റം ഒരു കഴഞ്ഞ പ്രശ്നമായിത്തീർന്നു. ബർ, സ്വാർഥലോലുപനായ അഴിമതിക്കാരനായിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കിന്റെ ഗവർണർപദം സമ്പാദിക്കുന്നതിന് ഫെഡറലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിലെ അംഗങ്ങളുമായി അദ്ദേഹം ഉപജാപങ്ങൾ നടത്തി. പ്രസിഡന്റ് ജെഫേഴ്സനോട് വ്യക്തിപരമായ വിരോധം ഹാമിൽട്ടനുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും വൈസ്പ്രസിഡന്റ് ബറിനെപ്പോലെയുള്ള ഒരാളിനോട് യാതൊരു സഹാനുഭൂതിയും അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. തന്റെ സ്വാധീനശക്തി ബറിനെതിരായി ഹാമിൽട്ടൻ ഉപയോഗിച്ചു. പക്ഷേ അതിൽ അദ്ദേഹം പരാജയമടഞ്ഞു പോയി. സ്വന്തമോഹങ്ങൾക്ക് വിഘാതമായി നിന്ന പ്രവർത്തിച്ച ഹാമിൽട്ടനോട് പ്രതികാരം ചെയ്യുവാൻ ബർ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തു. ഒരു ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിനായി അദ്ദേഹത്തെ വെല്ലുവിളിച്ചു. വെല്ലുവിളി സ്വീകരിക്കുവാൻ ഹാമിൽട്ടൻ നിർബന്ധിതനായി. ആ ദ്വന്ദ്വയുദ്ധത്തിൽ ബർ ഹാമിൽട്ടനെ വധിച്ചു. 1805-ൽ വൈസ്പ്രസിഡന്റ് സ്ഥാനത്തു നിന്നും ബർ വിരമിച്ചു. അതിനകം തന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തി മുഴുവൻ നഷ്ടപ്പെട്ട കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പശ്ചിമദേശത്ത് ഒരു റിപ്പബ്ലിക്ക് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനോ സ്വന്തമായി സമ്പത്ത് വർധിപ്പിക്കുന്നതിനോ വേണ്ടി അജ്ഞാതമായ ഒരു ഗൂഢാലോചനയിൽ ബർ അകപ്പെട്ടു. 1806-ൽ ബറിനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് വിസ്തരിച്ചു. ഒടുവിൽ വെറുതെ വിട്ടു. പക്ഷേ അമേരിക്കയിൽ തങ്ങി നിൽക്കാതെ ഫ്രാൻസിൽ പോയി ആരുമറിയാതെ താമസിക്കേണ്ടി വന്നു.

ജെഫേഴ്സന്റെ പ്രസിഡൻസിയുടെ ഒന്നാമത്തെ കാലയളവ് (ടേം) (1801-1805) അഭിവൃദ്ധിയുടെ കാലമായിരുന്നു. ട്രെഷറി സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ആൽബർട്ട് ഗലാറ്റിൻ, അമേരിക്കയുടെ സാമ്പത്തികനില വളരെയേറെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തി. ട്രിപ്പോളിയിലെ കടൽക്കൊള്ളക്കാരുടെ ശക്തി അമേരിക്കൻ കപ്പലുകളെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചതും അക്കാലത്തായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ കാലയളവ് (1805-09) പ്രയാസങ്ങളുടെ കാലമായിരുന്നു. നെപ്പോളിയോനിക് യുദ്ധം, കഴപ്പങ്ങളുടെ അണ പൊട്ടിച്ചു വിടുകയാണ് ചെയ്തത്. നിഷ്പക്ഷരാജ്യങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളെപ്പറ്റി ഫ്രാൻസിനും ബ്രിട്ടനും യാതൊരു പരിഗണനയും ഇല്ലായിരുന്നു. ഒരു നാവികശക്തിയെന്ന നിലയിൽ ബ്രിട്ടൻ അമേരിക്കയുടെ നേരെ പല ആക്രമണങ്ങളും അഴിച്ചു വിട്ടു. അമേരിക്കൻ കപ്പലുകളിൽ നിന്ന് നാവികന്മാരെ ബലാൽക്കാരമായി പിടിച്ച് പട്ടാളത്തിൽ ചേർക്കുകയെന്നതു് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഒരു പതിവായിരുന്നു. ഇതു് നിരന്തരമായ പരാതിക്കുള്ള ഒരു ഹേതുവായി. ആളുകളെ നിർബന്ധിതമായി നാവികസേനയിൽ ചേർക്കാൻ വിശേഷാധികാരം

Foreign policy

War with Napolean

നൽകപ്പെട്ടിരുന്ന ഔദ്യോഗികസംഘത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് സേനയിൽ ചേർന്നിരുന്ന നാവികന്മാർ ബ്രിട്ടീഷ് കച്ചവടക്കപ്പലുകളെ ഉപേക്ഷിച്ച് അമേരിക്കൻകപ്പലുകളിലേക്ക് പോന്നിരുന്നു. ഉയർന്ന ശമ്പളമായിരുന്നു അവരെ ആകർഷിച്ചത്. അതു കൊണ്ട് ബ്രിട്ടീഷ് പ്രജകളെ പിടിക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ് നാവികഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, അമേരിക്കൻ കപ്പലുകളെല്ലാം പരിശോധിച്ചു വന്നിരുന്നു. 1806-ൽ നെപ്പോളിയൻ ബ്രിട്ടന്റെ മേൽ ഉപരോധം ഏർപ്പെടുത്തി. യൂറോപ്പുമായുള്ള എല്ലാ വിധ കച്ചവടവും നിരോധിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഉത്തരവുകൾ പ്രതികാരനടപടിയെന്ന നിലയിൽ ബ്രിട്ടനും കൈക്കൊണ്ടു. ഇതിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ ഫലം അമേരിക്കയുടെ എല്ലാ വിധ വ്യാപാരങ്ങളിലുമുള്ള ബ്രിട്ടന്റെ ഇടപെടലായിരുന്നു.

Chesapeake-Leopard affair

'ലെപ്പേർഡ്'' എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് യുദ്ധക്കപ്പൽ 1807-ൽ അമേരിക്കയുടെ ഉടമയിലുള്ള 'ചെസാപീക്'' എന്ന കപ്പലിനെ ആക്രമിച്ച് മൂന്ന് അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരെ, പിടിച്ചെടുത്തു കൊണ്ടു പോയി. ഇവർ മൂന്നു പേരും ബ്രിട്ടീഷ് നാവികപ്പടയിൽ നിർബന്ധിതമായി ചേർക്കപ്പെട്ടവരും, അവിടെ നിന്നു നേരത്തെ ഉദ്യോഗം ഉപേക്ഷിച്ചു പോന്നവരുമായിരുന്നു. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലുടനീളം, യുദ്ധപ്രവണമായ വികാരവീചി ഉയർത്തിവിടുവാൻ, ഈ സംഭവം പ്രേരകമായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ ജെഫേഴ്സൺ യുദ്ധത്തോട് ഒട്ടും അഭിനിവേശം ഇല്ലായിരുന്നു. അമേരിക്കയുമായുള്ള വ്യാപാരബന്ധം ബ്രിട്ടനു് അനപേക്ഷണീയമായ ഒരാവശ്യമാണെന്നും, അതിനു വിഘാതം സൃഷ്ടിച്ച ബ്രിട്ടനെ മുട്ടുകുത്തിക്കാമെന്നും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. 1807 അവസാനത്തിൽ, അമേരിക്കയിൽ നിന്നുള്ള എല്ലാ കയറ്റുമതിയും നിരോധിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഒരു നിയമം (Embargo Act) കോൺഗ്രസിനെക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം പാസ്സാക്കിച്ചു. ജെഫേഴ്സനെ വഴിതെറ്റിച്ച ഒരു നടപടിയായിരുന്നു അതു്. ബ്രിട്ടനു് അമേരിക്കയുമായുള്ള വ്യാപാരം അത്ര വലിയ പ്രാധാന്യമുള്ളതല്ലായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് ആ നിയമം പ്രയോജനരഹിതമായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് കപ്പലുടമകൾക്കു് ആ നിയമം വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. കാരണം അതു് അമേരിക്കക്കാർക്കു് വിചാരിച്ചതിലധികം ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഉണ്ടാക്കി. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലും ന്യൂയോർക്കിലും ഉള്ള ആളുകൾ അതു മൂലം ജെഫേഴ്സനെ അത്യധികം വെറുക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവിടങ്ങളിലെ കപ്പലുടമകൾ, എംബാർഗോ നിയമത്തെ കഠിനമായി എതിർത്തു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ പരിശോധനാധികാരം അംഗീകരിക്കുകയും ലൈസൻസുകൾ സ്വീകരിക്കുകയും അതു വഴി വ്യാപാരം പുരോഗമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തവരായിരുന്ന പ്രതിയോഗികളിൽ ഭൂരിപക്ഷവും, കയറ്റുമതിക്കായുള്ളതെന്നു് സംശയിക്കപ്പെട്ട ചരക്കുകൾ പിടിച്ചെടുക്കുവാനുള്ള അധികാരം ഫെഡറൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു് നൽകുന്ന ഫോഴ്സ് ആക്ടിനെ (Force Act of 1809) ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ളവർ നിശിതമായി നിന്ദിച്ചു. പടിഞ്ഞാറൻ ദേശത്തുള്ളവർ മാത്രമേ എംബാർഗോ നിയമത്തെ അനുകൂലിച്ചുള്ളൂ. ബ്രിട്ടനു് എതിരായുള്ള ഏതു നടപടിയെയും അനുകൂലിക്കുന്നവരായിരുന്ന അവിടത്തെ കൃഷിക്കാർ. പക്ഷേ ആ നിയമത്തിന്റെ പരാജയം പ്രക

ടമായിരുന്നു. 1809–ൽ ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നു വിരമിക്കുന്നതിനു മുമ്പ്, ആ നിയമം റദ്ദു ചെയ്യുന്ന ഒരു ബില്ലിൽ ജെഫേഴ്സൺ ഒപ്പു വയ്ക്കേണ്ടതായി വന്നു.

അങ്ങനെ ജെഫേഴ്സന്റെ ഭരണകാലം അമംഗളമായി പര്യവസാനിച്ചു. എന്നാലും അമേരിക്കയുടെ ചരിത്രത്തിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദവി സുരക്ഷിതമാണ്. 1826 വരെ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു. യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹം നൽകിയ അനുഗ്രഹം എന്തെന്നു് അദ്ദേഹം തന്നെ തന്റെ സ്മാരകലേഖത്തിനു വേണ്ടി തിരഞ്ഞെടുത്ത വാക്കുകളിൽ സംഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ''സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനപ്രമാണത്തിന്റെയും മതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായുള്ള വെർജീനിയൻപ്രമാണത്തിന്റെയും പ്രണേതാവും വെർജീനിയാസർവകലാശാലയുടെ പ്രതിഷ്ഠാപകനും ആയ തോമസ് ജെഫേഴ്സനെ സംസ്കരിച്ചിരിക്കുന്നതു് ഇവിടെയാണു്.''

1812–ലെ യുദ്ധത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ

ഈ പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിൽ ജെഫേഴ്സന്റെ പിൻഗാമിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജെയിംസ് മാഡിസൺ സത്യസന്ധനും സമുന്നതഹൃദയനും ആയിരുന്നു. ഭരണഘടനയുടെ നിർമാണത്തിൽ സുപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കു് അദ്ദേഹം വഹിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അഗാധപണ്ഡിതനും ഗ്രന്ഥപാരായണപ്രിയനും ആയിരുന്ന മാഡിസനു് ജെഫേഴ്സനേക്കാൾ വ്യക്തമായി കാര്യചിന്തനം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ജെഫേഴ്സന്റെ സ്വഭാവശക്തിയോ രാഷ്ട്രീയപ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സഹജവാസനയോ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തെ യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ബ്രിട്ടനുമായുള്ള ഒരു യുദ്ധത്തിലേക്കു് ക്രമേണ വഴുതി വീണു. ജെഫേഴ്സനെപ്പോലെ, ബ്രിട്ടനുമായുള്ള വാണിജ്യബന്ധം അവസാനിപ്പിച്ചാൽ, അമേരിക്കയുടെ പരാതികൾ ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ ബ്രിട്ടൻ നിർബന്ധിതനാവുമെന്നു് മാഡിസനും വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. 1809–ൽ എംബാർഗോനിയമത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് 'നിസ്സംഗതാനിയമം' (Non intercourse Act) കോൺഗ്രസ് നടപ്പാക്കി. യുദ്ധം ചെയ്തു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളുമായി വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനെ ഈ നിയമം കൊണ്ടു് നിരോധിച്ചു. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിലേതെങ്കിലും, അമേരിക്കയുടെ വ്യാപാരകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുകയില്ലെന്നു് വന്നാൽ, ആ രാജ്യവുമായി വ്യാപാരം പുനരാരംഭിക്കാമെന്നു് അതിൽ ഒരു വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഉപായം നിഷ്ഫലമായി. അതിനു പ്രത്യുത്തരമായി റാംബോയൽ ഡിക്രി (Rambouillet Decree–1810) പുറപ്പെടുവിച്ചു. അതിൻ പ്രകാരം യൂറോപ്യൻ തുറമുഖങ്ങളിൽ നിന്നു് ഒരു കോടി ഡോളർ വില വരുന്ന കപ്പൽച്ചരക്കുകളും നെപ്പോളിയൻ പിടിച്ചെടുത്തു. മേക്കൺസ് ആക്ട് നിസ്സംഗതാ നിയമത്തെ കീഴ്മേൽ മറിച്ചു. ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസുമായി കച്ചവടം നടത്തിക്കൊള്ളാൻ അതു് അനുവാദം നൽകി. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും രാജ്യം അമേരിക്കൻ വ്യാപാരത്തെ തടസ്സം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം, ആ രാജ്യവുമായുള്ള വ്യാപാരം അമേരിക്ക നിർത്തിക്കളയുമെന്നു പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഈ ആനുകൂല്യം

ഉപയോഗിച്ച് ബ്രിട്ടനുമായുള്ള വ്യാപാരം വീണ്ടും തുടങ്ങുവാൻ അമേരിക്കൻ വ്യാപാരികൾക്കു സൗകര്യം ലഭിച്ചു. വളരെ ആദായം ഇതു വഴി അവർ ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. ബ്രിട്ടൻ നിരോധനങ്ങളും പിൻവലിക്കുന്ന പക്ഷം, താൻ ഏർപ്പെടുത്തിയ അനുശാസനങ്ങളും പിൻവലിക്കാമെന്നു് നെപ്പോളിയൻ സമ്മതിച്ചതു് ബ്രിട്ടനെതിരായി അമേരിക്കയെ തിരിച്ചു വിടണമെന്നുള്ള പ്രകടമായ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ആയിരുന്നു. മാഡിസൺ ഈ വ്യവസ്ഥ അംഗീകരിച്ചു. ബ്രിട്ടനുമായുള്ള വ്യാപാരം അമേരിക്ക വീണ്ടും നിർത്തി വച്ചു. 1811–12ലെ ശീതകാലത്തു് ഇതു വളരെയേറെ വിഷമതകരം ബ്രിട്ടനുണ്ടാക്കി വച്ചു. 1812–ൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റു് അവരുടെ നിരോധനശാസനങ്ങളെല്ലാം തന്നെ പിൻവലിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതമായി.

അപ്പോഴേക്കും, കാലം വളരെ വൈകിപ്പോയിരുന്നു. ബ്രിട്ടന്റെ തീരുമാന വാർത്ത അമേരിക്കയിലെത്തുന്നതിനു് രണ്ടു ദിവസം മുമ്പു് അമേരിക്ക ബ്രിട്ടനെതിരായി യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എംബാർഗോ വഴിയും വ്യാപാരസ്തംഭനം വഴിയും സാമ്പത്തികമായി ബ്രിട്ടനെ ഞെരുക്കുന്നതിനു് അമേരിക്ക വളരെ വർഷങ്ങളായി യത്നങ്ങളും നടത്തി വരികയായിരുന്നു. നിരോധിക്കപ്പെട്ട ചരക്കുകൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള ബ്രിട്ടന്റെ പരിശോധനയും നിർബന്ധിതമായി നാവികസേനയിൽ ചേർക്കുന്നതിനുള്ള ബ്രിട്ടന്റെ നിയമവും നിർവീര്യമാക്കുകയെന്നതായിരുന്നു അമേരിക്കയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. സമാധാനപരമായ മാർഗങ്ങളെല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടു നെപ്പോളിയനുമായി യുദ്ധം ചെയ്തു് തങ്ങളുടെ അഭിമാനവും ജീവനും നിലനിർത്തുവാനായിരുന്നു ബ്രിട്ടന്റെ യത്നം. ബ്രിട്ടന്റെ ഈ വിശ്വാസം മൂലം എംബാർഗോനിയമത്തിനു വേണ്ടി ജെഫേഴ്സനു് അനുകൂലമായി വോട്ടു ചെയ്തവർ പോലും യുദ്ധപ്രേമികളായി മാറി. അമേരിക്കയുടെ അഭിമാനവും പുതുതായി സമ്പാദിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യവും നിലനിർത്തുന്നതിനു് ബ്രിട്ടനുമായുള്ള ഒരു യുദ്ധം അല്ലാതെ മറ്റു മാർഗമൊന്നും ഇല്ലെന്നും അമേരിക്കക്കാർ വിശ്വസിച്ചു.

യുദ്ധത്തിനു് മറ്റു ചില കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായി. ക്യാനഡയായിരുന്നു മറ്റൊരു ഹേതു. പടിഞ്ഞാറൻ ദേശങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാർ, പുതിയ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും അന്വേഷിച്ചു്, വൻതടാകങ്ങളുടെ തെക്കെതീരത്തിനു ചുറ്റും എത്തിയിരുന്നു. 1803–ൽ ഒഹായോ സ്റ്റേറ്റു് രൂപം കൊണ്ടു. ഈ തടാകം അതിനു വടക്കു വശം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. മറുകരയിലാണു് ക്യാനഡയുടെ ഉപരിഭാഗം. അവിടത്തെ വനങ്ങളും അരുവികളും അതിർത്തിദേശത്തുള്ളവരുടെ നിത്യസ്വപ്നങ്ങളായിരുന്നു. തീരെ ജനവാസമില്ലാത്തതായിരുന്ന ആ പ്രദേശം. 1810–ൽ ക്യാനഡയിലാകമാനം വെറും അഞ്ചുലക്ഷം ജനങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കീഴ്ക്യാനഡയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന ഫ്രഞ്ചുകാരായിരുന്ന ജനങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും. പാശ്ചാത്യർക്കു് അവിടം പിടിച്ചെടുത്തു സ്വന്തമാക്കാനുണ്ടായിരുന്ന മോഹം അതിരില്ലാത്തതായിരുന്നു. സുഗമമായി അവിടം കൈവശപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ബ്രിട്ടനുമായുള്ള വിലപേശലിനു് ഊറ്റം കൂട്ടുവാൻ ക്യാനഡ ആക്രമിച്ചു കൈവശപ്പെടുത്തേണ്ടതു്

ആവശ്യമെന്നായിരുന്ന പല അമേരിക്കൻ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരും വാദിച്ചതു്. വൻ കടലുകളിൽ ഉള്ള അവകാശങ്ങളെ ബ്രിട്ടനെക്കൊണ്ടു് അംഗീകരിപ്പിക്കുന്നതിനും ഈ സ്ഥലം കൈവശമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് അവർ വാദിച്ചു.

ഇൻഡ്യൻ പ്രശ്നത്തിന്റെ പരിഹാരത്തിനു് ക്യാനഡയുടെ നേരെയുള്ള ആക്രമണം കൂടുതൽ സഹായകമാണെന്ന വിശ്വാസവും പരക്കെയുണ്ടായിരുന്നു. ഗിരിവർഗക്കാർക്കു് തോക്കും വെടിക്കോപ്പുകളും ആവശ്യം പോലെ നൽകി വന്നതു് ബ്രിട്ടീഷുകാരായിരുന്നു. യുദ്ധം ഉണ്ടായാൽ അവയൊന്നും നൽകുവാൻ സാധിക്കാതെ വരും. അതിർത്തിയിൽ നിന്നു കയറി വരുന്ന സൈനികരെ തടഞ്ഞു നിർത്താൻ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു് അവ ആവശ്യമായി വരും. 1809 –ൽ ടെക്കംസെ എന്ന ഷാനി ഇൻഡ്യനും 'ദീർഘദർശി' എന്ന പേരിലറിയപ്പെട്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരനും ചേർന്നു് ശക്തമായ ഒരു ഇൻഡ്യൻ കോൺഫെഡറസിയുണ്ടാക്കി. റെഡ് ഇൻഡ്യക്കാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി നില കൊണ്ടിരുന്ന സംഘത്തിന്റെ പ്രമുഖനേതാക്കന്മാരായിരുന്ന അവർ രണ്ടു പേരും. അമേരിക്കക്കാരുടെ പടിഞ്ഞാട്ടേക്കുള്ള പ്രവാഹത്തെ തടയുന്നതിനു് അവർ ഒരു സാഹസികശ്രമം നടത്തി. വൻതടാകങ്ങൾക്കു ചുറ്റും താമസിച്ചിരുന്നവരുടെ ഇടയിൽ മതപരമായ ഒരു ആവേശം ഉണർത്തി വിടുവാൻ 'ദീർഘദർശി' ക്കു കഴിഞ്ഞു. അതിർത്തിദേശത്തുള്ള ഗിരിവർഗക്കാരെ മുഴുവൻ ഒരു പരുടിൽ കോർത്തിണക്കുവാൻ അതേ സമയം ടെക്കംസെയ്ക്കു സാധിച്ചു. അമേരിക്കക്കാരുടെ മുന്നേറ്റം തടഞ്ഞു നിർത്തുവാൻ ഉപകരിച്ച ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ ക്യാനഡയിലെ ബ്രിട്ടീഷുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സ്വാഗതം ചെയ്തു. പടിഞ്ഞാറുകാരെ ഈ സംഭവവികാസം വിദ്വേഷഭരിതരാക്കി. ഇൻഡ്യക്കാരുടെ രാക്ഷസീയതയെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു എന്നു് അമേരിക്കക്കാർ കുറ്റപ്പെടുത്തി. മേലേക്യാനഡയിൽ നിന്നും ബ്രിട്ടീഷുകാരെ തുരത്തി വിടുന്നതിനു് എല്ലാ സന്ദർഭവും ഉപയോഗിക്കാൻ അവർ നിശ്ചയിച്ചു. ഇൻഡ്യാനാപ്രദേശത്തെ ഗവർണരായിരുന്ന വില്യം ഹെൻറി ഹാരിസൺ ഒരു സൈനികവിഭാഗത്തെ ഇൻഡ്യക്കാരുടെ ഗ്രാമങ്ങളിലേക്കു് നയിച്ചു. ടെക്കംസെ ആ സ്ഥലത്തു് അപ്പോളില്ലായിരുന്നു. സംഘനേതാവിന്റെ ഗ്രാമം തന്നെ ഹാരിസൺ നാമാവശേഷമാക്കി. ഈ സൈനികവിജയത്തിന്റെ പ്രതിഫലം മുപ്പതു വർഷം കഴിഞ്ഞു് ഹാരിസണു് ലഭിച്ചുവെന്നുള്ളതു് പ്രസ്താവ്യമാണു. (പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടപ്പോഴാണു). ഏതായാലും അതു് ഇൻഡ്യക്കാരുടെ മേലുള്ള വിജയവും ബ്രിട്ടീഷ് പദ്ധതികൾക്കു കിട്ടിയ പ്രഹരവുമായി തീർന്നു.

1811–ൽ ചേർന്ന കോൺഗ്രസിൽ പങ്കെടുത്ത പ്രതിനിധികളിൽ ഒരു കൂട്ടം പടിഞ്ഞാറൻദേശക്കാരുടെ പ്രതിനിധികളായിരുന്നു. പ്രകൃത്യാ ശബ്ദകോലാഹലപ്രിയരായിരുന്ന അവർ ക്യാനഡയെ ആക്രമിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഉച്ചത്തിൽ ശബ്ദം ഉയർത്തി. ഈ തീക്ഷ്ണത 'യുദ്ധക്കഴുകന്മാർ' എന്ന പരിഹാസനാമം സമ്പാദിച്ചു കൊടുത്തു. അവരിൽ പ്രമുഖരായിരുന്ന രണ്ടു് ആളുകളാണു് കെൻറക്കിയിലെ ഹെൻറി ക്ലേയും തെക്കൻകരോലീനയിലെ ജോൺ സി.

കാൽഹൗണും (John C. Calhoun). ഇവർ രണ്ടുപേരും അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. നിർബന്ധിതമായി സൈന്യത്തിലേക്കുള്ള ചേർക്കലിനെയും മെസാഫിക് സംഭവത്തെയും നിഷ്പക്ഷരാജ്യങ്ങളുടെ അവകാശത്തെയും കടലിലെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും ഇൻഡ്യക്കാർക്കു നൽകിയ ആയുധസഹായത്തെയും മറ്റും സംബന്ധിച്ച പരാതികളും അവർ ആവർത്തിച്ചു. അവയ്ക്കെല്ലാം ഒരേ ഒരു പരിഹാരം യുദ്ധമെന്നു് അവർ തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. തെക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള പലരും അവരെ പിൻതാങ്ങി. പടിഞ്ഞാറൻ ഫ്ളോറിഡയിൽ ഒരു ഭാഗം 1810—ൽ തന്നെ മാഡിസൺ കീഴടക്കിയിരുന്നു. സ്പെയിനിന്റെ കയ്വശത്തു നിന്നും ഫ്ളോറിഡ മുഴുവൻ പിടിച്ചടക്കുവാനുള്ള സന്ദർഭം ഇതു തന്നെയെന്നു് അവർ വിശ്വസിച്ചു. സ്പെയിൻകാർ ബ്രിട്ടനുമായി സഖ്യത്തിലായിരുന്നതാണു്. കപ്പൽവ്യാപാരികളുടെ താൽപര്യത്തെ പ്രതിനിധീകരിച്ച, ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടുകാർ യുദ്ധത്തിനും എതിരായിരുന്നു. യുദ്ധം കച്ചവടത്തെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കുമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഭീതി. മാഡിസൺ ആദ്യം വളരെ സംശയാലുവായിരുന്നുവെങ്കിലും ഒടുവിൽ സമ്മർദത്തിനു കീഴ്പെട്ടു് യുദ്ധക്കഴുകന്മാരുടെ കക്ഷിയിലേക്കു് മാറി. നിരോധം നീക്കുവാനുള്ള തീരുമാനം ബ്രിട്ടീഷുകാർ നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോയതായിരുന്നു ഈ തീരുമാനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തിയതു്. 49 വോട്ടിനെതിരായി 79 വോട്ടിന്റെ ആനുകൂല്യത്തോടെ കോൺഗ്രസ് യുദ്ധപ്രഖ്യാപനതീരുമാനം അംഗീകരിച്ചു.

1812—ലെ യുദ്ധം

അമേരിക്കയുടെ 1812—ലെ ലക്ഷ്യം ക്യാനഡ ആയിരുന്നു. രണ്ടോ മൂന്നോ വാരങ്ങൾക്കകം, അവിടം കീഴടക്കിക്കളയാമെന്നായിരുന്നു യുദ്ധക്കഴുകന്മാരുടെ പ്രതീക്ഷ. അനായാസമായി വിജയം കരസ്ഥമാക്കാനുള്ള ചില സാഹചര്യങ്ങളും തെളിഞ്ഞു വന്നിരുന്നു. ക്യാനഡയുടെ പതിനാലിരട്ടി ആയിരുന്നു യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലെ ജനസംഖ്യ. നെപ്പോളിയനെ പരാജയപ്പെടുത്തുവാൻ, ബ്രിട്ടൻ അവളുടെ സമസ്തശക്തിയും പ്രയോഗിച്ചു വരികയായിരുന്നു. ഇരുപതു വർഷത്തെ യുദ്ധം, അവളെ തളർത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. യു. എസ്. ഏതുമായി ഒരു യുദ്ധം ഒഴിവാക്കാൻ ബ്രിട്ടൻ മനഃപൂർവം ആഗ്രഹിച്ചു. നിരോധം പിൻവലിക്കുവാനുള്ള തീരുമാനം തന്നെ അതിനു മതിയായ തെളിവാണു്. യുദ്ധം ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴും അതിനെ അത്ര കാര്യമായി ഗണിച്ചില്ല. നെപ്പോളിയന്റെ 1814—ലെ ആദ്യത്തെ സ്ഥാനത്യാഗത്തിനു ശേഷം മാത്രമാണു്, വെല്ലിങ്ടൺപ്രഭുവിന്റെ സൈന്യത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു വിഭാഗം വിദഗ്ധരെ അറ്റ്ലാന്റിക് സമുദ്രത്തിന്റെ അക്കരയിലേക്കു് അയച്ചതു്. മൂവായിരം മൈലിനപ്പുറം ഒരു യുദ്ധം നടത്തുകയെന്നതു് അമേരിക്കൻ സ്വാതന്ത്ര്യയുദ്ധം പോലെ ക്ലേശകരവും അപ്രായോഗികവും ആയിരുന്നു. അപ്പോഴാണെങ്കിൽ അമേരിക്കയുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി ഭദ്രമായിരുന്നു. അമേരിക്കയിൽ സുശക്തമായ ഒരു യൂണിയൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അമേരിക്കക്കാരുടെ ദേശീയബോധത്തിനു

തീക്ഷ്ണതയും വർധിച്ചിരുന്നു. മുൻ പറഞ്ഞ യുദ്ധക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നതിനേക്കാൾ മൂന്നിരട്ടി ജനസംഖ്യയും യൂണിയനിലുണ്ടായിരുന്നു. നെപ്പോളിയന്റെ യൂറോപ്പിൽ ഉപരോധം ഏർപ്പെടുത്തുകയെന്ന ലക്ഷ്യം മാത്രമായിരുന്നു 1814–വരെ ബ്രിട്ടനു് നാവികരംഗത്തുണ്ടായിരുന്നതു്. 'ത്വരിതമായ ഒരു വിജയത്തെപ്പറ്റി യുദ്ധക്കഴുകന്മാർ ചെയ്ത പ്രവചനത്തിനു് ശക്തി നൽകിയ ചുറ്റുപാടുകളായിരുന്നു മേൽ ചൊന്നവയെല്ലാം.

military operations

കാനഡ കീഴടക്കുകയെന്നതു് അമേരിക്കൻ ഭടന്മാർക്കു് അത്ര സുഗമമായി തോന്നിയില്ല. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ വിഷമതകളായിരുന്നു ഒന്നാമത്തേതു്. വൻ തടാകങ്ങളുടെ ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലാണു് യുദ്ധം നടത്തേണ്ടിയിരുന്നതു്. അവിടേക്കുള്ള പടനീക്കം അപകടം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. കരസൈന്യവും കടൽസൈന്യവും തമ്മിൽ വേണ്ട വിധമുള്ള സഹകരണം അതിനാവശ്യമാണു്. വിശദവും സൂക്ഷ്മവും ആയ പരിപാടി അതിനു വേണ്ടി ആവിഷ്ക്കരിക്കണം. ഫലപ്രദമായ ആക്രമണത്തിനു തടസ്സമായി നിന്ന മറ്റു രണ്ടു ഘടകങ്ങളും കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമതായി, 1812–ലെ അമേരിക്കൻസൈന്യം ചെറുതും പ്രഗല്ഭന്മാരായ പടനായകന്മാരുടെ അഭാവത്തിൽ ദുർനിയന്ത്രിതവും ദുർബ്ബലം ആയിരുന്നു. സഹായത്തിനു ലഭിച്ച സ്റ്റേറ്റു് മിലീഷ്യ പ്രയോജനശൂന്യമായിരുന്നു. സ്വന്തം സംസ്ഥാനത്തിനു പുറത്തു പോയി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു് അവർക്കു് തീരെ ഇഷ്ടവുമില്ലായിരുന്നു. രണ്ടാമതു്, ഈ യുദ്ധകാര്യത്തിൽ യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലുള്ളവർക്കു് സംപൂർണമായ ഏകാഭിപ്രായമില്ലായിരുന്നു. അവർ ഒരു ജനതയെന്ന നിലയിൽ യുദ്ധത്തിന്റെ പുറകിൽ ആത്മാർഥമായി അണിനിരന്നില്ല. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലെ കപ്പലുടമകളായ അധീശന്മാർ യുദ്ധത്തിൽ ആദ്യന്തം എതിരായിരുന്നു. അവിടത്തെ ശക്തമായ പാർട്ടി ഫെഡറലിസ്റ്റുകക്ഷിയായിരുന്നു. സംസ്ഥാനത്തിനു പുറത്തു് കൂട്ടുതൽ സ്വാധീനശക്തിയും ആ പാർട്ടിക്കുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഫെഡറലിസ്റ്റു പാർട്ടിയും യുദ്ധത്തെ എതിർത്തു. ഹാമിൽട്ടന്റെ കാലത്തു് ഫ്രാൻസിനെയല്ല ബ്രിട്ടനെയാണു് അവർ പിന്താങ്ങിയതു്. റാംബോയൽ ഡിക്രിയുടെ കാലത്തു് മാഡിസനെ അവർ കഠിനമായി വിമർശിച്ചു. നെപ്പോളിയനുമായി യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിൽ ബ്രിട്ടനോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു് അധാർമികവും അവിവേകവും ആണെന്നും അവർ വാദിച്ചു. പടിഞ്ഞാറൻ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ യുദ്ധോദ്യമത്തിൽ അവർക്കു് ലേശവും അനുഭാവം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മേലെ കാനഡയുടെ മേലുള്ള ആക്രമണം പശ്ചിമദേശീയരുടെ അധീശത്വത്തിനു് അന്തിമമായി വഴിതെളിക്കുമെന്നും അവർ ഭയപ്പെട്ടു.

സംഖ്യാബലം കൊണ്ടും പരിചയം കൊണ്ടും പ്രഗൽഭരായിരുന്ന ബ്രിട്ടീഷ് നാവികസേനയേക്കാൾ തുലോം ചെറുതായ ഒരു നാവികപ്പടയോടു കൂടി അമേരിക്ക യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ചില ആകസ്മികവിജയങ്ങൾ അമേരിക്കയ്ക്കുണ്ടായി. നശിപ്പിക്കപ്പെടാത്ത കപ്പലുകൾ തുറമുഖത്തു തന്നെ വിജയസ്മാരകമെന്ന വണ്ണം കെട്ടിക്കിടക്കേണ്ടതായി വന്നു. സമുദ്രത്തിലെ ആധിപത്യം ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കായിരുന്നതിനാൽ, യുദ്ധകാലത്തു് അവർ ഉപരോധം ഏർപ്പെ

ടുത്തി. മെയിൻ മുതൽ ന്യൂഓർലിയൻസ് വരെയുള്ള തീരപ്രദേശങ്ങളിൽ പല യിടത്തേക്കും സംഘടിതമായ ആക്രമണത്തിനു് നാവികസൈന്യത്തെ അയക്കു വാൻ ബ്രിട്ടനു സാധിച്ചു.

കരയിലുള്ള യുദ്ധം പ്രധാനമായും നടന്നതു് വൻതടാകങ്ങളുടെ തൊട്ടു തെക്കു കിടക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലായിരുന്നു. ഈറിതടാകത്തിന്റെ രണ്ടറ്റത്തു നിന്നും ഒരേ സമയം ക്യാനഡയെ ആക്രമിക്കുവാനായിരുന്നു 1812–ൽ അമേരിക്ക ശ്രമി ച്ചതു്. പടിഞ്ഞാറെ നിരയിൽ നിന്നു് നടത്തിയ യുദ്ധം, ഡെട്രോയി നഗരം ബ്രിട്ടീഷുകാർ പിടിച്ചെടുത്തതോടെ അവസാനിച്ചു. ന്യൂയോർക്കിലെ സംസ്ഥാന സൈന്യം നയാഗ്രാനദി കടന്നു് ക്യാനഡയിലേക്കു പോകുവാൻ വിസമ്മതിച്ച തോടെ കിഴക്കൻ നിരയിലും പരാജയപ്പെട്ടു. ഈ ദ്വിമുഖപരാജയം, പശ്ചിമദേ ശീയരുടെ 'ഹ്രസ്വകാലയുദ്ധ'ത്തിന്റെ ഒരു നല്ല പ്രാരംഭമെല്ലായിരുന്നു. കരയിൽ പിന്നീടു നടന്ന പല യുദ്ധങ്ങളിലും അമേരിക്ക തോറ്റു. എന്നാൽ ക്യാപ്റ്റൻ ഓലിവർ പെറിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഒരു നാവികസൈന്യം 1813–ൽ ഈറിത ടാകത്തിനു സമീപം വച്ചു് ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് സേനാവിഭാഗത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തി. ഈ വിജയത്തെ തുടർന്നു് ഡെട്രോയി ഉപേക്ഷിച്ചു പോകുവാൻ ബ്രിട്ടീഷുകാർ നിർബന്ധിതരായി. തെയിംസ്നദീതീരത്തെ യുദ്ധത്തിലും അമേരിക്കക്കു വ ലിയ വിജയം ലഭിച്ചു. ടെക്കുംസെയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഇൻഡ്യൻ കോൺഫെ ഡറസി ബ്രിട്ടീഷുകാരെ സഹായിച്ചു. പക്ഷേ തെയിംസ് യുദ്ധത്തിൽ നേതാ വായ ടെക്കുംസെ മൃതനായി. അതോടെ അമേരിക്കൻ മുന്നേറ്റത്തിനു തടസ്സമായി നിന്ന ഇൻഡ്യക്കാരുടെ പ്രതിരോധശ്രമവും അവസാനിച്ചു. 1813–ന്റെ അവ സാനം, പതിനെട്ടുമാസത്തെ യുദ്ധത്തിനു ശേഷം, അമേരിക്കൻ പട്ടാളത്തിനും ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളത്തിനും കാര്യമായ ഒരു മുന്നേറ്റവും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. 1814–ലെ സംഭവങ്ങളും വിധിനിർണായകമല്ലായിരുന്നെങ്കിലും വർണോജ്വലമായിരുന്നു.

നെപ്പോളിയന്റെ ശക്തി യൂറോപ്പിൽ ക്ഷയിച്ചു തകർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വർഷമാ യിരുന്നു 1813. 1814–ൽ അമേരിക്കയിലേക്കു് വെല്ലിങ്ടന്റെ സൈന്യത്തിൽ പോർ ചെയ്ത പഴകിയ വിദഗ്ധസൈനികരെ അയക്കത്തക്ക ഒരു നില ബ്രിട്ട നു കൈവന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യം അമേരിക്കയിലെത്തുന്നതിനു മുമ്പു് അമേ രിക്കൻസൈന്യം നയാഗ്രാ കടന്നു് ക്യാനഡയെ ആക്രമിച്ചു. ചിപ്പേവാ യിലെ (Chippewa) വിജയത്തെത്തുടർന്നു് അവർ ലൂണ്ടിലെയിനിൽ നിന്നു യുദ്ധം ചെയ്തു. വർഷാവസാനത്തിനു മുമ്പു് അവർ അമേരിക്കൻ മണ്ണിലേക്കു് തിരിയെ വന്നു് വിശ്രമിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. വേനൽക്കാലത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് സൈനികവിദഗ്ധർ അമേരിക്കയിൽ വന്നിറങ്ങി. ചാംപ്ലേൻ തടാ കത്തിലൂടെ ഹഡ്സൺനദിവഴി ഒരു ആക്രമണത്തിനു് അവർ തയ്യാറായി. ചാംപ്ലേൻതടാകത്തിൽ വച്ചു് അവരെ അമേരിക്കൻ കമ്മൊഡോറായിരുന്ന മാക് ഡൊനോഹിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഒരു നാവികസൈന്യം പ്രതിരോധിച്ചു നിർത്തി. ഈ സമയം തന്നെ യൂറോപ്പിൽ നിന്നു വന്ന മറ്റൊരു ബ്രിട്ടീഷ് സൈ

ന്യം വാഷിംഗ്ടൺ നഗരം ആക്രമിക്കുന്നതിനു് പെസഫിക് ഉൾക്കടലിന്റെ തീരത്തു് ഇറങ്ങി. അമേരിക്കൻസൈന്യം അവരെ ബ്ലേഡൻബർഗിൽ വച്ചു് നേരിട്ടു. ഒരു ചെറിയ ഏറ്റുമുട്ടലിനു ശേഷം അമേരിക്കൻസൈന്യം യുദ്ധഭൂമിയിൽ നിന്നു് പലായനം ചെയ്തു. അമേരിക്കയുടെ തലസ്ഥാനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യം ത്വരിതമായി നീങ്ങി. പ്രസിഡന്റു് മാഡിസണും ഗവണ്മെന്റും തലസ്ഥാനനഗരം ഉപേക്ഷിച്ചു് ധൃതിയിൽ സ്ഥലം വിട്ടു. അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റിനു തയ്യാറാക്കി വെച്ചിരുന്ന അത്താഴം കഴിക്കണമെന്നായിരുന്നു ബ്രിട്ടീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ തീരുമാനം. ആക്രമണകാരികളും വാഷിംഗ്ടണിലുള്ള പബ്ലിക്കു് കെട്ടിടങ്ങളും മുഴുവൻ അഗ്നിക്കിരയാക്കി. പ്രസിഡന്റിന്റെ ഭവനവും അവർ കത്തിച്ചു. പക്ഷേ ഭിത്തികളും അവശേഷിച്ചു. പുതുക്കി പണികഴിച്ചപ്പോൾ തീപ്പുകയുടെ അടയാളം മറയ്ക്കുന്നതിനു് ഭിത്തിയാകെ വെള്ളപ്പെയിന്റു് അടിച്ചു. അതിനു ശേഷം പ്രസിഡന്റിന്റെ ഭവനം 'വൈറ്റ്ഹൗസ്' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. മദ്യപാനികളായ പട്ടാളക്കാരുടെ ബോധരഹിതമായ ഒരു പ്രവർത്തിയല്ലായിരുന്നു ഇതു്. അമേരിക്കക്കാർ യോർക്കിലെ (ഇപ്പോഴത്തെ ടോറെന്റോ) പാർലമെന്റുമന്ദിരം തീവെച്ചു് നശിപ്പിച്ചതിന്റെ പ്രതികാരമായിട്ടാണു് പ്രസിഡന്റിന്റെ ഭവനം ബ്രിട്ടീഷുകാർ അഗ്നിക്കിരയാക്കിയതു്. അതിനു ശേഷം ബ്രിട്ടീഷ്പട്ടാളം ബാൾട്ടിമൂറിലേക്കു് മാർച്ചു ചെയ്തു. അവർ മാക്ഹെൻറി കോട്ടയെ തകർക്കുന്നതിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്നു. പിറ്റേ ദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ നക്ഷത്രചിഹ്നവും വരകളും ഉള്ള കൊടി അതിന്റെ മീതെ പറന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ്കപ്പലിൽ തടങ്കലിൽ വച്ചിരുന്ന യുവാവായ ഫ്രാൻസിസ് സ്കോട്ട്കീക്കു നക്ഷത്രാങ്കിതമായ പതാകയുള്ള പ്രചോദനം ഇതിൽ നിന്നു ലഭിച്ചു. അങ്ങനെ 1812–ലെ യുദ്ധം യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനു് ഒരു ദേശീയപതാക പ്രദാനം ചെയ്തു. മാക്ഹെൻറിക്കോട്ട തകർക്കുവാനുള്ള അവരുടെ ശ്രമം പരാജയപ്പെടുത്തു.

അവിടെ നിന്നു് അല്പം കൂടി തെക്കു മാറി സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന ന്യൂഓർലിയൻസിലേക്കു് പിന്നീടു് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ആക്രമിച്ചെത്തി. അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ അൽഭുതപുരുഷനായിത്തീർന്ന ആൻഡ്രൂ ജാക്സൺ (അധ്യായം 10 നോക്കുക) അവിടം പിടിച്ചു നിന്നു. ജാക്സൺ ഒരു നാടൻ അഭിഭാഷകനായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഇൻഡ്യൻ യുദ്ധസമ്പ്രദായത്തിൽ വേണ്ട പരിശീലനം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷ്സൈന്യത്തിന്റെ മേധാവി വെല്ലിംഗ്ടന്റെ കീഴിൽ യുദ്ധം ചെയ്ത പ്രശസ്തനായിത്തീർന്ന ആളായിരുന്നു. ജാക്സൺ മണൽച്ചിറകളെല്ലാം തകർത്തതോടെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ നേരിട്ടുള്ള യുദ്ധമാരംഭിച്ചു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടു. വമ്പിച്ച നഷ്ടങ്ങളും സഹിക്കേണ്ടി വന്നു. മരണമടഞ്ഞവരും മുറിവേറ്റവരും കാണാതായവരും ആയ ബ്രിട്ടീഷ് പടയാളികളുടെ സംഖ്യ രണ്ടായിരമായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ പട്ടാളക്കാരിൽ വെറും എട്ടു പേർ മാത്രം മരിച്ചു; മുറിവേറ്റവർ പതിമൂന്നു പേരും. ജാക്സൺ ഒരു ദേശീയനായകനായി ഉയർന്നു. ആദ്യകാലത്തെ പരാജയങ്ങളും അമേരിക്ക

ക്കാർ വിസ്മരിച്ചു, നഷ്ടപ്പെട്ട ആത്മവിശ്വാസം, ഈ വിജയം വീണ്ടെടുത്തു. എങ്കിലും, സമാധാനഉടമ്പടിയിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവും ഇതു നിമിത്തം ഉണ്ടായില്ല. 1814-ലെ ക്രിസ്മസ്സ് ദിനത്തിൽ, ഈ വിജയത്തിനു രണ്ടാഴ്ച മുമ്പു തന്നെ ഘ്ലെൻറിൽ വച്ച് ഒപ്പിട്ട കഴിഞ്ഞിരുന്നു. യുദ്ധം കഴിഞ്ഞതിനു ശേഷം മാത്രമേ സന്ധിയെപ്പറ്റിയുള്ള വാർത്ത അമേരിക്കയിലെത്തിയുള്ളൂ.

ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ അമേരിക്കയിൽ അഭിപ്രായൈക്യം ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നു നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞല്ലോ. മെസാച്ചുസെറ്റ്സിന്റെ പിന്നിൽ അണിനിരന്ന ന്യൂഇംഗ്ലണ്ട്, യുദ്ധത്തിനു പിൻതുണ നൽകാൻ തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. സമാധാനസ്ഥാപനത്തിനു വേണ്ടി ഒരു കക്ഷി അവിടെ പ്രവർത്തനം ആരംഭിക്കയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ യുദ്ധപ്രതിഷേധത്തെ ബ്രിട്ടൻ പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ചു. 1814 വരെ മെസാച്ചുസെറ്റ്സിനെ ഉപരോധവലയത്തിൽ നിന്നു് അവർ ഒഴിച്ചു നിർത്തിയിരുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ പെടാതെ പുറത്തു നിന്നു കൊണ്ടു് ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടുകാർ പല വലിയ കാര്യങ്ങളും നേടി. ബ്രിട്ടീഷ് കപ്പലുകളുമായി കച്ചവടത്തിനുള്ള അധികാരം നൽകിക്കൊണ്ടു് ആളുകളെ നിയോഗിച്ചു. മുൻകാലങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നു ലഭിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന തുണിത്തരങ്ങളും അവർ തന്നെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു് വ്യവസായരംഗം പരിപോഷിപ്പിച്ചു. ഉപരോധം നിലവിൽ വരുന്നതു വരെ അമേരിക്കയിലേക്കുള്ള എല്ലാ ഇറക്കുമതികളുടെയും വാതായനമാർഗം അവിടമായിരുന്നു. കച്ചവടക്കാരിൽ പലരും അതു വഴി വളരെയേറെ ധനം സമ്പാദിച്ചു. കടൽ വഴിയോ കാനഡയുടെ അതിർത്തി വഴിയോ ശത്രുവുമായി കച്ചവടം ചെയ്യുന്നതിനു് അവരിൽ ചിലർ മടിച്ചില്ല. ഇതെല്ലാമായിട്ടും യുദ്ധത്തിനു വേണ്ടി അവർ കൊതി പൂണ്ടില്ല. ബ്രിട്ടീഷുകാർ അവരുടെ കടൽത്തീരങ്ങളിൽ ഉപരോധം ഏർപ്പെടുത്തുകയും അവരുടെ തുറമുഖങ്ങളിൽ ആക്രമണം നടത്തുകയും ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഴും യുദ്ധത്തോടു് അനുകൂലമായ മനോഭാവം ഉണ്ടായില്ല.

ഫെഡറലിസ്റ്റ് പാർട്ടിയിൽപ്പെട്ട തീവ്രവാദികളുടെ ഇടയിൽ ഒരു വിഘടനപ്രസ്ഥാനം തുടങ്ങി. യൂണിയനിൽ നിന്നു വേർപിരിഞ്ഞു നിന്നു് ബ്രിട്ടനുമായി ഒരു പ്രത്യേക സന്ധിയുടമ്പടി ഉണ്ടാക്കി. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഒരു സ്വതന്ത്ര റിപ്പബ്ലിക്കു് ഉണ്ടാക്കുകയെന്നതായിരുന്നു വിഘടനവാദികളുടെ ലക്ഷ്യം. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലെ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ പ്രതിനിധിസഭാംഗങ്ങളുടെ ഒരു പ്രത്യേകയോഗം 1814-ൽ അതിനു വേണ്ടി ചേർന്നു. ഹാർട്ട്ഫോർഡിൽ വച്ചു സമ്മേളിച്ച ആ കൺവെൻഷനിൽ തീവ്രവാദികളുടെ വാദഗതി അംഗീകരിപ്പിക്കാമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ പ്രതീക്ഷ. പശ്ചിമദേശക്കാരെപ്പറ്റിയുള്ള ഭീതി കൊണ്ടു് യൂണിയൻ പിളർന്നാലും തരക്കേടില്ലെന്നു വരെ അവർ വിചാരിച്ചു. സ്റ്റേറ്റുകളുടെ അധികാരത്തെപ്പറ്റിയാണു് അവർ വാചാലമായി സംസാരിച്ചതു്. യൂണിയനിന്റെ നയവുമായി യോജിക്കാത്ത സ്റ്റേറ്റുകൾക്കു് യൂണിയൻ വിട്ടു പോകാൻ സർവവിധ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഉണ്ടെന്നായിരുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. പക്ഷേ ഹാർട്ട്ഫോർഡിൽ വിവേകശാലികളായ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളാണു പ്രാബല്യം നേടിയതു്. തീവ്രവാദികളുടെ നിർദേശങ്ങൾ തിരസ്കൃതങ്ങളായി. വിഘടനം

Collapse of Federalist Party

എന്ന വാക്കു തന്നെ അമംഗളമായ ഒന്നാണെന്നു് ഭൂരിപക്ഷം അംഗങ്ങൾക്കും തോന്നി. (പിൽക്കാലചരിത്രത്തിൽ ആ പദം വീണ്ടും തലയുയർത്തുകയുണ്ടായി):

യുദ്ധം നടക്കുന്നതിനിടയിൽ, ഇടയ്ക്കിടെ, സമാധാനത്തിനു വേണ്ടി ഉള്ള കൂടിയാലോചനകളും നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ രണ്ടു രാജ്യവും യുദ്ധം നിർത്തിവയ്ക്കാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ക്യാനഡയിലേക്കു് ജൈത്രയാത്ര നടത്തിക്കളയാമെന്നു് അമേരിക്കയിൽ പശ്ചിമദേശക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രതീക്ഷകളും മങ്ങിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ബ്രിട്ടനിലാണെങ്കിൽ, ഇരുപതു കൊല്ലത്തെ ഫ്രാൻസുമായുള്ള യുദ്ധത്തിനു വേണ്ടി ചെലവാക്കിയ തുക ഇനിയും തുടർന്നു ചെലവാക്കാൻ പൗരന്മാർക്കു് അശേഷം മനസ്സില്ലായിരുന്നു. അനിശ്ചിതകാലത്തേക്കു് അമേരിക്കയുമായി ഒരു യുദ്ധത്തിലേർപ്പെടുവാൻ ആരും തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. മാഡിസൺ യുദ്ധത്തിനു് ആധാരമായി ഉന്നയിച്ച നിഷ്പക്ഷരാജ്യങ്ങളുടെ അവകാശാധികാരങ്ങളെപ്പറ്റി ഒരക്ഷരവും 1814-ൽ ഘെൻറിൽ വച്ചു ഒപ്പു വെച്ച ഉടമ്പടിയിൽ എഴുതിയിരുന്നില്ല. ക്യാനഡയും യു. എസ്. ഉം തമ്മിലുള്ള അതിർത്തിത്തർക്കങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു് നാലു് അതിർത്തിക്കമ്മീഷനുകളെ നിയമിക്കാനുള്ള വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നു. ക്യാനഡയുടെ നേട്ടം അതു മാത്രമായിരുന്നു.

യുദ്ധങ്ങളും സമാപിപ്പിക്കുന്ന സന്ധിഉടമ്പടികളും അവ സമാരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള നിദാനങ്ങളും തമ്മിൽ താരതമ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടു് യുദ്ധാനന്തരഫലങ്ങളും അളന്നു നിർണയിക്കുന്ന പക്ഷം, 1812–ലെ യുദ്ധം തികച്ചും അനിശ്ചിതമായ ഒന്നായിരുന്നു. യഥാർഥത്തിൽ അതു് അമേരിക്കൻ വികസനത്തിന്റെ ഒരു ഘട്ടം മാത്രമായിരുന്നു. 1812–നു മുമ്പു് വരെ എല്ലാ വിധത്തിലും, വിശേഷിച്ചും വിദേശനയകാര്യങ്ങളിൽ, അമേരിക്ക യൂറോപ്പിന്റെയും യൂറോപ്യൻ സംഭവഗതികളുടെയും കാരുണ്യവായ്പിനെ മാത്രം സമാശ്രയിച്ചു കഴിഞ്ഞു കൂടുകയായിരുന്നു. അമേരിക്കയുടെ വിദേശനയത്തെ നെപ്പോളിയാനിക് യുദ്ധം കാര്യമായി നിയന്ത്രിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. 1814–ൽ യൂറോപ്പിനോടു് അമേരിക്ക പുറം തിരിഞ്ഞു നിന്നു. പിന്നീടു് അമേരിക്ക അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞു നോക്കിയതു്, അമേരിക്കൻ കാര്യങ്ങളിൽ യൂറോപ്പു് ഇടപെടേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്ന മുന്നറിയിപ്പു നൽകുവാൻ നിർബന്ധിതമായ അവസരത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു. അങ്ങനെ അതു് 1814 മുതൽ 100 വർഷക്കാലത്തേയ്ക്കു് യൂറോപ്യൻബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നു് ഒഴിഞ്ഞു മാറി അമേരിക്ക ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്നതിന്റെ ആരംഭം കുറിച്ചു. രണ്ടാമതു് ജെഫേഴ്സന്റെ എംബാർഗോനിയമം സമുൽപാദിപ്പിച്ച ഒരു പ്രവണത യുദ്ധം നിമിത്തം അമേരിക്കയിൽ വളർന്നു വികസിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആധുനിക വ്യവസായങ്ങളുടെ വളർച്ചയാരംഭിച്ചതു്, അക്കാലം മുതൽക്കാണു്. ബ്രിട്ടനുമായുള്ള വ്യാപാരം നിലച്ചപ്പോഴും അവശ്യസാധനങ്ങളും അവിടെത്തന്നെ ഉൽപാദിപ്പിക്കുവാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. തുണിവ്യവസായവും പഞ്ഞി

വ്യവസായവും ത്വരിതമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. അമേരിക്കയിലുണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന വസ്തുക്കൾ വാങ്ങുന്നതിനുള്ള അഭിനിവേശം, അഭൂതപൂർവമായി വർധിച്ചു. ആറു സ്റ്റേറ്റുകളിലെ നിയമസഭകൾ സ്വദേശിവസ്തുക്കൾ തന്നെ വാങ്ങണമെന്നു് നിർബന്ധിക്കുന്ന നിയമങ്ങൾ പാസ്സാക്കുകയുണ്ടായി. അമേരിക്കയിലെ സ്പിൻഡിലുകളുടെ എണ്ണം 8000–ത്തിൽ നിന്നു് 5,00,000 ആയി ഉയർന്നു. എട്ടു കൊല്ലം (1807–15) കൊണ്ടുണ്ടായ വർധനയാണിതു്. ഫ്രാൻസിസു് സി. ലോവലിന്റെ പൗവർലൂം കണ്ടുപിടിത്തവും എലിവിറ്റ്നിയുടെ യാന്ത്രികപരിഷ്ക്കാരവും അമേരിക്കൻ വ്യവസായചരിത്രത്തിലെ ആദ്യത്തെ വലിയ പഞ്ഞിനൂൽവ്യവസായശാല വാൽതാമിൽ സ്ഥാപിക്കാൻ ലോവലിനെ സഹായിച്ചു. ടെക്സാസു് ടൈൽഫാക്ടറികളും അച്ചുനിർമാണശാലകളും വടക്കയർ നിർമാണശാലകളും അവിടെ ഉയർന്നു വന്നു. 1810–ൽ ഗവൺമെന്റു് ആദ്യത്തെ സെൻസസും് എടുക്കുകയുണ്ടായി. ചുരുക്കത്തിൽ ആധുനികവ്യവസായവികസനത്തിന്റെ കവാടം അമേരിക്കയ്ക്കു തുറന്നു കൊടുത്തതു് 1812-ലെ യുദ്ധം ആയിരുന്നു.

Results of the war of 1812

a) Rise of New leaders

Ans: Jackson, Clay, Calhoun, and

b) Feeling about nation

8

വികസ്വരമായ അതിർത്തിദേശം

പശ്ചിമാഭിമുഖമായ നീക്കം (1790–1829)

1790_നും 1829–നും ഇടയ്ക്കു പുതിയ പതിനൊന്നു് സ്റ്റേറ്റുകളും യൂണിയനിൽ ചേർന്നു. പതിനൊന്നു സ്റ്റേറ്റുകളിലും ആയി 1830 ആയപ്പോഴേക്കും നാൽപതു ലക്ഷം ആയിരുന്ന ജനസംഖ്യ. ഇതു് ആദ്യം ഉണ്ടായിരുന്ന പതിമൂന്നു് സ്റ്റേറ്റുകളിലെ 1790–ലെ ജനസംഖ്യയെക്കാളും കൂടുതലും യൂണിയനിലെ ആകെ ജനസംഖ്യയുടെ മൂന്നിലൊന്നുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ അപ്പലേച്ച്യൻപർവതനിരക്കപ്പുറത്തെ ജനസംഖ്യ 40 വർഷം കൊണ്ടു് അനിയന്ത്രിതമായി വർധിച്ചു. കിഴക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും യൂറോപ്പിൽ നിന്നും അധിനിവേശം ചെയ്യുകയും നിമിത്തമാണു് ഈ സംഖ്യാവർധന ഉണ്ടായതു്. ആദ്യത്തെ കോളനിവാസികളും ആവശ്യപ്പെട്ട പുതിയ ജീവിതവും, അങ്ങനെ ജീവിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും തന്നെയാണു്, പശ്ചിമന്മാരും അഭിലഷിച്ചതും ആവശ്യപ്പെട്ടതും. കൃഷി ചെയ്യാനുള്ള ഭൂമിയും ജീവിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും നിരുപാധികമായി ലഭിക്കുമെന്നുള്ളതു കൊണ്ടാണു് ദശലക്ഷക്കണക്കിനു് ജനങ്ങളും അങ്ങോട്ടു പ്രവഹിച്ചതു്. അതിർത്തിദേശത്തെ ജീവിതത്തിന്റെ സകല ക്ലേശങ്ങളും ധീരമായി നേരിടുവാൻ അവരെ സന്നദ്ധമാക്കിയതും ഈ ഇച്ഛാശക്തിയായിരുന്നു. തെക്കൻ രാജ്യഭോഗങ്ങളിൽ ഫലഭ്രയിഷ്ഠമായ മിസിസിപ്പിതടത്തിൽ തോട്ടമുടമകളും വന്നു് പഞ്ഞിക്കൃഷിക്കു വേണ്ടി പുതിയ പുതിയ ഭൂമികളും കണ്ടുപിടിച്ചു കൈവശപ്പെടുത്തി. കൂടെ അടിമകളെയും അവർ കൊണ്ടു പോയിരുന്നു. എന്നാൽ പുതുതായി വന്ന അധിനിവേശകർക്കു് ചെറിയതും സ്വതന്ത്രവുമായ കൃഷിനിലങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുവാനുള്ള ഭൂമിയാണു് വേണ്ടിയിരുന്നതു്. വളരെ ഫലസമൃദ്ധിയുള്ളതും അതിവിസ്തൃതവുമായ ഭൂഭാഗം അവിടെ സുലഭമായിരുന്നു. ക്രമേണ വില കുറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്ന ആ ഭൂമിയുടെ വില്പന നടത്തി വന്നതു് ഫെഡറൽ ഗവണ്മെന്റു് ആയിരുന്നു. പൊതുഭൂമികളുടെ വില നിർണയിച്ചു കൊണ്ടുള്ള പല ഭൂനിയമങ്ങളും പാസ്സാക്കി. 1820–ലെ ഒരു നിയമം അത്തരം നിയമങ്ങളുടെ ഒരു മാതൃകയായിരുന്നു. മുൻപു് ഭൂമി കടമായി കൊടുത്തിരുന്ന പതിവു് ഇതു മൂലം നിർത്തി. അനേകം കിട്ടാക്കടങ്ങളും അന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് പുതിയ നിയമം കൊണ്ടു വന്നു. എല്ലാ ഭൂമിയും രൊക്കവിലയ്ക്കു കൊടുക്കുകയുള്ളുവെന്നു് ആ നിയ

മപ്രകാരം വ്യവസ്ഥ ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഒരേക്കറിന് ഒന്നേകാൽ ഡോളർ വിലയും അതിനു പുറമെ ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി.

ആദ്യത്തെ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സംഘത്തിൽ എല്ലാ പ്രായത്തിലും പെട്ട സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. വാഗണിലും കോച്ചിലും ബോട്ടിലും കാൽനടയായും അവർ അവരുടെ പ്രയാണം തുടർന്നു. ഒറ്റയായും പെട്ടയായും കുടുംബമായും അൻപതും നൂറും പേരടങ്ങുന്ന സംഘമായും ആണ് യാത്ര. സഞ്ചാരം പ്രയാസം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. അപ്പലേച്ച്യൻപർവതത്തിന്റെ കുത്തനെയുള്ള ചെരിവുകളും ആ പ്രയാസങ്ങളും വർധിപ്പിച്ചതേയുള്ളൂ. ആംഗിളുകളും സാക്സൺമാരും ബ്രിട്ടനിലേക്ക് കുടിയേറിയതിനേക്കാളും വൻതോതിലായിരുന്നു, ഈ മനുഷ്യജീവികളുടെ സംഘടിതമായ യാത്ര. ആംഗ്ലോ—സാക്സൺമാർ അന്ന് ഉപയോഗിച്ച വാഹനങ്ങളേക്കാളും ഒട്ടും മെച്ചമായിരുന്നില്ല ഈ സംഘത്തിനു ലഭിച്ച വാഹനങ്ങളും. എന്നാൽ ഈ പ്രയാണം ഗതാഗതമാർഗത്തിൽ പരിഷ്ക്കാരം വരുത്തുവാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. കെൻറക്കിയിലെയും ഒഹായോവിലെയും കുടിയേറ്റക്കാർക്ക് അവരുടെ ഉൽപന്നങ്ങളും കിഴക്കൻ നഗരങ്ങളിലെ മാർക്കറ്റുകളിൽ എത്തിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. 1790—ൽ ലെങ്കാസ്റ്റർ ടേൺപൈക്ക് റോഡ് പെൻസിൽവേനിയയിൽ അവർ നിർമിച്ചു. പടിഞ്ഞാറേക്ക് പോകേണ്ടിയിരുന്ന എണ്ണമറ്റ യാത്രക്കാർക്ക്, ഈ റോഡ് ഒരു രാജവീഥിയായി പ്രയോജനപ്പെട്ടു. 1808—ൽ നാഷനൽ റോഡിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ കംബർലാൻഡ് പൈക്കിന്റെ നിർമാണച്ചെലവിനായുള്ള തുക കോൺഗ്രസ് അനുവദിച്ചു. ഈ ദേശീയപഥം കംബർലാൻഡിൽ നിന്ന് ആരംഭിച്ചു, വീലിംഗ്വെർജീനിയാ (1808) കൊളംബസ് ഒഹായോ (1833) വഴി വാൻഡേലിയ കടന്ന് ഇല്ലിനോയിയിൽ ചെന്നു ചേരുന്നു. ആ ശതകത്തിന്റെ മധ്യകാലം വരെ ഒഹായോവിനു വടക്കോട്ടു പോകുന്നവരുടെ പ്രധാനമാർഗം ഇതു മാത്രമായിരുന്നു.

അപ്പലേച്ച്യൻപർവതം കടക്കുന്നതിനു മറ്റൊരു മാർഗം തോടുകളായിരുന്നു. തോടുകളും റോഡുകളും നിർമിച്ചതു സ്റ്റേറ്റുകളാണ്, കോൺഗ്രസ്സല്ല. തോടുകളിൽ പ്രധാനം ഈറിതോടായിരുന്നു. അതിന്റെ പണി 1817—ൽ ന്യൂയോർക്ക് സ്റ്റേറ്റു് ആരംഭിച്ചു. ഹഡ്സന്റെ തീരത്തുള്ള ആൽബനിയും ഈറിനടാകവും തമ്മിൽ സംയോജിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ആ തോടിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. എട്ടുവർഷം കൊണ്ടാണ് തോടിന്റെ പണി തീർന്നതു്. കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറും തമ്മിലുള്ള പ്രധാന ശൃംഖല അതായിരുന്നു. ഒഹായോ നദീതടത്തിലെ കർഷകരുടെ ഉൽപന്നങ്ങളും ന്യൂയോർക്കിലേക്കും, കിഴക്കൻ പ്രദേശത്തു്, പുതുതായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഫാക്ടറിയിലെ ഉൽപന്നങ്ങളും കർഷകർക്കും കൊണ്ടെത്തിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനു് ഈ തോടു് വളരെ പ്രയോജനപ്പെട്ടു. ബഫെലോയിൽ നിന്നു് ആൽബെനിയിലേക്കു കൊണ്ടു പോകേണ്ട ചരക്കുകളുടെ ചെലവിനത്തിൽ, തൊണ്ണൂറു് ശതമാനം കുറവു വരുത്താൻ ഈ ജലമാർഗം സഹായകമായിത്തീർന്നു. ന്യൂയോർക്കിന്റെ സാമ്പത്തികമായ വളർച്ചയ്ക്കും നാഗരികതയ്ക്കും ഇതു് കനത്ത സംഭാവന ചെയ്തു.

കിഴക്കനതിർത്തിയിലുള്ള തുറമുഖങ്ങളും പടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു് പല പദ്ധതികളും ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, അവയ്ക്കൊന്നിനും, ഹഡ്സൺ നദീമുഖത്തു് സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന ന്യൂയോർക്കിനോടു് മത്സരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഹഡ്സൺ നദിയിലൂടെ മേല്പോട്ടു്, ന്യൂയോർക്കിൽ നിന്നു് ആൽബെനി വരെ റോബർട്ടു് ഫുൾട്ടൺ എന്ന സാഹസികൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ക്ലർമൻറു്' എന്ന പായ്ക്കപ്പൽ 1807-ൽ ഓടിച്ചു പോയി. ആവിയന്ത്രം കൊണ്ടു് ഓടിക്കുന്ന ബോട്ടുകൾ അതെത്തുടർന്നു് ആളുകൾ അവിടെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മിസിസിപ്പിതടത്തിലെ ജീവിതത്തെ ഈ ഗതാഗത പരിഷ്ക്കരണം വളരെയേറെ പരിവർത്തനം ചെയ്തിച്ചു. സ്റ്റീംബോട്ടുകൾ നടപ്പിൽ വരുന്നതിനു് മുമ്പു് പടിഞ്ഞാറൻകൃഷിക്കാർ അവരുടെ ചരക്കുകൾ വീതിയുള്ള ചങ്ങാടബോട്ടുകളിൽ വച്ചു് താഴേയ്ക്കു് ഒഴുക്കി നദീമുഖം വരെ കൊണ്ടു വന്നിരുന്നു. ചരക്കു നിറച്ച ബോട്ടുകളും ചരക്കുകളും ഒരുമിച്ചു് അവിടെ വച്ചു് വിൽക്കുകയായിരുന്ന അക്കാലത്തെ പതിവു്. ഒരു ബോട്ടു് മിസിസിപ്പി നദിയുടെ മുകളിലേക്കു കൊണ്ടു പോവുക എന്നതു് ചില്ലറക്കാര്യമല്ല. അതിനു വളരെ കാലതാമസവും വേണ്ടി വന്നിരുന്നു. സ്റ്റീംബോട്ടു് യാത്രാസമയം വളരെയേറെ കുറച്ചും മിസിസിപ്പിനദിയിലൂടെ അങ്ങോട്ടമിങ്ങോട്ടുമുള്ള യാത്ര സുഗമമായിത്തീർന്നു. കച്ചവടം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. ഇതിന്റെ ഫലമായി നദീതീരത്തു്, പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിൽ തന്നെ സിൻസിനാറ്റി, സെയിൻറ്ലൂയി, മിന്നിയാപോളിസു് എന്നീ വൻനഗരങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നു. ഈ ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങൾ മൂലം പടിഞ്ഞാറേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണത്തിൽ ആളുകൾക്കു് അഭൂതപൂർവമായ ഉത്തേജനമുണ്ടായി.

പുതിയ സ്ഥലങ്ങളിലെത്തുവാൻ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ച അന്വേഷകരും കച്ചവടക്കാരും, പഴയ താവളങ്ങളുടെ അപ്പുറത്തേക്കു് കടന്നു പോയിരുന്നു. 1804–06 ൽ ജെഫേഴ്സൺ നിയോഗമനുസരിച്ചു് പുറപ്പെട്ട ലൂയിസും ക്ലാർക്കും ഭ്രഖണ്ഡം കുറുകേ കടന്നു് കൊളംബിയാനദിയുടെ മുഖം വരെ സഞ്ചരിച്ചു. തങ്ങൾ കടന്നു പോയ സ്ഥലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിലയേറിയ വിവരങ്ങൾ അവർ ശേഖരിച്ചു കൊണ്ടു വന്നു. ഏറ്റവും വടക്കു പടിഞ്ഞാറായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ആ പ്രദേശത്താണു് (ഓറിഗോൺ) അവർ ചെന്നെത്തിയതു്. കമ്പിളിരോമം മുറിച്ചെടുക്കാവുന്ന മൃഗങ്ങളെ ധാരാളമായി അവർ അവിടെ കണ്ടു. ഈ പ്രദേശവും മിസൗറി താഴ്വരയുമായിരുന്ന ആസ്റ്റർ കുടുംബത്തിന്റെ സാമ്പത്തികസൗഭാഗ്യത്തിനു് കലവറയായിത്തീർന്നതു്. ജോൺ ജേക്കബ്ബു് ആസ്റ്റർ ജർമനിയിൽ നിന്നു് കുടിയേറി വന്ന ഒരു പാവപ്പെട്ട മനുഷ്യനായിരുന്നു. കമ്പിളിരോമവ്യാപാരത്തിൽ അവിഹിതമായ മാർഗമുപയോഗിച്ചു് വമ്പിച്ച തോതിൽ അയാൾ പണമുണ്ടാക്കി. (അങ്ങനെ സ്വരൂപിച്ച പണം, ന്യൂയോർക്കിലെ സ്ഥാവരസ്വത്തുക്കളിൽ അയാൾ നിക്ഷേപിച്ചു. 1848-ൽ അയാൾ മരിച്ചു. രണ്ടു കോടി ഡോളർ വിലപിടിപ്പുള്ള സ്വത്തുക്കൾ അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നതായി കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.) ഓറിഗോൺ രാജ്യത്തിന്റെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറായി കിടന്നിരുന്ന അതിവിസ്തൃതമായ

പ്രദേശം 1821 വരെ സ്പെയിനിന്റെയും, അതിനു ശേഷം മെക്സിക്കോയുടെയും ഉടമയിലായിരുന്നു. 1822–ൽ സാൻറാഫേടെയിൽ (Santa Fe' Trail) സമാരംഭിച്ചു. മിസൗറിയിലെ ഇൻഡിപെൻഡൻസ് എന്ന സ്ഥലത്തു നിന്നു് സാൻറാഫേ എന്ന സ്ഥലം വരെ 750 മൈൽ ദൂരം നീണ്ടു കിടക്കുന്ന ഒരു നടപ്പാതയുണ്ടു്. അമേരിക്കൻ സാർത്ഥവാഹകസംഘം 1822–നു ശേഷം, എല്ലാ വർഷവും സ്വയം നിർമിച്ച സാധനങ്ങളും സാൻറാഫേയിലേക്കു കൊണ്ടു പോയി. രോമചർമങ്ങളും വിലകൂടിയ ലോഹങ്ങളും കൈമാറിയിരുന്നതും ഈ വഴിയിലൂടെ യാത്ര ചെയ്തായിരുന്നു.

എന്നിരുന്നാലും ഈ അന്വേഷകസംഘവും വ്യാപാരിസംഘവും പശ്ചിമാഭിമുഖമായി മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരുന്ന അധിനിവേശകസമൂഹത്തിന്റെ അഗ്രദൂതന്മാർ മാത്രമായിരുന്നു. യഥാർഥമായ അതിർത്തിരേഖ–വെള്ളക്കാരുടെ അധിനിവേശസ്ഥാനങ്ങളും അവസാനിക്കുകയും ഇന്ത്യക്കാരുടെ സ്ഥലങ്ങളും തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്ന രേഖ–ഏതെന്നും എവിടെയെന്നും ഒരിക്കലും നിർണയിച്ചു് ഉറപ്പിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നു. കൂടുതൽ കൂടുതൽ അന്വേഷകസംഘങ്ങളും പുതിയ പുതിയ ഭൂമികളിലേക്കു പ്രവേശിക്കുകയും അവിടവിടെ പുതിയ ടൗൺഷിപ്പുകളും ഉയരുകയും ചെയ്യുന്തോറും ആ രേഖ നിരന്തരമായി പടിഞ്ഞാറേക്കു് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഈ പശ്ചിമാഭിമുഖപ്രയാണം ഗവണ്മെൻറു് ഒരവസരത്തിലും ആവിഷ്ക്കരിച്ചതോ സംഘടിപ്പിച്ചതോ ആയിരുന്നില്ല. അതു് ലക്ഷക്കണക്കിനുള്ള അന്വേഷകരുടെ അധ്വാനമായിരുന്നു. ആ സമൂഹത്തിൽ യൂറോപ്പിൽ നിന്നു് പുതിയ സ്ഥലം തേടി വന്നവരും പൂർവദേശത്തെ ജീവിതം കൊണ്ടു് പരിക്ഷീണരായിത്തീർന്ന അമേരിക്കക്കാരും നീതിനിർവഹണത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടവരും നാടന്മാരെ മതപരിവർത്തനം ചെയ്യാൻ വന്ന മിഷനറിമാരും പുതിയ കൃഷിസ്ഥലം അന്വേഷിച്ചു വന്ന അടിമ ഉടമകളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ഫെഡറൽ ഗവൺമെൻറു് അതിന്റെ ഭൂനിയമങ്ങളും കൊണ്ടു് അവരെ വേണ്ട വിധം പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ചു. ടൗൺഷിപ്പുകളും ഉയർന്നു വന്നപ്പോഴും കോൺഗ്രസ് അവക്കു വേണ്ട നിയമങ്ങളും ഗവണ്മെൻറും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. നോർത്ത്വെസ്റ്റ് ടെറിറ്റോറിയൽ ഓർഡിനൻസ് 1787–ൽ നടപ്പിലാക്കിയതോടെ അവക്കു് ഒരു ടെറിറ്റോറിയൽഗവണ്മെൻറുണ്ടായി. ഒഹായോനദിയുടെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ഭൂമികളാണു് പുതിയതായി കോളണീകരിച്ചു തുടങ്ങിയതു്. അവ ഉൾപ്പെട്ടുത്തി 1798–ൽ ഭരണസൗകര്യത്തിനായി ഒരു 'ടെറിട്ടറി' ആക്കി. പിന്നീടു് അതിനെ ചെറിയ ഡിസ്ട്രിക്ട്കളാക്കി വിഭജിച്ചു. എല്ലാം ചേർത്തു് 1803–ൽ ഒഹായോസ്റ്റേറ്റു് ആയി ഉയർത്തി. യൂണിയനിൽ ആദ്യമായി പ്രവേശനം നൽകിയ പടിഞ്ഞാറൻ സ്റ്റേറ്റു് ഒഹായോ ആണു്. മറ്റു പടിഞ്ഞാറൻ സ്റ്റേറ്റുകളും ഈ വിധം രൂപപ്പെടുത്തിയവയായിരുന്നു. പക്ഷേ ഒരു പുതിയ സ്റ്റേറ്റിനെ യൂണിയനിൽ ചേർക്കാറാകുമ്പോഴേക്കും ആ സ്റ്റേറ്റിന്റെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തേയ്ക്കു വളരെ ദൂരം ആളുകളും എത്തിച്ചേർന്നു് പുതിയ മറ്റൊരു സങ്കേതം സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അങ്ങനെ അതിർത്തിരേഖ അധികമധികം പടിഞ്ഞാറേക്ക് നീങ്ങി മാറി പൊ
യ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അതിർത്തിദേശവാസികൾ

തീക്ഷ്ണബുദ്ധിയും ഒരു അതിർത്തിദേശക്കാരൻ, സാഹസികനും ധീരനുമാണ്. അവന്റെ സാഹചര്യങ്ങൾ അവനെ ആ മട്ടിലാക്കി. മിസിസിപ്പിനദിയിൽ ജലവാഹനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നവർ മുതൽ മലയോരങ്ങളിൽ ഏകാകിയായി കൈനീ വച്ച ജീവിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നവർ വരെ, വിവിധ തരത്തിലുള്ളവർ, അതിർത്തിദേശവാസികളുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിർത്തിദേശവാസികളിൽ ഏറ്റവും ശ്രുപത്തികവുള്ള മനുഷ്യൻ മരക്കുറ്റികൾ കൊണ്ടു നിർമിച്ച വീടുകളിൽ താമസിച്ചു പോന്ന കൃഷിക്കാരനാണ്. സ്വന്തം കോടാലി കൊണ്ട് സ്വയം കാട് വെട്ടിത്തെളിച്ച് വെളിസ്ഥലത്തായിരുന്നു അയാളുടെ താമസം. അയാളുടെ ജീവിതം നിലനിർത്തിയിരുന്ന കേന്ദ്രം മരത്തടി ആയിരുന്നു. മരം കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതായിരുന്നു അയാളുടെ വീട്. തെളിച്ചെടുത്ത സ്ഥലം കെട്ടി അടച്ചിരുന്നതും മരം കൊണ്ടാണ്. വിറകിനും വീട്ടുസാമാനം ഉണ്ടാക്കാനും മരം തന്നെ അയാൾ ഉപയോഗിച്ചു. വെള്ളം എടുക്കാനുള്ള കുടവും ഉണ്ണാനുള്ള തളികയും മരം കൊണ്ടു തന്നെ ഉണ്ടാക്കി. അയാളുടെ പ്രധാന കൃഷി ഇൻഡ്യൻ ധാന്യമായിരുന്നു. അതു് സമൃദ്ധിയായി വളർന്നു വന്നതു നിമിത്തം, ക്ഷേണത്തെപ്പറ്റി ഒരു ഭയവും വേണ്ട. നായാടിയാണ് എന്നതു കൊണ്ട്, വനങ്ങളിൽ അലഞ്ഞു നടന്നിരുന്ന മൃഗങ്ങളെ അയാൾ വേട്ടയാടി ഭക്ഷണത്തിനുള്ള വക സമ്പാദിച്ചു. സ്വദേശികളായ ഇൻഡ്യൻവർഗക്കാരുമായി അവൻ നിത്യശത്രുതയിലാണ്. അയാളുടെ ജീവിതം, കർക്കശവും ഒട്ടൊക്കെ ക്രൂരവും ആയിരുന്നു. അയാളുടെ കഷ്ടതകളും അൽഭുതവികാരങ്ങളും കുടുംബാംഗങ്ങളും കൂടെ നിന്നു് സഹിക്കുകയും അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു വന്നു. അധിനിവേശസ്ഥാനം കെട്ടിയുണ്ടാക്കുകയും നിരാധാരതാബോധം അകറ്റി മാറ്റുകയും അതിർത്തിദേശവാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവസാനമില്ലാത്ത ജോലിയായിരുന്നു. തൽഫലമായി, അവന്റെ ജോലിയുടെ കാഠിന്യത്തിനൊപ്പിച്ച് അവനും കഠിനസ്വഭാവിയായിത്തീർന്നു. അവൻ കർക്കശനും ക്രൂരനും എന്തു ആപത്തിനെയും നേരിടുവാൻ സന്നദ്ധനുമായിരുന്നു. സ്വതന്ത്രനും സമതുവിശ്വാസിയും ആയിരുന്നു, അവൻ. പദവിയെയും ധനത്തെയും അടിസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള അവസ്ഥാഭേദങ്ങൾ അവൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. പടിഞ്ഞാറൻ ദേശങ്ങൾ എല്ലാം അവനു വേണ്ടി മാത്രം ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതാണെന്നു് അവൻ ആത്മാർഥമായി വിശ്വസിച്ചു. യാതൊരു ദാക്ഷിണ്യവും കൂടാതെ എതിരെ വന്നതിനെയെല്ലാം—വനവൃക്ഷങ്ങളെയും ഹിംസ്രജന്തുക്കളെയും റെഡ്ഇൻഡ്യൻമാരെയും—ഒരു പോലെ തുത്തുവാരി ദൂരെയെറിഞ്ഞു കൊണ്ട് അവൻ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി.

അതിർത്തിദേശം—അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ

പടിഞ്ഞാറൻ യാത്രയുടെ പ്രത്യക്ഷഫലങ്ങൾ കുറച്ചൊന്നുമായിരുന്നില്ല.

1830–നു് ശേഷം ഇരുപതാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആരംഭകാലം വരെ ആ നീക്കം മിക്കവാറും ഇടതടവില്ലാതെ തുടർന്നു പോന്നു. ആദ്യം, അക്കാലത്തിനു് മുമ്പു് ദൃശ്യമായിരുന്ന ഫലങ്ങളെപ്പറ്റി ആലോചിക്കാം. വടക്കെ അമേരിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡത്തിൽ നേരത്തെ തന്നെ അധിനിവേശം ഉറപ്പിച്ച മറ്റു ജനങ്ങളുമായി സമ്പർക്കത്തിലും സംഘട്ടനത്തിലും ഏർപ്പെടുന്നതിനു് യു. എസിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്, ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മുന്നോടികളായി അവിടെ എത്തിച്ചേർന്ന ആളുകളായിരുന്നു. അവരിൽ പ്രധാനികളും റെഡ്ഇൻഡ്യൻമാരാണു്. മുന്നോടികളും അവരുമായി നിരന്തരസംഘട്ടനത്തിലേർപ്പെട്ടു. സംഘട്ടനരംഗം വൻതോതിലുള്ള ഭാഗം മുതൽ മെക്സിക്കോ ഉൾക്കടൽ വരെ നീണ്ടു കിടന്ന പ്രദേശവുമായിരുന്നു. അതു് പൈശാചികമായ ഒരു സംഘട്ടനം തന്നെയായിരുന്നു. കൂട്ടക്കൊലയും തലയിലെ തൊലിയുരിക്കലും രണ്ടു കൂട്ടരും മുറയ്ക്കു നടത്തി. വർഷശതങ്ങളായി തങ്ങളുടെ പൂർവികന്മാർ സ്വതന്ത്രമായി അനുഭവിച്ചു വന്നിരുന്ന ഭൂമികയ്ക്കു വേണ്ടി സാഹസികമായ യുദ്ധം റെഡ്ഇൻഡ്യന്മാർ ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ആയിരക്കണക്കിനാളുകളും ആ യുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. ക്രമേണ റെഡ്ഇൻഡ്യന്മാരെ പുറകോട്ടു തള്ളി നീക്കുകയോ നിശ്ശേഷം നിഹനിക്കുകയോ ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഫെഡറൽ ഗവണ്മെന്റു് മുന്നോടികളുടെ പുരോഗതിയെ കടലാസിലൂടെ മാത്രമെ തടഞ്ഞു നിർത്തുവാൻ തുനിഞ്ഞുള്ളു. അവശേഷിച്ച ഭൂമി റെഡ്ഇൻഡ്യന്മാരുടെ കൈവശത്തിൽ ഇരുത്താമെന്നും മുന്നേറ്റം തടയാമെന്നും ഗവണ്മെന്റു് ഉടമ്പടി ചെയ്തു. പക്ഷേ ഗവണ്മെന്റിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങൾക്കും ഉടമ്പടികൾക്കും ഒരു വിലയുമില്ലായിരുന്നു. മുന്നോടികളുടെ പ്രയാണത്തെ നിരോധിക്കുവാൻ ഒരു ഭരണകൂടത്തിനും സാധ്യമായിരുന്നില്ല. മുന്നോടികളുടെ പാച്ചിൽ എന്നതിനു് റെഡ്ഇൻഡ്യന്മാരുടെ നശീകരണം എന്നാണു് അർഥം. ഈ മുന്നേറ്റത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങളും ഏതെന്നു് വ്യവച്ഛേദിച്ചു പറയുക സാധ്യമല്ല. പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നോ രണ്ടോ സംഭവങ്ങളും ഇവിടെ പരാമർശിക്കാം. ഫാളൻ ടിംബേഴ്സി (Fallen Timbers) ൽ വച്ചു് 1794–ൽ നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ വെയിൻ (Wayne) ഇൻഡ്യൻ വർഗക്കാരുടെ സംഘടിപ്പിച്ച ഒരു സേനയെ പരാജയപ്പെടുത്തി. ഇതിനെത്തുടർന്നു് ഗ്രീൻവില്ലിൽ ഉടമ്പടി (1795) ഒപ്പു വച്ചു. റെഡ്ഇൻഡ്യൻമാരുടെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്ന വളരെയേറെ സ്ഥലം അമേരിക്കക്കാർക്കു് വിട്ടു കൊടുക്കണമെന്നായിരുന്നു അതിലെ ഒരു വ്യവസ്ഥ. 1811–ലെ ടിപ്പിക്കേനോയിലെ യുദ്ധമായിരുന്നു മറ്റൊരു പ്രധാന സംഭവം. റെഡ്ഇൻഡ്യൻമാരുടെ നിർമാർജനം യുദ്ധങ്ങളും മുഖാന്തിരമായിട്ടല്ല പ്രധാനമായും സാധിച്ചെടുത്തതു്. അനേകം കൂട്ടക്കൊലകളും സന്ധിയുടമ്പടികളും ഉണ്ടാക്കലും അവയുടെ ലംഘനവും ബലാൽക്കാരമായുള്ള കയ്യേറ്റവും എല്ലാം ആ സംഹാരക്രിയയ്ക്കു അമേരിക്കക്കാർ ഉപയോഗിച്ച ആയുധങ്ങളായിരുന്നു. 1830–നു മുമ്പുള്ള കാലങ്ങളിൽ മുന്നോടികളുടെ ക്രൂരമായ തള്ളിക്കയറ്റം നിമിത്തം മിസിസിപ്പിനദിക്കു കിഴക്കുവശം താമസിച്ചിരുന്ന ഇൻഡ്യക്കാരും അവരോടൊപ്പം അതിനു പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ഷാവാനി,

പോട്ടോവാറോമി, വ്യാൻഡോറ്റ് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ ഇൻഡ്യക്കാരും ദുസ്സഹമായ യാതനകളും ദുർവഹമായ വേദനകളും അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നു.

Florider FLORIDA

അതിർത്തിദേശങ്ങളിലേക്കുള്ള കടന്നുകയറ്റം അമേരിക്കക്കാർക്ക് ഇൻഡ്യക്കാരല്ലാത്ത ഇതരജനസമൂഹവുമായി സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടുവാൻ സൗകര്യം നൽകി. തെക്ക് ഫ്ലോറിഡയുടെ ഉടമകളായിരുന്ന സ്പെയിൻകാരുമായി അവർ ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു. 1819-ൽ അവർ ഫ്ലോറിഡ വിലക്കു വാങ്ങി. (ഒൻപതാം അധ്യായം നോക്കുക.) മെക്സിക്കോയുമായി ഇടപഴകുന്നതിനും ആ ബന്ധം വഴിതെളിച്ചു. സ്പെയിൻകാരുടെ പിടിയിൽ നിന്ന് അപ്പോഴേക്കും മെക്സിക്കോ മോചനം നേടിയിരുന്നു. 1823-ൽ മെക്സിക്കോ ഗവൺമെന്റ് ടെക്സാസിലുള്ള ഭൂമിയും പിന്നീട് മെക്സിക്കോയുടെ ഒരു ഭാഗവും കൈവശം വച്ചു കൊള്ളുവാൻ യു. എസ്. ഏ ജ്ജ് അനുമതി നൽകി. അമേരിക്ക ഈ അവസരം ഉപയോഗിച്ച് 1845-ൽ ടെക്സാസ് ആക്രമിച്ച് കീഴടക്കി. (പതിനൊന്നാം അധ്യായം നോക്കുക.) വടക്കുഭാഗത്ത്, മുന്നോടികളുടെ കയറ്റം ബ്രിട്ടനുമായി സൗഹാർദം പുലർത്താനും ഒടുവിൽ സംഘട്ടനം ഉണ്ടാക്കുവാനും പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. മെയിൻ, ഓറിഗോൺ (പതിനൊന്നാം അധ്യായം നോക്കുക.) എന്നീ സ്ഥലങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു ബ്രിട്ടനുമായി ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടി വന്നത്. അങ്ങനെ അമേരിക്കക്കാരുടെ പശ്ചിമാഭിമുഖമായുള്ള മുന്നേറ്റം മറ്റു രാജശക്തികളുമായുള്ള അവരുടെ ബന്ധത്തിനു സാരമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. അതു നിമിത്തം യു. എസ്. ഏ ജ്ജ് പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കാണേണ്ടതായും വന്നു.

ഘടകസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ അമേരിക്കക്കാർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയും അതിർത്തിദേശം അതിപ്രധാനമായി സ്പർശിച്ചു. ഒന്നാമത് അതു ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ മൂലഘടകം അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ സന്നിവേശിപ്പിച്ചു. അമേരിക്കയിലെ ആദ്യകാലരാജ്യതന്ത്രജ്ഞപ്രധാനികളും വാഷിംഗ്ടണെയും ജെഫേഴ്സണെയും പോലെയുള്ള തോട്ടം ഉടമകളോ ഹാമിൽട്ടനെപ്പോലെയുള്ള നഗരജീവികളോ ആയിരുന്നുവല്ലോ. പടിഞ്ഞാറൻ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ വളർച്ചയോടുകൂടി പുതിയ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാർ രംഗത്ത് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. 1812-ലെ യുദ്ധക്കഴുകനായ കെൻറക്കിയിലെ ഹെൻറി ക്ലേ ആ വിധമുള്ളവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു. മുന്നേറ്റത്തിൽ സദാ ആകാംക്ഷയുണ്ടായിരുന്ന ആ നവാഗതന്മാർ, പഴയ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരെ അപേക്ഷിച്ച് ജനകീയാഭിപ്രായങ്ങളെ കൂടുതലായി ബഹുമാനിക്കുന്നവരായിരുന്നു; ഉന്മേഷശാലികളും ഊർജസ്വലന്മാരും ആയിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറൻ കർഷകരെയാണ് അവർ പ്രതിനിധാനം ചെയ്തത്. വടക്കുള്ള വ്യാപാരികളോടും വ്യവസായികളോടും തെക്കുള്ള പഞ്ഞിക്കൃഷി ഉടമകളോടും മാത്സര്യമനോഭാവം പുലർത്തിപ്പോന്ന പുതിയ ഒരു വിഭാഗവും, പ്രവർത്തനമണ്ഡലത്തിലേക്കു വന്നു. അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയത്തിലെ ഒരു നവചൈതന്യശക്തിയായിരുന്ന പടിഞ്ഞാറുള്ളവർ. അവരുടെ പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു്

ടെന്നസിയിലെ ആൻഡ്രൂ ജാക്സനെ 1829–ൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു. പടിഞ്ഞാറന്മാർക്കു് അധികകാലം കാത്തിരിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. അതിലും പ്രഗൽഭനായ മറെറാരാൾ കൂടി ആ സ്ഥാനം മുപ്പത്തിരണ്ടു വർഷത്തിനു ശേഷം അലങ്കരിച്ചു. ഏബ്രഹാം ലിങ്കൺ ഒരു അതിർത്തിദേശവാസിയുടെ പുത്രനായിരുന്നു. മറു പല പടിഞ്ഞാറൻ കുടുംബങ്ങളെയും പോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബവും അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറൻദേശത്തേക്കു പ്രയാണം ചെയ്യാനുള്ള ശീലം അവരെയും ബാധിച്ചിരുന്നു. ആ കുടുംബം, പെൻസിൽവേനിയയിൽ നിന്നും കെൻറക്കിയിലേക്കു് നീങ്ങി. അവിടെ വച്ചാണു് ഏബ്രഹാം ലിങ്കൺ ജനിച്ചതു്. കെൻറക്കിയിൽ നിന്നു് ഇൻഡ്യാനയിലേക്കും ഇൻഡ്യാനയിൽ നിന്നു് ഇല്ലിനോയിയിലേക്കും ആ കുടുംബം പിന്നീടു മാറിത്താമസിച്ചു.

ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പാശ്ചാത്യസത്ത മാത്രമല്ല അമേരിക്കൻരാഷ്ട്രീയത്തിനു് 'അതിർത്തിസങ്കല്പം' സംഭാവന ചെയ്തതു്. അതിലും പ്രധാനമായ മറെറാന്നു കൂടി യു. എസ്. ഏ യുടെ ആദ്യകാലചരിത്രത്തിൽ നാമ്പെടുത്തു. പടിഞ്ഞാറൻ ടെറിട്ടറികളുടെ ഉദയം ശല്യകാരിയായ ഒരു മഹാപ്രശ്നം കൂടി അവതരിപ്പിച്ചു. അടിമസംപ്രദായം അനുവദനീയമാണോ അല്ലയോ എന്നായിരുന്നു പ്രശ്നം. 1819–20–ൽ ഈ പ്രശ്നം ഇടംപ്രഥമമായി പൊന്തി വന്നു. എന്നാൽ, അതു് മിസ്സൗറിസന്ധി (1820–ഒൻപതാം അധ്യായം) അതിനു് താൽക്കാലികമായ ശാന്തി നൽകി. പക്ഷേ, വീണ്ടും വീണ്ടും അതു തലയുയർത്തുക തന്നെ ചെയ്തു. പുതിയ മുന്നോടികളും പുതിയ സ്ഥലം കൈവശപ്പെടുത്തുകയും പുതിയ പുതിയ ടെറിട്ടറികളും ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്യുമ്പോഴെല്ലാം അതിന്റെ പ്രതിധ്വനി കേൾക്കാമായിരുന്നു. അതിർത്തിദേശത്തിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള നീക്കം, അമേരിക്കയിലെ രണ്ടു വിഭാഗക്കാരെ തമ്മിൽ കൂടുതൽ കൂടുതൽ അകററി. അടിമസമ്പ്രദായത്തിന്മേലുള്ള അഭിപ്രായസംഘട്ടനം അത്രയ്ക്കു് ഗുരുതരമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. 1850–ലെ അമേരിക്കൻ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ നാന്ദി ഈ സംഘട്ടനം ആയിരുന്നു (പതിമൂന്നാം അധ്യായം).

19–ാം ശതകത്തിലെ അമേരിക്കൻ ചരിത്രം അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്ന പല പ്രശ്നങ്ങളും, അതിർത്തിദേശത്തിന്റെ മുന്നേറ്റം, പ്രത്യക്ഷമായോ പരോക്ഷമായോ സൃഷ്ടിച്ചവയായിരുന്നു. റെഡ്ഇൻഡ്യക്കാരുമായുള്ള ക്രൂരമായ സംഘട്ടനം, ബ്രിട്ടനും മെക്സിക്കോയുമായുള്ള യുദ്ധം, ബ്രിട്ടനുമായുള്ള 1840–ലെ കലഹം, പുതിയ ഒരു ജനാധിപത്യവിഭാഗത്തിന്റെ ഉദയം, അടിമസംപ്രദായത്തിന്റെ വ്യാപനം സംബന്ധിച്ച തെക്കരും വടക്കരുമായുള്ള ശ്രുക്ഷമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം എന്നിവയായിരുന്നു ആ പ്രശ്നങ്ങളിൽ പ്രധാനം. ഇക്കാരണത്താൽ 19–ാം ശതകത്തിലെ അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തെ സ്വാധീനം ചെയ്ത ഏററവും വലിയ നിർണായകശക്തി, 'എന്നും എന്നും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന അതിർത്തിദേശ'മായിരുന്നു എന്നു് വിവരിക്കപ്പെട്ടു പോരുന്നു.

മാഡിസൺ, മൺറോ, ജോൺകിൻസി ആഡംസ് (1814-29)

യുദ്ധാനന്തരപ്രശ്നങ്ങൾ (1814–17)

– Tariff –

1812–ലെ യുദ്ധം, അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ യുഗത്തിന്റെ സമാരംഭം കുറിച്ചു. അതിന്റെ ആദ്യസംഭാവന രാജ്യമാകെ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്ന വിഷമതകളാണ്. എങ്കിലും, ഇതേ കാലത്തു് ഇംഗ്ലണ്ടു് അനുഭവിച്ച കൊണ്ടിരുന്നിടത്തോളം ഉഗ്രയാതനകൾ അമേരിക്കയ്ക്കു നേരിടേണ്ടി വന്നില്ല. പക്ഷേ പുതുതായി രൂപം കൊണ്ട വ്യവസായമണ്ഡലങ്ങളിൽ കഠിനമായ തൊഴിലില്ലായ്മ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. യുദ്ധകാലത്തു് വിൽപനയ്ക്കു് സൗകര്യം ലഭിക്കാതെ കെട്ടിക്കിടന്ന സാധനങ്ങൾ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വ്യവസായികൾ അമേരിക്കൻ കമ്പോളത്തിൽ കൊണ്ടു വന്നു കുമ്പാരം കൂട്ടി. തീരെ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു അവയെല്ലാം വിറ്റഴിക്കുവാൻ ആ വ്യവസായികൾ സമ്മതിച്ചു. ഈ നീക്കം അമേരിക്കൻ വ്യവസായികൾക്കു് കഠിനമായ ഒരു ആഘാതമായിത്തീർന്നു. അവരുടെ വക പല തുണിമില്ലുകളും അച്ചുവാർപ്പുശാലകളും അടച്ചിടേണ്ടി വന്നു. തീരുവച്ചുങ്കത്തിന്റെ മാതൃകയിൽ എന്തെങ്കിലും സംരക്ഷണം ലഭിക്കണമെന്നു് അവർ മുറവിളി കൂട്ടി. ന്യൂയോർക്കു്, ന്യൂജെഴ്സി, പെൻസിൽവേനിയ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലെ വ്യവസായികളോടൊപ്പം ഒഹായോ, കെൻറക്കി, ടെന്നസി എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാരും പരാതിക്കാരായി മുന്നോട്ടു വന്നു. തുകലിനും ചണത്തിനും സംരക്ഷിതക്കമ്പോളത്തിൽ കൂടുതൽ വില കിട്ടുവാൻ സാധ്യത ഉണ്ടാകുമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ. കൃഷിയിൽ നിന്നും ജൈമെക്കയിൽ നിന്നും പഞ്ചസാര ഇറക്കുമതി ചെയ്യുവാനുള്ള അനുവാദം ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ലൂയിസിയാനയിലെ കരിമ്പു കൃഷിക്കാരുടെ സ്ഥിതിയും വളരെ കഷ്ടതരമായിത്തീർന്നിരുന്നു. അവരും സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി മറ്റുള്ളവരോടൊപ്പം പ്രക്ഷോഭണം തുടങ്ങി. ഇറക്കുമതിച്ചുങ്കം ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നു് വാദിച്ച പ്രക്ഷോഭകാരികൾക്കു് 1812–ലെ യുദ്ധക്കഴുകന്മാരായ ക്ലേയും കൽഹൂനും (Calhoun) നേതൃത്വം നൽകി. ക്ലേ ഒരു ഉറച്ച ദേശീയവാദിയായിരുന്നു. സ്റ്റോറുകളുടെയോ വിഭാഗങ്ങളുടെയോ ഒരു സമൂഹമായിട്ടല്ല അമേരിക്കയെ അദ്ദേഹം വീക്ഷിച്ചതു്. അമേരിക്കയെ ഒരു സമഗ്രഘടകമായി മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു കാണാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഒരു വിഭാഗത്തിനു ലഭി

ക്കുന്ന ഗുണങ്ങളും, രാജ്യമാകെയുള്ള വിഭാഗങ്ങൾക്കു കൂടി പ്രയോജനപ്പെടണമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ആശയഗതിക്കു് 'അമേരിക്കൻസരണി' (അമേരിക്കൻ സിസ്റ്റം) എന്നു് അദ്ദേഹം പേരു നൽകി. വ്യാപാര–വ്യവസായ–കാർഷികമണ്ഡലങ്ങളെ ഒരു പോലെ ഉത്തേജിപ്പിച്ച ഒരു ആശയമായിരുന്നു ഇതു്. ഈ ഉദ്ദേശ്യസാധ്യത്തിനായി എല്ലാ യൂറോപ്യൻ ഉൽപാദകന്മാരെയും ബാധിക്കുന്ന വിധം ഒരു തീരുവ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതോടെ വടക്കൻ സ്റ്റേറുകളിലെ വ്യവസായങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കും. വ്യാവസായികനഗരങ്ങളിൽ വർധിച്ചു വരുന്ന ജനങ്ങൾക്കു ആവശ്യമായ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ വിറ്റഴിക്കുവാൻ അതോടെ പടിഞ്ഞാറും തെക്കുമുള്ള കർഷകർക്കു് നല്ല വിപണികൾ ഉണ്ടാവും. അതിനു പകരം കർഷകർക്കാവശ്യമുള്ള വ്യാവസായികോൽപന്നങ്ങൾ കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു് അവിടെ നിന്നും വാങ്ങുവാനും കഴിയും. ഈ വിധം അമേരിക്കയെ സമഗ്രമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുവാനുള്ള മാർഗം തെളിഞ്ഞു വരികയും ചെയ്യും.

പ്രശംസനീയമാം വിധം ആവിഷ്കൃതമായ ഒരു പദ്ധതിയായിരുന്നു ഇതു്. എങ്കിലും, അതിനു രണ്ടു വൈകല്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമതു് തെക്കിലെ ഉടമ്പടിയെത്തുടർന്നു് ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടുകാർ തീരുവച്ചുങ്കത്തെപ്പറ്റി ഏകാഭിപ്രായക്കാരല്ലാതായിത്തീർന്നു. ഉല്പാദകർ അതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. കച്ചവടക്കാരും കപ്പലുടമകളും അതിനെ എതിർത്തു. രണ്ടാമതു് ക്ലേയുടെ പദ്ധതിയിൽ തെക്കൻ സ്റ്റേറുകാർക്കു് യാതൊരു സ്ഥാനവും ഇല്ലായിരുന്നു. കരിമ്പുകൃഷിക്കാർ തീരുവച്ചുങ്കം വേണമെന്ന പക്ഷക്കാരായിരുന്നു. എന്നാൽ എണ്ണത്തിലധികമുള്ള പരുത്തിക്കൃഷിക്കാർ അതിൽ യാതൊരു താൽപര്യവും കാണിച്ചില്ല. വ്യാവസായികോൽപന്നങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുകാർ എത്ര കൊണ്ടു വന്നു മറിക്കുന്നതും അവർക്കു് സന്തോഷമായിരുന്നു. നിർമിതസാധനങ്ങൾ എത്രയും കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു് സ്വദേശത്തു ലഭിക്കണമെന്നേ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഏതു ചുറ്റുപാടിലും, അവരുടെ പഞ്ഞി ഇംഗ്ലണ്ടിലെത്താതെ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. യഥാർഥത്തിൽ 'അമേരിക്കൻസരണി' തെക്കർക്കു് പ്രയോജനപ്രദമായിരുന്നില്ല. 1816–ൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട താരിഫ് ബില്ലിനെ കൽഹൂനും തെക്കൻ സ്റ്റേറുകളിലെ കോൺഗ്രസു് പ്രതിനിധികളും അനുകൂലിച്ചു വോട്ടു ചെയ്തു. വ്യാവസായികമായി അൽപമെങ്കിലും ആ പ്രദേശം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുമെങ്കിൽ അത്രയും ആവട്ടെ എന്നായിരുന്നു അവരുടെ ചിന്താഗതി. എന്നാൽ പരുത്തിക്കൃഷിയിൽ തെക്കർ മുടക്കിയിരുന്ന മൂലധനം വർധിച്ചതോടെ യാങ്കികളുടെ (Yankee) * മടിശ്ശീല നിറഞ്ഞു.

---

* 'യാങ്കി' എന്ന പദം ആദ്യം അമേരിക്കയിൽ ഉപയോഗിച്ചതു് ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലുള്ള ആളുകളെ സംബോധന ചെയ്യുന്നതിനായിരുന്നു. പിന്നീടു് വടക്കൻ സ്റ്റേറുകളിലുള്ള ആളുകളെയും, ഒടുവിൽ അമേരിക്കക്കാരെ മൊത്തത്തിലും ആ പേരു കൊണ്ടു വിളിച്ചു തുടങ്ങി. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഭടന്മാർ അവരുടെ ഏതിരാളികളെ 'യാങ്കികൾ' എന്നു വിളിച്ചു പോന്നു. അതുപോലെ തന്നെ 'സിവിൽവാർ' ഉണ്ടായപ്പോൾ തെക്കൻ ഭടന്മാരും ഈ പേരു തന്നെ ആവർത്തിച്ചു. എന്തായാലും, ഈ പദത്തിന്റെ നിഷ്പത്തിയെപ്പറ്റി ഒന്നും നിശ്ചിതമായി പറയാനാവില്ല.

അതു കണ്ടപ്പോഴേ മുതൽ തെക്കൻകർഷകർ തീരുവയെ എതിർക്കാൻ തുടങ്ങി. തെക്കൻ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ പ്രമുഖനായി പിന്നെയും വളരെ നാൾ ജീവിച്ച കൽഹൂൻ തീരുവച്ചങ്കത്തിന്റെ തീരാശത്രുവായി മാറിയതു്, തദ്ദേശവാസികളുടെ ഈ വികാരങ്ങളും ശരിക്കറിഞ്ഞതു കൊണ്ടായിരുന്നു.

— NEW BANK —

മാഡിസൺ രണ്ടാമതു പ്രസിഡൻറായ കാലത്തു് വരുത്തിയ മറെറാരു പരിഷ്ക്കാരവും പ്രാധാന്യമുള്ളതാണു്. താരിഫ്നിയമത്തെപ്പോലെ തന്നെ, ഇതും അമേരിക്കയുടെ വ്യവസായാഭിവൃദ്ധിക്കു വളരെ ഏറെ പ്രയോജനപ്പെട്ടു. 1811–ൽ ബാങ്കു് ഓഫ് അമേരിക്കയുടെ 'ചാർട്ടർ' കാലാവധി അവസാനിച്ചു. അതിന്റെ കാലാവധി ഉടനടി നീട്ടുകയുണ്ടായില്ല. 1816–ൽ രണ്ടാമത്തെ അമേരിക്കൻ ബാങ്കു് ചാർട്ടർ ചെയ്തു. അതിന്റെ പ്രവർത്തനകാലാവധി ഇരുപതു വർഷമാക്കി നിശ്ചയപ്പെടുത്തി. ആകെയുള്ള ഇരുപത്തിയഞ്ചു ഡയരക്ടർമാരിൽ അഞ്ചിലൊരു ഭാഗം പേരെ നിയമിക്കാനുള്ള അധികാരം ഗവണ്മെൻറിനാക്കി. ആകെയുള്ള ബാങ്കുമൂലധനമായ മൂന്നര കോടി ഡോളറിൽ അഞ്ചിലൊരു ഭാഗം ഗവണ്മെൻറു തന്നെ മുടക്കി.

ജെയിംസു് മൺറോ,
സന്മനോഭാവത്തിന്റെ വർഷങ്ങൾ (1817–25)

ആദ്യത്തെ അഞ്ചു് അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻറുമാരിൽ നാലു പേരും വെർജീനിയക്കാരായിരുന്നു. വെർജീനിയാവംശപരമ്പരയിലെ അവസാനത്തെ അവകാശി ജെയിംസു് മൺറോ ആയിരുന്നു. മൺറോ, മാഡിസന്റെ ഭരണകാലത്തു് സ്റ്റേറ്റ്സെക്രട്ടറി ആയി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. 1816–ലെ പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് 183 വോട്ടും ഫെഡറലിസ്റ്റു് എതിരാളിക്കു് 34 വോട്ടും ലഭിച്ചു. അന്നു് ഫെഡറലിസ്റ്റുകക്ഷി മൃതപ്രായമായിരുന്നു. റിപ്പബ്ലിക്കൻകക്ഷി, ഫെഡറലിസ്റ്റുകക്ഷിയുടെ പല ആശയസംഹിതകളും അതിനകം അംഗീകരിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ ഒരു ഘട്ടത്തിൽ മാത്രമേ അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ, കക്ഷിമാൽസര്യത്തിന്റെ മനോഭാവം മങ്ങിയിരുന്നുള്ളു. അതു കൊണ്ടു്, മൺറോയുടെ എട്ടു വർഷക്കാലത്തെ ഭരണകാലത്തിനു് 'സന്മനോഭാവത്തിന്റെ വർഷങ്ങൾ' എന്ന പ്രശസ്തി ലഭിച്ചു. 1820–ൽ അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുത്തതു് ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തോടെയാണു്. ഒരേ ഒരു വോട്ടു മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനു എതിരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു.

The Rise of the Nation

മൺറോയുടെ ഭരണകാലത്തു് പശ്ചിമാഭിമുഖമായ വികസനം അതിദ്രുതം നടന്നു. പുതിയ ആറു സ്റ്റേറ്റുകളെ യൂണിയനിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു എന്നതു് ഈ വസ്തുതയ്ക്കുള്ള തെളിവായി എടുത്തു കാട്ടാം. അങ്ങനെ യൂണിയനിൽ ചേർന്ന സംസ്ഥാനങ്ങൾ ഇൻഡിയാന (1816), മിസിസിപ്പി (1817), ഇല്ലിനോയി (1818), അലബാമാ (1819), മെയ്ൻ (1820), മിസ്സൗറി (1821) എന്നിവയാണു്. ഭൂമിയുടെ

കാര്യത്തിലുണ്ടായ ഊഹക്കച്ചവടമാണ്. മറ്റൊരു ലക്ഷണം. 1819–ൽ ഈ പ്രവണത, പടിഞ്ഞാറൻ ഭാഗങ്ങളിൽ വാണിജ്യപരമായ വലിയ അസ്വസ്ഥത ഉളവാക്കി. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ബാങ്ക് ഈ അസ്വസ്ഥത വർധിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ട പ്രോൽസാഹനം നൽകി. ഭൂമിയുടെ വില വാങ്ങലിനെ തുടർന്ന് അനേകം കൃഷിക്കാർ ബാങ്കിലെ കടക്കാരായിത്തീർന്നു. ഈ അസ്വസ്ഥതയെ ഒട്ടൊക്കെ ശാന്തമാക്കിയതു 1820–ലെ പബ്ലിക്ക് ലാൻഡ് ആക്ട് (Public Land Act) ആയിരുന്നു. ഈ നിയമം നിമിത്തം ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നും വാങ്ങിയ ഭൂമിയുടെ വില തീരെ താഴ്ന്നു. കടമായി വസ്തു വാങ്ങുന്ന ഏർപ്പാടു്, ഇതോടെ ഗവണ്മെൻറു് നിർത്തിവയ്പിച്ചു. എന്നാൽ പടിഞ്ഞാറൻ കൃഷിക്കാർ ഒരിക്കലും ബാങ്കുമായുള്ള ഇടപാടുകളും ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവരുടെ എല്ലാ വിഷമതകളും കാരണം ബാങ്കായിരുന്നു എന്നു് അവർ കുറ്റപ്പെടുത്തി.

സ്പെയിനിന്റെ താൽപര്യങ്ങളെ നിഹനിച്ചു കൊണ്ടായിരുന്നു തെക്കൻ ദിക്കിലേക്കുള്ള വികസനം. ഇന്നു് ഫ്ളോറിഡ എന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന ഭൂപ്രദേശം അക്കാലത്തു് സ്പെയിൻകാരുടെ ഉടമയിലായിരുന്നു. ക്രീക്കു്, സെമിനോൾസ് എന്നിവിടങ്ങളിലെ റെഡ് ഇൻഡ്യൻമാർ, ഈ പ്രദേശത്തിലൊരു ഭാഗം കയ്യടക്കി വച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു. മിസിസിപ്പിനദീമുഖത്തിനു ചുറ്റും അധിവാസമുറപ്പിച്ചിരുന്ന അമേരിക്കൻമാരെ കൊള്ളയടിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു താവളമായിട്ടാണ് ആ കൈവശപ്രദേശം അവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതു്. 1818–ൽ ആൻഡ്രൂ ജാക്സൺ, അവർക്കെതിരായി ഒരു സൈനികാക്രമണം നടത്തി, അവരെ ഫ്ളോറിഡയുടെ ഉൾഭാഗത്തേക്കു തുരത്തി. അതിനു ശേഷം അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടേക്കു സൈനികരെ നീക്കി. സ്പെയിൻകാരുടെ വകയായിരുന്ന പെൻസക്കോള തുടങ്ങിയ പട്ടണങ്ങളും കൈവശപ്പെടുത്തി. പ്രകോപനപരമായ ഈ നടപടി കൊണ്ടും ജാക്സൺ തൃപ്തനായില്ല. അംബ്രിസ്റ്റർ, ആർബത്ത്നോട്ട് എന്നീ രണ്ടു ബ്രിട്ടീഷുകാർ പെൻസക്കോളയോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തെ എതിർത്തു നിന്നവരായിരുന്നു. അവരെ രണ്ടു പേരെയും ജാക്സൺ നിഷ്കരുണം വധിച്ചു. അന്തർദേശീയമായ പല കുഴപ്പങ്ങൾക്കും കാരണമാകുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു ഈ കൊല. ജാക്സന്റെ മന്ത്രിസഭയിലെ ഭൂരിപക്ഷം അംഗങ്ങളും ഇതിനെ എതിർത്തു. യുദ്ധകാര്യസെക്രട്ടറിയായിരുന്ന കൽഹൂൻ സൈനികകോടതി മുഖാന്തിരം ജാക്സനെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ സ്റ്റേറ്റു് സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ജോൺ ക്വിൻസി ആഡംസു്, ജാക്സനെ അനുകൂലിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിശ്രമഫലമായി മന്ത്രിസഭയും ഒടുവിൽ ജാക്സന്റെ പക്ഷത്തേക്കു വന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് പൗരന്മാർ രണ്ടു പേരും ചെയ്തതു് വലിയ തെറ്റാണു് എന്നു് ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു് ബോധ്യമായതോടെ അവരുടെ പ്രതിഷേധം അവർ പിൻവലിച്ചു. സ്പെയിൻകാരുടെ വകയായുണ്ടായിരുന്ന അധികാരശക്തി അതിദ്രുതം അസ്തപ്രഭമായിക്കൊണ്ടു വരികയായിരുന്നു. ഉണ്ടായ നഷ്ടങ്ങൾക്കു പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കുവാൻ സ്പെയിൻ അവസരം കാത്തു് കഴിയുകയായിരുന്നു. രണ്ടുപാധികൾക്കു് വിധേയമായി ഫ്ളോറിഡ അമേരിക്കയ്ക്കു വിട്ടു കൊടുക്കണമെന്നു് ഒരു നിർദേശം

സ്പെയിൻകാർ ഉന്നയിച്ചു. ഒന്നാമതു് ടെക്സാസിന്റെ മേൽ അമേരിക്കക്കാർക്കു് ഉണ്ടായിരുന്ന അവകാശം ഉപേക്ഷിക്കണം. രണ്ടാമതു് അമേരിക്കൻ പൗരന്മാക്കു് സ്പെയിൻകാർ കൊടുത്തു തീർക്കേണ്ടിയിരുന്ന അമ്പതു ലക്ഷം ഡോളറിന്റെ ബാധ്യത അമേരിക്കൻ ഗവണ്മെൻറു് ഏറ്റെടുക്കണം. ഈ നിർദേശം അമേരിക്ക സ്വീകരിച്ചു. 1819—ൽ അങ്ങനെ ഫ്ലോറിഡ അമേരിക്കൻ 'ടെറിട്ടറി'യായി ത്തീർന്നു. യൂണിയനിലെ ഒരു സ്റ്റേറ്റായി ഫ്ലോറിഡയെ പ്രവേശിപ്പിച്ചതു് പിന്നെയും ഇരുപത്തിയാറു വർഷം (1845) കഴിഞ്ഞിട്ടായിരുന്നു.

പിൽക്കാലത്തു് അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രത്തെ തന്നെ പിളർന്ന നീഗ്രോ അടിമ പ്രശ്നം അത്യന്തം ഗൗരവമുള്ള ഒരു തർക്കവിഷയമായിതീർന്നതു് മൺറോയുടെ കാലത്തായിരുന്നു. 1818—ൽ യൂണിയനിലെ ഒരു സ്റ്റേറ്റു് ആയി നിൽക്കുവാനുള്ള പ്രവേശനാനുവാദത്തിനു് മിസ്സൗറി അഭ്യർഥിച്ചു. അടിമസംപ്രദായം അക്കാലത്തു് മിസ്സൗറിയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കിലെ കോൺഗ്രസ്സംഗമായ ജോൺടാഡ്മാഡ്ജ്, ഈ അവസരത്തിൽ അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയ്ക്കു ഒരു ഭേദഗതി ഉന്നയിച്ചു. അടിമസമ്പ്രദായം മേലാൽ മറ്റിടങ്ങളിലേക്കു് വ്യാപിപ്പിക്കയില്ലെന്നു് മിസ്സൗറി ആദ്യം സമ്മതിക്കണം. യൂണിയനിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ചതിനു ശേഷം ജനിക്കുന്ന നീഗ്രോശിശുക്കൾക്കു് ഇരുപത്തിയഞ്ചു വയസ്സു് പ്രായമാകുമ്പോൾ അവരെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്നു് സ്വതന്ത്രരാക്കണം. ഈ രണ്ടു വ്യവസ്ഥകളും സമ്മതിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ മിസ്സൗറിയെ യൂണിയനിൽ ചേർക്കാൻ പാടുള്ളൂ എന്നായിരുന്നു ടാഡ്മാഡ്ജിന്റെ നിർദേശം. അക്ഷരാർഥത്തിൽ മിസ്സൗറിയെ ഒരു അടിമകളില്ലാസ്റ്റേറ്റു് എന്ന നിലയിൽ യൂണിയനിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുക എന്നു് ചുരുക്കം. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടും വടക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകോൺഗ്രസ്പ്രതിനിധികളും ടാഡ്മാഡ്ജിനെ അനുകൂലിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദേശം രണ്ടു ചോദ്യങ്ങളും ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു വന്നു. ഒന്നു് അടിമസമ്പ്രദായം, രണ്ടു് തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ രാഷ്ട്രീയമായ സ്വാധീനശക്തി. ലൂയിസിയാനയുടെ വിലവാങ്ങലോടു കൂടി അടിമസംപ്രദായം പടർന്നു വ്യാപിക്കുമെന്നും അതു വഴി ആശയഗതിയിലും ജീവിതരീതിയിലും തീരെ ഭിന്നരായ ദാക്ഷിണാത്യന്മാരുടെ സ്വാധീനശക്തിക്കു് യൂണിയൻ മുഴുവൻ വിധേയമായിത്തീരുമെന്നുമായിരുന്നു ഔത്തരാഹന്മാരുടെ ഭീതി. അതേ സമയം തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയമായ പദവി അപകടത്തിലായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു് ദാക്ഷിണാത്യർക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. 1820—ൽ ദാക്ഷിണാത്യരുടെ ജനസംഖ്യ 4485000—വും ജനപ്രതിനിധികളുടെ എണ്ണം 81—ഉം ആയിരുന്നു. ഔത്തരാഹന്മാരുടെ ജനസംഖ്യ അതേ കാലത്തു് 5122000 വും ജനപ്രതിനിധികളുടെ സംഖ്യ 105—ഉം ആയിരുന്നു. അവരുടെ ജനസംഖ്യ ദക്ഷിണദേശത്തേക്കാൾ അതിവേഗം വർധമാനമായി വരികയും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ദക്ഷിണദേശം അതിന്റെ ശക്തിതുലനം നിലനിത്തി പോന്നതു് സെനറ്റു് വഴിയായിരുന്നു. സെനറ്റിൽ പതിനൊന്നു സ്വതന്ത്രാംഗങ്ങളും അത്രയും തന്നെ അടിമാംഗങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ലൂയിസിയാനവാങ്ങൽപദ്ധതിപ്ര

കാരം വകഞ്ഞെടുക്കുന്ന സ്റ്റേറ്റുകളും സ്വതന്ത്രമാവാൻ അനുവദിച്ചാൽ ദക്ഷിണദേശത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയശക്തി അതോടെ അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു.

ടാംമാഡ്ജിന്റെ ഭേദഗതി രാജ്യമെങ്ങും രൂക്ഷമായ വാദപ്രതിവാദം ഇളക്കി വിട്ടു. പ്രതിനിധിസഭ (ഹൗസ്) അതു പാസ്സാക്കി. എന്നാൽ സെനറ്റ് തള്ളി. വിവാദപ്രശ്നം താൽക്കാലികമായി പരിഹരിക്കപ്പെട്ടതു് സഭയുടെ അടുത്ത സമ്മേളനത്തിലാണു്. മെസാച്ചുസെറ്റ്സിൽ നിന്നു് വേർപിരിഞ്ഞു് പ്രത്യേകം ഒരു സ്റ്റേറ്റായി യൂണിയനിൽ ചേരുന്നതിനു് മെയിനിലെ (Maine) ജനങ്ങളും ഒന്നടങ്കം ചേർന്നു് ഒരു അപേക്ഷ ഹൗസിനു സമർപ്പിച്ചു. മിസ്സൗറിയെ ഒരു അടിമസ്റ്റേറ്റു് എന്ന നിലയിൽ അകറ്റി നിർത്തുന്നിടത്തോളം കാലം മെയിൻ സ്റ്റേറ്റിനു് പ്രവേശനാനുവാദം കൊടുക്കരുതു് എന്നു് അടിമസ്റ്റേറ്റിലെ സെനറ്റർമാർ വാദിച്ചു. രണ്ടു വിഭാഗക്കാരുടെയും വാദം ഭാഗികമായി സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ടു്, അവസാനം ഒരു തീരുമാനം എടുത്തു. ഇതു് മിസ്സൗറിഅനുരഞ്ജനം (1820) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ഈ അനുരഞ്ജനക്കരാർ അനുസരിച്ചു് മെയിൻ—നെ ഒരു സ്വതന്ത്രസ്റ്റേറ്റായും മിസ്സൗറിയെ ഒരു അടിമസ്റ്റേറ്റായും യൂണിയനിൽ ചേർത്തു. മിസ്സൗറിസ്റ്റേറ്റിന്റെ അതിർത്തിക്കപ്പുറത്തേക്കു് അടിമഫാർപ്പാടു് വ്യാപിക്കാൻ അനുവദിച്ച കൂടാ എന്നൊരു വ്യവസ്ഥ കൂടി കരാറിൽ കൂട്ടിച്ചേർത്തിരുന്നു.

Results of the Missouri Compromise

ഈ സംഭവവികാസത്തിന്റെ ഫലങ്ങളിലൊന്നു് ദാക്ഷിണാത്യരുടെ മനോഭാവത്തിൽ വന്ന വ്യത്യാസമായിരുന്നു. അടിമസമ്പ്രദായം നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കുകയാണു് ഔത്തരാഹരുടെ അന്തിമലക്ഷ്യമെന്നു് ദാക്ഷിണാത്യർ ബലമായി വിശ്വസിച്ചു. അതു കൊണ്ടു്, ഈ സ്ഥാപനത്തെ എന്തു വില കൊടുത്തും സംരക്ഷിക്കണമെന്നു് അവർ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തു. ഒരു പ്രത്യേക വിഭാഗം തന്നെയാണു് തങ്ങളെന്നു ദാക്ഷിണാത്യർക്കു പൂർണബോധമുണ്ടായി. ജീവിതവീക്ഷണത്തിലും സംപ്രദായത്തിലും അവർ ഔത്തരാഹന്മാരിൽ നിന്നു് വിഭിന്നരാണു്. പരസ്പരവിരുദ്ധമായ ഈ ആശയഗതി നിമിത്തം, രണ്ടുകൂട്ടരെയും അകറ്റി മാറ്റിയ പ്രശ്നം അതു പോലെ നിലനിന്നതേയുള്ളു. ദീർഘവീക്ഷണചതുരരായ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർ വരാനിരിക്കുന്ന വിപത്തിന്റെ ഭീകരരൂപം നേരത്തേ കണ്ടു. മുൻപ്രസിഡന്റു് ജെഫേഴ്സൺ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. 'അർധരാത്രിയിൽ അഗ്നിശമനയന്ത്രത്തിന്റെ മണിയടി കേട്ടിട്ടെന്ന പോലെ ഈ അടിയന്തിരപ്രശ്നം എന്നെ തട്ടിയുണർത്തുകയും സംഭീതനാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.' 'ഉൽക്കടവും ശോകമയവുമായ ഒരു ബൃഹദ്ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മുഖമുദ്രയായിട്ടാണു്' ഈ പ്രശ്നത്തെ ജോൺകവിൻസി ആഡംസ് കണ്ടതു്.

ഒരു സ്റ്റേറ്റിനുള്ളിൽ നിലവിലുള്ള അടിമസമ്പ്രദായകാര്യത്തിൽ ഇടപെടുവാൻ കോൺഗ്രസിനെ ഭരണഘടന അനുവദിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു് ഒരു ചോദ്യം മിസ്സൗറിസ്റ്റേറ്റിന്റെ പ്രവേശനാനുവാദം സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ വാദപ്രതിവാദ

വേളയിൽ ഉയർന്നു വന്നു. അമേരിക്കയിലെ സുപ്രീംകോടതി ചീഫ്ജസ്റ്റീസു മാരിൽ ഏറ്റവും സമുന്നതനായ ഒരു മഹാവ്യക്തി തന്റെ വിധിന്യായങ്ങളും വഴി ഭരണഘടനയെ വിദഗ്ധമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു് ചരിത്രം സൃഷ്ടിച്ചു കൊ ണ്ടിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. 1801മുതൽ 1835 വരെ ചീഫ്ജസ്റ്റീസായി രുന്ന വെർജീനിയക്കാരൻ ജോൺമാർഷൽ ആണു് ആ പ്രഖ്യാതന്യായാധിപൻ. അഭിഭാഷകന്മാരുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു് അമേരിക്കൻഭരണഘടന അനിവാര്യ മായും വിധേയമാകാറുണ്ടു്. ഭരണഘടനാപരമായ കേസ്സുകളും വിസ്തരിക്കുന്നതി നുള്ള അധികാരങ്ങളും സുപ്രീംകോടതിയ്ക്കു നൽകിയിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്റെ ഫലമാ യി സുപ്രീംകോടതി വിപുലാധികാരമുള്ള ഒരു സ്ഥാപനമായി നില കൊള്ളുന്നു. ഭരണഘടനയ്ക്കു സ്വന്തം മേധാശക്തിയനുസരിച്ചുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളും നല്കു ന്നതിൽ ചിന്താശീലനായ ജോൺമാർഷൽ നിർഭയനുമായിരുന്നു. തന്റെ മുമ്പിൽ വിസ്തരിക്കേണ്ടി വന്ന കേസ്സുകളിൽ ഈ ശക്തി അദ്ദേഹം പൂർണമായ തോതിൽ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരഗാമികളായി വന്ന ന്യായാധിപന്മാരും ജോൺമാർഷലിനെ മാർഗദർശിയായി സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ടു്, സ്റ്റേറുകളുടെയോ കോൺഗ്രസിന്റെയോ ചെയ്തികളും ഭരണഘടനയ്ക്കു അനുസൃതമാണോ അല്ലയോ എന്ന പ്രശ്നം സമർഥമായി കൈകാര്യം ചെയ്തി ട്ടുണ്ടു് (അധ്യായം ഇരുപത്തിമൂന്നു്).

ചീഫ്ജസ്റ്റീസ് മാർഷലിന്റെ പ്രസിദ്ധമായ രണ്ടു് ആശയങ്ങളും ഭരണ ഘടനയിൽ ഉൾച്ചേർക്കേണ്ടി വന്നതു്, ആ രണ്ടു് ആശയങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിധിന്യായങ്ങളിൽ മുറുക്കു് ആവർത്തിച്ചു് അവലംബിച്ചതു കൊണ്ടായി രുന്നു. സ്റ്റേറുകളുടെ അവകാശങ്ങളും എന്ന ആശയത്തേക്കാളും ഫെഡറൽ ഗവൺ മെന്റിന്റെ സുശക്തമായ നിലനിൽപു് എന്ന ആശയത്തിനു വേണ്ടിയാണു് അ ദ്ദേഹം നിലകൊണ്ടിരുന്നതു്. മക്കല്ലോക്കു് അഭി: മേരിലാൻഡു് (1819) എന്ന കേസ്സിൽ, യുണൈറ്റഡു് സ്റ്റേറ്സിലെ ഔദ്യോഗികബാങ്കിന്റെ പദവിയെ പ്പറ്റിയുള്ള തീരുമാനമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് എടുക്കേണ്ടി വന്നതു്. യുണൈ റ്റഡു് സ്റ്റേറ്സിലെ മുഴുവൻ ജനങ്ങളുടെയും പ്രതിനിധികളാണു് ഫെഡറൽ ഗവൺ മെന്റു് എന്നും അല്ലാതെ വിഭിന്ന സ്റ്റേറുകളെ തമ്മിലുണ്ടാക്കിയ വെറും ഒരു സമ്മതപത്രമല്ലെന്നും ജനങ്ങൾക്കു പ്രയോജനപ്പെടുന്ന നിയമങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്ന തിനുള്ള സൗകര്യം ഫെഡറൽ ഗവൺമെന്റിനുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും ആ വക നിയ മങ്ങളിൽ ഇടപെടുവാൻ സ്റ്റേറിനു് അധികാരമില്ലെന്നും അദ്ദേഹം വിധിന്യായ ത്തിൽ എടുത്തു പറയുകയുണ്ടായി. സ്ഥാവരവസ്തുക്കൾക്കു വേണ്ടി നില കൊണ്ടി രുന്ന ആളുകളുടെ ഒരു നേതാവു തന്നെയായിരുന്ന അദ്ദേഹം, ഡാർട്ട്മൗത്തു് അഭി: വുഡ്വാർഡു് (Dart mouth V. Wood ward) എന്ന കേസ്സിൽ പ്രൈവറ്റു് കോർപ്പറേഷനു നൽകിയിരുന്ന അവകാശപത്രങ്ങളെ ഭേദഗതിപ്പെടുത്തുന്ന നിയമങ്ങളും നിർമിക്കുവാൻ സ്റ്റേറുകൾക്കു് യാതൊരു അധികാരവുമില്ല എന്നും അസന്ദിഗ്ധമായി അദ്ദേഹം വിധിയെഴുതി. ''കോൺടാക്ടുകളുടെ ബാധ്യത

കയറ്റുമതിച്ചുങ്കത്തിന്റെ നിരക്കു വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള നിയമങ്ങൾ നിർമിക്കുന്നതിൽ നിന്നു് സ്റ്റേറ്റുകളെ നിരോധിച്ചിരിക്കുന്നു'' എന്ന ഭരണഘടനാഭാഗത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചതു്. ഒരു കോളേജിനു നൽകിയിരുന്ന ഒരു ചാർട്ടറാണു് 1819—ൽ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെട്ടതു്. സ്വകാര്യകോർപ്പറേഷനുകളുടെ പ്രോൽസാഹനത്തിനു് മാർഷലിന്റെ ഈ വിധിന്യായം വളരെയേറെ സഹായിച്ചു.

ഫ്ളോറിഡാവിലവാങ്ങൽ, മിസ്സൗറിഅനുരഞ്ജനഉടമ്പടി, ജോൺമാർഷലിന്റെ വിധിന്യായങ്ങളും എന്നീ മൺറോഭരണകാലത്തെ സംഭവങ്ങളും അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ അത്യന്തം പ്രാധാന്യമുള്ളവയാണു്. അമേരിക്കൻ വിദേശകാര്യനയത്തെപ്പറ്റി ഏറ്റവും പ്രശസ്തമായ ഒരു പ്രസ്താവന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളതാണു് മൺറോയെ നിത്യസ്മരണയ്ക്കു് അർഹനാക്കിത്തീർത്തതു്. ഇതു് സംപൂർണമായി ന്യായീകരിക്കാവുന്നതല്ല. അക്കാലത്തെ അമേരിക്കൻ സ്റ്റേറ്റു് സെക്രട്ടറി ആയിരുന്ന ജോൺക്വിൻസി ആഡംസാണു് വിദേശകാര്യനയത്തിന്റെ മുഖ്യോത്തരവാദി. 1814 മുതൽ 1824 വരെ അമേരിക്കൻ വിദേശനയത്തെ ഊർജസ്വലവും വിജയകരവും ആക്കിത്തീർത്തതു് ആഡംസ് തന്നെയായിരുന്നു. 1810 ലാണല്ലോ അമേരിക്ക ഫ്ളോറിഡ കൈവശപ്പെടുത്തിയതു്. ഗ്രേറ്റു് ബ്രിട്ടനുമായുണ്ടായിരുന്ന പല അതിർത്തിപ്രശ്നങ്ങൾക്കും പരിഹാരം കണ്ടെത്തിയതും ആയിടക്കായിരുന്നു. അവയിൽ സ്മരണീയമായ ഒന്നു് 1817—ലെ റഷ്—ബാഗോകരാറു (Rush Bagot agreement) യിരുന്നു. വൻതടാകങ്ങളിൽ നാവികയുണിറ്റുകൾക്കു പകരം പോലീസുബോട്ടുകൾ ഉപയോഗിക്കണമെന്നു് തീരുമാനിച്ചതു് ആ കരാറിലെ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചാണു്.

ആഡംസിന്റെ നയപരിപാടികളുടെ ഏറ്റവും നിർണായകമായ വർഷം 1823 ആയിരുന്നു. അതിനു് പതിനഞ്ചു വർഷം മുമ്പു് മധ്യദക്ഷിണഅമേരിക്കയിലെ സ്പാനിഷ്കോളനികളിൽ പലതും കലാപകാരികളായി മാറിയിരുന്നു. ആ കലാപങ്ങൾ അമർച്ച ചെയ്യുവാൻ വിദൂരസ്ഥയും വിനഷ്ടശക്തയും ആയ സ്പെയിനിലെ ഗവണ്മെൻറിനു കെൽപ്പില്ലായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യദേശത്തുണ്ടായിരുന്ന സാമ്രാജ്യം സ്പെയിനിനു നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന ഘട്ടത്തിലെത്തിയിരുന്നു. റഷ്യ, ആസ്ട്രിയ, പ്രഷ്യ, ഫ്രാൻസ് തുടങ്ങിയ വിശുദ്ധസഖ്യത്തിലെ(Holy Alliance) യൂറോപ്യൻശക്തികളോടു്— ആ സഖ്യത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്ഥാനങ്ങളെ അടിച്ചമർത്തുക എന്നതായിരുന്നു — നഷ്ടപ്പെട്ട കോളനികളെ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനു് തങ്ങളെ സഹായിക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിച്ചു. വിപ്ലവത്തിന്റെ ബീജാങ്കുരം അറ്റ്ലാന്റിക് കടന്നു് അപ്പുറത്തേക്കു് പോകരുതെന്നു് അവർക്കും അഭിലാഷമുണ്ടായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് സ്പെയിനിനെ സഹായിക്കുവാൻ അവർക്കു് ആഗ്രഹം വർധിച്ചു. എന്നാൽ പ്രമുഖ നാവികശക്തിയായ ബ്രിട്ടന്റെ സഹായവാഗ്ദാനമോ നിഷ്പക്ഷതാപ്രഖ്യാപനമെങ്കിലുമോ ലഭിക്കാതെ അവർക്കു് യാതൊരു സഹായവും നൽകുവാൻ സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ വിധമൊരു

ഉറപ്പു നൽകുവാൻ ബ്രിട്ടൻ തീരെ സന്നദ്ധമല്ലായിരുന്നു. ദക്ഷിണഅമേരിക്കൻ റിപ്പബ്ലിക്കുകളുമായുള്ള വ്യാപാരത്തിൽ വമ്പിച്ച ആദായം അക്കാലത്തു് ബ്രിട്ടൻ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. യു. എസ്. എ യിലെ, ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനങ്ങളും റിപ്പബ്ലിക്കുകൾക്കു പിന്തുണ നൽകുകയും സ്പെയിനിനെയും യൂറോപ്യൻ ഇടപെടലിനെയും കഠിനമായി എതിർക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നവരാണു്.

വിശുദ്ധസഖ്യത്തിലെ പ്രമുഖാംഗങ്ങളിൽ ഒരാളായിരുന്ന റഷ്യയിലെ സാർ ചക്രവർത്തി. ഒരു രാജകീയശാസനം മുഖേന വടക്കെ അമേരിക്കയുടെ പടിഞ്ഞാറൻതീരത്തുള്ള അലാസ്കയുടെ ഒരു നല്ല ഭാഗം റഷ്യയ്ക്കു് അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നു് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഈ അവകാശവാദം നിരർഥകമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഇതു് അമേരിക്കയെ അമ്പരപ്പിച്ചു. ഇതിനു് ഒരു തിരിച്ചടി എന്നോണം അർജന്റീന, പെറു, ചിലി, കൊളംബിയ, മെക്സിക്കോ എന്നീ പുതിയ റിപ്പബ്ലിക്കുകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ 1822–ൽ അമേരിക്ക അംഗീകരിച്ചു. 1823–ൽ സ്പെയിനിൽ ഉണ്ടായ മിതവാദികളുടെ വിപ്ലവം അടിച്ചമർത്തുവാൻ ഫ്രാൻസ് മുൻകൈയെടുത്തു. ഇതിനെത്തുടർന്നു് അറ്റ്ലാന്റിക് സമുദ്രാന്തരരാജ്യങ്ങളിലേക്കും ഈ വിധം ഇടപെടലുണ്ടായേക്കുമോ എന്നു് അമേരിക്ക ഭയപ്പെട്ടു. മുൻ സ്പാനിഷ് കോളനികളെ കയ്യടക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ഏതു യൂറോപ്യൻശക്തിയുടെയും നീക്കത്തെ ബ്രിട്ടനും അമേരിക്കയും ഒരുമിച്ചു് നിന്നു് എതിർക്കുമെന്നു് ഒരു സംയുക്തപ്രഖ്യാപനം ആ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും 1823–ൽ തന്നെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനു് ബ്രിട്ടീഷ് വിദേശകാര്യസെക്രട്ടറിയായ കാനിങ് നിർബന്ധിച്ചു. കാനിങ്ങിനെ ആഡംസ് തീരെ വിശ്വസിച്ചില്ല. അമേരിക്ക ഒറ്റയ്ക്കു നിന്നു് പ്രവർത്തിക്കുകയാണു് വേണ്ടതെന്നുള്ള അഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു ആഡംസ്. അതുകൊണ്ടു് 1823 ഡിസംബറിൽ കോൺഗ്രസിനയച്ച സന്ദേശത്തിലൂടെ പ്രസിഡന്റു് മൺറോ തന്റെ നിലപാടു് ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിച്ചു. "അമേരിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളും ഒരു യൂറോപ്യൻശക്തിയുടെയും ഭാവികാലകോളനൈസേഷനു വിധേയമാവില്ല. പുതിയതായി, സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിച്ച സ്പാനിഷ് കോളനികളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ ഒരു യൂറോപ്യൻശക്തിയും ഇടപെട്ടുകൂടാ. അങ്ങനെയുള്ള ഇടപെടലുകളും അമേരിക്കയോടുള്ള സൗഹാർദരഹിതമായ നടപടിയായി മാത്രമേ കരുതപ്പെടുകയുള്ളു. യൂറോപ്പ് യൂറോപ്യൻമാർക്കുള്ളതു് എന്ന പോലെ അമേരിക്ക അമേരിക്കക്കാർക്കുള്ളതാണു്." സുപ്രസിദ്ധമായ മൺറോതത്വം യൂറോപ്യരുടെ എല്ലാ വിധ ഇടപെടലിനെയും നിശിതമായി എതിർത്തു പോന്നു. ഈ വിദേശനയം ആവിഷ്ക്കരിച്ചതു് സെക്രട്ടറി ആഡംസും പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തതു് പ്രസിഡന്റു് മൺറോയും ആയിരുന്നു. പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിൽ ഈ നയത്തെ ഒരുത്തരും കാര്യമായി ചോദ്യം ചെയ്തില്ല. അങ്ങനെ ചോദ്യം ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ ബ്രിട്ടീഷ് നാവികപ്പട ഇതു് നടപ്പിലാക്കുവാൻ വേണ്ട സഹായം നൽകുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. നാവികശക്തി കൊണ്ടു് ഇതു് നേരിടുവാനുള്ള കഴിവു് അമേരിക്കയ്ക്കു് അന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ഈ പേരിൽ 1854 വരെ

MONROE DOCTRINE

അമേരിക്ക വിളിച്ചു വന്നിരുന്നില്ല. പോരെങ്കിൽ ഈ സിദ്ധാന്തത്തിനു് മറെറാരു വശം കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ കൂടിയും ഈ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം അമേരിക്കൻഭൂഖണ്ഡം മുഴവനും അമേരിക്കയുടെ ആധിപത്യത്തിലാണെന്നുള്ള ഒരു സൂചന കൂടി ഇതിൽ ഉണ്ടു്. യൂറോപ്പിന്റെ ഇടപെടലിനെ അവസാനിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിനിടയിൽ യുണൈററഡ് സ്റ്റേററ്സ് മധ്യദക്ഷിണഅമേരിക്കൻപ്രശ്നങ്ങളിൽ കൂടെക്കൂടെ ഇടപെട്ടു കൊണ്ടിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ഒരു വസ്തുതയാണു്.

ജോൺകവിൻസി ആഡംസു്, കർക്കശമനോഭാവത്തിന്റെ വർഷങ്ങൾ (1825–29)

മൺറോപ്രസിഡൻസിക്കാലത്തു് പ്രായേണ സുപ്തമായിരുന്ന കക്ഷിമാൽസര്യം 1824–ന്റെ അവസാനത്തിൽ, വീണ്ടും തലയുയർത്തി. 1824–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഫെഡറലിസ്റുപാർട്ടി ഒരു സ്ഥാനാർഥിയെയും നിർത്തിയില്ല. പക്ഷേ റിപ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടിയിൽ നിന്നു മാത്രം നാലു സ്ഥാനാർഥികൾ പ്രസിഡൻറു സ്ഥാനത്തേക്കു മൽസരിക്കുവാൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. മെസാച്ചുസെറ്സിലെ ജോൺകവിൻസി ആഡംസു്, ടെന്നസിയിലെ ആൻഡ്രൂ ജാക്സൺ, കെൻറക്കിയിലെ ഹെൻറി ക്ലേ, ജോർജിയയിലെ വില്യം എച്ചു് ക്രാഫോർഡു് എന്നീ നാലു പേരായിരുന്നു മൽസരരംഗത്തേക്കു് വന്നവർ. മുൻകാലങ്ങളിലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ അന്തസ്സുറ്റതും ശബ്ദരഹിതവും ആയിരുന്നെങ്കിൽ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പു് കലുഷവും ശബ്ദായമാനവും ആയിരുന്നു. ജാക്സണു് 99–ഉം ആഡംസിനു് 84–ഉം ക്രാഫോർഡിനു് 41–ഉം ക്ലേക്കു് 37–ഉം എലക്ടറൽ വോട്ടുകൾ ലഭിച്ചു. ഒരു സ്ഥാനാർഥിക്കും ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കാതിരുന്നതിനാൽ പ്രതിനിധിസഭയ്ക്കു് അന്ത്യതീരുമാനം എടുക്കേണ്ടി വന്നു. ആഡംസിനു വേണ്ടി വോട്ടു ചെയ്യുവാൻ ക്ലേ തന്റെ അനുയായികളെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. തൽഫലമായി ആഡംസു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ക്ലേയെ ആഡംസു് സെക്രട്ടറി ഓഫ് സ്റേറായി നിയമിച്ചു. ജാക്സന്റെ സഹായികൾ ക്ലേക്കു് പാശ്ചാത്യദേശത്തെ ജൂഡാസു് എന്ന പരിഹാസനാമം നൽകി. കുത്സിതമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കച്ചവടം എന്നു് അവർ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. പുതിയ പ്രസിഡൻറിനോടുള്ള അവരുടെ വിദ്വേഷം രൂക്ഷമായിത്തീർന്നു. എതിരാളികളുടെ ആ ലക്ഷ്യം പിഴച്ചു. കാരണം, ആഡംസിന്റെ സത്യസന്ധത സംശയാതീതമാണെന്നു് ഏവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. എങ്കിലും, ആ വിദ്വേഷവും ദുഷ്പ്രചരണവും ഒരു ദുഷ്കാലത്തിന്റെ വിഷ്കംഭം ആയിരുന്നു. 1828–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ആഡംസിനെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിനു ആവശ്യമായ കരുക്കളെല്ലാം അവർ ശേഖരിച്ചു. ആഡംസിന്റെ വ്യക്തിപരമായ പ്രത്യേകതകളും കാരണങ്ങളെ കുറെക്കൂടി വിഷമതരമാക്കി. അദ്ദേഹം സഹപ്രവർത്തകരുമായി ഇണങ്ങിച്ചേരാത്ത ഒരു പരുക്കൻമട്ടുകാരനായിരുന്നു. എല്ലാററിലും ഉപരിയായി, പൊതുജനാഭിപ്രായത്തെ തീരെ മാനിച്ചിരുന്നുമില്ല. അമേരിക്കയിലെ ആദ്യത്തെ ഏഴു പ്രസിഡൻറുമാരിൽ അഞ്ചു പേരും രണ്ടാം തവണയും

തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരാണ്. ഒരേ ഒരു തവണ മാത്രം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവർ രണ്ടു പേർ മാത്രം. ജോൺആഡംസും, ജോൺകിൻസിആഡംസും—അച്ഛനും മകനും.

ആഡംസിനു പ്രത്യേക താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്ന വിദേശകാര്യങ്ങളുടെ ഭരണം പോലും അത്യന്തം നിർഭാഗ്യകരമായിരുന്നു. കാനിങ് 1827—ൽ മരിച്ചു. അത്രയും കാലം, അദ്ദേഹം ആഡംസിനു് വിഷമക്കാരനായ ഒരെതിരാളിയായിരുന്നു. മെക്സിക്കോയിലെ സ്ഥാനപതിയായിരുന്ന പോയിൻസെറ്റ്, ആ രാജ്യത്തു് ആഭ്യന്തരവിപ്ലവം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു് പിൻതുണ നൽകി. അക്കാരണത്താൽ പോയിൻസെറ്റിനെ മടക്കി വിളിക്കേണ്ടി വന്നു. അമേരിക്കൻ റിപ്പബ്ലിക്കുകളുടെ പ്രതിനിധികളെ പനാമയിൽ ഒരു സമ്മേളനം നടത്തുവാൻ 1826—ൽ നിശ്ചയിച്ചു. ആ സമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനു് യു. എസ്. ഏ യുടെ പ്രതിനിധികളെ അയക്കാമെന്നു് ആഡംസു് സമ്മതിച്ചു. ആഡംസിനെ ശല്യപ്പെടുത്തുവാൻ തക്കം പാർത്തിരുന്ന ജാക്സന്റെ സഹായികളും ഇതിനെ കോൺഗ്രസിൽ വച്ചു് ശക്തിയായി എതിർത്തു. തെക്കെ അമേരിക്കയിലെ കലഹങ്ങളിൽ യു. എസ്. ഏ. പങ്കു പിടിയ്ക്കരുതെന്ന അഭിപ്രായം പല അമേരിക്കൻമാർക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. ആ സമ്മേളനത്തിലെ പ്രതിനിധികളിൽ ചിലരെങ്കിലും നീഗ്രോവശംജരായിരിക്കുമെന്നും അവരോടൊപ്പം ഇരുന്നു് കാര്യാലോചന നടത്തുന്നതു് അപമാനകരമാണെന്നും അടിമസംപ്രദായം നിലനിന്ന സ്റ്റേറ്റുകളിലെ പ്രതിനിധികളും വാദിച്ചു. ആ സമ്മേളനത്തിലേക്കു് ബ്രിട്ടനും ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കാനിങ് ഒരു പ്രതിനിധിയെ അങ്ങോട്ടു് അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ആ പ്രതിനിധിയാവട്ടെ, അമേരിക്കയുടെ ഉദ്ദേശ്യത്തെ തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്തു. ക്യൂബ കീഴടക്കുവാൻ യു. എസ്. ഏ യ്ക്കു മോഹമുണ്ടെന്നും അതു കൊണ്ടു് മറ്റു് അമേരിക്കൻ റിപ്പബ്ലിക്കുകളും യു. എസ്. ഏ യെ വിശ്വസിക്കരുതെന്നും ബ്രിട്ടീഷ് പ്രതിനിധി പ്രസ്താവിച്ചു. അന്തരീക്ഷം, ഈ വിധം കലുഷമായി. എങ്കിലും, ഒരു പ്രതിനിധിസംഘത്തെ പനാമാകോൺഫറൻസിൽ പങ്കു കൊള്ളുവാനായി ഒടുവിൽ അയക്കാൻ കോൺഗ്രസ് സമ്മതിച്ചു. പക്ഷേ, അവർ പനാമയിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും, കോൺഫറൻസു് അവസാനിച്ചിരുന്നു.

ആഭ്യന്തരരംഗത്തു്, ആഡംസിന്റെ എതിരാളികൾ 1828—ലെ പ്രസിഡൻറു തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു് വേണ്ട സജ്ജീകരണം ഊർജിതമായി നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറൻ സ്റ്റേറ്റുകളിലെ കൃഷിക്കാർ 1824—ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജാക്സണു് പിൻതുണ നൽകിയവരാണ്. 1828—ൽ അവരുടെ വീരസേനാനിയെ തന്നെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വിജയിപ്പിക്കണമെന്നു് അവർ തീരുമാനിച്ചു. രാഷ്ട്രീയം തൊഴിലാക്കിയിരുന്ന ആളുകളും ജാക്സനെത്തന്നെ പിൻതാങ്ങുവാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഉദ്യോഗവും അധികാരവും ആണു് അവർക്കു് വേണ്ടിയിരുന്നതു്. വിജയസാധ്യതയുള്ള ജാക്സന്റെ കൂടെ നിന്നെങ്കിലേ അവയെല്ലാം അവക്കു് അനായാസമായി ലഭിക്കുമായിരുന്നുള്ളു. ജാക്സന്റെ കക്ഷിയുടെ പ്രധാന സംഘാടകനായ മാർട്ടിൻ വാൻബ്യൂറൻ ആയിരുന്നു, ആ ചിന്താഗതിക്കാർക്കു് നേ

ത്വം നൽകിയത്. പാസ്സാക്കുന്ന നിയമങ്ങളേക്കാൾ പ്രാധാന്യം കരഗതമാവുന്ന ഔദ്യോഗികപദവിയ്ക്കായിരുന്നു. 1828-ലെ 'താരിപ്പ്' വാദപ്രതിവാദത്തിൽ ഈ വസ്തുത വ്യക്തമായിരുന്നു. സമാഗതമാവുന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പിലായിരുന്ന സകല കോൺഗ്രസുകാരുടെയും കണ്ണ്. ചുങ്കനിരക്ക് പണ്ടത്തേതിൽ നിന്ന് അധികം വർധിപ്പിക്കത്തക്ക വിധം ഒരു പുതിയ താരിപ്പ് നടപ്പിലാക്കുമെന്ന് നിർദേശിക്കപ്പെട്ടു. വടക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളും, വിശേഷിച്ച് വ്യാവസായികോൽപന്നങ്ങളുടെ പ്രദേശങ്ങളായ ന്യൂയോർക്കും പെൻസിൽവേനിയയും (അവിടെ വളരെയേറെ ഇലക്ടറൽ വോട്ടുകളും ഉണ്ട്), വർധിച്ച തീരുവസംപ്രദായത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. പഞ്ഞിക്കൃഷിയുടെ നാടായ തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളും ഇതിനെ എതിർത്തു. തെക്കും വടക്കും ഉള്ള സ്റ്റേറ്റുകളിൽ നിന്നും വലിയ ഒരു ഭൂരിപക്ഷം വോട്ടുകളും ജാക്സനു പ്രതീക്ഷിക്കാമായിരുന്നു. ന്യൂഇംഗ്ലണ്ട് മെസാച്ചുസെറ്റ്സുകാരനായ ആഡംസിനെ വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുക്കണമെന്ന പക്ഷത്തു നിന്നു. ന്യൂയോർക്കിന്റെയും പെൻസിൽവേനിയയുടെയും പിൻതുണ ജാക്സനു് ആവശ്യമായിരുന്നു. എങ്കിലും പുതിയ താരിപ്പ്നിയമത്തിനു വേണ്ടി പരസ്യമായി നില കൊള്ളുവാൻ അദ്ദേഹം ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ തെക്കൻസ്റ്റേറ്റുകളുടെ ആനുകൂല്യം അതു നഷ്ടപ്പെടുത്തുമെന്നു് അദ്ദേഹം ഭയപ്പെട്ടു. നേരെ മറിച്ച് അതിനെ എതിർക്കുന്ന പക്ഷം, വളരെയേറെ ജനസംഖ്യയും വോട്ടുകളുമുള്ള വടക്കൻസ്റ്റേറ്റുകളും നഷ്ടപ്പെടും; തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ തോൽവി അടയുകയും ചെയ്യും. ധർമസങ്കടത്തിലായ ജാക്സനു്, രാഷ്ട്രീയകാര്യമർമജ്ഞനായ വാൻബ്യൂറൺ പ്രായോഗിക മാർഗം കാണിച്ചു കൊടുത്തു. താരിപ്പ്ബില്ലിൽ അദ്ദേഹം ചില ഭേദഗതികളും നിർദേശിച്ചു. വടക്കൻസ്റ്റേറ്റുകളിലെ വ്യവസായികൾക്കു് വളരെ അത്യാവശ്യമുള്ള ചണം, കമ്പിളി തുടങ്ങിയ അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾക്കു് ഉൽപാദിത സാധനങ്ങളേക്കാളും കൂടുതൽ ചുങ്കം നിർദേശിച്ചു. ഈ ഭേദഗതിയെ ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടുകാർ എതിർത്തു വോട്ടു ചെയ്യുമെന്നും അതു വഴി താരിപ്പ്നിയമം മുഴുവനായി ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ടി വരുമെന്നും അതു നിമിത്തമുണ്ടാവുന്ന എല്ലാ ദുഷ്ഫലങ്ങൾക്കും കാരണക്കാരന്റെ ആഡംസ് ആയിത്തീരുമെന്നും ആയിരുന്നു വാൻബ്യൂറന്റെ നിഗമനം. പക്ഷേ, ഈ ഗൂഢാലോചന ഫലിച്ചില്ല. താരിപ്പിനെ അനുകൂലിച്ചു് അവർ വോട്ടു ചെയ്തു. ബില്ലു് പാസ്സാവുകയും ചെയ്തു. തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകൾ ഇളകിവശായി. വെറുക്കപ്പെട്ട താരിപ്പ്നിയമം എന്നു കൽഹൂൻ ആ നിയമത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചു. ആ പേരിൽ തന്നെ ആ ബിൽ പിൻക്കാലത്തു് അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

ആൻഡ്രൂ ജാക്സൺ (1829-37)

1828_ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു പുതിയ കാലഘട്ടം സമാരംഭിച്ചു. വൈറ്റ്ഹൗസിലേക്ക് ജനങ്ങളുടെ ഒരു യഥാർഥപ്രതിനിധിയെ ആനയിച്ചതു് ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പാണു്. അഹങ്കാരിയെങ്കിലും സംസ്കാരചിത്തനായിരുന്ന ജോൺകിൻസിആഡംസിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ആരോഹണം ചെയ്തതു് വെട്ടിത്തെളിക്കാത്ത വനപ്രദേശത്തു ജനിച്ചു്, ഒരു ജനറലായി പ്രശസ്തി സമ്പാദിച്ച ആൻഡ്രൂ ജാക്സൺ ആയിരുന്നു. 1824—ലെ പോലെ ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലും കഠിനമായ മത്സരം നടന്നു. വികാരങ്ങളും ശ്രുക്ഷങ്ങളായി. സ്ഥാനാർഥികളും പരസ്പരം വർഷിച്ച ശകാരങ്ങൾക്കു് ഒരു അവസാനവും ഇല്ലായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയം തൊഴിലാക്കിയിരുന്ന ഒരു വിഭാഗം ആളുകളുടെ പിൻതുണയോടു കൂടി ആ പ്രാവശ്യം വിജയിച്ചതു് പടിഞ്ഞാറുകാരായിരുന്നു. സർവാതിശായിയായ ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ ജാക്സൺ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈസ്പ്രസിഡന്റായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതു് ജോൺഡികൽഹുനായിരുന്നു.

ജാക്സന്റെ ജീവിതവും വ്യക്തിത്വവും

മുൻഗാമികളെ അപേക്ഷിച്ചു് സമഗ്രഭിന്നമായ ജീവിതപശ്ചാത്തലമായിരുന്നു പുതിയ പ്രസിഡന്റിന്റേതു്. ഉത്തരദക്ഷിണകരോലീനാസ്റ്റേറ്റുകളുടെ അതിർത്തിപ്രദേശത്തു് എവിടെയോ 1767—ൽ അദ്ദേഹം ജനിച്ചു. വടക്കെ ഐർലന്റിൽ നിന്നും കുടിയേറിപ്പാർത്ത ഒരാളായിരുന്നു ജാക്സന്റെ അച്ഛൻ. മകൻ ജനിച്ച വർഷം തന്നെ അച്ഛൻ മരിച്ചു. പതിനാലാമത്തെ വയസ്സിൽ ജാക്സൺ വീട്ടിൽ നിന്നും ഒളിച്ചോടിപ്പോയി. ബ്രിട്ടീഷ്പട്ടാളക്കാരുടെ തടവുകാരനായി കുറെ നാളം കഴിഞ്ഞു. കുതിരകൾക്ക് ജീനി ഉണ്ടാക്കി ഉപജീവനം കഴിച്ചു പോന്ന ഒരാളിന്റെ കൂടെ കുറെക്കാലം ജോലിക്കു ചേർന്നു. അവിടെയും ഉറച്ചു നിന്നില്ല. പിന്നീടു് അൽപകാലം അധ്യാപകനായി ജോലി നോക്കി. ഒഴിവുസമയം പാഴാക്കാതെ നിയമവിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു. ഇരുപത്തിഒന്നാം വയസ്സിൽ നാഷ്വില്ലാ ജില്ലാകോടതിയിൽ പബ്ളിക്ക് പ്രോസിക്യൂട്ടറായി നിയമനം ലഭിച്ചു. അന്നത്തെ അതിർത്തിദേശകോടതികളിൽ പാണ്ഡിത്യത്തിനേ

ക്കാരം മതിപ്പ് വാചാലതയും ഫലിതഭാഷണത്തിനുമായിരുന്നു. ജാക്സൺ അവിടെ വേഗം വിജയം നേടി. പിന്നെ ജനപ്രതിനിധിയായി. 1797–ൽ ഒരു സെനറേറുമായിത്തീർന്നു. സെനറിൽ അദ്ദേഹം ശോഭിച്ചില്ല. ഒരു വർഷം തികയുന്നതിനു മുമ്പ് സെനറർസ്ഥാനം രാജി വച്ചു. 19–ാം ശതകത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ തന്നെ ക്രീക്കിലെ ഇൻഡ്യക്കാരുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ജാക്സൺ ഒരു പ്രമുഖനായിത്തീർന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കെതിരായി 1815–ൽ ന്യൂഓർലിയൻസിൽ വച്ചു നടത്തിയ യുദ്ധമാണ് അദ്ദേഹത്തിനു ദേശീയമായ പ്രശസ്തി സമ്പാദിച്ചു കൊടുത്തത്. തുടർന്ന് 1817–18–ൽ ഫ്ളോറിഡയിൽ നടത്തിയ സാഹസികയുദ്ധങ്ങളും പ്രസിഡൻസിതിരഞ്ഞെടുപ്പിനു അദ്ദേഹത്തെ അർഹനാക്കിത്തീർത്തു.

വയസ്സൻഹിക്കറി എന്ന പരിഹാസപ്പേരിനാൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ജാക്സൺ പല വിധത്തിലും ഒരു അസാധാരണവ്യക്തിയായിരുന്നു. മെലിഞ്ഞു നീണ്ട ആ മനുഷ്യൻ അതിർത്തിദേശവാസികളുടെ ഒരു നല്ല മാതൃകയായിരുന്നു. സരളവും ഋജുവുമായ സംഭാഷണം, അനഭ്യസ്തവിദ്യനെങ്കിലും കശാഗ്രബുദ്ധി, അന്യരുടെ പരിഹാസം അതിവേഗം ഉള്ളിൽ തട്ടും, അത് അത്ര വേഗം വിസ്മരിക്കയുമില്ല. പ്രസിഡൻറ് തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലമായപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹം ടെന്നസിയിലെ ഒരു വലിയ ജന്മിയും അടിമകളുടെ ഉടമസ്ഥനും ആയിത്തീർന്നിരുന്നു. ഔദ്യോഗിക പദവിയിലിരുന്ന കാലത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റം അന്തസ്സുറ്റതും വിനയസമ്പന്നവും ആയിരുന്നു. ആരുടെയും ആദരവിനു പാത്രമാകത്തക്ക സത്യസന്ധതയും ഊർജസ്വലതയും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ പണവ്യാപാരികളെ മാത്രം അദ്ദേഹം വെറുതെ വിട്ടില്ല. ജനാധിപത്യത്തിനും അധമർണരായ കൃഷിക്കാർക്കും വേണ്ടി അദ്ദേഹം നില കൊണ്ടു. രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള വിവിധതരം ആളുകളിൽ നിന്നും വേണ്ട പിൻതുണ അദ്ദേഹത്തിനു സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തെക്കൻപ്രദേശത്തെ തോട്ടമുടമകളും കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലെ കൂലിപ്പണിക്കാരും ചെറുതരം തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവരും ബാങ്ക് ഓഫ് ദി യുണൈറേറഡ് സ്റ്റേറ്സിന്റെ അധികാരത്തെ വെറുത്തിരുന്ന ബാങ്കർമാരും അദ്ദേഹത്തിനു പിൻതുണ നൽകിയിരുന്നവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നു. അമേരിക്കൻ ജീവിതസംവിധാനത്തിനു തന്നെ പരിവർത്തനം സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു അത്. ഈറികൃനാലിന്റെയും റോഡുകളുടെയും നിർമാണവും സ്റ്റീംബോട്ടുകളുടെ രംഗപ്രവേശവും ജനങ്ങളെ കൂടുതൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനും വ്യാവസായികസംരംഭങ്ങളിൽ കൂടുതൽ സാധ്യതകൾ കണ്ടെത്തുന്നതിനും സഹായിച്ചു. ജനങ്ങളിൽ ഒരു നല്ല വിഭാഗം രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ തൽപരരായിത്തീർന്നു. 1819–ലെ വ്യാപാരപരമായ അസ്വാസ്ഥ്യം അധമർണന്മാർക്ക് സംരക്ഷണം നൽകേണ്ട ആവശ്യം അനുപേക്ഷണീയമാക്കിത്തീർത്തു. അതിനു വേണ്ട നിയമങ്ങളും എത്രയും വേഗം നടപ്പിലാക്കണമെന്ന നിർബന്ധം ശക്തിയായി ഉയർന്നു. തീരുവയിൽ മാറ്റം വരുത്താനും കൂടുതൽ ഭൂമി സമ്പാദിക്കാനുള്ള സൗകര്യം വർധിപ്പിക്കുവാനും വേണ്ടിയുള്ള അഭിപ്രായം ശക്തിപ്പെട്ടു.

യൂണിയനിൽ ചേർന്ന പുതിയ പടിഞ്ഞാറൻ സ്റ്റേറ്റുകളും മിക്കവാറും എല്ലാ ആളുകൾക്കും വോട്ടവകാശം നൽകുകയും പഴയവ തങ്ങളുടെ സമ്മതിദാനാവകാശമേഖല വിപുലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ഈ വ്യതിയാനങ്ങൾ 1828-ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പ്രതിഫലിച്ചു കണ്ടതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. അമേരിക്ക ഒരു പുതിയ രീതിയിലുള്ള നേതാവിനെ വേണ്ടി വോട്ടുകൾ രേഖപ്പെടുത്തി. ആർജവബുദ്ധിയോടെ ജനാധിപത്യപരമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിച്ച ആർഭാടരഹിതനായ ഒരു ദേശീയനേതാവിനെ അങ്ങനെ അവർ പ്രസിഡൻറുപദത്തിലേക്കു് ഉയർത്തി.

അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭരണകാലത്തെ സംഭവങ്ങൾ (1829–37)

പ്രസിഡൻറുപദവിയിലേക്കുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആരോഹണം സംബന്ധിച്ച ചടങ്ങുകൾ, അതു വരെ വാഷിംഗ്ടൺനഗരം ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വിധം വിസ്മയജനകമായിരുന്നു. പ്രസിഡൻറുപദം സ്വീകരിച്ചു കൊണ്ടു് ജാക്സൺ ചെയ്ത പ്രസംഗം അന്തസ്സുറ്റതും ലളിതവുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനെ തുടർന്നു് വൈറ്റ്ഹൗസിൽ വച്ചു് ഒരു സ്വീകരണം നടന്നു. സ്വീകരണത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനു് ജാക്സൻെറ സുഹൃത്തുക്കളും അനുയായികളും ധനികദരിദ്രഭേദമെന്യേ ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു് ധാരാളം പേർ എത്തിച്ചേർന്നു. അങ്ങനെ വൈറ്റ്ഹൗസ് ഒരു വലിയ സൽക്കാരത്തിൻെറ രംഗഭൂമിയായി. അവിടെവിടെയും നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞ പുരുഷാരം ഗാർഹികോപകരണങ്ങളിലും പരവതാനികളിലും ചെളിയും അഴുക്കും വാരി വിതറി. സ്ഫടികപ്പാത്രങ്ങൾ തകർത്തു. വേണ്ടുവോളം മദ്യം അവർ ഉള്ളിലാക്കി. പ്രസിഡൻറിനു് അവസാനം ഒരു ജനാലവഴി രക്ഷപ്പെടേണ്ടി വന്നു. വാഷിംഗ്ടണിലെ മാന്യന്മാരായ പൗരന്മാർ പോലും അപമാനിതരായിത്തീർന്നു.

രാഷ്ട്രീയരംഗം എല്ലാ പേർക്കും വേണ്ടി തുറന്നു കൊടുക്കണമെന്ന പക്ഷക്കാരനായിരുന്നു ജാക്സൺ. 1829-ൽ കോൺഗ്രസിനയച്ച ഒരു സന്ദേശത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു: ''പബ്ലിക്കു് ആഫീസുകളുടെ കർത്തവ്യം വളരെ വ്യക്തവും ശുദ്ധവും ആണു്. അവിടെ ഇരുന്നു് സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനുള്ള യോഗ്യത ബുദ്ധിശാലികൾക്കു് അനായാസമായി ലഭിക്കുന്നു.'' സ്റ്റോയിൽസ് സിസ്റ്റം അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച അദ്ദേഹത്തെ പൊതുവേ കുറ്റപ്പെടുത്താറുണ്ടു്. ജാക്സൻെറ അനുയായികളും ആഡംസിൻെറ മേൽ ചുമത്തിയ ആരോപണങ്ങളിലൊന്നു് സർവീസിനെ അഴിമതിരംഗമാക്കി മാറ്റി എന്നതായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു് ശരിയായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ സിവിൽസർവീസു് അസമർഥമായിരുന്നു. ജാക്സൻെറ അനുയായികൾക്കു്, സർക്കാർഉദ്യോഗം മുഴുവനും തങ്ങൾക്കു ലഭിക്കണമെന്ന ഒരു ലക്ഷ്യമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. 1829—ൻെറ ആരംഭത്തിൽ ഉദ്യോഗാർഥികളെക്കൊണ്ടു് വാഷിംഗ്ടൺ നഗരം നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു. കാബിനറ്റുപദവി മുതൽ പോസ്റ്റുമാസ്റ്റുദ്യോഗം വരെ സ്വന്തമാക്കുവാൻ ഉള്ള വ്യഗ്രതയിലാണു് ജാക്സണിൻെറ അനുയായികൾ മുഴുകിയിരുന്നതു്. തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വിജയിച്ചതു്

അവരാണെന്നും അതിന്റെ പ്രതിഫലങ്ങൾക്കു മുഴുവൻ അവകാശികളും മറ്റാരുമല്ലെന്നും അവർ ധരിച്ചു വശായിരുന്നു. 'യുദ്ധത്തിൽ പിടിച്ചെടുത്ത മുതലിനെല്ലാം അവകാശി ജേതാവാണു്' എന്നു് അവരിലൊരാളായ ന്യൂയോക്കിലെ മാഴ്സി പരസ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചു. സ്റ്റേറ്റിന്റെ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ അപ്പോഴും തന്നെ നിലവിൽ വന്ന കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഈ സമ്പ്രദായം അനുസരിച്ചു് തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജയിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയകക്ഷി അതിലെ അംഗങ്ങൾക്കു് പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗങ്ങളും മാത്രമല്ല എണ്ണമില്ലാത്ത ചെറിയ ഉദ്യോഗങ്ങളും നേടിക്കൊടുത്തിരുന്നു. (ബ്രിട്ടനിൽ ഈ ഉദ്യോഗങ്ങളെല്ലാം കൂടി 'സ്ഥിരം സിവിൽസർവീസു്' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു.) ജാക്സൺ കാണിച്ച ബുദ്ധിശൂന്യത ഈ സമ്പ്രദായം ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിലേക്കു് സംക്രമിപ്പിച്ചു എന്നുള്ളതാണു്. ആഡംസിന്റെ അനുകൂലികളെയും, അനുകൂലികളെന്നു സംശയിക്കപ്പെട്ടവരെയും സർവീസിൽ നിന്നും ജാക്സൺ ഡിസ്മിസു് ചെയ്തു. തൽസ്ഥാനങ്ങളിൽ സ്വന്തം അനുയായികളെ നിർബാധം നിയമിച്ചു. അവരിലധികം പേരും പരിചയസമ്പന്നരല്ലായിരുന്നു. പലരും അഴിമതിക്കാരും ആയിരുന്നു. സംഖ്യയിൽ അവർ വളരെ എന്നു പറഞ്ഞു കൂടാ. ആഡംസിന്റെ കാലത്തു സിവിൽജീവനക്കാരായിരുന്ന 612 പേരിൽ 252 പേരെയും 8600 പോസ്റ്റുമാസ്റ്റർമാരിൽ 600 പേരെയും മാത്രമേ ജാക്സൺ പിരിച്ചു വിട്ടുള്ളു. എന്നാൽ അതു് ചീത്തവഴക്കമായിരുന്നു. പിൽക്കാലത്തു് അതു് തുടർന്നു് പോരുകയും ചെയ്തു. നിശിതമായ വിമർശനത്തിനു് വിധേയമായിത്തീർന്ന മറ്റൊരു നടപടിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവണ്മെൻറു് പിൻതുടർന്നു വന്നു. കിച്ചൻ കാബിനറ്റു് (Kitchen Cabinet) എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു സുഹൃത്സമൂഹമാണു് യഥാർത്ഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഭരണപരമായ ഉപദേശങ്ങളും നൽകി വന്നതു്. ജാക്സന്റെ കുറെ സ്നേഹിതന്മാരായിരുന്ന ഇതിലെ അംഗങ്ങളും അവരാരും തന്നെ മന്ത്രിസഭയിലെ അംഗങ്ങളുമല്ലായിരുന്നു. മന്ത്രിസഭയിലെ അംഗങ്ങളെ പിറകിലാക്കിക്കൊണ്ടു്, അവരുമായി ഗവണ്മെൻറുകാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹം ചർച്ച ചെയ്തു. അവരുടെ നിർദ്ദേശവും തീരുമാനവും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. ജാക്സന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത സുഹൃത്തായിരുന്ന വാൻബ്യൂറനായിരുന്നു ഈ രണ്ടു മന്ത്രിസഭകളെയും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ചിരുന്ന ശക്തമായ ശൃംഖല. വാൻബ്യൂറൻ കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു. അടുത്ത പ്രഡിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെയും പരമലക്ഷ്യം. യഥാർത്ഥത്തിൽ ജാക്സന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ ഉപദേഷ്ടാക്കളും നല്ല സാമ്പത്തികശേഷി ഉള്ളവരായിരുന്നു. അവരിൽ പലരും വ്യവസായികളെന്ന നിലയിൽ അഭിവൃദ്ധി നേടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അധികാരത്തിലേറ്റുള്ള തന്റെ അത്ഭുതപൂർവമായ ഉയർച്ചയിൽ ജാക്സൺ പ്രധാനമായും കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു് ദാക്ഷിണാത്യരുടെ പിന്തുണയോടാണു്. എന്നാൽ ഭരണരംഗത്തു് അദ്ദേഹത്തിനു് ഏറ്റവും വലിയ വിഷമതകളും ഉണ്ടാക്കിയതു്, സൗത്തു് കരോലീന എന്ന ഒരു ദാക്ഷിണാത്യസംസ്ഥാനവും അതി

ന്റെ നേതാവായിരുന്ന കൽഹൂൻ എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ തന്നെ വൈസ് പ്രസിഡന്റുമായിരുന്നു. 1820 കാലം മുതൽക്കേ സൗത്ത് കരോലീന സാമ്പത്തികമായി ക്ഷയിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. പഞ്ഞിക്കൃഷി ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന അവിടത്തെ കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും ഫലശൂന്യങ്ങളായിത്തീർന്നതോടെ പ്രയത്നശാലികളായ കൃഷിക്കാരെല്ലാം ഫലഭൂയിഷ്ടമായ മിസിസിപ്പിതടങ്ങളിലേക്ക് നീങ്ങി. അതേ സമയം, മറ്റു സംസ്ഥാനങ്ങളും, വിശേഷിച്ചും വ്യാവസായികപ്രാധാന്യമുള്ള ഉത്തരസംസ്ഥാനങ്ങളും, സാമ്പത്തികമായി പുരോഗമിച്ചു കൊണ്ടു വരികയായിരുന്നു. അവരുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി മെച്ചപ്പെട്ടതിയ ഒരു ഉപാധി ആയിട്ടു നടപ്പിൽ വന്ന താരിഫ് നിയമമായിരുന്നു. സൗത്ത് കരോലീനയിൽ വൻതോതിലുള്ള യാതൊരു വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളുമില്ലായിരുന്നു. വിദേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള വ്യാവസായികോൽപന്നങ്ങളും വിലയ്ക്കു വാങ്ങി ആവശ്യങ്ങൾ നിർവഹിക്കുവാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നിരുന്നു. ആ നിലയ്ക്ക് താരിഫ് നിയമം ഗുണത്തേക്കാളധികം ദോഷമാണ് അവക്ക് ചെയ്തിരുന്നത്. സാമ്പത്തികമായ ക്ഷീണം വർധിച്ചതോടെ, താരിഫ് നിയമത്തോടും അതു നടപ്പിൽ വരുത്തിയ ഫെഡറൽഗവണ്മെൻറിനോടും വെറുപ്പും വിദ്വേഷവും അവിടത്തെ ജനങ്ങളിൽ വളർന്നു. സൗത്ത് കരോലീനയുടെ എല്ലാ കെടുതികൾക്കും യൂണിയൻ ഗവൺമെൻറിനെ അവർ കുറ്റപ്പെടുത്തി. വ്യാവസായികമായി പുരോഗമിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന വടക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളും തെക്കരുടെ മേൽ ആധിപത്യം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു മനഃപൂർവം യത്നിക്കുന്നു എന്നൊരാശങ്കയും അവരുടെയുള്ളിൽ വളരാൻ തുടങ്ങി. തെക്കരുടെ 'പ്രത്യേകസ്ഥാപനമായ' അടിമവ്യവസ്ഥിതിയിൽ വടക്കർ അവിഹിതമായി ഇടപെടുമെന്നും അതോടെ ആ സമ്പ്രദായം അവസാനിച്ചു പോകുമെന്നും ഉള്ള ഭയമായിരുന്നു തെക്കരെ സദാ അസ്വസ്ഥരാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ഏതു സ്റ്റേറ്റിന്റെയും ഉത്തമതാൽപര്യങ്ങളെ ഹാനികരമായി ബാധിക്കുന്നതാണ് താരിഫ് നിയമമെന്നും ആ നിയമം മുഖാന്തിരം ഭരണഘടനാവ്യവസ്ഥകളെ ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറ് സ്പഷ്ടമായും ലംഘിക്കുകയാണെന്നും സൗത്ത് കരോലീനയിലെ പൗരജനങ്ങളും പരസ്യമായി പറയാൻ തുടങ്ങി.

continue at 1

വൈസ് പ്രസിഡൻറ് കൽഹൂൻ തന്റെയും തന്റെ അനുയായികളുടെയും വീക്ഷണഗതികളും ക്രോഡീകരിച്ചു കൊണ്ട് ദക്ഷിണ കരോലീനാ വിശദീകരണം എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രമാണം 1828-ൽ തയ്യാറാക്കുകയുണ്ടായി. ഭരണഘടനയിലെ 'സ്റ്റേറ്റുകളുടെ അവകാശങ്ങളും' എന്ന പേരിൽ വിഖ്യാതമായ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ ഒരു തെളിഞ്ഞ ചിത്രം ഈ പ്രമാണം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് ഭരണഘടന വിവിധസംസ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വെറുമൊരു ഉടമ്പടി മാത്രമാണ്. ഫെഡറൽഗവണ്മെൻറ് ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ അതിന്റെ അധികാരപരിധിയ്ക്കപ്പുറത്തേക്ക് കടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു തീരുമാനിക്കുവാനുള്ള അവകാശം ഓരോ സ്റ്റേറ്റിനും ഉള്ളതത്രേ. അങ്ങനെ ഒരു അധികാരവിലംഘനം നടത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന് ഒരു സ്റ്റേറ്റ് തീരുമാനിച്ചാൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിനിടയാക്കിയ നിയമം റദ്ദാക്കുവാനുള്ള പരമാധികാരം ആ

സ്റ്റേറ്റിനുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും കൽഹൂൻ വാദിച്ചു. അതായത്, ഫെഡറൽ ഗവൺമെന്റിന്റെ ആ നിയമം, ആ സ്റ്റേറ്റിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ബാധകമല്ല എന്നർഥം. ഈ റദ്ദാക്കൽ അധികാരത്തിനു പുറമേ യൂണിയനിൽ നിന്നും വിട്ടു മാറി പ്രത്യേകമായി നിൽക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം കൂടി സ്റ്റേറ്റിനുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. വിച്ഛേദനാവകാശം സ്റ്റേറ്റിനുള്ളതാണെന്നു വരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദഗതി മുന്നോട്ടു പോയി. കൽഹൂന്റെ അഭിപ്രായഗതിയെ അനുകൂലിക്കുന്ന അനേകം ആളുകൾ തെക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. യൂണിയന്റെ നിലനിൽപ്പിനെത്തന്നെ ഈ വീക്ഷണഗതി ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ ഈ വിച്ഛേദനപ്രശ്നമാണു് 1861–ൽ തെക്കരും വടക്കരും തമ്മിലുണ്ടായ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ കാരണം. ജാക്സന്റെ കാലത്തുണ്ടായ ഭരണപരമായ കുഴപ്പങ്ങൾക്കു് വഴിതെളിച്ചതു് ഇതിൽ ആദ്യത്തേതായ റദ്ദാക്കൽപ്രശ്നം ആയിരുന്നു.

1830 ജനുവരിയിൽ സെനറ്റിൽ വച്ചു് വെബ്സ്റ്ററും ഹെയിനും തമ്മിൽ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു വാദപ്രതിവാദം നടന്നു. സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ അവകാശങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു് വിശദമായ ഒരു ചർച്ച ആയിരുന്നു ആ സംവാദം. പശ്ചിമദേശത്തു് പൊതുഉടമയിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളുടെ വിൽപന നിയന്ത്രിക്കണമെന്നതിനെച്ചൊല്ലിയാണു് പൊതുവാദം ആരംഭിച്ചതു്. പക്ഷേ, വിപുലമായ പല പ്രശ്നങ്ങളും ആ സംവാദത്തിൽ ഉയർന്നു വന്നു. സൗത്തു് കരോലിനയിലെ സെനറ്റർ റോബർട്ട് വൈ. ഹെയിൻ സെനറ്റിൽ ഒരു ദീർഘമായ പ്രസംഗം ചെയ്തു. ഭരണഘടന സ്റ്റേറ്റുകൾ തമ്മിലുള്ള വെറും ഒരു ഉടമ്പടി മാത്രമാണെന്നും ഏതു സ്റ്റേറ്റിനും പ്രസ്തുത ഉടമ്പടി വിട്ടു പുറത്തു പോരാമെന്നും ഉള്ള കൽഹൂന്റെ അഭിപ്രായഗതിയുടെ സാധുതയെ ആധാരമാക്കിയായിരുന്നു ഹെയിനിന്റെ പ്രസംഗം. അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞതു് മെസാച്ചുസെറ്റ്സിലെ സെനറ്റർ ആയിരുന്ന ഡാനിയൽ വെബ്സ്റ്ററായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ വാക്ചാതുര്യത്തിന്റെ മഹനീയമായ ഒരു മാതൃകയായിരുന്നു ആ മറുപടിപ്രസംഗം. യൂണിയൻ സംവിധാനം ചെയ്തതു് വിഭിന്ന സ്റ്റേറ്റുകളല്ലെന്നും, നേരെ മറിച്ചു് ജനങ്ങളാണെന്നും യൂണിയനിൽ നിന്നും വിച്ഛേദിച്ചു പോവാൻ ഒരു സ്റ്റേറ്റിനും അവകാശമില്ലെന്നും അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. വിച്ഛേദനം യൂണിയനെ ശിഥിലമാക്കും; യൂണിയന്റെ വിനാശം, ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിലും രക്തച്ചൊരിച്ചിലിലും രാഷ്ട്രത്തെ നിമഗ്നമാക്കുമെന്നും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാഷണത്തിന്റെ അന്തഃസത്ത മുഴുവൻ സമാപനവാക്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ സഞ്ചയിച്ചു. ''സ്വാതന്ത്ര്യവും യൂണിയനും ഇന്നും എന്നും ഒന്നാണു് അച്ഛേദ്യമാണു്.'' ജെഫേഴ്സന്റെ ജന്മദിനവാർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ചു നടത്തിയ അത്താഴവിരുന്നിൽ വച്ചു്, ജാക്സൺ, കൽഹൂന്റെ വിച്ഛേദനവാദത്തെ അനുകൂലിച്ചു് സംസാരിക്കുമെന്നായിരുന്ന കൽഹൂനും അനുയായികളും വ്യാമോഹിച്ചതു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അതിനൊന്നും തയ്യാറായില്ല. പാനോപചാരപ്രസംഗത്തിനായി ജാക്സൺ എഴുനേറ്റു നിന്നു് കൽഹൂനെ അടിമുടി ഒന്നു നോക്കിയിട്ടു് പറഞ്ഞു:

''നമ്മുടെ ഫെഡറൽ യൂണിയൻ നിലനിർത്തുക തന്നെ വേണം.'' ഈ ഒരേ ഒരു വാചകം കൊണ്ട് ജാക്സൺ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചു. പ്രസിഡൻറും വൈസ് പ്രസിഡൻറും ഭിന്നതലങ്ങളിലാണ് നില കൊള്ളുന്നതു് എന്നു് അതോടെ വ്യക്തമായി. ജാക്സൻറെ ഫ്ളോറിഡാചെയ്തികളെ സംബന്ധിച്ച ചർച്ച 1818-ൽ കാബിനറ്റിൽ നടന്നപ്പോഴും തന്നെ സൈനികകോടതിയിൽ വിസ്തരിക്കേണ്ടതാണെന്നു് വാദിച്ചതു് അന്നു് യുദ്ധകാര്യസെക്രട്ടറിയായിരുന്ന കൽഹൂനാണെന്നു് ജാക്സൺ ഔദ്യോഗികരേഖകളിൽ നിന്നും പിന്നീട് മനസ്സിലാക്കി (ഒൻപതാം അധ്യായം നോക്കുക). ജാക്സണും കൽഹൂനും തമ്മിൽ രൂക്ഷമായ ഭാഷയിൽ ചില കത്തിടപാടുകളും തുടർന്നു നടന്നു. വ്യക്തിപരമായ അധിക്ഷേപങ്ങളും മറക്കുവാനും അവയ്ക്കു മാപ്പു കൊടുക്കുവാനും ജാക്സൺ ഒരിക്കലും സന്നദ്ധനല്ലായിരുന്നു.

1832 ആയപ്പോഴേക്കും ജാക്സണും സൗത്തു് കരോലീനയും തമ്മിലുള്ള കലഹം അതിൻറെ ഉച്ചകോടിയിലെത്തി. ആ കൊല്ലം ഹെൻറി ക്ലേ ഒരു പുതിയ താരിഫ്ബിൽ കോൺഗ്രസിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. മുൻപിലത്തെ ബില്ലിലെ ദോഷകരമായ ചില വ്യവസ്ഥകളെ ഉപേക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു പുതിയ ബില്ലെങ്കിലും ഇറക്കുമതി ചെയ്യപ്പെട്ട വ്യാവസായികോൽപന്നങ്ങൾക്കു് വലിയ തീരുവ ചുമത്തപ്പെട്ടു. സൗത്തു് കരോലീന ഇതൊരു വെല്ലുവിളിയായി സ്വീകരിച്ചു. ഒരു വിശേഷാൽകൺവെൻഷനെ വേണ്ടി അംഗങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. റദ്ദാക്കൽഓർഡിനൻസ് (Ordinance of Nullification) ആ കൺവെൻഷനിൽ വച്ചു് പാസ്സാക്കി. ആ ഓർഡിനൻസു് പ്രകാരം സൗത്തു് കരോലീനയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം താരിഫ്നിയമം നിയമമായി പരിഗണിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും പുതിയ തീരുവകളും അവിടെ നിന്നും പിരിച്ചെടുക്കേണ്ടതില്ലെന്നും പ്രഖ്യാപിച്ചു. അതിനു വിപരീതമായി സൗത്തു് കരോലീനയിൽ നിന്നും തീരുവ പിരിക്കുവാൻ ഫെഡറൽഗവൺമെൻറു് നടപടികളും എടുക്കുന്നപക്ഷം ആ സ്റ്റേറ്റു് യൂണിയനിൽ നിന്നും വിട്ടു പോരണമെന്നും തീരുമാനിച്ചു. ഫെഡറൽഗവൺമെൻറിൻറെ നിയമത്തെ ധിക്കരിച്ചു കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു ഈ നീക്കം. റദ്ദാക്കൽഓർഡിനൻസിലെ ആശയഗതിയെ മുഴുവനായി അധിക്ഷേപിച്ചു കൊണ്ടും ആ വിധമുള്ള നടപടികളും നിമിത്തമുണ്ടാകാവുന്ന ആപത്തുകളെപ്പറ്റി സൗത്തു് കരോലീനക്കാർക്കു് താക്കീതു് നൽകിക്കൊണ്ടും ഊർജിതമായ ഒരു വിളംബരം ജാക്സൺ പുറപ്പെടുവിച്ചു. ആ സ്റ്റേറ്റിലേക്കു് ആവശ്യമെങ്കിൽ പട്ടാളക്കാരെത്തന്നെ നിയോഗിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. സൗത്തു് കരോലീനയിലെ ജനങ്ങളും പ്രതിരോധത്തിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങളും ചെയ്തു. ആഭ്യന്തരയുദ്ധം അത്യാസന്നമായിരിക്കുന്നു എന്ന വിചാരം പൊതുവെ പരന്നു. എന്നാൽ ആ ഒരു ഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു് കാര്യങ്ങളെ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു പോകണമെന്നു് ആർക്കും ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആയുധശക്തി പ്രയോഗിക്കുവാൻ ജാക്സണും വിചാരമില്ലായിരുന്നു. കാരണം യുദ്ധം തുടങ്ങിയാൽ എവിടെ വരെ ചെന്നെത്തുമെന്നു് ആർക്കും പറയാനാവില്ലല്ലോ. സൗത്തു് കരോലീനയിലെ വിവേകശാലികളും ഈ

കാര്യത്തിൽ സന്നദ്ധഹൃദയരായിരുന്നു. സൗത്ത് കരോലീനയുടെ നിലപാടിനെ അനുകൂലിക്കുവാൻ മറ്റൊരു സ്റ്റേറ്റും മുന്നോട്ടു വന്നില്ല. ഹെൻറി ക്ലേ താരിഫ് നിയമത്തിൽ ഭേദഗതികൾ വരുത്തണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി. തീരുവനിരക്കു ക്രമാനുഗതമായി കുറയ്ക്കുന്ന വ്യവസ്ഥകൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു കൊണ്ട് 1833-ൽ പുതിയ താരിഫ് ബിൽ കൊണ്ടു വന്നു. സൗത്ത് കരോലീന ഈ പുതിയ ബിൽ സ്വീകരിച്ചു. റദ്ദാക്കൽ ഓർഡിനൻസ് അവർ തന്നെ റദ്ദാക്കി. എല്ലാം ശുഭമായി പര്യവസാനിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ പര്യവസാനിച്ച പോലെ തോന്നി. എന്നാൽ 1820-ലെ മിസ്സൗറി അനുരഞ്ജനഉടമ്പടി പോലെ ഇതും താൽക്കാലികശാന്തിക്കുള്ള ഒരു ഔഷധം മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. താരിഫ് പ്രശ്നം റദ്ദാക്കലിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ഒഴികഴിവു മാത്രമാണെന്നും കൽഹൂൺറെയും അനുയായികളുടെയും യഥാർത്ഥലക്ഷ്യം വിച്ഛേദനമാണെന്നും ജാക്സൺ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അടുത്ത പ്രശ്നവും പ്രക്ഷോഭണവും നീഗ്രോകളെയോ അടിമസംപ്രദായത്തെയോ ചൊല്ലിയുള്ളതായിരിക്കുമെന്നും ജാക്സൺ എത്ര ശരിയായി ദീർഘദർശനം ചെയ്തു! വിച്ഛേദനത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിനു വളരെക്കാലം വേണ്ടിവന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അനന്തരസംഭവങ്ങൾ തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തും.

ജാക്സന്റെ വിചിത്രതരമായ ജീവിതത്തിലെ ഏറ്റവും വിചിത്രമായ ഒരു സംഭവമാണ് ഇനി പരാമർശിക്കുന്നത്. തന്റെ വ്യക്തിപരമായ മുൻവിധികളും ജാക്സന്റെ ഔദ്യോഗികകൃത്യങ്ങളെ എത്ര മാത്രം ശക്തിയായി സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു എന്നതിനു ഒരു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തം കൂടിയാണ് ആ സംഭവം. ജാക്സന്റെ ചെറുപ്പകാലത്തു സാമ്പത്തികമായി പരാജയം നേരിടേണ്ടി വന്ന മറ്റൊരാളിന്റെ തെറ്റിനു നിരപരാധിയായ ജാക്സൻ ബലിയാടായി. അതിന്റെ ഫലമായി ഒരു ബാങ്കിൽ അദ്ദേഹം വലിയ ഒരു കടക്കാരനായിത്തീർന്നു. സാമ്പത്തികസംവിധാനത്തിന്റെ കേന്ദ്രസ്ഥാനം വഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ബാങ്കുകളോട് അതിനു ശേഷം ഒരു വിദ്വേഷമനോഭാവം അദ്ദേഹത്തിൽ രൂഢമൂലമായി വളർന്നു. ബാങ്കുകളോടു പ്രതികാരം ചെയ്യുവാനുള്ള ഒരു ഒന്നാന്തരം അവസരം ചരിത്രം അദ്ദേഹത്തിനു നൽകി. രണ്ടാമത്തെ യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ബാങ്ക് 1816 മുതൽ ഇരുപതു വർഷക്കാലത്തെ പ്രവർത്തനത്തിനാണ് അനുവാദം വാങ്ങിയിരുന്നതു്. ആ ചാർട്ടർ പുതുക്കിക്കൊടുക്കണമോ വേണ്ടയോ എന്നുള്ള തീരുമാനം 1836-നു മുമ്പു തന്നെ ഗവണ്മെന്റിനു ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ബാങ്കുകളോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനോഭാവം പരക്കെ അറിവുള്ള ഒരു വസ്തുതയായിരുന്നു. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ബാങ്കിന്റെ നേരെയുള്ള വിദ്വേഷം അദ്ദേഹം നേരത്തെ തന്നെ പരസ്യമാക്കിയിരുന്നു. 1829-ൽ അദ്ദേഹം കോൺഗ്രസിനയച്ച ആദ്യത്തെ സന്ദേശത്തിൽ ഈ ബാങ്കിന്റെ ചാർട്ടർ നിയമപ്രാബല്യമില്ലാത്തതും വിവേകരഹിതമായതും ആണെന്നു വിശദമാക്കിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടിനെ പടിഞ്ഞാറൻസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ അനുയായികൾ ശക്തിയായി പിന്താങ്ങി. നിർധനരായ കൃഷിക്കാരുടെ വിചാരം ധനികരായ ധനകാര്യവിദഗ്ധന്മാർ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ കൊടിയ ശത്രുക്കളാണെന്നായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് ആ കർഷകരും

ബാങ്കിന്റെ നിയാമകശക്തിയെ കഠിനമായി വെറുത്തിരുന്ന വ്യാപാരികളായ സുഹൃത്തുക്കളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാടിനു് പ്രോത്സാഹനം നൽകി.

1832–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ബാങ്കുകാര്യം പ്രശ്നമാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിയോഗികളും തീരുമാനിച്ചു. ബാങ്കിന്റെ പ്രസിഡന്റായിരുന്ന നിക്കോളാസ് ബിഡിൽ ജാക്സനെ എതിർത്ത റിപ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടി (അധികം താമസിയാതെ അതിന്റെ പേരു് വിഗ്പാർട്ടി എന്നായി) യിലെ അതിപ്രമുഖനായ അംഗമായിരുന്നു. കെന്റക്കിയിലെ ഹെൻറി ക്ലേയെ ആ പാർട്ടി പ്രസിഡന്റുസ്ഥാനത്തേക്കു് നാമനിർദേശം ചെയ്തു. ബാങ്കിനെ വീണ്ടും ചാർട്ടർ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു ബില്ലും അവർ കോൺഗ്രസിൽ കൊണ്ടു വന്നു. 1832–ൽ പാസ്സാക്കിയെടുത്തു. എന്നാൽ ആ ബിൽ പ്രസിഡന്റു് ജാക്സൺ വീറ്റോ ചെയ്തു. ഈ ബാങ്കിനുണ്ടായ ആദായങ്ങളും അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരുടെ സമ്പാദ്യത്തിൽ നിന്നാണെന്നും അതെല്ലാം ഒരു ചെറിയസംഘം ധനികന്മാരുടെ കീശയിലേക്കു് ഒതുങ്ങുകയാണെന്നും അതുകൊണ്ടു് ബാങ്കു് ഒരു വലിയ കുത്തകസ്ഥാപനമാണെന്നും ആയിരുന്നു ജാക്സന്റെ ന്യായം. ജാക്സന്റെ അനുയായികളും അമേരിക്കയിലെ സാധാരണ ജനങ്ങളും ജാക്സന്റെ തുറന്നടിച്ചുള്ള ഈ അഭിപ്രായപ്രകടനം വളരെയേറെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ഡെമോക്രാറ്റിക്കു് സ്ഥാനാർഥിയെന്ന നിലയിൽ ജാക്സൺ വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഈ വിജയം കൂടി കൈവന്നപ്പോൾ ബാങ്കിനെ നിശ്ശേഷം സംഹരിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. ബാങ്കിൽ ഗവണ്മെന്റു് നിക്ഷേപിച്ചിരുന്ന തുക മുഴുവനും ഈ സംഹാരക്രിയയ്ക്കായി അദ്ദേഹം വിനിയോഗിച്ചു. സെനറ്റു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അവിശ്വാസവോട്ടു് പാസ്സാക്കി. പക്ഷേ അതൊന്നും അദ്ദേഹത്തെ അസ്വസ്ഥനാക്കിയില്ല. എന്നിരുന്നാലും ജാക്സന്റെ പ്രവൃത്തി ബുദ്ധിപൂർവമായിരുന്നോ എന്ന കാര്യം സംശയാസ്പദമാണു്. ചുരുക്കം ചില ആളുകൾക്കു് വളരെയേറെ ആദായം ബാങ്കു് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല തന്നെ. രാഷ്ട്രീയമായ അഴിമതികളെ അതു് അതിരറ്റു പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ ഇതെല്ലാം പരിഷ്കരണത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള വാദങ്ങളാണു് ബാങ്കിനെ സംഹരിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ളവയല്ല. അമേരിക്കൻ വ്യവസായത്തെ ബാങ്കു് സാരമായി സഹായിച്ചു. ഗവണ്മെൻറിന്റെ പിൻതുണ ബാങ്കിന്റെ നിലനിൽപിനെ ഭദ്രമാക്കുകയും ചെയ്തു. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ബാങ്കിന്റെ തിരോധാനത്തോടു കൂടി ബാങ്കിംഗ് പ്രവർത്തനം നടത്തുവാൻ രംഗത്തു് അവശേഷിച്ചതു് ചെറിയ ചെറിയ തദ്ദേശബാങ്കുകളായിരുന്നു. അവയുടെ സാമ്പത്തികനില സുരക്ഷിതമല്ലായിരുന്നു. അതിരുവിട്ട ഊഹക്കച്ചവടത്തെ അവ പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ചു. ഈ ബാങ്കുകളും പുറപ്പെടുവിച്ച നോട്ടുകളും (Notes) നിശ്ചിതവില നിലനിർത്തുവാൻ കഴിയുന്നവയായിരുന്നില്ല. പൊതുഭൂമിയുടെ വിൽപ്പന ഇതു മൂലം തകരാറിലായി. തൽഫലമായി 1836–ൽ ജാക്സൺ ഒരു സ്പീഷി സർക്കുലർ (Specie Circular) പുറപ്പെടുവിച്ചു. സർക്കുലർ പ്രകാരം പൊതുഭൂമികളുടെ വില വകയിൽ ഉള്ള തുകയും നോട്ടായിട്ടല്ല വെള്ളിയോ സ്വർണമോ ആയി മാറാറി ഗവണ്മെൻറി

ന ഏൽപിക്കേണ്ടതായി വന്നു. ഊഹക്കച്ചവടത്തെ കാര്യമായി നിയന്ത്രിക്കു വാൻ ഈ സർക്കുലർ കൊണ്ടു സാധിച്ചില്ല. ശക്തമായ ഒരു സെൻട്രൽബാങ്കു് ഇല്ലാതെ വന്നതിന്റെ ദുഷ്ഫലമായിരുന്നു 1837–ൽ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലുണ്ടായ സംഭീതി.

1832–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു് ബാങ്കുകഴപ്പത്തിനു പുറമെ മറ്റു രണ്ടു കാരണം കൊണ്ടു കൂടി അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു പ്രധാനസംഭവമാണു്. ഓരോ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടിയും അമേരിക്കയിലെങ്ങുമുള്ള തദ്ദേശനേതാക്കന്മാരുടെ ഒരു ദേശീയ കൺവെൻഷൻ വിളിച്ചു കൂട്ടി ഏറ്റവും യോഗ്യനായ പ്രസിഡൻഷ്യൽ സ്ഥാനാർഥിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ഇന്നത്തെ സാധാരണ നടപടിക്രമവും ഇതാണു്. കൂടാതെ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലാകട്ടെ ആൻറിമേസൺസ് (Anti Masons) എന്നൊരു പാർട്ടി കൂടി രംഗത്തു വന്നു. അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ ഉടനീളം ഇത്തരം പ്രത്യേകപാർട്ടികളുടെ ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ ഇടവിട്ടു് ഇടവിട്ടു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായിക്കാണാം. ഏതെങ്കിലും ആശയത്തെ പിന്താങ്ങുകയോ അല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു സ്ഥാപനത്തെ എതിർക്കുകയോ മാത്രമായിരുന്നു ആ മൂന്നാം പാർട്ടിയുടെ ഏകഉദ്ദേശ്യം. ദീർഘകാലം നിലനില്ക്കാത്ത താൽക്കാലികമായ പിൻതുണ അവർക്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. 1832–ൽ ഈ വിധം രൂപം കൊണ്ട പാർട്ടി മേസൺസിനെ തീരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ന്യൂയോർക്കുകാരനായ മോർഗൻ എന്ന പേരുള്ള ഒരു കൽപ്പണിക്കാരൻ മേസോണിക് രഹസ്യങ്ങൾ (Masonic secrets) വെളിപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. മോർഗന്റെ തിരോധാനത്തോടെയാണു് ഈ മൂന്നാം പാർട്ടിയുണ്ടായതു്. ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഈ പാർട്ടി സ്ഥാനാർഥികളെ നിർത്തി. ആ സ്ഥാനാർഥികൾക്കു് ന്യൂയോർക്കിലും മറ്റു് ഉത്തര സംസ്ഥാനങ്ങളിലും അസംഖ്യം വോട്ടുകൾ ലഭിച്ചു. ഹെൻറി ക്ലേക്കു ലഭിക്കേണ്ട വോട്ടുകളായിരുന്നു അവയെല്ലാം.

പ്രധാനമന്ത്രിമാർ യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റു് ബാങ്കിനെ എന്ന പോലെ അമേരിക്കൻമാരെയും തീരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അസംഖ്യം ഇൻഡ്യൻവർഗക്കാരെ മിസിസിപ്പിനദിയുടെ മറുകരയിലേയ്ക്കു് മാറിത്താമസിപ്പിക്കുന്നതിൽ ജാക്സൺ ജാഗ്രൂകനായിരുന്നു. എട്ടു കൊല്ലക്കാലത്തെ ഭരണത്തിനിടയ്ക്കു് ഇൻഡ്യൻവർഗക്കാരുമായി തൊണ്ണൂറിനാലോളം സന്ധിഉടമ്പടികൾ അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കി. പ്രസ്തുത ഉടമ്പടികളിലെ വ്യവസ്ഥ അനുസരിച്ചാണു് ആയിരക്കണക്കിനു് ഇൻഡ്യൻവർഗക്കാരെ പടിഞ്ഞാറൻദേശങ്ങളിലേക്കു് പ്രയാണം ചെയ്യിച്ചതു്. പലരും ആ പ്രക്രിയ അംഗീകരിച്ചു. ചിലർ അതിനോടു് പ്രതിഷേധിച്ചു. അവർക്കെല്ലാം കഠിനമായ ശിക്ഷകളും അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നു. ജോർജിയയിലെ ചെറോക്കിവർഗത്തോടുള്ള പെരുമാറ്റം അത്യന്തം അധിക്ഷേപാർഹമായിരുന്നു. അവർ പരിഷ്കൃതരും സൽസ്വഭാവികളുമായിരുന്നു. ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറു് ഒരു ഉടമ്പടി കൊണ്ടു് അവരുടെ സ്ഥാവരസ്വത്തുക്കൾക്കു് വേണ്ട ഉറപ്പു് നൽകിയിരുന്നു താനും. അവരുടെ ഭൂമികളിൽ സ്വർണഖനികൾ ഉണ്ടെന്നു മനസ്സിലായതോടെ

ജോർജിയയിലെ അവരുടെ ഭൂമികളും മുഴുവനും തിരിയെക്കിട്ടണമെന്ന് ജോർജിയ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അൽപാൽമായി അതു കരണ്ടു് കരണ്ടു് എടുക്കാനും തുടങ്ങി. ജോൺ ആഡംസു് പ്രസിഡൻറായിരുന്ന കാലത്തു് ചെറോക്കിവർഗത്തിൻെറ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു് ഫെഡറൽ പട്ടാളത്തെ നിയോഗിച്ചു. എന്നാൽ ജാക്സനാവട്ടെ ആ പട്ടാളത്തെ പിൻവലിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. ഇതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ വെഴ്സെറ്റർ—ജോർജിയ (Worcester V. Georgia) കേസു് സുപ്രീംകോടതി മുമ്പാകെ തീരുമാനത്തിനു വന്നു. ജോർജിയക്കു് ഇൻഡ്യൻ വർഗത്തിൻെറ ഭൂമിയിൽ യാതൊരു അവകാശവുമില്ലെന്നും അതിൽ ഇടപെടുന്നതു് ന്യായരഹിതമാണെന്നും സുപ്രീംകോടതി ജഡ്ജിയായ ജോൺമാർഷൻ തീർപ്പു കൽപ്പിച്ചു. ഈ വിധിന്യായത്തെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടു് ജാക്സൺ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി: ''ജോൺമാർഷൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വിധി കൽപിച്ചു. ഇനി ആ വിധി അദ്ദേഹം തന്നെ നടത്തട്ടെ!'' ജാക്സൺ ആ വിധി നിർവീര്യമാക്കുന്നതിനു് അവിഹിതമായ ചില അടവുകളും പ്രയോഗിച്ചു. ചെറോക്കിവർഗത്തിലെ ഒരു വിഭാഗത്തിനു് കൈക്കൂലി കൊടുത്തു് ആ വർഗക്കാരുടെ ഭൂമി മുഴുവൻ കൈവശത്തിലെടുത്തു. മിസിസിപ്പിനദിക്കക്കരെ അവർക്കാവശ്യമുള്ള ഭൂമി പകരമായി കൊടുത്തു. ചിലർ അതിനെ എതിർത്തു. പക്ഷേ 1838 ആയപ്പോഴേക്കും അവരെയും അങ്ങോട്ടേക്കു് തള്ളി നീക്കി.

അമേരിക്കയെ ഫ്രാൻസുമായി ഒരു യുദ്ധത്തിൻെറ വക്കു വരെ കൊണ്ടെത്തിച്ചെങ്കിലും വിദേശഭരണകാര്യത്തിൽ ആഡംസിനേക്കാൾ വിജയം കൈവരിക്കാൻ ജാക്സനു കഴിഞ്ഞു. നെപ്പോളിയൻെറ ഉപരോധം നിമിത്തം അമേരിക്കക്കു ചില നഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിച്ചിരുന്നു. അതിൻെറ പരിഹാരത്തിനായി ഫ്രാൻസിനോടു് ചില അവകാശങ്ങൾ അമേരിക്ക ഉന്നയിച്ചു. ആ അവകാശവാദങ്ങൾക്കു് തീരുമാനമുണ്ടാക്കാമെന്നു് 1831—ൽ ഫ്രാൻസ് സമ്മതിച്ചു. നഷ്ടപരിഹാരത്തുക വോട്ടു ചെയ്തു അനുവദിക്കുന്നതിൽ ഫ്രഞ്ചു് അസംബ്ലി വളരെ കാലതാമസം വരുത്തി. അതിൽ അമർഷം പൂണ്ട ജാക്സൺ ഫ്രഞ്ചുകാർക്കെതിരായി പടയൊരുങ്ങിക്കൊള്ളാൻ തൻെറ നാവികസേനയോടു് ആജ്ഞാപിച്ചു. അമേരിക്കയിൽ വസിക്കുന്ന ഫ്രഞ്ചുകാരുടെ വക ചരക്കുകളെല്ലാം പിടിച്ചെടുക്കുന്നതിനു് കോൺഗ്രസ്സിനോടും അദ്ദേഹം നിർദേശിച്ചു. ഈ നടപടികൾ മൂലം ഫ്രഞ്ചു് അസംബ്ലിഅംഗങ്ങൾ അൽപം ക്ഷുഭിതരായി. പ്രതികാരം ചെയ്യുവാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. ജാക്സൺ ഫ്രാൻസിനോടു് ക്ഷമാപണം ചെയ്യുന്ന പക്ഷം നഷ്ടപരിഹാരത്തുക മുഴുവൻ കൊടുക്കാമെന്നു് അസംബ്ലി നിശ്ചയം ചെയ്തു. ക്ഷമാപണനിർദേശം ജാക്സൺ നിരസിച്ചു. ഋണബാധ്യത തീർക്കുന്നതിനു് 1835 വരെ പിന്നീടു് ഒരു നടപടിയും ഫ്രാൻസു് കൈക്കൊണ്ടില്ല. ഫ്രാൻസിനെ അധിക്ഷേപിക്കണമെന്നു് തനിക്കു് ഉദ്ദേശ്യമില്ലായിരുന്നു എന്നു് ജാക്സൺ പിന്നീടു പറഞ്ഞെങ്കിലും ക്ഷമാപണം ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം വീണ്ടും തയ്യാറായില്ല. അമേരിക്കയെയും ഫ്രാൻസിനെയും തമ്മിൽ അനുരഞ്ജിപ്പിക്കാൻ ബ്രിട്ടൻ തയ്യാറായി. ഫ്രാൻസു് ഒടുവിൽ കടബാധ്യത കൊടുത്തു തീർത്തു. അതിർത്തി സംബന്ധിച്ച

തർക്കങ്ങളും ബ്രിട്ടനുമായി ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ആ പ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം ജാക്സൺ തന്ത്രപരമായി കൈകാര്യം ചെയ്തു. ബ്രിട്ടനുമായുള്ള സൗഹൃദബന്ധം അങ്ങനെ അദ്ദേഹം ദൃഢപ്പെടുത്തി.

1837-ൽ ജാക്സൺ ടെന്നസിയിലുള്ള സ്വന്തം ഗൃഹത്തിലേക്ക് വിശ്രമാർത്ഥം താമസം മാറ്റി. 1836-ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരഗാമിയായി നിശ്ചയിച്ചത് മാർട്ടിൻ വാൻബ്യൂറനെ ആയിരുന്നു. ഈ കൊച്ചു മാന്ത്രികന്റെ ഉപദേശം ജാക്സണ് അത്തേയറ്റം വിലപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. പ്രസിഡന്റ് എന്ന നിലയിൽ ജനസമ്മതിയും വിജയവും കൈവരിക്കാൻ തനിക്കു കഴിയുമെന്ന് അദ്ദേഹം തെളിയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവമഹിമയും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രയത്നവും ആണ് അദ്ദേഹത്തെ വിജയിപ്പിച്ചത്. അദ്ദേഹം ഒരു തികഞ്ഞ ജനാധിപത്യവാദിയും ആയിരുന്നു. പ്രതിയോഗികളുടെ പ്രതീക്ഷകളെയും പ്രചരണങ്ങളെയും അദ്ദേഹം അതിജീവിച്ചു.

11

പ്രകടഭാഗധേയം

പശ്ചിമാഭിമുഖപ്രയാണം (1829–61)

ജാക്സൺ ഒരു പശ്ചിമാത്യനായിരുന്നു. പശ്ചിമപ്രദേശത്തു് അധിനിവേശങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനു് ആവശ്യമായ പ്രോൽസാഹനങ്ങൾ അദ്ദേഹം നൽകുകയും ചെയ്തു. വൻതോതിൽ ഇന്ത്യൻവർഗക്കാരെ അവരുടെ ഗോത്രഭൂമിയിൽ നിന്നും മാറിത്താമസിപ്പിച്ചതിന്റെ പിന്നിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്ദേശ്യം പുതിയ ആളുകളെ കുടിയിരുത്തുന്നതിനുള്ള പരിപാടി സുഗമമാക്കുക എന്നതായിരുന്നു. 1836–ൽ ഒരു പുതിയ സ്റ്റേറ്റു് എന്ന നിലയിൽ ആർക്കൻസാസിനെ യൂണിയനിൽ ചേർത്തു. 1861–ന്റെ അവസാനത്തോടെ പുതിയ പത്തു സ്റ്റേറ്റുകൾക്കു് കൂടി യൂണിയനിൽ അംഗത്വം നൽകി. അവയിൽ ഫ്ളോറിഡ ഒഴിച്ചു മറ്റുള്ളവയെല്ലാം പശ്ചിമഭാഗത്തുള്ളതായിരുന്നു. അർക്കൻസാസിനെ പോലെ ടെറിട്ടോറിയൽ ഗവണ്മെൻറുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നവയായിരുന്നു അവയിൽ പലതും. ടെക്സാസും കാലിഫോർണിയയും യൂണിയനിലേക്കു് വന്നു ചേർന്നതു് വേറെ ഒരു രീതിയിലായിരുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി ഈ അധ്യായത്തിന്റെ തന്നെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തു് പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ടു്. അമേരിക്കയിലെ ജനങ്ങൾ അവരുടെ തന്നെ ഭൂഖണ്ഡം പടിപടിയായി കീഴടക്കി വന്നതിന്റെ ഓരോ ഘട്ടമായിരുന്നു യൂണിയനിലേക്കുള്ള ഓരോ സ്റ്റേറ്റിന്റെയും പ്രവേശനം കുറിച്ചതു്. പൂർവദേശങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള അവസാനമില്ലാത്ത കുടിയേറ്റപ്രവാഹം കാരണമായി ചില സ്റ്റേറ്റുകളിലെ ജനസംഖ്യ അതിശയകരമായ വേഗതയോടെ വർധിച്ചു വന്നു. 1830–നും 1860–നും ഇടയ്ക്കു് മിച്ചിഗണിലെ ജനസംഖ്യ 31,000–ത്തിൽ നിന്നു് 7,50,000 ആയി. 1840–നും 1860–നും മധ്യേ വിസ്കോൺസിൻ സ്റ്റേറ്റിലെ ജനസംഖ്യ 30,000–ത്തിൽ നിന്നും 7,75,000 ആയിത്തീർന്നു. അതിർത്തിരേഖ വൻതടാകങ്ങളുടെയും മിസിസിപ്പിനദിയുടെ ഉൽഭവസ്ഥാനത്തിന്റെയും അപ്പുറത്തേക്കു തള്ളിനീക്കപ്പെട്ടു. മിനസോട്ടായും ഐയോവായും മിച്ചിഗണും വിസ്കോൺസിനും അങ്ങനെ അതിർത്തിസ്ഥലങ്ങളിൽ പെട്ടു. തെക്കേ അറ്റത്തെ അതിർത്തി ടെക്സാസായിത്തീർന്നു. പടിഞ്ഞാറെ ദിക്കിലേക്കു നീങ്ങാവുന്നത്രയും ദൂരം അമേരിക്കക്കാർ നീങ്ങി. ഒരു സ്റ്റേറ്റു് എന്ന നിലയിൽ 1850–ലാണു് കാലിഫോർണിയ യൂണി

യനിൽ അംഗമായതു്. ഓറിഗോൺ 1859–ൽ യൂണിയനിലെ അംഗസംസ്ഥാനമായ ത്തീർന്നു.

മിസിസിപ്പിക്കപ്പുറമുള്ള ഭൂപ്രദേശം, വൻസമതലങ്ങ (Great Plains) ളിലേയ്ക്കു് മെല്ലെ പെരിഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന കെൻറക്കി, ടെന്നസി, ഒഹായോ തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങളിലെ വനസ്ഥലികളുമായി പരിചയപ്പെട്ടിരുന്ന അമേരിക്കയിലെ ആദ്യകാല അന്വേഷകസംഘത്തിനു് അത്യന്തവിസ്തൃതമായ ആ പുൽപ്രദേശം മുന്നോട്ടുള്ള പ്രയാണത്തിനു് വലിയ ഒരു മാർഗതടസ്സമായിത്തോന്നി. ലീവിസ്, ക്ലാർക്ക് തുടങ്ങിയ സാഹസികാന്വേഷകർ കുടിയേറ്റത്തിനു തടസ്സം സൃഷ്ടിക്കുന്ന അവിടത്തെ എല്ലാ പ്രയാസങ്ങളെയും പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ വെളിപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. അവിടെ വൃക്ഷങ്ങളേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മണ്ണു് ഫലഭൂയിഷ്ഠമല്ലായിരുന്നു കുടിക്കാനുള്ള വെള്ളം പോലും ആവശ്യത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. അവിടമെങ്ങും ലവണധാതുക്കളുടെ നിക്ഷേപങ്ങളായിരുന്നു. ഉഷ്ണകാലത്തെ അത്യുഗ്രമായ ചൂടും ശീതകാലത്തെ അസഹനീയമായ തണുപ്പും മനുഷ്യനു സഹിക്കാവുന്നതല്ലായിരുന്നു. സമതലപ്രദേശത്തിനപ്പുറം ഉർഗമമായ റോക്കി പർവതനിര സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്നു. ആ സമതലപ്രദേശത്തെ, 'അമേരിക്കയിലെ വൻമണൽപ്പരപ്പു്' എന്നു വിളിച്ചു പോന്നതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. മനുഷ്യവാസയോഗ്യമല്ലാത്ത ആ ഭൂപ്രദേശങ്ങളും ഇൻഡ്യൻസ്, സീയോസ്, ഷാനി തുടങ്ങിയ വർഗക്കാർക്കായി ആദ്യകാലഅന്വേഷകർ കുറെക്കാലത്തേക്കു് ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തു. ആ വർഗക്കാരാവട്ടെ അമ്പും വില്ലും ഉപയോഗിച്ചു് വന്യമൃഗങ്ങളെ കൊന്നു ഭക്ഷണത്തിനു വേണ്ട ഇറച്ചിയും ധരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട തുകലും സമ്പാദിച്ചിരുന്നു.

എന്നിരുന്നാലും ആദ്യഅന്വേഷകസംഘത്തിൽ പെട്ട ചിലർ, വൻസമതലം താണ്ടി തെക്കുപടിഞ്ഞാറേയ്ക്കും വടക്കുപടിഞ്ഞാറേയ്ക്കും കടക്കുകയുണ്ടായി. 1830–ൽ തന്നെ അമേരിക്കൻ കുടിയേറ്റക്കാർ തെക്കുപടിഞ്ഞാറുള്ള ടെക്സാസിലേക്കു് നീങ്ങിയിരുന്നു. ആ കുടിയേറ്റം തടസ്സമില്ലാതെ പിന്നെയും തുടർന്നു. മെക്സിക്കോക്കാരുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലിനു് അതു് ഇടയാക്കി. കച്ചവടവും ആ വഴിയിലൂടെത്തന്നെ അഭിവൃദ്ധി നേടി. എന്നാൽ വൻസമതലം കടന്നു് തെക്കുപടിഞ്ഞാറേയ്ക്കുള്ള മാർഗം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമുള്ളതായിത്തീർന്നു. 1834–ൽ കൊളംബിയയുടെ ഒരു പോഷകനദിയായ വില്ലമെറ്റെയുടെ തീരത്തു് മിഷനറിമാർ അവരുടെ സങ്കേതങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചു. രണ്ടു വർഷത്തിനു ശേഷം, ക്യാപ്റ്റൻ ബോണെവില്ലിൽ തെക്കൻ ചുരത്തിലൂടെ തന്റെ ആദ്യത്തെ സാർഥവാഹകസംഘത്തെ നയിച്ചു. ഗ്രന്ഥകാരനായിരുന്ന വാഷിംഗ്ടൺ ഇർവിംഗ്, 'ക്യാപ്റ്റൻ ബോണെവില്ലിന്റെ സാഹസികയാത്ര' എന്ന പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതോടെ പശ്ചിമഓറിഗൺപ്രദേശത്തിനു പ്രശസ്തി കിട്ടി. സ്വാഭാവികമായും അമേരിക്കക്കാരുടെ താൽപര്യം സമാകർഷണീയമായ ആ പ്രദേശത്തേക്കു തിരിഞ്ഞു. ആ പ്രദേശം അത്തേയറ്റം ആകർഷകവും വൃക്ഷനിബിഡവും മേച്ചിൽ

സ്ഥലങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞതും നല്ല കാലാവസ്ഥയാൽ അനുഗൃഹീതവുമായിരുന്നു. സംഭരിക്കാവുന്നത്ര സാധനങ്ങളും ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുമായി അനേകമാളുകളും കുടുംബസമേതം അവരുടെ രണ്ടായിരം മൈൽ യാത്രയാരംഭിച്ചു. 1843–ആയപ്പോഴേക്കും ആയിരത്തോളം അമേരിക്കക്കാർ ഓറിഗണിൽ താമസമുറപ്പിച്ചു. അടുത്ത രണ്ടു വർഷംകൊണ്ട് കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സംഖ്യ ക്രമാതീതമായി. വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ ദേശത്തേയ്ക്കുള്ള ഈ മുന്നേറ്റം അമേരിക്കക്കാരെയും ബ്രിട്ടീഷുകാരെയും തമ്മിലടുപ്പിച്ചു.

1840 – ലാണ് അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു കൂട്ടക്കുടിയേറ്റം നടന്നതു്. ഗ്രെയിറ്റ് സാൾട്ട് ലേക്ക് (Great Salt Lake) തടത്തിലേക്ക് മോർമൺസ് (Mormons) എന്ന ജനവിഭാഗം ഒരു സംഘമെന്ന നിലയിൽ യാത്ര ചെയ്തു. 1823–ൽ ന്യൂയോർക്കിലെ ഒരു കൃഷിപ്പണിക്കാരനായ ജോസഫ് സ്മിത്തു് എന്ന പതിനേഴുകാരൻ തനിക്കു് ഒരു മാലാഖയുടെ ദർശനം ലഭിച്ചതായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. മണ്ണിനടിയിൽ കുഴിച്ചിട്ടിട്ടുള്ള അപൂർവലേഖനങ്ങളുടങ്ങിയ ചില തകിടുകളും അതു വായിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന മാന്ത്രികക്കല്ലുകളും കണ്ടെടുക്കാൻ വേണ്ട ദിവ്യോപദേശം മാലാഖ തനിക്കു നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും അയാൾ അവകാശപ്പെട്ടു. തകിടുകൾ കണ്ടെത്തി, കല്ലുകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ അതെല്ലാം വായിച്ചു (മറ്റാരും ഇതൊന്നും കണ്ടിട്ടില്ല). അതു് പരിഭാഷപ്പെടുത്തി. ബുക്കു് ഓഫ് മോർമൺ (Book of Mormon) എന്ന പേരിൽ അതു് അച്ചടിപ്പിച്ചു. 1830–ൽ അമേരിക്കയുടെ ആദ്യകാലചരിത്രത്തെയും ഇസ്രയേലിലെ ചില നഷ്ടഗോത്രങ്ങളെയും (അമേരിൻഡ്യക്കാർ) പറ്റിയുള്ള അതിശയകരമായ ചില വിവരങ്ങളാണു് ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ബൈബിളിൽ നിന്നുള്ള ഒട്ടു വളരെ ഉദ്ധരണികളും ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ജോസഫ് സ്മിത്തിനു ലഭിച്ച ഈ അരുളപ്പാടു് അദ്ദേഹത്തിനു് അനേകം അനുയായികളെ നേടിക്കൊടുത്തു. മോർമൺ ചർച്ചു് എന്ന പേരിൽ ഒരു മതസംഘടനയും 1830–ൽ തന്നെ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. 'ബുക്കു് ഓഫ് മോർമൺ' ആയിരുന്നു ആ വിഭാഗക്കാരുടെ 'ബൈബിൾ'. അവരുടെ ആദ്യത്തെ സങ്കേതസ്ഥലം ഒഹായോ ആയിരുന്നു. മോർമൺസമൂഹം സങ്കുചിതമായ ഒരു വൃത്തത്തിലേ കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നുള്ളു. എങ്കിലും, അവർ പരിശ്രമശാലികളും പണം സമ്പാദിക്കുവാൻ സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയുള്ളവരും ആയിരുന്നു. ഒഹായോവിൽ നിന്നും അവർ ആദ്യം മിസ്സൗറിയിലേക്കാണു് നീങ്ങിയതു്. വളരെ എതിർപ്പുകൾ അവർക്കു് അവിടെ നേരിടേണ്ടി വന്നു. അവിടെ നിന്നും ഇല്ലിനോയിലുള്ള നാവു (Nawoo) യിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. മിക്കവാറും, സ്വതന്ത്രമായ ഒരു സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ അവിടെ ജീവിക്കുവാനുള്ള അനുമതി അവർക്കു ലഭിച്ചു. 1843–ൽ നാവൂയിൽ വച്ചു് ജോസഫ് സ്മിത്തിനു വീണ്ടും ഒരു അരുളപ്പാടുണ്ടായി. ബഹുഭാര്യത്വം അനുവദനീയമാണു് എന്നായിരുന്നു പുതിയ ദർശനത്തിന്റെ വിധി. ഇതെച്ചൊല്ലി 'ചർച്ചി'ൽ ഉണ്ടായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഇല്ലിനോയിൽ ഒരു ആഭ്യന്തരസമരം തന്നെ അഴിച്ചുവിട്ടു. രോഷാകുലരായ ജനക്കൂട്ടം നിഷ്ക്കരുണമായി ജോസഫ്

സ്മിത്തിന്റെ തൊലി ഉരിച്ചു. തുടർന്ന് മോർമൺസിന്റെ നേതാവായി പ്രഗൽഭനായ ബ്രൈഘാംയോങ് രംഗത്തു വന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു നല്ല സംഘാടകനും ബുദ്ധിശാലിയും എന്നാൽ തീരെ തത്വദീക്ഷയില്ലാത്ത ആളും ആയിരുന്നു. പക്ഷേ അസാധാരണമാം വിധം നിശ്ചയദാർഢ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. മോർമൺസിനു് ഒരു ഭാവി വേണമെങ്കിൽ എതിർപ്പു് വർധിച്ചു വരുന്ന ഇല്ലിനോയിൽ നിന്നു പുറത്തു പോകണമെന്നു് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. പശ്ചിമദേശത്തേക്കു് അവരെ ഒന്നായി കൊണ്ടു പോകണമെന്നു് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. ഇസ്രയേൽവംശക്കാരെ മോസസ് പണ്ടു് കൊണ്ടു പോയതു പോലെ, ബ്രൈഘാംയോങ് 1846-ൽ അവരെ വാഗ്ദത്തഭൂമിയിലേയ്ക്കു നയിച്ചു. എന്നാൽ ആ പുതിയ ഭൂമി കാനാൻദേശം പോലെ പാലും തേനും ഒഴുകുന്ന ഒന്നല്ലായിരുന്നു. ലവണതടാകത്തിന്റെ തടപ്രദേശമായിരുന്ന സ്മിത്തു് വാഗ്ദാനം ചെയ്ത ഭൂമി — അങ്ങു് അകലെ റോക്കിപർവതനിരയുടെ മീതെയുള്ള ഒരു വലിയ ഊഷരഭൂമി. വടക്കൻ സ്റ്റേറുകളിലും ബ്രിട്ടീഷ് വ്യവസായമേഖലയിലും നിന്നു പുതുതായി മതപരിവർത്തനം ചെയ്തു വന്ന അനേകം പേർ മോർമൺസിന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഏകദേശം 12000 പേർ ഒരുമിച്ചു് ദീർഘവും അപകടപൂർണവും ആയ ആ മഹായാത്ര ആരംഭിച്ചു. ശൈത്യകാലം കഠിനമായിരുന്നു. പലരും വഴിമധ്യേ മരിച്ചു. എങ്കിലും 1848-ൽ തടാകതടത്തിൽ താവളമടിച്ചവരുടെ എണ്ണം 5000 ആയിരുന്നു. മോർമൺസ് കുടിയേറിയ പ്രദേശങ്ങളെ യൂട്ടോപ്രവിശ്യ എന്ന പേരിൽ 1850-ൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. പ്രായോഗികകാര്യങ്ങളിൽ എല്ലാ വിധത്തിലും അവർ സ്വതന്ത്രന്മാരായിരുന്നു. ബ്രൈഘാംയോങ് അവരുടെ അനിഷേധ്യനേതാവും ഭരണാധികാരിയുമായിരുന്നു. പ്രസിഡൻറു് ഫിൽമോർ ബ്രൈഘാംയോങിനെ ടെറിട്ടോറിയൽ ഗവർണറായി നിയമിച്ചു. സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവും മതപരവും ആയ ഏതു ചലനങ്ങളെയും നിയന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു് ഗവർണർയെംഗ് തന്നെയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിമതം അനുസരിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഫെഡറൽ ജഡ്ജിമാരെ അദ്ദേഹം യൂട്ടോസ്സ പുറത്താക്കി. ഇരുപത്തിമൂന്നു ഭാര്യമാരെ സംരക്ഷിച്ച ബ്രൈഘാംയോങ് യൂട്ടോപ്രവിശ്യയെ സകല വിധത്തിലും വികസിപ്പിച്ചു. ആളും അർഥവും അവിടെ വർധിച്ചു. പക്ഷേ സ്വാതന്ത്ര്യമോ സംസ്കാരമോ അവിടെ വളരുവാൻ അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചില്ല.

മോർമൺസിന്റെ മഹായാത്ര ആരംഭിച്ചതിന്റെ മൂന്നാം വർഷം വ്യത്യസ്തമായ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ, വിഭിന്നമായ രീതിയിൽ പടിഞ്ഞാറേയ്ക്കു് മറെറാരു പ്രയാണം സമാരംഭിച്ചിരുന്നു. കാലിഫോർണിയയിൽ കണ്ടെത്തിയ സ്വർണഖനിയായിരുന്ന ആ പ്രയാണത്തിനു പ്രചോദനം നൽകിയതു്. കാലിഫോർണിയയിലെ സാക്രമന്റോ താഴ്വരയിൽ "സട്ടേഴ്സ് ക്രീക്ക്" (Sutters creek) എന്ന സ്ഥാനത്തു് 1848-ൽ സ്വർണം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഒരു വലിയ ഖനിയായിരുന്ന അവിടെയുണ്ടായിരുന്നതു്. യുണൈറഡ് സ്റ്റേറ്സിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും നിന്നു്, വർഗപദവിഭേദം കൂടാതെ ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ അവിടെക്കു യാ

ത്രയാരംഭിച്ചു. മൂന്നു മാർഗങ്ങളിലൂടെയാണു് അവർ സാക്രമെന്റോതാഴ്വരയിലേക്കു യാത്ര തുടർന്നതു്. ഹോൺമുനമ്പു ചുറ്റി കടൽ വഴിയുള്ള യാത്ര മന്ദഗതിയിലുള്ളതായിരുന്നുവെങ്കിലും സുരക്ഷിതമായിരുന്നു. പനാമകടലിടുക്കു വഴിയുള്ള യാത്ര ഏറ്റവും ദൂരം കുറഞ്ഞതും എന്നാൽ അത്യന്തം ആപല്ക്കരവും ആയിരുന്നു. കര മാർഗമായുള്ള മൂന്നാമത്തെ മാർഗം അതിദീർഘവും ക്ലേശകരവും ആയിരുന്നു. കനകം മോഹിച്ചു പോയവർ പലരും നിരാശരാവുകയാണുണ്ടായതു്. അത്ര വളരെ സ്വർണസമ്പത്തുണ്ടെന്ന വിചാരം തന്നെ വെറും വിമൂഢമായിരുന്നു പലരും യാത്രക്കിടയിൽ മരണമടഞ്ഞു. വളരെപ്പേർ പരിക്ഷീണരും പരാജിതരുമായി. വടക്കൻ കാലിഫോർണിയയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന സ്പാനിഷ് നാഗരികതയെ ഈ തിരക്കും ആവേശവും ഛിന്നഭിന്നമാക്കി. വികൃതമായ പേരുകളോടെ പുതിയ ലോഹഖനികൃഷ്യാമ്പുകൾ അവിടെയുണ്ടായി. കാലിഫോർണിയയിലെ ജനസംഖ്യ ചുരുങ്ങിയ മാസങ്ങൾക്കകം പലയിരട്ടി വർധിച്ചു. വെറും ഒരു ഗ്രാമമായിരുന്ന സാൻഫ്രാൻസിസ്കോ സാമാന്യം വലിയ ഒരു നഗരമായി വളർന്നു.

വിദൂരപശ്ചിമദേശത്തേക്കുള്ള പ്രയാണത്തിനിടയിൽ മരണമടഞ്ഞവരെത്രയെന്നു് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. മനോഹരമായ വില്ലാമെറ്റ്താഴ്വരയെയോ തടാകതടത്തെയോ കാലിഫോർണിയാസ്വർണഖനിയെയോ ലക്ഷ്യമാക്കി യാത്ര ചെയ്തവരിലധികം പേരും അവരുടെ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തിച്ചേർന്നില്ല. അമേരിൻഡ്യന്മാർ അനേകം പേരെ കൊന്നൊടുക്കി. റോക്കിപർവതനിരയുടെ കിഴക്കുഭാഗമുള്ള ദുർഗമപ്രദേശങ്ങളിൽ വിശന്നും ദാഹിച്ചും തളർന്നു വീണു് മറ്റനേകം പേർ മൃതിയടഞ്ഞു. എന്നാൽ ഈ പ്രതിബന്ധങ്ങളും ദുരന്തങ്ങളും അധിനിവേശത്തിനിറങ്ങിത്തിരിച്ച സാഹസികന്മാരെ പിൻതിരിപ്പിച്ചില്ല. അവർ പിന്നെയും പിന്നെയും വിദൂരപശ്ചിമദേശത്തേക്കു യാത്ര തുടർന്നു. 1860 ആയപ്പോഴേക്കും യൂട്ടോയിൽ 40,000 വും ഒറിഗണിൽ 50,000 വും കാലിഫോർണിയയിൽ 3,80,000 വും ജനങ്ങൾ അധിവാസമുറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നിരുന്നാലും 1850 കാലത്തെ പശ്ചിമാഭിമുഖമായ പ്രധാന മുന്നേറ്റം മിസ്സൗറിക്കും കനേഡിയൻ അതിർത്തിദേശത്തിനും ഇടയ്ക്കുള്ള മേഖലയിലേക്കായിരുന്നു. അധിനിവേശത്തിന്റെ പെട്ടെന്നുണ്ടായ വൃദ്ധിയും റെയിൽറോഡിന്റെ ആഗമനവും ഈ മുന്നേറ്റത്തെ ത്വരിപ്പിച്ചു.

1840—നും 1860—നും ഇടയ്ക്കു് 4300000 അധിനിവേശകർ യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അവരിൽ ഏകദേശം 1700000 പേർ ഐർലൻഡുകാരായിരുന്നു. അതിലധികം പേരും ന്യൂയോർക്കിലേക്കും മറ്റു് കിഴക്കൻ നഗരങ്ങളിലേക്കും ആണു് പോയതു്. നാട്ടുകാരായ അമേരിക്കക്കാരെ അപേക്ഷിച്ചു് തീരെക്കുറഞ്ഞ കൂലിക്കു് ഐറിഷുകാർ ജോലി ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധത കാണിച്ചു. അമേരിക്കക്കാരിൽ പലരും പശ്ചിമദേശങ്ങളിലേക്കു പോവാൻ തീരുമാനിച്ചതു് ഇതു നിമിത്തമായിരുന്നു. വേറെ 13000000 അധിനിവേശകർ ജർമൻകാരായിരുന്നു. 1848—ലെ ജർമൻവിപ്ലവപ്രസ്ഥാനം പരാജയപ്പെട്ടതോടുകൂടി അഭയാർഥികളായിത്തീർന്നവരായിരുന്നു അവരിലധികം പേരും. ജർമൻ

കാരിൽ മിക്കവരും പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തുള്ള വിസ്കോൺസിൻ, അയോവ, മിസ്സൗറി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലാണ് താവളമുറപ്പിച്ചതു്. അവർ അധ്വാനശീലരായ കൃഷിക്കാരായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ പ്രയറികളുടെ വികസനത്തിനു് അവരുടെ കഠിനാധ്വാനം കനത്ത സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ചോളമേഖലയായിത്തീർന്ന ആ പ്രദേശത്തിന്റെ ഗുണഫലം പൂർണമായി അനുഭവയോഗ്യമാക്കുവാൻ അവർ ഒട്ടും മടി കാണിച്ചുമില്ല. ഈ പ്രയത്നത്തിൽ ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പ്രേരകശക്തിയായ റെയിൽപാതയും അവക്കു് സഹായകമായിത്തീർന്നു. (ബാൾട്ടിമോറിൽ നിന്നും ഒഹായോ വരെയുള്ള ആദ്യത്തെ അമേരിക്കൻ റെയിൽറോഡിന്റെ പണി 1828—ൽ സമാരംഭിച്ചിരുന്നു. (ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സ്റ്റോക്ടൺ ഡാർലിംഗ്ടൺ റെയിൽറോഡിന്റെ പണിയാരംഭിച്ചതിന്റെ മൂന്നാം വർഷമായിരുന്നു ഇതു്) താരതമ്യേന മന്ദഗതിയിലായിരുന്നു അമേരിക്കയിലെ റെയിൽറോഡുപണി മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. 1850—ൽ വെറും 9000 മൈൽ നീളം വരുന്ന റെയിൽറോഡേ അമേരിക്കയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ 1860 ആയപ്പോഴേക്കും 30000 മൈൽ നീളത്തിൽ റെയിൽറോഡുണ്ടാക്കുവാൻ അവക്കു് സാധിച്ചു. വിസ്കോൺസിൻ, അയോവാ, മിസ്സൗറി, ആക്കാൻസാസു്, ലൂയിസിയാന എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലൂടെ ഈ റെയിൽറോഡു് കടന്നു പോകുന്നു. 1830—ൽ വെറും ഒരു ചെറിയ അധിനിവേശസങ്കേതമായിരുന്ന ചിക്കാഗോ 1860 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും ഒരു വലിയ റെയിൽസെൻറായി; ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ താമസിക്കുന്ന ഒരു വലിയ പട്ടണമായി വളർന്നു. മാത്രമല്ല ആ റെയിൽസെൻറർ ഒരു തുറമുഖം കൂടിയായി വികസിച്ചു. സാമ്പത്തികമായി വളരെ പുരോഗമിച്ച ഇല്ലിനോയിസ്റ്റേറിലെ കർഷകരുടെ ഉൽപന്നങ്ങൾ വൻതോതിൽ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു കയറ്റി അയക്കുവാൻ ചിക്കാഗോവിലെ തുറമുഖം സഹായകമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. പ്രയറികളുടെ വികസനത്തിനു് 1860 മുതൽ ഈ റെയിൽറോഡുകൾ കാര്യമായ സഹായം നൽകി. കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു് ചോളവും കോതമ്പും കയറ്റി അയക്കുന്നതിനു് പ്രയറികളിലെ കർഷകർക്കു് പുതിയ ഒരു മാർഗം അതോടെ കണ്ടെത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞു, കിഴക്കൻദേശങ്ങളിൽ നിന്നും ഉൽപാദിതസാധനങ്ങൾ റെയിൽറോഡു വഴി അവർക്കു് ലഭിച്ചു പോന്നു. അതു പോലെ തന്നെ റെയിൽ വഴി ആയിരക്കണക്കിനു് അധിനിവേശകർക്കു് പടിഞ്ഞാറൻ ദേശങ്ങളിലേക്കു് യാത്ര ചെയ്യുവാനും സാധിച്ചു. 1860-നു ശേഷമാണു് ഈ സൗകര്യങ്ങളെല്ലാം വിപുലമായ തോതിൽ വർധിച്ചതു്. എന്നാൽ പടിഞ്ഞാറൻ ദേശങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള മുന്നേറ്റത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തുവാൻ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ റെയിൽവേപുരോഗതി വേണ്ട പോലെ സഹായിച്ചു തുടങ്ങിയിരുന്നു.

വാൻബ്യൂറൻ, ഹാരിസൺ, ടൈലർ (1837—45)

ജാക്സന്റെ പിൻഗാമിയായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രസിഡൻറു് മാർട്ടിൻ വാൻബ്യൂറൻ ഒരു ഹതഭാഗ്യനായിരുന്നു. അമേരിക്ക അതിനു മുമ്പു് അനുഭവിച്ചി

ട്ടില്ലാത്ത തരത്തിലുള്ള ഒരു വാണിജ്യമാന്ദ്യം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലത്തു് അനുഭവപ്പെട്ടു. 1830 കാലത്തെ ഭൂമിയുടെ വിൽപനയിലുണ്ടായ ഊഹവിലയെപ്പറ്റി ഇതിനു മുമ്പു് പരാമർശിച്ചുവല്ലോ. ആ വിധമുള്ള ഊഹക്കച്ചവടം സാമ്പത്തികഭദ്രതയെ ശിഥിലമാക്കുവാനേ സഹായിച്ചുള്ളൂ. ബാങ്കിംഗിന്റെ മണ്ഡലത്തെയും അതു് ഉലച്ചു കളഞ്ഞു. ബാഹ്യമായ സമൃദ്ധിയ്ക്കു് അതു് മോഹനമായ ഒരു ആവരണം ഇട്ടിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ശരിയാണു്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ വാണിജ്യരംഗത്തു് ആദ്യത്തെ ആഘാതം ഉണ്ടായതു് 1836–ൽ ആയിരുന്നു. ബാങ്കുകൾ തകർന്നു, ഫാക്ടറികളും മില്ലുകളും അടച്ചു പൂട്ടി. പഴയതു പോലെ അമേരിക്കൻപഞ്ഞി വാങ്ങിക്കുവാനുള്ള ശേഷി ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു് കുറഞ്ഞു. അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതം അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നതു് അമേരിക്കയിലെ തെക്കൻസ്റ്റേറുകൾക്കാണു്. ക്രമേണ അമേരിക്കൻവ്യവസായത്തെ ആകമാനം ഈ മാന്ദ്യം ബാധിച്ചു. അവിടത്തെ ബാങ്കുകളുടെ പ്രവർത്തനം നിലയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ഫാക്ടറികളും മില്ലുകളും അടച്ചിടേണ്ടി വന്നു. നഗരവാസികൾക്കു് കാർഷികോൽപന്നങ്ങൾ വാങ്ങുവാനുള്ള കഴിവു നശിച്ചതോടെ കർഷകരുടെ നിലയും പരുങ്ങലിലായി. അവർക്കു് കടം കൊടുത്തു പോന്ന കച്ചവടക്കാരും ബാങ്കുകാരും പണം തിരിയെ കിട്ടാതെ വിഷമിച്ചു. ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾക്കു് ജോലിയില്ലാതായി. വാൻബൂറൻ പ്രസിഡൻറു്പദമേറെറടുത്തു് അധികമാസങ്ങൾ കഴിയുന്നതിനു മുമ്പാണു് അമേരിക്കയ്ക്കു് ഈ ദുരന്തമുണ്ടായതു്. ഇത്ര ഭീമവും വ്യാപകവും ആയ ഒരു സാമ്പത്തികപ്രതിസന്ധിയെ നേരിടുവാനോ വിഷമത അനുഭവിക്കുന്ന ജനവിഭാഗത്തിനു് ആശ്വാസം നൽകുവാനോ ഗവണ്മെന്റിനു കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇതിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ രാഷ്ട്രീയഫലം 1840–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വാൻ ബൂറനു നേരിട്ട പരാജയമായിരുന്നു. എല്ലാ ദുരിതങ്ങൾക്കും കാരണം ഗവണ്മെൻറാണെന്നായിരുന്നു പ്രതിയോഗികളുടെ ആരോപണം. വിഗ്ഗ്പാർട്ടി ഒരു രാഷ്ട്രീയകക്ഷി എന്ന നിലയിൽ എന്നത്തേക്കാളും ശക്തരായിത്തീർന്നു. 1840–ൽ വിഗ്ഗുകൾ അനുവർത്തിച്ച അടവുകൾ അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വിചിത്രതരമായ ഒരു തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു വഴിതെളിച്ചു. 1836–ലെപ്പോലെ അവരുടെ സ്ഥാനാർഥി ഒഹായോക്കാരനായ ടിപ്പിക്കാനോജയാവു് (Victor of Tippecanoe) വിലിയം ഹെൻറി ഹാരിസണായിരുന്നു. തെക്കൻ സ്റ്റേറുകളുടെ പിൻതുണ ആർജിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി വെർജീനിയസ്വദേശിയായ ജോൺ ടൈലറെ അവർ വൈസ് പ്രസിഡൻറു് സ്ഥാനാർഥിയായി നിർത്തി. നിശ്ചിതമായ യാതൊരു പരിപാടിയും ജനസമക്ഷം സമർപ്പിക്കുവാൻ അവർക്കില്ലായിരുന്നെങ്കിലും വാൻ ബൂറനെ താഴ്ത്തിക്കെട്ടുന്നതിനു വേണ്ടി അവർ സകല ശക്തികളും വിനിയോഗിച്ചു. ആയിരക്കണക്കിനു് അമേരിക്കക്കാർ തൊഴിലില്ലാതെ വലഞ്ഞപ്പോഴും വാൻബൂറൻ സുഖലോലുപതയിൽ മുഴുകി കഴിയുകയായിരുന്നു എന്ന ആരോപണം അവർ വാൻബൂറന്റെ മേൽ ചുമത്തി. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഒരു ഡെമോക്രാററിക് പത്രം ഹാരിസനെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു ചീറി: ''ഒരു വീപ്പ ജംബുമദ്യവും പ്രതിവർഷം 2000 ഡോളറും ഹാരിസണു് കൊടുക്കുക. തന്റെ ശേഷിച്ച ദിവസങ്ങൾ

അയാം ഒരു ലോഗ് കാബിനിൽ കഴിച്ചു കൂട്ടിക്കൊള്ളും.'' ഷാംപെയിനിൽ മുങ്ങിക്കുളിക്കുന്ന വാൻബൂറനെയും ടിപ്പിക്കാനോവിലെ വൃദ്ധനായ വീരസേനാനിയെയും തമ്മിൽ താരതമ്യപ്പെടുത്താൻ ഈ ചിത്രീകരണം വിഗ്ഗുകൾക്ക് ഒരു കനകാവസരം നൽകി. ലോഗ്കാബിനെയും ജംബുമദ്യത്തെയും വിഷയമാക്കിക്കൊണ്ട് പിന്നീട് അവർ തിരഞ്ഞെടുപ്പുപ്രചരണം തുടർന്നു. വലിയ വാഹനങ്ങളിൽ ലോഗ്കാബിനുകൾ അവർ കയറ്റി വച്ച് രാജ്യമാകെ സഞ്ചരിച്ചു. സദസ്യർക്ക് അവർ വീപ്പക്കണക്കിനു മദ്യവും വിതരണം ചെയ്തു. എന്താണ് അവർ പ്രസംഗിക്കുന്നതെന്ന കാര്യം അവിടെ പ്രശ്നമല്ലായിരുന്നു. വാൻബൂറനെ ആവുന്നത്ര അധിക്ഷേപിക്കുന്നതിലും ശ്രോതാക്കളെക്കൊണ്ട് ലോഗ്കാബിൻഗീതങ്ങൾ പാടിക്കുന്നതിലുമായിരുന്നു അവരുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ. വാൻബൂറൻ തിന്നും കുടിച്ചും സമയം മുഴുവൻ വ്യർഥമാക്കുന്നില്ലെന്നും യുദ്ധിക്കൊളോൺ പൂരട്ടി മേൽമീശയും കൃതാവും മണം പിടിപ്പിക്കുന്നില്ലെന്നും ഹാരിസൺ താമസിക്കുന്നതു ലോഗ്കാബിനിലോ അതു പോലുള്ളിടത്തോ അല്ലെന്നും ടൈലർ അടിമകളുടെ സമ്പന്നനായ ഉടമസ്ഥനാണെന്നും വിഗ്ഗുകൾക്ക് ഒരു നയപരിപാടി ഇല്ലെന്നുമൊക്കെ ഡെമോക്രാറ്റുകൾ പറഞ്ഞതു കൊണ്ടൊന്നും യാതൊരു പ്രയോജനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ടിപ്പിക്കാനോയിലെ വീരജേതാവും സഹചാരിയായ ടൈലറും വിജയിക്കട്ടെയെന്ന വിളംബരമുഴക്കത്തിൽ യുക്തിസഹമായ വാദത്തിനു യാതൊരു സ്ഥാനവും ഇല്ലെന്നു വന്നു. മൽസരത്തിൽ ഹാരിസൺ അനായാസമായി വിജയിച്ചു. റോമൻചരിത്രത്തിലെ വിവിധവശങ്ങളെ സ്പർശിച്ചു കൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ ഉൽഘാടനപ്രസംഗം നടത്തി. എന്നാൽ നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, പ്രസിഡൻറുപദവിയിൽ പ്രവേശിച്ച് ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹം മരിച്ചു. വൈസ് പ്രസിഡൻറായ ടൈലർ പ്രസിഡൻറായി സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു.

ഹാരിസനെ തങ്ങളുടെ ഇംഗിതമനുസരിച്ച് നിയന്ത്രിക്കാമെന്നു മോഹിച്ചിരുന്ന ക്ലേ, വെബ്സ്റ്റർ മുതലായ വിഗ്പാർട്ടിനേതാക്കന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഹാരിസന്റെ മരണം ഒരു വലിയ നിർഭാഗ്യമായിരുന്നു. ടൈലർ ഒരു ദാക്ഷിണാത്യനും ചിന്താഗതി കൊണ്ട് വിഗ്ഗുകളെക്കാളധികം ഒരു ഡെമോക്രാറ്റും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികജീവിതം അതു കൊണ്ടു തന്നെ വൈറ്റ്ഹൗസിലേയ്ക്ക് കയറ്റി വിട്ട പാർട്ടിയുമായുള്ള ഒരു നീണ്ട സമരത്തിന്റെ ചരിത്രമായിരുന്നു. വെബ്സ്റ്റർ ഒഴികെയുള്ള മറ്റു മന്ത്രിമാരെല്ലാം കാബിനറ്റിൽ നിന്നും കുറച്ചു മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ രാജി വച്ചു. പകരം ഡെമോക്രാറ്റ് കക്ഷിയിൽപെട്ട ആളുകളെ കാബിനറ്റ് അംഗങ്ങളായി അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. വെബ്സ്റ്റർ – ആഷ്ബർട്ടൻഉടമ്പടി ഒപ്പു വച്ചതിനു ശേഷം വെബ്സ്റ്ററും 1843–ൽ മന്ത്രിസഭാംഗത്വം രാജി വച്ചു. ദാക്ഷിണാത്യരുടെ നേതാവായ കൽഹൂൻ 1844–ൽ ടൈലറുടെ മന്ത്രിസഭയിൽ അംഗമായിച്ചേർന്നു. കോൺഗ്രസ് പാസ്സാക്കിയ ബില്ലുകളെ ഫലപ്രദമായി 'വീറ്റോ' ചെയ്യുന്നതിനു ടൈലർ എല്ലാ അവസരവും ഉപയോഗിച്ചു. പുതിയ ഒരു യുണൈറ്റഡ് ബാങ്ക് സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ബില്ലിനെ അദ്ദേഹം വീറ്റോ ചെയ്തു. പരിഷ്ക്കരിച്ച രൂപത്തിൽ

വീണ്ടും അതു പ്രസിഡൻറിന്റെ അംഗീകാരത്തിനു വന്നപ്പോൾ വീണ്ടും വീറ്റോ ചെയ്തു. ഫെഡറൽഗവണ്മെൻറിനെക്കൊണ്ടു് തോട്ടകളും റെയിൽവേകളും ഹൈറേഞ്ചുകളും മറ്റും നിർമിച്ചു് ആഭ്യന്തരമായ ചില പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കണമെന്നു് വിഗ്ഗ്പാർട്ടി അഭിലഷിച്ചു. ആ വിധ ജോലികളെല്ലാം സ്റ്റേറ്റുകൾ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നായിരുന്നു ടൈലറുടെ അഭിപ്രായം. അതു കൊണ്ടു് ആ പരിപാടികളെയും അദ്ദേഹം വീറ്റോ ചെയ്തു.

വിദേശകാര്യങ്ങൾ (1837 – 61)

ഗ്രെയിറ്റു് ബ്രിട്ടനും ക്യനേഡിയൻ അതിർത്തിയും

അമേരിക്കയും ക്യാനഡയും തമ്മിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന അതിർത്തിത്തർക്കങ്ങൾ പരിഹരിക്കുന്നതിനു് 1814–നു ശേഷം ചില ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നതു് നാം കണ്ടുവല്ലോ. എന്നാൽ രണ്ടു ഗവണ്മെൻറുകളും നിയമിച്ചിരുന്ന അതിർത്തി നിർണയകമ്മീഷനുകൾക്കു് ഏറ്റവും കീഴ്ക്കും ഏറ്റവും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള അതിർത്തിരേഖയെപ്പറ്റി ഒരു യോജിപ്പിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അതിർത്തി നിർണയവിഷയത്തിലുണ്ടായ ഈ അനിശ്ചിതത്വം നിരന്തരമായ ഉരസലുകൾക്കു കാരണമായി. വിവിധ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട – കർഷകർ, കൊള്ളക്കാർ, മീൻപിടുത്തക്കാർ തുടങ്ങിയ–അധിനിവേശകർ കൂടെക്കൂടെ തങ്ങളുടേതെന്നു മറ്റൊരു രാജ്യം അവകാശപ്പെടുന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു് അതിക്രമിച്ചു കടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. ഇതു നിമിത്തം തദ്ദേശീയമായ സംഘട്ടനങ്ങൾ ഒരു സാധാരണസംഭവമായിത്തീർന്നു. നിശ്ചിതമായ അതിർത്തിരേഖ ഏതെന്നു് അന്തിമമായി നിശ്ചയിക്കുക അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാര്യമായിരുന്നില്ല. ചില ഭാഗങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രകൃതിപരമായ പ്രയാസങ്ങൾ വളരെയേറെ ഉണ്ടായിരുന്നു. റോക്കിപർവതപംക്തി തന്നെ ഒരു ഉദാഹരണം. ഈ അതിർത്തിപ്രദേശത്തു്, പ്രത്യേകിച്ചും പശ്ചിമഭാഗത്തു്, ജനവാസം തീരെ കുറവായിരുന്നു. സ്ഥിരമായ ഭവനങ്ങൾ അവരിലധികം പേർക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. ഇതിനും പുറമേ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള യുദ്ധം അവസാനിച്ചതിനെ തുടർന്നു് 1783–ൽ സഖ്യഉടമ്പടിയെഴുതിയുണ്ടാക്കിയവർക്കു് അമേരിക്കൻ ഭൂമിശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റി വലിയ അറിവൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പർവതങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തെയും നദികളുടെ ഗതിയെയും പറ്റി അവർ തികച്ചും അജ്ഞന്മാരായിരുന്നു. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും കൂടുതൽ പ്രദേശങ്ങൾ പരസ്പരം അവകാശപ്പെട്ടു. അതിർത്തിനിർണയം അന്തിമമായി ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ അതിനു വേണ്ടി ആഭ്യന്തരസമരം ഉണ്ടാകുമെന്നു് ഗവണ്മെൻറിനും ബോധ്യമായി.

അതിർത്തിപ്രശ്നത്തോടു ബന്ധമില്ലാത്ത മറ്റു ചില കാരണങ്ങളും 1837–ൽ യുദ്ധഭീതിയെ വർധിപ്പിച്ചു. ഈ വർഷം തന്നെ ക്യാനഡയിൽ രണ്ടു കലാപങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നും ആദ്യം വിച്ഛേദിച്ചു പോന്ന അമേരിക്കയിലെ ആദ്യത്തെ പതിമൂന്നു കോളനികളെയും പോലെ ക്യാനഡയും ബ്രിട്ടനുമായുള്ള ബന്ധം വിട്ടു പുറത്തു പോരുമെന്ന വിശ്വാസം ചില അമേരിക്ക

ക്കാർക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ കൂട്ടർ കാനഡയിലെ കലാപക്കാരുടെ അനുഭാവികളായി മാറി. അവർ പരസ്യമായിത്തന്നെ കലാപകാരികൾക്കു സഹായം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. കലാപകേന്ദ്രങ്ങൾക്കു് സമീപമുണ്ടായിരുന്ന വെർമോണ്ടു്, ന്യൂയോർക്കു് തുടങ്ങിയ സ്റ്റേറുകളിൽ നിന്നും ആളും അർഥവും സൈനികോപകരണങ്ങളും നിർലോഭമായി ആ കേന്ദ്രങ്ങളിലുള്ളവർക്കു ലഭിച്ചു. അതിർത്തിക്കപ്പുറത്തേക്കു സാധനസാമഗ്രികളും അയയ്ക്കാൻ ഉപയോഗിച്ച നൗകകളിലൊന്നു് കരോളിൻ എന്ന ചെറിയ ആവിക്കപ്പലായിരുന്നു. 1837 ഡിസംബറിലെ ഒരു രാത്രി നയാഗ്രാവെള്ളച്ചാട്ടത്തിന്റെ ഉപരിഭാഗത്തു് വച്ചു് ഒരു സംഘം കാനഡക്കാർ ആ കപ്പലിന്റെ കയറു മുറിച്ചു് അതിനു് തീ കൊടുത്തു. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ഈ നടപടിയിൽ പ്രതിക്ഷേധിച്ചു. രണ്ടു വർഷക്കാലം ഇതെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തർക്കം രണ്ടു രാജ്യക്കാരും തമ്മിൽ നടന്നു. 1840--ൽ ന്യൂയോർക്കിലെ ഒരു മദ്യശാലയിൽ വച്ചു് മാക്ലിയോഡു് എന്നൊരു കാനഡക്കാരൻ സ്വന്തം പ്രതാപങ്ങളെപ്പറ്റി സ്വയം പൊങ്ങച്ചമടിച്ച കൂട്ടത്തിൽ കരോളിൻആക്രമണവേളയിൽ അന്നു് അമേരിക്കക്കാരിലൊരാളെ കൊന്നതു് താനാണെന്നു കൂടി ഓർമയില്ലാതെ പറയുകയുണ്ടായി. അക്കാരണത്താൽ മാക്ലിയോഡു് അറസ്റ്റു ചെയ്യപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷു് വിദേശകാര്യസെക്രട്ടറിയായിരുന്ന പാമേഴ്സ്റ്റൺ കൃനേഡിയൻ ഗവണ്മെൻറിന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ചാണു് കരോളിൻ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടതെന്നു് ഒരിക്കലും സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല. അമേരിക്കൻ കടൽക്കള്ളന്മാരാണു് ആ ദുഷ്പ്രവർത്തി ചെയ്തതെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. അതു കൊണ്ടു് കൃനേഡിയനായ മാക്ലിയോഡിനെ ഉടനടി വിട്ടു കിട്ടണമെന്നു് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. വാൻബൂറനും ടൈലറും എങ്ങനെയെങ്കിലും സമാധാനം വരുത്തണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹക്കാരായിരുന്നു. മാക്ലിയോഡിന്റെ പ്രശ്നം അവർക്കു് മറ്റൊരു വിഷമം കൂടി സൃഷ്ടിച്ചു.

സ്ഥിതിഗതികളെ ഗുരുതരമാക്കിയ വേറൊരു പ്രശ്നം കൂടി ആ ഇടയ്ക്കു തന്നെ തലയുയർത്തി. യു. എസ്സു്. ഏ യും കാനഡയും തമ്മിൽ വടക്കുകിഴക്കൻ അതിർത്തിരേഖയെപ്പറ്റി ചിരകാലമായി നിലനിന്നു വന്ന അഭിപ്രായഭിന്നത ഏറ്റവും രൂക്ഷമായിത്തീർന്നതു് ഈ ഘട്ടത്തിലാണു്. അറുപതു കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുള്ളതായിരുന്ന ആ പ്രശ്നം വടക്കുകിഴക്കൻ അതിർത്തിപ്രദേശം ഒരു വൻകാടായിരുന്നു. സെൻറ്ലോറൻസ് തടാകത്തിൽ നിപതിക്കുന്ന നദികളെയും അറ്റ്ലാൻറിക്സമുദ്രത്തിൽ ഒഴുകി ചേരുന്ന നദികളെയും തമ്മിൽ വേർതിരിക്കുന്ന ഉന്നതതലമായിരിക്കണം വടക്കുകിഴക്കൻ അതിർത്തിയെന്നു് 1783--ലെ സന്ധ്യുടമ്പടിയിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നു. ഈ വ്യവസ്ഥയെ ഇരുരാജ്യക്കാരും അവരവർക്കു് പ്രയോജനം ലഭിക്കത്തക്ക വിധമാണു് വ്യാഖ്യാനിച്ചതു്. 1831--ൽ ഹോളണ്ടിലെ രാജാവു് ഈ തർക്കത്തിൽ മാധ്യസ്ഥ്യം വഹിക്കുവാൻ നിയുക്തനായി. എന്നാൽ മധ്യസ്ഥനു ഉന്നതതലം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും ഒരു തീരുമാനം അദ്ദേഹം എടുത്തു. ആ തീരുമാനം യു. എസ്. ഏ. അംഗീകരിച്ചില്ല. 1838--ൽ ബ്രിട്ടീഷ് അധിനിവേശകർ അതിർത്തിയിലുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ

ബന്ധനത്തിലാക്കി. അനിശ്ചിതമായ അതിർത്തിക്കപ്പുറത്തും ഇപ്പുറത്തുമുള്ള തദ്ദേശഗവർണർമാർ യുദ്ധസന്നദ്ധരായി. 'അരൂസ്റ്റൂക്ക് യുദ്ധം' (Aroostook war) എന്ന പേരിൽ ഈ യുദ്ധം അറിയപ്പെടുന്നു. ഇതു് അധികകാലം നീണ്ടു നിന്നില്ല. എങ്കിലും രണ്ടാമതു് ഇതു പോലൊന്നാവർത്തിച്ചാൽ അതു് വലിയ കഴപ്പങ്ങൾ കൂടാതവസാനിക്കുകയില്ലെന്ന കാര്യം സ്പഷ്ടമായിരുന്നു. ഈ സമയത്തു് ബ്രിട്ടനിൽ ഭരണമാറ്റം ഉണ്ടായി. അതു് അൽപം ആശ്വാസം നൽകുകയും ചെയ്തു. പാമേഴ്സ്റ്റനു പകരം ആബർഡീൻ വിദേശകാര്യവകുപ്പുസെക്രട്ടറിയായി ചാർജെടുത്തു. അദ്ദേഹം 1842-ൽ ആഷ്ബേർട്ടൻ പ്രഭുവിനെ അതിർത്തിത്തർക്കപരിഹാരത്തിനായി വാഷിംഗ്ടണിലേക്കയച്ചു. ആഷ്ബേർട്ടനും ഡാനിയൽ വെബ്സ്റ്ററുമായി കൂടിയാലോചനകളും നടത്തി. വെബ്സ്റ്റർ-ആഷ്ബേർട്ടൻസന്ധിയുടമ്പടി 1842-ൽ ഒപ്പു വച്ചു. ഇന്നു കാണുന്ന അതിർത്തി അങ്ങനെയുണ്ടായതാണു്. അമേരിക്കൻസെനറും ബ്രിട്ടീഷ്പാർലമെന്റും ഈ ഉടമ്പടി അംഗീകരിക്കുന്നതിൽ ചില തടസ്സങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. എങ്കിലും ഭ്രപടങ്ങൾ വച്ചു കൊണ്ടു് ഒരു വാക്സമരം നടത്തി ഒടുവിൽ സെനറും പാർലമെന്റും ഉടമ്പടി ശരി വച്ചു ഇതിനിടയിൽ മാക്ലിയോഡ്പ്രശ്നം സ്വാഭാവികമായി തിരോഭവിച്ചു.

യു. എസ്. ഏ യുമായി ഇതിലും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന മറ്റൊരു അതിർത്തിത്തർക്കത്തിനു് പരിഹാരം കാണാനും ആബർഡീൻ വളരെയേറെ സഹായിച്ചു. 1846-ലെ ഓറിഗൺഉടമ്പടി മുഖാന്തിരമാണു് ആ തർക്കം തീർത്തതു്. അന്നു് 'ഓറിഗൺ' എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ഥലം ഇന്നത്തെ ഓറിഗൺസ്റ്റേറ്റിനെ മാത്രമല്ല ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നതു്; ഇദാഹോയും വാഷിംഗ്ടണും ബ്രിട്ടീഷ് കൊളംബിയയും ഓറിഗണിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിന്റെ ഉടമസ്ഥത വളരെക്കാലമായി തർക്കവിഷയമായിരുന്നു. അതിന്റെ മുഴുവൻ അവകാശവും തങ്ങൾക്കാണെന്നു് രണ്ടു് രാജ്യങ്ങളും ഒരു പോലെ വാദിച്ചിരുന്നു. ജോൺകുവിൻസി ആഡംസ് 49° വടക്കായി അതു വിഭജിക്കണമെന്ന നിർദേശം മുന്നോട്ടു വച്ചു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടൻ ആ നിർദേശവും സ്വീകരിച്ചില്ല. കൊളംബിയ നദി അതിർത്തിയായി കണക്കാക്കണമെന്നായിരുന്നു ബ്രിട്ടന്റെ നിർബന്ധം. ഒരു തീരുമാനം ഉണ്ടാകുന്നതു വരെ രണ്ടു രാജ്യക്കാരും സംയുക്തമായി അവിടെ കുടിയേറാമെന്നു് ഒരു കരാർ 1818-ൽ ഉണ്ടാക്കി. 1824-ൽ ഹഡ്സൺബേക്കമ്പനി കൊളംബിയാനദിയുടെ വടക്കെത്തീരത്തു് രോമചർമത്തിന്റെയും മൽസ്യത്തിന്റെയും ഒരു വലിയ വ്യാപാരകേന്ദ്രമെന്ന നിലയിൽ വാങ്കൂവർകോട്ട നിർമിച്ചു. 1842-ൽ ഓറിഗൺപാതനിർമിച്ചതോടെ കൊളമ്പിയയുടെ തെക്കു ഭാഗത്തുള്ള വില്ലാമെറ്റ്താഴ്വരയിലേക്കു് അസംഖ്യം അമേരിക്കർ കുടിയേറിപ്പാർത്തു. 1845-ൽ അവരുടെ സംഖ്യ 6000-മായി. അലാസ്കയുടെ അതിർത്തിയിൽ വടക്കു് 54° 40' വരെയുള്ള മുഴുവൻ ഓറിഗൺപ്രദേശവും അമേരിക്ക കൈവശപ്പെടുത്തിയെടുക്കണമെന്നു് പാശ്ചിമാത്യർ ബഹളം കൂട്ടി. 1844-ൽ ആഡംസിന്റെ പഴയ പരിഹാരനിർദേശമായ 49° വടക്കു് എന്നതു് കൽഹൂൻ അവതരിപ്പിച്ചു.

ബ്രിട്ടീഷുകാർ അതു വീണ്ടും നിരസിച്ചു. അടുത്ത വർഷം ജെയിംസ് നോക്സ് പോൽക്ക് അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റായി. ''ഓറിഗണിൽ നമുക്കുള്ള അവകാശം അത്യന്തം വ്യക്തവും അവിതർക്കിതവും ആണ്''. എന്നു് അദ്ദേഹം തന്റെ ഉൽഘാടനപ്രസംഗത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. ''അൻപത്തിനാലു് നാല്പതു് അല്ലെങ്കിൽ യുദ്ധം'' എന്ന മുറവിളി അമേരിക്കയിൽ മുഴങ്ങി. പക്ഷേ യഥാർഥത്തിൽ രണ്ടു കൂട്ടരും യുദ്ധത്തിനു ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നില്ല. പോൽക്ക് മെക്സിക്കോയുമായി യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന സന്ദർഭമായിരുന്നു അതു്. ബ്രിട്ടനുമായി സംഘട്ടനത്തിലേർപ്പെടണമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനാഗ്രഹമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ കൊളംബിയയുടെ തെക്കുഭാഗത്തു് താവളം ഉറപ്പിച്ച അമേരിക്കൻ അധിനിവേശകരുടെ അക്രമാസക്തമായ പെരുമാറ്റം നിമിത്തം ഹഡ്സൻബേക്കമ്പനി കൊളംബിയ നദിയുടെ വടക്കു ഭാഗത്തു സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന അവരുടെ ആസ്ഥാനം വാൻഗോവർ ദ്വീപിലെ ഫോർട്ട്വിക്ടോറിയയിലേക്കു് മാറ്റി. ഈ സംഭവം ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മനോഭാവത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടാക്കി. വാൻഗോവർദ്വീപ് ക്യാനഡയിൽ പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ വൻകരയുടെ അതിർത്തി 49–ാം സമാന്തരരേഖയായംഗീകരിക്കാമെന്ന നിർദ്ദേശം 1846–ൽ മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുന്നതിൽ ഇതു് ബ്രിട്ടീഷ്വിദേശകാര്യസെക്രട്ടറി ആബർഡീനു് ശക്തി നൽകി. പോൽക്ക് ആ സന്ധി നിർദ്ദേശം സ്വീകരിക്കുകയും ഉടമ്പടിയിൽ ഇരുകൂട്ടരും ഒപ്പു വയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

മധ്യഅമേരിക്കൻരംഗത്തും യു. എസ്. ഏ. ബ്രിട്ടനെ നേരിട്ടു. മധ്യഅമേരിക്കയ്ക്കു് കുറുകെ ഒരു തോടു വെട്ടണമെന്ന ആശയം യു. എസ്. ഏ യ്ക്കു നേരത്തെതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. പനാമകടലിടുക്കിൽ കൂടെ വാഹനങ്ങളും കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള അവകാശം പോൽക്ക് കൊളംബിയയുടെ പക്കൽ നിന്നും സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. 1850–55–നു് ഇടയ്ക്കു് അമേരിക്കൻപണം ചെലവിട്ടു് പനാമ, റെയിൽവെ പണിയിക്കപ്പെട്ടു. നിക്കാറാഗ്വായ്ക്കു കുറുകെ മറ്റൊരു തോടു വെട്ടുവാനുള്ള സാധ്യതയും തെളിഞ്ഞു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ബ്രിട്ടനും ചില പ്രത്യേകതാല്പര്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഹോൺഡുറസിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയും നിക്കാറാഗ്വാതീരത്തുള്ള മസ്ക്കിറ്റോ ഇൻഡ്യക്കാരുടെ അനേഷണച്ചുമതലയും ബ്രിട്ടീഷുകാർ അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നതാണു് ഈ താല്പര്യങ്ങൾക്കു കാരണം. 1850–ലെ ക്ലേടൺ–ബുൽവെർഉടമ്പടി പ്രകാരം നിർദിഷ്ടമായ തോടിനെ സംബന്ധിച്ചു് ഉണ്ടാകാമായിരുന്ന തർക്കം ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടു. 1860–ൽ മസ്ക്കിറ്റോ കോസ്റ്റു് നിക്കാറാഗ്വായ്ക്കു് ബ്രിട്ടൻ വിട്ടു കൊടുത്തു.

മെക്സിക്കോയുമായുള്ള യുദ്ധം

മെക്സിക്കോഗവണ്മെന്റിനെ യു. എസ്. ഏ. പുതിയതായി അംഗീകരിച്ചു. 1823–ൽ ആ ഗവണ്മെന്റു് സ്റ്റീഫൻ എഫ്. ആസ്റ്റിൻ എന്ന അമേരിക്കൻ പൗരനു് ടെക്സാസിൽ ഇരുന്നൂറു് കുടുംബങ്ങളെ കുടിയിരുത്തുവാനുള്ള അവകാശം നൽകുകയുണ്ടായി. ആ വിധമുള്ള അവകാശം തുടർന്നു് മറ്റു പലർക്കും മെക്സിക്കോഗവണ്മെന്റു് കൊടുത്തു. അമേരിക്കക്കാർ ഈ അവസരം ശരിക്കും പ്രയോ

ജനപ്പെട്ടത്തി. 1830 ആയപ്പോഴേക്കും ടെക്സാസിൽ മെക്സിക്കോക്കാരുടെ ഏകദേശം അഞ്ചിരട്ടി അമേരിക്കക്കാർ താമസമുറപ്പിച്ചു. പല തരത്തിലും ടെക്സാസ് മെക്സിക്കോയിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമായിരുന്നു. മെക്സിക്കോയേക്കാളും അമേരിക്കയോടുള്ള സൗഹൃബന്ധമായിരുന്നു ടെക്സാസിലുള്ളവർ മാനസികമായി പുലർത്തി വന്നതു്. 1819—ലെ ഫ്ളോറിഡാഉടമ്പടിപ്രകാരം ടെക്സാസിലുള്ള എല്ലാ അവകാശങ്ങളും അമേരിക്ക ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഈ ബന്ധത്തിനു മാറ്റമുണ്ടായില്ല. മെക്സിക്കോയിലെ രാഷ്ട്രീയമായ അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങളിലെ മുഖ്യകഥാപാത്രം അന്റോണിയോ ലോപ്പസ് ഡിസാന്റാ അന്ന എന്നൊരു വ്യക്തിയായിരുന്നു. ടെക്സാസിന്മേലുള്ള മെക്സിക്കോയുടെ നിയന്ത്രണം സുശക്തമാക്കണമെന്നു് 1834—ൽ അന്ന ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തു. ടെക്സാസുകാർ സ്വയം സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിച്ച കൊണ്ടു് അന്നക്കു് മറുപടി നൽകി. അന്നയാകട്ടെ ടെക്സാസ് ആക്രമിക്കുകയും കുടിയേറ്റക്കാരിൽ അനേകം പേരെ സാന്റാ ആന്റോണിയോവിലുള്ള മിഷൻ വക കെട്ടിടത്തിൽ വച്ചു് കൂട്ടക്കുരുതി കഴിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അതേ വർഷം തന്നെ (1836) ടെക്സാൻപട്ടാളത്തിനു് സാംഹ്യൂസ്റ്റന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സാന്റാ അന്നയെ പരാജയപ്പെടുത്താനും സാൻ ജാസിന്റോയിൽ വച്ചു് അയാളെ തടവുകാരനാക്കാനും കഴിഞ്ഞു. തുടർന്നു് ടെക്സാസിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം അംഗീകരിക്കുവാൻ സാന്റാ അന്ന നിർബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. ലോൺസ്റ്റാർ റിപ്പബ്ലിക്കെന്നു് കൊടിയടയാളത്തെ ആസ്പദമാക്കി വിളിച്ചിരുന്ന ടെക്സാസിനെ 1837—ൽ ആൻഡ്രൂ ജാക്സൺ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിച്ചു. യൂണിയന്റെ ഒരു ഘടകസ്റ്റേറ്റ് എന്ന നിലയിൽ ടെക്സാസിനു് പ്രവേശനം വേണമെന്നു് ടെക്സാൻകാർ ആവശ്യപ്പെട്ടതു് തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിലാണു്. തെക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളും ടെക്സാസിനെ യൂണിയനിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായത്തിനു പിൻതുണ നൽകി. ടെക്സാന്റെയും ഓറിഗണിന്റെയും പ്രശ്നങ്ങളിന്മേലാണു് 1844—ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു് നടന്നതു്. ഡെമോക്രാറ്റിക്സ്ഥാനാർഥിയായ ടെന്നസിക്കാരൻ ജെയിംസ് നോക്സ് പോൽക്കു് ടെക്സാസിനെ യൂണിയനിൽ ചേർക്കണമെന്ന പക്ഷക്കാരനായിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഹെൻറി ക്ലേയെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് പോൽക്കു് ജയിക്കുകയും ടൈലർ തന്റെ ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ ടെക്സാസിനെ യൂണിയനിൽ പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. 1845 മാർച്ചിൽ ആരംഭിച്ച പോൽക്കിന്റെ ഭരണകാലത്തെ സംഭവങ്ങളും ക്രമേണ അമേരിക്കയും മെക്സിക്കോയും തമ്മിലുള്ള ഒരു യുദ്ധത്തിലേയ്ക്കു് നീങ്ങി. 1846—ൽ യുദ്ധമുണ്ടായി.

മെക്സിക്കോയുമായുള്ള യുദ്ധത്തിന്റെ കാരണങ്ങളും നിരവധിയായിരുന്നു. ടെക്സാസ്പ്രശ്നം എക്കാലത്തേയ്ക്കുമായി പരിഹരിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അതിലൊന്നു്. ദക്ഷിണാത്യരുടെ ഇടയിൽ ഈ വികാരം വളരെ ശക്തിമത്തായിരുന്നു. ടെക്സാസിനെ പ്രലോഭിപ്പിച്ചു് പുതിയ അടിമസ്റ്റേറ്റുകളുടെ എണ്ണം വർധിപ്പിക്കണമെന്ന ആഗ്രഹമായിരുന്നു അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇതു് അടിമത്തം

നിലനിർത്തുന്നതിനും തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ ശക്തി യൂണിയനിൽ നിർണായക മാക്കുന്നതിനും സഹായകമാകുമെന്നു് അവർ കരുതി. യുദ്ധം ആരംഭിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് തന്നെ ടെക്സാസ് യൂണിയനിൽപ്പെട്ട ഒരു സ്റ്റേറ്റായിരുന്നു എന്നു് നാം ഓർമിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ടെക്സാസ് തിരിയെ കിട്ടുമെന്നുള്ള വിശ്വാസം മെക്സിക്കോയ്ക്കു് ഇല്ലായിരുന്നു. അതു പോലെ പണം കൊണ്ടു് ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാനും കഴിയുമായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിനുള്ള യഥാർഥകാരണങ്ങളും മറ്റു ചിലതായിരുന്നു. കാലിഫോർണിയ പിടിച്ചെടുക്കണമെന്നുള്ള യു എസ്. ഏ യുടെ മോഹമായിരുന്നു ആ കാരണങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനം. പെസഫിക്ക് സമുദ്രത്തിലേക്കു് തങ്ങളുടെ ശക്തി വ്യാപിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു വന്ന ഗ്രെയിറ്റു് ബ്രിട്ടൻ കാലിഫോർണിയയിൽ കണ്ണു വച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് യു. എസ്. ഏ യ്ക്കു അറിയാമായിരുന്നു. ഈ ഭയം യു. എസ്. ഏ യെ അസ്വസ്ഥമാക്കിയിരുന്നു താനും. ആക്രമണോദ്യുക്തമായ ഒരു ദേശീയചിന്ത യൂണിയനിൽ സാർവത്രികമായി വളർന്നു വന്നിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അതു്. ഈ ചിന്താഗതി കാലിഫോർണിയ കീഴടക്കുവാനുള്ള മോഹത്തിനു പിൻബലം നൽകിയിരുന്നു. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ ''പ്രത്യക്ഷവിധിയെപ്പറ്റി ആളുകൾ പരക്കെ സംസാരിച്ചു തുടങ്ങി. അധ:സ്ഥിതരായ ഇതര അമേരിക്കൻ ജനതയെ ഉദ്ധരിക്കുക എന്നതു് തങ്ങളുടെ ദിവ്യകർത്തവ്യമാണെന്ന ആശയത്തിനു് യു. എസ് ജനത കൂടുതൽ കൂടുതൽ വശപ്പെട്ടു. ഇതിനു കാരണം യു. എസിനു് അനുദിനം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന സമ്പദ്വർധനവും ജനവർധനവും ആയിരുന്നു. ടെക്സാസിനും കാലിഫോർണിയയ്ക്കുമൊപ്പം മെക്സിക്കോയെയും കീഴടക്കണമെന്നു് അമേരിക്കക്കാരിൽ പലരും ആവശ്യപ്പെട്ടു. 1840–ൽ ടിപ്പിക്കാനോക്കും ടൈലർക്കും വേണ്ടി മുറവിളി കൂട്ടിയ അതേ ജനവിഭാഗം തന്നെ 'ടെക്സാസ് കീഴടക്കുക.' 'ആൻപത്തിനാലു് നാല്പതു് അല്ലെങ്കിൽ യുദ്ധം' എന്നീ മുദ്രാവാക്യങ്ങളും മുഴക്കാൻ ഈ അവസരത്തിൽ തയ്യാറായി. അതുകൂടാതെ ഒരു പ്രസിഡൻറുസ്ഥാനാർഥി എന്ന നിലയിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായി വിജയം വരിച്ച പോൽക്കു് ദൃഢവും ഊർജസ്വലവുമായ ഒരു വിദേശനയത്തിന്റെ ഉപകർത്താവാണു് താനെന്നു് സ്വയം തെളിയിച്ചു. ദൃഢചിത്തനും കഠിനപ്രയത്നിയുമായ പോൽക്കിനു് തനിക്കു് ആവശ്യമുള്ളതെന്തെന്നും അതെങ്ങനെ നേടാമെന്നും അറിയാമായിരുന്നു. കാലിഫോർണിയ ആയിരുന്നു പോൽക്കിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഒടുവിൽ മെക്സിക്കോയുടെ ദുർബലത്വവും അസമർഥതയും പോൽക്കിന്റെ നയപരിപാടികളെയും പ്രകടഭാഗധേയത്തിന്റെ വളർച്ചയെയും ഒപ്പം ഉത്തേജിപ്പിച്ചു. മെക്സിക്കോയുടെ ഭരണസമ്പ്രദായം തികച്ചും അസ്ഥിരമായിരുന്നു. അടിക്കടി അവിടെ കലാപങ്ങളുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ മെക്സിക്കോയുമായി ഒരു യുദ്ധത്തിലേർപ്പെടുന്നതിനോടുള്ള എതിർപ്പു് യു. എസ്. ഏ യുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രകടമായിരുന്നു. അടിമത്തത്തോടുള്ള വിരോധം ഈ അവസരത്തിൽ ശക്തി പ്രാപിച്ചു വന്ന ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലായിരുന്നു ഈ എതിർപ്പു് കൂടുതൽ തീക്ഷ്ണം. അടിമവ്യവസ്ഥ നിലനില്ക്കുന്ന ഒരു പുതിയ പ്രദേശത്തെ യൂണിയനിലേക്കു ചേർക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണു് യുദ്ധം നടത്തുന്നതെന്ന അഭിപ്രായമായിരുന്ന പലർക്കുമുണ്ടാ

യിരുന്നതു്. ഒരു ചെറിയ രാജ്യത്തിന്റെ കഴിവു കുറവു് അറിഞ്ഞു കൊണ്ടു് ആ രാജ്യം വിഴുങ്ങിയെടുക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണു് യു. എസ്. ഏ. ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായങ്ങളും പൊന്തി വന്നു.

തിരഞ്ഞെടുപ്പിനും യുദ്ധം ആരംഭിക്കുന്നതിനും ഇടയ്ക്കുള്ള പോൽക്കിന്റെ ചെയ്തികളും മെക്സിക്കൻയുദ്ധത്തിനു് ഒരു നീതീകരണമായ കൊടുക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടു കൂടിയുള്ളവയായിരുന്നു. മെക്സിക്കൻ ആക്രമണത്തിൽ നിന്നു് ടെക്സാസിലുള്ളവരെ സംരക്ഷിക്കാനെന്ന വ്യാജേന, സെക്കാറിടൈലറുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സൈന്യത്തെ ടെക്സാസിന്റെ അതിർത്തിയായ ന്യൂസെസ്സു് നദീതീരത്തേക്കു് പോൽക്കു് നിയോഗിച്ചു. കാലിഫോർണിയയിൽ അഭ്യന്തരകലാപത്തിനു വേണ്ടി ഗൂഢമായ പ്രോത്സാഹനം നൽകിക്കൊണ്ടു് ഒരു അമേരിക്കൻ നാവികസേനയെ അങ്ങോട്ടേയ്ക്കും അയച്ചു. ടെക്സാൻപ്രശ്നത്തെയും അമേരിക്കൻ പൗരന്മാർക്കു് മെക്സിക്കോ കൊടുത്തു തീർക്കുവാനുള്ള ഋണബാധ്യതയെയും സംബന്ധിച്ചു് കൂടിയാലോചന നടത്തുവാൻ മെക്സിക്കോവിലേക്കു് ജോൺ സ്ലിഡെൽ എന്ന ഒരു പ്രതിനിധിയെയും അദ്ദേഹം നിയോഗിച്ചു. സ്ലിഡെലിനെ സ്വാഗതം ചെയ്യുവാൻ മെക്സിക്കോഗവണ്മെൻറു് സന്നദ്ധമായില്ല. ഈ നിഷേധം പോൽക്കിനെ പ്രകോപിപ്പിച്ചു. ന്യൂസെസ്സു് നദി കടന്നു് റിയോഗ്രാൻഡിലേക്കു് സൈന്യത്തെ നീക്കിക്കൊള്ളുവാൻ ടൈലറിനു് അദ്ദേഹം ആജ്ഞ നൽകി. മെക്സിക്കൻസൈന്യം ഈ നീക്കത്തെ പ്രതിരോധിച്ചപ്പോഴും മെക്സിക്കോ യു. എസ്. ഏ യെ ആക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു് പോൽക്കു് കോൺഗ്രസിനെ അറിയിച്ചു. യുദ്ധച്ചെലവിലേക്കു് 10000000 ഡോളർ കോൺഗ്രസ് അനുവദിച്ചു. സന്നദ്ധഭടന്മാരെ സജ്ജമാക്കുവാനുള്ള അധികാരവും കോൺഗ്രസ് പോൽക്കിനു നൽകി.

യുദ്ധം അധികദിവസം നീണ്ടു നിന്നില്ല. അമേരിക്കൻ ആക്രമണത്തിനു് കാലിഫോർണിയ, ന്യൂമെക്സിക്കോ, മെക്സിക്കോ എന്നീ മൂന്നു സമരമേഖലകളാണുണ്ടായിരുന്നതു്. യുദ്ധത്തിന്റെ പ്രധാന ലക്ഷ്യമായ കാലിഫോർണിയയിൽ ചില ചില്ലറ സംഘട്ടനങ്ങളേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. ജോൺ സി. ഫ്രെമോണ്ടിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സംഘം അമേരിക്കന്മാർ കാലിഫോർണിയയിൽ കടന്നു ചെന്നു. എന്നിട്ടു് മെക്സിക്കോക്കാർക്കെതിരായി കലാപമുണ്ടാക്കാനും കാലിഫോർണിയയെ ഒരു റിപ്പബ്ലിക്കായി പ്രഖ്യാപിക്കുവാനും തദ്ദേശീയർക്കു് അവർ പ്രേരണ നൽകി. യുണൈറഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് നേവിയിലെ കമോഡോർ സ്റ്റോട്ടു് കാലിഫോർണിയയെ അമേരിക്കയുടെ ഒരു ഭാഗമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. കാലിഫോർണിയക്കാർ ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിനു് എതിരായിരുന്നു. അവർ യു. എസ്. ഏ യോടു് പ്രതിഷേധിച്ചു് കലാപമുണ്ടാക്കി. കലാപകാരികളെ അമർച്ച ചെയ്തു് 1847–ൽ കാലിഫോർണിയ അമേരിക്കൻപട്ടാളം കൈവശപ്പെടുത്തി. സാൻറാഫെയും ന്യൂമെക്സിക്കോയും അമേരിക്കൻസേനയുടെ ഒരു ചെറിയ വിഭാഗം കൈവശമാക്കിയതു് അതേ തുടർന്നായിരുന്നു.

മെക്സിക്കോയിലാകട്ടെ അമേരിക്കൻപട്ടാളക്കാർക്ക് അവിടത്തെ പട്ടാളത്തെയും പ്രതികൂലമായ കാലാവസ്ഥയെയും ഒപ്പം നേരിടേണ്ടതായി വന്നു. മെക്സിക്കോക്കാരുടെ പ്രതിരോധം ധീരമായിരുന്നെങ്കിലും തീരെ ദുർബലമായിരുന്നു. പിൽക്കാലത്തു് പ്രസിഡൻറുസ്ഥാനത്തേക്കു് മൽസരിച്ച രണ്ടു് ജനറൽമാരുടെ—സെക്കാറിടൈലറും വിൻഫീൽഡ് സ്കോട്ടും—നേതൃത്വത്തിലായിരുന്നു അമേരിക്കൻസൈന്യം വിജയകരമായി ഈ ആക്രമണം നടത്തിയതു്. രണ്ടു വഴികളിലൂടെ അമേരിക്കൻസൈന്യം മെക്സിക്കോയിലേക്കു് നീങ്ങി. പിൽക്കാലത്തു് ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിൽ പ്രമുഖമായ പങ്കു വഹിച്ച റോബർട്ട്ലി, യുളീസസ്ഗ്രാൻറ്, ജെഫേഴ്സൻ ഡേവിസ് തുടങ്ങിയവർ മെക്സിക്കൻ യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. റിയോഗ്രാൻഡെ കടന്നു ചെന്നു് ടൈലർ ആദ്യം മെക്സിക്കോക്കാരെ മോണ്ടിറെയിൽ വച്ചും പിന്നീടു് സാൻറാ അന്നയുടെ എണ്ണത്തിൽ കൂടുതലുണ്ടായിരുന്ന സൈന്യത്തെ ബ്യൂണാവിസ്റ്റായിൽ വച്ചും പരാജയപ്പെടുത്തി. കുറെക്കൂടി തെക്കുള്ള ഒരു മാർഗത്തിലൂടെയാണു് വിൻഫീൽഡ് സ്കോട്ടു് മുന്നേറിയതു്. 1847 മാർച്ചുമാസത്തിൽ മെക്സിക്കോയുടെ പ്രധാന തുറമുഖമായ വെറാക്രൂസ് അദ്ദേഹം കൈവശപ്പെടുത്തി. അത്യുഗ്രമായ വേനൽ വക വയ്ക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യം മെക്സിക്കോപട്ടണത്തിന്റെ ഏഴായിരത്തിഅഞ്ഞൂറു് അടി സമീപം വരെയെത്തി. ഏപ്രിൽ പതിനെട്ടിൽ മെക്സിക്കോനഗരം അമേരിക്കൻ സൈന്യം പിടിച്ചെടുത്തു. ഗ്വാഡാലൂപ്പ് ഹിഡാൽഗോയിൽ വച്ചു് 1848-ൽ ഇരുകൂട്ടരും ഒരു സമാധാനഉടമ്പടിയിൽ ഒപ്പു വച്ചു. ഈ ഉടമ്പടി പ്രകാരം കാലിഫോർണിയയും ന്യൂമെക്സിക്കോയും (അരിസോനയുൾപ്പെടെ) അമേരിക്കക്കു ലഭിച്ചു. ടെക്സാസ് അമേരിക്കയ്ക്കു അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നും പ്രസ്തുത ഉടമ്പടി അംഗീകരിച്ചു. ഇതിനു പകരം മെക്സിക്കോയ്ക്കു് 15000000 ഡോളർ വിലയായി അമേരിക്ക നൽകി. മെക്സിക്കോഗവണ്മെൻറു് അമേരിക്കൻപൗരന്മാർക്കു് കൊടുത്തു തീർക്കാനുണ്ടായിരുന്ന 3000000 ഡോളറിന്റെ കടബാധ്യതയുടെ അവകാശവും അമേരിക്ക ഏറ്റെടുത്തു. 1853—ലെ ഗാഡ്സൺവിലവാങ്ങൽ ഉടമ്പടി ഈ ഉടമ്പടിയുടെ ഒരു അനുബന്ധമായിരുന്നു. ഗീലാനദിയുടെ തെക്കു ഭാഗത്തുള്ള 45000 ചതുരശ്രമൈൽ പ്രദേശത്തിന്റെ വില വകയിൽ മെക്സിക്കോയ്ക്കു് 10000000 ഡോളർ അന്നു കൊടുക്കേണ്ടി വന്നു. അതോടെ യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ ഭൂപ്രദേശപരിധി പൂർണമായി.

മെക്സിക്കൻ യുദ്ധത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ അമേരിക്കയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ളവയാണു്. കാലിഫോർണിയ കൈവശം വന്നു ചേർന്നതു് അമേരിക്കയുടെ വിലയേറിയ ഒരു നേട്ടമായിരുന്നു. ഉടമ്പടി ഒപ്പു വച്ച വർഷം തന്നെ (1848) അവിടെ സ്വർണഖനി ഉണ്ടെന്നു കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു. യുദ്ധം നിമിത്തമുണ്ടായ ചേതങ്ങൾ അതിലും പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. മൺറോ സിദ്ധാന്തം എങ്ങനെ മറ്റു റിപ്പബ്ലിക്കുകളെ ബാധിക്കുമെന്നതിന്റെ സൂചനയായിരുന്നു മെക്സിക്കൻയുദ്ധം. ആദ്യത്തെ ഇര മെക്സിക്കോ തന്നെയായിരുന്നു. മധ്യ ദക്ഷിണഅമേരിക്കയിലുള്ള മറ്റു രാജ്യങ്ങൾ അതോടെ അമേരിക്കയെ ഭയപ്പെ

ടുവാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. രണ്ടാമത്തേത് പുതിയ ഭൂവിഭാഗങ്ങളെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കിയതോടെ അടിമസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിവാദം മൂർച്ഛിച്ചു. മിസ്സൗറി അനുരഞ്ജനഉടമ്പടിക്കു ശേഷം ആ വിവാദം ഒരു പ്രാധാന്യപ്രശ്നമല്ലാതായിത്തീർന്നിരുന്നതാണു്. മെക്സിക്കോയിൽ നിന്നും പിടിച്ചെടുത്ത ഒരു പ്രദേശത്തിലും അടിമസംപ്രദായം അനുവദനീയമല്ലെന്നു് പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന ഒരു പ്രമേയം കോൺഗ്രസ്സംഗമായ വിൽമൊട്ടു് 1846-ൽ കോൺഗ്രസിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. ദാക്ഷിണാത്യരും ഔത്തരാഹരും തമ്മിലുള്ള വിഭാഗീയമൽസരത്തിനു് എണ്ണയും തിരിയും തീയും ആയി ഈ പ്രമേയം രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. 1861-ലെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധമായിരുന്നു ഇതിന്റെ പരിണതഫലം.

മറ്റു പ്രശ്നങ്ങൾ—ജപ്പാനും ക്യൂബയും

പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ അമേരിക്കയുടെ ശക്തി എവ്വിധമാണു് വളർന്നു കൊണ്ടിരുന്നതു് എന്നതിന്റെ ലക്ഷണമാണു് ബ്രിട്ടനുമായുള്ള അതിർത്തിത്തക്കവും മെക്സിക്കോയുമായുള്ള യുദ്ധവും. ഉദാഹരണങ്ങൾ വേറെയും കാണാം. ഭാവിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന കനാഗാവാഉടമ്പടി (1854) അവയിലൊന്നാണു്. ജപ്പാൻകാർ അവരുടെ തുറമുഖങ്ങൾ ശതാബ്ദങ്ങളായി വിദേശീയർക്കെതിരായി അടച്ചിട്ടിരുന്നു. കച്ചവടത്തിലുള്ള അഭിനിവേശം നിമിത്തം യു. എസ്. ഏ. ജപ്പാന്റെ ഈ ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കൽനിലപാടിനു് വിരാമം ഇട്ടു. 1853-ൽ അമേരിക്കൻ നാവികപ്പട, കമോഡർ മാത്യു പെറിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ജപ്പാന്റെ തലസ്ഥാനത്തു നിന്നും മുപ്പതു് മൈൽ അകലെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന യെഡോഉൾക്കടലിൽ നങ്കൂരമുറപ്പിച്ചു. കരയ്ക്കിറങ്ങാൻ നാവികപ്പടയ്ക്കു് ജപ്പാൻ അനുവാദം നിഷേധിച്ചു. എങ്കിലും നാവികപ്പടയുടെ ഗ്രാംഭീര്യം കണ്ടു് മതിപ്പു തോന്നിയ മിക്കാഡോ ചക്രവർത്തിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേഷ്ടാക്കളും കമോഡർ പെറി 1854-ൽ വീണ്ടും തന്റെ നാവികപ്പടയുമായി ജപ്പാനിൽ എത്തിയപ്പോൾ കനാഗാവാഉടമ്പടിയിൽ ഒപ്പു വയ്ക്കാൻ സമ്മതിച്ചു. പ്രസ്തുത ഉടമ്പടിപ്രകാരം ജപ്പാനിൽ ഒരു കോൺസലേറു് സ്ഥാപിക്കുവാനും ജപ്പാനിലെ ചില തുറമുഖങ്ങളിൽ വ്യാപാരം നടത്തുവാനും അമേരിക്കയ്ക്കു അനുവാദം ലഭിച്ചു. ഒഴിഞ്ഞു മാറി ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ നിന്നും ജപ്പാൻ മോചിതമായതിന്റെ ദൂരവ്യാപകമായ ഫലങ്ങൾ ലോകത്തെ, വിശേഷിച്ചും അമേരിക്കയെ എങ്ങനെ ബാധിക്കുംഎന്നതിനെപ്പറ്റി ആർക്കും നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു.

1854-ൽ തന്നെ അമേരിക്കൻ വിദേശനയത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൂടുതൽ നിർഭാഗ്യകരമായ മറ്റൊരു സംഭവവികാസം കൂടി ഉണ്ടായി. അടിമസമ്പ്രദായം നിലവിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളുടെ വ്യാപ്തി വർധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ളതു് ദാക്ഷിണാത്യനായ പ്രസിഡൻറു് പോൽക്കിന്റെ ചിരന്തനമായ ഒരു അഭിലാഷമായിരുന്നു. ഈ അഭിലാഷത്തെ മുൻനിർത്തി നീഗ്രോട്ടരിപക്ഷമുള്ള ഒരു രാജ്യമായിരുന്ന ക്യൂബ കീഴടക്കണമെന്നു് പോൽക്കു് നിശ്ചയിച്ചു. സ്പെയിനിനു് ക്യൂബ ഭരി

ക്കുവാനുള്ള പ്രാപ്തിയുമില്ലായിരുന്നു. 100000000 ഡോളർ ക്യൂബയുടെ വില യായി സ്പെയിനിനു് നൽകാമെന്നു് ഒരു നിർദ്ദേശം പ്രസിഡൻറു് സ്പെയിനിന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചു. സ്പെയിൻ അതു് നിരാകരിച്ചു. കടൽ വഴി ക്യൂബയിൽ ചെ ന്നു് കവർച്ച നടത്തുക എന്നതു് പല അമേരിക്കക്കാരുടെയും ആദായകരമായ വി നോദമായിരുന്നു. സ്പാനിഷ് അധികാരികളുമായി ഇതു സംബന്ധിച്ചു പല തർക്കങ്ങളും ഉണ്ടായി. സത്യസന്ധമായി കച്ചവടം നടത്തിപ്പോന്ന അമേരിക്ക ക്കാരെപ്പോലും തടയുവാൻ സ്പാനിഷ് അധികാരികളും നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. 1853 മുതൽ 1855 വരെ സ്പെയിനിന്റെ അമേരിക്കൻ സ്ഥാനപതിസ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്ന പിയറി ഷോളിക്കും ഏതു വിധമെങ്കിലും ക്യൂബ അമേരിക്കയുടെ വകയാക്കണമെന്നു് മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. ഫ്രാൻസിലെയും ബ്രിട്ടനിലെയും അ മേരിക്കൻ സ്ഥാനപതികളുമായി ഓസ്റ്റെൻഡിൽ വച്ചു് അദ്ദേഹം ഒരു കൂടിയാ ലോചന നടത്തി. അവർ മൂവരും ചേർന്നു് പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരു പ്രകടനപത്രിക യിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു: ''സ്പെയിനിനുള്ള ജീവത്തായ താൽപര്യ ങ്ങളും ക്യൂബയുടെ വിൽപനക്കാര്യത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു പറയു ന്നതു് പോലെ തന്നെ അതിന്റെ വിലവാങ്ങലിൽ അമേരിക്കയുടെ ജീവത്തായ താൽപര്യങ്ങളും അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു കരുതേണ്ട ഒരു കാലഘട്ടം മനുഷ്യ രാശിയുടെ പുരോഗമനചരിത്രത്തിൽ സമാഗതമായിരിക്കുന്നു. സ്പെയിൻ ക്യൂബ വിൽക്കുവാൻ തയ്യാറാകുന്നില്ലെങ്കിൽ യൂ. എസ്. എ. ക്യൂബ പിടിച്ചെടുക്കാൻ നിർബ ന്ധിതമായിത്തീരും''. ഈ പ്രമാണം ആരും തന്നെ കാര്യമായി ഗണി ച്ചില്ല. അമേരിക്കയുടെ നില ഇതു കൊണ്ടു് കൂടുതൽ പരിഹാസ്യമായതേയുള്ള. എന്തായാലും ഇങ്ങനെയൊരു പ്രമാണം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിനു് സ്ഥാനപതിമാരെ യൂ. എസ്. ഗവണ്മെൻറു് ശാസിച്ചു. ക്യൂബ സ്പെയിനിന്റെ കൈവശം തന്നെ ഇരുന്നു. യൂ. എസ്. എ യും സ്പെയിനും തമ്മിൽ 1890–ൽ നടന്ന ഒരു യുദ്ധ ത്തിനു കാരണം ക്യൂബ ആയിരുന്നുവെന്നു് അടുത്ത ചില അധ്യായങ്ങളിൽ നിന്നും നമുക്കു് മനസ്സിലാവും.

12

വിഭാഗങ്ങളും അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയും

മെക്സിക്കൻ യുദ്ധത്തിനു ശേഷം അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ മറെറല്ലാ സംഭവങ്ങളെയും നിഷ്പ്രഭമാക്കിയ ഏകപ്രശ്നം ഔത്തരാഹരുടെയും ദാക്ഷിണാത്യരുടെയും ഇടയിൽ വർധമാനമായി വന്ന വിഭാഗീയമാൽസര്യമാണു്. ഈ പരസ്പരമൽസരമാണു് യൂ. എസ്. ഏ യുടെ ചരിത്രത്തിലെ മർമപ്രതിസന്ധിയെന്നു പറയപ്പെട്ടന്ന ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിനു് വഴിതെളിച്ചതു്. ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളിലേക്കു് കടക്കുന്നതിനു മുമ്പു് ഒരു തെറായ ധാരണ തിരുത്തേണ്ടതായിരിക്കുന്നു. അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി നിർമാർജനം ചെയ്യുന്നതിനാണു് ആഭ്യന്തരയുദ്ധം ആരംഭിച്ചതെന്ന വിശ്വാസം ഇപ്പോഴും പലക്കുമുണ്ടു്. ദാക്ഷിണാത്യരുടെ ഉടമയിലുണ്ടായിരുന്ന ദശലക്ഷക്കണക്കിനു് കറുത്ത അടിമകളെ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതിനു് ഔത്തരാഹന്മാർ കരുതികൂട്ടി ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നും ദാക്ഷിണാത്യർ ആ വ്യവസ്ഥിതി അവസാനിപ്പിക്കാൻ അനുവദിച്ചില്ലെന്നും ആഭ്യന്തരയുദ്ധം അങ്ങനെയാണു് പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതെന്നുമാണു് ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ പോക്കു്. ഇതു തെറായ കാഴ്ചപ്പാടാണു്. ഇതിന്റെ പിന്നിലുള്ള സത്യം സങ്കീർണമാണു്. വ്യത്യസ്തമായ ജീവിതസംപ്രദായങ്ങളും വികസിച്ചു വന്നു് യൂ. എസ്. ഏ യിലെ രണ്ടു ദേശഭാഗങ്ങളും തമ്മിൽ നടന്ന തുറന്ന സംഘട്ടനമാണു് സത്യത്തിൽ ആഭ്യന്തരയുദ്ധം. ഔത്താരാഹന്മാരിൽ പലരും ഒരു പ്രത്യേകമായ ആദർശം പിൻതുടന്നു. ദാക്ഷിണാത്യരുടെ ജീവിതാദർശം മറെറാന്നും. രണ്ടും പരസ്പരഭിന്നമായിരുന്നു. ദാക്ഷിണാത്യക്കു് അടിമകളുണ്ടായിരുന്നു. ഔത്തരാഹർ അതിൽ നിന്നു സ്വതന്ത്രരുമായിരുന്നു. ഈ വസ്തുത അവരുടെ വ്യത്യസ്തമായ ജീവിതസംപ്രദായത്തിനു് ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളു. പക്ഷേ ഏറെറവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദാഹരണമെന്ന നിലയിൽ ഇതു തന്നെ ധാരാളമാണു്. യുദ്ധത്തിന്റെ ഉത്ഭവകാരണമായിത്തീന്ന അവസാനഅഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചതും ഈ വസ്തുതയായിരുന്നു. മൗലികമായ ഭിന്നത സൃഷ്ടിച്ചതു് അടിമത്തവ്യവസ്ഥയായിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിനു് അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി നിലനിന്നില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ പശ്ചിമദേശങ്ങളുടെ വികസനത്തെച്ചൊല്ലിയുള്ള തീക്ഷ്ണവിവാദങ്ങളും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. ഔത്തരാഹരും ദാക്ഷിണാത്യരും തമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ജീവിതസംപ്രദായവ്യത്യാസങ്ങളെപ്പററിയും വിഭാഗീയ

മാൽസര്യത്തിൽ അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിക്കുള്ള പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റിയും ആണ് ഈ അധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കാൻ പോകുന്നത്.

ഉത്തരദേശം

1850–ൽ ഔത്തരാഹദേശം എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് ന്യൂഇംഗ്ലണ്ട് (മെയിൻ, ന്യൂഹാംപ്ഷെയർ വെർമോണ്ട്, മസാച്ചുസെറ്റ്സ്, കണക്ടിക്കറ്റ്, റോഡ്ഐലൻണ്ട് എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളും), ന്യൂയോർക്ക്, ന്യൂജേഴ്സി, പെൻസിൽവേനിയ, ഒഹായോ, ഇൻഡ്യാന, ഇല്ലിനോയി, മിച്ചിഗൺ, അയോവ, വിസ്കോൺസിൻ എന്നിതുയും സ്റ്റേറ്റുകളായിരുന്നു. 13000000–ത്തിൽ കൂടുതലായിരുന്ന അവിടെ അന്നുണ്ടായിരുന്ന ജനസംഖ്യ. കുടിയേറ്റം മൂലം വർഷം പ്രതി ജനബാഹുല്യം വർധിച്ചു കൊണ്ടുമിരുന്നു. 1840–നും 1850–നും ഇടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ യൂറോപ്പിൽ നിന്നുമുള്ള കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ആദ്യത്തെ കുതിച്ചു കയറ്റമുണ്ടായി. അങ്ങനെ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ 1700000 ജനങ്ങളും യു. എസ്. ഏ യിലേക്ക് അധിനിവേശത്തിനായി വന്നു. അവരിൽ ഭൂരിഭാഗമാളുകളും വടക്കൻ ദിക്കുകളിലേക്കാണ് പോയത്. ക്രമാനുഗതമായി വളർന്നു വികസിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അമേരിക്കൻ വ്യവസായമണ്ഡലം അവരിലധികം പേരെയും ഉൾക്കൊണ്ടു. അയോവ, ഇല്ലിനോയി തുടങ്ങിയ വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ സ്റ്റേറ്റുകളും കർഷകപ്രധാനങ്ങളായ പ്രദേശമായിരുന്നു. ഉത്തരദേശം മുഴുവൻ വ്യവസായപ്രധാനവും ആയിരുന്നു. 1850 ആയപ്പോഴേക്കും വ്യവസായം അതിന്റെ ആധാരശില അവിടെ ഉറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും പെൻസിൽവേനിയ, ന്യൂയോർക്ക്, മസാച്ചുസെറ്റ്സ് എന്നീനഗരങ്ങളിൽ. ഫാക്ടറികളും നിത്യവുമെന്നോണം വർധിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ജനങ്ങളും നിറഞ്ഞ വ്യാവസായികനഗരങ്ങളും ഉത്തരദേശത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളായിരുന്നു. 1850–ൽ 1200 തുണിമില്ലുകളും യു. എസ്. ഏ യിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ ഭൂരിഭാഗവും അവിടെയാണ് സ്ഥാപിച്ചിരുന്നത്.

വ്യാവസായികവിപ്ലവവും യന്ത്രങ്ങളുടെ ആഗമനവും ബ്രിട്ടനിൽ ഉണ്ടാക്കിയ കെടുതികളും അമേരിക്കയ്ക്കും അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നു. നഗരങ്ങളിലെ ജനസാന്ദ്രത, തൊഴിലില്ലായ്മ, കുട്ടികളെക്കൊണ്ടുള്ള ജോലി ചെയ്യിക്കൽ, എല്ലാറ്റിലും ഉപരി എണ്ണത്തിൽ വളരെ കുറച്ചു മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന ധനികരും വളരെ കൂടുതൽ വരുന്ന ദരിദ്രരും തമ്മിൽ നില നിന്നു വന്ന ഭയജനകമായ അന്തരം—ഇതെല്ലാം അമേരിക്കയുടെ പ്രശ്നങ്ങളായിത്തീർന്നു. ദാക്ഷിണാത്യരുടെ ഇടയിലുള്ള കറുത്ത അടിമകളെ സ്വതന്ത്രരാക്കാനുള്ള വ്യഗ്രതയിൽ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന വെളുത്ത വർഗക്കാരുടെ അത്യധ്വാനക്ലേശത്തെയും നാമമാത്രവേതനത്തെയും ഔത്തരാഹർ വിഗണിക്കുകയും വിസ്മരിക്കുകയും ആണ് ചെയ്തതെന്നു തെക്കർ കുറ്റപ്പെടുത്തി. ബ്രിട്ടനിലെ റോബർട്ട് ഓവന്റെ ന്യൂലാനാർക്ക് മില്ലുകളുടെ മാതൃകയിൽ വാൽതാമും ലോവലും നിർമിച്ച ഫാക്ടറികളും അവയുടെ ഇടയിൽ മുൻചൊന്നതിനു അപവാദങ്ങളായി ഉണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ ബ്രിട്ടനിലെപ്പോലെ അത്ര വളരെ ചേരികളും അവിടെയില്ലായിരുന്നു. ജലശക്തി കൊണ്ടാണ് 1860 വരെ അമേരിക്കയിലെ

തുണിമില്ലുകളും പ്രവർത്തിച്ചു പോന്നതു്. പൊടിയും പുകയും അഴുക്കും അതു കൊണ്ടു് ബ്രിട്ടനിലെ പോലെ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ധനികരും ദരിദ്രരും തമ്മിലുള്ള അന്തരം വളരെ വലുതായിരുന്നു. അന്നത്തെ കണക്കനുസരിച്ചു് 1852–ൽ ന്യൂയോർക്കിൽ മാത്രം ഇരുപത്തി ഒന്നു് ലക്ഷപ്രഭുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. 1848–ൽ ചരമമടഞ്ഞ ജോൺ ജേക്കബ്ബു് ആസ്റ്ററിന്റെ സ്വന്തസമ്പാദ്യം രണ്ടു കോടി ഡോളർ ആയിരുന്നു.

രാഷ്ട്രീയശക്തിയുടെ വർധനവിനു് ധനസമ്പത്തു് ഒരു വലിയ ഉപാധിയായിരുന്നു. പഴയ ഫെഡറലിസ്റ്റ്പാർട്ടിക്കെന്ന പോലെ ധനികവർഗമായിരുന്ന വിഗ്ഗു് പാർട്ടിക്കും പ്രധാന പിൻതുണ നൽകി പോന്നതു്. ഔത്തരാഹന്മാരായ ധനികവർഗം ആ പാർട്ടിയെയും സംപൂർണമായി നിയന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ സ്വാധീനശക്തിയോ ധനികദരിദ്രവിഭാഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അന്തരമോ ഉത്തരദേശത്തെ ജനാധിപത്യപരമായ ആദർശങ്ങളെയും ജീവിതസംപ്രദായങ്ങളെയും യാതൊരു വിധത്തിലും ബാധിച്ചില്ല. അവിടത്തെ തൊഴിലാളി, രാഷ്ട്രീയമായ അധികാരശക്തിയിൽ മറ്റാർക്കും തുല്യനായ ഒരു സ്വതന്ത്ര വ്യക്തിയാണു് താനെന്നു് സ്വയം കരുതിപ്പോന്നു. ഫാക്ടറിഉടമയുടെ ചൂഷണത്തിനു വിധേയനായിരുന്നുവെങ്കിലും അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി അനീതിപരമാണെന്നു് അവൻ വിശ്വസിച്ചു. തെക്കൻ ദേശങ്ങളിലെ ജീവിതസംപ്രദായം തോട്ടമുടമകളുടെ സ്വാധീനതയിൽ ശ്വാസം മുട്ടുകയാണെന്നും അവനു് നല്ല പോലെ അറിയാമായിരുന്നു. ഇതു കൊണ്ടു് അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിക്കെതിരായ ഒരു കുരിശുയുദ്ധം നടത്താൻ അവൻ സന്നദ്ധനായിരുന്നു എന്നു് അർഥമില്ല. 1861 വരെ തെക്കൻ നാട്ടുകാർ അടിമകളെ വെച്ചു പുലർത്തുന്നതിനെ ഉത്തരദേശക്കാർ സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ അടിമത്തസംപ്രദായം വീണ്ടും വിപുലമാക്കാൻ തുടങ്ങിയതിന്റെ പേരിൽ 1850–കളിൽ വിഭാഗീയവികാരം മൂർച്ഛിച്ചതിനെ തുടർന്നു് ഉത്തരദേശത്തുള്ള മില്ലുടമകളും തൊഴിലാളികളും ഒന്നിച്ചു ചേർന്നു് ഒന്നായി നിന്നു് ആ നീക്കത്തെ എതിർത്തു.

ഒരു പക്ഷേ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തിലെ ഉത്തരദേശത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വസ്തുത അതിന്റെ അസൂയാവഹമായ പുരോഗതിയാണു്. ആത്മവിശ്വാസത്തോടെ ഭാവിയിലേക്കു നോക്കുവാനുള്ള കരുത്തു് അതിനു കൈവന്നു. ജനസംഖ്യാപരമായ അതിന്റെ വളർച്ച നാം കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. വ്യാവസായികവും വാണിജ്യപരവും ആയ മണ്ഡലങ്ങളിൽ സുരക്ഷിതമായ ഒരു സ്ഥാനം അതു് സമ്പാദിച്ചു. അമേരിക്കയിലെ പ്രധാന കൽക്കരിഇരുമ്പുനിക്ഷേപങ്ങളും വടക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലാണുള്ളതു്. ന്യൂയോർക്കിലായിരുന്നു അമേരിക്കയുടെ സാമ്പത്തികനിക്ഷേപകേന്ദ്രം. സംരക്ഷിതതാരിപ്പു് നിയമം ഉത്തരദേശത്തെ ഉൽപാദകർക്കു് വികസ്വരമായ ആഭ്യന്തരവിപണി കൈയടക്കാൻ അവസരം നൽകി. റയിൽറോഡുകളും, അവരുടെ ചരക്കുകളും രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തുമെത്തിച്ചു. യാങ്കിവ്യാപാരി ആത്മവിശ്വാസ

ത്തിന്റെയും സാഹസികതയുടെയും പര്യായമായിത്തീർന്നതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. ഉത്തരദേശമെങ്ങും ഉത്സാഹത്തിന്റെയും ഊർജ്ജസ്വലതയുടെയും അന്തരീക്ഷമായി മാറിയതു് 1850 കാലത്താണു്. തദ്ദേശവാസികളുടെ ശക്തിയും പ്രവർത്തനവും വിദേശീയരുടെ ശ്രദ്ധയുടെ പാത്രമായി.

വ്യവസായത്തിലും വാണിജ്യത്തിലും മാത്രമല്ല മറ്റു രംഗങ്ങളിലും ഉത്തരദേശം ഉത്തരോത്തരം പുരോഗമിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിനു് തെക്കൻ ദേശങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തു് ബഹുദൂരം അവർ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ ഓക്സ്ഫോർഡും കേംബ്രിഡ്ജുമായിരുന്ന ഹാർവാർഡും യേലും സർവകലാശാലകളും ഉത്തരദേശത്തായിരുന്നു. മസാച്ചുസെറ്റ്സിലെ കേംബ്രിഡ്ജു് എന്ന സ്ഥലത്തു് ഹാർവാർഡു് സർവകലാശാല 1637–ലും കണക്ടിക്കറ്റിലെ ന്യൂഹാവേൻ എന്ന സ്ഥലത്തു് യേൽ സർവകലാശാല 1701–ലും സ്ഥാപിതമായി. പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിൽ വടക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളും സ്വന്തമായി സ്വതന്ത്രങ്ങളായ സർവകലാശാലകളും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകമായി ഉണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിൽ തന്നെ ഉത്തരപശ്ചിമദേശമാണു് മുന്നിട്ടു നിന്നതു്. ഈ സർവകലാശാലകളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം സമ്പത്തിനെയോ വിശ്വാസത്തെയോ ആശ്രയിച്ചിരുന്നുമില്ല. 1850–കളിൽ എലിമെന്ററി വിദ്യാഭ്യാസം സ്റ്റേറ്റുകളിലെല്ലാം തന്നെ സാർവത്രികവും സൗജന്യവും ആയിത്തീർന്നു. എലിമെന്ററി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രചാരം വൃത്താന്തപത്രങ്ങളുടെ ഭ്രതതരമായ വളർച്ചയ്ക്കു് വഴിതെളിച്ചു. പ്രശസ്തങ്ങളായ ''ബാൾട്ടിമോർ സൺ'', ''ന്യൂയോർക്കു് ടൈബ്യൂൺ'' എന്നീ രണ്ടു പത്രങ്ങളും പ്രകാശിതമായതു് 1840–കളിലാണു്. ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലങ്ങളിൽ ടൈബ്യൂണിന്റെ പത്രാധിപരായിരുന്ന ഹൊറേയ്സു് ഗ്രീലി ഒരു നിർണായകശക്തികേന്ദ്രം തന്നെയായിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ ആദ്യത്തെ വലിയ പത്രപ്രവർത്തകനും അദ്ദേഹമായിരുന്നു.

സാഹിത്യരംഗത്തും ഉത്തരദേശം അഗ്രിമസ്ഥാനത്താണു് നില കൊണ്ടിരുന്നതു്. 19–ാം ശതകത്തിലെ പ്രമുഖരായ സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ഒരാളും മാത്രമേ ഉത്തരദേശീയനല്ലാതിരുന്നുള്ളൂ. പ്രമുഖഫലിതസാഹിത്യകാരനായിരുന്ന മാർക്ക് ട്വൈനായിരുന്നു അതു്. അദ്ദേഹം മിസ്സൗറിയിലാണു് ജനിച്ചതു്. വാൾട്ട് വിറ്റ്മൻ, ലോംഗ്ഫെല്ലോ, ജോൺഗ്രീൻലീഫ് വിറ്റിയർ എന്നീ സ്വാതന്ത്ര്യഗായകന്മാരെല്ലാം തന്നെ ഉത്തരദേശീയരായിരുന്നു. അതു പോലെ നഥാനിയൽ ഹാതോൺ, ജെയിംസ് ഫെനിമോർ, ഹെൻറി തോറോ, ഹെർമൻ മെൽവിൽ തുടങ്ങിയ നോവലിസ്റ്റുകളും ജോൺ എൽ. മോട്ട്ലീ, വില്യം പ്രെസ്കോട്ട് തുടങ്ങിയ ചരിത്രകാരന്മാരും അമേരിക്കൻ ആദർശങ്ങൾക്കു് സുവ്യക്തരൂപം നല്കിയ റാൽഫ് വാൽഡോ എമേഴ്സണും ഉത്തരദേശീയരായിരുന്നു. യൂ. എസ്. ഏ യുടെ സാഹിത്യകേന്ദ്രമായിരുന്ന ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലാണു് ഇവരിൽ മിക്കവരും ജനിച്ചതു്

ചുരുക്കത്തിൽ ഉത്തരദേശങ്ങളും 1850 കാലങ്ങളിൽ ധനസമ്പത്തിലും ആശയ സമ്പത്തിലും അഭിവൃദ്ധിയിൽ നിന്നും അഭിവൃദ്ധിയിലേക്കു് കുതിച്ചു കയറുകയാ യിരുന്നു. വ്യവസായപുരോഗതി അഭൂതപൂർവമായി. നഗരങ്ങളിൽ തിരക്കു വർ ധിച്ചു. പണക്കാർ കൂടുതൽ പണക്കാരായി. ജനസംഖ്യ വർധമാനമായിക്കൊ ണ്ടിരുന്നു. റയിൽറോഡു കൊണ്ടു് ഉത്തരദേശം പശ്ചിമദേശവുമായുള്ള ബന്ധം ദൃഢതരമാക്കി. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ കുബേരന്മാരായ മുതലാളിമാരായിരുന്നു നിർണായ കശക്തി. അതിന്റെ നേതൃത്വവും ധനികപ്രഭുക്കൾക്കായിരുന്നു. എങ്കിലും അവിട ത്തെ സാധാരണക്കാർ ജനാധിപത്യവീക്ഷണമുള്ളവരായിരുന്നു. അവരുടെ വി ഭാഗത്തിനു് എതിരായ എല്ലാ ആശയങ്ങളെയും അവർ എതിർത്തിരുന്നു. ദ്രുതഗതിയിലുള്ള തങ്ങളുടെ പുരോഗതിയെപ്പറ്റി ഉത്തരദേശീയർ പൂർണബോധ വാന്മാരായിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയാണു് ഏറ്റവും പ്രധാനം. ഭാവി അവർക്കുള്ളതാ യിരുന്നു. ഇതവർ മനസ്സിലാക്കി.

ദക്ഷിണദേശം

''ഏതേതു് സ്റ്റേറ്റുകളിൽ അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി നിയമാനുസൃതമായിരുന്നു വോ അതെല്ലാം ദക്ഷിണദേശം''—ദക്ഷിണദേശത്തിന്റെ ലഘുവായ നിർവചന മാണിതു്. എന്നിരുന്നാലും അടിമത്തം നിലവിലിരുന്ന (മേരിലാൻഡ്, ഡിലാ വേർ, കെൻറക്കി വെർജീനിയയുടെ ചില ഭാഗങ്ങളും, ടെന്നസി, മിസ്സൗറി) സ്റ്റേറ്റുകളും ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലത്തു് ഉത്തരദേശക്കാരുടെ പക്ഷത്തായിരുന്നു എ ന്നുകൂടി ഓർക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ദക്ഷിണദേശത്തിൽ പെട്ട ദക്ഷിണകരോലീന, ജോർജിയ, ഫ്ളോറിഡ, അലബാമ, മിസിസിപ്പി, ലൂയിസിയാന, അർക്കൻ സാസ്, ടെക്സാസ് എന്നിവ പരുത്തിക്കൃഷിയുടെ പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടന്ന നിമ്നദക്ഷിണദേശത്തെ സംസ്ഥാനങ്ങളായിരുന്നു. ഇവയ്ക്കു് തൊട്ടു വടക്കു് അടി മത്തവ്യവസ്ഥിതിയോടു് ഏറെക്കുറെ ഉറ്റബന്ധമുള്ള ഒരു സമൂഹമാണുണ്ടായി രുന്നതു്. പക്ഷേ അവിടെ പരുത്തിക്കൃഷി വിരളമായിരുന്നു. ഉത്തരകരോ ലീന, വെർജീനിയ, കെൻറക്കി, ടെന്നസി, മിസ്സൗറി എന്നിവ ഈ വിഭാഗ ത്തിൽ പെടുന്നു. അതിനും വടക്കുള്ള മേരിലാൻഡിലും ഡിലാവേറിലും ഇതു ത ന്നെയായിരുന്നു സ്ഥിതി.

കൃഷിപ്രധാനമായ മേഖലയായിരുന്നു ഇവിടമെല്ലാം. വടക്കേ അറ്റത്തുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ വിവിധതരത്തിലുള്ള കൃഷിയാണു് നടത്തി വന്നതു്. പുകയില യും ചണവും ഇവയിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ദക്ഷിണ കരോലീനയിലും ജോർ ജിയയിലും വിസ്തൃതമായ നെൽവയലുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. മിസിസിപ്പിനദീ മുഖത്തും ലൂയിസിയാനയിലും കരിമ്പു കൃഷി ചെയ്തു വന്നു. പക്ഷേ നിമ്നദക്ഷിണ ദേശത്തു് മറെറല്ലാറ്റിനും മീതെ ഒരു വിളയാണുണ്ടായിരുന്നതു്. ''പഞ്ഞിയാ യിരുന്ന അവിടത്തെ രാജാവു്.'' ലോകത്തിലെ ഒന്നാം തരം പഞ്ഞിഉൽപാദന കേന്ദ്രമാകുവാൻ വേണ്ട അനുഗ്രഹം പ്രകൃതി അവിടത്തെ മണ്ണിനു നൽകി. ഉല്പാദന ത്തിന്റെ ചില കണക്കുകളും ഈ വസ്തുത വിശദമാക്കും. 1840—ൽ 320000000

റാത്തൽ പഞ്ഞി അവിടെ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു. 1850–ലെ ഉൽപാദനം 1000000000 റാത്തലായി വർധിച്ചു. ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിനു് തൊട്ടു മുമ്പു് 2000000000 റാത്തലായി അതു് ഉയന്നു. ഈ ഉൽപാദനവർധനവു് ശാസ്ത്രീയമായ കൃഷിസമ്പ്രദായം കൊണ്ടു് ഉണ്ടായതല്ല. പശ്ചിമദേശത്തേക്കുള്ള വികസനമായിരുന്നു അതിനു പ്രധാനകാരണം. കൃഷിസ്ഥലത്തെ മണ്ണിന്റെ വീര്യം കുറയുമ്പോഴും കൃഷിക്കാർ കന്നിമണ്ണു് കണ്ടുപിടിച്ചു് സമൃദ്ധിയായി കൃഷി ചെയ്യും. പഴയ പൂഴിമണ്ണു് ഉപേക്ഷിച്ചു വീണ്ടും തെക്കോട്ടു് പോവും. ദക്ഷിണ കാരോലീനയും ജോർജിയയും കടന്നു് അലബാമയിലേക്കും മിസിസിപ്പിയിലേക്കും പിന്നീടു് അവിടെ നിന്നു് ലൂയിസിയാനയിലേയ്ക്കും ടെക്സാസിലേയ്ക്കും അങ്ങനെ പരുത്തിക്കൃഷിയിടങ്ങളും മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സമൃദ്ധിയായ വിളവുണ്ടാകണമെന്നല്ലാതെ ഭൂമിയുടെ സ്ഥായിയായ വിലയെപ്പറ്റി കൃഷിയുടമ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. അജ്ഞരായ അടിമകളാണു് അവിടെ എല്ലു മുറിയെ പണി ചെയ്തതു്. തെക്കൻ ദേശത്തെ പഞ്ഞിയുൽപാദനവർധനവിനു് രണ്ടു കാരണം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നു്, കന്നിമണ്ണിലെ കൃഷി രണ്ടു്, അടിമകളുടെ മേലുള്ള ചൂഷണം.

ആഭിജാത്യം ദക്ഷിണദേശത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. അവിടെയുള്ള വെള്ളക്കാരിൽ ആറു ശതമാനത്തിൽ താഴെയുള്ളവർ അടിമകളുടെ ഉടമകളായിരുന്നു. അവിടത്തെ മൂന്നു ലക്ഷത്തിഅൻപതിനായിരം വെള്ളക്കാർക്കു് വീട്ടുവേല ചെയ്യുവാനുണ്ടായിരുന്നതു് മുപ്പതു ലക്ഷത്തിനും മുപ്പത്തഞ്ചു ലക്ഷത്തിനും ഇടയ്ക്കു് അടിമകളായിരുന്നു. ഈ മൂന്നു ലക്ഷത്തിഅൻപതിനായിരത്തിൽ എണ്ണായിരത്തിൽ താഴെ വെള്ളക്കാർ അമ്പതിലധികം അടിമകളെ വീതം സംരക്ഷിച്ചു പോന്നു. ദക്ഷിണദേശത്തിന്റെ യഥാർഥഭരണാധികാരികളും ഈ എണ്ണായിരം പേരായിരുന്നു. ഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന അടിമകളില്ലാത്ത വെള്ളക്കാരായ കൃഷിക്കാരും അടിമകളുടെ മറ്റുടമകളും ഇവരുടെ നേതൃത്വമാണു് സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്. അടിമകളുടെ 'വെള്ളച്ചുവറുകൻ' എന്ന വിളിക്കും അധിക്ഷേപത്തിനും പലപ്പോഴും പാത്രമായിരുന്ന, അടിമകളെ സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിവില്ലാതിരുന്ന നിസ്വന്മാരായ വെള്ളക്കാർക്കു് അവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവും ഇല്ലായിരുന്നു. വൻകിടകൃഷിയുടമയുടെ ജീവിതവീക്ഷണവും ജീവിതരീതിയും പ്രഭുകുലോചിതമായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ രാജ്യത്തിലെ രാജാവിന്റെ പ്രൗഢിയും പ്രതാപവും അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. വിശ്വസ്തപ്രജകളായ നീഗ്രോഅടിമകളും അവർക്കു ചുറ്റും എപ്പോഴും കാണും. അവർക്കു് നീതിയും സംരക്ഷണവും അവർ നൽകിയിരുന്നു. ആജ്ഞകളും നൽകുക, അതു് അനുസരണയോടെ ചെയ്യിക്കുക. ഈ രണ്ടു പരിപാടികൾക്കേ അയാളുടെ അഭിജാതമായ ജീവിതത്തിൽ സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ജീവിതോൽകർഷചിന്തയുള്ള യാങ്കികളുമായി ഈ തരക്കാർക്കു് യോജിച്ചു പോകുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയെപ്പോലെ തന്നെ അഭിജാതജീവിതവും അവർക്കു് പ്രിയങ്കരമായിരുന്നു.

പരുത്തിയെ ആശ്രയിച്ചുള്ള ദക്ഷിണദേശത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധി അചിരേണ

ആപൽക്കരമായിത്തീർന്നു. 'രാജാവായ പരുത്തി' സ്വന്തം പ്രജകൾക്കു് വിനാശം വരുത്തി വച്ചു. അതിന്റെ ചെങ്കോൽവാഴ്ച മണ്ണിന്റെ വീര്യം തീരെക്കെടുത്തി. അടിമകളുടെ അധ്വാനം കൂടാതെ കൃഷിയുടമകൾക്കു് നിലനിൽപില്ലെന്ന ഒരു ഘട്ടം തന്നെ സംജാതമായി. 1850 ആയപ്പോഴേക്കും ദക്ഷിണദേശത്തെ ഉൽപാദനം നിശ്ശേഷം ക്ഷയിച്ചു. ഉൽപാദിതസാധനങ്ങൾ ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നിന്നോ ഉത്തരസ്റ്റേറുകളിൽ നിന്നോ വാങ്ങേണ്ടതായി വന്നു. ദക്ഷിണദേശത്തെ സാമ്പത്തിക സംവിധാനം ഏകപക്ഷീയവും അസന്തുലിതവും ആയിരുന്നു. പഞ്ഞിക്കൃഷിയുടെ ആദായം പുതിയ മണ്ണിന്റെ ഗുണപൗഷ്കല്യത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചാണു് നിലനിന്നിരുന്നതു്. ഫലഭ്രയിഷ്ഠമായ പുതിയ ഭൂമി അന്വേഷിച്ചു് പശ്ചിമദേശത്തിന്റെ അതിരു വരെ കൃഷിയുടമകൾ പോയി. അതിനപ്പുറമുള്ള ഭൂമി വരണ്ടതും പരുത്തിക്കൃഷിക്കു പറ്റാത്തതുമായിരുന്നു. പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിൽ അടിമകളുടെ വിലയും ക്രമാനുഗതമായി വർധിച്ചു. ഉത്തരകാരോലീനസ്വദേശിയായ ഹിൻറൺ ഹെൽപർ എന്നയാൾ ''അത്യാസന്നമാവുന്ന ദക്ഷിണദേശപ്രതിസന്ധി'' എന്നൊരു ഗ്രന്ഥം 1857–ൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. ദക്ഷിണദേശവാസികൾക്കു് ആ ഗ്രന്ഥം തീരെ ഹിതപ്പെട്ടില്ല. സാമ്പത്തികമായ ദുരവസ്ഥക്കുള്ള കാരണങ്ങൾ അദ്ദേഹം ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സത്യസന്ധമായി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി ഉപേക്ഷിച്ചു് കൂലി കൊടുത്തു് ജോലി ചെയ്യിച്ചാൽ മാത്രമേ കാർഷികവൃത്തി ലാഭകരമാവുകയുള്ളൂ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദേശം. ഈ ചികിത്സാവിധി ദക്ഷിണദേശീയരെ അസ്വസ്ഥരാക്കിത്തീർത്തു.

മറ്റു പല വിധത്തിലും ഉത്തരദേശവും ദക്ഷിണദേശവും തമ്മിൽ വളരെ അന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. ഉത്തരദേശവുമായി തട്ടിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ദക്ഷിണദേശം കേവലം അവികസിതമായിരുന്നു. റയിൽറോഡുകൾ വിരളം, റോഡുകൾ അതിലും വിരളം. ശരാശരി ജീവിതനിലവാരം ഏറ്റവും താണതായിരുന്നു. അക്ഷരജ്ഞാനം തീരെയില്ലായിരുന്നു എന്നു തന്നെ പറയാം. അമേരിക്കൻ സാഹിത്യത്തിനു് അതിന്റെ സംഭാവന വളരെ പരിമിതമായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ കുറവു് നിമിത്തം ജീവിതത്തിനു് ഒരു ക്രമവും വീക്ഷണത്തിനു് വേണ്ട വിശാലതയും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഒരു ദുഷ്ഫലം അതു് വെള്ളക്കാരുടെ സാന്മാർഗികശക്തിയെ ക്ഷയിപ്പിച്ചു എന്നുള്ളതാണു്. കായികാധ്വാനത്തെ നിന്ദിക്കാൻ അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി വെള്ളക്കാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അതു് നീഗ്രോകൾക്കായി വിധിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്ന വിചാരമായിരുന്നു വെള്ളക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. അടിമകളുടെ ഉടമകളെ ആ വ്യവസ്ഥിതി അഹങ്കാരികളാക്കി. യാതൊരു തരത്തിലുള്ള എതിർപ്പും സഹിക്കാനുള്ള മനസ്സാന്നിധ്യം അവർക്കില്ലാതായി. ദുർബലന്മാരെ പീഡിപ്പിക്കാനാണു് കായികശക്തി എന്നു വെള്ളക്കാരൻ വിശ്വസിച്ചു. ദ്വന്ദ്വയുദ്ധം അവർക്കിടയിൽ സർവസാധാരണമായിരുന്നു.

നീഗ്രോ അടിമകളുടെ നാടായിരുന്നു ദക്ഷിണദേശം. അവിടത്തെ രാജാവു് പരുത്തിയും. ഒരു പിന്നോക്കരാജ്യമായിരുന്ന ഈ ദക്ഷിണദേശം ഒരു പ്രതിസന്ധിയെ നേരിടുകയായിരുന്നു. അഭിജാതവീക്ഷണഗതിക്കാരായിരുന്ന അവിടത്തെ കൃഷിയുടമകൾക്കു് ഉത്തരദേശത്തെ മുതലുടമകളോടു് യാതൊരു സഹാനുഭൂതിയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സമൂഹത്തിൽ ആധിപത്യം ചെലുത്തിയിരുന്നതു് ആ കൃഷിയുടമകളായിരുന്നു. അടിമകളുടെ ഉടമകളേക്കാളധികം ദരിദ്രരായ വെള്ളക്കാർ ആ സമൂഹത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ വിഭാഗക്കാർ ഒന്നടങ്കം അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി എന്ന അസാധാരണസ്ഥാപനത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു് ഒറ്റക്കെട്ടായി നിന്നു. ഉത്തരദേശത്തെ അപേക്ഷിച്ചു് ദക്ഷിണദേശത്തായിരുന്ന വിഭാഗീയചിന്ത ഉൽക്കടമായിരുന്നതു്. ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളും തമ്മിൽ വിദ്വേഷവും അവിശ്വാസവും അടിയ്ക്കടി വർധിച്ചു വന്നതു് യുദ്ധത്തിന്റെ വക്കിലേക്കു് അവരെ ത്വരിതമായി നീക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അടിമത്തവും വിഭാഗീയസംഘട്ടനവും

ഉത്തരദേശീയരും ദക്ഷിണദേശീയരും തമ്മിൽ 1848–നു് മുമ്പു് പല ഘട്ടങ്ങളിലും സംഘട്ടനങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ആദ്യത്തെ ഏറ്റുമുട്ടൽ 1820–ൽ ആയിരുന്നു. അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയെച്ചൊല്ലിയായിരുന്നു ആ സംഘട്ടനം. ''മിസ്സൗറി അനുരഞ്ജനം'' അതിനു് താൽക്കാലികശാന്തി നൽകി. സ്റ്റേറ്റുകളുടെ അധികാരത്തെച്ചൊല്ലിയുള്ളതായിരുന്ന മറെറാരു ഏറ്റുമുട്ടൽ. 1830–ൽ ''സൗത്തു് കാരോലീനനുള്ളിഫിക്കേഷൻ ഓർഡിനൻസു്'' പ്രഖ്യാപിച്ചതിനെ തുടർന്നാണു് അതുണ്ടായതു്. താരിപ്പു് നിയമത്തിൽ ദക്ഷിണദേശീയർക്കുള്ള എതിർപ്പു് അതിൽ പ്രകടമായിരുന്നു. മൂന്നാമത്തെ സംഘട്ടനം അത്ര ഗുരുതരമായിരുന്നില്ല. ടൈലർ പ്രസിഡൻറായിരുന്ന കാലത്താണു് അതുണ്ടായതു്. ഉത്തരദേശീയർക്കു് വളരെ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്ന ആഭ്യന്തരമായ ചില പരിഷ്കാരങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഒരു പദ്ധതി ദക്ഷിണദേശീയനായ ടൈലർ പ്രസിഡൻറിന്റെ അധികാരമുപയോഗിച്ചു് ''വീറ്റോ'' ചെയ്തു. എന്നാൽ വിഭാഗീയവികാരങ്ങളെ തീവ്രമാക്കിയ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം അടിമത്തമായിരുന്നു. 1850 കാലത്തെ അടിയന്തിരപ്രശ്നവും അതു തന്നെ ആയിരുന്നു. അതിന്റെ വികാസപരിണാമങ്ങളെപ്പറ്റി വിവരിക്കുന്നതിനു് മുമ്പു് അതു സംബന്ധിച്ച വസ്തുതകളും കണക്കുകളും ഇരുകൂട്ടരും ഉന്നയിച്ച വാദമുഖങ്ങളും എന്തെന്നു് വിശദമാക്കാം.

1850–ൽ യു. എസ്. ഏ യിൽ ആകെ 3500000 നീഗ്രോകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ 250000 പേരും അടിമകളായിരുന്നു. ഡിലാവേർ, മേരിലാൻഡ്, കെൻറക്കി, മിസ്സൗറി മുതൽ തെക്കോട്ടുള്ള തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിലാണു് അടിമത്തം നിലനിന്നിരുന്നതു്. ഇതു കൊണ്ടു് ഉത്തരദേശീയർ ദക്ഷിണദേശീയരെ അപേക്ഷിച്ചു് കൂടുതൽ മനുഷ്യസ്നേഹികളായിരുന്നുവെന്നു് അർഥമില്ല. ഈ അവസ്ഥ സംജാതമാക്കിയതു് ഭൂമിശാസ്ത്രഗതിയാണു്. ദക്ഷിണദേശത്തെ അത്യുഷ്ണമായ കാലാവസ്ഥ അടിമകളെക്കൊണ്ടു് ജോലി എടുപ്പിക്കുക അനു

വാര്യമാക്കിത്തീർത്തു. ഉത്തരദേശം പ്രകൃത്യാ കൂടുതൽതണുപ്പുള്ള പ്രദേശമായിരുന്നു. അതു വളരെ കഠിനാധ്വാനംഅതു കൊണ്ടു് അവിടെ വേണ്ടിയിരുന്നില്ല. തന്നിമിത്തം അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയെ അവർ നിരുൽസാഹപ്പെടുത്തി. അടിമസ്റ്റേറ്റുകളിലെ വെള്ളക്കാരുടെ സംഖ്യ 6250000 ആയിരുന്നു. എങ്കിലും ചില ഭാഗങ്ങളിൽ അൻപതുശതമാനം പേരും നീഗ്രോകളായിരുന്നു. പരുത്തി വളരുന്ന നിമ്ന ദക്ഷിണദേശത്തെ സംസ്ഥാനങ്ങളും വെർജീനിയയും ഈ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നു. വെർജീനിയയിലാകട്ടെ മറ്റു സ്റ്റേറ്റുകളിലേക്കു് കയറ്റി അയക്കാൻ മാത്രം പഞ്ഞി ഉല്പാദിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. പഞ്ഞിയുല്പാദനത്തിൽ പകുതിയിലധികം അവിടെ അടിമകളെയാണു് വളർത്തി എടുത്തതെന്നു് പറയുകയാണു് ശരി. ജോൺ ഹോക്കിൻസിന്റെ കാലം മുതൽ പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭകാലം വരെ ആഫ്രിക്കയുടെ പടിഞ്ഞാറെ തീരങ്ങളിൽ നിന്നും അറ്റ്ലാന്റിക് സമുദ്രത്തിന്റെ ഇപ്പുറത്തേക്കു് അനേക ശതം നീഗ്രോകളെ കപ്പൽക്കണക്കിനു് കൊണ്ടു വന്നിരുന്നു. അവരുടെ അനന്തര സന്താനങ്ങളും അവിടെ പെരുകിക്കൂടി.

ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ജീവിതത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസ്വഭാവം അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയായിരുന്നു. അവർ അടിമത്തത്തെ തങ്ങളുടെ അസാധാരണസ്ഥാപനമെന്നാണു് വിളിച്ചു വന്നതു്. അസാധാരണം എന്ന പദം പ്രയോഗിച്ചതു് ഉത്തരദേശത്തു് അടിമത്തം നിലനിന്നിരുന്നില്ല എന്ന അർത്ഥത്തിലായിരുന്നു. ദക്ഷിണദേശത്തു് കായികമായ എല്ലാ ജോലികളും അടിമകളാണു് ചെയ്തു വന്നതു്. ഒരാളുടെ സമ്പത്തിന്റെയും സമൂഹത്തിൽ അയാൾക്കുള്ള പദവിയുടെയും മാനദണ്ഡം അയാളുടെ ഉടമയിലുള്ള അടിമകളുടെ എണ്ണമായിരുന്നു. അൻപതു് അടിമകളിൽ കൂടുതൽ ജോലി ചെയ്തു വന്നിരുന്ന ഒരു കൃഷിസ്ഥലത്തെ വളരെ വലുതായി കണക്കാക്കിയിരുന്നു. നാനൂറു മുതൽ ആയിരത്തിഅഞ്ഞൂറു വരെ ഏക്കർ വിസ്താരമുള്ള കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിൽ 10 മുതൽ 50 വരെ അടിമകളാണു് ഉണ്ടായിരുന്നതു്. മൂന്നു ലക്ഷത്തിഅൻപതിനായിരം വരുന്ന അടിമപ്രഭുക്കന്മാരിൽ പകുതിയിലധികം പേരും അഞ്ചോ അതിൽ കുറവോ അടിമകളുള്ളവരായിരുന്നു. അരോഗദൃഢഗാത്രരായ അടിമകളും പരുത്തിക്കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലെ പ്രധാന ജോലിക്കാരായിരുന്നു. അവരെക്കൊണ്ടു് ഏറ്റവും വലിയ പ്രയോജനം ഈ വക പണികൾക്കായിരുന്നു. അടിമപ്പെണ്ണുങ്ങൾ വീട്ടുവേലക്കാണു് പ്രധാനമായും നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രസ്ഥാനം അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രാരംഭകാലത്തു തന്നെ ഉടലെടുത്തിരുന്നു. ജോൺ വൂൾമാന്റെ (1720–72) നേതൃത്വത്തിൽ ക്വാക്കർമാർ (Quakers) ആയിരുന്നു ഇതിന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നു പ്രവർത്തിച്ചതു്. 1808–ൽ അടിമകളുടെ ഇറക്കുമതി യു. എസ്. ഏ യിൽ നിരോധിച്ചതു് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ നേട്ടമായിരുന്നു. അടിമകളെ ഒറ്റക്കു് ഒറ്റക്കു് സ്വതന്ത്രരാക്കി പശ്ചിമാഫ്രിക്കയിലേക്കു് തിരിച്ചയക്കാനുള്ള ശ്രമമാണു് പിന്നീടു് നടന്നതു്. തിരിച്ചു ചെല്ലുന്നവർക്കു് പാർക്കാൻ ലൈബീരിയ എന്ന സംസ്ഥാനമാണു് കണ്ടിരുന്നതു്. ഈ പരിപാടി

അത്ര കണ്ട് വിജയകരമായിരുന്നില്ല. നീഗ്രോകളെ സ്വയം അമേരിക്കക്കാരെന്ന് ഭാവിച്ചിരുന്നതിനാൽ, ആഫ്രിക്കൻ വനാന്തരങ്ങളിലേക്ക് തിരിയെപ്പോകാൻ അവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ലൈബീരിയ തന്നെ ഒരു വികസനവും ഇല്ലാതെ കിടന്നിരുന്ന ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു. അവിടത്തെ കറുത്ത വർഗക്കാർ സ്വന്തം സഹോദരങ്ങളെ അടിമകളാക്കി വച്ചിരുന്നവരുമായിരുന്നു. അടിമത്തനിർമാർജനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അടുത്ത ഘട്ടം 1831–ലായിരുന്നു. ബോസ്റ്റണിലെ വില്യം ലോയ്ഡ് ഗാരിസൺ, ദി ലിബറേറ്റർ എന്ന അടിമത്തവിരുദ്ധപത്രത്തിന്റെ പ്രഥമലക്കം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതു് ആ വർഷത്തിലാണു്. ഗാരിസൺ സമർപ്പിതമനസ്കനായ ഒരു ആദർശശാലിയായിരുന്നു. അടിമത്തം അവസാനിപ്പിക്കാൻ സ്വന്തം കഴിവുകളെ മുഴുവൻ വിനിയോഗിച്ചു് അദ്ദേഹം പ്രയത്നിച്ചു. യാതൊരു വിധ രാജിക്കും അദ്ദേഹം തയ്യാറല്ലായിരുന്നു. അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി അവസാനിപ്പിക്കണം. അതു് ഉടനെ നടക്കണം. എന്നന്നേക്കുമായി അതു് അവസാനിപ്പിക്കണം. ഇതായിരുന്നു ഗാരിസന്റെ നിലപാടു്. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലെ ജനങ്ങളെ ഈ പാപഭാരത്തിനെതിരായി ഉണർത്തി എഴുന്നേൽപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ദക്ഷിണദേശീയർ ഈ വ്യവസ്ഥിതി ഉപേക്ഷിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം ഉത്തരദേശീയർ യൂണിയനിൽ നിന്നു വിട്ടു പോരണം. സ്ലേവ്സ്റ്റേറ്റുകളുമായി ഉത്തരദേശീയർക്ക് യാതൊരു ബന്ധവും ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്ന വാദഗതിയിൽ ഗാരിസൺ ഉറച്ചു നിന്നു. പത്രത്തിന്റെ മുഖപത്രത്തു് മുദ്രിതമായിരുന്ന വാക്യങ്ങളും ഇതാണു്. ''അടിമകളുടെ ഉടമകളുമായി ബന്ധമുള്ള ഒരു യൂണിയൻ ആവശ്യമില്ല. മരണവുമായുള്ള ഒരു ഉടമ്പടിയും നരകവുമായുള്ള ഒരു സമ്മതപത്രവും ആണു് അമേരിക്കൻ ഭരണഘടന'' അതേ അവസരത്തിൽ പ്രാദേശികതലത്തിൽ തിയോഡർ ഡി. വെൽഡ് ഉൾപ്പെടെയുള്ളവർ ഒഹായോവിലും ധനികന്മാരായ താപ്പൻസഹോദരന്മാരെപ്പോലെയുള്ള ദേശസ്നേഹികളും ന്യൂയോർക്കിലും പ്രാദേശികഅടിമത്തവിരുദ്ധസമിതികളും രൂപവൽക്കരിച്ചു.

ബ്രിട്ടനിൽ അടിമത്തനിരോധനനിയമം നടപ്പിൽ വന്ന 1833–ൽ 'അമേരിക്കൻ അടിമത്തവിരുദ്ധസൊസൈറ്റി സംസ്ഥാപിതമായി. 1840 ആയപ്പോഴേക്കും ആ സംഘടനയ്ക്ക് 500 പ്രാദേശികശാഖകളും 150000 അംഗങ്ങളെയും ഉണ്ടാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. ഉത്തരദേശത്തുള്ള സ്റ്റേറ്റുകളിലെ മനുഷ്യസ്നേഹികളുടെ മുഴുവൻ പിൻതുണയും ആ സൊസൈറ്റി കരസ്ഥമാക്കി. ക്വാക്കർമാർ ഒരിക്കൽക്കൂടി പ്രാധാന്യത്തിലേക്കുയർന്നു. ജോൺ ജി. വിറ്റിയർ എന്ന കവിയെ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു സംഭാവന ചെയ്യുവാൻ അവർക്ക് കഴിഞ്ഞു. പ്രഭാഷണങ്ങളും, പൊതുയോഗങ്ങളും, ലഘുപത്രികകളും, വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും, സുവിശേഷപ്രസംഗങ്ങളും, ചിത്രങ്ങളും എന്നിങ്ങനെ പ്രചരണത്തിന്റെ എല്ലാ ഉപാധികളും അടിമത്തവിരുദ്ധസന്ദേശം പരത്താൻ സൊസൈറ്റി ഉപയോഗിച്ചു. ഗാരിസന്റെ തീക്ഷ്ണമായ ഭാഷ അടിമപ്രഭുക്കന്മാരെ പ്രകോപിപ്പിച്ചു. ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ നിർവീര്യമാക്കാൻ എല്ലാ അടവുകളും അവർ പ്രയോഗിച്ചു. ലിബറേറ്ററിന്റെ പ്രകാ

ശനത്തിനു ശേഷം ഏഴാമത്തെ മാസത്തിൽ വെർജീനിയയിലെ അടിമകളുടെ ഇടയിലുണ്ടായ 'നാത്ടർണറുടെ വിപ്ലവം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന കലാപം അവരുടെ പക വീണ്ടും ആളിക്കത്തിച്ചു. ഈ കലാപത്തിൽ അൻപതു വെള്ളക്കാരെ നീഗ്രോകൾ വധിച്ചു. ഇതിനെ തുടർന്നു് രാക്ഷസീയമായ ക്രൗര്യത്തോടെ കലാപകാരികളെ അടിച്ചമർത്തപ്പെട്ടു. ഹാരിസനാണു് ഇതിനെല്ലാം ഉത്തരവാദിയെന്നു് മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ടു. ഹാരിസന്റെ ഭാഷയുടെ രൂക്ഷത അടിമപ്രഭുക്കളെക്കൊണ്ടു് വാദത്തിന്റെ ന്യായന്യായങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാനനുവദിച്ചില്ല. സമാധാനപരമായ ഒരു തീരുമാനത്തിനെതിരെ കതകുകൾ കൊട്ടിയടക്കപ്പെട്ടു. ഉത്തരദേശീയരിൽ പലരും ഗാരിസനെ ശത്രുവായി എണ്ണുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നു് ഇതായിരുന്നു. ഗാരിസന്റെ പ്രചരണം യൂണിയനു് അപകടകരമാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വിശ്വാസം. കൂടാതെ, അടിമത്തത്തെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും ഉത്തരദേശീയർക്കു് പൊതുവെ നീഗ്രോകളുടെ നേരെ വലിയ താല്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉത്തരദേശത്തെ സ്വതന്ത്രനീഗ്രോകൾക്കു് കൊടുത്തു വന്ന കൂലി യഥാർഥത്തിൽ ജീവനത്തിനു് തീരെ മതിയായിരുന്നില്ല. ഏറ്റവും താഴ്ന്ന തരം ജോലികളാണു് അവർക്കു് നൽകി വന്നതും. ഈ മനോഭാവത്തിന്റെ തുടർച്ചയെന്നോണം അടിമവിരുദ്ധക്കാരെ അവിടത്തെ സാധാരണ ജനക്കൂട്ടം ദേഹോപദ്രവമേല്പിക്കുകയും അവരുടെ വസ്തുവകകൾ തീ വെച്ചു നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അടിമത്ത വിരുദ്ധപ്രചരണത്തിന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള രാഷ്ട്രീയഫലം നിസ്സാരമായിരുന്നു. 1840–ൽ ഒരു അടിമത്തവിരുദ്ധനായ ജെ. ജി. ബിർണെ പ്രസിഡൻറ്തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സ്ഥാനാർഥിയായി മത്സരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു് കാര്യമായ പിൻതുണ എങ്ങു നിന്നും ലഭിച്ചില്ല. അടിമത്തത്തിനു് എതിരായി നിന്ന ലിബർട്ടി പാർട്ടി അദ്ദേഹത്തെ 1844–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വീണ്ടും സ്ഥാനാർഥിയായി നിർത്തി മത്സരിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടും പരാജയപ്പെട്ടു.

അടിമകളോടുള്ള പെരുമാറ്റത്തെ സംബന്ധിച്ചു് തീക്ഷ്ണമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ വിധത്തിലുള്ള ക്രൂരതകൾക്കും അനീതികൾക്കും കൂട്ടു വർഗക്കാർ ഇരയായിരുന്നു എന്നു് ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. 'അങ്കിൾ ടോംസ് കാബിൻ' എന്ന പുസ്തകം രചിച്ച മിസ്സിസ് ഹാരിയട്ട് ബീച്ചർ സ്റ്റോവു് അക്കൂട്ടത്തിൽ പെടുന്നു. അവർ ദക്ഷിണദേശസ്റ്റേറ്റുകൾ സന്ദർശിച്ചിരുന്നില്ല. അടിമത്തത്തെപ്പറ്റി അങ്ങനെ നേരിട്ടുള്ള അറിവും അവക്കില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും സ്വന്തം ഭാവനയിൽ നിന്നും ഹൃദയദ്രവീകരണക്ഷമങ്ങളായ രംഗങ്ങൾ അവർ ചിത്രീകരിച്ചു. ഉത്തരദേശീയരെ ആ ഗ്രന്ഥം (1852–ലാണു് അതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണം) വളരെയേറെ സ്വാധീനിച്ചു. സാധുവും നിരുപദ്രവിയും ആയ ഒരു അടിമയെയും ദുഷ്ടനും ക്രൂരനും ആയ അവന്റെ യജമാനനെയും പറ്റിയുള്ള ആ ഗ്രന്ഥകർത്രിയുടെ താരതമ്യപഠനം ഹൃദയാവർജകമായിരുന്നു. ആ ഗ്രന്ഥം പലരേയും ചലിപ്പിച്ചു. അടിമത്തത്തിന്റെ ഒരു പൊതുചിത്രീകരണം എന്ന നിലയിൽ ആളുകളെ വഴി തെറ്റിക്കുന്നതായിരുന്നു ആ ഗ്രന്ഥം. എന്നാൽ അതേ സമയം തന്നെ പുറത്തു വന്ന അടിമത്തത്തെപ്പറ്റിയ

ള്ള ചില ദക്ഷിണാത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ അടിമകളെ കുറച്ചു മാത്രം ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നതിൽ കൂടുതൽ ആനുകൂല്യങ്ങളും പറഞ്ഞിരുന്നു. സത്യം ഇതിനും രണ്ടിനുമിടയ്ക്കായിരുന്നു. നീണ്ട മണിക്കൂറുകളും അടിമകളെ ജോലി ചെയ്യിരുന്നു. ചാട്ടവാറോ ചമ്മട്ടിയോ കൊണ്ടുള്ള ശിക്ഷ അവർക്കേൽക്കേണ്ടി വന്നു. അവരുടെ ചില മനോഹരസങ്കീർത്തനങ്ങളും ഒരു അടിമവർഗത്തിന്റെ തീവ്രദുഃഖങ്ങളും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവയായിരുന്നു. ദക്ഷിണദേശീയനായ കൃഷിഉടമയുടെ ദുഷ്ടതയിൽ നിരുത്തരവാദിയും അലസനും അസത്യവാനും ആയിരുന്നു അടിമ. ഒരു മനുഷ്യൻ ഉത്തരവാദിത്വത്തോടെ, സത്യസന്ധതയോടെ ജോലി ചെയ്യുന്നതിനെ അടിമത്തം ഒരിക്കലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയില്ലെന്ന കാര്യം വ്യക്തമാണ്. നല്ല വിലയുള്ള ഒരു ജംഗമസാധനമെന്ന നിലയിലാണ് കാര്യമായ സംരക്ഷണം അടിമകൾക്കു ലഭിച്ചിരുന്നത്. കായികശക്തി വേണ്ട വിധമുള്ള ഒരു നീഗ്രോയുവാവിന്റെ വില 1800 ഡോളറായിരുന്നു. ഇരുപതു നീഗ്രോകളെ സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞവരെ, വൻതുക മൂലധനം മുടക്കിയ ധനികരായി അവർ ബഹുമാനിച്ചു പോന്നു.

ഈ പ്രശ്നം അമേരിക്കയിലെങ്ങും വിവിധവും വികാരപൂർണവും ആയ വാഗ്പ്രതിവാദം ഇളക്കി വിട്ടു. രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളുടെയും പരസ്പരഭിന്നമായ മനോഭാവങ്ങളിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലാൻ ഈ വാദമുഖങ്ങളിൽ ചിലതു നമ്മെ സഹായിക്കും. അടിമത്തത്തെ ന്യായീകരിക്കുന്ന ദക്ഷിണദേശീയരുടെ വാദഗതി ലളിതമായിരുന്നു. ദക്ഷിണദേശസ്റ്റേറ്റുകളുടെ സാമ്പത്തികൈശ്വര്യത്തിന്റെ അടിത്തറ അടിമത്തമാണെന്നും ഈ സാമ്പത്തികൈശ്വര്യം പരുത്തിക്കൃഷിയെ ആശ്രയിച്ചുള്ളതാണെന്നും മൊത്തം അമേരിക്കൻ കയറ്റുമതിമൂല്യത്തിന്റെ മൂന്നിൽ രണ്ടു വരുന്ന പരുത്തിവിള അമേരിക്കൻ ദേശീയസമ്പത്തിനു ഒഴിച്ചു കൂടാൻ വയ്യാത്തതാണെന്നുമുള്ള വാദത്തിൽ അവർ ഉറച്ചു നിന്നു. തങ്ങളുടെ മൂലധനം മുഴുവനും ഉത്തരദേശീയർ ഫാക്ടറിയിലും മില്ലിലും യന്ത്രോപകരണങ്ങളിലും മുടക്കിയിരുന്നതു പോലെ അടിമകളിലും അവർ നിക്ഷേപിച്ചിരുന്നു. മടിയനായ നീഗ്രോയെ ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നതിനും പരിഷ്കൃതനാക്കുന്നതിനും ഉള്ള ഒരേയൊരു മാർഗം അവനെ അടിമയായി വച്ചു കൊണ്ടിരിക്കയാണെന്നു വരെ അവർ വാദിച്ചു. അവരെ മോചിപ്പിക്കുന്നതു രാജ്യത്തിനു വിപത്താണ്, ബൈബിളും അടിമത്തത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നു, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ സംരക്ഷണത്തിനു ഈ വ്യവസ്ഥിതി അനുപേക്ഷണീയമാണ്, നീഗ്രോകളും മനുഷ്യരല്ല വെറും മൃഗങ്ങളാണ്—ഇങ്ങനെ പോകുന്നു അവരുടെ വാദഗതി. വിവേകശാലികളായ ദക്ഷിണദേശക്കാർ ഈ യുക്തികളും മുഴുവനും വിശ്വസിച്ചില്ല. പക്ഷേ അവരിൽ പലരും ഇതിലെ സാമ്പത്തികമായ വാദഗതികളിൽ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

ഉത്തരദേശീയരുടെ ഉൽകൃഷ്ടവും ഏറ്റവും ശക്തവുമായ വാദം അടിമത്തം അനീതിപരവും അസാന്മാർഗികവും ആണെന്നും ഒരു മനുഷ്യൻ മറ്റൊരു മനുഷ്യനെ സ്വന്തം വസ്തുവാക്കി മാറ്റുന്നതു ദൈവനീതിക്കു നിരക്കാത്ത തെറ്റാണെന്നും

ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ വാദഗതിയ്ക്ക് വലിയ പിൻതുണ ലഭിച്ചില്ല. ഗാരിസൺ, ബ്രൗൺ തുടങ്ങിയ ഒരു ചെറിയ സംഘത്തിനേ ഇതു് സ്വീകാര്യമായിരുന്നുള്ളു. അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ജനാധിപത്യപരവുമായ ആദർശങ്ങൾക്കു് കടകവിരുദ്ധമാണു് ഈ വ്യവസ്ഥിതി എന്ന നിലയിലാണു് ഉത്തരദേശീയരിൽ ഭൂരിഭാഗവും അടിമത്തത്തെ എതിർത്തതു്. ജംഗമസാധനങ്ങളെപ്പോലെ മനുഷ്യനെ ലേലം ചെയ്തു് ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുക, ചാട്ടവാറു കൊണ്ടു് അവനെ അടിക്കുക, നിയമം കൊണ്ടു് അവനു് വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യം നിഷേധിക്കുക, നിശാനിയമം കൊണ്ടു് അവന്റെ മൗലികസ്വാതന്ത്ര്യം തടയുക, അവൻ രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിച്ചാൽ അവനെ നായാട്ടനായ്ക്കളെക്കൊണ്ടു് വേട്ടയാടിക്കുക എന്നിവയെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾക്കു മുൻപിൽ 'ജീവിതം, സ്വാതന്ത്ര്യം, സൗഖ്യാന്വേഷണം' എന്നീ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപന മുദ്രാവാക്യങ്ങളും അർഥശൂന്യമാണു്. ഈ വസ്തുതകളും നിഷ്കൃഷ്ടമായ ദക്ഷിണഭാഗത്തെ അടിമത്തത്തിന്റെ അംഗീകൃതലക്ഷണങ്ങളത്രേ. ഉത്തരദേശീയരുടെ ഈ വാദത്തിനു് ദക്ഷിണദേശീയർ ഫലപ്രദമായ മറുപടി കൊടുത്തതു് ഉത്തരദേശസ്റ്റോറുകളുടെ മില്ലുകളിലും ഫാക്ടറികളിലും വേല ചെയ്തു വന്ന പാവപ്പെട്ട വെള്ളക്കാരുടെ ദയനീയമായ നില എടുത്തു കാണിച്ചു കൊണ്ടാണു്. ജെഫേഴ്സന്റെ ആദർശങ്ങളോടൊപ്പമെത്താൻ വെള്ളക്കാരനായ ആ അടിമയ്ക്കു് സാധ്യമാണോ എന്നു് ദക്ഷിണദേശീയർ തിരിച്ചു ചോദിച്ചു. ഇതിനു പുറമെ സാമ്പത്തികമായ വാദങ്ങളും അടിമസമ്പ്രദായത്തിനു് എതിരായി ഉത്തരദേശീയർ ഉന്നയിച്ചു. അടിമകൾക്കു വേണ്ടി മുടക്കിയ വർധിച്ച മൂലധനത്തിന്റെ വില അവരുടെ വാർധക്യത്തിൽ തീരെ ഇടിഞ്ഞു പോവുന്നു. ഒരു ചെറുതോട്ടക്കാരനു് ഒരു അടിമയ്ക്കു വേണ്ടി വർഷം തോറും 35 ഡോളർ സംരക്ഷണച്ചെലവു് വേണ്ടി വരുന്നു, വലിയ തോട്ടക്കാരനു് 15 ഡോളറും. ഏതു നിലയിലും ഒരു അടിമയെ ഒരു ദിവസം മുഴുവൻ ജോലി ചെയ്യിക്കുക സാധ്യമല്ല. സ്വതന്ത്രനായ ഒരു തൊഴിലാളിയെക്കൊണ്ടു് ഇതിലും ലാഭകരമായി ജോലി ചെയ്യിക്കാൻ കഴിയും. കാരണം അവന്റെ ബാല്യകാലത്തും വാർധക്യകാലത്തും കൃഷിഉടമയ്ക്കു് അവൻ ഒരു ബാധ്യതയാവുന്നില്ല. ലാഭനഷ്ടങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നടന്ന വാദങ്ങൾക്കു് യാതൊരു പ്രസക്തിയും ഇല്ലായിരുന്നു. ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലത്തിനു മുമ്പു് കൃഷിയുടമകൾ ധനികരിൽ ധനികരായിക്കഴിഞ്ഞു പോന്നു എന്നതാണു് വസ്തുത. വൻതുക മുടക്കി അടിമകളെ വിലയ്ക്കു വാങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നുള്ളതു് അതിന്റെ തെളിവായിരുന്നു.

13

ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ ആഗമനം (1846-60)

വിൽമൊട്ടിന്റെ സോപാധികവകുപ്പ്

പെൻസിൽവേനിയയിൽ നിന്നുള്ള കോൺഗ്രസ് അംഗമായ ഡേവിഡ് വിൽമൊട്ട് 1846–ൽ ജനപ്രതിനിധിസഭയിൽ ഒരു നിർദേശം അവതരിപ്പിച്ചു. ''മെക്സിക്കോവിൽ നിന്നും യൂണിയനിൽ ചേരുന്ന ഒരു പ്രദേശത്തും അടിമത്ത സംപ്രദായം അനുവദിച്ചു കൂടാ'' എന്നായിരുന്നു ആ നിർദേശം. വിൽമൊട്ടിന്റെ സോപാധികവകുപ്പ് ടെക്സാസിനെ ബാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. കാരണം അടിമത്തം നിലവിലിരുന്ന കാലത്തു തന്നെ ആ സ്റ്റേറ്റ് യൂണിയനിലെ അംഗമായിത്തീർന്നിരുന്നു. എന്നാൽ കാലിഫോർണിയയും മെക്സിക്കോയിൽ നിന്ന് എടുത്തു ചേർക്കപ്പെട്ട മറ്റു പ്രദേശങ്ങളും ഈ വകുപ്പിന്റെ വ്യാപ്തിയിൽപ്പെടുമായിരുന്നു. കൽഹൂന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ദക്ഷിണദേശീയർ ഈ നിയന്ത്രണത്തിൽ അമർഷം കൊണ്ടു. 36° 30 മിനിട്ടിന്റെ രേഖ കാലിഫോർണിയയുടെ ഒത്ത മധ്യത്തിൽക്കൂടി കടന്നു പോകുന്നതു കൊണ്ട് കാലിഫോർണിയയുടെ ഒരു ഭാഗം സ്വതന്ത്രവും ഒരു ഭാഗം അടിമസമ്പ്രദായം അംഗീകരിക്കുന്നതും ആകട്ടെ എന്ന തത്ത്വത്തിൽ അവിടം വച്ചു വിഭജിക്കുക എന്നുതായിരുന്നു ദക്ഷിണദേശത്തിന് അനുവദിക്കാവുന്ന സൗജന്യത്തിന്റെ പരമാവധി. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് മിസ്സൗറിഅനുരഞ്ജനഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കിയതു്. വിൽമൊട്ടിന്റെ സോപാധികവകുപ്പ് ജനപ്രതിനിധിസഭ അംഗീകരിച്ചുവെങ്കിലും സെനറ്റിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. പൂർവവൈരാഗ്യം ഇതു് തട്ടിയുണർത്തി. 1820–ലെ പരിഹാരനിർദേശം ആ വിധം ശാശ്വതസ്വഭാവമുള്ളതല്ലാതായിത്തീർന്നു. സ്റ്റേറ്റുകൾ എന്ന നിലയിൽ ഇനിയും സംഘടിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പശ്ചിമദേശങ്ങളിൽ അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി തുടർന്നു കൊണ്ടു പോകുന്നതു് അനുവദനീയമാണോ എന്നുള്ള മൗലികപ്രശ്നം വിൽമൊട്ട് ഉന്നയിച്ചു. കാലിഫോർണിയയിലോ ന്യൂമെക്സിക്കോയിലോ വിൽമൊട്ടിന്റെ സോപാധികവകുപ്പ് ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. കാരണം ഈ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും പ്രകൃത്യാ തന്നെ അടിമപ്പണിക്കനുയോജ്യമായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും ഈ നിർദേശം ദക്ഷിണദേശീയർക്കുനേരെയുള്ള അപമാനകരമായ ഒരു വെല്ലുവിളിയുണർത്തി. ദക്ഷിണദേശീയരുടെതായി വളർന്നു കൊണ്ടിരുന്ന ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടി 1848–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ലെവിസ് കാസ്സിനെ പ്രസിഡൻഷ്യൽസ്ഥാനാർഥിയാ

യി നിർത്തി. ദീർഘകാലത്തെ പ്രവർത്തനം കൊണ്ടു് പരിക്ഷീണനായിത്തീർന്ന പോൽക്കു് സ്ഥാനാർഥിയായി നിൽക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചതിനാലാണു് പുതിയ ഒരാളെ പാർട്ടി കണ്ടുപിടിച്ചതു്. വിഗ്ഗ് പാർട്ടിയുടെ സ്ഥാനാർഥി, സൈനികൻ കൂടിയായിരുന്ന ജനറൽ സെക്കാറി ടൈലറായിരുന്നു. (ലൂയിസിയാനയിൽ നിന്നും വന്ന ടൈലർ അടിമകളുടെ ഉടമയും കൂടിയായിരുന്നു) പുതിയതായി രൂപം കൊണ്ട ഫ്രീസോയിൽ പാർട്ടിയുടെ സ്ഥാനാർഥി മുൻപ്രസിഡന്റു് വാൻ ബൂറൻ ആയിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കിലെയും പെൻസിൽവേനിയയിലെയും വോട്ടുകളും ടൈലറിനു ഭൂരിപക്ഷം നേടിക്കൊടുത്തു. പക്ഷേ 1850–ൽ ടൈലർ മരിച്ചു. വൈസ്പ്രസിഡന്റു് ആയിരുന്ന മില്ലാർഡ് ഫിൽമോർ പ്രസിഡന്റു പദം ഏറ്റെടുത്തു. ഫിൽമോർ ആവട്ടെ ഒരു വിധത്തിലും ഒരു സമർഥനായിരുന്നില്ല.

1850–ലെ അനുരഞ്ജനം

1849–ലെ, സ്വർണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പരക്കംപാച്ചിൽ കാലിഫോർണിയയുടെ ജനസംഖ്യ പെട്ടെന്നു വർധിപ്പിച്ചു. അവിടത്തുകാർ അവർക്കു വേണ്ടി ഒരു ഭരണഘടനയും എഴുതിയുണ്ടാക്കി. അതിലെ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചു് കാലിഫോർണിയയിലെങ്ങും അടിമത്തം നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. ഓരോ സ്റ്റേറ്റിനും അടിമത്തസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റി സ്വന്തമായ തീരുമാനമെടുക്കാനവകാശമുണ്ടെന്നോ യിരുന്നു കാലിഫോർണിയയുടെ വാദം. ഇതു് ദക്ഷിണദേശീയർ അതു വരെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നാലും ഈ അടിമത്തനിരോധനം അവരെ അമർഷം കൊള്ളിച്ചു. യൂണിയനിൽ ചേരുന്നതിന്റെ ആദ്യപടിയായി കാലിഫോർണിയയുടെ ഭരണഘടനയ്ക്കു് കോൺഗ്രസ്സിന്റെ സ്ഥിരീകരണം ആവശ്യമാണു്. സ്ഥിരീകരണപ്രമേയത്തെ ദക്ഷിണദേശസ്റ്റേറ്റുകളിലെ ജനപ്രതിനിധികളും ശക്തിയായി എതിർത്തു. "യൂണിയനിൽ നിന്നും വിച്ഛേദിച്ചു പോരണമെന്ന അഭിപ്രായം ദക്ഷിണദേശത്തു് പ്രബലമായി വന്നു. വിച്ഛേദം എന്നാൽ ആഭ്യന്തരയുദ്ധമെന്നാണു് അർഥം. പക്വമതിയായ ഹെൻറി ക്ലേ "1850–ലെ അനുരഞ്ജനം" എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന നിർദേശങ്ങളും മുന്നോട്ടു വച്ചു് ഈ പ്രതിസന്ധി ഒഴിവാക്കി. ഒരു സ്വതന്ത്രസ്റ്റേറ്റു് എന്ന നിലയിൽ കാലിഫോർണിയയെ യൂണിയനിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുക; അടിമത്തത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പരാമർശം ഒഴിവാക്കിക്കൊണ്ടു് യൂട്ടോ, ന്യൂമെക്സിക്കോ എന്നീ രണ്ടു പ്രദേശങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുക, കൊളംബിയാഡിസ്ട്രിക്ടിൽ അടിമക്കച്ചവടം നിരോധിക്കുക, ഒളിച്ചു പോവുന്ന അടിമകളെ പിടിച്ചു് ഉടമസ്ഥന്മാരെ തിരിയെ ഏൽപ്പിക്കുന്നതിനു് കർശനമായ നിയമം ഉണ്ടാക്കുക എന്നിങ്ങനെയുമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദേശങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ. എല്ലാവരെയും ഒട്ടൊക്കെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്ന ചിലതെല്ലാം അവയിലുണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടു് ദീർഘമായ വാദപ്രതിവാദത്തിനു ശേഷം അവ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ ഫ്യൂജിറ്റീവ് സ്ലേവ് നിയമം ഉത്തരദേശീയരുടെ കഠിനമായ എതിർപ്പിനു കാരണമായി. ഒളിച്ചോടി പോവുന്ന അടിമകളെ പിടി

ച്ച് ഉടമകൾക്ക് തിരിയെ കൊടുക്കുന്ന ഒരു നിയമം അടിമത്തത്തെ സ്ഥിരമായി അനുസംരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുതയാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ആക്ഷേപം. ഇതു് അടിമത്തത്തെ മറക്കാൻ അവരെ അനുവദിക്കുന്നില്ല. അടിമത്തത്തെ മറന്നല്ലാതെ സമാധാനം ആശിക്കാൻ പറ്റുമായിരുന്നില്ല.

രാജ്യത്തിനു് ഹെൻറി ക്ലേ നല്കിയ ഏറ്റവും ഒടുവിലത്തെ സംഭാവന ഈ അനുരഞ്ജനമായിരുന്നു. യൂണിയന്റെ ഭദ്രതയിൽ ക്ലേയെപ്പോലെ തന്നെ അപ്പീതബുദ്ധികളായിരുന്ന രണ്ടു സമകാലീനരായിരുന്നു ഡാനിയൽ വെബ്സ്റ്ററും ജോൺ ഡി. കൽഹൂനും. കൽഹൂൻ 1850–ലും വെബ്സ്റ്റർ 1852–ലും നിര്യാണമടഞ്ഞു. വിഭാഗീയമൽസരത്തിനു് സൗമ്യമായ പരിഹാരം കാണാമെന്നുള്ള ആശ അവരുടെ മരണത്തോടെ തിരോഭൂതമായി. കുറഞ്ഞ ലോകപരിചയവും എടുത്തുചാട്ടവും കൈമുതലായുള്ള രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകരുടെ നേതൃത്വത്തിനു് ഇതു് വഴി തുറന്നു കൊടുത്തു. കോൺഗ്രസ്സിനെയും പത്രങ്ങളെയും വികാരവിക്ഷോഭം വാൾപാരുഷ്യത്തിന്റെ വേദിയാക്കി മാറ്റി. 1856–ലെ ഒരു സംഭവം അനിയന്ത്രിതമായ വികാരാവേശത്തിനു് തെളിവു നല്കുന്നു. അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയെ എതിർത്തിരുന്ന റിപ്പബ്ലിക്കൻ സെനറ്റർ ചാൾസ് സംനർ സെനറ്റിൽ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ദക്ഷിണകാരോലീനയിലെ ഒരു സെനറ്ററെപ്പറ്റി ആക്ഷേപകരമായ പരാമർശം ഉണ്ടായി. അധിക്ഷിപ്തനായ സെനറ്ററിന്റെ ബന്ധുവായിരുന്ന പ്രെസ്റ്റൺ ബ്രൂക്കിനു് ഈ ആക്ഷേപം സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കോപാന്ധനായ ആ കോൺഗ്രസ്അംഗം സമ്നറിന്റെ സമീപത്തേക്കു് പാഞ്ഞു ചെന്നു. സമ്നർ എന്തോ എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. കയ്യിലിരുന്ന വടി കൊണ്ടു് ബ്രൂക്സ് സമ്നറെ തുരുതുരെ അടിച്ചു. സമ്നർ ബോധമറ്റു നിലം പതിച്ചു. ബ്രൂക്സ് പിന്നീടു് തന്റെ പ്രവർത്തിയിൽ അതിയായ ഖേദം പ്രകടിപ്പിച്ചു. 1850 കാലത്തെ വികാരവിക്ഷോഭത്തിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണമാണിതു്. ദക്ഷിണദേശീയൻ ബ്രൂക്സിനെ അനുമോദിക്കയും അടിക്കാൻ കൂടുതൽ വടികൾ അയച്ചു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു എന്നുള്ളതു് ഏറ്റവും ഹീനമായ ഒന്നായിരുന്നു. വിദ്വേഷവർധനവു് തടയാൻ കരുത്തുള്ള കൈകൾ അക്കാലത്തെ പ്രസിഡൻറുമാർക്കില്ലായിരുന്നു. 1852–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജയിച്ച ന്യൂഹാംപ്ഷെയറിലെ ഫ്രാങ്ക്ളിൻ പിയേഴ്സും അനന്തരഗാമിയായ പെൻസിൽവേനിയയിലെ ജെയിംസ് ബുക്കാനനും അശക്തരായ പ്രസിഡൻറുമാരായിരുന്നു.

രക്തം വാർന്നൊഴുകുന്ന കാൻസാസ് (Bleeding Kansas)

പശ്ചിമദേശങ്ങളിൽ അടിമത്തപ്രശ്നം ഒരിക്കൽ കൂടി വിഭാഗീയവികാരങ്ങളുടെ കെട്ടു് അഴിച്ചു വിട്ടു. പ്രെയറിപ്രദേശങ്ങളും പെസഫിക്തീരവും വികാസക്ഷമമാക്കുന്നതിനു് 1850 കാലത്തു് യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്സിനു് കുറുകെ ഒരു റെയിൽറോഡ് ആവശ്യമായി വന്നു. അതിനു് പല റൂട്ടുകളും (മാർഗങ്ങളും) നിർദേശിക്കപ്പെട്ടു. അതിൽ ഒരെണ്ണം ന്യൂഓർലിയൻസിൽ നിന്നു് ആരംഭിച്ചു് ടെക്സാസിലൂടെ കടന്നു പോകുന്നതായിരുന്നു. ഗ്വിലാതാഴ്വരയുടെ തെക്കുള്ള പ്രദേശം മെ

ക്ലിക്കോഗവണ്മെൻറിന്റെ പക്കൽ നിന്നും ഇതിനു വേണ്ടി വിലയ്ക്കു വാങ്ങുന്നതിനു് പ്രസിഡൻറു് പിയേഴ്സനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുദ്ധകാര്യസെക്രട്ടറിയായിരുന്ന മിസിസ്സിപ്പിയിലെ ജെഫേഴ്സൻ ഡേവിസ് പ്രേരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. 1853–ൽ നടന്ന ഈ സ്ഥലംവാങ്ങൽശ്രമം 'ഗാഡ്സ്ഡെൻവിലവാങ്ങൽ' എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്നു. ഗാഡ്സ്ഡെന്നായിരുന്ന ഈ ശ്രമത്തിനു് ഇടനിലനിന്നതു്. രാജ്യത്തിന്റെ മധ്യഭാഗത്തു കൂടി സെൻറ്ലൂയിസിൽ നിന്നു് ആരംഭിച്ചു് റോക്കിപർവതം മുറിച്ചു് സാൻറ്ഡിയേഗോയിലേക്കു് ഒരു റോഡുണ്ടാക്കണമെന്നതായിരുന്നു മറ്റൊരു നിർദ്ദേശം. ഇല്ലിനോയിയിലെ സെനറ്റർ സ്റ്റീഫൻ ഡഗ്ലസിനു് ഈ വഴിയിലൂടെ റെയിൽറോഡു് കടന്നു പോകണമെന്നു് വലിയ താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നു. മധ്യപശ്ചിമഭാഗത്തേക്കു് കുടിയേറ്റക്കാരെ കൂട്ടത്തലായി ആകർഷിച്ചു കൊണ്ടു വന്നു് അവിടത്തെ ഭൂമിക്കു് പ്രിയം കൂട്ടി വമ്പിച്ച ആദായമുണ്ടാക്കണമെന്നായിരുന്നു ഡഗ്ലസിന്റെ മോഹം. ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടിയുടെ ശക്തി വർധിപ്പിക്കുവാൻ തക്ക വിധം ഒരു വലിയ രാഷ്ട്രീയപ്രശ്നം കൂടി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു വന്നു് സ്വന്തസാമർഥ്യപ്രകടനത്തിനു വഴിതെളിക്കാമെന്നു് യുവാവായ സെനറ്റർ ആഗ്രഹിച്ചു. മധ്യപശ്ചിമഭാഗത്തു് ഒരു പുതിയ ഭൂവിഭാഗം രൂപീകരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഒരു ബിൽ 1854–ൽ അദ്ദേഹം കൊണ്ടു വന്നു. നിയമവും ഗവൺമെൻറും ഉണ്ടാവുമ്പോഴേ അധിനിവേശകരെ ആകൃമിക്കാം. ഇപ്പോഴത്തെ കാൻസാസ്, നെബ്രാസ്കാ എന്നീ സ്റ്റേറ്റുകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന മേഖലയാണു് പുതിയ പ്രദേശമായി സംഘടിപ്പിക്കണമെന്നു് അന്നു് ഡഗ്ലസ് അഭിലഷിച്ചതു്. ഈ ബില്ലു് അടിമത്തത്തെച്ചൊല്ലിയുള്ള തർക്കം വീണ്ടും ഉയർത്തിവിട്ടു. ചില വ്യത്യാസങ്ങളും വരുത്തി കാൻസാസ്–നെബ്രാസ്കാ ആക്ടു് (1854) എന്ന പേരിൽ പാസ്സാക്കിയെടുത്തു. ബില്ലിലെ വ്യവസ്ഥകളും ലഘുവായിരുന്നു. അതിൻ പ്രകാരം കാൻസാസ്, നെബ്രാസ്കാ എന്നീ രണ്ടു പുതിയ പ്രദേശങ്ങളും രൂപീകരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അടിമത്തസംപ്രദായം ആ പ്രദേശങ്ങളിൽ വേണമോ വേണ്ടയോ എന്നു തീരുമാനിക്കാനുള്ള അവകാശം അവിടത്തെ കുടിയേറ്റക്കാർക്കു് വിട്ടു കൊടുത്തു. ഈ രണ്ടാമത്തെ വ്യവസ്ഥയുടെ പിന്നിലെ ആശയമാണു് 'ജനകീയപരമാധികാരം' എന്ന പേരിനു് രൂപം നൽകിയതു്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ നല്ലതെന്നു തോന്നിക്കുന്ന ഈ നടപടി ആപൽക്കരമായിത്തീർന്നു. കാരണം അമേരിക്കക്കാരിലധികം പേർക്കും പശ്ചിമദേശങ്ങളിലേക്കു് അടിമത്തസംപ്രദായം വ്യാപിപ്പിക്കരുതെന്ന അഭിപ്രായമായിരുന്നു. മിസ്സൗറി അനുരഞ്ജനം വീണ്ടും വിഗണിതമായി.

നെബ്രാസ്കാ അടിമകളെപ്പോറുവാൻ പറ്റിയ സ്ഥലമല്ലായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് ദക്ഷിണദേശീയർ ആ സ്ഥലം കൈവശമാക്കാൻ ഒരു ശ്രമവും നടത്തിയില്ല. എന്നാൽ ഈ പുതിയ നിയമം ആഭ്യന്തരയുദ്ധമെന്നു പറയാവുന്ന വിധത്തിലുള്ള പല സംഘട്ടനങ്ങളും കാൻസാസിൽ ഉണ്ടാക്കി. മിസ്സൗറിയിൽ നിന്നും മറ്റു് അടിമസ്റ്റേറ്റുകളിൽ നിന്നും അടിമപ്രഭുക്കന്മാർ കാൻസാസിൽ വന്നു ചേർന്നു. ഉത്തരദേശത്തു നിന്നും അവിടെ കുടിയേറിപ്പാർത്തവർക്കു് ധനസഹായം നൽകാൻ

അടിമത്തവിരോധികളായ ഉത്തരദേശീയർ കാൻസാസിൽ കമ്പനികളും രൂപീകരിച്ചു. രണ്ടു കൂട്ടരും ''ടെറിട്ടോറിയൽ ഗവണ്മെൻറുകളും'' അവിടെ സ്ഥാപിച്ചു. പുതിയ ഗവണ്മെൻറുകൾക്കു് അംഗീകാരം നൽകുവാൻ രണ്ടു വിഭാഗക്കാരും കോൺഗ്രസിനോടപേക്ഷിച്ചു. അസ്വാസ്ഥ്യവും അക്രമവും വർധിച്ചു. വസ്തുവകകളും കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനു് രണ്ടു കൂട്ടരും സായുധാക്രമണം തുടർന്നു. കൊലയും കൂട്ടക്കൊലയും അസാധാരണമല്ലാതായിത്തീർന്നു. പൊട്ടാവാടോമികൂട്ടക്കൊല (1856) യായിരുന്നു ഇവയിൽ ഏറ്റവും ഭീകരം. അടിമത്തവിരുദ്ധനായ ജോൺ ബ്രൗൺ 'പൊട്ടാവാടോമി' എന്ന അധിനിവേശകേന്ദ്രത്തിൽ തന്റെ അനുയായികളുമായി കടന്നു കയറി. അവിടെ വെച്ചു് രാത്രിയുടെ നിശബ്ദതയിൽ നിരായുധരായ അഞ്ചു പേരെ അവർ വധിച്ചു. പല വർഷങ്ങളും നീണ്ടു നിന്ന ഈ കാൻസാസിലെ യുദ്ധം ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ മുന്നോടിയായിരുന്നു. കാലക്രമേണ ഉത്തരദേശീയരുടെ എണ്ണം അവിടെ ദക്ഷിണദേശീയരേക്കാളും വളരെ വർധിച്ചു. ലീക്കോംടൺ ഭരണഘടന എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു ഭരണഘടന അടിമത്തവ്യവസ്ഥാനുകൂലികൾ കാൻസാസിനു വേണ്ടി എഴുതിയുണ്ടാക്കിയതു് സെനറ്റു് അംഗീകരിച്ചു. ഭൂരിപക്ഷം ആളുകളും ഈ ഭരണഘടന നിരാകരിച്ചു. ഒരു അടിമസ്റ്റേറ്റു് എന്ന നിലയിലല്ലാ ഒരു സ്വതന്ത്രസ്റ്റേറ്റു് എന്ന നിലയിൽ തന്നെ കാൻസാസ് 1861–ൽ യൂണിയനിൽ ചേർന്നു.

ആൻറണി ബേൺസും ഡ്രെഡ് സ്കോട്ടും

കാൻസാസ് – നെബ്രാസ്കാ ആക്ട് പാസ്സാക്കിയതിന്റെ അടുത്ത ദിവസം ബോസ്റ്റണിലെ ഒരു ജനക്കൂട്ടം അവിടത്തെ ജയിലിൽ നിന്നും ഒരു നീഗ്രോതടവുകാരനെ രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. വെർജീനിയയിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു് മസാച്ചുസെറ്റ്സിൽ വെച്ചു് പിടിക്കപ്പെട്ട ആൻറണി ബേൺസ് എന്ന അടിമയായിരുന്നു അയാൾ. ഫ്യൂജിറ്റീവു് സ്ലേവു് ആക്ട് പ്രകാരം പഴയ യജമാനന്റെ പക്കൽ തിരിച്ചു് ഏല്പിക്കപ്പെടേണ്ടയാളായിരുന്നു ബേൺസ്. അടിമത്തവിരോധികൾ ബോസ്റ്റണിൽ അസംഖ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ ഈ നിയമത്തിനു് കഠിനമായ എതിർപ്പു് നേരിടേണ്ടി വന്നു. ബേൺസിനെ രക്ഷപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ പരിശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടു. പക്ഷേ ബേൺസിനെയും ബേൺസിന്റെ യജമാനനെയും കപ്പൽ തുറയിൽ കൊണ്ടു വന്നു് വെർജീനിയയിലേക്കു് തിരികെ കപ്പൽ കയറ്റി അയച്ചതു് ആയിരത്തിലധികം സൈനികരുടെയും മറ്റു രക്ഷാഭടന്മാരുടെയും അകമ്പടിയോടെയായിരുന്നു. ബേൺസിനെ തിരിച്ചു് പഴയ യജമാനന്റെ പക്കൽ ഏൽപ്പിച്ച വകയിൽ ഫെഡറൽഗവണ്മെൻറിനു് 40,000 ഡോളർ ചെലവഴിക്കേണ്ടി വന്നു. ഫ്യൂജിറ്റീവു് സ്ലേവു് നിയമം മസാച്ചുസെറ്റ്സിൽ അവസാനമായി പ്രയോഗിച്ചതു് അന്നായിരുന്നു.

ഇതു പോലെയുള്ള സംഭവപരമ്പരകളാണു് 1854–ൽ ഒരു പുതിയ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയുടെ രൂപവൽക്കരണത്തിനു വഴിതെളിച്ചതു്. ഉത്തരദേശത്തു് ഇതു് രൂപം കൊണ്ടു. ഉത്തരദേശീയർ ഇതിന്റെ നേതൃത്വം വഹിച്ചു. ഉത്തരദേശീയരു

ടെ താൽപര്യസംരക്ഷണമായിരുന്നു ഈ പാർട്ടിയുടെ ലക്ഷ്യം. ടെറിറ്ററികളിൽ നിലനിന്ന അടിമത്തത്തിനു് ഈ പാർട്ടി എതിരായിരുന്നു. തെക്കൻദേശത്തെ എതിരാളികളും ഇതിനെ കുത്തക റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടി എന്നു വിളിച്ചാക്ഷേപിച്ചു. 1856–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു് ജോൺ സി. ഫ്രെമോണ്ടു് എന്നയാളിനെ നൃറിപ്പബ്ലിക്കൻ സ്ഥാനാർഥി ആക്കി. അദ്ദേഹം കാലിഫോർണിയൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെട്ടു് ദുഷ്പേരു് സമ്പാദിച്ചയാളായിരുന്നു. ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷി കുറെ കൂടി ബുദ്ധിപൂർവമായി ഇക്കുറുത്തിൽ പെരുമാറി. ജെയിംസ് ബുക്കാനനായിരുന്നു അവരുടെ സ്ഥാനാർഥി. പിയേഴ്സിന്റെ കാലത്തു് ലണ്ടനിൽ സ്ഥാനപതിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം അതു കൊണ്ടു തന്നെ കാൻസാസു് ബിസിനസ്സുകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെട്ടു് പേരു് ചീത്തയാക്കാത്ത ആളായിരുന്നു. കൂടാതെ പിയേഴ്സിനെപ്പോലെ ഉത്തരദേശീയനായിരുന്നതു കൊണ്ടു് അവരുടെ പിൻതുണ വേണ്ടുവണ്ണം ലഭിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് സൗകര്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. നോ – നതിങ്സ് (Know - Nothings) അഥവാ നേറ്റീവു് അമേരിക്കൻ പാർട്ടി എന്ന പേരിൽ മൂന്നാമതൊരു പാർട്ടി കൂടി തിരഞ്ഞെടുപ്പുരംഗത്തു വന്നു. വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു കണക്കില്ലാതെ അമേരിക്കയിലേക്കു് പ്രവഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അധിനിവേശകരോടു് എതിർപ്പുള്ള അമേരിക്കർ ചേർന്നാണു് ഈ പുതിയ പാർട്ടി ഉണ്ടാക്കിയതു്. 1850–നും 1860–നും ഇടയ്ക്കു് 2500000 വിദേശികളും കുടിയേറ്റത്തിനു് അമേരിക്കയിലെത്തി. അതിൽ 900000 പേർ ഐർലൻഡുകാരായിരുന്നു. 1860–ൽ അമേരിക്കയിലെ ജനങ്ങളിൽ 12 ശതമാനം പേരും വിദേശത്തു ജനിച്ചവരായിരുന്നു. 19–ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ നാലും അഞ്ചും ദശകങ്ങളായിരുന്നു ഐറിഷ് കുടിയേറ്റത്തിന്റെ പുഷ്കരകാലം. പുതിയ പാർട്ടി ഐറിഷുകാരെയും ജർമൻകാരെയും ഒരു പോലെ എതിർത്തു. 1856–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഈ പാർട്ടി മില്ലാർഡ് ഫിൽമോറിനെ സഹായിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു് 874000 വോട്ടുകൾ കിട്ടി. ബുക്കാനനാണു് അത്തവണ ജയിച്ചതു്. ദക്ഷിണസ്റ്റേറ്റുകൾക്കു പുറമെ പെൻസിൽവേനിയയും ഇല്ലിനോയിയും ഇൻഡിയാനയും ബുക്കാനനു പിൻതുണ നൽകി. ഉത്തരദേശത്തെ മറ്റിടങ്ങളിലെ വോട്ടുകൾ മുഴുവൻ ഫ്രെമോണ്ടിനു ലഭിച്ചു. പാർട്ടികൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരമെന്നതിനേക്കാൾ വിഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള മത്സരമായി പ്രസിഡൻഷ്യൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പു് മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നതിന്റെ തെളിവായിരുന്നു 1856 – ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു്.

1857 ആദ്യം സുപ്രീംകോടതി ഡ്രെഡ് സ്കോട്ട് കേസ്സിന്റെ വിധി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. മിസ്സൗറിസ്റ്റേറ്റിലെ ഒരു നീഗ്രോ ആയിരുന്നു ഡ്രെഡ് സ്കോട്ട്. സ്കോട്ടിന്റെ യജമാനൻ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു സ്വതന്ത്രസ്റ്റേറ്റായ ഇല്ലിനോയിലേക്കു് ആദ്യം കൊണ്ടു പോയി. അടിമത്തം നിരോധിച്ചിരുന്ന ഒരു സ്റ്റേറ്റായിരുന്നല്ലോ അതു്. പിന്നീടു് അവിടെ നിന്നും മിസ്സൗറിഅനുരഞ്ജനം മൂലം അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി ഉപേക്ഷിച്ച 36° 30' വടക്കുള്ള പ്രദേശത്തേയ്ക്കാണു് സ്കോട്ടിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയതു്. സ്വതന്ത്രമായ മണ്ണിലേക്കു് രണ്ടു പ്രാവശ്യം കൊണ്ടു വന്നതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം സ്കോട്ടു് അവകാശ

പ്പെട്ട. ചീഫ് ജസ്റ്റീസ് റോജർ ബി. ടാനി (അദ്ദേഹം മേരിലൻഡുകാരനായിരുന്നു. സുപ്രീംകോടതിയിലെ മറ്റ് എട്ട് ജഡ്ജിമാരിൽ നാലു പേരും ദക്ഷിണദേശീയരായിരുന്നു)യുടെ കീഴിലുള്ള സുപ്രീംകോടതി സ്ക്കോട്ടിനെതിരായി വിധി പ്രസ്താവിച്ചു. ഒരു നീഗ്രോക്കും യു. എസ്. ഏ യിലെ പൗരനാവാൻ അവകാശമില്ലെന്നും അടിമകളെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്താവുന്ന വസ്തുവാണെന്നും പൗരന്മാരുടെ സ്വത്തു നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന നിയമങ്ങളെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ സ്റ്റേറ്റിനവകാശമില്ലെന്നും ആയിരുന്നു സുപ്രീംകോടതിവിധിയുടെ സാരം. മിസ്സൗറി അനുരഞ്ജന ഉടമ്പടി ഇതോടെ നിയമബലമില്ലാത്തതായിത്തീർന്നു. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലെ ടെറിട്ടറികളിൽ അടിമത്തം അനുവദനീയമാണെന്ന ഒരു സൂചനയും ഈ വിധിന്യായം നൽകിയിരുന്നു. ഉത്തരദേശീയർക്ക് സുപ്രീംകോടതിയുടെ ഈ വിധി ഒരു കനത്ത പ്രഹരമായിരുന്നു. വിധിക്കെതിരായി ഉത്തരദേശത്തു് ഉടനീളം പ്രതിഷേധയോഗങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു.

ലിങ്കൺ–ഡഗ്ലസ് വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ

1858–ൽ റിപ്പബ്ലിക്കൻ സ്ഥാനാർഥിയായി ഇല്ലിനോയിയിലെ സെനറ്റർ സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ഏബ്രഹാം ലിങ്കൺ സ്റ്റീഫൻ എ. ഡഗ്ലസിനു് എതിരായി നിന്നു് മത്സരിച്ചതോടെയാണു് ദേശീയതലത്തിൽ ലിങ്കൺ ആദ്യമായി പ്രശസ്തനായതു്. കെൻറക്കിയിൽ ഉള്ള ഒരു സാധുകുടുംബത്തിൽ 1809–ൽ ലിങ്കൺ ജനിച്ചു. അവിടത്തെ പ്രത്യേകമായ ചുറ്റുപാടുകളിൽ ബാല്യകാലം കഴിച്ചു കൂട്ടി. ബാലനായിരുന്നപ്പോഴേ ലിങ്കന്റെ അസാധാരണമായ കായികശേഷി സകലരുടെയും ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു. നല്ല ഒരു ഗുസ്തിക്കാരനും ഒന്നാം തരം ഒരു ഓട്ടക്കാരനും എന്ന പ്രശസ്തി ആ കാലത്തു് ലിങ്കൺ സമ്പാദിച്ചു. ആകെ പന്ത്രണ്ടു മാസക്കാലമേ വിദ്യാലയത്തിൽ പോയി പഠിക്കുവാൻ ലിങ്കനു കഴിഞ്ഞുള്ളു. എങ്കിലും കൈയിൽ കിട്ടിയ എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളും ലിങ്കൺ വായിച്ചു തീർത്തു. 1830–ൽ ലിങ്കന്റെ കുടുംബം ഇല്ലിനോയിയിലേക്കു് താമസം മാറ്റി. അവിടെ ഒരു സ്റ്റോർകീപ്പറുടെ അസിസ്റ്റൻറായി ലിങ്കനു് ഒരു ജോലി കിട്ടി. കിട്ടിയ ഒഴിവുസമയം ഉപയോഗിച്ചു് വീതി കൂടിയ ഒരു ബോട്ടു് പണിതുണ്ടാക്കി. ആ ബോട്ടു് താഴോട്ടു് നദിയിലൂടെ ഒഴുക്കി ന്യൂഓർലിയൻസ് വരെ യാത്ര ചെയ്തു. നിയമപഠനത്തിൽ താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഒഴിവുസമയം അതിനായും പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. 1832–ൽ ഇല്ലിനോയി സ്റ്റേറ്റിലെ പ്രതിനിധിസഭയിലേക്കു് ലിങ്കൺ മൽസരിച്ചു പരാജയപ്പെട്ടു. തുടർന്നു് ഒരു സ്റ്റോറിൽ പങ്കുകച്ചവടത്തിനു് കൂടി. കച്ചവടം പൊളിഞ്ഞതിനെത്തുടർന്നു് ഒരു ലാൻഡ് സർവേയറായി ജോലി നോക്കി. നിയമപഠനം ഈ അവസരത്തിൽ വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവം നിർവഹിച്ചു വന്നു. 1834–ൽ നിയമബിരുദം ലഭിച്ചു. അഭിഭാഷകവൃത്തിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അതേ വർഷം ഇല്ലിനോയി പ്രതിനിധിസഭയിലേയ്ക്കു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ജനാധിപത്യത്തിലുള്ള താൽപര്യവും അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയോടുള്ള എതിർപ്പും പ്രകടമാക്കാൻ വേണ്ട അവസരം പുതിയ രംഗം ലിങ്കനു നൽകി. ഇല്ലിനോയിയിലെ കോ

ൺഗ്രസ്പ്രതിനിധിയായി ലിങ്കനെ 1846–ൽ തിരഞ്ഞെടുത്തു. ദേശീയരാഷ്ട്രീയത്തിലേക്ക് അങ്ങനെ ആ യുവാവ് ആദ്യമായി കടന്നു ചെന്നു. യു. എസ്. ഗവണ്മെൻറിന്റെ മെക്സിക്കൻ യുദ്ധപരിപാടിയെ അദ്ദേഹം എതിർത്തു. വിൽമൊട്ടിന്റെ സോപാധികവകുപ്പിനെ അദ്ദേഹം അനുകൂലിച്ചു. കാൻസാസ്–നെബ്രാസ്കാആക്ടിന്റെ ഉഗ്രനായ എതിരാളി ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം. റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയുടെ രൂപവൽക്കരണത്തിന്നു് വഴിതെളിച്ച ഇല്ലിനോയിയിലെ ജനകീയപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ലിങ്കൺ പ്രമുഖമായ പങ്കു വഹിച്ചു.

എങ്കിലും 1858–ൽ ഡഗ്ലസ്സുമായുള്ള തിരഞ്ഞെടുപ്പുമത്സരം നടക്കുന്നതു വരെ ദേശീയതലത്തിൽ ഏബ്രഹാം ലിങ്കന്റെ പേരു കേട്ടിരുന്നില്ല. 1858–ലെ വേനൽക്കാലത്തും ശരൽകാലത്തും പ്രതിയോഗികളും രണ്ടു പേരും ഒരേ വേദിയിൽ നിന്നു് വാദപ്രതിവാദം നടത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു പരിപാടി ആവിഷ്ക്കരിച്ചു. സംയുക്തമായ ഈ വാദപ്രതിവാദയോഗങ്ങളും ഇല്ലിനോയിയിലാകമാനം അവർ സംഘടിപ്പിച്ചു. ആകൃതിപ്രകൃതികളിലും ആശയഗതികളിലും രണ്ടു പേരും തമ്മിലുള്ള അന്തരം വളരെ വലുതായിരുന്നു. 'കുട്ടിബ്ഭീമൻ' എന്ന പരിഹാസപ്പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഡഗ്ലസ് കള്ളനും സുവേഷനും ഊർജസ്വലനും വിവാദശീലനും ആയിരുന്നു. പ്രത്യുത, ലിങ്കണാകട്ടെ ദീർഘകായനും വികൃതപാടനും പ്രാകൃതവേഷനും, വിദൂഷകപ്രായനും ഉദാസീനനുമായിരുന്നു. അവരുടെ ഉത്തുംഗമായ പ്രഭാഷണചതുരതയും പ്രശ്നോത്തരങ്ങളുടെ ചടുലതയും രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതിയുടെ സംഘർഷാത്മകതയും കൂടിച്ചേർന്നപ്പോഴും അവക്കു് ദേശവ്യാപകമായ സദസ്സു് ലഭിച്ചു. ജനകീയപരമാധികാരം എന്ന സിദ്ധാന്തത്തിൽ–ടെറിട്ടറികളിലുള്ള അധിനിവേശകർക്കു് അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി സ്വന്തമായ തീരുമാനം എടുക്കാൻ അവകാശമുണ്ടെന്നുള്ള വാദത്തിൽ – ഡഗ്ലസ്സു് അടിയുറച്ചു നിന്നു. ലിങ്കനാവട്ടെ–റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ–അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി ഇതരസ്റ്റേറ്റുകളിലേക്കു് വ്യാപിക്കാതിരിക്കുവാൻ ടെറിട്ടറികളിൽ നിരോധിക്കണമെന്നുള്ള വാദത്തിൽ മുറുകെപ്പിടിച്ചു. അടിമത്തം സാന്മാർഗികമായി ഒരു പാതകമാണെന്നതായിരുന്നു ലിങ്കന്റെ ഏറ്റവും ശക്തമായ വാദമുഖം. ഭൂരിപക്ഷസമുദായത്തിന്റെ അവകാശം സ്ഥാപിച്ചു കിട്ടുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു ഡഗ്ലസ്സിന്റെ വാദം. ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ കാരണം കൊണ്ടു് കാൻസാസു്, നെബ്രാസ്കാ തുടങ്ങിയ പടിഞ്ഞാറൻ ദേശങ്ങളിലെ ടെറിട്ടറികളിലേക്കു് അടിമത്തം വ്യാപിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന വസ്തുത ഡഗ്ലസു് അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. അവിടത്തെ കാലാവസ്ഥയും മണ്ണിന്റെ പ്രകൃതിയും കാർഷികവികസനത്തിനു യോജിച്ചതല്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് അടിമത്തത്തിന്റെ സാന്മാർഗികവശത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം അതു കാര്യമാക്കിയില്ല. ഡഗ്ലസ്സു് സെനറ്ററായി വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, ഭാവി ഏബ്രഹാം ലിങ്കന്റെതായിരുന്നു.

John Brown's raid

ജോൺ ബ്രൗൺ ഹാർപ്പേഴ്സ് ഫെറിയിൽ

യു. എസ്. ഏ യിലുള്ള മുഴുവൻ അടിമകളെയും സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതിനുള്ള ബൃഹത്തായ ഒരു ഗൂഢാലോചനയിൽ ഉത്തരദേശീയർ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണെന്ന ദക്ഷിണദേശീയരുടെ വിശ്വാസത്തെ സാധൂകരിക്കുന്ന ഒരു സംഭവം 1859–ൽ ഉണ്ടായി. ''തെക്കരും വടക്കരും ആയുള്ള അമർത്തപ്പെടാനാവാത്ത സംഘട്ടനം'' എന്നു് ഉത്തരദേശത്തിലെ രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനായ വില്യം എച്ച്. സീവാർഡ് ചിത്രീകരിച്ച ദുരന്തത്തിന്റെ ഭീകരമായ മുന്നറിയിപ്പായിരുന്നു ആ സംഭവം. ജോൺ ബ്രൗൺ ഒരു അടിമവ്യവസ്ഥാവിരോധി ആയിരുന്നു. * ക്രൗര്യത്തിന്റെയും പരിശുദ്ധിയുടെയും അവിശ്വസനീയമായ ഒരു സങ്കലനം കൂടി ആയിരുന്നു ബ്രൗൺ. തീക്ഷ്ണമായ മതഭക്തിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും അടിമപ്രഭുക്കളുടെ നേരെ എന്തു രാക്ഷസീയത പ്രയോഗിക്കുന്നതിലും അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു മടിയുമില്ലായിരുന്നു. തെക്കൻ ദേശത്തെ അടിമകളുടെ ഇടയിൽ ഒരു കലാപം ഇളക്കി വിടുന്നതിനു് ഈ അത്ഭുതസ്വഭാവൻ ഭ്രാന്തമായ ഒരു ഉപായം ആലോചിച്ചുറച്ചു. പെട്ടെന്നു് വെർജീനിയ ആക്രമിക്കുക; യു. എസ്. ഏ യിലെ ഹാർപ്പേഴ്സ് ഫെറിയിലുള്ള ആയുധശാല കൈവശപ്പെടുത്തുക; തുടർന്നു് അടിമകളെ മുഴുവൻ ഒരു കലാപത്തിനായി ആഹ്വാനം ചെയ്യുക—ഇതായിരുന്നു പദ്ധതി. ആദ്യന്തം അപ്രായോഗികമായിരുന്നു ഈ പരിപാടി. ഒക്ടോബർ 16–ാം തീയതി ഇരുപതോളം അനുചരന്മാരുമായി ബ്രൗൺ ഹാർപ്പേഴ്സിലെത്തി. ഫയർഎൻജിനിരുന്ന സ്ഥലം കൈവശപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ കാവൽസേന അവരെ വളഞ്ഞു. അടിമകളിലൊരാളും അവരുടെ സഹായത്തിനായി എത്തിയില്ല. ബ്രൗണിന്റെ രണ്ടു മക്കളും വധിക്കപ്പെട്ടു. അനുയായികളിൽ നാലു പേരൊഴികെ ബാക്കിയുള്ളവർ മുറിപ്പെടുകയോ കൊല്ലപ്പെടുകയോ ചെയ്തു. ഒക്ടോബർ 18–ാം തീയതി രാവിലെ ബ്രൗൺ കീഴടങ്ങി. ഫെഡൽസേനയുടെ നായകനായ റോബർട്ട് ലീയുടെ നിർബന്ധം കൊണ്ടാണു് ഈ കീഴടക്കം നടന്നതു്. രാജ്യദ്രോഹം, കൊല,

---

* ''ഭൂമിക്കടിയിലൂടെയുള്ള റെയിൽറോഡു്'' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടന്ന ഒരു രഹസ്യമാർഗത്തിലൂടെ അടിമകളെ രക്ഷിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായ അസംഖ്യം അടിമവിരോധികളിൽ ഒരാളായിരുന്നു ജോൺ ബ്രൗൺ. യജമാനന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു് രക്ഷപ്പെട്ടു് ഓടുന്ന ഒരു അടിമയുടെ ഉദ്ദേശ്യം ഏതു വിധവും സ്വതന്ത്രമായ മണ്ണിൽ കാലുകുത്തണമെന്നായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഓടി രക്ഷപ്പെടാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരുടെ ചുമതല അടിമവിരോധികളും ഏറ്റെടുത്തു. എവിടെയെങ്കിലും ഒളിപ്പിച്ചോ വേഷം മാറിയോ അവരെ താമസിപ്പിക്കും. ഒരു കർഷകസങ്കേതത്തിൽ നിന്നു് മറെറാന്നിലേക്കു് മാറി മാറി സുരക്ഷിതസ്ഥാനത്തു് അടിമകളെ കൊണ്ടു ചെന്നു് എത്തിക്കും. അടിമകളുടെ അവസാനത്തെ അഭയസ്ഥാനം ക്യാനഡ ആയിരുന്നു. കാരണം ഫ്യൂജിറ്റീവു് സ്ലേവു് ആക്ടു് ക്യാനഡയ്ക്കു് ബാധകമല്ലായിരുന്നു. 75,000 അടിമകളെ അങ്ങനെ രക്ഷപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു് എന്നാണു് ഒരു കണക്കു്.

ക്രിമിനൽഗൂഢാലോചന എന്നീ കുറ്റങ്ങൾക്കായി ബ്രൗണിനെ കോടതിയിൽ വിസ്തരിച്ചു. പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവുള്ള കുറ്റങ്ങളായിരുന്നു ഇവയെല്ലാം. 1859 ഡിസംബർ 2–ാം തീയതി ബ്രൗണിനെ കഴുമരത്തിലേറ്റി. ഈ ഭീകരസംഭവം ഉത്തരദേശത്തും ദക്ഷിണദേശത്തും വിദ്വേഷത്തിന്റെ വിഷത്തീയ് കത്തിയാളിച്ചു. അമേരിക്കരുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും ന്യായചിന്ത അകന്നു മാറത്തക്ക വിധം കാര്യങ്ങൾ നിയന്ത്രണാതീതമായി. എങ്ങും ഭീതി; എവിടെയും അസ്വസ്ഥത. ദക്ഷിണദേശം ഭയത്തിന്റെ ഭീകരഗർത്തത്തിലേക്കു വീണു. യാങ്കികളുടെ രാക്ഷസീയതയിൽ കൊലയും തീവെപ്പും അനിവാര്യമാണെന്ന് ആളുകൾ വിശ്വസിച്ചു. പരിഷ്കാരം എന്നറിയപ്പെടുന്നത് മുഴുവൻ കറുത്ത വിപ്ലവത്തിൽ നാമാവശേഷമാവുമെന്ന നില വന്നു. ഉത്തരദേശക്കാർക്ക് ഇതു മൂലം ഒരു രക്തസാക്ഷിയെ ലഭിച്ചു. എമേഴ്സനെപ്പോലെയുള്ള തത്വചിന്തകനായ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ ജോൺ ബ്രൗണിനെ ഒരു ''സുവിശേഷകനായും മനുഷ്യസ്നേഹത്തിന്റെ പേരിൽ മരണം വരിച്ച ഒരു അസാധാരണധീരനായും കഴുമരത്തെ മരക്കുരിശിനെപ്പോലെ മഹനീയമാക്കിയ മഹാത്യാഗി'' യായും ചിത്രീകരിച്ചു. എമേഴ്സൺ ആയിരക്കണക്കിനു് ഉത്തരദേശീയരുടെ ആത്മാർഥമായ വിശ്വാസത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുകമാത്രമാണു ചെയ്തതു്. ഒരു സമരഗാനം തന്നെ ഉത്തരദേശീയർ അതെത്തുടർന്നു് ആരചിച്ചാലപിച്ചു.

1860–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു്

Election of 1860
Abraham Lincoln

1860, വിധിനിർണായകമായ വർഷമായിരുന്നു. അടിമത്തത്തിന്റെ വ്യാപനത്തെ ആർക്കും വഴങ്ങാത്ത വിധം എതിർക്കുകയും ദക്ഷിണദേശത്തെ അടിമത്തത്തെ നിശ്ശേഷം നിർമാർജനം ചെയ്യുവാൻ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്ത വ്യക്തി എന്നു് ദക്ഷിണദേശീയർ തെറ്റായി വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്ത ഒരു അതികായൻ പ്രസിഡൻസിയിലേക്കു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതു് ആ വത്സരം ദർശിച്ചു. ലിങ്കൺ ആയിരുന്നു റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയുടെ സ്ഥാനാർഥി. അതിലും പ്രമുഖനായിരുന്ന സീവാർഡിനെ പാർട്ടിയ്ക്കു് ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നതു കൊണ്ടാണു് ലിങ്കന്റെ പേർ അവർ നിർദേശിച്ചതു്. അടിമത്തത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പാർട്ടിയുടെ നില സുവ്യക്തമായിരുന്നു. ഇനി മേൽ ടെറിട്ടറികളിൽ അടിമത്തം അനുവദിക്കുകയില്ല. സ്റ്റേറ്റുകളിലെ അടിമത്തപ്രശ്നത്തിൽ മേലിൽ ഇടപെടുകയുമില്ല. ദക്ഷിണദേശീയരെ ഇതു് സംഭ്രമജനകമാം വിധം സംശയാലുക്കളാക്കിത്തീർത്തു. പഞ്ഞിക്കൃഷി സമൃദ്ധിയായിരുന്ന സ്റ്റേറ്റുകളും അടിമത്തം എല്ലാ ടെറിട്ടറികളിലും അനുവദിക്കണമെന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ലിങ്കനെപ്പോലെ അടിമത്തവ്യാപനവിരോധിയായ ഒരാൾ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്ന പക്ഷം യൂണിയനിൽ നിന്നും വിട്ടുപോകണമെന്ന ഭീഷണി തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു് മുമ്പു് തന്നെ അവർ പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നു. ദക്ഷിണദേശീയരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമപ്രധാനമായ ഒന്നായിരുന്നു തിരഞ്ഞെടുപ്പു്. 1852–ൽ പിയേഴ്സിനെ തിരഞ്ഞെടുത്തതിനു ശേഷം ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടിയുടെ ആധിപത്യശക്തി കൊണ്ടു് ദക്ഷിണദേശത്തിനും

കോൺഗ്രസിനെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടി തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പരാജയപ്പെടുന്ന പക്ഷം, ടെറിട്ടറികളിൽ അടിമത്തം നിലനിത്താമെന്ന ദക്ഷിണദേശത്തിന്റെ പ്രത്യാശ അസ്തമിക്കും. അധിനിവേശകർക്ക് സ്വയം തീരുമാനം ചെയ്യുവാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ള ഡഗ്ലസ്സിന്റെ വാദഗതി ദക്ഷിണദേശത്തെ തീവ്രവാദികളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. ടെറിട്ടറികളിൽ അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി സർവസ്വതന്ത്രമായി നിലനിർത്തണമെന്ന ഡ്രെഡ് സ്കോട്ടിന്റെ വാദത്തോടായിരുന്നു അവർക്ക് ആനുകൂല്യം. ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ പേരിൽ ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടി 1860-ൽ പിളർന്നു. ഡഗ്ലസ്സിന്റെ സ്ഥാനാർഥിത്വത്തെ മിതവാദികളും പിൻതാങ്ങി. തീവ്രവാദികളും — അവർ ഏറ്റവും തെക്കെ അറ്റത്തുള്ളവരായിരുന്നു—അദ്ദേഹത്തെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. കൺവെൻഷനിൽ നിന്നും തീവ്രവാദികളും ഇറങ്ങിപ്പോയി. അവർ ഒരു പുതിയ കൺവെൻഷൻ രൂപവൽക്കരിച്ചു. കെൻറക്കിയിലെ ജോൺ സി. ബ്രെക്കിൻറിഡ്ജിനെ പ്രസിഡൻഷ്യൽ സ്ഥാനാർഥിയായി അവർ നാമനിർദേശം ചെയ്തു. മിതവാദികളും ഡഗ്ലസ്സിനു സ്ഥാനാർഥിത്വം നൽകി. മുൻപിലുള്ള അപകടങ്ങളും കണ്ടു കൊണ്ടു തന്നെ കണ്ടില്ലെന്ന നാട്യത്തോടെ വേണം അവ തരണം ചെയ്യാനെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു മിതവാദിപാർട്ടിയായ കോൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷണൽ യൂണിയൻ പാർട്ടിയുടെ സ്ഥാനാർഥിയായി നാലാമതൊരാളും കൂടി രംഗത്തു വന്നു. ടെന്നസിയിലെ ജോൺ ബെൽ ആയിരുന്നു ഈ സ്ഥാനാർഥി. അടിമത്തത്തെപ്പറ്റി ഒരക്ഷരം പോലും അദ്ദേഹം ശബ്ദിച്ചില്ല. തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഏബ്രഹാം ലിങ്കൺ വിജയിച്ചു. അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു പ്രധാന സംഭവമായിരുന്നു ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പ്. താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്ന വോട്ടിന്റെ കണക്കു് അമേരിക്കൻ തിരഞ്ഞെടുപ്പുസമ്പ്രദായം എത്ര മാത്രം സങ്കീർണമാണെന്നു് ഉള്ളതിനു് ഒരു തെളിവു കൂടിയാണു്. അമേരിക്കൻ വോട്ടർമാരുടെ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം ആണു് ലിങ്കനെ തിരഞ്ഞെടുത്തതു് എന്നും ഇതു് സ്പഷ്ടമാക്കുന്നുണ്ടു്.

ലിങ്കൺ.....	1866452	ജനകീയവോട്ടുകളും	180	എലക്ടൊറൽ വോട്ടുകളും
ഡഗ്ലസ്.....	1376957	,,	12	,,
ബ്രെക്കിൻറിഡ്ജ്.....	849781	,,	72	,,
ബെൽ.....	588879	,,	39	,,

ഏബ്രഹാം ലിങ്കൺ

ഉത്തരദേശീയനായ ഒരു പ്രസിഡൻറിനെ തന്നെ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിക്കു് ലഭിച്ചു. സ്വതന്ത്രസ്റ്റേറ്റുകളും എല്ലാം തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെയായിരുന്നു. അധികം അമേരിക്കക്കാരും 1860-ൽ അദ്ദേഹത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒരു പ്രകാരത്തിലുള്ള പ്രാമുഖ്യവും റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്നില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സെക്രട്ടറി ഓഫ് സ്റ്റേറ്റായി നിയമിതനായ ന്യൂയോർക്കിലെ വില്യം എച്ചു്. സീവാർഡ് റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിയെ

സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രമുഖനായിരുന്നു താനും. ഇന്നു നാം അറിയുന്ന ലിങ്കന്റെ ഗുണങ്ങളുടെ ഒരംശവും അന്നത്തെ അമേരിക്കൻ ജനത അദ്ദേഹത്തിൽ കണ്ടിരുന്നില്ല. 1860–ൽ ഒരു വലിയ ജനവിഭാഗം, തങ്ങളെ സംശയിച്ചിരുന്നതിന്റെയും വെറുത്തിരുന്നതിന്റെയും മൂർത്തിമദ്ഭാവമായാണ് ലിങ്കനെ കണ്ടത്. ദക്ഷിണദേശീയരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ലിങ്കൺ അവരുടെ നായകനായിരുന്നില്ല, പ്രതിനായകനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാശ്ചാത്യസംപ്രദായങ്ങളെ പൂമ്പിച്ച ഒരു വിഭാഗം ഉത്തരദേശീയരുടെ ഇടയിൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രസിഡൻസിയോടൊപ്പം രൂപം കൊണ്ട ദേശീയപ്രതിസന്ധിയാണ് അർധഗ്രസ്തമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവഗുണങ്ങളെ പ്രകാശിതമാക്കിയത്.

ക്ഷമാശീലനും നിസ്വാർഥനും തികഞ്ഞ സത്യസന്ധനും ആയിരുന്ന ലിങ്കൺ വെറും ഒരു ശുദ്ധഗതിക്കാരനായിരുന്നില്ല. വിവേകം നിറഞ്ഞ ആ മനസ്സ് സൂക്ഷ്മവും ചർച്ച ചെയ്യപ്പെടുന്ന വിഷയങ്ങളുടെ ഹൃദയം വരെ ചുഴിഞ്ഞിറങ്ങുന്നതുമായിരുന്നു. വിചിത്രവിനോദകഥകൾ പറയുവാനുള്ള അത്ഭുതകരമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാടവത്തിനു പിറകിൽ നവനവോന്മേഷവത്തായ ഒരു പ്രജ്ഞയായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലുള്ള അർപ്പിതമനോഭാവവും അന്യരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളിലുള്ള സഹിഷ്ണുതയും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങൾ. ഈ ഗുണവിശേഷങ്ങളിലൂടെയാണ് അമേരിക്കൻ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ മഹോന്നതതത്വം അദ്ദേഹം പ്രകടമാക്കിയത്. ജനാധിപത്യം രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെ വചോസേവനം ലഭിക്കുന്ന ഒരു വാങ്മയമല്ലായിരുന്നു ഏബ്രഹാം ലിങ്കന്. അദ്ദേഹത്തിന് ജനാധിപത്യം ഒരു സജീവചേതന തന്നെയായിരുന്നു. ഗെറ്റിസ്ബർഗിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ പ്രസംഗത്തിൽ (1863) ജനാധിപത്യ ഭരണത്തെ 'ജനങ്ങളുടെതായ, ജനങ്ങളാൽ, ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി'യുള്ള ഭരണമാണെന്ന് നിർവചിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ബുദ്ധിപൂർവമായ ഒരു ശൈലി മെനഞ്ഞെടുക്കുകയായിരുന്നില്ല. തന്റെ തന്നെ ആത്മാംശമായിരുന്ന ഒരു വിശ്വാസം, സ്വയം ഭരിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം മനുഷ്യന്റെ അവകാശമാണെന്നും അതിനുള്ള പ്രാപ്തി അവനുണ്ടെന്നുമുള്ള അടിയുറച്ച വിശ്വാസം, അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിക്കുകമാത്രമായിരുന്നു. സ്വയംഭരണത്തിൽ അദ്ദേഹം അഗാധമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. വെള്ളക്കാരെ ബാധിക്കുന്നതോ കറുത്തവർഗക്കാരെ ബാധിക്കുന്നതോ എന്നു നോക്കാതെ ഏതു തരം അനീതിയെയും അദ്ദേഹം കഠിനമായി വെറുത്തിരുന്നു. മനുഷ്യനെ ജംഗമസാധനമെന്ന പോലെ ക്രയവിക്രയം ചെയ്യുന്നതും മൃഗങ്ങളെപ്പോലെ നീഗ്രോയെക്കൊണ്ട് ജോലി ചെയ്യിക്കുന്നതും മൗലികാവകാശങ്ങൾ നീഗ്രോകൾക്ക് നിഷേധിക്കുന്നതും ആയ അടിമത്തത്തെ അദ്ദേഹം എതിർത്തതു അതു കൊണ്ടായിരുന്നു. ലിങ്കന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അടിമത്തം സാന്മാർഗികമായ ഒരു പാതകം ആയിരുന്നു. എങ്കിലും അടിമത്തനിർമാർജനപ്രക്ഷോഭകനല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹം. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലെ രണ്ടു വർഗക്കാർ-വെള്ളക്കാരും നീഗ്രോകളും-തമ്മിൽ ഉള്ള അന്തരം നീക്കി സാമൂഹ്യമായ സമത്വം കൈവരുത്തുവാൻ തന്റെ ജീവിതകാലത്തു സാധിക്കുമെന്നു അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. രാജ്യാന്തരങ്ങളിൽ നീ

ഗ്രോകൗക്കായി അധിനിവേശകേന്ദ്രങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയാണു് ആ പ്രശ്നത്തിനു പരിഹാരമായി അദ്ദേഹം കണ്ടിരുന്നതു്. ''സ്വന്തം കൈ കൊണ്ടു് വേല ചെയ്തു് സമ്പാദിക്കുന്ന ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാൻ നീഗ്രോയ്ക്കു് ആരുടെയും അനുവാദം ആവശ്യമില്ല. അതു് അവന്റെ അവകാശമാണു്. ഇക്കാര്യത്തിൽ അവനും ഞാനും സമന്മാരാണു്. ജഡ്ജിക്കുസ്സോട്ടും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന മറ്റാരോടും ഈ കാര്യത്തിൽ അവൻ തുല്യനാണു്.'' ഈ അഭിപ്രായം ഡഗ്ലസുമായുള്ള ആദ്യത്തെ സംവാദത്തിൽ ലിങ്കൺ തുറന്നു പറഞ്ഞതാണു്. ഇതു തന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആടിയുറച്ച വിശ്വാസവും. ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ മധ്യഘട്ടം വരെ ദക്ഷിണദേശസ്റ്റേറ്റുകൾക്കു് അടിമത്തപ്രശ്നത്തിൽ സ്വയം തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള അവകാശം അംഗീകരിക്കാൻ ലിങ്കൺ സന്നദ്ധനായിരുന്നു. ടെറിട്ടറികളിൽ അടിമത്തം അനുവദനീയമല്ല എന്നു് അദ്ദേഹം ദൃഢമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. പക്ഷേ അടിമത്തം നിലനിർത്താനാഗ്രഹിച്ച സ്റ്റേറ്റുകളിൽ ഈ പ്രശ്നത്തിന്റെ പേരിൽ അദ്ദേഹം ഇടപെട്ടില്ല. എന്നാൽ യുദ്ധകാലത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായഗതിയ്ക്കു് വ്യതിയാനം വന്നു. യൂണിയന്റെ ഭദ്രത സംരക്ഷിക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന അന്നത്തെ ജീവൽപ്രശ്നം. അടിമകളെ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതു കൊണ്ടല്ലാതെ യൂണിയനെ രക്ഷിക്കാനാവില്ല എന്ന ഘട്ടം സമാഗതമായി. അതു കൊണ്ടു് 1862-ൽ അദ്ദേഹം വിമോചനപ്രഖ്യാപനം പുറപ്പെടുവിച്ചു.

പരസ്പരമുള്ള സംഭാഷണമായാലും പ്രസംഗവേദിയിൽ നിന്നുള്ള പ്രഭാഷണമായാലും ശരി ലിങ്കന്റെ സംസാരരീതി ശ്രോതാവിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പതിയത്തക്ക വിധം അവക്രവും ആകൃത്രിമവും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹം എഴുതുകയും പറയുകയും ചെയ്തിരുന്നതു് ശുദ്ധവും ശക്തവുമായ ഇംഗ്ലീഷിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയമായ വിശ്വാസങ്ങളുടെ പ്രതിഫലനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാഷണങ്ങളിലും കത്തുകളിലും വ്യക്തമായിക്കാണാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലി നിശിതമായിരുന്നു; വാക്കുകൾ ആത്മാർത്ഥത തുളുമ്പുന്നതും. ചിലപ്പോൾ പൂർവാപരവിരുദ്ധമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായപ്രകടനം. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയെയോ സ്വാതന്ത്ര്യപ്രേമത്തെയോ ആർക്കും ചോദ്യം ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. ''അഭിപ്രായൈക്യം ഇല്ലാത്ത ഒരു ഗവൺമെന്റിനു് ദീർഘകാലം നിലനിൽക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഒരു പകുതി അടിമസ്വാതന്ത്ര്യവും മറ്റേ പകുതി സ്വതന്ത്രവും ആയി നിലനിൽക്കൊണ്ടു് ഈ ഗവണ്മെന്റിനു് ഭരണം തുടർന്നു പോകുവാൻ സാധ്യമല്ല എന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം.'' 1858-ൽ ഡഗ്ലസുമായി നടന്ന വാദപ്രതിവാദത്തിൽ ലിങ്കൺ പറഞ്ഞതാണു് ഈ അഭിപ്രായം. എന്നാൽ നാലു വർഷം കഴിഞ്ഞു് ലിങ്കൺ അടിമത്തത്തിനെതിരായി പെട്ടെന്നൊരു നടപടി എടുക്കുന്നില്ലെന്നു് പരാതിപ്പെട്ട ന്യൂയോർക്കു് ട്രൈബ്യൂണിന്റെ പ്രതിനിധിക്കയച്ച ഒരു കത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതി: ''ഈ യൂണിയന്റെ ഭദ്രത നിലനിർത്തുന്നതിനു് ഒരു നീഗ്രോയെയും സ്വതന്ത്രനാക്കേണ്ടതില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ അങ്ങനെ ചെയ്യും. എല്ലാ നീഗ്രോകളെയും സ്വതന്ത്രമാക്കുക

യാണ്‌ യൂണിയന്റെ ഭദ്രതയ്ക്കാവശ്യമെങ്കിൽ അതു് ചെയ്യാനും ഞാൻ മടിക്കുകയില്ല. കുറച്ചു പേരെ സ്വതന്ത്രരാക്കുകയും ബാക്കിയുള്ളവരെ പരാധീനരായി വയ്ക്കുകയുമാണ്‌ ആവശ്യമെങ്കിൽ അങ്ങനെയും ഞാൻ ചെയ്യും.'' അടിമത്തത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ചെയ്ത പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ഈ രണ്ടു പ്രസ്താവനകളും ബാഹ്യമായി നോക്കുമ്പോൾ പൂർവാപരവിരുദ്ധങ്ങളാണ്‌. രണ്ടാമതും പ്രസിഡന്റു സ്ഥാനത്തേക്കു് അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ (1865) അന്നത്തെ ഉൽഘാടനപ്രസംഗമധ്യേ അദ്ദേഹം തന്റെ ജീവിതാദർശം അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ശൈലിയിൽ സംഗ്രഹിച്ചു: ''ആരോടും വിദ്വേഷമില്ലാതെ, എവരോടും അനുകമ്പാപൂർവം''. ഈ ജീവിതാദർശം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലെ എല്ലാ പ്രവൃത്തികളെയും നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

14

Civil War

ആഭ്യന്തരയുദ്ധം

വിഭ്രേദനം, നവംബർ 1860 – ഏപ്രിൽ 1861

1860 നവംബറിൽ ലിങ്കൺ പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. നിയുക്തപ്രസിഡൻറ് അധികാരമേറ്റെടുക്കേണ്ടതു് തിരഞ്ഞെടുപ്പിൻറെ അടുത്ത വഷ്ം മാർച്ചിലായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു അന്നു് ഭരണഘടനയിലെ വ്യവസ്ഥ. (1933-ൽ ഭരണഘടനയുടെ 20–ാമത്തെ ഭേദഗതി പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ ഈ ഇടസമയത്തിൻറെ ദൈർഘ്യം രണ്ടു മാസമായി കുറഞ്ഞു. ഇപ്പോഴം തിരഞ്ഞെടുപ്പു് കഴിഞ്ഞു് അടുത്ത വർഷം ജനുവരി 20–ാം തീയതി പ്രസിഡൻറു് ഔദ്യോഗികാധികാരം ഏറ്റെടുക്കുന്നു) ലിങ്കൺ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടുന്ന പക്ഷം ദക്ഷിണസ്റ്റേറ്റുകളം യൂണിയനുമായുള്ള എല്ലാ ബന്ധങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചു് പുറത്തു പോകുമെന്ന ഭീഷണി നേരത്തെതന്നെ പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുപ്പു് കഴിഞ്ഞതിനെ തുടന്നു് ആദ്യം പുറത്തു പോയതു് ദക്ഷിണ കരോലീനയാണു്. മറ്റു സ്റ്റേറ്റുകളും അതിനെ അനുഗമിച്ചു. പഞ്ഞിക്കൃഷിയുടെ പ്രധാന നാട്ടുകളായ ഏഴു സ്റ്റേറ്റുകളിലെ പ്രതിനിധികളം (ദക്ഷിണ കരോലീന, അലബാമ, ഫ്ളോറിഡ, ജോർജിയ മിസിസിപ്പി, ടെക്സാസ്, ലൂയിസിയാന) 1861 ഫെബ്രുവരിയിൽ സമ്മേളിച്ചു് കോൺഫെഡറേറ്റു് സ്റ്റേറ്സ് ഓഫ് അമേരിക്ക (Confederate State of America) രൂപവൽക്കരിച്ചു. മിസ്സിസിപ്പിയിലെ ജെഫേഴ്സൺ ഡേവിസിനെ കോൺഫെഡറസിയുടെ പ്രസിഡൻറായി അവർ തിരഞ്ഞെടുത്തു. യുദ്ധത്തിൻറെ പാതയിലേക്കുള്ള വ്യക്തമായ ഒരു കാൽവെയ്പായിരുന്നു ഈ നടപടി. യൂണിയൻഭരണഘടന അനുസരിച്ചു് യൂണിയനിൽ നിന്നും വിഭ്രേദിച്ചു പോകുവാനുള്ള നിയമപരമായ അവകാശം ഒരു സ്റ്റേറ്റിനുണ്ടോ എന്ന പ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി വലിയ തർക്കം ഉണ്ടായി. വാസ്തവത്തിൽ അതൊരു നിയമപ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. യൂണിയനിൽ നിന്നും സ്റ്റേറ്റുകളെ വിഭ്രേദിച്ചു പോകാൻ അനുവദിക്കുക എന്നു വച്ചാൽ യൂണിയൻ തകരുക എന്നാണു് അർഥം. അതു് യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്സിനെ നാമമാത്രമാക്കും. എന്തു വില കൊടുത്തും യൂണിയൻറെ ഭദ്രത നിലനിർത്തണമെന്നുള്ള ദൃഢനിശ്ചയക്കാരനായിരുന്നു ലിങ്കൺ. ഈ കാര്യത്തിൽ ഉത്തരദേശീയരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും അദ്ദേഹത്തോടു് അനുകൂലിച്ചു യൂണിയനെ രണ്ടായി വിഭജിക്കാൻ അനുവദിച്ചാൽ വടക്കെ അമേരിക്ക

റോപ്പിനെപ്പോലെ ആയിത്തീരുമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഭയം. സമതുലി
ാവസ്ഥ നിലനിർത്തുന്നതിനു വേണ്ടി യൂറോപ്പിലെ കൊച്ചു രാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ
ൽസരിക്കുകയും പരസ്പരം യുദ്ധം ചെയ്യുകയുമായിരുന്നല്ലോ. അതിനേറെ
വർത്തനം അമേരിക്കയിലുണ്ടാകാൻ പാടില്ല. വിച്ഛേദനം അനുവദിക്കുന്ന
ത് അമേരിക്കയുടെ ഫെഡറൽപരീക്ഷണത്തിനേറെ പരാജയം സമ്മതിക്ക
ലായിരിക്കും. ''ഭ്രപരമായി നോക്കുന്ന പക്ഷം നമുക്ക് വിച്ഛേദനം സാധ്യമ
.'' ലിങ്കൺ തനേറെ വീക്ഷണഗതി ഈ വിധമായിരുന്നു വിശദീകരിച്ചതു്.

ഈ പ്രശ്നം സമാധാനപരമായി പരിഹരിക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളും
നും മറ്റു ചിലരും നടത്തി. അതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം 'ക്രീറ്റൻ
രഞ്ജനം' ആണു്. ഈ അനുരഞ്ജനമനുസരിച്ചു് പഴയ മിസ്സൗറി
രഞ്ജനുടമ്പടിപ്രദേശത്തിനു് തെക്കുവശമുള്ള ടെറിട്ടറികളിൽ അടിമത്ത
സ്ഥിതി തുടർന്നു പോവാൻ അനുവദിക്കണമെന്നു് നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടു.
പക്ഷേ ആ നിർദ്ദേശങ്ങളും അതു സംബന്ധിച്ച ആലോചനകളും പരാജയപ്പെട്ടു.
ഇതിനകം ദക്ഷിണദേശസ്റ്റേറ്റുകളിലെ സംറർ, പിക്കൻസ് എന്നീ രണ്ടു കോട്ട
കളും ഒഴിച്ചുള്ള കോട്ടകളും ഗവണ്മെൻറ് ആഫീസ് കെട്ടിടങ്ങളും എല്ലാം അനാ
യാസമായി കോൺഫെഡറേറ്റ്സിനു് കൈവശപ്പെടുത്തിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.
ചാൾസ്ടൺ തുറമുഖത്തിനേറെ മർമസ്ഥാനത്തു് സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന സംറർകോ
ട്ട ഒരു പരീക്ഷണപ്രശ്നമായി. അവിടെ കാവൽ നിന്ന സൈന്യം അതു് ദക്ഷിണ
ദേശത്തിനു് വിട്ടു കൊടുക്കുമോ? അങ്ങനെ വിട്ടു കൊടുത്തു് ദക്ഷിണദേശീയരുടെ
വിച്ഛേദനവാദം അംഗീകരിക്കപ്പെടുമോ? അതല്ല ഫെഡറൽഗവണ്മെൻറു് ആ കോ
യും ആ പ്രദേശവും പ്രതിരോധിച്ചു് യൂണിയനേറെ വകയായി നിലനിർത്തുമോ?
പ്രതിരോധശ്രമത്തിൽ ജനങ്ങളും ഒഴിവാക്കാനാഗ്രഹിച്ച യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു
മോ? ദക്ഷിണദേശം യുദ്ധസജ്ജീകരണത്തിനേറെ ധൃതിയിലായിരുന്നു. ഒരു ലക്ഷം
സൈന്യത്തെ ജെഫേഴ്സൻ ഡേവീസ് അതിനു വേണ്ടി ഒരുക്കി നിർത്തി.
എങ്കിലും രണ്ടു പക്ഷത്തുമുള്ള വളരെയധികം പേർക്കും യുദ്ധമുണ്ടാകുമെന്ന പ്രതീക്ഷ
ഇല്ലായിരുന്നു. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനേറെ പ്രസിഡൻറുസ്ഥാനം 1861 മാർ
ച്ചിൽ ലിങ്കൺ ഏറ്റെടുത്തു. അദ്ദേഹം തനേറെ സ്ഥാനാരോഹണപ്രസംഗത്തിൽ
വിച്ഛേദനപ്രശ്നത്തെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു: ''സാർവലൗകികനിയ
മത്തിനേറെയും നമ്മുടെ ഭരണഘടനയുടെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ
ഈ യൂണിയൻ അനശ്വരമാണെന്നു് ഞാൻ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.'' എങ്കിലും സംറർ
കോട്ടയുടെ സംരക്ഷണത്തിനു് പട്ടാളത്തെ നീക്കാനും അങ്ങനെ യുദ്ധത്തിനേറെ
തീച്ചൂളയിലേക്കു് രാജ്യത്തെ എടുത്തിടുവാനും അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായില്ല. പക്ഷേ
കോട്ടയിൽ നിന്നു് ഒഴിഞ്ഞു പോരാൻ അദ്ദേഹം വിസമ്മതിച്ചു. ഏപ്രിൽ മാസ
ത്തിൽ ആ കോട്ടക്കുള്ളിലേക്കു് ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളും അയച്ചു കൊടുത്തു. ഏപ്രിൽ
12-ാം തീയതി ദക്ഷിണദേശീയരുടെ സൈന്യം സംറർകോട്ട ആക്രമിച്ചു. പ്ര
തിരോധാക്രമണത്തിനിരയാവാതെ ദക്ഷിണദേശീയർ തിരിയെ പൊയ്ക്കൊള്ളട്ടെ
എന്നുള്ള അഭിപ്രായം ഉത്തരദേശീയരായ അനേകം പേർക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നു. തെ

ക്കൻപട്ടാളം കോട്ടയിൽ കെട്ടിയിരുന്ന യൂണിയൻ പതാകയ്ക്കു നേരെ വെടി വച്ചു. ഇതു് ഉത്തരദേശീയരെ പ്രകോപിപ്പിച്ചു. ആക്രമണകാരികളോട് പകരം ചോദിക്കണമെന്നു് അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ആഭ്യന്തരയുദ്ധം അതോടെ ആരംഭിച്ചു.

യൂണിയനും കോൺഫെഡറസിയും

പല പ്രകാരത്തിലും ലോകം കണ്ടിട്ടുള്ളതിൽ വച്ചു് ഏറ്റവും പൈശാചികമാം വണ്ണം വിനാശകരമായ ഒരു യുദ്ധമാണു് അമേരിക്കയിൽ അന്നു നടന്നതു്. യുദ്ധത്തിന്റെ മണ്ഡലം അത്യന്തം വിസ്തൃതമായിരുന്നു. നാലു കൊല്ലം നീണ്ടുനിന്ന ആ യുദ്ധം നടന്നതിനിടയിൽ യുദ്ധരംഗങ്ങളും പലതും തരിശുഭൂമികളായി മാറി. ആറുലക്ഷം അമേരിക്കൻ പൗരന്മാർ അതിനകം യുദ്ധത്തിൽ മരണമടഞ്ഞു. മരണമടഞ്ഞതിൽ ഭൂരിപക്ഷവും സ്വാഭാവികമായും യുവാക്കളായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിനു പോകാൻ തയ്യാറായതിൽ മുക്കാൽ ഭാഗവും ഇരുപത്തിയൊന്നു് വയസ്സിനു താഴെ പ്രായമുള്ളവരാണു്. യുദ്ധം യൂണിയനെ സംരക്ഷിച്ചു എന്നാൽ നാടിനെ പ്രശ്നം ഒരു പ്രശ്നമായി തന്നെ പിന്നെയും അവശേഷിച്ചു. യുദ്ധത്തിനു തുടർന്നുള്ള ഇരുപതുവർഷം അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലം അഴിമതിയുടെ കൂത്തരങ്ങായിരുന്നു. ഏറ്റവും അപമാനകരമായ പലതും അന്നു നടന്നു. അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ അതു പോലെ അഭിശപ്തമായ ഒരു കാലഘട്ടം അതിനു മുമ്പോ പിമ്പോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. 1861-ൽ ആസന്നമായ ഈ ദുസ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ആരും മുൻകൂട്ടി ചിന്തിച്ചില്ല.

കോൺഫെഡറസി ആദ്യമായി രൂപവൽക്കരിച്ചതു് നിമ്നദക്ഷിണത്തെ ഏഴു പരുത്തിസംസ്ഥാനങ്ങളാണു്. കെൻറക്കി, വെർജീനിയ എന്നിങ്ങനെ അടിമസംസ്ഥാനങ്ങളുടെ മനോഭാവം വ്യക്തമല്ലായിരുന്നു. മറ്റു ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളുമായി ചേരുന്നതിനു് അവർ മടി കാണിച്ചു. പകരം സമാധാനപരമായ ഒരു തീരുമാനത്തിനു വേണ്ടി ചില നിർദേശങ്ങൾ അവർ മുന്നോട്ടു വച്ചു. ദക്ഷിണദേശം നല്ലൊരു കാര്യത്തിനു വേണ്ടിയാണു് നില കൊള്ളുന്നതെന്നു വിശ്വാസം അവർക്കില്ലായിരുന്നു. യുദ്ധമുണ്ടാകുന്ന പക്ഷം നിമ്നദക്ഷിണത്തിനല്ല തങ്ങളുടെ പ്രദേശങ്ങളാണു് പ്രധാന യുദ്ധരംഗങ്ങളാകുന്നതെന്ന വസ്തുതയും അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഫോർട്ട് സംറ്റർ സംഭവത്തിനു ശേഷം ഒരു തീർച്ചയായി ഉണ്ടാവുമെന്നായപ്പോൾ ആർക്കൻസാസ്, ടെന്നസി, ഉത്തര കരോലീന, വെർജീനിയ എന്നീ സ്റ്റേറ്റുകളും കൂടി കോൺഫെഡറസിയിൽ ചേർന്നു. കോൺഫെഡറസിയിലെ അംഗസംഖ്യ അങ്ങനെ പതിനൊന്നായി. എങ്കിലും വെർജീനിയയുടെ ഒരു ഭാഗം—പശ്ചിമഭാഗപർവതപ്രദേശം—യൂണിയനോടു കൂറു പുലർത്തുന്നു നിന്നതേയുള്ളൂ. ടെന്നസിയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്തും യൂണിയനോടു് കൂറുള്ള ജനങ്ങൾ കേന്ദ്രം ഉണ്ടായിരുന്നു. യൂണിയന്റെ കൂടെയായിരുന്ന ഡിലാവേറും മേരിലാൻഡും. മിസ്സൗറി രണ്ടായി പിരിഞ്ഞു നിന്നു. കെൻറക്കി ആദ്യത്തെ ആറു മാസം നിഷ്പക്ഷത പാലിച്ചിട്ടു് ഒടുവിൽ യൂണിയനിൽ ചേരാൻ നിർബന്ധിതമായി

യി. ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിൽ യൂണിയനോടൊത്തു് നിന്ന യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ ഇരു പത്തിമൂന്നു സ്റ്റേറ്റുകളും ആ വിധം സന്നദ്ധമായിരുന്നു.

യുദ്ധത്തിന്റെ വിജയത്തിനു് സഹായകമായ ഘടകങ്ങളെല്ലാം ഉത്തരദേശ സ്റ്റേറ്റുകളിലാണു് നില കൊണ്ടിരുന്നതു്. അവിടത്തെ ജനസംഖ്യ അന്നു് 20000000—ക്കു് മേലായിരുന്നു. ദക്ഷിണദേശത്തിലേതു് 9000000 മാത്രവും. അതിൽ തന്നെ 3500000 പേർ നീഗ്രോകളായിരുന്നു. അവരുടെ കയ്യിൽ ആയുധം കൊടുത്തു് യുദ്ധരംഗത്തു് കൊണ്ടു പോവാൻ ദക്ഷിണദേശത്തെ വെള്ളക്കാർ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. യുദ്ധതന്ത്രപരമായും, വ്യവസായപരമായും പ്രയോജനവും പ്രാധാന്യവുമുള്ള ഉത്തരദേശത്തെ എല്ലാ നഗരങ്ങളും റെയിൽവേയാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. യു. എസ്. എ യിലെ പ്രധാന വ്യാവസായികനഗരങ്ങളെല്ലാം അവിടെ ആയിരുന്നു. ദക്ഷിണദേശം ഉൽപാദിതസാധനങ്ങൾക്കായി ഉത്തരനഗരങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു പോന്നു. യൂറോപ്പിൽ നിന്നുള്ള ഇറക്കുമതി കൊണ്ടു് ഈ ആവശ്യം അവർക്കു് നികത്താമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഉത്തരദേശത്തിനു വമ്പിച്ച നൗകാപടയുണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടു് കടലിന്റെ ആധിപത്യം അവർ കയ്യടക്കിക്കളഞ്ഞു. എല്ലാറ്റിനും ഉപരിയായി ഉത്തരദേശീയർക്കു് എബ്രഹാം ലിങ്കനപ്പോലെ ഉന്നതശീർഷനായ ഒരു നേതാവും ഉണ്ടായിരുന്നു. ദക്ഷിണദേശീയരുടെ നേതാവായ ജെഫേഴ്സൻ ഡേവിസിനെ അപേക്ഷിച്ചു് സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയിലും സാന്മാർഗികശക്തിയിലും ലിങ്കൺ ഉപരിസ്ഥിതനായിരുന്നു. ഏറെറടുത്ത കർത്തവ്യത്തോടു് എപ്പോഴും കൂറുള്ളവനായിരുന്ന ഡേവിസു്. അസാധാരണമായ സാമർഥ്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ ലിങ്കന്റെ രാഷ്ട്രീയദൃഷ്ടിയും മഹത്വവും ഡേവിസിനില്ലായിരുന്നു. ലിങ്കൺ ഒരു അമൂല്യനിധിയാണെന്നു് 1861—ൽ ഉത്തരദേശീയർക്കു് അറിവില്ലായിരുന്നു. ഒരു രാഷ്ട്രീയനേതാവു് എന്ന നിലയിൽ ഡേവിസു് അന്നു് പ്രശസ്തിയുടെ ഉത്തുംഗശൃംഗത്തിലായിരുന്നു. ലിങ്കനെ അന്നു നാട്ടുകാർ അറിഞ്ഞിരുന്നതു് പരിചയസമ്പന്നത്തില്ലാത്ത ഒരു പശ്ചിമദേശീയനായി മാത്രമാണു്.

ആകെക്കൂടി കണക്കിലെടുക്കുമ്പോൾ വിജയസാധ്യത ഉത്തരദേശീയർക്കായിരുന്നു. ക്രമേണ അതു് അങ്ങനെ തന്നെയാവുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ ഇനിയും ചില വസ്തുതകൾ കൂടി ഇവിടെ പരിഗണിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തികച്ചും സൈനികമായ പക്ഷത്തു നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ ദക്ഷിണദേശീയർക്കു് ചില മെച്ചങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവർ പുറംജോലികൾ ചെയ്തു ജീവിച്ചവരും ആഹ്ലാദകരമായ അനുസരിച്ചു് ശീലിച്ചവരുമായിരുന്നു. ഉത്തരദേശീയർ വ്യാവസായികനഗരങ്ങളിലാണു് അധികവും ജീവിച്ചു വന്നതു്. കായികശക്തിയിൽ അവർ കർഷകവൃത്തിയിൽ കഴിഞ്ഞു കൂടിയ ദക്ഷിണദേശീയരെക്കാൾ പിന്നിലായിരുന്നു. റോബർട്ടു് ലീ ജാക്സൺ തുടങ്ങിയ പ്രഗൽഭരായ സൈനികമേധാവികൾ ദക്ഷിണദേശത്തു ജനിച്ചവരാണു്. ഉത്തരദേശത്തു് എണ്ണപ്പെട്ട ഒരു സൈനികമേധാവി മാത്രമേ—യുളീസസ് ഗ്രാന്റു്—ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. യുദ്ധം തുടങ്ങിയപ്പോൾ ദക്ഷിണ

ദേശീയരിൽ പലരും തങ്ങളുടെ വിഭാഗത്തിനു വേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ഫെഡറൽ സൈന്യത്തിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു പോയതു് യുദ്ധത്തിന്റെ പ്രാരംഭഘട്ടത്തിൽ ഉത്തരദേശീയരുടെ സൈനികശക്തിയെ ദുർബലപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ പിരിഞ്ഞു പോയവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ലീയും ഉൾപ്പെടുന്നു.

യുദ്ധം ഉത്തരദേശീയരുടെ ചുമലിൽ ദുർവഹമായ ഭാരമാണു് കയറ്റി വച്ചതു്. ദക്ഷിണദേശീയർ യൂണിയനിൽ നിന്നു പിന്മാറി. വിനഷ്ടമായ ആ ശക്തി ഉത്തരദേശീയർക്കു വീണ്ടെടുക്കേണ്ടിയിരുന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ വിജയത്തിനു് അതു് ആവശ്യമായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും സമാധാനഉടമ്പടി മൂലം ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അംഗീകരിച്ചു കൊടുക്കുകയോ പുതിയ പശ്ചിമഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു് അടിമത്തം വ്യാപിപ്പിക്കാൻ ദക്ഷിണദേശത്തെ അനുവദിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അതു് ഉത്തരദേശത്തിന്റെ തോൽവിക്കു സമമായിരിക്കും. കോൺഫെഡറസിക്കു ഉത്തരദേശത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. സ്വന്തം പരാജയത്തിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞു മാറേണ്ട കാര്യമേ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. യുദ്ധം നീട്ടി നീട്ടി കൊണ്ടു പോയി ഉത്തരദേശീയരെ കായികമായും മാനസികമായും പരിക്ഷീണിപ്പിച്ചു് ഒരു സന്ധിക്കു് സമ്മതിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അതു് അവരുടെ വിജയമായിരിക്കും. അവസാനം വരെ ദക്ഷിണദേശീയർ പിടിച്ചു നിൽക്കുമെന്നുള്ളതു കൊണ്ടു് ഉത്തരദേശീയക്കു് അന്തിമമായി അവരെ തോൽപ്പിച്ചു കീഴടക്കണം. അവരെ കീഴടക്കുക എന്നുള്ളതു് വലിയ ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നു. അഞ്ചുലക്ഷം ചതുരശ്രമൈൽ വിസ്തീർണമുള്ള ദക്ഷിണദേശം ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കുക അത്ര സുഗമമായ ഒരു കാര്യമല്ലായിരുന്നു എന്നു ചുരുക്കം.

യുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭം

രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളും തമ്മിൽ നാലുവർഷം നടത്തിയ ആ യുദ്ധത്തിന്റെ രംഗഭൂമി അത്യന്തവിസ്തൃതമായിരുന്നു. പെൻസിൽവേനിയ മുതൽ ന്യൂഓർലിയൻസു വരെയും അറ്റ്ലാന്റിക്കു സമുദ്രം മുതൽ കാൻസാസു് വരെയും ഇതു് വ്യാപിച്ചു കിടന്നിരുന്നു. ഈ പ്രദേശത്തു് പ്രധാനമായും രണ്ടു യുദ്ധരംഗങ്ങളാണുണ്ടായിരുന്നതു്. ഒന്നു്, കിഴക്കൻ മേഖലയിൽ വെർജീനിയയെ ചുറ്റി രണ്ടു്, പടിഞ്ഞാറൻമേഖലയിൽ ടെന്നസിയെയും മിസിസിപ്പിനദീതീരത്തെയും ചുറ്റി. തലസ്ഥാനനഗരമായ വാഷിംഗ്ടണെ യുദ്ധത്തിൽ നിന്നു സംരക്ഷിച്ചു കൊണ്ടു് മേരിലാൻഡ്, മിസ്സൂറി, കെൻറക്കി എന്നീ അതിർത്തിദേശസ്റ്റേറ്റുകളിൽ യുദ്ധം ഒതുക്കി നിർത്തുകയെന്നുള്ളതായിരുന്നു ഉത്തരദേശീയരുടെ ആദ്യകാലത്തെ ഉന്നം. അതിനു ശേഷം ദക്ഷിണസ്റ്റേറ്റുകളെ കീഴടക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ പ്ലാൻ. നീണ്ടു പരന്നു കിടക്കുന്ന തെക്കൻപ്രദേശത്തെ ഓരോ ചതുരശ്രഗജം ഭൂമിയും ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കുക അസാധ്യമായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് ഉത്തരദേശീയർ അതിനു വേണ്ടി പല മാർഗങ്ങളും കൈക്കൊണ്ടു. കടൽ വഴിയുള്ള ഉപരോധം, തെക്കൻ റെയിൽവേയുടെ ധ്വംസനം, തെക്കരുടെ മർമപ്രധാനമായ ഗതാഗതകേന്ദ്രങ്ങളുടെ റിച്ചു്

മോണ്ട്, അറ്റ്ലാൻറാ, വിക്സ്ബർഗ്) കൈയടക്കൽ, യൂണിയൻസൈന്യത്തെ ദക്ഷിണദേശത്തിൻെറ വളരെ ഉള്ളിലേക്ക് തുളച്ചു കയറി കോൺഫെഡറസിയുടെ കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള സ്റ്റേറ്റുകളെ പരസ്പരം വേർപെടുത്തിക്കൽ എന്നിവയായിരുന്ന അവയിൽ പ്രധാനം.

യുദ്ധം തുടങ്ങിയപ്പോഴും ദക്ഷിണദേശീയർ തികഞ്ഞ ഉത്സാഹികളും വിജയം നിഷ്പ്രയാസം നേടാമെന്ന വിശ്വാസമുള്ളവരുമായിരുന്നു. ഒരു ദക്ഷിണദേശീയൻെറ കൈയിൽ അഞ്ചു യാങ്കികളെ ഒതുങ്ങാനേയുള്ള എന്നായിരുന്നു അവരുടെ സാധാരണ പറച്ചിൽ. ആദ്യത്തെ ഏറ്റുമുട്ടൽ അവരുടെ ഈ വീമ്പു പറച്ചിലിനെ സാധൂകരിക്കുന്ന രീതിയിലായിരുന്നു. വാഷിംഗ്ടൺ സമീപമുള്ള ബുംറൺ എന്ന നദീതീരത്തു വച്ചായിരുന്ന അത്. കോൺഫെഡറേറ്റ് സൈന്യം ജയിച്ചു മുന്നേറുന്ന എന്നൊരു വിശ്വാസം എങ്ങും പരന്നു. എന്നാൽ എങ്ങനെയോ ഒരു സംഭീതി പെട്ടെന്ന് സൈന്യത്തിനിടയിൽ ഉണ്ടായി. ആയുധങ്ങളും പടനിലത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ച് പ്രാണരക്ഷാർഥം അവർ വാഷിംഗ്ടണിലേക്ക് നിഷ്ക്രമിച്ചു. കോൺഫെഡറസിയുടെ സൈന്യം ഛിന്നഭിന്നമായിപ്പോയിരുന്നതിനാൽ അവരെ പിൻതുടരാൻ ഉത്തരദേശീയസൈന്യത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രതിയോഗികളുടെ സൈന്യം ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ യുദ്ധം അവസാനിച്ചുവെന്ന് ചിലർ കരുതി. മറ്റു ചിലർ വിജയാഘോഷം നടത്തി. ബാക്കിയുള്ളവർ അവരുടെ ഗൃഹങ്ങളിലേക്ക് തിരിച്ചു പോയി. എന്നാൽ യുദ്ധം നീണ്ടു നിൽക്കുമെന്നുള്ള ബോധ്യം രണ്ടു വിഭാഗക്കാർക്കും ഉണ്ടായതു് ആദ്യത്തെ ഈ സംഭവവികാസത്തിനു ശേഷമാണ്. 1861-ൻെറ ഉത്തരാർധത്തിൽ തെക്കരുടെയും വടക്കരുടെയും മുഴുവൻ ശ്രമവും സുരക്ഷിതസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിലയുറപ്പിക്കുന്നതിലും സൈനികശേഖരണത്തിലും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നു. ആ വർഷത്തിൻെറ ശേഷിച്ച മാസങ്ങളിൽ നടന്ന ഏറ്റവും പ്രധാന സംഭവം കരയ്ക്കു വച്ചു നടന്ന ഒരു യുദ്ധമോ രണ്ടു സേനകളും തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലോ ആയിരുന്നില്ല; ഉത്തരദേശവും യൂറോപ്പുമായി ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചതു വഴി ഉത്തരദേശത്തിനു് കടലിൽ ആധിപത്യമുറപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതായിരുന്നു.

ഉപരോധവും യൂറോപ്പും

യുദ്ധകാലം മുഴുവനും കടലിൻെറ ആധിപത്യം ഉത്തരദേശീയർക്കായിരുന്നു. ദക്ഷിണദേശീയർക്ക് പറയത്തക്ക കടൽസൈന്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കോൺഫെഡറേറ്റ് കടലിലെ ശക്തി ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട യത്നം ആരംഭിച്ചു. അവർ വെർജീനിയയിലെ നോർഫോക്ക് എന്ന നേവൽയാർഡിൽ കിടന്ന മെറിമാർക്ക് എന്ന ഗൺബോട്ട് പിടിച്ചെടുത്തു. ലിങ്കൺഗവണ്മെൻറിനു് വളരെയേറെ സംഭീതി ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു സംഭവമായിരുന്ന ഇതു്. 1862-ൽ ഒരു ദിവസം ഈ ഗൺബോട്ട് തടി കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ യൂണിയൻ വക യുദ്ധക്കപ്പലുകൾക്ക് വലിയ നാശനഷ്ടങ്ങൾ വരുത്തി. പക്ഷേ പിറേ ദിവസം തന്നെ മെറിമാക്കിനു് മോണിട്ടർ എന്ന യൂണിയൻ വക ഇരുമ്പുബോട്ടിനെ നേരിടേണ്ടി വന്നു. വിജയാപജ

യം നിശ്ചയിക്കാനാവാത്ത വിധം അവസാനിച്ച ഈ ഏറ്റുമുട്ടലായിരുന്നു ഇരുമ്പ് ബോട്ടുകളും തമ്മിൽ ഈ യുദ്ധത്തിൽ നടന്ന ആദ്യത്തെ സംഘട്ടനം. എന്തായാലും ആധുനികരീതിയിലുള്ള യുദ്ധക്കപ്പലുകളുടെ നിർമാണത്തിനനുപേക്ഷണീയമായ വ്യാവസായികവിഭവങ്ങളുടെ അഭാവം ദക്ഷിണദേശീയർ അനുഭവിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ ആദ്യത്തെ അന്തർവാഹിനി കടലിൽ ഇറക്കാൻ ആ വർഷം അവർക്കു സാധിച്ചു. ഉത്തരദേശീയരുടെ ചരക്കുകപ്പലുകളെ കൊള്ളയടിക്കാൻ സഹായിച്ചിരുന്ന പ്രൈവറ്റീയറുകളായിരുന്ന ദാക്ഷിണാത്യർക്കു കടലിലുണ്ടായിരുന്ന യഥാർഥ ശക്തി. ഈ പ്രൈവറ്റീയറുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം കുപ്രസിദ്ധിയാർജിച്ചതു് 1862–ൽ കടലിലിറക്കിയ അലബാമ എന്ന ബ്രിട്ടീഷ് കപ്പലായിരുന്നു. ഉത്തരദേശീയരുടെ കപ്പൽഗതാഗതത്തിനു് ഇതുണ്ടാക്കിയ നാശനഷ്ടങ്ങൾ ചില്ലറയൊന്നുമല്ല. ബ്രിട്ടനിൽ നിന്നു് പിന്നീടു് നഷ്ടപരിഹാരം ആവശ്യപ്പെട്ടതിനും തുടർന്നു് രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള അസുഖകരമായ അഭിപ്രായഭിന്നതയ്ക്കും ഈ സംഭവം കാരണമാക്കി (15–ാം അധ്യായം നോക്കുക).

പക്ഷേ ഉത്തരദേശീയരുടെ നാവികശക്തിയെ ഫലപ്രദമായി തടഞ്ഞു നിർത്തുവാൻ ദക്ഷിണദേശീയർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. കടൽത്തീരത്തു് കടലിലൂടെ സൈന്യങ്ങളെ കൊണ്ടു വന്നിറക്കി ആക്രമണം നടത്തുവാൻ ഉത്തരദേശീയർക്കു് നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചു. 1862–ൽ അവർ ന്യൂഓർലിയൻസിൽ ആ വിധം വിജയകരമായ ഒരു ആക്രമണം നടത്തുകയുണ്ടായി. ഇതിലും പ്രധാനപ്പെട്ട മറ്റൊന്നു് ദക്ഷിണദേശീയരുടെ വക തുറമുഖങ്ങളിൽ ഉപരോധം ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്തരദേശീയർക്കു കഴിഞ്ഞതാണു്. ഈ ഉപരോധം നിമിത്തം ദക്ഷിണദേശീയർക്കു് അവരുടെ പ്രധാനഉൽപന്നമായ പഞ്ഞി യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു് കയറ്റി അയക്കാൻ സാധിക്കാതെ വന്നു. അതു പോലെ യുദ്ധത്തിനാവശ്യമായ യന്ത്രോപകരണങ്ങളും വെടിക്കോപ്പുകളും ഇറക്കുമതി ചെയ്യാനും അവർക്കു സാധിച്ചില്ല. ദക്ഷിണദേശീയരുടെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തെ ഉപരോധം അവസാനം ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു കൊന്നു.

എന്നാൽ ഉപരോധപരിപാടി കൊണ്ടു് നേട്ടം മാത്രമല്ല ഉണ്ടായതു്. വിദേശശക്തികളുമായി, വിശേഷിച്ചു് വാണിജ്യരംഗത്തെ ഏറ്റവും വലിയ ശക്തിയായ ബ്രിട്ടനുമായി, പല ഘട്ടങ്ങളിലും ഉരസലുകളുണ്ടായി. 'ട്രെന്റു' സംഭവം ഇതിനു് ഒരു തെളിവാണു്. 1861–ലാണു് അതു നടന്നതു്. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ വക ഒരു മെയിൽസ്റ്റീമറായിരുന്ന 'ട്രെന്റു'. സൗതാംപ്റ്റണിലേയ്ക്കു് പോകും വഴി ഒരു യൂണിയൻകപ്പൽ അതിനെ തടഞ്ഞു നിർത്തി. കോൺഫെഡറേറ്റു് ഗവണ്മെന്റിനെ യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു് അംഗീകരിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ പ്രേരണ ചെലുത്തുവാൻ നിയുക്തരായ ജെ. എം. മേസൺ, ജോൺ സ്ലൈഡൽ എന്ന രണ്ടു കോൺഫെഡറേറ്റു് ഏജന്റുമാരെയും അമേരിക്കൻ ഓഫീസർമാർ പിടികൂടി. അവരെ അമേരിക്കൻ കസ്റ്റഡിയിൽ സൂക്ഷിച്ചു. ബ്രിട്ടനിൽ ഇതു സംബന്ധിച്ചു വലിയ പ്രതിഷേധമുണ്ടായി. ആ രണ്ടു് ഏജന്റുമാരെയും

ബ്രിട്ടീഷ് കപ്പലിൽ യാത്ര ചെയ്യാൻ അനുവദിച്ചതിൽ സാങ്കേതികമായ തെറ്റ് ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു. ഒടുവിൽ സെക്രട്ടറി ഓഫ് സ്റ്റേറ്റ് സീവാർഡിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം ലിങ്കൺ മേസണെയും സ്ലീഡെലിനെയും മോചിപ്പിച്ചു.

ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും യുദ്ധത്തിൽ നിഷ്പക്ഷത പാലിച്ചു. രണ്ടു ഗവൺമെൻറുകളും കോൺഫെഡറസിയുടെ അംഗീകാരം നൽകിയില്ല. നിഷ്പക്ഷരായിരുന്നു എങ്കിലും അമേരിക്കൻ ആഭ്യന്തരയുദ്ധഗതി അതീവതാൽപര്യത്തോടെയാണ് അവർ വീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നത്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ മിക്ക കുലീനന്മാരും ചില വ്യവസായപ്രമാണിമാരും ദക്ഷിണദേശത്തെ പരസ്യമായി അനുകൂലിക്കുന്നവരായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രി പാമേഴ്സ്റ്റണും ചക്രവർത്തി നെപ്പോളിയൻ മൂന്നാമനും ഉത്തരദേശത്തേക്കാൾ ദക്ഷിണദേശത്തിനോടായിരുന്നു സഹാനുഭൂതി. വിദേശശക്തികൾ നിശ്ചയമായും തങ്ങൾക്കനുകൂലമായി യുദ്ധത്തിൽ ഇടപെടുമെന്നായിരുന്നു കോൺഫെഡറസിയുടെ ഉറച്ച പ്രത്യാശ. ഉത്തരദേശീയരുടെ ഉപരോധപ്രവർത്തനം ദക്ഷിണദേശത്തു നിന്നുള്ള പഞ്ഞികയറ്റുമതി സ്തംഭിപ്പിച്ചു. ലങ്കാഷെയറിലെ പഞ്ഞിവ്യവസായത്തിനു് ആശ്രയം അമേരിക്കൻ പഞ്ഞിയായിരുന്നു. ഇക്കാരണംകൊണ്ടു തന്നെ യുദ്ധത്തിൽ ഇടപെടാൻ ബ്രിട്ടൻ നിർബന്ധിതമാവുമെന്നു് ദക്ഷിണദേശീയർ വിശ്വസിച്ചു. യഥാർഥത്തിൽ 1861–നു മുൻപുതന്നെ വളരെയധികം പഞ്ഞി ബ്രിട്ടനിൽ കെട്ടിക്കിടക്കുകയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് 1863 വരെ പഞ്ഞി ഇറക്കുമതി ചെയ്യാത്തതിന്റെ വിഷമത ലങ്കാഷെയർമില്ലുകളെ ബാധിച്ചില്ല. അതിനു ശേഷം സ്ഥിതിഗതികൾ ഗുരുതരമായി എങ്കിലും മില്ലുടമകളുടെ കൈവശം വേണ്ടപണം ഉണ്ടായിരുന്നു. മിൽത്തൊഴിലാളികളുടെയിടയിൽ തൊഴിലില്ലായ്മ ഉണ്ടായെങ്കിലും അവർ ജനാധിപത്യവിശ്വാസികളായിരുന്നു. ജോൺ ബ്രൈറ്റിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അവർ അടിമസംപ്രദായത്തെ ശക്തിയായി എതിർത്തു. അങ്ങനെ 'രാജാവായ പഞ്ഞി' ഒരിക്കൽ കൂടി തന്റെ പ്രജകളെ ഭോഗാശയരാക്കി. ബ്രിട്ടനെ കോൺഫെഡറസിയുടെ പക്ഷത്തേക്കു് കൊണ്ടുവരുവാൻ 'രാജാവിനു' കഴിഞ്ഞില്ല. മെക്സിക്കോയിലെ ഫ്രഞ്ചുസാമ്രാജ്യത്തെപ്പറ്റി മൂഢസ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന നെപ്പോളിയൻ ചക്രവർത്തി ദക്ഷിണദേശീയരോടു് വലിയ സഹാനുഭൂതി പ്രദർശിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ബ്രിട്ടന്റെ സഹകരണത്തോടെ അല്ലാതെ ഒന്നും ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം പ്രാപ്തനല്ലായിരുന്നു. ഫലമോ, അദ്ദേഹവും കോൺഫെഡറസിക്കു വേണ്ടി യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല.

യുദ്ധം (1862–63)

ഉത്തരദേശീയരുടെ 1862–ലെ പ്രത്യേകലക്ഷ്യം വെർജീനിയയിലെ പ്രധാനനഗരവും ജെഫേഴ്സൺ ഡേവിസ് ഗവൺമെൻറിന്റെ ആസ്ഥാനവും ആയ റിച്ച്മോണ്ട് പിടിച്ചെടുക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. യൂണിയൻസൈന്യത്തിന്റെ മേധാവിയായ ജോർജ് ബി. മാക്ക്ലെല്ലൻ അവധാനപൂർവം ആക്രമണപരിപാടി

ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്ന പ്രകൃതക്കാരനായിരുന്നതിനാൽ ആ വർഷത്തെ പ്രധാന സംഭവങ്ങളെല്ലാം പടിഞ്ഞാറൻ യുദ്ധരംഗത്താണു് നടന്നതു്. കോൺഫെഡറേറ്റിന്റെ രണ്ടു് സജീവകേന്ദ്രങ്ങളും മിസിസ്സിപ്പിതീരത്തുള്ള വിക്സ്ബെർഗും ടെന്നസിയിലെ പ്രമുഖനഗരമായ നാഷ്വില്ലയും ആയിരുന്നു. ഈ രണ്ടു കേന്ദ്രങ്ങളുടെയും മധ്യത്തിലേക്കു് സൈന്യങ്ങളെ അയച്ചു് കോൺഫെഡറസിയുടെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും മിസിസ്സിപ്പിതാഴ്വരയെ വേർപെടുത്തണമെന്നായിരുന്നു യൂണിയന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. പ്രഗൽഭനായ യുളീസസ് ഗ്രാന്റിന്റെ യുദ്ധസാമർത്ഥ്യം യൂണിയനു് ആദ്യമായി അനുഭവപ്പെട്ടതു് ഈ സൈനികനീക്കത്തിനിടയിലാണു്. 1862 ഫെബ്രുവരിയിൽ ഗ്രാന്റിന്റെ സൈന്യം ഡൊനെൽസൺ കോട്ട പിടിച്ചടക്കി. അതോടെ നാഷ്വില്ല യൂണിയനു് കീഴടങ്ങി. തുടർന്നു് ഷിലോയിൽ നടന്ന യുദ്ധത്തിലും ഗ്രാന്റിന്റെ സൈന്യം വിജയിച്ചു. അതേ വർഷം ഏപ്രിലിൽ കടൽസൈന്യവും കരസൈന്യവും ചേർന്നു് ന്യൂഓർലിയൻസും പിടിച്ചടക്കി. വിക്സ്ബർഗിലേക്കുള്ള മുന്നേറ്റത്തിന്റെ വഴി അതോടെ തെളിഞ്ഞു. വിക്സ്ബർഗ് അധീനപ്പെടുത്തുക എന്ന വച്ചാൽ മിസിസ്സിപ്പിതീരം മുഴുവൻ യൂണിയന്റെ കൈവശമായെന്നാണർഥം.

ജൂൺ മാസത്തിലെ ഏഴു ദിവസം നീണ്ടു നിന്ന കഠിനമായ യുദ്ധം നടന്നതു് റിച്ച്മോണ്ടിന്റെ പുരോഭാഗത്തു് വച്ചായിരുന്നു. എന്നിട്ടും യൂണിയൻസൈന്യത്തിനു് ആ നഗരം കൈവശപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സെപ്റ്റംബറിൽ കോൺഫെഡറസിയുടെ സേനാനായകൻ ലീ മേരിലാൻഡ് ആക്രമിച്ചു. യൂണിയൻ സൈനികമേധാവി മാക്ക്ലെല്ലൻ ലീയുടെ സൈന്യത്തെ ആൻറിറ്റാമിൽ വച്ചു് തോൽപ്പിച്ചു. ഈ വിജയത്തിന്റെ ബലത്തിലാണു് ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ വിമോചനവിളംബരം എബ്രഹാം ലിങ്കൺ പുറപ്പെടുവിച്ചതു്. ഈ വിളംബരമനുസരിച്ചു് 1863 ജനുവരി ഒന്നാം തീയതി മുതൽ തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിലെ എല്ലാ അടിമകളും സ്വതന്ത്രരായി. ബ്രിട്ടനിലെ പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്റെ മുഴുവൻ പിൻതുണയും ലിങ്കൺ ഈ വിളംബരം കൊണ്ടു് സമ്പാദിച്ചു. ഉത്തരദേശീയരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യുദ്ധത്തിനു് വ്യക്തമായ ഒരു ലക്ഷ്യം അവർ ഈ വിളംബരത്തിലൂടെ കണ്ടെത്തി. കറുത്തവർഗക്കാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയാണു് അവർ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു് എന്നു് അവർക്കും യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും അതോടെ സുവ്യക്തമായിത്തീർന്നു. ഇങ്ങനെ യൂണിയന്റെ സംരക്ഷണം എന്ന തന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിനു് ഈ വിളംബരം സഹായിക്കും എന്നു് ലിങ്കൺ പ്രത്യാശിച്ചു. പക്ഷേ ഇതു തുടർന്നു് യൂണിയനു് സൈനികരംഗത്തു് ഒരു വലിയ വിപത്തു് നേരിട്ടു. ഫ്രെഡറിക്സ്ബർഗിൽ വച്ചു് ഡിസംബറിൽ യൂണിയൻസൈന്യവും കോൺഫെഡറേറ്റു് സൈന്യവും തമ്മിൽ ഉഗ്രമായ ഒരു സംഘട്ടനം നടന്നു. ലീയുടെ സൈന്യം ആ യുദ്ധത്തിൽ 12000 യൂണിയൻഭടന്മാരെ കൊന്നു. ഇതു് യൂണിയനു് ഒരു കനത്ത നഷ്ടമായിരുന്നു.

1863–ൽ കിഴക്കൻ നിരയിലും പടിഞ്ഞാറൻ നിരയിലും ഒരു പോലെ പല നിർണായകസംഭവങ്ങളും ഉണ്ടായി. മേയ് മാസത്തിൽ യൂണിയൻസൈന്യം

ചാൻസെലേഴ്സ് വില്ലായിൽ വച്ച തോൽപ്പിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കോൺഫെഡറേറ്റ്സിനു് അതിനേക്കാളും ഭയങ്കരമായ ഒരു നഷ്ടം നേരിട്ടു. ജനറൽ ജാക്സൺ അപ്രതീക്ഷിതമായി മൃതിയടഞ്ഞു. സന്ധ്യയുടെ അരണ്ട വെളിച്ചത്തിൽ സ്വന്തം ആൾക്കാർ തന്നെ തെറ്റായി വച്ച വെടിയേറ്റാണു് ജാക്സൺ മൃതിയടഞ്ഞതു്. ഇൻഫെന്ററിപടയുടെ ലീ തന്റെ സൈന്യത്തെ നേരെ പെൻസിൽവേനിയയിലേക്കു് നയിച്ചു. യൂണിയൻ സൈന്യം അദ്ദേഹത്തെ ഗെറ്റിസ്ബർഗിൽ വച്ചു നേരിട്ടു. മൂന്നു ദിവസത്തെ ഭയങ്കര യുദ്ധം നടന്നു. ലീയ്ക്കു മുന്നോട്ടു് ഒരടി നീങ്ങുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വെർജീനിയയിലേക്കു് അദ്ദേഹവും സൈന്യവും പിന്മാറി. അതിന്റെ അടുത്ത ദിവസം പടിഞ്ഞാറൻ രംഗത്തും കോൺഫെഡറസിക്കു പരാജയം നേരിടേണ്ടി വന്നു. ഗെറ്റിസ്ബർഗിൽ നിന്നും ആയിരം മൈൽ പടിഞ്ഞാറു മാറി സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന വിക്സ്ബർഗായിരുന്നു കോൺഫെഡറസിയുടെ പടിഞ്ഞാറൻ രക്ഷാകേന്ദ്രം. ഒരു ദിവസത്തെ കഠിനമായ സമരത്തിനു ശേഷം വിക്സ്ബർഗ് യൂണിയൻ സൈന്യാധിപനായ ഗ്രാന്റിനു് കീഴടങ്ങി. ലീയുടെ പ്രതിരോധം ഗെറ്റിസ്ബർഗിൽ വച്ചു തകർന്നു. വിക്സ്ബർഗ് കോൺഫെഡറസിയുടെ പടിഞ്ഞാറു ഭാഗത്തെ ശക്തിയും തകർത്തു. യൂണിയൻസൈന്യത്തിനു് തെക്കോട്ടേക്കുള്ള വഴി തുറന്നു കിട്ടി. 1863 നവംബറിൽ ചാറ്റനൂഗായിൽ വച്ചു് ഗ്രാന്റിനു ലഭിച്ച വിജയം കോൺഫെഡറസിയുടെ ഏതു ഭാഗം കൈവശപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു. പിന്നെയും രണ്ടു വർഷം ദക്ഷിണദേശീയർ യുദ്ധം തുടർന്നു നടത്തി. നിരാശ നിറഞ്ഞ ആ പ്രതിരോധത്തിന്റെ അന്തിമഫലം പരാജയമാണെന്നു് അറിഞ്ഞു കൊണ്ടു തന്നെയാണു് കോൺഫെഡറസിയുടെ സൈന്യം അക്കാലമെല്ലാം യുദ്ധം ചെയ്തതു്.

വിധിനിർണായകമായ ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ രംഗമെന്ന നിലയിൽ മാത്രമല്ല ഗെറ്റിസ്ബർഗ് പ്രശസ്തമായതു്. 1863 നവംബറിൽ ലിങ്കൺ ചെയ്ത ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ പ്രസംഗത്തിനുള്ള പീഠവും ആ യുദ്ധഭൂമി തന്നെയായിരുന്നു. ദേശീയ യുദ്ധസ്മാരകസമർപ്പണവേളയിൽ ആ യുദ്ധഭൂമിയിൽ വച്ചു ചെയ്ത ഈ പ്രസംഗം തീരെ ഹ്രസ്വമായിരുന്നു. അന്നു അതേ വേദിയിൽ രണ്ടു മണിക്കൂർ നീണ്ടു നിന്ന മറ്റൊരു പ്രസംഗം മറ്റൊരാൾ ചെയ്തു. ആ പ്രസംഗത്തിന്റെ ആകർഷണീയത ലിങ്കന്റെ പ്രസംഗത്തിനു് അന്നു് ലഭിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഇന്നു് ആ ദീർഘമായ പ്രസംഗം നിശ്ശേഷം വിസ്മൃതമായിരിക്കുന്നു. ലിങ്കന്റെ പ്രസംഗമോ? ആംഗലഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന മുഴുവൻ ആളുകളുടെയും പൈതൃകത്തിന്റെ ഭാഗമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ''എട്ടുപതിറ്റാണ്ടിനും ഏഴു സംവത്സരങ്ങൾക്കും മുമ്പു് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ സംഭാവിതവും സകല ജനങ്ങളും സമന്മാരായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന തത്വത്തിൽ സമർപ്പിതവും ആയ ഒരു രാഷ്ട്രത്തെ നമ്മുടെ പൂർവപിതാക്കന്മാർ ഈ ഭൂഖണ്ഡത്തിലേക്കു് ആനയിച്ചു'' എന്ന മനോഹരമായ ആദ്യവാചകം മുതൽ ''ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ജനങ്ങളാൽ നിർമിക്കപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടെ ഗവണ്മെന്റു് ഈ ഭൂമുഖത്തു നിന്നു് തിരോഭവിക്കുക സാധ്യമല്ല'' എന്ന സുപ്ര

സിദ്ധമായ വാക്യാവസാനം വരെ സുനിർമലവും ഹൃദയസ്പർശിയും ആയ ഗദ്യത്തിന്റെ ഒരു മാണിക്യഖണ്ഡമാണ്.

യുദ്ധനിരകൾക്കു പിന്നിൽ

ഈ ഘട്ടത്തിൽ യുദ്ധനിരകളുടെ പിന്നിലുള്ള ജീവിതമെന്തായിരുന്നു എന്നു് ചിന്തിക്കുന്നതു് സമുചിതമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ആധുനികകാലഘട്ടത്തിലെ വൻകിടയുദ്ധങ്ങളിൽ സാധാരണ കണ്ടു വരാറുള്ള പ്രതിഭാസങ്ങളെന്നു പറയാവുന്ന യുദ്ധകാലജീവിതത്തിലെ ചില സവിശേഷതകളും ഉത്തരദേശത്തിലും ദക്ഷിണദേശത്തിലും അന്നു് ഒരു പോലെ പ്രകടമായിരുന്നു. വർധിച്ച നികുതി, വിലക്കയറ്റം, യുദ്ധച്ചെലവിനു വേണ്ടി പേപ്പർകറൻസിയുടെ അവതരണം. അമിതലാഭത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള കച്ചവടം, നിർബന്ധസൈനികസേവനം, വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്മേലുള്ള നിയന്ത്രണം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളും ആ പ്രത്യേകതകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയായിരുന്നു. ഉത്തരദേശത്തു് ഒരു പുതിയ ആദായനികുതി ഏർപ്പെടുത്തി. അവർ സംഖ്യയില്ലാതെ നോട്ടുകളും പുറത്തിറക്കിയതിന്റെ ഫലമായി നാണയപ്പെരുപ്പം ഉണ്ടായി. വടക്കരേക്കാളും പന്ത്രണ്ടു മാസത്തിനു മുൻപു് തന്നെ തെക്കർ ആളുകളെ നിർബന്ധിച്ചു സൈന്യത്തിൽ ചേർക്കാൻ തുടങ്ങി. രണ്ടു പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ജനസാമാന്യത്തിനും ഇതു് ഹിതകരമായിരുന്നില്ല. രണ്ടു സൈന്യങ്ങളിൽ നിന്നും ആളുകളും ഒളിച്ചോടി രക്ഷപ്പെട്ടു. ഉത്തരദേശത്തു് നിർബന്ധിത റിക്രൂട്ട്മെന്റിന്റെ പേരിൽ പ്രസിദ്ധമായ ഡ്രാഫ്റ്റ് കലാപങ്ങളും ഉൾപ്പെടെ ഗുരുതരമായ പല കലാപങ്ങളും ഉണ്ടായി. നിർബന്ധിതമായ സൈന്യസേവനത്തിനു് അമേരിക്കക്കാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന വാക്കാണു് ഡ്രാഫ്റ്റ്. ഒരു സംഘം ആളുകളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക എന്നാണു് അതിനർഥം. ഇങ്ങനെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സംഘത്തിൽ നിന്നും അനുപാതക്രമത്തിനു് ഒരു ഭാഗം ആളുകളെ യുദ്ധരംഗത്തേക്കു പോവാനായി വിളിക്കും. കുറിയിട്ടോ തിരഞ്ഞെടുത്തോ ആണു് അങ്ങനെയുള്ളവരെ യുദ്ധത്തിനു് അയയ്ക്കുന്നതു്. ഇതിനെതിരായി 1863—ൽ ന്യൂയോർക്കിൽ ഉണ്ടായ കലാപം പ്രസിദ്ധമാണു്. പട്ടാളം തന്നെ ഇതടിച്ചു് അമർത്തി. അനേകം പേർ ഇതിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഡ്രാഫ്റ്റിൽ നിന്നു് ധനികർക്കു സ്വയം ഒഴിഞ്ഞു നില്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനെതിരായ പ്രതിക്ഷേധം കൂടിയായിരുന്നു ഈ കലാപം. ''ധനികന്മാരുടെ യുദ്ധം, യുദ്ധംചെയ്യേണ്ടതോ പാവപ്പെട്ടവർ'' തെക്കു് ഇങ്ങനെയൊരു ശൈലിതന്നെ ഉണ്ടായി. വൻകൃഷിഉടമകളെ യുദ്ധസേവനത്തിൽ നിന്നും അവിടെ ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ ആക്ഷേപമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും വെളുത്തവരെന്നോ കറുത്തവരെന്നോ ഉള്ള ഭേദം കൂടാതെ സാധാരണക്കാർ നൂറുകണക്കിനു് പട്ടാളത്തിൽ ചേർന്നു. കൊള്ളലാഭമടിക്കുന്ന കച്ചവടക്കാരുടെ സംഖ്യ തെക്കും വടക്കും അസാധാരണമായി വർധിച്ചു. യുദ്ധത്തോടു് മൗലികമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുള്ളവർ രണ്ടിടത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. കച്ചക്കേഴ്സ് വിഭാഗമായിരുന്ന അതിലൊരു കൂട്ടർ. അടിമത്തസംപ്രദായത്തിനു് അവർ എതിരായിരുന്നു. എങ്കിലും യുദ്ധം

ചെയ്യുന്നതിനോട് അവർ വിയോജിച്ചു. അടിമത്തനിർമാർജനത്തിനു വേണ്ടി ഏബ്രഹാം ലിങ്കൺ വിമോചനവിളംബരം വരെ പ്രസിദ്ധം ചെയ്തിട്ടും കാക്കർമാരുടെ ഈ മനോഭാവത്തിൽ മാറ്റം വന്നില്ല. യുദ്ധത്തെ എതിർത്തവർ വ്യക്തിപരമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന് നിയമങ്ങളുടെ ഇരകളായിത്തീർന്നു. ഇത്തരം നിയമങ്ങളും തെക്കും വടക്കും പ്രാബല്യത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. യുദ്ധത്തെ എതിർത്ത ഉത്തരദേശീയനായ വാലൻഡിഘാം ഈ നിയമത്തിന്റെ ഇരയായിത്തീർന്ന സംഭവം ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. സൈനികകോടതി അയാളെ യുദ്ധം തീരുന്നതു വരെ തടവുശിക്ഷ വിധിച്ചു. ലിങ്കൺ അയാളെ നാടുകടത്തി. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു് ഉണ്ടായിടത്തോളം വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യധ്വംസനം ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലത്തു നടന്നിട്ടില്ല എന്നു കാണാം.

യുദ്ധത്തിന്റെ ദുഃഖാനുഭവങ്ങളും ദക്ഷിണദേശീയരാണു് കൂടുതൽ സഹിക്കേണ്ടി വന്നതു്. തോൽവി കൊണ്ടുണ്ടായവ മാത്രമല്ലായിരുന്നു അവ. ഒന്നാമതു് യുദ്ധം നടന്നതെല്ലാം അവരുടെ പ്രദേശങ്ങളിലായിരുന്നു. വെർജീനിയ, ജോർജിയ, തെക്കൻ കരോലീന, വടക്കൻ കരോലീന എന്നീ സ്റ്റേറ്റുകളായിരുന്നു പ്രധാനപ്പെട്ട യുദ്ധങ്ങളുടെ രംഗങ്ങളും. ഭൂമി നശിച്ചു, പട്ടണങ്ങളും നശിച്ചു, കൃഷി നശിച്ചു. ഉത്തരദേശത്താകട്ടെ കാര്യമായ നാശമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ആൾനാശവും ദക്ഷിണദേശത്തായിരുന്നു അധികമായുണ്ടായതു്. കോൺഫെഡറസിയുടെ പക്ഷത്തു് ആകെയുണ്ടായിരുന്ന 5500000 വെള്ളക്കാരിൽ 250000 പേർ മരിച്ചു. ഉത്തരദേശത്തു് ഉണ്ടായിരുന്ന 20000000 പേരിൽ 360000 പേരേ മരിച്ചുള്ളൂ.

ഉപരോധത്തിന്റെ കെടുതികളും ഏറ്റവും കൂടുതലായി ബാധിച്ചതു് ദക്ഷിണദേശത്തെ ആയിരുന്നു. യുദ്ധം ഉത്തരദേശത്തെ വ്യവസായങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു വളരെയേറെ സഹായിച്ചു. ദക്ഷിണദേശത്തെ പല വ്യവസായികളും ഈ അവസരത്തിൽ നിർധനരാവുകയാണു് ചെയ്തതു്. കോൺഫെഡറസിയുടെ കടലാസ്നോട്ടുകൾക്കു് യാതൊരു വിലയും ഇല്ലാതെയായി. ദക്ഷിണദേശത്തിന്റെ ഗതാഗതസംവിധാനങ്ങളും ആകെ തകർന്നു. യുദ്ധകാലത്തിനു മുമ്പു് ഉത്തരദേശത്തു നിന്നും ഇഷ്ടം പോലെ വില വാങ്ങി വന്നിരുന്ന നിത്യോപയോഗസാധനങ്ങളും ഒന്നും തന്നെ യുദ്ധകാലത്തു് വാങ്ങാൻ സാധിക്കാതെ വന്നു. വസ്ത്രങ്ങളും, ചെരിപ്പുകളും, ഗൃഹോപകരണങ്ങളും, എൻജിനുകളും, കടലാസ്, മഷി, തീപ്പെട്ടി എന്നിവ ഒന്നും അവർക്കു് കിട്ടാതെ ആയി. ഉത്തരദേശത്തെ ജീവിതം സാധാരണഗതിയിൽ തന്നെ മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. യുദ്ധം അവിടെ യാതൊരു അസ്വാസ്ഥ്യവും ഉണ്ടാക്കിയില്ലെന്നതിന്റെ നല്ല തെളിവാണു് ആ കാലത്തു് അവിടെ ആയിരക്കണക്കിനു വന്നു ചേർന്ന കുടിയേറ്റപ്പാർപ്പുകാർ. 800000 പേർ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും യുദ്ധകാലത്തു് കുടിതാമസത്തിനു വന്നു ചേർന്നുവെന്നാണു് കണക്കു്. ജനസംഖ്യയുടെ പശ്ചിമോന്മുഖമായ പ്രയാണം ആയിടയ്ക്കും അവിഘ്നമായി നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ റെയിൽറോഡുകളുടെ എണ്ണം

വർധിച്ചു. വ്യവസായങ്ങളും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. പണക്കാരുടെ സംഖ്യ വർധിച്ചു. പുതിയ പുതിയ വയലുകളും ഉണ്ടായി. പെൻസിൽവേനിയയിൽ പുതിയ എണ്ണക്കിണറുകളും കുഴിക്കപ്പെട്ടു. നെവേഡായിൽ വെള്ളിഖനിയും കൊളറാഡോവിൽ സ്വർണഖനിയും കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു. വടക്കെ അമേരിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡത്തെ കീഴടക്കി അവിടത്തെ സമ്പത്തു് മുഴുവൻ സ്വന്തമാക്കാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ വ്യാപകോദ്യമത്തെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധം ഒരു പ്രകാരത്തിലും തടസ്സപ്പെടുത്തിയില്ല. ദക്ഷിണദേശീയർ നിത്യജീവിതത്തിനു വേണ്ടി നിരാശയോടെ സമരം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ ഉത്തരദേശീയർ അഭിവൃദ്ധിയുടെ ശ്രേണികൾ ഒന്നൊന്നായി ചവുട്ടിക്കയറുകയായിരുന്നു. യുദ്ധകാലത്തെ അവരുടെ സമ്പാദ്യം പുതിയ വ്യവസായങ്ങളിൽ മുടക്കുവാൻ പുതിയ പുതിയ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ താവളമുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

അസാധാരണമായ ഈ അന്തരത്തിനു പുറമേ ലിങ്കന്റെ വിമോചനവിളംബരം ഒരു പ്രത്യേകപ്രശ്നം കൂടി ദക്ഷിണദേശീയർക്കായി സൃഷ്ടിച്ചു കൊടുത്തു. സ്വതന്ത്രരാക്കിയ നീഗ്രോകളെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരുന്നു ഈ പ്രശ്നം. യുദ്ധം ദാക്ഷിണാത്യരുടെ തുടരെത്തുടരെയുള്ള പരാജയങ്ങളിലൂടെയും കുത്തവർഗക്കാരുടെ രക്ഷാപുരുഷന്മാരെന്ന നിലയിൽ യാങ്കിപ്പടയുടെ ദക്ഷിണദേശത്തേക്കുള്ള മുന്നേറ്റത്തിലൂടെയും നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ തന്നെ ഈ പ്രശ്നം ഗുരുതരമായിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. 100000 നീഗ്രോകളും യൂണിയൻസൈന്യത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. പലരും അവസാനം വരെ അവരവരുടെ യജമാനന്മാരെ അനുകരിച്ചു. യജമാനസ്നേഹമോ ശീലമോ ആയിരിക്കാം അതിനു കാരണം. എന്നാൽ കുത്തവർഗക്കാരുടെയിടയിൽ ഒരു കൂട്ടരുണ്ടായിരുന്നു, മോഷണം കൊണ്ടു് ഉപജീവനം കഴിച്ചു പോന്നവർ; കിട്ടിയ സ്വാതന്ത്ര്യം കൊണ്ടു് എപ്പോൾ എങ്ങനെ എന്തു് ചെയ്യണമെന്നു് അറിഞ്ഞു കൂടാത്തവർ. ഇവർ സമൂഹത്തിനു് ഒരു തീരാബാധ്യതയായിരുന്നു എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വർഗപരമായ ശത്രുത വർധിപ്പിക്കുന്നതിനു് ഈ സമൂഹശത്രുക്കളും കാരണക്കാരായിത്തീർന്നു.

Course of the war
യുദ്ധപരിസമാപ്തി

1863–ലെ വിജയങ്ങളുടെ ഫലം നഷ്ടപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ വേണ്ടി ഉത്തരദേശീയർ നിശ്ചയദാർഢ്യത്തോടെ അത്യുദ്യമം ചെയ്തു. ദക്ഷിണദേശീയർ ആശാരഹിതരായി അതിനെതിരെ പ്രതിരോധം തുടർന്നു. അങ്ങനെ 1864 ഭീതിദമായ ഒരു വർഷമായിത്തീർന്നു. യൂണിയൻസൈന്യത്തിന്റെ സർവാധിപനായി ഗ്രാന്റു് നിയമിതനായി. കിഴക്കൻ നിരയുടെ ചുമതല അദ്ദേഹം ഏറ്റെടുത്തു. 'ഈ വേനൽക്കാലം മുഴുവൻ വേണ്ടി വന്നാലും ഈ നിരയിൽ നിന്നു കൊണ്ടു് ഞാൻ അവരോടു പൊരുതും'; നടന്ന യുദ്ധത്തിന്റെ രീതി ഗ്രാന്റിന്റെ ഒരു കത്തിലെ ഈ വാചകം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മനുഷ്യരെ കൊന്നൊടുക്കിക്കൊണ്ടു് തെക്കോട്ടേക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യം നീങ്ങി. 'വിൽഡേർനസ്സു്', 'സ്പോ

ട്ട്സിൽവേനിയ' എന്നീ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിലും വിജയം വരിച്ചു. പക്ഷേ കോംഡ്ഹാർബറിൽ നിന്നും യൂണിയൻസൈന്യം പിൻവാങ്ങേണ്ടി വന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ യൂണിയൻജനറൽമാരിൽ ഒരു പക്ഷേ ഏറ്റവും പ്രഗൽഭനായ ജനറൽ വില്യം ടെക്കംസെ ഷെർമാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂപ്സിദ്ധമായ ജോർജിയയിലൂടെയുള്ള പടനീക്കം നടത്തുകയായിരുന്നു. അറ്റ്ലാന്റാ പിടിച്ചടക്കിയ ശേഷം അദ്ദേഹം തന്റെ പടയെ കടൽതീരത്തുള്ള സാവന്നയിലൂടെ നയിച്ചു. ആ സമ്പന്നഭൂമിയുടെ അറുപതു മൈൽ വീതി വരുന്ന ഒരു മേഖലയിലെ കണ്ണിൽ കണ്ടതു മുഴുവൻ നശിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു ആ പടനീക്കം. ഇതൊന്നും പട്ടാളക്കാരുടെ താന്തോന്നിത്തപ്രവൃത്തികളല്ലായിരുന്നു. കരുതിക്കൂട്ടിച്ചെയ്ത ഹീനതയും ക്രൂരതയുമായിരുന്നു അതു്. ഷെർമാന്റെ കർശനമായ ആജ്ഞപ്രകാരമാണു് ചേതനങ്ങളും അചേതനങ്ങളുമായ സകലതിനെയും അവർ നിലം പരിശാക്കിയതു്. ഉത്തരദേശത്തു് 1864 തിരഞ്ഞെടുപ്പിന്റെ വർഷമായിരുന്നു. യൂണിയനോടു കൂറുള്ള വടക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളും മാത്രമേ ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ പങ്കെടുത്തുള്ളൂ. ഡെമോക്രാറ്റിക്കക്ഷി ജനറൽ മാക്ക്ലെല്ലനെ ലിങ്കന്റെ എതിർസ്ഥാനാർഥിയായി നിർത്തി. പക്ഷേ സെമോക്രാറ്റിക്കക്ഷിക്കു് യുദ്ധത്തിനു മുൻപു് ദക്ഷിണദേശവുമായി ഉണ്ടായിരുന്ന ബന്ധം അവർക്കപകീർത്തി വരുത്തി. ലിങ്കൺ വീണ്ടും പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ യുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനവർഷം—യുദ്ധം തുടങ്ങിയതിന്റെ നാലാം വർഷം—യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനെ നയിക്കുവാനുള്ള യോഗം ലിങ്കനു തന്നെ ലഭിച്ചു.

ഗ്രെറിസ്ബർഗിനു ശേഷം, അനിവാര്യമായിത്തീർന്ന യുദ്ധത്തിന്റെ അന്ത്യം 1865—ലേ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. ഉപരോധം കൊണ്ടു ശിഥിലവും സൈനികരുടെ ആക്രമണം കൊണ്ടു് വിജേതവും നികത്താനാവാത്ത ആൾനാശം കൊണ്ടു് പരിക്ഷീണവും ആയിത്തീർന്നിരുന്നു, കോൺഫെഡറസിയുടെ എല്ലാ ആശകളും നശിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഫെബ്രുവരിയിൽ ദക്ഷിണദേശത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളും വെർജീനിയയിൽ ഹാംടൺറോഡ്സിൽ വച്ചു് ലിങ്കനെ സന്ദർശിച്ചു് സമാധാനത്തിനു വേണ്ടി കൂടിയാലോചന നടത്തി. പക്ഷേ ആലോചന പരാജയപ്പെട്ടു. യുദ്ധം പിന്നെയും തുടർന്നു. യൂണിയൻസൈന്യങ്ങളുടെ വേട്ടയാടലിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാനുള്ള ദക്ഷിണദേശീയരുടെ നിഷ്ഫലശ്രമങ്ങളായിരുന്നു ആ യുദ്ധപരമ്പര. ലീ കോൺഫെഡറേറ്റിന്റെ പ്രധാന പട്ടാളവുമായി ദൃഢവ്രതനായ ഗ്രാന്റിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെടുവാൻ വിഫലശ്രമം നടത്തി. ഏപ്രിൽ ഒൻപതാം തീയതി അപ്പോമാറ്റോക്സ് കോർട്ട്ഹൗസിൽ വച്ചു് ലീ കീഴടങ്ങി. അതൊരു വിചിത്രരംഗമായിരുന്നു. കോൺഫെഡറസിയുടെ സർവസൈന്യാധിപൻ യൂണിയൻസർവസൈന്യാധിപന്റെ മുമ്പിൽ വാളു വച്ചു് കീഴടങ്ങി. അപൂർവദൃശ്യമായ ഒരു രംഗമായിരുന്നു അതു്. പരാജിതനായ ലീ അതിസുന്ദരമായ യൂണിഫോറം ധരിച്ചിരുന്നു. രത്നഖചിതമായ ഒരു ഖഡ്ഗം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഡംബരോചിതമായ വേഷത്തിനു് മോടി കൂട്ടിയിരുന്നു. വിജയിയായ ഗ്രാന്റോ? അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേഷം സാധാരണക്കാരന്റേതായിരുന്നു; വൃത്തി

കെട്ടതും. യുദ്ധകാലത്തിനു മുമ്പുള്ള അമേരിക്കൻ പട്ടാളജീവിതത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു പേരും കുറെ നേരം സംഭാഷണം നടത്തി. അതിനു ശേഷം കീഴടങ്ങലിന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ ഗ്രാന്റ് തന്നെ എഴുതിയുണ്ടാക്കി. ഒരു മാസം കൂഴിഞ്ഞു് ജെഫേഴ്സൺ ഡേവിസിനെ തടവുകാരനായി പിടിച്ചു. മേയ് 26–ാം തീയതി കോൺഫെഡറസിയുടെ അവശേഷിച്ച സൈന്യവും യൂണിയൻ സർവസൈന്യാധിപനു കീഴടങ്ങി; യുദ്ധവും അവസാനിച്ചു.

യുദ്ധം അവസാനിച്ചു. യൂണിയൻ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ യൂണിയനെ രക്ഷിക്കാൻ വലിയ വില കൊടുക്കേണ്ടി വന്നു. അതിൽ ഏറ്റവും വലിയ വില യുദ്ധമവശേഷിപ്പിച്ച എണ്ണമറ്റ പ്രശ്നങ്ങൾക്കായിരുന്നു. 1865–നു ശേഷം യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ ഭരണം ദുർഘടമായിത്തീർന്നു. ആ ഭരണരഥം സുഗമമായി നയിക്കേണ്ട ഒരേ ഒരാൾ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻറായിരുന്നു. കേവലം അജ്ഞാതനായ ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകൻ എന്ന നിലയിൽ നിന്നു് യുദ്ധകാലത്തു് പടി പടിയായി ഉയർന്നു് ദേശീയതലത്തിൽ ഏറ്റവും ഉത്തുംഗമായ പദവിയും അന്തർദേശീയകീർത്തിയും കരസ്ഥമാക്കിയ ആ മനുഷ്യൻ മരിച്ചു. ഏപ്രിൽ 14–ാംതീയതി –ലീ കീഴടങ്ങിയതിന്റെ അഞ്ചാം ദിവസം– ലിങ്കൺ വാഷിംഗ്ടണിലെ ഫോർഡ് തീയേറ്ററിൽ ഒരു നാടകം കണ്ടു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ജോൺവിൽക്സ് ബൂത്തു് എന്ന ഒരു ഭ്രാന്തനായ നടൻ ലിങ്കൺ ഇരുന്ന പ്രത്യേക ബോക്സിൽ (വിശിഷ്ടാതിഥികൾക്കായുള്ള വിശാലമായ ഇരിപ്പിടം) ഇഴഞ്ഞു കയറി പിറകിൽ നിന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിരസ്സിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി നിറയൊഴിച്ചു. ബൂത്തു് നേരെ താഴേയ്ക്കു ചാടി നാടകവേദിയിലൂടെ പുറത്തേക്കു പാഞ്ഞു രക്ഷപ്പെട്ടു. പക്ഷേ അയാളെ പിടികൂടുകയും രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കു ശേഷം വെടി വച്ചു കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ലിങ്കൺ ബോധം തിരിച്ചു കിട്ടിയില്ല. വെടിയേറ്റതിന്റെ അടുത്ത ദിവസം ലിങ്കൺ ദിവംഗതനായി. യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനു് ആ പ്രതിസന്ധിയിൽ അനുപേക്ഷണീയനായിരുന്ന അപ്രതിമനായ ഒരു നേതാവു് ആ രാഷ്ട്രത്തിനു് എന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടു. ലിങ്കന്റെ മരണം ആ ദേശക്കിന്റെ രാജ്യത്തിനുണ്ടാക്കിയ നഷ്ടമെന്തെന്നുള്ളതു് ആഭ്യന്തരസമരത്തിനു ശേഷമുണ്ടായ സംഭവപരമ്പരകൾ വ്യക്തമാക്കും.

15

പുന:സംവിധാനം (1865-77)

ദക്ഷിണദേശം യുദ്ധത്തിനു ശേഷം

യുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടമായപ്പോഴേയ്ക്കും ദക്ഷിണദേശം നിശ്ശേഷം ശിഥിലമായിത്തീർന്നു. കോൺഫെഡറേറ്റ് ഗവൺമെന്റ് തകർന്നു. അതിന്റെ നേതാവ് തടവുകാരനായി. നിയമസമാധാനം തവിടുപൊടിയായി. തെക്കൻ ദേശങ്ങളിലെ ചിലയിടങ്ങളിൽ ആയുധധാരികളായ സാഹസികന്മാർ—സ്വതന്ത്രരാക്കപ്പെട്ട നീഗ്രോകളും, രണ്ടു സൈന്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഒളിച്ചോടിപ്പോന്നവർ, ക്രിമിനൽ പുള്ളികളും, കൊള്ളക്കാർ തുടങ്ങിയവരെല്ലാം ഇവരിൽ ഉൾപ്പെട്ടും—നാട്ടുകാരെ വിറ കൊള്ളിച്ചു. ഉത്തരദേശസൈന്യം ദക്ഷിണദേശഡിസ്ട്രിക്ട്കളിൽ പലതിനെയും തരിശാക്കി. ദക്ഷിണദേശത്തെ ഏറ്റവും സൗന്ദര്യമുള്ള സ്ഥലങ്ങളും അവയിലുൾപ്പെടുന്നു. റിച്ച്മോണ്ട്, ചാൾസ്ടൺ തുടങ്ങിയവയെപ്പോലുള്ള ദക്ഷിണദേശനഗരങ്ങളും ഭാഗികമായി നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. വിജനതയോട് അവഗണന കൂടി ചേർന്നപ്പോൾ എല്ലാം പൂർത്തിയായി. തെക്കൻദേശത്തെ വയലുകളും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. കാടും പടലും അവിടമെങ്ങും പിടിച്ചു കയറി. തെരുവുകളിൽ തൃണങ്ങളും പുല്ലും വളർന്നു. ദക്ഷിണദേശത്തിലെ യുവാക്കന്മാരിലധികവും യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചു. അവശേഷിച്ചവർ നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിരാശരായിക്കഴിയേണ്ടി വന്നു. യുദ്ധം നിമിത്തം ദക്ഷിണദേശത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ജീവിതം താറുമാറായിത്തീർന്നു. വാണിജ്യം സ്തംഭിച്ചു. ഫാക്ടറികളും അടയ്ക്കപ്പെട്ടു. ബാങ്കുകളും നശിച്ചു. റെയിൽറോഡുകളും മിക്കവാറും ഗതാഗതയോഗ്യമല്ലാതായി. റോളിംഗ്സ്റ്റോക്കുകളും എൻജിനുകളും ഉപയോഗശൂന്യമായി. പഞ്ഞി ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന വയലുകളും കാടുകളായി മാറി. ധനികന്മാരായിരുന്ന തോട്ടമുടമകളുടെയും കൃഷിഉടമകളുടെയും ശക്തി നിശ്ശേഷം നശിച്ചു. പള്ളികളെയും പള്ളിക്കുടങ്ങളെയും യുദ്ധം പ്രവർത്തനരഹിതമാക്കി. കൊടുംകാറ്റു കൊണ്ട് ഇടിഞ്ഞു തകർന്നു നശിച്ച നഗരം പോലെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ അതിവേദനയിൽ ദക്ഷിണദേശത്തെ സാമൂഹ്യജീവിതം തകർന്നു തരിപ്പണമായി.

ദക്ഷിണദേശീയർ സംപൂർണമായി പരാജയം അംഗീകരിച്ചു. അമർഷവും വിദ്വേഷവും പിന്നെയും ദീർഘകാലം നീണ്ടു നിന്നു. പക്ഷേ കോൺഫെഡറേറ്റുകൊടി വീണ്ടും ഉയർത്താനുള്ള ഒരു ശ്രമവും പിന്നെ ഉണ്ടായില്ല. ദക്ഷിണ

ദേശീയരിൽ ചിലർ നാട്ടു വീട്ടു. ഭൂരിപക്ഷം പേരും ദക്ഷിണദേശത്തിലെ സാമൂഹ്യജീവിതം പുനഃസംവിധാനം ചെയ്യുവാൻ ഉള്ള ശ്രമത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. തന്റെ അനുയായികൾക്കു് ഒരു മാതൃകയെന്നോണം ലീ വർത്തിച്ചു. ഉത്തരദേശത്തിലെ വൃത്താന്തപത്രങ്ങളിൽ തുടരെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ആക്ഷേപശരങ്ങളും സ്വയം സഹിച്ചു കൊണ്ടു് തന്റെ ശേഷിച്ച ജീവിതകാലം വെർജീനിയയിൽ വാഷിംഗ്ടണിലെ ഒരു കോളേജിന്റെ തലവനെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞു കൂടി. കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന പലരും ഉപജീവനത്തിനു വേണ്ടി ഏതു ജോലിയിലും ഏർപ്പെട്ടു. ഒരു കേണൽ വീട്ടു തോറും നടന്നു് സാധനങ്ങളും വിറ്റു നിത്യജീവിതത്തിനു വകയുണ്ടാക്കി. മറെറാരു ജനറൽ റെയിൽവേയിൽ കൂലിവേലയ്ക്കു ചേർന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ ഒരു ഫലം മാത്രം ദക്ഷിണദേശീയർക്കു് അതു പെട്ടെന്നോ സ്വന്തമനസ്സോടെയോ അംഗീകരിക്കാനാവില്ലായിരുന്നു. അടിമകളുടെ വിമോചനമായിരുന്നു അതു്. ഉത്തരദേശീയരോടു തോന്നിയ അമർഷത്തിന്റെയും വിദ്വേഷത്തിന്റെയും മൂലഹേതു ഈ അസഹിഷ്ണുതയായിരുന്നു താനും. ദക്ഷിണദേശത്തിലെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രധാന ഭാവമായിരുന്ന അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതി. അടിമകളുടെ വിമോചനം ദക്ഷിണദേശത്തെ തൊഴിലാളിസംപ്രദായത്തിന്റെ മുഴുവൻ ശൃംഖലയും തകർത്തു.

ക്രമാനുഗതമായും നിയമാനുസൃതമായും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ തന്നെയും, മുപ്പതു ലക്ഷം നീഗ്രോകളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അതിശക്തമായ ഒരു പ്രശ്നം ആകുമായിരുന്നു. തലമുറതലമുറയായി നിലനിന്നു വന്ന അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയുടെ ക്രൂരതകൾക്കു വിധേയനായിരുന്ന നീഗ്രോ. വിദ്യാഭ്യാസശൂന്യനും പലപ്പോഴും ഉദാസീനനും ആയിരുന്ന അവനു് സ്വയം പ്രതിരോധിക്കേണ്ടതു് എങ്ങനെയെന്നു് അറിഞ്ഞു കൂടായിരുന്നു. അവനു ലഭിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ആഗമനരീതി തന്നെയു. എസ്. ഏ യിലെ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷവും ത്വരിതവും ആയ ഫലമായിരുന്നല്ലോ. ഇതു് നീഗ്രോയ്ക്കു് പല ദോഷങ്ങളും വരുത്തി വെച്ചു. വേല ചെയ്യാതെ വിശ്രമിക്കുവാനുള്ള ദീർഘമായ അവധിക്കാലമാണു് ഇനിയത്തെ ജീവിതമെന്നു കുറെ നീഗ്രോകളും വിശ്വസിച്ചു. കൊള്ളയടിക്കുവാനും കവർച്ച ചെയ്യുവാനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണു് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നു് മറ്റു ചിലർ വിചാരിച്ചു. വളരെപ്പേർ തോട്ടങ്ങളിൽ നിന്നു് നേരെ പുതിയ ജോലി നേടാമെന്ന വ്യാമോഹത്തിൽ നഗരങ്ങളിലേക്കു് പാഞ്ഞു പോയി. സ്വാതന്ത്ര്യം എവ്വിധം ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കണമെന്നതിനെപ്പററി വ്യക്തമായ അറിവു് ആർക്കും തന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു. വിമോചനത്തിന്റെ പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഒരു ഫലം നിയമരാഹിത്യത്തിന്റെ പൊട്ടിപ്പുറപ്പാടായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം നീഗ്രോകളുടെ മരണനിരക്കും വർധിച്ചു. കൊലപാതകങ്ങളും ഇതിൽ ഒരംശം മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ള ദാരിദ്ര്യവും രോഗവുമായിരുന്നു ഇതിൽ ഏറിയ പങ്കും മരണത്തിനും കാരണം. അടിമത്തസംപ്രദായം നീഗ്രോയ്ക്കു് അന്നവും അഭയവും നൽകിയിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം അവനു ഭക്ഷണമോ പാർപ്പിടമോ നൽകുമെന്ന ഉറപ്പു് കൊടുത്തില്ല. ദക്ഷിണദേശത്തെവിടെയും വർണവിദ്വേഷം അവനെ ഭയ

പ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഇരുനൂറിലധികം പതു കൊല്ലത്തെ അടിമത്തം അപ്പാടെ തുടച്ചു മാറ്റാൻ ലിങ്കന്റെ വിളംബരത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു നീചജീവിയായി കരുതി വന്ന നീഗ്രോയെ പഴയ ശീലത്തിൽ നിന്നു് പെട്ടെന്നു് പുറത്തു കടത്താൻ വെള്ളക്കാരനു കഴിഞ്ഞില്ല. നീഗ്രോയെ സമജീവിയായി കരുതുവാൻ അവനു മനസ്സു വന്നുമില്ല. യുദ്ധകാലത്തിനു മുൻപു് അടിമകളെ വിറ്റഴിച്ച ദക്ഷിണദേശീയരായ ലീയെപ്പോലുള്ള ഉൽക്കൃഷ്ടന്മാർ നീഗ്രോയുടെ പദവിയിൽ വന്ന വ്യത്യാസം ഒട്ടൊക്കെ അംഗീകരിച്ചു. എന്നാൽ ദക്ഷിണദേശീയരിൽ ഭൂരിപക്ഷം പേർക്കും തങ്ങളുടെ പഴയ അടിമകളെ സ്വതന്ത്രമനുഷ്യരായി അംഗീകരിക്കുക അസാധ്യമായിരുന്നു. നിർധനരായ വെള്ളക്കാരുടെ സ്ഥിതി ഈ കാര്യത്തിൽ കൃഷിയുടമകളുടെതിനേക്കാളും ദയനീയമായിരുന്നു. യുദ്ധം കൃഷിയുടമകളെ നിശ്ശേഷം തകർത്തു. നീഗ്രോകളെ ആ സ്ഥാനത്തേക്കുയരുന്നതു് അവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നുമില്ല.

Johnson's reconstruction

അനാവശ്യമായ ഈ നീഗ്രോവിരോധത്തിൽ നിന്നായിരുന്നു 1865-ലെ ബ്ലാക്കു് കോഡുകളുടെ ഉത്ഭവം. 1865-ൽ ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളും നിർമിച്ച ഒരു പറ്റം നിയമങ്ങളാണു് ഇവ. ഈ നിയമങ്ങളുടെ പൊതുലക്ഷ്യം, ദക്ഷിണദേശത്തെ വെള്ളക്കാർ നീഗ്രോസ്ത്രീയെ കൽപ്പിച്ചിരുന്ന സ്ഥലത്തു് അവനെ ഒതുക്കി നിർത്തുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. ഈ നിയമങ്ങളും നീഗ്രോയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ ചില അവകാശങ്ങളും നൽകാമെന്നു് അവനു് ഉറപ്പു നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റെല്ലാവിധത്തിലും അവർ നീഗ്രോയോടു് വിവേചനം കാണിച്ചു വെള്ളക്കാരെ നീഗ്രോകൾക്കു വിവാഹം ചെയ്യുകൂടായിരുന്നു. ആയുധങ്ങളും കൊണ്ടു നടക്കുവാനുള്ള അവകാശവും അവർക്കില്ലായിരുന്നു. സ്ഥിരമായ ജോലി അവർക്കുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ചില സ്റ്റേറ്റുകളിൽ കൃഷിജോലിയും ഗാർഹികജോലിയും ഒഴിച്ചു മറ്റെല്ലാ ജോലികളും അവനു വിലക്കപ്പെട്ടവയായിരുന്നു സ്വതന്ത്രരായ അടിമകളുടെ നേരെയുള്ള പെരുമാറ്റത്തിൽ ചില പ്രത്യേകതകളും നൽകുന്ന നിയമങ്ങളും അക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അവയുടെ എല്ലാം പരമമായ ഉദ്ദേശ്യം നീഗ്രോകളെ വെള്ളക്കാരുടെ ശാശ്വതമായ നിയന്ത്രണത്തിൽ നിർത്തുക എന്നതായിരുന്നു. ഈ നിയമങ്ങളും ഉത്തരദേശത്തു് പ്രതിഷേധത്തിന്റെ ഭീഷണശബ്ദങ്ങളുയർത്തി. റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിക്കു് ഇതു് ഒരു ഒന്നാം തരം പ്രചരണവിഷയവും പ്രവർത്തനപരിപാടിയും ആയിത്തീർന്നു.

അടിയന്തിരാവസ്ഥയ്ക്കു് ഒരു താല്ക്കാലികാശ്വാസമെന്ന നിലയിൽ ഇതേ അവസരത്തിൽ സ്വതന്ത്രരായ അടിമകളുടെ പ്രശ്നത്തിനു് സ്വന്തമായ ഒരു പരിഹാര നിർദേശം ഉത്തരദേശീയർ മുന്നോട്ടു വച്ചു. 1865 മാർച്ചിൽ വിമുക്തരുടെ ബ്യൂറോ (Freedmen's Bureau) സ്ഥാപിതമായി. അമേരിക്കൻ യുദ്ധവകുപ്പിന്റെ ഒരു ഓഫീസായാണു് അതു് പ്രവർത്തിച്ചതു്. സ്വതന്ത്രരായിത്തീർന്ന നീഗ്രോകൾക്കു വേണ്ടി ദുരിതാശ്വാസപ്രവർത്തനങ്ങളാണു് ഈ ബ്യൂറോ ചെയ്തു കൊണ്ടിരു

ന്നതു്. 1872 വരെ ഇതു് ഫലപ്രദമായി പ്രവത്തിച്ചു. ദാരിദ്ര്യമനുഭവിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന കറുത്തവരും വെളുത്തവരുമായ ആയിരക്കണക്കിനു് ആളുകൾക്കു് സഹായം എത്തിക്കാനും നീഗ്രോകൾക്കു ജോലി കണ്ടുപിടിച്ചു കൊടുക്കുവാനും ആശുപത്രികളും സ്കൂളുകളും സ്ഥാപിക്കുവാനും ഈ സ്ഥാപനത്തിനു കഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ ഈ ഉദാരീതാശ്വാസപ്രവത്തനങ്ങളെ ദക്ഷിണദേശീയർ ശക്തമായി എതിർത്തു. അതിനുള്ള പ്രധാന കാരണം, റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയുടെ ശക്തിസംഭരണത്തിനും ദക്ഷിണദേശീയരോടു നീഗ്രോകൾക്കുള്ള വെറുപ്പു വർധിപ്പിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിക്കാർ ഈ പ്രവത്തനങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുമെന്നു് അവർ ധരിച്ചതാണു്. എങ്കിലും ഒരു വസ്തുത വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. ആ ബ്യൂറോയുടെ പ്രവർത്തനത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിലധികം പേരും അഴിമതിക്കാരും അസത്യവാദികളും ആയിരുന്നു. റിപ്പബ്ലിക്കൻ പ്രമാണിയായിരുന്ന ഗ്രാൻറു പോലും ആ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ 'അസമർഥരും ആപൽക്കാരികളും' എന്നാണു് ചിത്രീകരിച്ചിരുന്നതു്. ഫ്രീഡ്മാൻസ് ബ്യൂറോ ദക്ഷിണദേശീയർക്കു നിഗ്രോകളോടുണ്ടായിരുന്ന സഹാനുഭൂതി കുറയ്ക്കാനേ സഹായിച്ചുള്ളു.

റാഡിക്കൽസും ആൻഡ്രൂ ജോൺസണും

യുദ്ധാനന്തരമുള്ള പുനരേകീകൃതമായ ഒരു അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രം ലിങ്കന്റെ ഒരു ചിരന്തനസങ്കൽപമായിരുന്നു. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ വ്രണങ്ങൾ വിരോപണം ചെയ്യുവാനുള്ള ആഹ്വാനം അദ്ദേഹം തന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഉൽഘാടന പ്രസംഗത്തിൽ (1865) അമേരിക്കൻ ജനങ്ങളോടായി നടത്തിയിരുന്നു. അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ദാക്ഷിണാത്യരോടു് വിവേകപൂർവവും ഔദാര്യഭരിതവും ആയ അനുനയപരിപാടികൾ സ്വീകരിച്ചു് നിശ്ചയമായും സ്വന്തം സ്വപ്നം സാക്ഷാൽക്കരിക്കുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം താണതരക്കാർക്കും ദുർനയങ്ങൾക്കും മുന്നേറുന്നതിനുള്ള മാർഗം തെളിച്ചു കൊടുത്തു. റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിയിലെ തീവ്രപക്ഷക്കാർ — റാഡിക്കൽസ് — ദാക്ഷിണാത്യരോടു് പ്രതികാരം ചെയ്യുവാൻ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തു. ഔത്തരാഹരുടെ വിജയം റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിയുടെ അധികാരസംരക്ഷണത്തിനുള്ള ഉപാധിയും ഉപകരണവും ആയി ഉപയോഗിക്കുവാനും അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ദാക്ഷിണാത്യർ അവരുടെ വിച്ഛേദനവാദം കൊണ്ടു് വരുത്തി വെച്ച വിനകൾക്കും വിനാശങ്ങൾക്കും യഥാർഥമായ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടവരാണെന്നു് സത്യസന്ധമായി വിശ്വസിച്ച ഒരു വിഭാഗം ആളുകൾ അമേരിക്കയിലുണ്ടായിരുന്നു. അതു പോലെ തന്നെ അമേരിക്കൻ പൗരനുള്ള സകല സ്വാതന്ത്ര്യവും നീഗ്രോവർഗത്തിനു് ഉടനടി അനുഭവയോഗ്യമാക്കണമെന്നു് അഭിലഷിച്ച മറ്റൊരു ജനവിഭാഗവും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ രണ്ടു വിഭാഗക്കാരുടെയും പിൻതുണ റാഡിക്കൽഗ്രൂപ്പിനു് ഒരേ സമയം സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ദാക്ഷിണാത്യരുടെ പുനരുദ്ധാരണവും പുനഃസംവിധാനവും സംബന്ധിച്ച ഈ ഗ്രൂപ്പിന്റെ വീക്ഷണഗതി ഏബ്രഹാം ലിങ്കന്റെതിൽ നിന്നും കടകവിരുദ്ധമായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ നീഗ്രോജനതയ്ക്കു് ആവശ്യ

മായ വിദ്യാഭ്യാസം നൽകി അവരെ അമേരിക്കൻ പൗരതതിയോടൊപ്പം ഉയർത്ത ണമെന്നായിരുന്നു ലിങ്കന്റെ ആത്മാർഥമായ അഭിലാഷം. തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ റിപ്പബ്ളിക്കൻപാർട്ടിക്കു് സ്വതന്ത്രനായ അടിമ വോട്ടു ചെയ്യേക്കുമെന്ന വിശ്വാ സത്തിൽ അവക്കു് വോട്ടവകാശം നൽകണമെന്ന ലക്ഷ്യമേ റാഡിക്കൽ ഗ്രൂപ്പുകാർ ക്കു് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ലിങ്കന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ നീഗ്രോ ഒരു മനുഷ്യജീവിയായി രുന്നു. റാഡിക്കൽഗ്രൂപ്പിൽപ്പെട്ട പലരും നീഗ്രോയെ റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാർട്ടി യുടെ വെറുമൊരു സമ്മതിദായകൻ എന്ന നിലയിലേ കണ്ടിരുന്നുള്ളു.

വൈസ്പ്രസിഡൻറായിരുന്ന ടെന്നസിയിലെ ആൻഡ്രൂ ജോൺസൺ ലി ങ്കന്റെ ചരമത്തെത്തുടന്നു് പ്രസിഡൻറായി. ഒരു ദരിദ്രകുടുംബത്തിലാണു് അ ദ്ദേഹം ജനിച്ചതു്. അതു കൊണ്ടു് സ്വന്തധിഷണയും ഇച്ഛാശക്തിയും മാത്രമേ തന്റെ മാർഗം തെളിക്കാൻ സഹായകമായി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു തയ്യൽക്കാരനായിരുന്ന അദ്ദേഹം. ജോൺസനെ എഴുതാൻ പഠിപ്പിച്ചതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാര്യയായിരുന്നു. ദക്ഷിണദേശീയരും ഡെമോക്രാററിക് പാർട്ടിക്കാരനും ആയതു കൊണ്ടാണു് " വൈസ്പ്രസിഡൻറു് സ്ഥാനാർഥിത്വം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചതു്. റിപ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടിയോടു് എതിർ പ്പുണ്ടായിരുന്നവരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു് പിൻതുണ നൽകുമെന്നു കരുതി. ദരിദ്രരായ വെള്ളക്കാരെ അടിച്ചമർത്തി വച്ചിരുന്ന തോട്ടഉടമകളും പ്രഭുകുല ജാതന്മാരും ആയ ദക്ഷിണദേശീയരെ പരാജയപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയുള്ള തായിരുന്നു ആഭ്യന്തരയുദ്ധം. ഡേവീസ് തുടങ്ങിയ കോൺഫെഡറേഷൻ നേതാക്കന്മാരെ അവസാനമായപ്പോഴും അദ്ദേഹം ശക്തമായി എതിർത്തു. എങ്കിലും നീഗ്രോജനതയോടു് അദ്ദേഹത്തിനു് അത്ര വളരെ ആഭിമുഖ്യമൊന്നു മില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉടമയിലും അടിമകളുണ്ടായിരുന്നു. കറുത്ത വർഗക്കാരെയും വെളുത്തവർഗക്കാരെയും തുല്യനിലയിൽ കരുതുവാൻ അദ്ദേഹ ത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പ്രസിഡൻറുപദത്തിലേയ്ക്കു് ഉയർന്നതിനു ശേഷം ദാക്ഷിണാത്യരോടു് ലിങ്കന്റെ അനുരഞ്ജനനയമാണു് അദ്ദേഹം പിൻതുടർന്നതു്. ഈ സമീപനം റാഡിക്കൽഗ്രൂപ്പുകാരെ രോഷാകുലരാക്കി. ജോൺസണുമായി അവർ ഈ വിഷയത്തിൽ ഏറ്റുമുട്ടി. എതിർപ്പുകളെ അതിജീവിക്കാൻ ലിങ്കനുണ്ടായിരുന്ന കഴിവു് ജോൺസനില്ലായിരുന്നു. വീണ്ടുവിചാരമില്ലാത്ത ഒരു പ്ര സംഗകൻ കൂടിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഡെമോക്രാററിക് കക്ഷിയിൽ നിന്നും കൂറു മാറി റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിയിലേക്കു് വന്നയാളായതു കൊണ്ടു് രണ്ടു കക്ഷികളിൽ നിന്നും സംപൂർണമായ പിൻതുണ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നുമില്ല.

കോൺഗ്രസിൽ റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിയ്ക്കു് നിർണായകമായ ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടാ യിരുന്നു. 1866–ൽ പെട്ടെന്നു് റാഡിക്കൽപക്ഷത്തിനു് റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷി യുടെ മേൽ നിയന്ത്രണം ലഭിച്ചു. ജോൺസന്റെ നയപരിപാടികളെ സ്തംഭിപ്പി ക്കുന്നതിനും പുന:സംവിധാനപരിപാടികളും അവരുടെ ഹിതമനുസരിച്ചു് നട പ്പിലാക്കാനും അവർ കോൺഗ്രസ്സിനെ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി. റാഡിക്കൽപ

ക്ഷത്തിന്റെ നേതാക്കന്മാരും അതിപ്രഗൽഭന്മാരായിരുന്നു. താഡിയസ്സ് സ്റ്റീവൻസും ചാൾസ് സംനറും ആയിരുന്നു അവരിൽ രണ്ടു പ്രമുഖന്മാർ. എഴുപത്തിരണ്ടുകാരനും പരിഹാസപ്രവണനുമായ സ്റ്റീവൻസ് നീഗ്രോജനതക്കു് വോട്ടവകാശം നൽകണമെന്നു് ആത്മാർഥതയോടെ ആവർത്തിച്ചു പറയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനിടയിൽ ദാക്ഷിണാത്യരെ ദാക്ഷിണ്യലേശമെന്യേ തീഷ്ണമായി വിമർശിക്കുകയും ചെയ്യും. സംനറാവട്ടെ കുറ്റവർഗക്കാരും വെളുത്തവർഗക്കാരും തമ്മിലുള്ള സമത്വത്തെപ്പറ്റി സമർഥമായി വാദിക്കും. പ്രഗൽഭനായ ഒരു പ്രാസംഗികനായിരുന്ന സംനർക്കു് തിരഞ്ഞെടുത്ത വാക്കുകൾ കൊണ്ടു് പ്രതിയോഗികളെ വ്രണപ്പെടുത്താൻ അനായാസം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജോൺസനെപ്പറ്റി സംനർ ഒരിക്കൽ ഇങ്ങനെ പരാമർശിച്ചു. ''ഉദ്ധതനും മദോന്മത്തനും ആയ ഒരു മൂഢം. കലിഗ്യൂലായുടെ കുതിര ഇതിലും എത്രയോ ആരാധ്യം'' (കലിഗ്യൂലാ ഭ്രാന്തനായ ഒരു റോമൻ ചക്രവർത്തിയായിരുന്നു. തന്റെ കുതിരയെ അദ്ദേഹം റോമൻ സെനറ്റിലെ ഒരു അംഗമാക്കി. അതിനു സെനറ്റിൽ പ്രവേശനം കൊടുത്തു.) ഉപൈസ്പ്രസിഡന്റായി സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്ത സമയത്തും ജോൺസൺ അൽപം മദ്യം കഴിച്ചിരുന്നു. ഈ ആരോപണത്തിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരിക്കലും വിമുക്തനാവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. യഥാർഥത്തിൽ സന്നിപാതജ്വരത്തിൽ നിന്നു് ഏതാണ്ടു വിമുക്തനായിക്കഴിഞ്ഞപ്പോഴാണു് ജോൺസനു് സത്യപ്രതിജ്ഞാകർമത്തിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ടി വന്നതു്. അതു കൊണ്ടു് ശരീരത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ക്ഷീണം മാറാൻ വേണ്ടി മാത്രം ഒരു പെഗ് മദ്യം അദ്ദേഹം കുടിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ അപ്പോഴത്തെ ശാരീരികസ്ഥിതിക്കു് അതു തന്നെ അമിതമായി. അങ്ങനെ സദസ്യർ ജോൺസൺ മദ്യപിച്ചതായി മനസ്സിലാക്കുകയും സംനർ ഈ സംഭവത്തെ ശരിക്കും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. സ്റ്റീവൻസിനു് ദക്ഷിണദേശക്കാരായ വെള്ളക്കാരെ അങ്ങേയറ്റം വെറുപ്പായിരുന്നു. സംനർ നീഗ്രോജനതയെ വെള്ളക്കാർക്കു സമന്മാരായി ഉയർത്തണമെന്ന കാര്യത്തിൽ ദൃഢവ്രതനായിരുന്നു. ജോൺസന്റെ പുനഃസംവിധാനപരിപാടികളെ അവർ രണ്ടു പേരും സംയുക്തമായി നിന്നു് എതിർത്തു പരാജയപ്പെടുത്തിയതു് കോൺഗ്രസ്സിലെ അവരുടെ സ്വാധീനശക്തി കൊണ്ടായിരുന്നു. പകരം സ്റ്റീവൻസിന്റെ പദ്ധതി കോൺഗ്രസ് അംഗീകരിച്ചു. സ്റ്റീവൻസിന്റെ ഈ പദ്ധതി ദക്ഷിണദേശത്തെ തോട്ടമുടമകളുടെ ശക്തി നിശ്ശേഷം അസ്തമിപ്പിച്ചു. ദക്ഷിണദേശം സൈനികഭരണത്തിനു വിധേയമാക്കിക്കൊണ്ടു് നീഗ്രോകൾക്കു് സമ്മതിദാനാവകാശം നൽകിയതിലൂടെയാണു് ഇതു് സാധിച്ചതു്.

യുദ്ധത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ വച്ചു തന്നെ പുനഃസംവിധാനപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് ലിങ്കൺ ആരംഭിച്ചിരുന്നു. വീണ്ടെടുത്ത പ്രദേശങ്ങളുടെ സംവിധാനത്തിനു വേണ്ടി 1863–ൽ ഒരു പ്ലാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. വീണ്ടെടുക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലേക്കും ആ പരിപാടി പിന്നീടു് വിജയകരമായി വ്യാപിപ്പിച്ചു. ഒരു പ്രദേശത്തെ വോട്ടവകാശമുള്ള ആളുകളിൽ (1860–ലെ തിരഞ്ഞെടു

പ്പിലെ കണക്കായിരുന്നു അതിനു് ആധാരം) പത്തു ശതമനം പേർ യൂണിയനോടുള്ള ക്ഷേതിവിശ്വാസപ്രതിജ്ഞ എടുക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായാൽ ആ പ്രദേശത്തു് ഒരു സിവിൽ ഗവണ്മെൻറു് സ്ഥാപിക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു പുന:സംവിധാന പരിപാടിയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യവസ്ഥ. ഈ പത്തുശതമാനപദ്ധതിയെ സ്റ്റീവൻസും മറ്റു കോൺഗ്രസ് നേതാക്കന്മാരും കഠിനമായി എതിർത്തു. അർക്കാൻസസിലെയും ടെന്നസിയിലെയും ഭാഗങ്ങളും ഈ പത്തു ശതമാനപദ്ധതി സ്വീകരിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ പ്രതിനിധികൾക്കു് പ്രവേശനാവകാശം നൽകാൻ കോൺഗ്രസ് തയ്യാറായില്ല. 1865 മേയ് മാസത്തിൽ—അപ്പോഴും കോൺഗ്രസ് സമ്മേളനം നടക്കുന്ന ഘട്ടമല്ലായിരുന്നു— ജോൺസൻ പുന:സംവിധാനനടപടികളും വീണ്ടും ആരംഭിച്ചു. കലാപത്തിൽ പങ്കെടുത്ത പ്രധാനികളും മുൻ കോൺഗ്രസ് നേതാക്കന്മാരും അമേരിക്കൻ സായുധസേനയിലെ ഓഫീസർമാരും ഒഴികെയുള്ളവർക്കെല്ലാം പൊതുമാപ്പു് നൽകിയിരിക്കുന്നതായി ഒരു വിളംബരം അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ചു. അതിനു ശേഷം ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ യൂണിയനോടു കൂറുള്ള ഇതരപൗരന്മാർക്കു് സ്വന്തം ഗവണ്മെൻറുകളിലേയ്ക്കും കോൺഗ്രസ്സിലേയ്ക്കും സ്വന്തം പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തയക്കുവാനുള്ള അവകാശം അനുവദിച്ചു കൊടുത്തു. ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം ഈ വിധം തിരഞ്ഞെടുപ്പു നടന്നു. മിസിസിപ്പിസംസ്ഥാനമൊഴികെയുള്ള എല്ലാ ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളും അടിമത്തവ്യവസ്ഥ നിർമാർജനം ചെയ്തു കൊണ്ടുള്ള ഭരണഘടനയുടെ പതിമൂന്നാം ഭേദഗതി ആ വിധം സ്ഥിരീകരിച്ചു. 1865 ആയപ്പോഴേക്കും ദക്ഷിണദേശത്തു് അങ്ങനെ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട സ്വന്തം ഗവണ്മെൻറുകൾ രൂപം കൊണ്ടു. അവിടെയെല്ലാം പുന:സംവിധാനപ്രക്രിയയും സമാരംഭിച്ചു.

പക്ഷേ യഥാർഥസമരം അപ്പോഴും ആരംഭിച്ചിരുന്നില്ല. കോൺഗ്രസ് ഡിസംബറിൽ ചേർന്നു. സ്റ്റീവൻസ് നായകത്വം കയ്യേറ്റു. ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട പ്രതിനിധികൾക്കു് കോൺഗ്രസ് പ്രവേശനാവകാശം നിഷേധിച്ചു. കോൺഗ്രസിൻെറതായ പുന:സംവിധാനനടപടികൾ ആവിഷ്ക്കരിക്കുന്നതിനു് ഒരു 'ജോയിൻറു് കമ്മിറ്റിയെ' കോൺഗ്രസ് നിയോഗിച്ചു. ജോൺസണുമായുള്ള യഥാർഥപോരു് അടുത്ത വർഷം (1866) ആണു് ആരംഭിച്ചതു്. കോൺഗ്രസ് പൗരാവകാശനിയമം (Civil Rights Act) പാസ്സാക്കി. വർണവിവേചനം കൂടാതെ എല്ലാ പൗരന്മാർക്കും സിവിൽ അവകാശങ്ങളും തുല്യമായി നൽകുന്നതിനുള്ള നിയമമായിരുന്നു അതു്. ജോൺസൺ ഈ നിയമം വീറോടെ ചെയ്തു. പ്രസിഡൻറിൻെറ വീറോടെയുള്ള പ്രയോഗത്തെ നിഷേധിച്ചു കൊണ്ടു് കോൺഗ്രസ് ഈ നിയമം വീണ്ടും പാസ്സാക്കി. പുന:സംവിധാനത്തിനു വേണ്ടി നിയോഗിച്ച കമ്മിറ്റി ഭരണഘടനയുടെ പതിന്നാലാമത്തെ ഭേദഗതി, ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. ദാക്ഷിണാത്യരുടെ മേൽ ആധിപത്യമുറപ്പിക്കുന്നതിനു് റാഡിക്കൽ ഗ്രൂപ്പു് കരുപ്പിടിപ്പിച്ച നിശിതമായ ആയുധമായിരുന്നു ഈ ഭേദഗതി. കരിനിയമങ്ങളുടെ കഴുത്തിനു് നേരെയാണു് ഈ കൊടുവാൾ ആദ്യം ഉയർന്നതു്. എന്തെങ്കിലും കാരണവശാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു

പൗരനു് സമ്മതിദാനാവകാശം നിഷേധിക്കപ്പെട്ടന്ന പക്ഷം ആ സംസ്ഥാനത്തിലെ പ്രതിനിധികളുടെ സംഖ്യ ആനുപാതികമായി ആ സംസ്ഥാനത്തിനു് നഷ്ടപ്പെടുമെന്നായിരുന്ന അതിലെ ഒരു വ്യവസ്ഥ. കലാപത്തിനു നേതൃത്വം വഹിച്ച ആളുകൾക്കും സിവിൽഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും സൈനികഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും കോൺഗ്രസിന്റെ കവാടം അതു് അടച്ചു. എന്നാൽ അതിലെ ഒന്നാം വകുപ്പായിരുന്ന അതിപ്രധാനം. അമേരിക്കയിൽ ജനിച്ചവരോ പൗരത്വം സമ്പാദിച്ചവരോ ആയ എല്ലാ ആളുകളും ഈ വകുപ്പനുസരിച്ചു് അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരാണു്. പൗരന്മാരുടെ പ്രത്യേക അവകാശങ്ങളും പദവികളും പരിരക്ഷണവ്യവസ്ഥകളും പരിമിതപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു നിയമവും ഒരു സ്റ്റേറ്റും നിർമിക്കുവാൻ പാടില്ല എന്നും അതു് കർശനമായി ശാസിച്ചു. വ്യക്തിയുടെ ജീവനും സ്വാതന്ത്ര്യവും സ്വത്തും അപഹരിക്കുന്നതിനു് ഒരു സ്റ്റേറ്റിനും അധികാരമില്ലെന്നും നിയമത്തിന്റെ സംരക്ഷണം സകലർക്കും സമമായി അവകാശപ്പെട്ടതാണെന്നും അതു് അസന്ദിഗ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി. ദക്ഷിണാത്യരായ നേതാക്കന്മാരെ അധികാരത്തിൽ നിന്നും അകറ്റി നിർത്തുന്നതിനും നീഗ്രോജനതയ്ക്കു ശാശ്വതമായ പരിരക്ഷണം നൽകുന്നതിനും വേണ്ടിയാണു് ഈ ഭേദഗതി അവതരിപ്പിച്ചതു്. ഈ നിയമഭേദഗതി ആത്മാഭിമാനഭഞ്ജകമാണെന്നു് വിശ്വസിച്ച ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം ഇതിനെ നിശിതമായി എതിർത്തു. അവ ഈ ഭേദഗതി നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ വേനൽക്കാലത്തു് മെംഫിസിലും ന്യൂ ഓർലിയൻസിലും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട നീഗ്രോജനതയ്ക്കെതിരായ രാക്ഷസീയകലാപങ്ങളും ദക്ഷിണദേശത്തു് നിർദ്ദാക്ഷിണ്യമായ നടപടികളും കൈക്കൊള്ളേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത ഔത്തരാഹരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. 1866 ശരല്ക്കാലത്തു് നടന്ന കോൺഗ്രസിന്റെ ദ്വൈവാർഷികതിരഞ്ഞെടുപ്പു് മൽസരങ്ങളും ഒരു പ്രശ്നത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു കൊണ്ടല്ലെങ്കിലുമായിരുന്നു. ജോൺസന്റെ പുനഃസംവിധാനപദ്ധതിയും കോൺഗ്രസിന്റെ പുനഃസംവിധാനപദ്ധതിയും തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലായിരുന്നു ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ നടന്നതു്. ജോൺസൺ രാജ്യമാകെ സഞ്ചരിച്ചു് ജനക്കൂട്ടത്തോടു് ''സ്റ്റീവൻസിനെ കഴുവിലേറ്റുക'' എന്നാക്രോശിച്ചു കൊണ്ടു് നിരുത്തരവാദപരവും അന്തസ്സാറ്റതുമായ ഭാഷയിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളും പ്രതിയോഗികളുടെ വിജയത്തിനു വഴിതെളിച്ചു. അങ്ങനെ റാഡിക്കൽഗ്രൂപ്പുകാർ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വിജയികളായി. ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഗവണ്മെൻറുകളെ സംഹരിക്കുക, ജോൺസനെ തകർക്കുക ഈ രണ്ടു ലക്ഷ്യമേ റാഡിക്കൽഗ്രൂപ്പിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ആദ്യത്തെ ലക്ഷ്യം സാധിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി 'ഒന്നാം പുനഃസംവിധാനനിയമം' അവർ പാസ്സാക്കി. അതു വഴി ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ഗവണ്മെൻറുകളെ നീക്കം ചെയ്തു തൽസ്ഥാനങ്ങളിൽ 20000 സൈനികരുടെ പിൻബലമുള്ള സൈനികഗവർണർമാരെ നിയമിച്ചു. നീഗ്രോജനതയെക്കൂടി ഉൾപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് സൈനികഗവർണർമാർ പുതിയ സമ്മതിദായകപ്പട്ടിക തയ്യാറാക്കി. പതിനാലാം ഭരണഘടനാഭേദഗതി അംഗീകരിക്കുന്നതിനും

സ്ഥിരീകരിക്കുന്നതിനും തയ്യാറായ പുതിയ സംസ്ഥാനഗവണ്മെന്റുകളെ (തിര ഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട) തുടർന്നു ഭരണം നടത്തുന്നതിനു സൈനികഗവർണർമാർ സമ്മതിച്ചു. മൂന്നു സംസ്ഥാനങ്ങളൊഴികെ മറ്റുള്ളവയെല്ലാം 1868–നകം പതിനാലാം ഭേദഗതി സ്വീകരിച്ചു. 1870–ൽ മിസിസിപ്പി, ടെക്സാസ്, വെർജീനിയ എന്നീ ശേഷിച്ച സംസ്ഥാനങ്ങളും ഭേദഗതി അംഗീകരിച്ചു. അതോടെ മൂന്നു കൊല്ലക്കാലമായി നിലനിന്നു വന്ന സൈനികഭരണത്തിൽ നിന്നും ദക്ഷിണ സംസ്ഥാനങ്ങളും മുഴുവനും മോചിതമായി.

ഇതിനിടെ ജോൺസനെ തേജോവധം ചെയ്ത് സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങളും സ്റ്റീവൻസും റാഡിക്കൽഗ്രൂപ്പുകാരും ചേർന്നു നടത്തുകയായിരുന്നു. പ്രസിഡൻറിനെ ഇംപീച്ച് ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വ്യവസ്ഥ ഭരണഘടനയിലുണ്ട്. രാഷ്ട്രത്തിനു് എതിരായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ പേരിൽ കുറ്റം ചുമത്തി സെനറ്റു മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കി വിചാരണ ചെയ്യാവുന്നതാണു്. ഇങ്ങനെ വിചാരണ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള അധികാരം സെനറ്റിനു മാത്രമേ ഉള്ളു താനും. എന്നാൽ ഹാജരുള്ള സെനറ്റംഗങ്ങളിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം അംഗങ്ങളുടെ അംഗീകാരത്തോടു കൂടിയേ ഒരു ആളിനെ കുറ്റവാളിയാക്കി ശിക്ഷിക്കാനാവുകയുള്ളു. കുറ്റവിചാരണയ്ക്കു വിധേയനാക്കി ജോൺസനെ പുറത്താക്കാനായിരുന്നു സ്റ്റീവൻസിന്റെയും കൂട്ടരുടെയും പ്ലാൻ. ഈ ഉദ്യമത്തിൽ അവർ വിജയിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ സെനറ്റിന്റെ പ്രസിഡൻറായ ബെൻവെയിഡ് നിയമാനുസൃതം പ്രസിഡൻറായിത്തീരുകയും യു. എസ്. ഏ യുടെ ഭരണാധികാരം സംപൂർണമായി അവരുടെ പിടിയിൽ ഒതുങ്ങുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. ആദ്യം അവർ ടെന്യുവർ ഓഫ് ഓഫീസ് ആക്ട് എന്ന ഒരു നിയമം പാസ്സാക്കിയെടുത്തു. ഇതനുസരിച്ച് സെനറ്റിന്റെ അനുവാദം കൂടാതെ പ്രസിഡൻറിനു സ്വന്തം മന്ത്രിമാരിലാരെയും ഡിസ്മിസ് ചെയ്യുവാൻ നിവർത്തി ഇല്ലാത്ത നില സംജാതമായി. ഭരണഘടനയനുസരിച്ച് ഈ വിധമൊരു നിയമം പാസ്സാക്കുവാൻ കോൺഗ്രസിനധികാരമുണ്ടോ എന്ന ഒരു പ്രശ്നം ഉന്നീതമായി. കാബിനറ്റ് രഹസ്യം റാഡിക്കൽ ഗ്രൂപ്പുകാർക്കായി ചോർത്തിക്കൊടുത്തു എന്ന കാരണത്താൽ യുദ്ധകാര്യവകുപ്പു സെക്രട്ടറിയായ സ്റ്റാൻറനെ ഡിസ്മിസ് ചെയ്യാൻ ഉത്തരവിട്ടു കൊണ്ട് ഈ നിയമത്തെ ജോൺസൺ ധിക്കരിച്ചു. സ്റ്റാൻറൺ പുറത്തു പോകാൻ വിസമ്മതിച്ചു. റാഡിക്കൽഗ്രൂപ്പുകാർ ജോൺസനെ കുറ്റവിചാരണയ്ക്കു വിധേയനാക്കി. കുറ്റവിചാരണയിൽ റാഡിക്കൽ ഗ്രൂപ്പ് ജയിക്കുമെന്നു ഘട്ടം എത്തി. 1868 മേയിൽ ഇംപീച്ച്മെൻറിന്റെ അവസാനത്തിൽ സെനറ്റംഗങ്ങളുടെ വോട്ടെടുപ്പ് നടന്നു. സെനറ്റിലെ ഹാജരുള്ള അംഗങ്ങളുടെ സംഖ്യ 54 ആയിരുന്നു. ഇംപീച്ച്മെൻറിനു അനുകൂലമായി മുപ്പത്തിയഞ്ചു പേരും പ്രതികൂലമായി പത്തൊൻപതു പേരും വോട്ടു ചെയ്തു. സത്യസന്ധതയും നീതിബോധവും നിശ്ശേഷം കൈവിട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഏഴു റിപ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടി അംഗങ്ങളും ഈ പത്തൊൻപതു പേരിൽ പെട്ടിരുന്നു. കുറ്റവിചാരണപ്രകാരം ജോൺസനെ കുറ്റവാളിയായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനു് ഒരു വോട്ടിന്റെ കുറവുണ്ടായി. ഇംപീച്ച്മെൻറിനു മൂന്നിൽ

രണ്ടു ഭാഗം വോട്ടു ലഭിച്ചില്ല. നിരാശാനിർഭരനായ സ്റ്റീവൻസ് ആഗസ്റ്റു മാസത്തിൽ മരിച്ചു.

1868–ലെ പ്രസിഡൻറുതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജനറൽ യുളീസസ് എസ്. ഗ്രാൻറ് വിജയിച്ചു. റിപ്പബ്ലിക്കൻ സ്ഥാനാർഥിയായി മൽസരിച്ച ഗ്രാൻറിനു നീഗ്രോ ജനതയുടെ പിൻതുണ വേണ്ടപോലെ ലഭിച്ചിരിക്കണം. ജോൺസൺ ഏറെറവും നിർഭാഗ്യവാനായ ഒരു പ്രസിഡൻറായിരുന്നെങ്കിലും സീവാർഡ് സെക്രട്ടറി ഓഫ് സ്റ്റേററായി ജോലിയിലിരുന്നിടത്തോളം കാലം ജോൺസൺറെ വിദേശകാര്യനയം ഒരു വിജയമായിരുന്നു. അന്നത്തെ പ്രധാനമായ നേട്ടം അലാസ്ക 1867–ൽ റഷ്യക്കാരുടെ പക്കൽ നിന്നു് അമേരിക്കയ്ക്കു് വിലക്കു വാങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നുള്ളതാണു്. എഴുപത്തിരണ്ടു ലക്ഷം ഡോളറായിരുന്ന അലാസ്കയ്ക്കു അമേരിക്ക കൊടുത്ത വില. ഹവായിക്കു് പടിഞ്ഞാറുവശത്തുള്ള മിഡ്വേദ്വീപുകളും അമേരിക്ക പിടിച്ചെടുത്തതിൻറെയും ഉത്തരവാദിത്വം സീവാർഡിനാണു്. യു. എസ്. ഏയുടെ സമുദ്രാന്തരസാമ്രാജ്യവികസനത്തിലെ ആദ്യത്തെ കാൽവയ്പായിരുന്നു അതു്. ചൈനയുമായി ജോൺസൺഗവണ്മെൻറു് ഒരു സൗഹാർദ്ദഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കിയതും ഫ്രാൻസിലെ നെപ്പോളിയൻ മൂന്നാമനു് മെക്സിക്കോആക്രമണത്തിൽ നിന്നും അവസാനമായി പിൻതിരിപ്പിച്ചതും സീവാർഡിൻറെ ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നടന്ന മറ്റു സംഭവങ്ങളാണു്.

നീഗ്രോപുനഃസംവിധാനകാലം (1868 – 77)

മുഴുവൻ കോൺഫെഡറേറു് സ്റ്റേററുകളിൽ റാഡിക്കൽറിപ്പബ്ലിക്കൻഗവണ്മെൻറുകളും അധികാരത്തിലിരുന്ന ഹ്രസ്വമായ കാലഘട്ടത്തെയാണു് നീഗ്രോപുനഃസംവിധാനകാലമായി അറിയപ്പെടുന്നതു്. വ്യക്തമായ വ്യത്യാസങ്ങളോടെ വിവിധസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഈ സംവിധാനപ്രക്രിയ 1868 മുതൽ 1877 വരെ നിലനിന്നു. ഗവണ്മെൻറിൻറെ സംപൂർണമായ നിയന്ത്രണം നീഗ്രോകൾക്കു മാത്രമായി ഒരു സംസ്ഥാനത്തിലും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട നിയമസഭയിൽ നീഗ്രോകൾക്കു ഭൂരിപക്ഷമുണ്ടായിരുന്ന ഏക സംസ്ഥാനം സൗത്തു് കരോലീന ആയിരുന്നു. ആ ഭൂരിപക്ഷവും അധികനാൾ നിലനിന്നില്ല. താരതമ്യേന വളരെ ചുരുക്കം നീഗ്രോകളേ അവിടെയും ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ പുതിയ ഗവണ്മെൻറുകളെല്ലാം മുൻകാലത്തെ അടിമകളുടെ പിൻബലത്തിലാണു് നിലനിന്നിരുന്നതു്. വിദ്യാഭ്യാസശൂന്യരായിരുന്ന ഈ അടിമകളിലധികം പേരും. സമ്മതിദാനാവകാശം ആയിരുന്ന അവരുടെ ആകെയുള്ള സ്വത്തു്. ഗവണ്മെൻറുകൾക്കു് പിൻബലം നൽകിയ മറെറാരു വിഭാഗം ഉത്തരസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും വന്ന കയറിയ അവസരസേവകന്മാരും ഭാഗ്യാന്വേഷികളുമായിരുന്നു. മുൻകാലത്തു് സൈന്യസേവനം ചെയ്തവരും നീഗ്രോകളെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കാൻ വന്നവരും ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ബിസിനസ്സു ചെയ്യാൻ വന്നവരും ആ വിഭാഗ

ത്തിൽ ഉറപ്പെട്ടിരുന്നു. യൂണിയൻ ഗവണ്മെൻറിനോട് കൂറില്ലാത്തവരെന്നു പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന വേറൊരു വിഭാഗവും തദ്ദേശഗവണ്മെൻറുകൾക്ക് പിൻതുണ നൽകുവാൻ സന്നദ്ധരായിരുന്നു. എന്നാൽ തുടക്കം മുതലേ പഴയ കോൺഫെഡറേറ്റുകളുടെ ആഗ്രഹം പുതിയ ഗവണ്മെൻറുകളെ കഴിയുന്നത്ര വേഗം തുടച്ചു മാറ്റണമെന്നായിരുന്നു. നീഗ്രോകളുടെ പുന:സംവിധാനം ഭാരിച്ച പണച്ചെലവുള്ള ഒരു പദ്ധതിയായിരുന്നു. സാഹചര്യങ്ങളും അതിനു അനുകൂലമല്ലായിരുന്നു. സാധനങ്ങളുടെ വില കുതിച്ചു കയറുന്ന കാലഘട്ടം. വർധമാനമായി വന്ന നികുതിയുടെ ദുർവഹഭാരം. അഴിമതിയും കൈക്കൂലിയും അഴിഞ്ഞാടിയ അവസരം. ദക്ഷിണകരോലീനയിലെ നിയമസഭാംഗങ്ങളും ഗവണ്മെൻറ് ചെലവിൽ സ്പെഷ്യൽ റെസ്റ്റോറൻറുകളിൽ നിന്നും വില കൂടിയ മദ്യവും വിഭവസമൃദ്ധമായ ഭക്ഷണവും കഴിച്ചു പോന്നു. അവിടത്തെ സ്പീക്കർക്ക് കുതിരപ്പന്തയത്തിൽ തോറ്റു പോയതിനു നഷ്ടപരിഹാരമായി ആയിരം ഡോളർ സ്റ്റേറ്റ് ഖജനാവിൽ നിന്നു നൽകുവാൻ നിയമസഭാംഗങ്ങളും അനുവദിച്ചു. ലൂയിസിയാനയിലെ ഗവർണർ നാലു കൊല്ലത്തെ ഭരണത്തിനിടയ്ക്ക് 500000 ഡോളർ പിരിച്ചെടുത്തു. പ്രത്യുപകാരം മൽസരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന റെയിൽറോഡുകമ്പനികളും അഴിമതിയും കൈക്കൂലിയും കൊടികുത്തി വാഴുന്നതിനു സഹായിച്ചു. വെള്ളക്കാരും നീഗ്രോകളും മൻകോൺഫെഡറേറ്റുകളും എല്ലാം അഴിമതിയുടെ മൽസരഓട്ടത്തിൽ ഒന്നാം സമ്മാനം നേടുവാൻ വ്യഗ്രത കൊള്ളുകയായിരുന്നു. ഗ്രാൻറിൻറെ ഭരണകാലത്തു് ഉത്തര സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ സ്ഥിതി ഇതിലും കഷ്ടതരമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ദു:സ്ഥിതിക്ക് ഒരു മറുവശം കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. നിർമാണപരമായ പല പ്രവർത്തനങ്ങളും സംസ്ഥാനതലത്തിൽ ഈ കാലത്തു് നടന്നു. പുതിയ റോഡുകളും പാലങ്ങളും റെയിൽറോഡുകളും പബ്ലിക്കാവശ്യത്തിനുള്ള കെട്ടിടങ്ങളും ഉണ്ടായി. ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇടംപ്രഥമമായി പബ്ലിക്ക് സ്കൂൾപദ്ധതി നടപ്പിൽ വന്നതു് ഇക്കാലത്തായിരുന്നു. ഇതിനെല്ലാമുപരി മുൻകാലത്തെ അടിമകളുടെ ഉടമകൾക്കെതിരായി പ്രതികാരപരമായ നിയമങ്ങളും ഒന്നും നടപ്പിലാക്കിയില്ല എന്നുള്ളതു് നീഗ്രോസംപ്രധാനത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അഭിനന്ദനാർഹമായ കാര്യമാണു്.

എന്നാൽ ഈ നിർമാണപ്രവർത്തനങ്ങളും അധികകാലം നീണ്ടു നിന്നില്ല. പ്രതിപക്ഷം വെള്ളക്കാരുടെ മേധാവിത്വം പുന:സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ആണു് നില കൊണ്ടതു്. അവർ ആ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു വേണ്ടി ഡെമോക്രാററിക് കക്ഷിയെ വീണ്ടും സുശക്തമായി സംഘടിപ്പിച്ചു. എട്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരം 1875-ൽ വീണ്ടെടുത്തു. ഫ്ലോറിഡ, ദക്ഷിണകരോലീന, ലൂയിസിയാന എന്നീ മൂന്നു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ മാത്രം റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിയോടുള്ള വിദ്വേഷം ദിനംപ്രതി വർധിച്ചു വന്നു. അവർ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ കാണിച്ച വൻചതികളിൽ വെറുപ്പു തോന്നിയ ഒരു വലിയ വിഭാഗം ഡെമോക്രാററിക് കക്ഷിയെ പിൻതാങ്ങി. ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ നിന്നും അകാരണമായി പിരിച്ചുവിട

പ്പെട്ടവരും കൂട്ടംകൂട്ടമായി ഡെമോക്രാററിക്കക്ഷിയിലേക്ക് പോന്നു. നീഗ്രോജനതയും രാഷ്ട്രീയത്തിൽ സജീവമായി പ്രവത്തിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. റിപ്പബ്ലിക്കൻ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകന്മാർ നീഗ്രോകളുടെ നേരെ ക്രൂരമാംവിധം അക്രമം അഴിച്ചു വിട്ടു. ഫെഡറൽഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഈ പൈശാചികതയ്ക്കു അരു നിന്നു. ടെന്നസിസംസ്ഥാനത്തു് കുക്ലക്സ് ക്ലാൻ (Kuklux Klan) എന്ന പേരിൽ ഒരു ഭീകരസംഘടന ഉടലെടുത്തതു് ആ ഘട്ടത്തിലായിരുന്നു. നീഗ്രോജനതയെ സംഘം ചേർന്നു് ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു അവരുടെ പ്രധാനപരിപാടി. 1867–ൽ അവർ സുസംഘടിതരായി മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. തെക്കൻസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ നേതാക്കന്മാർ ഈ അക്രമസംഘത്തിനു് രഹസ്യമായും പരസ്യമായും പിൻതുണ നൽകി. രാത്രികാലങ്ങളിൽ കുക്ലക്സ്ക്ലാനിൽ പെട്ടവർ നീഗ്രോകളുടെ ക്യാമ്പുകളും കയ്യേറി നീഗ്രോകളെ ചാട്ടവാറു കൊണ്ടു് നിർദയമായി അടിച്ചു. പലരെയും അവിടവിടെ കെട്ടിത്തൂക്കി. വോട്ടു ചെയ്യാൻ പുറത്തിറങ്ങുന്ന പക്ഷം അവരെ കൂട്ടമായി കൊല ചെയ്യുമെന്നു ഭയപ്പെടുത്തി. കുക്ലക്സ്ക്ലാനെ നിർവീര്യരാക്കുന്നതിനു് കോൺഗ്രസ് കർശനമായ നിയമങ്ങളും പാസ്സാക്കി. ഫെഡറൽ സൈന്യവും കോടതികളും ചേർന്നു് പ്രസ്തുത നിയമങ്ങളും നടപ്പാക്കി. 1871 ആയപ്പോഴേക്കും അവരുടെ പ്രത്യക്ഷമായ ശക്തി അസ്തമിച്ചു. എങ്കിലും മിസിസിപ്പി സംസ്ഥാനത്തു് ഡെമോക്രാററിക്കക്ഷി തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജയിച്ചു.

നീഗ്രോപുനഃസംവിധാനശ്രമങ്ങളും നിശ്ശേഷം തകർന്നതിനു കാരണം ഉത്തരദേശീയരുടെ വിചാരഗതിയിൽ വന്ന വ്യത്യാസമായിരുന്നു. 1870–ഓടു കൂടി യുദ്ധകാലകാലുഷ്യങ്ങളും തീരെ അസ്തമിച്ചു. രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു നിന്നും റാഡിക്കൽ നേതാക്കന്മാർ അപ്രത്യക്ഷരായി. റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിയിൽ പെട്ടവരിൽ പലർക്കും തങ്ങളുടെ പേരിൽ ദക്ഷിണദേശത്തു നടന്നവയോടു വെറുപ്പായിരുന്നു. ഡെമോക്രാററിക് കക്ഷിയുടെ ശക്തിസംഭരണം അതിദ്രുതമായി മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പുനഃസംവിധാനനിയമങ്ങളെ വിമർശനബുദ്ധിയോടെ സുപ്രീംകോടതി വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. സർവോപരി വ്യാപാരരംഗത്തു് പ്രവത്തിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നവർക്കു് ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ സമാധാനവും ശാന്തിയും ആണു് വേണ്ടിയിരുന്നതു്. കലാപവും അസ്വാസ്ഥ്യവും വളരുന്നിടത്തു് മൂലധനം മുടക്കുന്നതു് അപകടകരമാണെന്നു് അവർക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിനു ശേഷം ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ സൈനികത്താവളങ്ങളുടെ എണ്ണം തീരെ കുറഞ്ഞു. പുതിയ ഗവണ്മെൻറുകളും അധികാരത്തിൽ വന്നപ്പോഴും ഫെഡറൽ സൈന്യത്തിന്റെ സാന്നിധ്യം സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ആവശ്യമില്ലാതായിത്തീർന്നു. 1870 കളുടെ മധ്യമായതോടെ പുനഃസംവിധാനകാലഘട്ടം അവസാനിച്ചതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളും തെക്കും വടക്കും ഒരു പോലെ പ്രകടമായി.

ഗ്രാന്റിന്റെ ഭരണം (1869–77)

ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലത്തെ അതിപ്രശസ്തനായ ഒരു സൈനികമേധാവിയായി

രുന്ന യുളീസസ് ഗ്രാന്റ്. സമരരംഗത്തു് അദ്ദേഹം ജയക്കൊടി നാട്ടി. എന്നാൽ ഭരണരംഗത്തു് ആ കൊടി അദ്ദേഹത്തിനു താഴ്ത്തിക്കെട്ടേണ്ടതായി വന്നു. തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു മുമ്പുള്ള കാലങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം യാതൊരു താൽപര്യവും പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. , ഒരു പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹം വോട്ടു രേഖപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുള്ളു. സമകാലികരാഷ്ട്രീയപ്രശ്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അദ്ദേഹം ഒരു അനഭിജ്ഞനായിരുന്നു. മനുഷ്യരെ വിവേചിച്ചറിയുവാൻ വേണ്ട കഴിവു് അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. ചുറ്റുപാടും നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാർട്ടിയജമാനന്മാരുടെ ഒരു ഇഷ്ടതോഴൻ മാത്രമായിരുന്ന യുളീസസ് ഗ്രാന്റ്. പ്രസിഡൻറിന്റെ പദവിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. അധികാരം കയ്യടക്കി വക്കണമെന്നേ അവർക്കു് ഉദ്ദേശ്യമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പാർട്ടിയുടെ യജമാനന്മാർ വലിയ കുബേരന്മാരും മുതലാളിമാരും ആയി ഒത്തു ചേർന്നു. വ്യാപാരത്തിന്റെയും വ്യവസായത്തിന്റെയും ഗതാഗതത്തിന്റെയും മണ്ഡലങ്ങളിൽ അഭ്രതപൂർവമായ അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അതു്. ആ വികസനത്തിന്റെയും അതു മൂലമുണ്ടായ വൻപിച്ച സാമ്പത്തികാദായത്തിന്റെയും മുഴുവൻ ഗുണഫലങ്ങളും അപഹരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു് ഈ വൻകിടമുതലാളിമാരായിരുന്നു. ഭരണകാര്യങ്ങളും നിയന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന പാർട്ടിയജമാനന്മാരും ഈ പണപ്രഭുക്കളും തമ്മിലുണ്ടാക്കിയ ഗൂഢസഖ്യം ഭാഗ്യാന്വേഷികൾക്കും അഴിമതിപ്രമുഖന്മാർക്കും മദിരോൽസവം കൊണ്ടാടാനുള്ള കനകാവസരം കൈവരുത്തിക്കൊടുത്തു. ഗ്രാന്റിന്റെ ഭരണചരിത്രം അരോചകങ്ങളായ അപവാദങ്ങളുടെ സമാഹാരമായി എഴുതേണ്ടി വന്ന സാഹചര്യം ഇതായിരുന്നു.

ഗ്രാന്റ് സ്വയം ഒരു അസത്യവാദി ആയിരുന്നില്ല. എന്നാൽ സംഭാവന കൊണ്ടും സമ്മാനങ്ങൾ കൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തെ ആർക്കും അനായാസമായി സ്വാധീനിക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. തന്നോടുള്ള ആദരവിന്റെ അടയാളങ്ങളായി മാത്രമാണു് ആ സംഭാവനകളെയും സമ്മാനങ്ങളെയും ആ ശുദ്ധാത്മാവു് കണ്ടതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹത്തിനു പാത്രമായവരോടു് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന കുറിനു യാതൊരു അതിരും ഇല്ലായിരുന്നു. ദുർബലമായ ഈ സ്വഭാവവിശേഷം അദ്ദേഹത്തിനു പല ആപത്തുകളും വരുത്തി വച്ചു. മനുഷ്യന്റെ സത്യസന്ധതയെ വിവേചിച്ചറിയുവാനുള്ള കരുത്തു് അദ്ദേഹത്തിനില്ലാതെ പോയി. കുപ്രസിദ്ധമായ സ്വർണവ്യാപാരക്കേസിൽ (1869) അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരു വലിച്ചിഴയ്ക്കപ്പെട്ടു. സ്വർണവ്യാപാരം കൊണ്ടു് കോടിക്കണക്കിനു ഡോളർ സമ്പാദിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നവരാണു് ജേ ഗൗൾഡും ജിംഫിസ്കും. സ്വർണക്കമ്പോളത്തിന്റെ ഗതി തന്നെ അവരുടെ കയ്യിലൊതുങ്ങി. പ്രസിഡൻറു് ഗ്രാന്റിന്റെ പിൻതുണ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണു് പരക്കെ വിശ്വസിച്ചു പോന്നതു്. ഇതിലും ഗ്രൂപ്സാവഹമായിരുന്നു ക്രെഡിറ്റു് മൊബൈലർ കമ്പനിയുമായി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അവിഹിതമായ ബന്ധം. യൂണിയൻ പെസഫിക് റെയിൽ

റോഡുകമ്പനിയുടെ ഡയരക്ടർമാർ പേരു് സ്വരൂപിച്ച മറെറാരു കമ്പനിയായിരുന്നു ക്രെഡിറ്റു്മൊബൈലർ കമ്പനി. (ഗ്രാൻറു് പ്രസിഡൻറാകുന്നതിനു മുൻപാണു് ഈ കമ്പനി രൂപം കൊണ്ടതു്.) സ്ഥിരമായ ഒരു റെയിൽറോഡുണ്ടാക്കണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നും കടമെടുത്ത വലിയ തുകകളും ഉപയോഗിച്ചു് വലിയ കോൺട്രാക്ടുകളും ക്രെഡിറ്റു് മൊബൈലർ കമ്പനി എടുത്തു. അങ്ങനെ യൂണിയൻ പെസഫിക് റെയിൽറോഡ് കമ്പനി പാപ്പരത്തത്തിന്റെ വക്കിലായി. പക്ഷേ ക്രെഡിറ്റു്മൊബൈലർ കമ്പനിയുടെ അറ്റാദായം ഏകദേശം 23000000 ഡോളറായിരുന്നു. കോൺഗ്രസ്സിലെ നേതാക്കന്മാരെയും ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും കൈക്കൂലി കൊണ്ടു് സ്വാധീനിച്ച ശേഷമാണു് മൊബൈലർ കമ്പനി ഭീമമായ തുകകളും അവരുടെ പദ്ധതിക്കു വേണ്ടി വാങ്ങിയതു്. ഈ അഴിമതിയെപ്പറ്റി 1872–ൽ നടന്ന അന്വേഷണത്തിൽ യൂണിയൻ പസഫിക് റെയിൽറോഡ് കമ്പനിയുടെ വൈസ്പ്രസിഡൻറു് കോൾഫാക്സു് ഈ വ്യാപാരവും ആയി ഗാഢമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു എന്നു തെളിഞ്ഞു.

ഈ വക അപവാദങ്ങളും ഗ്രാൻറിന്റെ ഭരണത്തെ പിടിച്ചു കുലുക്കിയെങ്കിലും നിലം പതിപ്പിച്ചില്ല. ആഭിമുഖ്യത്തിൽ അമർഷം കൊണ്ട റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിയിലെ ഒരു വിഭാഗം ലിബറൽ റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷി എന്ന പേരിൽ ഒരു പാർട്ടി സംഘടിപ്പിച്ചു. 1872–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഹൊറൈസ് ഗ്രീലി എന്നൊരാളിനെ എതിർസ്ഥാനാർഥിയായി അവർ നിർത്തി. എന്നാൽ കുത്തക മുതലാളിമാരുടെയും പണപ്രഭുക്കന്മാരുടെയും നിർലോഭമായ സഹായമുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രാൻറു് വീണ്ടും ജയിച്ചു. ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിലെ യൂണിയൻവിജയത്തിന്റെ പ്രതീകമായാണു് അപ്പോഴും ഗ്രാൻറിനെ ജനങ്ങൾ കരുതിയതു്. അഴിമതിയും കൈക്കൂലിയും നിർബാധം നടമാടാൻ തുടങ്ങി. അഴിമതിയുടെ ഏറ്റവും നഗ്നമായ രൂപം 1873–ലാണു് പ്രകടമായതു്. കോൺഗ്രസ് പ്രതിനിധിസഭാംഗങ്ങളുടെയും പ്രസിഡൻറിന്റെയും ശമ്പളം വർധിപ്പിക്കാനും അതു രണ്ടു കൊല്ലം മുൻപു മുതൽ പ്രാബല്യത്തിൽ വരുത്താനും റിപ്പബ്ലിക്കൻ ഭൂരിപക്ഷം നയിക്കുന്ന കോൺഗ്രസ് തീരുമാനമെടുത്തു. അതു് ദുർവഹവും ദുസ്സഹവുമായിരുന്നു. പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിന്റെ ശക്തിക്കു വഴങ്ങി 1873–ൽ തന്നെ ഈ തീരുമാനം റദ്ദു ചെയ്യുവാൻ കോൺഗ്രസ് നിർബന്ധിതമായി. എങ്കിലും അപവാദങ്ങളുടെ പരമ്പര ഒന്നിനു പുറകേ ഒന്നായി ഉയർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. പലതിലും ഗവണ്മെൻറുദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു് കാര്യമായ പങ്കുണ്ടായിരുന്നു താനും. അവിഹിതമായ ഇടപാടുകളിൽ ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷിയിൽപ്പെട്ടവരും റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിയിൽപ്പെട്ടവരും ഒരു പോലെ നീന്തിക്കളിച്ചു. ന്യൂയോർക്കിൽ ഇതിനു വേണ്ടി ശക്തമായ ഒരു വലയം തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. ആ വലയത്തിന്റെ പ്രാണനാഡിയായി പ്രവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു് ട്വീഡു് എന്ന ഒരു ഭാഗ്യാന്വേഷിയായിരുന്നു. ട്വീഡും അയാളുടെ വലയത്തിൽപ്പെട്ട സഹപ്രവർത്തകന്മാരും യൂറോപ്പിലേക്കു് ഒളിച്ചോടിപ്പോവുന്നതിനു മുൻപു് ന്യൂയോർക്കു നഗരത്തിൽ നിന്നും 100000000 ഡോളർ അപഹരിച്ചു കയ്യിലാക്കിയിരുന്നു. ദക്ഷിണസം

സ്ഥാനങ്ങളും നീഗ്രോപുനഃസംവിധാനപദ്ധതിയുടെ ഭാരത്തിൽ നിന്നും തീരെ വിമുക്തമായിരുന്നില്ല. ആ ഘട്ടത്തിലാണ് ഇതരസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും പുതിയ വ്യവസായങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും പുതിയ കോൺട്രാക്ടു് ജോലികളും ചെയ്യിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി പണപ്രലോഭനക്കാർ അങ്ങോട്ടു പ്രവഹിച്ചതു്. റിപ്പബ്ലിക്കൻരാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരെ കൈക്കൂലി കൊടുത്തു മയക്കിയാണു് അവർ പുതിയ കോൺട്രാക്ടുകളും മറ്റാനുകൂല്യങ്ങളും നേടിയതു്. എന്നാൽ അവിടെ ധനസമ്പാദനത്തിനുള്ള സൗകര്യങ്ങളും താരതമ്യേന തീരെ കുറവായിരുന്നു. യുദ്ധാനന്തരഘട്ടത്തിൽ ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ ദീനംപ്രതി സത്യസന്ധതയുടെ നിലവാരം ഇടിഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. വളരെക്കുറച്ചു മാത്രമുണ്ടായിരുന്ന സത്യസന്ധരായ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരുടെ അതിശ്രമം കൊണ്ടു് അഴിമതിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചില അന്വേഷണങ്ങളും നടത്തുവാൻ ഗവണ്മെൻറുകളും നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടു്. ഇത്തരക്കാർക്കു് പലപ്പോഴും തങ്ങളുടെ സത്യസന്ധത കാരണം ഉദ്യോഗം നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. 1874–ൽ വിസ്കി റിംഗ് വെളിച്ചത്തു കൊണ്ടുവന്ന ധനകാര്യവകുപ്പിൻെറ സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ബെഞ്ചമിൻ ബ്രിസ്റ്റോയുടെ അനുഭവം ഇതിനു് മതിയായ തെളിവാണു്. 1874–ലെ ഈ കുപ്രസിദ്ധസംഭവത്തിൽ പ്രസിഡൻറു് ഗ്രാൻറും അകപ്പെടുകയുണ്ടായി. വിസ്കി വാറ്റി എടുത്തു് വമ്പിച്ച തോതിൽ വ്യാപാരം ചെയ്തു് അമിതമായി പണം സമ്പാദിച്ചു പോന്ന ഒരു ഗൂഢസംഘമായിരുന്നു വിസ്കി റിംഗ്. നികുതി ഇനത്തിൽ യാതൊന്നും ഗവണ്മെൻറിലേക്കു് നൽകാതിരിക്കുവാനുള്ള അവരുടെ കഴിവു കുപ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷിക്കു് കോൺഗ്രസിൽ ഭൂരിപക്ഷം കിട്ടിയതോടെ നികുതിവെട്ടിപ്പിനെപ്പറ്റി അന്വേഷണം ആരംഭിച്ചു. ഗ്രാൻറിൻെറ പ്രൈവറ്റുസെക്രട്ടറിയായ ബാബുകോക്കായിരുന്നു ഈ അവിഹിതക്കൂട്ടുകെട്ടിൻെറ ആണിക്കല്ലെന്നു തെളിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഗ്രാൻറാവട്ടെ ബാബുകോക്കു് നിരപരാധിയാണെന്നു് പരസ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചിട്ടു് അന്വേഷണനടപടികളും നിർത്തി വച്ചു. പക്ഷേ അതിനു ശേഷം ബാബുകോക്കിനെ തൻെറ ഔദ്യോഗികസ്ഥാനത്തു നിന്നു ഗ്രാൻറു് നീക്കം ചെയ്തുവെന്നതു് ശ്രദ്ധേയമാണു്. യുദ്ധകാര്യവകുപ്പുസെക്രട്ടറിയായ ബെൽക്കനാപ്പു്, വ്യാപാരികളിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിനു ചില പ്രത്യേക അവകാശങ്ങളും നല്കിക്കൊണ്ടു് അവരുടെ പക്കൽ നിന്നും വൻതുകകളും കോഴയായി സ്വീകരിച്ചു എന്നു് 1876–ലെ മറെറാരന്വേഷണത്തിൽ തെളിഞ്ഞു. ഗ്രാൻറിനു് ഈ അഴിമതിപരമ്പരകളുമായി നേരിട്ടു ബന്ധമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദുർബലത്വങ്ങളും ഔദ്യോഗികകടമകളെന്തൊക്കെയെന്നു് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കഴിവില്ലായ്മയും കൂടിച്ചേർന്നു് ഈ കുഴപ്പങ്ങൾക്കു നൽകിയ സംഭാവനകളും ഗൗരവാവഹമാണു്.

വിദേശകാര്യഭരണത്തിൽ മാത്രമേ ഗ്രാൻറു് വിജയം കൈവരിച്ചുള്ളൂ. ഹാമിൽട്ടൺഫിഷ് ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ സ്റ്റേറ്റ് സെക്രട്ടറി. നയചതുരനും സമചിത്തനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹമാണു് നിരവധി പ്രതിസന്ധികളിലൂടെ അമേരിക്കയെ നയിച്ചതു്. 1868–ൽ സ്പെയിനിനെതിരായി ക്യൂബക്കാർ കലാപ

മഴിച്ചു വിട്ടപ്പോഴും ക്യൂബയുടെ മേലുള്ള അമേരിക്കൻ ഇടപെടലിനെ അദ്ദേഹം സമർത്ഥമായി തടഞ്ഞു. ഐർലൻഡിലെ ദേശീയവിരോധികളും ബ്രിട്ടനുമായി അഭിപ്രായസംഘട്ടനമുണ്ടായതോടെ അതിന്റെ പ്രതിധ്വനി അമേരിക്കയിലുമുണ്ടായി. സ്റ്റേറ്റ് സെക്രട്ടറിയുടെ സാമർത്ഥ്യം കൊണ്ട് ആ പ്രശ്നവും പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു. വിദേശകാര്യവകുപ്പുഭരണത്തിൽ ഹാമിൽട്ടൺ ഫിഷ് പ്രശംസനീയമായ വിജയം നേടിയതു് 1871–ലായിരുന്നു. 'അലബാമ' ഉപ്പെടെ ബ്രിട്ടനിൽ നിയമിക്കപ്പെട്ട കോൺഫെഡറേറ്റ് കപ്പലുകളും ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലത്തുണ്ടാക്കിയ നാശങ്ങളുടെ പേരിൽ ഉയർന്നു വന്ന അമേരിക്കൻ അവകാശവാദങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള തർക്കങ്ങളും കുറെ വർഷങ്ങളായി യൂണിയനും ബ്രിട്ടനും തമ്മിൽ തുടർന്നു വരികയായിരുന്നു. സെക്രട്ടറി ഫിഷ് 1871–ൽ ബ്രിട്ടനുമായി ഇതു സംബന്ധിച്ച് ഒരു ഉടമ്പടി (വാഷിംഗ്ടൺ ഉടമ്പടി) ഒപ്പു വച്ചു. ഇതിൻ പ്രകാരം തർക്കപ്രശ്നം ഒരു നിഷ്പക്ഷ ട്രൈബൂണലിന്റെ മധ്യസ്ഥതീരുമാനത്തിനു് സമർപ്പിക്കാൻ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും സമ്മതിച്ചു. ട്രൈബൂണലിന്റെ തീരുമാനം 1872–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. കോൺഫെഡറേറ്റു കപ്പലുകളും നശിപ്പിച്ച വസ്തുവകകളുടെ നഷ്ടപരിഹാരമായി 1500000 ഡോളർ അമേരിക്കയ്ക്കു നൽകണമെന്നായിരുന്നു വിധിതീർപ്പു്. ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രി ഗ്ലാഡ്സ്റ്റൺ ഈ തീരുമാനം ഒരു വൈമനസ്യവും കൂടാതെ അംഗീകരിച്ചു. അന്തർദേശീയമായ തർക്കങ്ങളും യുദ്ധത്തിൽ കൂടിയല്ലാതെ നിഷ്പക്ഷതീരുമാനങ്ങളും കൊണ്ടു് പരിഹരിക്കപ്പെടാവുന്നതാണെന്ന തത്വത്തിന്റെ മഹത്തായ ഒരു വിജയമായിരുന്നു അലബാമ ഉടമ്പടി. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഈ തത്വം കൈവരിച്ച ഒരേയൊരു പ്രായോഗികവിജയവും ഇതാണെന്നു പറയാം.

1876–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും പുനഃസംവിധാനത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയും

1876–ലെ പ്രസിഡൻറ് തിരഞ്ഞെടുപ്പു് അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും നിർണായകവും സുപ്രധാനവുമായ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. ഈ ദശകത്തിൽ ശക്തി പ്രാപിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷി ന്യൂയോർക്കിലെ സാമുവൽ ജെ. ടിൽഡനെ പ്രസിഡൻറു സ്ഥാനാർഥിയായി നാമനിർദേശം ചെയ്തു. ഒഹായോവിലെ റൂഥർഫോർഡ് ഹെയിസ്സായിരുന്ന റിപ്പബ്ലിക്കൻ സ്ഥാനാർഥി. വോട്ടകളെണ്ണിയപ്പോൾ അസാധാരണമായ ഒരു പരിതസ്ഥിതി ഉണ്ടായി. ഹെയിസ്സിനേക്കാൾ 250000 ജനകീയവോട്ടുകൾ ടിൽഡനു ലഭിച്ചു. ഒരു സ്ഥാനാർഥിയുടെ വിജയത്തിനു് 185 ഇലക്ടൊൽ വോട്ടുകൾ ആവശ്യമായിരുന്നു. ടിൽഡനു് 184–ഉം ഹെയിസ്സിനു് 165–ഉം ഇലക്ടൊൽ വോട്ടുകൾ കിട്ടി. 20 ഇലക്ടൊൽ വോട്ടുകളെപ്പറ്റി തർക്കമുണ്ടായി. അതിൽ ഒരെണ്ണം ഓരിഗണിലെതായിരുന്നു. ബാക്കി 19–ഉം ഫ്ലോറിഡ, ദക്ഷിണകരോലീന, ലൂയിസിയാന എന്നീ തെക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലേതായിരുന്നു. പുനഃസംവിധാനപരിപാടികളും നടന്നു കൊണ്ടിരുന്ന ഈ മൂന്നു സംസ്ഥാ

നങ്ങളിലും. ഇങ്ങനെയുള്ള സാഹചര്യത്തിൽ എന്തു തീരുമാനമെടുക്കണമെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ഭരണഘടയിൽ പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥകളൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. ഏകദേശം മൂന്നു മാസക്കാലം രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞർ തമ്മിൽ ഇതെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വാദങ്ങളും പ്രതിവാദങ്ങളും നടന്നു. വീണ്ടും ഒരു ആഭ്യന്തരയുദ്ധമുണ്ടാകുമോ എന്നു വരെ ജനങ്ങൾ ഭയന്നു. ഒടുവിൽ ഈ പ്രശ്നം തീരുമാനിക്കുന്നതിന് 1877–ൽ ഒരു പ്രത്യേക ഇലക്ടൊൽ കമ്മീഷൻ നിയുക്തമായി. കമ്മീഷന്റെ തീരുമാനം തർക്കമുള്ള വോട്ടുകളെല്ലാം ഹെയിസ്സിനു നൽകിക്കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. അങ്ങനെ 1877 മാർച്ചിൽ ഹെയിസ് അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻറായി. '1877–ലെ അനുരഞ്ജനം' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന, ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷിയുടെയും റിപ്പബ്ളിക്കൻ കക്ഷിയുടെയും നേതാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള തുടർച്ചയായ വിലപേശലായിരുന്ന കമ്മീഷന്റെ തീരുമാനത്തിനു പിന്നിലുണ്ടായിരുന്നതു്. ഔത്തരാഹരായ വ്യാപാരപ്രമുഖന്മാർക്കു് ശക്തമായ പ്രാതിനിധ്യമുണ്ടായിരുന്ന റിപ്പബ്ളിക്കൻ കക്ഷിയ്ക്കു് സമാധാനമായിരുന്നു ആവശ്യം; ദക്ഷിണദേശത്തെ ഡെമോക്രാറ്റുകൾക്കോ ഉത്തരദേശത്തു നിന്നുള്ള മുതൽമുടക്കും. അതിനു വേണ്ടി അവർ ഉത്തരദേശത്തുള്ള ഡെമോക്രാറ്റുകളുടെ അഭിപ്രായത്തോടു വിയോജിച്ചു. ഉത്തരദേശത്തെ ഡെമോക്രാറ്റുകൾക്കു് അവരുടെ സ്ഥാനാർഥിയെത്തന്നെ പ്രസിഡൻറാക്കാനായിരുന്നു ആഗ്രഹം. അങ്ങനെ ഹെയിസ് പ്രസിഡൻറായി. അതോടെ ദക്ഷിണദേശങ്ങളിൽ ശേഷിച്ചിരുന്ന ഫെഡറൽസൈന്യങ്ങളെ പിൻവലിച്ചു. പുന:സംവിധാനപ്രക്രിയയുടെ പരിസമാപ്തിയും അതു കുറിച്ചു. അതോടെ വെള്ളക്കാർക്കാധിപത്യമുണ്ടായിരുന്ന ഡെമോക്രാറ്റുകൾ ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളുടെ യജമാനന്മാരായിത്തീരുകയും റിപ്പബ്ളിക്കൻ കക്ഷി അനാഥനാക്കിയ നീഗ്രോ അവരുടെ പൊൽപ്പടിയിലാകുകയും ചെയ്തു. കുറ്റവർഗക്കാർ ജന്മനാ അധ:സ്ഥിതരാണെന്ന ദക്ഷിണദേശീയരുടെ അഭിപ്രായഗതി ഉത്തരദേശീയരും ഫലത്തിൽ അംഗീകരിക്കുകയാണുണ്ടായതു്.

പുനഃസംഘടന അക്ട് (1867)

16

The Age of Transformation

വൻകിടബിസിനസ്സിന്റെ ഉദയം

അതിത്തിയുടെ അവസാനം

1877 മുതലുള്ള ഇരുപതു് വർഷം അമേരിക്കയുടെ ഭൗതികമായ അഭിവൃദ്ധിയിലേക്കുള്ള കുതിച്ചുചാട്ടത്തിന്റെ കാലഘട്ടമായിരുന്നു. ആ ചരിത്രം രചിച്ചതു് വാഷിംഗ്ടണിലെ വൈറ്റുഹൗസും കാപ്പിറ്റോളും മന്ദിരവുമായിരുന്നില്ല. അധിനിവേശകർ വന്നിറങ്ങിയ കപ്പൽത്തുറകളും, അറ്റ്ലാന്റിക്സമുദ്രവും ശാന്തസമുദ്രവും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു് റെയിൽവേജോലിക്കാർ നിസ്സുന്ദരമായി പണിയെടുത്ത റോക്കിപർവതങ്ങളിലെ താഴ്വരകളും, പശുക്കളെ വളർത്താനും ഗോതമ്പുകൃഷി നടത്താനും പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയ വിശാലമായ സമതലപ്രദേശങ്ങളും, നെവേഡയിലെയും മൊണ്ടാനയിലെയും ഖനിപ്രദേശങ്ങളും, ചിക്കാഗോവിലെ സ്റ്റോക്ക്യാർഡുകളും (Stock yards) പിറ്റ്സ്ബർഗിലെ ഫൗണ്ടറികളും (അച്ചടിഅക്ഷരവാർപ്പുകേന്ദ്രങ്ങളും) വാൾസ്ട്രീറ്റിലെ കേന്ദ്രബാങ്കുകളും, ആൻഡ്രൂ കർണ്ണേഗി തുടങ്ങിയ വൻകിടബിസിനസ്സുകാരുടെ ആഫീസുകളും ഇവയെല്ലാമാണു് അമേരിക്കയുടെ സാമ്പത്തികചരിത്രത്തിന്റെ നിർമാണം ഈ ഘട്ടത്തിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. അമേരിക്കൻജനത അമേരിക്കയെ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ കാർഷിക-വ്യാവസായികരാഷ്ട്രമാക്കി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയ ഈ സംവത്സരങ്ങളായിരുന്നു അമേരിക്കൻ വികസനത്തിന്റെ ഏറ്റവും മഹത്തായ കാലഘട്ടം. ഇത്ര ചുരുങ്ങിയ കാലം കൊണ്ടു് ഇത്ര വലിയ ഭൗതികനേട്ടങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു രാഷ്ട്രവും ഭൂമുഖത്തില്ല തന്നെ.

1860-ൽ 31000000 ആയിരുന്ന അമേരിക്കയിലെ ജനസംഖ്യ 1900 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും 76000000 ആയി വർധിച്ചു. ഈ നാൽപതു കൊല്ലത്തിനിടയ്ക്കു് 14000000 അധിനിവേശകർ അമേരിക്കയിലെത്തി. ഇവരിൽ 5000000 പേരും അവിടെ വന്നു ചേർന്നതു് 1880-നും 1890-നും ഇടയ്ക്കായിരുന്നു. ഐക്യനാടുകളുടെ പശ്ചിമാഭിമുഖമായുള്ള പ്രയാണവും അവർ തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. 1861-നും 1900-നും അകം പുതിയ പതിനൊന്നു പടിഞ്ഞാറൻ സ്റ്റേറ്റുകളെ യൂണിയനിൽ ചേർക്കുകയുണ്ടായി. 1860-നും 1870-നും, 1870-നും 1880-നും ഇടയ്ക്കു് യൂണിയനിൽ ചേർക്കപ്പെട്ട സ്റ്റേറ്റുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കൃഷിപ്രധാനസ്റ്റേറ്റുകളായ

കാൻസാസും നെബ്രാസ്കായും ഖനിപ്രധാനസ്റ്റേറ്റുകളായ നെവാഡയും കൊമോഡോയും ഉൾപ്പെടുന്നു. 1889–ലെ ഓം നിബസ് ആക്ട് അനുസരിച്ച് പിന്നീട് മൊണ്ടാനാ, ഉത്തരദക്ഷിണഡക്കോട്ടാ, വാഷിംഗ്ടൺ എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് അംഗത്വം കൊടുത്തു. ഈഡ്ഹോയും വ്യോമിംഗും 1890–ലും യൂട്ടോ 1896–ലും യൂണിയനംഗത്വം സമ്പാദിച്ചു. അധിവാസത്തിനു അനുയോജ്യമായ അതിവിസ്തൃതമായ ഭൂഭാഗങ്ങളും പിന്നെയും അവിടെ അവശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ശൂന്യപ്രദേശങ്ങളിൽ ആളുകളും നിറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്ന പ്രക്രിയയുടെ ചരിത്രകാരന്മാർ 'അതിർത്തിയുടെ അന്ത്യം' എന്നാണ് പേരിട്ടതു്. അധിനിവേശം ചെയ്യാത്ത ഭൂമി അമേരിക്കയിൽ അവശേഷിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന അർഥത്തിൽ ഈ ശൈലി അന്വർഥമാണു്. എന്നാൽ കയ്യേറാത്ത ഭൂവിഭാഗം വേറെയുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നു് ഇതിനർഥമില്ല. 1890–നു ശേഷം വളരെക്കാലത്തേക്കു് ആളുകൾക്കു് അധിനിവേശം നടത്തുവാൻ വേണ്ട ഭൂമി പിന്നെയും അമേരിക്കയിൽ ബാക്കി അവശേഷിച്ചിരുന്നു.

പശ്ചിമദേശത്തിന്റെ ആഹ്വാനം എന്നും എന്നും ശക്തമായി നില നിന്നിരുന്നു. അവിഘടിതഭൂമിയുടെ ഈ അഹ്വാനമായിരുന്ന പശ്ചിമാഭിമുഖമായ പ്രയാണത്തിനും പ്രകൃതിയെയും പ്രാകൃതരായ ഇൻഡ്യക്കാരെയും ഒരുമിച്ചു കീഴടക്കുന്നതിനും പുതിയ ഒരു ജീവിതസംപ്രദായം കണ്ടെത്തുന്നതിനും ഉള്ള അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ ആവേശത്തിൽ കൂടി കൊണ്ടിരുന്നതു്. 1862–ലെ ''ഹോംസ്റ്റെഡ് ആക്ട്'' ഈ പ്രവാഹഗതിയെ ത്വരിപ്പിച്ചു. കൃഷി ചെയ്യാൻ തയ്യാറായി വന്ന ഏവർക്കും നൂറിയറുപതു് ഏക്കർ സ്ഥലം വീതം ഈ നിയമമനുസരിച്ച് ലഭിക്കുമായിരുന്നു. ഉത്തരദേശീയർക്കു മാത്രമേ ആദ്യമാദ്യം ഈ സൗജന്യം ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ നാശനഷ്ടങ്ങളും അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്ന ദാക്ഷിണാത്യർക്കും പിന്നീടു് ഈ സൗജന്യം ലഭിച്ചു. 1865–നു ശേഷം പുതിയ ഭൂമികളിൽ ഭാഗ്യപരീക്ഷണം നടത്തുവാൻ അവരിൽ പലരും തയ്യാറായി മുന്നോട്ടു ചെന്നു. യുദ്ധത്തിനു ശേഷം പിരിച്ചു വിട്ട സൈനികരും ഭൂമിയുമായുള്ള യുദ്ധത്തിനു് കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു കൂട്ടം കൂട്ടമായി വന്നു ചേർന്നു.

ഒരു പുതിയ തരത്തിലുള്ള അതിർത്തിയാണു് ഈ ആളുകൾ മുന്നിൽ കണ്ടതു്. പുതിയ മാർഗങ്ങളുപയോഗിച്ചു് അവർ അതിനെ കീഴടക്കുകയും ചെയ്തു. ആദ്യമാദ്യം വന്നവർക്കു മരമായിരുന്നു ജീവിതത്തിന്റെ മുഖ്യാവലംബം. വൻകാടുകൾ അവർ വെട്ടിത്തെളിച്ചു. തടി വെട്ടി മരവീടുകളും പുറവേലികളും അവർ ഉണ്ടാക്കി. മിസിസ്സിപ്പിനദീതടം മുതൽ റോക്കിപർവതനിര വരെ നീണ്ടു പരന്നു കിടന്ന തരുക്കളില്ലാത്ത പുൽപ്രദേശങ്ങളെയാണു് അറുപതുകളിലും എഴുപതുകളിലും വന്നവർക്കു കീഴടക്കേണ്ടിയിരുന്നതു്. പുറവേലി കെട്ടുന്നതിനു് അത്രദൂരം തടികൾ കൊണ്ടു പോകുന്നതു് വളരെ പണച്ചെലവുള്ള കാര്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ മഹത്തായ അമേരിക്കൻ വ്യവസായപുരോഗതിയുടെ സഹായത്തോടെ അമേരിക്കൻ കണ്ടുപിടുത്തക്കാർ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടു തരണം ചെയ്തു. കമ്പിവേലിയു

ടെ കണ്ടുപിടുത്തമായിരുന്ന അതിനു സഹായിച്ചതു്. 1874–ലാണു് അതിന്റെ ആവിർഭാവം. പശ്ചിമദേശങ്ങളുടെ കീഴടക്കലിനു പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തം വളരെയേറെ ഉപകരിച്ചു. വൻസമതലങ്ങളുടെ വടക്കൻ പ്രദേശങ്ങളും ലോകത്തിലെ ഒരു വലിയ ധാന്യോൽപാദനകേന്ദ്രമാക്കി മാറുന്നതിനു് മറ്റു കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും സഹായകമായി. 1831–ൽ ധാന്യങ്ങളും കൊയ്തെടുക്കുന്നതിനുള്ള മാകു് കോർമിക്കൊയ്ത്തുയന്ത്രം ഇദംപ്രഥമമായി ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി. അതിനു ശേഷം കൊയ്യുന്നതിനും മെതിക്കുന്നതിനും ഉഴുന്നതിനും മറ്റുമുള്ള യന്ത്രങ്ങളും ഒന്നൊന്നായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു. വിപുലമായ തോതിൽ ഗോതമ്പും ചോളവും കൃഷി ചെയ്യുന്നതിനും അതു കൂടുതൽ ഇടങ്ങളിലേക്കു് വഷ്ം തോറും വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനും ഈ യന്ത്രങ്ങളും സഹായിച്ചു. പ്രെയറിപ്രദേശങ്ങളും കൃഷിസ്ഥലങ്ങളായി മാറിയതു് അങ്ങനെയാണു്. 1860–ൽ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ച ഗോതമ്പിന്റെയും ചോളത്തിന്റെയും മൂന്നു മടങ്ങു് 1895–ൽ അവർ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു. കിഴക്കു നിന്നും പടിഞ്ഞാറേയ്ക്കു് കൃഷിക്കാരുടെ ഒരു പ്രവാഹം തന്നെ ഉണ്ടായി. ആ ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ഗോതമ്പുകൃഷികേന്ദ്രം ഡെക്കോട്ടയും ചോളകൃഷികേന്ദ്രങ്ങളും ഇല്ലിനോയി, മിസ്സൗറി, അയോവാ, നെബ്രാസ്ക, കാൻസാസ് എന്നിവിടങ്ങളും ആയിത്തീർന്നു.

ഗോതമ്പും ചോളവും മാത്രമായിരുന്നില്ല ജനങ്ങളെ പടിഞ്ഞാറേക്കാകർഷിച്ച കാന്തവസ്തുക്കൾ. പശുപാലബാലന്മാരുടെ സുവർണകാലവും ആ ഘട്ടമായിരുന്നു. ശതവർഷങ്ങളായി ആ സമതലപ്രദേശങ്ങളും ഇൻഡ്യക്കാരുടെ മാടുവേട്ട സ്ഥലങ്ങളായിരുന്നു. അവയെല്ലാം കന്നുകാലിമേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങളായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. പിന്നീടു് വ്യോമിംഗ്സംസ്ഥാനമായിത്തീർന്ന പ്രദേശമായിരുന്ന കാലിവളർത്തലിന്റെ കേന്ദ്രം. കാലികളെ പറ്റം പറ്റമായി പുതിയ പുതിയ ഇടങ്ങളിലേക്കു് ബാലന്മാർ മേച്ചു കൊണ്ടു പോയിരുന്നു. റെയിൽറോഡു മുഖാന്തിരം ചിക്കാഗോയിലെ കശാപ്പുശാലകളിലേയ്ക്കു കൊണ്ടു പോകുവാനും അവക്കു് കഴിഞ്ഞു. ടെക്സാസിൽ നിന്നും തെക്കൻസമതലങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള പശുപാലബാലന്മാരുടെ ഉത്തരദിക്കിലേയ്ക്കുള്ള യാത്ര അമേരിക്കൻ ഇതിഹാസകഥകൾക്കു വിഷയമായിത്തീർന്നു. അവരുടെ വേഷവിധാനങ്ങളും ആയുധധാരണവും ബഹുജനഹൃദയങ്ങളിൽ മായാത്ത മുദ്രകൾ പതിപ്പിച്ചു. കന്നുകാലികളെ മേയ്ക്കുന്നതിലും അവയുടെ ഭ്രാന്തമായ വിരണ്ടോട്ടങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിലും അവർ കാണിച്ച അസാമാന്യമായ സാമർഥ്യം എവിടെയും പ്രകീർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. 1885–ലെയും 1886–ലെയും ഹേമന്തകാലത്തെ ദുർലഭ്യം ആയിരക്കണക്കിനു് ആടുമാടുകളെ കൊന്നൊടുക്കി. അതിനു ശേഷം കന്നുകാലിവളർത്തൽ സുഭദ്രാവസ്ഥയിലായി. സാക്ഷാൽ പശുപാലബാലന്മാർ തിരോഭവിച്ചു.

സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധിയെ സാരമായി സഹായിച്ച മൂന്നാമത്തെ ഘടകം ഖനനവേലയിൽ വ്യാപൃതരായിരുന്നവരാണു്. മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നെല്ലാം വളരെ വ്യത്യസ്തരായിരുന്ന അവർ. അവിശ്വസനീയമായ വേഗത്തിൽ അമേരിക്കയുടെ

വിപുലമായ പ്രകൃതിസമ്പത്തുകളും അവർ പുറത്തു കൊണ്ടു വന്നു. 1849–ലെ കാലിഫോർണിയാഗോൾഡ് റഷ്, അതിനു ശേഷം സ്വർണത്തിനു വേണ്ടിയുണ്ടായ പരക്കംപാച്ചിലുകളുടെ ആദ്യവിളംബരമായിരുന്നു. പത്തു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു് നെവാഡയിലെ വെള്ളിഖനിയും കൊളോറാഡോയിലെ സ്വർണഖനിയും കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു. ഇഡാഹോ, മൊണ്ടാനാ, വ്യോമിംഗ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വർണം കുഴിച്ചെടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു് അതിനെത്തുടർന്നാണു്. അരിസോന, ഇഡാഹോ, യൂട്ടാ, കൊളോറാഡോ എന്നിവിടങ്ങളിൽ വെള്ളിഖനികളും അരിസോന, മൊണ്ടാന, വ്യോമിംഗ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ ചെമ്പുഖനികളും കണ്ടെത്തി. അങ്ങനെ റോക്കിപർവതപംക്തികളിലുടനീളം മറഞ്ഞു കിടന്ന ഖനിജസമ്പത്തുകളെ അവർ അനാവരണം ചെയ്തു.

പശ്ചിമദേശത്തു് ആദ്യമെത്തിച്ചേർന്നവർ ആ അതിർത്തിയിലേയ്ക്കു പോയതു് വണ്ടികളിലും കുതിരപ്പുറത്തും കാൽനടയായും ആയിരുന്നു. പിൽക്കാലത്തെ ആളുകൾ റെയിൽറോഡുകളെ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. യഥാർഥത്തിൽ റെയിൽറോഡുകളുണ്ടായതോടു കൂടിയാണു് യാത്ര ഇത്ര ത്വരിതവും വ്യാപകവും ആയതു്. അറ്റ്ലാന്റിക് സമുദ്രത്തെയും ശാന്തസമുദ്രത്തെയും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ച റെയിൽറോഡ് പൂർത്തിയായതു് 1869–ലാണു്. കൃഷിക്കാരനെയും അവന്റെ യന്ത്രങ്ങളെയും കൃഷിസ്ഥലത്തേക്കു കൊണ്ടു വന്നതു് റെയിൽവണ്ടികളായിരുന്നു. അവിടെ ഉൽപാദിപ്പിച്ച ധാന്യങ്ങളും പൂർവദേശത്തെ നഗരങ്ങളിലെ വിപണികളിലേക്കു് വിൽപനയ്ക്കു കൊണ്ടു പോയതും ഇതേ റെയിൽറോഡുകളായിരുന്നു. പുതിയ നഗരമായ ചിക്കാഗോയിലേക്കു് പശുക്കളെ കൊണ്ടു പോയതും അവിടെ നിന്നും മരവിപ്പിച്ച ഇറച്ചി പഴയ നഗർങ്ങളായ ന്യൂയോർക്കിലേക്കും ഫിലാഡൽഫിയയിലേക്കും കയറ്റിക്കൊണ്ടു പോയതും റെയിൽവണ്ടികളുടെ മുഖേനയാണു്. ഖനിത്തൊഴിലാളികൾക്കു് ഒഴിച്ചു കൂടാൻ വയ്യാത്ത യന്ത്രസാമഗ്രികളും എത്തിച്ചു കൊടുത്തതും അവരുടെ വിലയേറിയ ലോഹങ്ങളും പൂർവദിക്കുകളിലേയ്ക്കു വഹിച്ചു കൊണ്ടു പോയതും തീവണ്ടികളായിരുന്നു. പശ്ചിമദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു് അധിനിവേശകരെ കൊണ്ടു പോകുവാനായിരുന്നു ഈ റെയിൽവണ്ടികളും ഏറ്റവും കൂടുതൽ പ്രയോജനപ്പെട്ടതു്. അന്തർസംസ്ഥാനറെയിൽവേയുടെ പരസ്യങ്ങളും യൂറോപ്യൻ പത്രങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു് അന്തർദേശീയമണ്ഡലങ്ങളിൽ നിന്നും അധിനിവേശകരെ അമേരിക്കയിലേക്കു് ആകർഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അത്യന്തം വിപുലമായ തോതിലായിരുന്ന റെയിൽവേലൈനുകളുടെയും എൻജിനുകളുടെയും വികസനം. 1860–ൽ 30000 മൈൽ നീളത്തിലുണ്ടായിരുന്ന റെയിൽവേ 1900–ത്തിൽ 192000 മൈലായി വർധിച്ചു. ബ്രിട്ടനിൽ 1890–ൽ 20000 മൈൽ നീളം റെയിൽവേയേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

റെയിൽറോഡുകളും കൊണ്ടു് അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലുണ്ടായ പരിവർത്തനം എത്രയെന്നു പറയാനാവില്ല. ബ്രിട്ടീഷുചരിത്രത്തിലുള്ളതിനേക്കാളും വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥാനം അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ റെയിൽവേയ്ക്കു നേടി

ക്കൊട്ടത്തതു് അമേരിക്കയുടെ വിസ്തൃതിയായിരുന്നുവെന്ന കാര്യം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടാനാവാത്തതാണു്. ഈ വർഷങ്ങളിൽ ആയിരക്കണക്കിനു് യാത്രക്കാരെ റെയിൽവേ പശ്ചിമസംസ്ഥാനങ്ങളിലെത്തിച്ചതു് അറിയപ്പെടാത്ത അതിർത്തികളുടെ അന്ത്യം കുറിച്ചു. ഒരു തലമുറയ്ക്കുപ്പുറം തരിശുനിലങ്ങളോ കുഗ്രാമങ്ങളോ ആയിക്കിടന്നിരുന്ന ഒമാഹയെയും സീറ്റലിനെയും പോലുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ റെയിൽവേ പുതിയ നഗരങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. പക്ഷേ റെയിൽവേയുടെ ആവിർഭാവം കലർപ്പില്ലാത്ത ഒരു അനുഗ്രഹമായിരുന്നില്ല. അവയുടെ പ്രാധാന്യം അവയ്ക്കു തന്നെ ഒരു വിപത്തായിത്തീർന്നു. റെയിൽവേയുടെ നിയന്ത്രണാധികാരം ഒരു ചെറിയ സംഘം ആളുകളുടെ കൈയ്ക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി. റെയിൽവേയെ ഒരു അത്യാവശ്യോപയോഗസ്ഥാപനമായിട്ടല്ല അവർ കണക്കാക്കിയതു്. സ്വകാര്യലാഭത്തിനുള്ള ഒരു മാർഗമായി മാത്രമേ അവർ ഇതിനെ കരുതിയുള്ളൂ. ന്യൂയോർക്കു് സെൻട്രൽറെയിൽപാതയുടെ ഭരണാധികാരിയും യാതൊരു തത്വദീക്ഷയില്ലാത്ത വ്യക്തിയുമായിരുന്ന കമോഡോർവാൻഡർബിൽട്ടു് മേൽ ചൊന്നതിനു് ഉപ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഉദാഹരണമാണു്. അയാളുടെ ചുമതലയിലുള്ള റെയിൽവേകൾ അനുസരിക്കേണ്ട ചില നിയമങ്ങൾ ന്യൂയോർക്കുസംസ്ഥാനനിയമസഭ പാസ്സാക്കുകയുണ്ടായി. ഇങ്ങനെ നിയമം നടപ്പിൽ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു എന്ന വിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ ആ റെയിലുടമ പറഞ്ഞതിങ്ങനെയാണു്: ''എന്തു്? എന്റെ ഇഷ്ടമനുസരിച്ചു് എന്റെ റെയിൽവേയുടെ പ്രവർത്തനം നടത്തുവാൻ എനിക്കു് അധികാരമില്ലെന്നോ? നിയമത്തെ ഞാനെന്തിനു വക വയ്ക്കണം? എന്റെ റെയിൽവേയുടെ നിയമം ഉണ്ടാക്കാൻ എനിക്കു മാത്രമാണു് അധികാരം.'' റെയിൽവേ മുഖാന്തിരം കൊണ്ടു പോയിക്കൊണ്ടിരുന്ന ചരക്കുകൾക്കു് അമിതമായ കൂലി ചുമത്തി കൊള്ളലാഭമുണ്ടാക്കിയതു് വാൻഡർബിൽട്ടിനെ പോലെയുള്ള സ്വകാര്യവ്യക്തികൾ ആയിരുന്നു. കൃഷിക്കാർ ഈ ഭാരം വഹിക്കാൻ കഴിയാതെ തകർന്നു. രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരെ ഒന്നടങ്കം കോഴ കൊടുത്തു സ്വാധീനം ചെയ്തു കൊണ്ടു് സ്വകാര്യഉടമകൾ അവർക്കനുകൂലമായ നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. 1851 മുതൽ 71 വരെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ റെയിൽവേഉടമകൾക്കു് റെയിൽനിർമ്മാണത്തിനു് വേണ്ടി വഴിയരികിലുള്ള അനേകം ഏക്കർ ഭൂമി സൗജന്യമായി സർക്കാർ നൽകി. ഇതിനു പുറമേ വൻതുകകൾ കടമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. 1871 ആയപ്പോഴേക്കും റെയിൽറോഡിന്റെ ഉടമകൾ രാഷ്ട്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഭൂവുടമകളായിത്തീർന്നിരുന്നു. മുൻ അധ്യായത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ച ''ക്രെഡിറ്റ്മൊബൈലർ'' പദ്ധതിയെപ്പോലുള്ള കാര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സ്റ്റോറിന്റെ പണം ധൂർത്തടിച്ചു പോന്നു. ഓരോ സെന്റു് ഭൂമിയും സ്വന്തമാക്കുന്നതിനു് അവർ ഈ അവസരം ഉപയോഗിച്ചു. പശ്ചിമസംസ്ഥാനത്തിലേക്കുള്ള ഗതാഗതമാർഗം തുറക്കുന്നതിനും ഭൂഗർഭത്തിലുള്ള ലോഹസമ്പത്തു് വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും അമേരിക്ക നൽകേണ്ടിവന്ന വിലയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു ഇതു്.

കർഷകരുടെ കഷ്ടതകൾ

ജെയിംസ്ടൗണിലെ ആദ്യത്തെ അധിനിവേശം മുതൽ 1870 വരെയുള്ള

കാലങ്ങൾക്കകം അനേകം ഏക്കർ ഭൂമിയിൽ അമേരിക്കക്കാർ കൃഷിജോലികൾ ചെയ്തു വന്നു. എന്നാൽ പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തെ മുപ്പതു വർഷം അവർ കൃഷിക്കുപയോഗമാക്കിത്തീർത്ത ഭൂമിയുടെ വിസ്തൃതി മുൻകാലങ്ങളിലെ എല്ലാ റെക്കാഡുകളും ഭേദിച്ചു കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു. ഗോതമ്പ്, ചോളം, പഞ്ഞി എന്നീ പ്രധാനകാർഷികവിളകളുടെ ഉൽപാദനം മുമ്പിലത്തേതിന്റെ മൂന്നിരട്ടിയായി വർധിച്ചു. ഡെക്കോട്ട, വ്യോമിംഗ്, മൊണ്ടാന, കാൻസാസ്, നെബ്രാസ്ക എന്നീ പശ്ചിമസംസ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്ക് ശ്രദ്ധാകേന്ദ്രം ആളുകളുടെ പ്രവാഹമുണ്ടായി. കർഷകവൃത്തിയിലേർപ്പെട്ടിരുന്നവരുടെ സംഖ്യ ക്രമാനുഗതമായി കുറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും കൃഷിഭൂമിയുടെയും കൃഷിസ്ഥലനിവാസികളുടെയും സംഖ്യ വളരെ വർധിച്ചു. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പര്യവസാനം വരെ അമേരിക്കയിലെ പ്രധാന തൊഴിൽ കൃഷി തന്നെയായിരുന്നു. കാർഷികമേഖലയുടെ വികസനത്തിനു സഹായിച്ചതു് യന്ത്രോപകരണങ്ങളുടെയും റെയിൽറോഡിന്റെയും നിർമാണം ആയിരുന്നു എന്നു് ഇതിനു മുമ്പു് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ജലസേചനപദ്ധതികളും കാനിംഗിനും പാക്കിംഗിനും ഉണ്ടായ സൗകര്യങ്ങളും ധാന്യങ്ങൾ പൊക്കിയെടുക്കുന്നതിനും പൊടിക്കുന്നതിനും ഉള്ള യന്ത്രങ്ങളുടെ നിർമാണവും ഫെഡറൽ ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റ് ഓഫ് അഗ്രികൾച്ചറിന്റെ സമുൽഘാടനവും ശാസ്ത്രീയമായ കൃഷിയുടെ ഉത്ഥാനവും കാർഷികരംഗത്തെ പുരോഗതിയെ ത്വരിപ്പിച്ചു. 1862—ലെ മോറിൽ ലാൻഡ് ഗ്രാന്റ് കോളേജ് ആക്ട് കൊണ്ടു് ഓരോ സ്റ്റേറ്റിലും കാർഷികകോളേജുകളും വ്യാവസായികകോളേജുകളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് പൊതുഭൂമി നീക്കി വയ്ക്കപ്പെട്ടു. 1887—ലെ ഹാച്ച് നിയമം മുഖാന്തരം കാർഷികഗവേഷണകേന്ദ്രങ്ങൾ എല്ലാ സ്റ്റേറ്റിലും രൂപം കൊണ്ടു. ദൂരവ്യാപകമായ പ്രയോജനങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ഈ രണ്ടു നിയമങ്ങളുടെയും പ്രാധാന്യം നിർണായകമായിരുന്നു.

ഇതു് ചിത്രത്തിന്റെ ആകർഷണീയമായ ഒരു വശം. കൃഷിക്കാരുടെ [illegible] ഡിച്ചിടത്തോളം പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തെ ഈ മുപ്പതു വർഷം അസംതൃപ്തിയുടെയും പ്രതിഷേധത്തിന്റെയും കാലഘട്ടമായിരുന്നു. കൃഷിക്കാരുടെ—വിശേഷിച്ചു് വൻസമതലങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാരുടെ—കഷ്ടമായ ഭൗതികസാഹചര്യങ്ങളായിരുന്നു ഈ അസംതൃപ്തിയുടെ പുറകിലുള്ള വസ്തുതകൾ. ഹേമന്തകാലത്തെ മരവിപ്പിക്കുന്ന തണുപ്പും വേനൽക്കാലത്തെ നിർദയമായ വരൾച്ചയും പച്ചത്തുമ്പികളുടെ നിരന്തരശല്യവും വൃക്ഷശൂന്യമായ പ്രദേശങ്ങളിലെ മണ്ണൊലിപ്പും മണൽക്കാറും, എല്ലാറ്റിനുമുപരി, ഭയങ്കരമായ ഏകാന്തതയും. റേഡിയോവും കാറും ടെലഫോണും ഇല്ലാത്ത അന്നു് രോഗകാലത്തും പ്രസവകാലത്തും സ്ത്രീകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏകാന്തത എത്ര ഭയങ്കരമായിരുന്നു എന്നു് ഊഹിക്കാം. ഈ വൈപരീത്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കർഷകവർഗത്തിന്റെ അസംതൃപ്തിയുടെ അടിസ്ഥാനകാരണം യഥാർഥത്തിൽ സാമ്പത്തിക

മായിരുന്നു. അവരുടെ ഉൽപന്നങ്ങൾക്കു ശരിയായ വില അവർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. ഉൽപന്നങ്ങളും വർധിക്കും തോറും അവരുടെ വിഷമതകളും വർധിച്ചു വന്നതേയുള്ളൂ. 1870–73–ൽ ഒരു ബുഷൽ ഗോതമ്പിനു് ശരാശരി 106.7 സെന്റു് അവനു് വില കിട്ടിയിരുന്നതു് 1886–89–ൽ 74.8 സെന്റായും 1894–97–ൽ 63.3 സെന്റായും കുറഞ്ഞു. ചോളത്തിന്റെയും പഞ്ഞിയുടെയും വിലയും അതുപോലെ ഇടിഞ്ഞു വന്നു. അമേരിക്കൻനഗരങ്ങൾക്കാവശ്യമായതിലുമധികം അമേരിക്കൻ കർഷകർ ഉൽപാദിപ്പിച്ചതു കൊണ്ടു് റഷ്യൻ–കനേഡിയൻ–ആസ്ത്രേലിയൻകർഷകന്മാരുമായി അവർക്കു് ലോകവിപണിയിൽ മത്സരിക്കേണ്ടി വന്നു. ഇതു് അവർക്കു് കൂടുതൽ കഴപ്പങ്ങളുണ്ടാക്കി. ലോകം കൊട്ടക്കുവാൻ തയ്യാറായതിൽ ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ വിലയേ അമേരിക്കൻ കർഷകനു് ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. താല്ക്കാലികമായി ഈ സ്ഥിതിക്കു് വ്യത്യാസമുണ്ടായിയെങ്കിലും ഉൽപന്നങ്ങളുടെ ആധിക്യവും അവയുടെ കുറഞ്ഞ വിലയും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടാത്ത സ്ഥിതി നീണ്ടുനിൽക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽറ്റിന്റെ ന്യൂഡീൽസംവിധാനം ചെയ്യുന്നതു വരെ കർഷകനു് സ്ഥായിയായ സാമ്പത്തികാഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടായില്ല.

കർഷകനു് വളരെ പെട്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാനും കുറച്ചെടുത്താനും കഴിയുന്നതു അടുത്തു് കുഴപ്പങ്ങളുടെ മറ്റു് ഉറവിടങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. പരസ്യങ്ങൾ വഴി ഒട്ടേറെ അമേരിക്കക്കാരെ 'പടിഞ്ഞാറോട്ടു പോകുന്നതിനു്' പ്രലോഭിപ്പിച്ച റെയിൽറോഡുകളായിരുന്നു അവരുടെ കണ്ണിലെ പ്രധാന വിശ്വാസവഞ്ചകർ. അവരുടെ ഉൽപന്നങ്ങൾ കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു് അമിതമായ കൂലി റെയിലുടമകൾ ചാർജ്ജുചെയ്തു. അതുപോലെ തന്നെ ഉല്പന്നങ്ങൾ ശേഖരിച്ചുവയ്ക്കുവാനുപയോഗിച്ചിരുന്ന വെയർഹൗസുകളുടെ ചാർജ്നിരക്കും റെയിലുടമകളാണു് നിയന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു്. കിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലുള്ള കമ്പനിക്കാരുടെ പക്കൽ നിന്നും അവർ തീരെക്കുറഞ്ഞ നിരക്കു് ഈടാക്കിയപ്പോൾ പടിഞ്ഞാറൻ സംസ്ഥാനത്തെ കർഷകരിൽ നിന്നും ആനഷ്ടം കൂടി നികത്തത്തക്ക വിധം അതിന്റെ പല മടങ്ങിലുള്ള നിരക്കു് ഈടാക്കി വന്നതു് വെറുപ്പിന്റെ മറ്റൊരു പ്രധാന കാരണമാണു്. ധാന്യങ്ങൾ പൊക്കിയെടുക്കാനുള്ള യന്ത്രങ്ങളുടെ കൂലിയും അതിഭീമമായ നിരക്കിലാണു് ചുമത്തിപ്പോന്നതു്. കൂടാതെ യന്ത്രങ്ങളുടെയും വേലിക്കമ്പിയുടെയും വളത്തിന്റെയും വിലകളും നിശ്ചയിച്ചു വന്നതു് വലിയ വ്യാവസായികസ്ഥാപനങ്ങളായിരുന്നു. ബാങ്കുകാരും കടം കൊടുപ്പുകമ്പനികളും കർഷകരിൽ നിന്നു് പതിനഞ്ചു മുതൽ ഇരുപതു ശതമാനം വരെ പലിശ അവർ വാങ്ങിയ കടത്തിനു ഈടാക്കി വന്നു. പടിഞ്ഞാറൻപ്രദേശം ഈടുപണയത്തിന്റെ നാടായി മാറി. കൃഷിക്കാരുടെ വയലുകളും കന്നുകാലികളും ധാന്യങ്ങളും എല്ലാം പണയത്തിൽ ആക്കി നിർത്തിക്കൊണ്ടു് പല ഇനത്തിലും വലിപ്പത്തിലും ഉള്ള കടം വാങ്ങുവാൻ സാധാരണക്കാർ നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. കാൻസാസ്, നെബ്രാസ്ക വടക്കും തെക്കും ഡെക്കോട്ട, മീനെസോട്ട എന്നീ അഞ്ചു കൃഷിപ്രധാനസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഓരോ കുടുംബത്തിനും ഏറ്റവും

കുറഞ്ഞതു് ഒരു പണയബാധ്യത വീതമെങ്കിലും 1880 കളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് ഒരു ആധികാരികരേഖ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 1890–ൽ അമേരിക്കൻ ധാന്യവയലുകളിൽ 27 ശതമാനവും ഈടുപണയബാധ്യതയുള്ളവയായിരുന്നു. ഇതിനും പുറമെ പണം ഈടാക്കുന്നതിനു വേണ്ടി നിർബന്ധിതമായ വിൽപനകളും നടന്നു പോന്നു. നിരവധി കർഷകർ ഋണബാധ്യതയിൽ പെട്ട പാപ്പരായിട്ടുമുണ്ടു്.

നിരാശാജനകമായ സാമ്പത്തികദുഃസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും മോചനം നേടാൻ കർഷകർ സംഘടിതമായ ചില പ്രക്ഷോഭണങ്ങളും നയിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതരായി. ഡെക്കോട്ട മുതൽ മിനെസോട്ട വരെ തെക്കോട്ടു് നീണ്ടു കിടക്കുന്ന ഭ്രോഗങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്നവരാണു് ഇതിനു മുൻകയ്യെടുത്തതു്. അവരുടെ അവശതാപരിഹാരത്തിനാവശ്യമായ ചില നിയമങ്ങളും ആദ്യമാദ്യം അവരവരുടെ സ്റ്റേറ്റ് നിയമസഭകളിലും പിന്നീടു് രാഷ്ട്രത്തിന്റെ കോൺഗ്രസ് സഭയിലും നിന്നു് പാസ്സാക്കിയെടുക്കുന്നതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരുന്നു ഈ പ്രക്ഷോഭണങ്ങൾ. ഇതിനു പ്രേരണ നൽകിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഗ്രാഞ്ജ് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന പേടൺസ് ഓഫ് ഹസ്ബൻഡറിയും ഗ്രീൻബാക്ക് പാർട്ടിയും തെക്കുപടിഞ്ഞാറും വടക്കുപടിഞ്ഞാറുമുള്ള കർഷകരുടെ സഖ്യസംഘടനകളും ഉൾപ്പെടുന്നു. 1873–ലെ രൂക്ഷമായ വാണിജ്യക്കുഴപ്പത്തിനു ശേഷം ഗ്രാഞ്ജിനു് ഇല്ലിനോയി, അയോവ, വിസ്കോൺസിൻ, മിനെസോട്ട എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ വമ്പിച്ച സ്വാധീനം ലഭിച്ചു. അതു കൊണ്ടു് ഈ സംസ്ഥാനങ്ങളെ കൊണ്ടു് റെയിൽറോഡുനിരക്കിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമം പാസ്സാക്കിക്കാൻ ഇവർക്കു കഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ കർഷകരുടെ വ്യയം കുറയ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ടി സഹകരണസംഘടനകളും ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ഇവരുടെ ശ്രമങ്ങളും പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്. ഗ്രീൻബാക്ക് പാർട്ടി 1870–ൽ പശ്ചിമദേശത്തു് രൂപം കൊണ്ട ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു. ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലത്തു് നടപ്പിൽ വന്ന കടലാസുനാണയ (പേപ്പർകറൻസി) വ്യവസ്ഥ തുടരണമെന്ന ആവശ്യമായിരുന്നു ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു ജന്മം നൽകിയതു്. 1880–ൽ നിലവിൽ വന്ന തെക്കുപടിഞ്ഞാറുകാരും വടക്കുപടിഞ്ഞാറുകാരുമായ കർഷകരുടെ സഖ്യങ്ങളും ഉന്നയിച്ച പ്രധാനആവശ്യങ്ങളും നാണയപരിഷ്കരണവും റെയിൽറോഡുദേശസാൽക്കരണവുമായിരുന്നു. വളരെയധികം ആത്മാർത്ഥത ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു കൈമുതലായുണ്ടായിരുന്നു. നീണ്ടുനിൽക്കാത്ത പല വിജയങ്ങളും അവർ നേടി. ചില സംസ്ഥാനനിയമസഭകളും അവരുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ വന്നു. ചുരുക്കം ചിലരെ കോൺഗ്രസ്സിലേക്കു തിരഞ്ഞെടുത്തയയ്ക്കാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ പല കാരണങ്ങളും കൊണ്ടും അവസാനം അവർ പരാജയപ്പെടുകയാണുണ്ടായതു്. ദേശീയതലത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളുടെ പിൻതുണ ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു സംപൂർണമായി ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. റെയിൽറോഡുടമകളിൽ നിന്നും ഈ പ്രാദേശികപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്കു കഠിനമായ എതിർപ്പു് നേരിടേണ്ടി വന്നു. ഓരോ പ്രദേശത്തെയും സാമ്പത്തികപ്രശ്നങ്ങളും ഭിന്നസ്വഭാവമുള്ളവയായിരുന്നു താനും. എങ്കിലും ഈ

അസംതൃപ്തിയിൽ നിന്നു് 1892–ൽ പോപ്പുലിസ്റ്റ് എന്ന പേരിൽ അൽപ്പായുസ്സായ ഒരു ദേശീയകക്ഷി ഉടലെടുത്തു. അതെപ്പറ്റി പിന്നീടു് പരാമർശിക്കാം.

വ്യവസായത്തിന്റെ വളർച്ച

കൽക്കരിഖനനം, ഉരുക്കുനിർമാണം, എൻജിനീയറിംഗ് എന്നീ ഘനവ്യവസായങ്ങളുടെ വളർച്ചയ്ക്കനുസരണമായി മാത്രമേ റെയിൽറോഡുകളുടെ ത്വരിതവും വ്യാപകവുമായ വികസനം സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ. ഈ വ്യവസായങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും, വ്യവസായങ്ങളിൽ പൊതുവെയും, ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ അമേരിക്ക വലിയ പുരോഗതി നേടി. രണ്ടു തരം സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകളും ഈ വസ്തുത വ്യക്തമാക്കും. 1859-നും 1889-നും ഇടയ്ക്കു് അമേരിക്കയിലുണ്ടാക്കിയ സാധനങ്ങളുടെ മൊത്തംവില ഏഴു മടങ്ങു വർധിച്ചു. ബ്രിട്ടനിൽ 1860–ൽ ഉണ്ടാക്കിയ സാധനങ്ങളുടെ വില അമേരിക്കയിലേതിന്റെ ഒന്നര മടങ്ങു കൂടുതലായിരുന്നു. ആ ശതകത്തിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേയ്ക്കും ബ്രിട്ടനിലുണ്ടാക്കിയതിന്റെ രണ്ടിരട്ടി വിലയുള്ള സാധനങ്ങൾ അമേരിക്കയ്ക്കു നിർമിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിലെ അവസാനത്തെ നാൽപതു വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖമായ വ്യാവസായികരാഷ്ട്രങ്ങളിലൊന്നായി മുന്നേറുവാൻ അമേരിക്കയ്ക്കു സാധിച്ചു.

പല ഘടകങ്ങളും കൂടിച്ചേർന്നാണു് ഈ പുരോഗതി സാധ്യമാക്കിത്തീർത്തതു്. അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾ അവിടെ സുലഭമായിരുന്നു. ജനസംഖ്യയുടെ വർധനവു് വിപുലവും വികസിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതുമായ ഒരു വിപണിക്കു ജന്മം നൽകി. വളരെയേറെ ആദായം ഈ വിപണി മുഖാന്തരമുണ്ടായി. കൽക്കരി, ഇരുമ്പു്, എണ്ണ എന്നിവയുടെ കണ്ടുപിടിത്തത്തിനും വ്യവസായശാലകളുടെ നിർമാണത്തിനും യന്ത്രോപകരണങ്ങളുടെ കണ്ടുപിടിത്തത്തിനും ഇതു വളരെയേറെ സഹായിച്ചു. പുതിയ വിഭവങ്ങളെയും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ അവർ പരമാവധി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. സുപ്പീരിയർതടാകത്തിനു ചുറ്റും ഇരുമ്പുഖനികളും കാലിഫോർണിയയിൽ എണ്ണഖനികളും കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടതു് ഈ ഘട്ടത്തിലായിരുന്നു. കിഴക്കൻ തീരപ്രദേശങ്ങളിലെ പഴയ നഗരങ്ങളുടെ പരിധിയിൽ അമേരിക്കൻ വ്യവസായങ്ങൾ ഒതുങ്ങി നിൽക്കാതായി. ഒഹായോ, ഇൻഡ്യാന, ഇല്ലിനോയി, മിച്ചിഗൻ, വിസ്കോൺസിൻ എന്നീ മധ്യപശ്ചിമസംസ്ഥാനങ്ങളിലേയ്ക്കു് വ്യവസായമേഖല വ്യാപിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. സിൻസിനാറ്റി, ഇൻഡ്യാനാപോളിസ്, ക്ലീവ്ലാൻഡ്, മിൽവാക്കി, എല്ലാറ്റിലുമുപരിയായി ചിക്കാഗോ എന്നീ വലിയ വ്യാവസായികകേന്ദ്രങ്ങൾ വളർന്നു വന്നതു് ഈ വികസനത്തെ തുടർന്നാണു്. എങ്കിലും പൂർവദേശനഗരങ്ങൾ, ഈ മണ്ഡലത്തിൽ അവയുടെ ആധിപത്യം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടു പോന്നു. 1859–ൽ പെൻസിൽവേനിയയിലെ ആദ്യത്തെ എണ്ണഖനി പ്രവർത്തനമാരംഭിച്ചു. അതിന്റെ വളർച്ച

അഭൂതപൂർവമായ വേഗത്തിലായിരുന്നു. ഊക്കൻ ഉരുക്കുനിർമാണശാലകളും സ്ഥാപിച്ചു കൊണ്ട് പിറ്റ്സ്ബർഗ്ഗും ഉത്തരപ്രദേശത്ത് മുന്നേറി. സാമ്പത്തികകാര്യങ്ങളുടെ സിരാകേന്ദ്രം ന്യൂയോർക്കു തന്നെയായിരുന്നു. അവിടത്തെ പൗരന്മാരിൽ ചിലരുടെ സ്വത്ത് അത്യധികം വർധിച്ചു.

(2) ടൈപ്പ്റൈറ്റർ മുതൽ ടെലിഫോൺ വരെയും റിഫ്രിജറേറ്റഡ് റെയിൽകാറു മുതൽ കാഷ്രജിസ്റ്റർ വരെയുള്ള ആയിരക്കണക്കിനു പുതിയ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളും അമേരിക്കയിലുണ്ടായി. മാനവജനതയ്ക്കു വേണ്ടി ഏറ്റവും വലിയ കണ്ടുപിടിത്തം നടത്തിയ ഒരാളാണ് തോമസ് ആൽവാ എഡിസൺ (1847–1931)–ലോകത്തിനു് അമേരിക്ക സംഭാവന ചെയ്ത സമുൽകൃഷ്ടനായ പ്രതിഭാശാലി. ആധുനിക ജീവിതത്തിലെ അനുദിനസവിശേഷതകളായ ഡൈനാമോ, ധവളോജ്വലദീപം, ചലച്ചിത്രം, എലക്ട്രിക്ട്രെയിൻ എന്നിവയുടെ കണ്ടുപിടിത്തത്തിനോ വികസനത്തിനോ കാരണക്കാരൻ അദ്ദേഹമായിരുന്നു. കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളോടൊപ്പം അവയ്ക്കു വേണ്ട ഭോഗങ്ങളും വൻതോതിൽ നിർമിക്കുവാനുള്ള സാങ്കേതിക ജ്ഞാനവും വികാസം പ്രാപിച്ചു വന്നു. മോട്ടോർകാർ നിർമാണത്തിന്റെ തുടക്കവും പുരോഗതിയും ഇപ്പറഞ്ഞതിനു് ഉദാഹരണമായി എടുത്തു കാണിക്കാവുന്നതാണ്. വൻതോതിലുള്ള നിർമാണത്തിനു പ്രത്യേകമായ വിധത്തിലുള്ള അധ്വാനക്രമം ആവശ്യമായിരുന്നു. ഒരാൾ തന്നെ വിവിധ തരത്തിലുള്ള ജോലി ചെയ്യുന്നതിനു പകരം ഒരാൾ ഒരേ ജോലി എല്ലാ ദിവസവും ഇടമുറിയാതെ ചെയ്യേണ്ടതായി വന്നു. ഇതിനു വേണ്ടി സംഘടിപ്പിച്ച തൊഴിലാളികളിലധികവും അധിനിവേശകരും യൂറോപ്പിൽ നിന്നും വന്ന പുതിയ ആളുകളും ആയിരുന്നു. തദ്ദേശീയരായ അമേരിക്കക്കാരെ അപേക്ഷിച്ച് ഇവർക്ക് കുറഞ്ഞനിരക്കിലുള്ള വേതനം നൽകിയാൽ മതിയായിരുന്നു.

അമേരിക്കൻ വ്യവസായത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഏറ്റവും വലിയ സഹായമായി നിന്ന ഘടകം വികസനക്ഷമമായിക്കൊണ്ടിരുന്ന "ട്രസ്റ്റു" സംപ്രദായമാണ്. ചില ഉരുക്കുവ്യവസായികളും തമ്മിലും തുണിവ്യവസായികളും തമ്മിലും അനഭിലഷണീയമാംവിധം പരസ്പരം മൽസരിച്ചു കൊണ്ടാണ് അവരുടെ ഉൽപാദനക്രിയ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഉൽപാദിപ്പിച്ച സാധനങ്ങളും ഉടനടി വിറ്റഴിക്കുന്നതിനു് അവയുടെ വില അവർക്കു കുറയ്ക്കേണ്ടതായി വന്നു. യോജിച്ചു് നിന്നാൽ വളരെ പണം മിച്ചപ്പെടുത്താമെന്നു മാത്രമല്ല ജനങ്ങൾക്കു കൂടിയ വിലയ്ക്കു സാധനങ്ങളും വിൽക്കാമെന്നും അവർ കണ്ടു. വിലയുടെ നിയന്ത്രണം പൂർണമായും അവരുടെ ഹിതാനുസാരണം നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും അവർ പെട്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കി. വലിയ കോർപ്പറേഷനുകളും അല്ലെങ്കിൽ ട്രസ്റ്റുകളും രൂപംകൊണ്ടതു് ഈ സാഹചര്യത്തിലാണ്. അങ്ങനെ ഒരേ വ്യവസായത്തിലോ വ്യാപാരത്തിലോ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന കമ്പനികളുടെ വലിയ സഖ്യങ്ങളുണ്ടായി. 15000 മൈൽ ദൂരം റെയിൽവേലൈനുകളും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഉടമകളുണ്ടാക്കിയ റെയിൽവേകംബനികളും സ്റ്റാൻഡേർഡ് സ്റ്റീൽകോർപ്പ

റേഷനും മുൻപൊന്നതിനുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ അമേരിക്കൻ വ്യവസായമണ്ഡലത്തെ ഈ വിധ ട്രസ്റ്റുകളും ക്രമാധികമായി സ്വാധീനം ചെയ്തിരുന്നു.

ഈ മാർഗത്തിലൂടെ വളരെ ആളുകളും അധികാരവും സമ്പത്തും കരസ്ഥമാക്കി. ബാങ്കർ ജോൺ പീർപോയിന്റു് മോർഗനും എണ്ണക്കമ്പനിയുടമയായ ജോൺ ഡി. റോക്ഫെല്ലറും റെയിൽറോഡുടമയായ ഈ. എച്ചു്. ഹരിമാനും ആയിരുന്ന ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ അമേരിക്കയുടെ യഥാർഥഭരണാധികാരികളും സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെ ഡൺഫെംലിനിൽ നിന്നും 1848–ൽ അധിനിവേശകനായി അമേരിക്കയിലെത്തിയ ഒരു ദരിദ്രബാലനായിരുന്നു, ഈ കോടീശ്വരന്മാരുടെ മുടിചൂടാമന്നനായി വളർന്ന ആൻഡ്രൂ കർണേഗി. അദ്ദേഹം ഉരുക്കുവ്യവസായത്തിന്റെ രാജാവായതു് പിറ്റ്സ്ബർഗിൽ സ്ഥാപിച്ച ഉരുക്കുനിർമാണശാലകളും കൊണ്ടാണു്. മറ്റു് ഉരുക്കുനിർമാണശാലകളും കൽക്കരിഖനികളും ഇരുമ്പുഖനികളും അദ്ദേഹം പിന്നീടു വിലയ്ക്കു വാങ്ങി. ഇരുമ്പയിർ തടാകങ്ങളിലൂടെ കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു് ഒരു കപ്പൽസമൂഹവും അദ്ദേഹം സ്വന്തമാക്കി. കുറഞ്ഞ കൂലിക്കു ജോലിചെയ്യിക്കുവാൻ നൂറുകണക്കിനു് അധിനിവേശകരെ അദ്ദേഹം ഇറക്കുമതി ചെയ്തു. 1901–ൽ വ്യവസായങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വയം പിൻവാങ്ങിയപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വത്തിന്റെ മതിപ്പുവില 350000000 ഡോളറായിരുന്നു. ഊർജസ്വലനും സാഹസികനും തത്പരീക്ഷയില്ലാത്തവനും ആയിരുന്ന ആൻഡ്രൂ കർണേഗി അമേരിക്കൻ സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ മുഴുവനായി നിയന്ത്രിച്ച ഒരു അസാമാന്യവ്യക്തിയായിരുന്നു. 1901 മുതൽ1919 വരെയുള്ള കാലത്തു് അമേരിക്കയിലെയും ഇംഗ്ലണ്ടിലെയും സ്കോട്ട്ലണ്ടിലെയും വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും സാമൂഹ്യസ്ഥാപനങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ലക്ഷക്കണക്കിനു് ഡോളർ അദ്ദേഹം നീക്കി വച്ചു.

അമേരിക്കയിലെ വ്യാവസായികവിഭവങ്ങളുടെ വികസനത്തിനു് ട്രസ്റ്റുകളും വലിയ പങ്കു വഹിച്ചു. എന്നാൽ അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിനു് അവ വലിയ വിനകളും വരുത്തി വയ്ക്കുക കൂടി ചെയ്തു. ധനസമ്പാദനത്തിനു വേണ്ടി ഈ ട്രസ്റ്റുകളും സ്വീകരിച്ച മാർഗങ്ങളും അങ്ങേയറ്റം ദൂഷിച്ചതായിരുന്നു. മൽസരത്തിന്റെ എല്ലാ രംഗത്തും അവ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ചെറിയ ചെറിയ ഫേമുകളെ അവ നാമാവശേഷമാക്കി. അവരുടെ അധീനതയിലുള്ള സാധനസാമഗ്രികളുടെ വില അവ മന:പൂർവം കുറച്ചു. വിപണിയിൽ നിന്നും എതിരാളികളെ നിഷ്ക്രമിപ്പിച്ചു. മൂൻഗണന കിട്ടുന്നതിനു വേണ്ടി റെയിൽറോഡുകളുടെ ചുമതലക്കാർക്കു് അവർ കോഴകളും കൊടുത്തു. പണിമുടക്കുകളും തകർക്കുവാൻ പോലീസിനെക്കൊണ്ടു് കണ്ണീർവാതകവും ബോംബുകളും പ്രയോഗിപ്പിച്ചു. രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാർക്കും കോൺഗ്രസ്പ്രതിനിധികൾക്കും സെനറ്റർമാർക്കും ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കു വേണ്ടി വൻതുകകളും അവർ നൽകി.

സ്വതന്ത്രന്മാരുടെ നാടായിരുന്ന അമേരിക്ക ഒരു സംഘം ഡോളർപ്രഭുക്കളുടെ കയ്യിലമർന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന സത്യം അമേരിക്കക്കാർക്കു് ഒപ്പട്ടെന്നു മനസ്സിലായി. പൊതുജനാഭിപ്രായം അവർക്കെതിരെ തിരിയുവാൻ പിന്നെ അധികകാലം വേണ്ടി വന്നില്ല. സ്റ്റേറ്റുകളിലും കോൺഗ്രസ്സിലും ട്രസ്റ്റുകൾക്കെതിരായ നിയമങ്ങൾ നിർമിക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങളും അതോടെ ആരംഭിച്ചു. വ്യാപാരങ്ങൾക്കും വാണിജ്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള കുംബൈനുകളുടെയോ ഗ്രഥാലോചനകളുടെയോ പ്രൂപവൽക്കരണം തന്നെ നിരോധിച്ചു കൊണ്ടുള്ള 1890–ലെ ഷെർമാൻ ആൻറിട്രസ്റ്റ് ആക്ട് ആയിരുന്നു അവയിൽ പ്രധാനം. പുതിയ ട്രസ്റ്റുകളുടെ പ്രൂപീകരണം തടയുകയും നിലവിലുള്ള ട്രസ്റ്റുകളെ തകർക്കുകയും ആയിരുന്നു പ്രസ്തുത നിയമത്തിന്റെ പരമമായ ലക്ഷ്യം.

നിയമങ്ങൾ പാസ്സാക്കുക എന്നതു് ഒരു കാര്യം; എന്നാൽ അവ പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുക എന്നതു് മറ്റൊരു കാര്യമാണു്. ട്രസ്റ്റുകളുടെ എതിരാളികൾക്കു രണ്ടു ശക്തികളെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടതായി വന്നു. ഒരു മനുഷ്യൻ സ്വന്തമായ പരിശ്രമം കൊണ്ടു വേണം ജീവിതമാർഗം വെട്ടിത്തെളിക്കാനെന്നും ഗവൺമെൻറിന്റെ നിയന്ത്രണങ്ങൾ ആ കാര്യത്തിൽ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുന്നതു് അതിന്റെ വിജയത്തിനു് ആവശ്യമാണെന്നുമുള്ള സ്വകാര്യപരിശ്രമങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്ന പഴയ അമേരിക്കൻ സമൂഹത്തിന്റെ വിശ്വാസമായിരുന്ന ആദ്യത്തേതു്. രണ്ടാമത്തേതു് സുപ്രീംകോടതിയും ഭരണഘടനാവകുപ്പുകളെ സംബന്ധിച്ചു് ഉള്ള അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനവുമായിരുന്നു. പുനഃസംവിധാനകാലത്തു് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഭരണഘടനയുടെ പതിനാലാമതു് ഭേദഗതിക്കു് ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അതിയായ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. നിയമാനുസൃതമായ നടപടികളിലൂടെ അല്ലാതെ വ്യക്തികളുടെ ജീവൻ, സ്വത്തു്, സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നിവയിൽ കൈകടത്തിക്കൂടാ എന്നും നിയമത്തിന്റെ സംരക്ഷണം എല്ലാവർക്കും ഒരു പോലെ നൽകേണ്ടതാണെന്നും ആർക്കും അതു നിഷേധിച്ചു കൂടാ എന്നും പ്രസ്തുത ഭേദഗതി അനുശാസിച്ചിരുന്നു. ഒരു കമ്പനിയോ ട്രസ്റ്റോ നിയമദൃഷ്ട്യാ ഒരു വ്യക്തിയാണു്. ഏതു സാധനവും വാങ്ങുവാനും വിൽക്കുവാനും വഞ്ചനക്കെതിരായി കേസ്സു കൊടുക്കുവാനും സ്വത്തുക്കൾ അനുഭവിക്കുവാനും വ്യക്തിയെപ്പോലെ തന്നെ ആ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കും അവകാശമുണ്ടു്. വ്യക്തിക്കുള്ള എല്ലാ അവകാശങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും കമ്പനിക്കും കോർപ്പറേഷനും ട്രസ്റ്റിനും നിയമം അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. വ്യക്തിയുമായി അതിനു് ഒരു വ്യത്യാസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വ്യക്തിക്കു മരണമുണ്ടു്; കമ്പനി മരിക്കുന്നില്ല. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പതിനാലാം ഭേദഗതിയെ ആധാരമാക്കി ട്രസ്റ്റുകൾക്കെതിരായി സ്റ്റേറ്റുകളിൽ നിർമിക്കപ്പെട്ട നിയമങ്ങൾക്കു് നിയമസാധുതയില്ല എന്നു സുപ്രീംകോടതിയിൽ വിധിതീർപ്പുകൾ ഉണ്ടായി. 1895–ൽ സുപ്രീംകോടതിയുടെ കൂടുതൽ ശക്തമായ പിന്തുണകൾ ട്രസ്റ്റുകൾക്കു് ലഭിച്ചു. ഈ വർഷം പഞ്ചസാരട്രസ്റ്റിനെതിരായി ഷെർമാൻ ആക്ടിൽ പെടുന്ന ഒരു കേസ്സു് സുപ്രീംകോടതി മുമ്പാകെ വന്നു. പഞ്ചസാര

സംസ്ക്കരണവ്യവസായത്തിന്റെ 98 ശതമാനവും ഈ ട്രസ്റ്റിന്റെ സംപൂർണമായ നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു. പഞ്ചസാരസംസ്ക്കരണം വ്യാപാരപരമായ പ്രവർത്തനമല്ലെന്നും അതു കൊണ്ട് ഷെർമാൻആക്ടിന്റെ പരിധിയിൽ ഈ ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തനം പെടുകയില്ലെന്നും സുപ്രീംകോടതി വിധിച്ചു. ഇതോടുകൂടി ട്രസ്റ്റുകളുടെ പ്രവർത്തനത്തെ ശരിയായി നിയന്ത്രിക്കുന്നാവില്ലെന്ന നിലവന്നു. നിർബാധമായി ട്രസ്റ്റുകൾ പുരോഗമിച്ചു. തിയോഡോർ റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ (അധ്യായം പതിനെട്ട് നോക്കുക) ഭരണകാലത്തു മാത്രമേ ഇവയുടെ പ്രവർത്തനഗതി നിയന്ത്രിക്കാൻ സാധിച്ചുള്ളു.

ട്രസ്റ്റുകളുടെ വളർച്ച തടയുന്നതിനു പകരം, പല വിധത്തിലും ഗവണ്മെൻറ് അവയുടെ വികസനത്തിനു വളം വച്ചു കൊടുക്കുകയായിരുന്നു. മുഖ്യമായും താരിപ്പു നിയമങ്ങളെ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് അവർ ഇതു സാധിച്ചതു്. ചിരകാലമായി നിലനിന്നു വന്ന ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ വ്യവസായങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള മൽസരം ഒഴിവാക്കി ശൈശവാവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കുന്ന അമേരിക്കൻ വ്യവസായങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു് താരിപ്പു് ഏർപ്പെടുത്തണമെന്നു് അമേരിക്കൻ ഉൽപാദകർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷ്ഉൽപാദകർക്കു് അമേരിക്കയിൽ പ്രവേശനം അനുവദിക്കുന്നപക്ഷം തങ്ങളുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ വില കുറച്ചു വിൽക്കേണ്ടി വരുമെന്നു് അമേരിക്കൻ ഉൽപാദകർ ഭയപ്പെട്ടു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഈ ഭയാശങ്കകൾക്കു് അടിസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ വ്യാവസായിക രാഷ്ട്രമായി അമേരിക്ക ഉയരുകയും ഈ മനോഭാവത്തിനു പ്രസക്തിയില്ലാതായിത്തീരുകയുമാണുണ്ടായതു്. അമേരിക്കൻ ഉല്പാദകർക്കു് തങ്ങളുടെ ഉല്പന്നങ്ങളെ ബ്രിട്ടനിൽ ഉണ്ടാക്കിയ അതേ സാധനങ്ങളെപ്പോലെ വില കുറച്ചു കമ്പോളത്തിലിറക്കാൻ കഴിയാത്തതാണു് ഇതിനു് കാരണം. പിന്നീടു് താരിപ്പു് നിയമത്തിന്റെ ആവശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അമേരിക്കൻ സാധനങ്ങളുടെ വില നിലനിർത്തുന്നതിനും അതു മൂലം അമേരിക്കൻ ഉല്പാദകർക്കു വമ്പിച്ച ആദായം ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും ഉള്ള ആയുധമായി താരിപ്പു് തീരുകയാണു് ചെയ്തതു്. എന്നിട്ടും താരിപ്പു്നിയമം ഗവണ്മെൻറ് പിൻവലിച്ചില്ല. ചില സ്ഥലങ്ങളിലും ചില സാധനങ്ങളിലും താരിപ്പ്നിരക്കിനു് വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നല്ലാതെ കാര്യമായ നിരക്കുകുറവു് ഒരിടത്തും ഇല്ലായിരുന്നു. 1883–ൽ ക്ലിവലൻസ് താരിപ്പ്നിരക്കു് കുറയ്ക്കണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായവുമായി രംഗത്തു വന്നു. എന്നാൽ പ്രസിഡൻറുതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അദ്ദേഹം പരാജയമടഞ്ഞു. മാക്കിൻലി പ്രസിഡൻറായി വന്നു. തദനന്തരം റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിക്കാർക്കു് താരിപ്പ്നിരക്കു് കൂട്ടുന്നതിനുള്ള നിയമം പാസ്സാക്കിയെടുക്കുന്നതിനു് പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു. ഇരുകൂട്ടരുടെയും അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു് അനുസൃതമായ തീരുവ അതു മൂലം ഈടാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. 1897–ലെ താരിപ്പ്നിയമവും അമേരിക്കൻ ഉൽപാദകരുടെ കീശ വീർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അവസരം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. അമേരിക്കൻ പൗരന്മാർക്കു് പൊതുവെ ദോഷകരമായിരുന്ന ഈ നിയമങ്ങളെല്ലാം. പക്ഷേ വൻകിടവ്യവസായികൾക്കു് അതു് ഒരു സുവർണകാലം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു.

ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾ

അമേരിക്കൻവ്യവസായത്തിന്റെ അദ്ഭുതപൂർവമായ വികാസം ദർശിച്ച ആ കാലഘട്ടത്തിൽ തന്നെ ട്രേഡ് യൂണിയൻപ്രസ്ഥാനവും ഫലപ്രദമായി വളർന്നു പുഷ്ടിപ്പെട്ട കൊണ്ടിരുന്നു. വൻനഗരങ്ങളുടെ ഉദയം ആയിരക്കണക്കിനു തൊഴിലാളികളെ ഒരു ചരടിലിണക്കിക്കോർത്തു. അമിതലാഭക്കൊതിയാൽ വ്യവസായമുടമകൾ തൊഴിലാളികളുടെ വേതനം കുറച്ചു. ജോലിസമയം വർധിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ സ്വയരക്ഷയ്ക്കു വേണ്ടി ഒന്നായി നിന്നു പ്രവർത്തിക്കുവാനും പ്രതിരോധിക്കുവാനും തൊഴിലാളികൾ പ്രേരിതരായി. ഇതിനു മുമ്പുള്ള കാലങ്ങളിൽ ട്രേഡ് യൂണിയൻപ്രവർത്തനം അമേരിക്കയിൽ വളരെ ദുർബലമായിരുന്നു. ട്രേഡ് യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനമാകട്ടെ അമേരിക്കൻ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ പ്രബലമായ ഒരു സ്വാധീനവും ചെലുത്തിയിരുന്നില്ല. പല പ്രകാരത്തിലും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു വേരു പിടിക്കുവാൻ പറ്റിയ മണ്ണല്ലായിരുന്നു അമേരിക്കയിലേത്. രാഷ്ട്രവ്യാപകമായ ഒരു സംഘടന കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനു രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്തൃതി ഒരു വിഘാതമായിരുന്നു. യൂറോപ്പിൽ നിന്നും നിരന്തരമായി പ്രവഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അധിനിവേശകരും യൂണിയന്റെ ശ്രമങ്ങൾക്കു തടസ്സം സൃഷ്ടിച്ചു. കുറഞ്ഞ കൂലിക്കു എന്തു ജോലിയും എത്ര നേരവും ചെയ്യുവാൻ അവർ തയ്യാറായിരുന്നു. തന്മൂലം അമേരിക്കൻതൊഴിലാളിയൂണിയനുകൾക്കു കൂലിക്കൂടുതലിനു വേണ്ടി ആവശ്യപ്പെടുവാൻ നിവർത്തിയില്ലാതെ വന്നു. എന്നാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പരിപോഷണത്തിനുണ്ടായ പ്രധാന തടസ്സം അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ മാനസികാവസ്ഥയായിരുന്നു. അവരുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭകാലം മുതല്ക്കേ അമേരിക്കക്കാർ വ്യക്തിപ്രഭാവവാദികളായിരുന്നു. മറ്റാരുടെയും ഇടപെടൽ കൂടാതെ സ്വന്തമായി ജീവിതമാർഗം വെട്ടിത്തെളിക്കുവാൻ ലോകത്തിലാർക്കും അവകാശമുണ്ടെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വിശ്വാസം. തീർഥയാത്രാപിതാക്കന്മാർ ഈ വിശ്വാസപ്രമാണമാണ് സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്. പശ്ചിമാഭിമുഖമായി യാത്ര ചെയ്തു് അതിർത്തിദേശത്തെത്തിയ പോയവരുടെയും ചിന്താഗതി ഇതു തന്നെയായിരുന്നു. സ്വാശ്രയശീലം കൊണ്ടു് ജീവിതസോപാനത്തിന്റെ ഉന്നതശ്രേണിയിലെത്തിച്ചേർന്ന ഒരു വ്യക്തി അമേരിക്കക്കാരന്റെ വീരകഥാനായകനായിരുന്നു. സ്വകീയമായ അവശ്യകതകളുടെ പരിഹാരത്തിനായി തൊഴിലുടമകളുമായി സ്വന്തനിലയിൽ നേരിട്ടു വിലപേശുവാനുള്ള സാധാരണതൊഴിലാളിയുടെ അവകാശത്തിൽ ഇടപെട്ടു് കൂട്ടായ വിലപേശലിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ട്രേഡ് യൂണിയനെപ്പോലുള്ള സംഘടനകളിൽ പല അമേരിക്കക്കാർക്കും യഥാർഥത്തിൽ യാതൊരു താൽപര്യവുമില്ലായിരുന്നു. ആ നിലയ്ക്കു് വ്യവസായങ്ങളിൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഇടപെടലിനു സഹായകമായി നിന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെയോ കൂലിനിരക്കിനെയും ജോലി സമയത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള സംസ്ഥാന–ഫെഡറൽഗവണ്മെന്റുകളുടെ നിർദ്ദേശങ്ങളെയോ പിൻതാങ്ങുവാൻ തയ്യാറായ അമേരിക്കക്കാരുടെ സംഖ്യ തീരെ തുച്ഛമായിരുന്നു. അങ്ങനെ പൊതുജനാഭിപ്രായവും തൊഴിലുടമകളും ഈ

പ്രസ്ഥാനത്തിന് എതിരായിരുന്നതിനാൽ നിലനിൽപ്പിനു വേണ്ടി വളരെ ഏറെ വിഷമതകളും അവയ്ക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നു. അവയ്ക്കനുകൂലമായ നിയമങ്ങളും പാസ്സാക്കുന്നതിനു്, തടസ്സവും താമസവും ഉണ്ടായി. ചുരുക്കത്തിൽ അത്യന്തം മന്ദഗതിയിലായിരുന്നു ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടെ വളർച്ച.

1870 മുതൽ 1890 വരെയുള്ള സംവത്സരങ്ങളും ഇടതടവില്ലാത്ത അഭിപ്രായ സംഘട്ടനങ്ങളുടെ കാലമായിരുന്നു. ദേശീയസമ്പത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കൊപ്പം തൊഴിലാളികളുടെ വേതനനിരക്കിൽ വർധനവുണ്ടായില്ല എന്നുള്ളതു് നഗ്നമായ ഒരു സത്യമാണു്. പുതിയ ഒരു മെഷീനറി കണ്ടുപിടിക്കുന്നതോടൊപ്പം അനേകം തൊഴിലാളികൾക്കു താല്ക്കാലികമായെങ്കിലും ജോലി നഷ്ടപ്പെട്ടു കൊണ്ടുമിരുന്നു. മെഷീനുകളും ഉപയോഗിച്ചു് സാധനങ്ങൾ നിർമിക്കാൻ തുടങ്ങിയതു് നിമിത്തം ഗുണം കൂടിയ സാധനങ്ങളും പൊതുജനങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചു വന്നു. അവയുടെ എണ്ണവും ക്രമാതീതമായി വർധിച്ചു. ആവശ്യത്തിലധികം സാധനങ്ങൾ നിർമിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഉണ്ടാക്കിയ സാധനങ്ങൾ വിറ്റഴിയുന്നതു വരെ ജോലിക്കാർ വെറുതെ ഇരിക്കേണ്ടി വന്നതു നിമിത്തം അവരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിരുന്ന അസംതൃപ്തിയും അസ്വാസ്ഥ്യവും വർധമാനമായിത്തീർന്നു. 1873 ലെയും 1893 ലെയും ഭീകരമായ വാണിജ്യക്കുഴപ്പത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന കാരണം, തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിലുണ്ടായ ഈ അസ്വാസ്ഥ്യമായിരുന്നു. തൊഴിലില്ലാതെ തെരുവാധാരമായിത്തീർന്ന തൊഴിലാളികളുടെ നീണ്ട കൂട്ടയനീയമായ ഒരു ദൃശ്യമായിരുന്നു. ഈ സമരത്തിന്റെ തീക്ഷ്ണത തന്നെ രണ്ടു ഭാഗത്തുമനുഭവപ്പെട്ട വെറുപ്പിനു മതിയായ തെളിവാണു്. വലിയ കോർപ്പറേഷനുകളും അങ്ങേയറ്റം ക്രൗര്യത്തോടെ യൂണിയനുകളെ നേരിട്ടു. രഹസ്യപ്പോലീസു്, ഡിറ്റക്ടീവുകളും, ലോക്കൗട്ടുകളും, ഇൻജംഗ്ഷനുകളും എന്നിവ ഉപയോഗപ്പെട്ടതായിരുന്നു തൊഴിലുടമകളുടെ ആയുധങ്ങളും. അവസാനം അവർ ഫെഡറൽസൈന്യത്തെത്തന്നെ തൊഴിലാളികളെ അമർത്തുന്നതിനു് ഗവണ്മെന്റിനെ കൊണ്ടു് നിയോഗിപ്പിച്ചു. സമ്പത്തിന്റെ പ്രതാപവും ഗവണ്മെന്റിലുള്ള സ്വാധീനവും പ്രയോഗിച്ചു് അവർ തൊഴിലാളികളെ പരാജയപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ തൊഴിലാളികളുടെ സംഘടിതമായ അനേകം പണിമുടക്കുകളെ നേരിട്ട ശേഷം മാത്രമേ അവർക്കു വിജയം നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. 1847-ൽ പെൽസിൽവേനിയയിലും സമീപ സ്റ്റേറ്റുകളിലും ഉഗ്രമാംവിധം പടർന്നു പിടിച്ച ഉരുക്കുപണിമുടക്കായിരുന്നു ഇവയിലാദ്യത്തേതു്. ഈ സംഘട്ടനങ്ങളിൽ പലതും അവയുണ്ടാക്കിയ നാശനഷ്ടങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി നോക്കുമ്പോൾ ഏറ്റക്കുറെ യഥാർഥയുദ്ധങ്ങൾ തന്നെയായിരുന്നു.

ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനത്തിനും 1900-മാണ്ടിനുമിടയ്ക്കു് രണ്ടു വലിയ ട്രേഡ് യൂണിയൻ സംഘടനകളും അമേരിക്കയിൽ രൂപം പൂണ്ടു. ഫിലാഡൽഫിയയിലെ തയ്യൽക്കാരുടെ ഒരു രഹസ്യസമിതി എന്ന രീതിയിലായിരുന്ന അവയിലാദ്യത്തേതിന്റെ തുടക്കം. അതിനു് ആദ്യം അവർ നൽകിയ പേർ

നോബിയം ഓർഡർ ഓഫ് ദി നൈറ്റ്സ് എന്നായിരുന്നു. അതിന്റെ പേരു ധ്വനിപ്പിച്ചതു പോലെ അതിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളും സമുൽകൃഷ്ടമായിരുന്നു. മദ്യവിൽപനക്കാർ, അഭിഭാഷകന്മാർ, ബാങ്കർമാർ എന്നിവരെ അവരുടെ സംഘടനയിൽ അംഗങ്ങളാകാൻ രഹസ്യസമിതിയുടെ സംഘാടകർ അനുവദിച്ചില്ല. എന്നാൽ എല്ലാ തരത്തിലുമുള്ള തൊഴിലാളികളെ അവരുടെ സംഘടനയിലേക്ക് അവർ ആകർഷിച്ചു. സാധുക്കൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക, കുട്ടികളെക്കൊണ്ട് തൊഴിൽശാലകളിൽ വേല ചെയ്യിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം അവസാനിപ്പിക്കുക, ജോലി സമയം എട്ടു മണിക്കൂറായി നിജപ്പെടുത്തുക തുടങ്ങിയ സാമൂഹ്യപരിഷ്കാരങ്ങളും നടപ്പിലാക്കുന്നതിനു തൊഴിലാളികളെ ഒരേ സംഘടനയിൽ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. 1879-ൽ ടെറൻസ് വി. പൗഡർലീ ആ സംഘടനയുടെ നേതാവായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ഒരു ദുരഹങ്കാരിയായിരുന്നു എങ്കിലും അനിതരസാധാരണമായ സാമർഥ്യമുള്ള ഒരു പ്രചാരകനായിരുന്നു. യൂ. എസ്. ഏ. മുഴുവൻ അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചു. അന്തമില്ലാതെ പ്രഭാഷണങ്ങളും നടത്തി. സംഘടനയുടെ സ്വാധീനശക്തി തന്റെ വാചാലത കൊണ്ട് വർധിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ 1884-ലെ പണിമുടക്കിലെ വിജയമാണ് അവരുടെ അംഗസംഖ്യ കാര്യമായി വർധിപ്പിച്ചതു്. 16000 മൈൽ റെയിൽറോഡിന്റെ നിയന്ത്രണാധികാരി ആയിരുന്ന ജേഗൗൾഡ് തൊഴിലാളികളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ തല കുനിച്ചു. പക്ഷേ ആ വിജയം അധികനാൾ നീണ്ടു നിന്നില്ല. എട്ടു മണിക്കൂർ മാത്രമായി ജോലിസമയം ക്രിപ്പപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ള പ്രത്യേകമായ ആവശ്യം മുന്നിൽ വച്ചു കൊണ്ട് 1886-ൽ തൊഴിലാളികൾ വ്യാപകമായ ഒരു പണിമുടക്കിലേർപ്പെട്ടു. ഈ പണിമുടക്കു നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴാണ് ചിക്കാഗോയിലെ ഹേമാർക്കറ്റിൽ തടിച്ചു കൂടിയ ഒരു പുരുഷാരത്തിനു നേരെ ആരോ ബോംബെറിഞ്ഞു. ആ ബോംബേറുമായി രഹസ്യസമിതിക്കാർക്ക് യാതൊരു ബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അതിനു കാരണക്കാർ അവരാണെന്നു് പൊതുജനങ്ങൾ എങ്ങനെയോ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു. അതോടെ സംഘടനയുടെ സ്വാധീനശക്തി കുറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

AMERICAN FEDERATION OF LABOUR

അതിനേക്കാൾ വിപുലമായ യൂണിയൻ സ്ഥാപിതമായതു് അതേ വർഷം (1886) തന്നെയാണു്. അമേരിക്കയിലെ രണ്ടാമത്തെ യൂണിയനായിരുന്നു അതു്. 'അമേരിക്കൻ ഫെഡറേഷൻ ഓഫ് ലേബർ' എന്നായിരുന്നു അതിന്റെ പേരു്. വിഭിന്നസ്റ്റോറുകളുടെ ഒരു ഫെഡറൽ യൂണിയനാണല്ലോ യൂ. എസ്. ഏ. അതു പോലെ തന്നെ ഏ. എഫ്. എൽ-ഉം (അമേരിക്കൻ ഫെഡറേഷൻ ഓഫ് ലേബർ) വിവിധ തൊഴിൽസംഘടനകളുടെ ഒരു ഫെഡറേഷനായിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കിലെ ചുരുട്ടുനിർമാതാവായ സാമുവൽ ഗ്രോംപേഴ്സ് എന്ന ജൂതയുവാവായിരുന്നു ഇതിന്റെ സംഘാടകൻ. തൊഴിലാളികളുടെ ജോലിസമയം കുറയ്ക്കാനും കൂലി വർധിപ്പിക്കാനും വേണ്ടി മാത്രമായിരിക്കണം ട്രേഡ്യൂണിയനുകൾ പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതെന്ന അഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു ഗ്രോംപേഴ്സ്. പ്രത്യേകജോലികളിൽ പ്രത്യേകവൈദഗ്ധ്യം നേടിയവരുടെ

യൂണിയൻകളാണ് അദ്ദേഹം സംഘടിപ്പിച്ചത്. ഒരു സമരായുധമെന്ന നിലയിൽ പണിമുടക്കിനെ അദ്ദേഹം കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും മുതലാളിത്തവ്യവസ്ഥിതിയെ ശിഥിലമാക്കണമെന്നുള്ള തീവ്രവാദികളുടെ അഭിപ്രായത്തെ അദ്ദേഹം അനുകൂലിച്ചിരുന്നില്ല. എ. എഫ്. എൽ. ക്രമേണ ശക്തി പ്രാപിച്ചു. 1900-ത്തിൽ അതിന്റെ അംഗസംഖ്യ അഞ്ചുലക്ഷത്തിൽ കവിഞ്ഞു. അതിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വൻതോതിലുള്ള രണ്ടു പണിമുടക്കുകൾ നടക്കുകയുണ്ടായി. ആദ്യത്തേത് 1892-ലായിരുന്നു. പെൻസിൽവേനിയയിലെ ഹോംസ്റ്റെഡിലുള്ള കർണേഗി വർക്സിന്റെ മാനേജർ തൊഴിലാളികളുടെ കൂലി വെട്ടിക്കുറച്ചു. ഇരുമ്പ്-ഉരുക്കുവ്യവസായത്തൊഴിലാളിയൂണിയനെ നിർവീര്യമാക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയാണ് കർണേഗി ഇങ്ങനെ ചെയ്തത്. ഫലം ഒരു പണിമുടക്കായിരുന്നു. തൊഴിലാളികളും പിങ്കേർട്ടൺഡിറക്ടീവുകളും തമ്മിൽ ഒരു യുദ്ധം തന്നെ നടന്നു. കർണേഗി 8000 സ്റ്റേറ്റുസൈന്യങ്ങളെ പണിമുടക്കുരംഗത്തേക്ക് ഗവണ്മെന്റ് സഹായത്തോടെ കൊണ്ടുവന്നു. പണിമുടക്കും പണിമുടക്കിയ യൂണിയനും അതോടെ തകർന്നു. ഉരുക്കുവ്യവസായരംഗത്തു യൂണിയൻപ്രവർത്തനം മുന്നോട്ടു കൊണ്ടുപോകുവാൻ നിവർത്തിയില്ലാത്ത ഒരു സാഹചര്യമാണ് ഹോംസ്റ്റെഡ് സംഭവമുണ്ടാക്കിയത്. 1893-ൽ ഒരു പ്രതിസന്ധിഘട്ടം അമേരിക്കയിൽ സംജാതമായി. ഇതിന്റെ അനന്തരഫലമായിരുന്ന 1894-ലെ പുള്ളമാൻപണിമുടക്ക്. പുള്ളമാൻ എന്ന കാർനിർമാണശാലയുടെ ഉടമസ്ഥൻ തന്റെ വ്യവസായശാലകളിൽ നിന്നു അനേകം തൊഴിലാളികളെ ജോലിയിൽ നിന്നും പിരിച്ചു വിട്ടു. ബാക്കിയുള്ളവരുടെ ശമ്പളത്തിൽ 20 ശതമാനം വെട്ടിക്കുറച്ചു. അവിടത്തെ തൊഴിലാളികളും പണിമുടക്കി. അവരുമായി കൂടിയാലോചന നടത്താൻ പുള്ളമാൻ വിസമ്മതിച്ചു. യൂജെൻ വി. ഡെബ്സിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അമേരിക്കൻ റെയിൽവേയൂണിൻ പണിമുടക്കിനു പിൻതുണ പ്രഖ്യാപിച്ചു. രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗത്തെയും റെയിൽവേഗതാഗതം സ്തംഭനത്തിലായി. എങ്കിലും റെയിൽഉടമകളും പുള്ളമാനും സഹായം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ഗവണ്മെന്റിന്റെ സഹായം റെയിലുടമകൾ അഭ്യർഥിച്ചു. ക്ലീവ്ലൻഡ്, സൈന്യത്തെ ചിക്കാഗോവിലേക്കയച്ചു. ഇല്ലിനോയിയിലെ ഗവർണർ സൈന്യത്തെ അയക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്ന് അറിയിച്ചുവെങ്കിലും മുതലാളിമാരുടെ പക്ഷത്തായിരുന്ന ഫെഡറൽഗവണ്മെന്റ്. ഡെബ്സിനും പണിമുടക്കുകാർക്കും എതിരായി കോടതിയിൽ നിന്നും ഒരു ഇൻജംഗ്ഷൻ ഉത്തരവും റെയിലുടമകൾ സമ്പാദിച്ചു. ഷെർമാൻ ആൻറി ട്രസ്റ്റ് ആക്ടിനു വിപരീതമായി തൊഴിലാളികൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നായിരുന്നു അവർ കോടതിയിൽ വാദിച്ചത്. സൈന്യം ചിക്കാഗോയിൽ എത്തിയതോടെ അവിടെ കലാപം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. തീവെയ്പും കൊലയും നടന്നു. ഉണ്ടായ നാശനഷ്ടങ്ങൾക്ക് കണക്കില്ലായിരുന്നു. കോടതിഉത്തരവിനെ നിഷേധിച്ചതിനു ഡെബ്സിനെ അറസ്റ്റു ചെയ്ത് ആറു മാസത്തേക്കു ശിക്ഷിച്ചു. അതോടെ പണിമുടക്കും തകർന്നു. ഇത് ട്രേഡു യൂണിയനുകൾക്ക് ഒരു കനത്ത അടിയായിരുന്നു. ഷെർമാൻ ആക്ടായിരുന്നു തൊഴിലാളികളെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഉപയോഗിച്ച ആയുധം.

'ജിംക്രോ' നിയമങ്ങൾ

1877–ൽ പുനഃസംവിധാനപ്രക്രിയ അവസാനിച്ചതോടെ ഫലത്തിൽ നീഗ്രോപ്രശ്നം ദക്ഷിണദേശീയരായ ഭരണാധികാരികളുടെ കൈകാര്യത്തിനു സമർപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഉത്തരസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നീഗ്രോകളുടെ സംഖ്യ തീരെ കുറവായിരുന്നു. തെക്കൻസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഭരണാധികാരികളും വെള്ളക്കാരായിരുന്നുവല്ലോ. ''വെളുത്ത വർഗക്കാർക്കു് ദക്ഷിണദേശങ്ങളിലുള്ള ആധിപത്യം എക്കാലവും നിലനിർത്തണ''മെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. സാമ്പത്തികരംഗത്തു് ഈ ആധിപത്യം അവിച്ഛിന്നമായി നിലനിന്നു പോന്നു. ആഭ്യന്തരയുദ്ധവും പുനഃസംവിധാനപ്രക്രിയയും അതിനു യാതൊരു വാട്ടവും ഉണ്ടാക്കിയില്ല. തെക്കൻസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ഭൂമിയുടെയും ഉടമസ്ഥത വെള്ളക്കാർക്കു് തന്നെയായിരുന്നു. മുൻകാലത്തെ അടിമകൾക്കു് അതിൽ ഒരു അംശവും അവർ വീതിച്ചു കൊടുക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. നീഗ്രോകൾ തുടർന്നു് അവിടെ കൂടുതൽ ജോലി ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. പഞ്ഞിക്കൃഷി നടത്തി വന്നിരുന്ന പാടങ്ങളെ പുനരുജ്ജീവിപ്പിച്ചതു് നീഗ്രോകളുടെ കൈകളാണു്. 1900 ആയപ്പോൾ അവിടത്തെ വിടവു് 1860–ൽ ഉണ്ടായിരുന്നതിന്റെ ഇരട്ടിയായി. ഭൂമി സ്വന്തമാക്കുന്നതിനു പകരം നീഗ്രോകൾ ഭൂവുടമ നല്കിയ ഭൂമിയും ഉപകരണങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെടുത്തി വിളയുടെ പകുതി വേതനമായിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ജോലി ചെയ്തു. ഈ വ്യവസ്ഥ കൃഷിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കു തടസ്സമായിരുന്നു. ജോലി ചെയ്യുന്നവർ എന്നും ദാരിദ്ര്യത്തിൽ കഴിയേണ്ടതായും വന്നു. ജോർജിയയിലും കരോലീനയിലും ഉള്ള ചെറിയ തുണിമില്ലുകളിൽ ചില നീഗ്രോകൾ ജോലിക്കു പോകുവാൻ നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. വേറെ ചിലർ വെർജീനിയയിലും നോർത്തു് കരോലീനയിലും ഉള്ള പുകയിലക്കമ്പനികളിൽ ജോലിക്കു പോയി. കുറെ ആളുകൾ ബർമിംഗ്ഹാമിലും അലബാമയിലും ഉള്ള കൽക്കരിഖനികളിൽ ചെന്നു ജോലി ചെയ്തു. അൽപബുദ്ധിയുള്ള നീഗ്രോയുവാക്കന്മാർ പുനഃസംവിധാനകാലത്തു സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട വിദ്യാലയങ്ങളിൽ ചേർന്നു പഠിച്ചു. അവിടെ നിന്നും ജയിച്ചു കുറുക്കം ചിലർക്കു് ചെറിയ തോതിലുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങളും ലഭിച്ചു. പക്ഷേ ഇങ്ങനെ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചവരുടെ സംഖ്യ തീരെ തുച്ഛമായിരുന്നു.

ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഉത്തരസംസ്ഥാനങ്ങളിലും ഉള്ള ചില രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകർ, നീഗ്രോകളോടു് യാതൊരു വിവേചനവും രാഷ്ട്രീയമായി കാണിക്കരുതെന്നു് നിർബന്ധമുള്ളവരായിരുന്നു. വെള്ളക്കാരെപ്പോലെ തുല്യമായ അവകാശങ്ങളും അവർക്കു് നൽകണമെന്നും രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാർ ആഗ്രഹിച്ചു. 1900 വരെ നടന്ന തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ നീഗ്രോകൾ സ്വതന്ത്രമായി വോട്ടു ചെയ്തു. എന്നാൽ തെക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം വെള്ളക്കാരും ഈ അവകാശം പോലും നീഗ്രോകൾ ഉപയോഗിക്കാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ട ഉപായങ്ങളും നിർദാക്ഷിണ്യമായി ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങി. വോട്ടു ചെയ്യുന്നവരെല്ലാം ഭാരിച്ച ഒരു നികുതി കൊടുക്കണമെന്നു് അവർ നിർബന്ധിച്ചു. അല്ലെങ്കിൽ അവർക്കു്

സ്വന്തഭൂമിയോ സാക്ഷരതായോഗ്യതയോ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് വ്യവസ്ഥ ചെയ്തു. ''ജാതിമതവർഗപദവീഭേദമെന്യേ എല്ലവർക്കും വോട്ടവകാശം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു്'' ഭരണഘടനയുടെ പതിനഞ്ചാം ഭേദഗതി (1870) അനുശാസിച്ചിരുന്നു. ഈ വ്യവസ്ഥയെ മറികടക്കുന്നതിനുള്ള പ്രാദേശികശ്രമങ്ങളാണു് വെള്ളക്കാർ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഇതിനു പുറമേ ദക്ഷിണദേശസംസ്ഥാനങ്ങളും നഗരങ്ങളും വർണവിവേചനപരമായ പല നിയമങ്ങളും പാസ്സാക്കി. ജിംക്രോനിയമങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ ഇവ അറിയപ്പെടുന്നു. പബ്ലിക്ക് സർവീസുകളുടെ മേഖലയിൽ വെള്ളക്കാരെയും കറുത്ത വർഗക്കാരെയും വേർതിരിച്ചു നിർത്തുകയായിരുന്നു ഈ നിയമങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം. തെരുവുകളിൽ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാറുകളിലും ബസുകളിലും പബ്ലിക്ക് കക്കൂസുകളിലും വിദ്യാലയങ്ങളിലും ബധിരർക്കും മൂകർക്കുമുള്ള സ്ഥാപനങ്ങളിലും ടെലിഫോൺ ബൂത്തുകളിലും സിമിത്തേരികളിലും ആശുപത്രികളിലും വെയിറ്റിംഗ് റൂമുകളിലും പബ്ലിക്ക് കെട്ടിടങ്ങളിലും പാർക്കുകളിലും ഈ നിയമങ്ങൾ മുഖാന്തരം നീഗ്രോകൾക്കു് പ്രവേശനം നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. ഹോട്ടലുകളുടെയും സർക്കസ്സിന്റെയും സോഡാക്കടകളുടെയും ഉടമസ്ഥന്മാരും ഈ വിധ നിയന്ത്രണങ്ങളും നടപ്പിൽ വരുത്തി. വെള്ളക്കാരായ ഭിഷഗ്വരന്മാർ വെള്ളക്കാരായ രോഗികളെ മാത്രമേ ചികിത്സിച്ചു പോന്നുള്ളൂ. നീഗ്രോകൾക്കു വേണ്ടി പ്രത്യേക സ്ഥലങ്ങൾ വേർതിരിച്ചു് പ്രത്യേക വീടുകളും കോളനികളും നിർമിക്കപ്പെട്ടു. കറുത്ത വർഗക്കാർക്കെതിരായി ഉണ്ടാക്കിയ നിയമങ്ങളെ സുപ്രീംകോടതിവിധികൾ ശരി വെച്ചു. റെയിൽവണ്ടികളിൽ പ്രത്യേകം ഇരിപ്പിടങ്ങളുണ്ടാക്കി നീഗ്രോകളെ ഇരുത്തുന്നതു് ശരിയാണെന്നു് 1896–ലെ ഒരു സുപ്രീംകോടതിവിധിയിൽ ഭൂരിപക്ഷം ജഡ്ജിമാരും അസന്ദിഗ്ധമായ ഭാഷയിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വർണവിവേചനം നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു് ഈ വിധിന്യായം വളരെ സഹായിച്ചു. നീഗ്രോകൾക്കായി അധഃസ്ഥിതവിദ്യാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. വർഷങ്ങളോളം ഈ പാപഭാരം അവർ ചുമക്കേണ്ടി വന്നു. ഇതിനും പുറമെ നിസ്സാരമായ കുറ്റങ്ങൾക്കായി നീഗ്രോയുടെ തൊലി ഉരിക്കുന്നതും ഒരു സാധാരണ ശിക്ഷയായിത്തീർന്നു. വർണവിവേചനഭ്രാന്തരായ ജനക്കൂട്ടം ഒരു നീഗ്രോയെ ബലാൽക്കാരമായി പിടിച്ചു കെട്ടി മുക്കുമരത്തിലേറ്റിയ ഒരു സംഭവവും ഈ അവസരത്തിൽ ഉണ്ടായി.

ഇങ്ങനെ ഒരു അപകൃഷ്ടസൃഷ്ടിയായി വെള്ളക്കാർ നീഗ്രോയെ മുദ്രകുത്തി. അതു് ഒരു ഉറച്ച വിശ്വാസമായി അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ വേരുറച്ചു. ദീർഘകാലത്തെ പരിവർത്തനം കൊണ്ടു് സാമ്പത്തികമായ സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയതിനു ശേഷം വെള്ളക്കാരന്റെ അധീശാധികാരത്തെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നതായിരിക്കും ബുദ്ധിപൂർവകമെന്നു് നീഗ്രോനേതാക്കന്മാർ 19–ാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി. ബുക്കർ ടി. വാഷിംഗ്ടൺ ആയിരുന്നു ആ കാലത്തെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തനായ നീഗ്രോ. അടിമവ്യവസ്ഥിതിയിലാണു് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതു്. 1881–ൽ അദ്ദേഹം നീഗ്രോവർഗക്കാർക്കു് വേണ്ടി അലബാമ

യിലുള്ള ടസ്ക്കജി എന്ന സ്ഥലത്ത് ഒരു കോളേജ് സ്ഥാപിച്ചു. 1895–ൽ ജോർജിയയിൽ വച്ച് അദ്ദേഹം ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ വർണവിവേചനത്തെയും നീഗ്രോജനതയുടെ അധ:സ്ഥിതിയെയും അദ്ദേഹം അംഗീകരിച്ചു. ''സാമൂഹ്യമായ സമത്വത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പ്രക്ഷോഭണങ്ങളെ ഏറ്റവും വലിയ മാന്യത്തരമാണെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ വർഗത്തിലുള്ള ബുദ്ധിശാലികൾ കരുതുന്നത്'' എന്നും അദ്ദേഹം തുറന്നു പ്രസ്താവിച്ചു. എന്നാൽ മറ്റു ചില നീഗ്രോനേതാക്കന്മാർ, പ്രത്യേകിച്ചും ഉത്തരദേശത്തുള്ളവർ ഈ അഭിപ്രായക്കാരല്ലായിരുന്നു. ഹാർവാർഡ് സർവകലാശാലയിൽ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തതിനു ശേഷം മാർക്കിസത്തിന്റെ സ്വാധീനതയിൽപ്പെട്ട പോയ പ്രതിഭാശാലിയായ ഡുബ്വാ എന്ന നീഗ്രോനേതാവ്, ബുക്കർ ടി. വാഷിംഗ്ടനോട് പ്രകടമായി വിയോജിച്ചു. ഈ അഭിപ്രായഗതിക്കാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കറുത്ത വർഗക്കാരുടെ രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവും ആയ അവകാശങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പ്രക്ഷോഭണം നടത്തുവാൻ ഒരു സമിതി രൂപവൽക്കരിക്കുകയുണ്ടായി.

രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതി (1877–97)

ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ അമേരിക്കൻരാഷ്ട്രീയഗതി നിരുന്മേഷജനകവും ഗ്രൂപ്സാവഹവുമായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നവരുടെ പ്രധാന ലക്ഷ്യം അധികാരവും പദവിയും കയ്യടക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. 1896 വരെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾ ഒന്നും പ്രധാനമായി നടന്നില്ല. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ബിസിനസ്സ് താൽപര്യങ്ങളുടെ അതിപ്രസരമാണ് നടമാടിയിരുന്നത്. വിശേഷിച്ച് റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിക്ക് മറ്റൊരു പരിപാടിയും ഇല്ലായിരുന്നു. കോൺഗ്രസ്സംഗങ്ങളെ സംസ്ഥാനജനപ്രതിനിധികളായി ആരും കണക്കാക്കിയിരുന്നില്ല. വൻകിടബിസിനസ്സുകാരുടെ താൽപര്യസംരക്ഷകന്മാരായി മാത്രമാണ് അവർ പ്രവർത്തിച്ചു വന്നത്. അവർ എണ്ണക്കമ്പനിക്കാരുടെയും റെയിൽറോഡുടമകളുടെയും താൽപര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണ് കോൺഗ്രസ്സിൽ സംസാരിച്ചതും വോട്ടു ചെയ്തതും. വൻകിടബിസിനസ്സുകാരാവട്ടെ, ഭൂമിയുടെയും ഖനികളുടെയും എണ്ണക്കിണറുകളുടെയും റെയിൽറോഡുകളുടെയും ഫാക്ടറികളുടെയും വൃത്താന്തപത്രങ്ങളുടെയും നിയന്ത്രണാധികാരങ്ങളിൽ അനിയന്ത്രിതമായ ആധിപത്യം പുലർത്തിപ്പോന്നു. രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികൾ അവരുടെ പോൽപ്പാടിയിലായിരുന്നു. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി മിക്കവാറും എല്ലാ പ്രസിഡൻറന്മാരും 'മെഷീൻ പൊളിറ്റീഷ്യൻസി'ന്റെ കയ്യിലെ നിറമില്ലാത്ത പാവകളായി മാറി. പാർട്ടിസംഘടനയെ നിയന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന നേതാക്കന്മാരാണ് 'മെഷീൻ പൊളിറ്റീഷ്യൻസ്'' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്ത് പാർട്ടിയന്ത്രം പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതു അവരായിരുന്നു. ഒഹായോവിലെ ബിസിനസ്സ് ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന മാർക്ക് ഹാനാ എന്നയാളാണ് 1896–ൽ മാക്കിൻലിയെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വിജയിപ്പിച്ചത്. ഈ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കൾക്ക് ഒരു ഉദാഹരണമായിരുന്നു മാർക്ക് ഹാനാ. ''മെഷീൻരാഷ്ട്രീയക്കാരു''ടെ അഭിലാഷവും

ആജ്ഞയും അനുസരിച്ചു മാത്രമാണു് പ്രസിഡൻറുമാർ ഭരണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. സ്വന്തവും സ്വതന്ത്രവുമായ ഒരു ഭരണരീതി അവലംബിക്കുവാൻ അവക്കു സാധ്യമായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ അലങ്കരണവസ്തുക്കളായിക്കഴിഞ്ഞ നാലു പ്രസിഡൻറുമാരും റൂഥർഫോർഡ് ബി. ഹെയിസ് (1877–81), ജെയിംസ് ഗാർഫീൽഡ് (1881), ചെസ്റ്റർ ആർതർ (1881–85), ബെഞ്ചമിൻ ഹാരിസൺ(1889–93) എന്നിവർ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. അവർ അനുവേസമ്പന്നരും പ്രാപ്തരും ആയിരുന്നുവെങ്കിലും ഭരണമണ്ഡലത്തിൽ അവരുടെതായ വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിക്കുവാൻ അവക്കു് കഴിഞ്ഞില്ല. അഞ്ചാമത്തെയാൾ ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷിയിൽ പെട്ട ക്ലീവ്ലൻഡായിരുന്നു. രണ്ടു പ്രാവശ്യം (1885–89–ലും 1893–97 ലും) അദ്ദേഹം പ്രസിഡൻറുപദം വഹിക്കുകയുണ്ടായി. മുൻഗാമികളെ അപേക്ഷിച്ചു് ഭരണസാമർത്ഥ്യവും ധീരതയും നിശ്ചയദാർഢ്യവും ഉള്ള ആളായിരുന്നു ക്ലീവ്ലൻഡു്. വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ഒരു വഴിത്താര അദ്ദേഹം തെളിച്ചുകൊണ്ടു മുന്നോട്ടു പോയി. അമേരിക്കയിലെ വ്യാവസായികവികസനം സൃഷ്ടിച്ച പുതിയ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പൂർണബോധവാനായിരുന്നു.

രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരുടെ പരമലക്ഷ്യം ഉദ്യോഗസമ്പാദനം ആയിരുന്നു; വൻകിടവ്യവസായികളുടെ പരമലക്ഷ്യം തങ്ങൾക്കനുകൂലമായി വോട്ടു ചെയ്യുന്നവരെ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കുക എന്നതും. ഈ ദുഷിച്ച ചിന്താഗതിയുടെ ദുരന്തഫലം അഴിമതിയുടെയും കൈക്കൂലിയുടെയും അഴിഞ്ഞാട്ടമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഗ്രാൻറിന്റെ കാലത്തെ ദുർഗന്ധമയമായ സംഭവങ്ങൾ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടില്ല. ഹെയിസും ആർതറും അഴിമതിക്കെതിരെ ചിരൽ ചൂണ്ടുകയുണ്ടായി. പബ്ലിക് സർവീസ് സംശുദ്ധമാക്കി സൂക്ഷിക്കുന്നതിനു് ആത്മാർഥമായ ചില ശ്രമങ്ങൾ നടത്തുകയും ചെയ്തു. ആർതർ കൂപ്രസിദ്ധനായ ഒരു സ്പോയിൽസ്മാൻ അയിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുപ്പുവിജയത്തിനു ശേഷം തനിക്കോ തന്റെ സുഹൃത്തുക്കൾക്കോ വേണ്ടി ഉദ്യോഗവും പദവിയും സമ്പാദിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കുന്നവർ 'സ്പോയിൽസ്മെൻ' എന്ന പേരിലാണു് അമേരിക്കയിൽ അറിയപ്പെടുക. സ്പോയിൽസ്മാൻ ആയിരുന്നതിനാൽ ഈ രംഗത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേട്ടം അഭിനന്ദനീയമായിരുന്നു. നിരാശനായ ഒരു ഉദ്യോഗാന്വേഷിയുടെ വെടിയേറ്റു് 1881–ൽ ജെയിംസ് ഗാർഫീൽഡ് മൃതിയടഞ്ഞപ്പോഴാണു് ആർതർ പ്രസിഡൻറായിത്തീർന്നതു്. ഫെഡറൽ പോസ്റ്റാഫീസിലെ ചെലവിനങ്ങൾക്കായി നീക്കി വച്ചിരുന്ന തുകയിൽ നിന്നും നല്ല ഒരു വീതം അസത്യവാന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അപഹരിച്ചു പോന്നു. അപഹരണം നടത്തിയവരെ അന്വേഷിച്ചു് പിടികൂടുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. അതായിരുന്നു ആർതറിന്റെ ആദ്യത്തെ വിജയം. സിവിൽസർവീസിലെ നിയമനങ്ങളിൽ പന്ത്രണ്ടു ശതമാനം തുറന്ന മൽസരപരീക്ഷയിൽ ജയിക്കുന്നവർക്കായി നീക്കി വയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു നിയമം 1883–ൽ അദ്ദേഹം പാസ്സാക്കി എടുത്തു. പ്രസിഡൻറിന്റെ സമയവും ജോലിയും ലാഭിക്കാൻ അതു നിമിത്തം കഴിഞ്ഞു. പിൽക്കാലത്തെ പ്രസിഡൻറുമാർ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ആളുകളെ മൽസരപരീക്ഷക്കു

ശേഷം പബ്ലിക്ക് സർവീസിലേക്ക് നിയമിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. അഴിമതിപ്രശ്നത്തിന്റെ പേരിൽ 1884–ൽ റിപ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടിയിൽ ഭിന്നിപ്പുണ്ടായി. പ്രസിഡൻഷ്യൽ സ്ഥാനാർഥിയായി ജെയിംസ് ജി. ബ്ലെയിനെ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടി നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്തു. പ്രഗൽഭനായ വാഗ്മിയും പ്രശസ്തനായ ഒരു രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം. പക്ഷേ തികഞ്ഞ ഒരു അഴിമതിക്കാരനെന്ന കുപ്രസിദ്ധിയും അദ്ദേഹം നേടിയിരുന്നു. ഒരു അവസരത്തിൽ ഹൗസ് ഓഫ് റെപ്രസന്റേറ്റീവ്സിന്റെ സ്പീക്കർ കൂടിയായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. പ്രസ്തുത പദവി സ്വന്തം കീശ വീർപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കനകാവസരം ആയി അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചു. റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയിൽ നിന്നും ഭിന്നിച്ചു മാറിയ പരിഷ്കർത്താക്കളും, അഴിമതിയോടുള്ള അമർഷം കൊണ്ട് ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷിയോട് ചേർന്നു വോട്ടു ചെയ്തു. ഡെമോക്രാറ്റിക് സ്ഥാനാർഥിയായ ക്ലീവ്ലൻഡ് പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു.

ഈ കാലത്തു് വെള്ളി, ഒരു പ്രധാന രാഷ്ട്രീയപ്രശ്നമായിത്തീർന്നു. നെവേഡയിലും മറ്റു പടിഞ്ഞാറൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും വെള്ളിയുടെ ഉൽപാദനത്തിലുണ്ടായ പുരോഗതിയാണു് ഇതിനു കാരണം. 1860–ൽ അമേരിക്കയിൽ 156800 ഡോളർ വിലയുള്ള വെള്ളി ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു് 1880 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും 57000000 ഡോളർ വിലയുള്ളതായി വർധിച്ചു. അമേരിക്കൻ നാണയത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമെന്തായിരിക്കണമെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി, നാണയപ്രശ്നത്തെ പറ്റി യാതൊരു വിവരവുമില്ലാതിരുന്ന അമേരിക്കൻപൗരന്മാരും എല്ലാമറിയാമെന്ന ഭാവത്താൽ വർത്തിച്ചിരുന്ന ധനതത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും തമ്മിൽ ഒരു തർക്കം ഉണ്ടായി. 1890–ൽ ആയിരുന്നു ഇതു്. സ്വർണമായിരിക്കണം നാണയത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമെന്നു് ധനതത്വശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വാദിച്ചു. റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയിലെ മിക്ക ആളുകളും കിഴക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ബിസിനസ്സുകാരും ഈ വാദഗതിയെ അനുകൂലിച്ചു. സ്വർണവും വെള്ളിയും ആയിരിക്കണം മാനദണ്ഡമെന്നുള്ള വാദങ്ങളും പടിഞ്ഞാറൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഖനിഉടമകളും ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷിയിലെ ഭൂരിപക്ഷവും എതിർവാദം ചെയ്തു വെള്ളിനാണയങ്ങളും പരിമിതിയില്ലാതെ സ്വതന്ത്രമായി അടിച്ചിറക്കണമെന്നു് രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടർ ശക്തിയായി വാദിച്ചതിനെ വെള്ളി ഖനിഉടമകളും കലവറ കൂടാതെ പിൻതാങ്ങിയതു് ആവശ്യത്തിലധികം വെള്ളി ഉൽപാദിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതു കൊണ്ടും തൽഫലമായി വെള്ളിയുടെ വില ഇടിഞ്ഞതു കൊണ്ടുമായിരുന്നു. കോൺഗ്രസ്സിൽ രണ്ടു വിജയങ്ങളും അവർ നേടി. ഒന്നാമതു്, ബ്ലാൻഡ്–അല്ലിസൺആക്റ്റിൻ (1878) പ്രകാരം മാസം തോറും 2000000 ഡോളർ വിലയുള്ള വെള്ളി ഗവണ്മെൻറു് വാങ്ങിക്കൊള്ളാമെന്നു് സമ്മതിച്ചു. രണ്ടാമതു്, ഷെർമാൻ സിൽവർപർച്ചേസു് ആക്ടിൻ (1890) പ്രകാരം മാസം പ്രതി 4500000 ഔൺസു് വെള്ളി, മാർക്കറ്റു് റേറ്റിനു വിലയു

വാങ്ങിക്കൊള്ളാമെന്നും ഗവണ്മെൻറിനു സമ്മതിക്കേണ്ടതായി വന്നു. ഈ രണ്ടു നിയമം കൊണ്ടും വിചാരിച്ച പ്രയോജനം ഉൽപാദകർക്കു് ലഭിച്ചില്ല.

നാണയബന്ധിയായ ഒരു പ്രശ്നം എന്ന നിലയിലല്ലായിരുന്നു വെള്ളി പ്രശ്നത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം. 1890–നു ശേഷം വൻകിടബിസിനസ്സിനെയും റിപ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടിയെയും ഏതു പ്രശ്നത്തിന്റെ പേരിലും എതിർക്കുന്നവരുടെ പ്രതീകമായിത്തീർന്നു വെള്ളി. 1892–ലെ പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജനങ്ങളുടെ പാർട്ടി എന്ന പേരിൽ ''പോപ്പുലിസ്റ്റുസ്'' മൽസരരംഗത്തു വന്നു. പടിഞ്ഞാറൻസംസ്ഥാനങ്ങളിലും തെക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലും പ്രസ്തുത പാർട്ടി ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു പോലെ നീങ്ങി. മേരിഎലിസബത്തു്, സിംപ്സൺ, ടിൽമാൻ തുടങ്ങിയ നേതാക്കന്മാർ മതതീഷ്ണതയോടെയാണു് പുതിയ പാർട്ടിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചു വന്നതു്. എട്ടു മണിക്കൂർ ജോലി, റെയിൽറോഡുകളുടെ ദേശസാൽക്കരണം, പോസ്റ്റാഫീസ് സേവിംഗ്സ്ബാങ്കു് ഉണ്ടാക്കൽ, പുതിയ ആദായനികുതിയും സ്വതന്ത്രമായ വെള്ളിനാണയവും ഏർപ്പെടുത്തൽ ഇങ്ങനെ ആകർഷണീയമായ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും പാർട്ടിയുടെ പരിപാടിയിൽ അവർ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. കിഴക്കുള്ളവർ ഇതിനെ വിപ്ലവാത്മകമെന്നു വിലയിരുത്തി. അതു കൊണ്ടു് അവർക്കു് ആ പാർട്ടിയിൽ യാതൊരു അഭിനിവേശവും ഇല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും പുതിയ പാർട്ടിക്കു് പത്തുലക്ഷത്തിലധികം വോട്ടുകൾ കിട്ടി. റിപ്പബ്ലിക്കൻസ്ഥാനാർഥിയായ ഹാരിസനെ പരാജയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു് ഡെമോക്രാററായ ക്ലീവ്ലൻഡ് വീണ്ടും ജയിച്ചു. ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലം മുതൽ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തെ ആധിപത്യം വൻകിടബിസിനസ്സുകാർക്കായിരുന്നു. പ്രസ്തുത ആധിപത്യത്തിനെതിരായുള്ള ആദ്യത്തെ വെല്ലുവിളി മുഴക്കിയതു് പോപ്പുലിസ്റ്റുസ് ആണു്.

ആ വെല്ലുവിളി അതിലും ഉച്ചത്തിൽ കൂടുതൽ നാടകീയമായി 1896–ൽ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. ഡെമോക്രാററിക് പാർട്ടിയുടെതായിരുന്ന ഇത്തവണത്തെ ഊഴം. സ്വതന്ത്രമായ വെള്ളി ഒരിക്കൽ കൂടി പ്രമുഖപ്രശ്നമായി പൊന്തി വന്നു. വെള്ളി വീണ്ടും വൻകിടസമ്പത്തിനെതിരായുള്ള പ്രതീകമായിത്തീർന്നു. പല കാരണങ്ങളും കൊണ്ടും ക്ലീവ്ലൻഡിന്റെ പ്രശസ്തി കുറഞ്ഞു. 1893–ൽ വാണിജ്യരംഗത്തും വ്യവസായരംഗത്തും ഉണ്ടായ സാമ്പത്തികമാന്ദ്യവും അതിനു പരിഹാരമായി അദ്ദേഹം കൈക്കൊണ്ട നടപടികളുമായിരുന്നു അതിൽ പ്രധാനം. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തിന്റെ ഫലമായി അഞ്ഞൂറോളം ബാങ്കുകൾ തകർന്നു. ദശലക്ഷക്കണക്കിനാളുകൾ തൊഴിലില്ലാത്തവരായിത്തീർന്നു. പ്രതിവിധിയായി രണ്ടു നടപടികൾ ക്ലീവ്ലൻഡ് സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. വെള്ളിവ്യാപാരികൾ ആ രണ്ടു നടപടികളെയും കൊടുംചതിയായിട്ടാണു് കണ്ടതു്. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് സുജനാവിന്റെ ഭദ്രതക്കു വേണ്ടി അദ്ദേഹം ആജ്യം ഷെർമാൻ സിൽവർ പർച്ചേസ് ആക്ട് കോൺഗ്രസ്സിനെക്കൊണ്ടു് റദ്ദു ചെയ്യിച്ചു. ഗവണ്മെൻറ് കടപ്പത്രങ്ങൾ മുഴുവൻ വാൾസ്ട്രീററിലെ ബാങ്കർമാർക്കു്, പ്രത്യേകിച്ചു് ജോൺ

പി. മോർഗനു് വിറ്റു് പകരം സ്വർണം വാങ്ങി. 1894–ൽ പുറംമാൻപണിമുടക്കിൽ, അദ്ദേഹം എടുത്ത നിലപാടു് വൻകിടമുതലാളിമാരായ വ്യവസായഉടമകൾക്കനുകൂലമായിരുന്നു എന്ന ആക്ഷേപം ഉയർന്നു വന്നിരുന്നു. തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിൽ ക്ലീവ്ലൻഡിനോടുള്ള എതിർപ്പുകളുടെ ആധിക്യം ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടിയിൽ പിളർപ്പുണ്ടാക്കി. പാവങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പണക്കാർക്കു ക്ഷതമേല്പിക്കാൻ തക്കം പാർത്തിരുന്ന, വെള്ളിയുടെ സ്വതന്ത്രവിപണനത്തിനു നില കൊണ്ടവർ ഈ പിളർപ്പു് ഒരു അവസരമായി ഉപയോഗിച്ചു. 1895–ൽ ഫെഡറൽ ഇൻകംടാക്സു് നിയമം ഭരണഘടനയ്ക്കു വിരുദ്ധമാണെന്നു് സുപ്രീംകോടതി വിധിച്ചു. പൊതുവെ ഉയർന്നു വന്ന അസംതൃപ്തിയെ ഇതു് ശതഗുണീഭവിപ്പിച്ചു. ഇതോടെ, സമൂലമായ പരിവർത്തനത്തിനു വേണ്ടി നില കൊണ്ടവരുടെ ഹസ്തങ്ങൾ കൂടുതൽ ശക്തങ്ങളായിത്തീർന്നു. 1896–ൽ നടന്ന ഡെമോക്രാറ്റിക് കൺവൻഷനിൽ സ്വതന്ത്രവെള്ളിവിപണനത്തിന്റെ വക്താക്കൾക്കു് ഭൂരിപക്ഷം ലഭിച്ചു. നെബ്രാസ്കയിലെ വില്യം ജെന്നിംഗ്സ് ബ്രെയാനെ പ്രസിഡൻഷ്യൽ സ്ഥാനാർഥിയായി നിർത്തുവാൻ, തൽഫലമായി കൺവൻഷൻ തീരുമാനിച്ചു. മുപ്പത്താറുകാരനായ ബ്രെയാൻ പ്രഗൽഭനായ ഒരു വാഗ്മിയായിരുന്നുവെങ്കിലും ഉപരിപ്ലവബുദ്ധിയും സങ്കുചിതമനസ്കനും ആയിരുന്നു. എങ്കിലും ആ യുവാവിന്റെ ദരിദ്രവർഗത്തോടുള്ള അർപ്പണമനസ്ഥിതിയെയും ആത്മാർഥതയെയും ആരും ചോദ്യം ചെയ്തിരുന്നില്ല. തിരഞ്ഞെടുപ്പുപ്രചരണത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ച ഊർജ്വസ്വലത അനുപമമായിരുന്നു. പാർട്ടി കൺവൻഷനിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത ഉപസംഹാരപ്രസംഗം ധനികവർഗത്തിനോടുള്ള ധീരമായ വെല്ലുവിളി ആയിരുന്നു. ''തൊഴിലാളികളുടെ ലലാടത്തിലേക്കു് ഈ മുൾക്കിരീടം നിങ്ങൾ അമർത്തിത്താഴ്ത്തരുതു്. മാനവസമുദായത്തെ ഒരു സ്വർണക്കുരിശിൽ നിങ്ങൾ ക്രൂശിക്കരുതു്.'' ഈ വാചകങ്ങളോടെ അദ്ദേഹം ആ പ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചു.

1896–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു് അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിലെ നിത്യസ്മരണീയമായ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. ബ്രെയാനെ നാമനിർദേശം ചെയ്യുന്നതിനു് പോപ്പുലിസ്റ്റ്സ് ഡെമോക്രാറ്റിക്പാർട്ടിക്കു പിൻബലം നൽകി. ഒഹായോവിലെ വില്യം മാക്കിൻലിയായിരുന്നു റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടി സ്ഥാനാർഥി. മാക്കിൻലിയുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു വേണ്ടി വൻകിടബിസിനസ്സുകാർ ഏകദേശം 3000000 ഡോളർ ചെലവഴിച്ചു. അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു് ഒരു നല്ല മുതൽമുടക്കായിരുന്നു. വൻകിടബിസിനസ്സുകാരുടെ എല്ലാ താൽപര്യങ്ങളുടെയും എതിരായിരുന്നുവല്ലോ ബ്രെയാൻ. വെള്ളിയുടെ സ്വതന്ത്രവിപണനത്തിനു വേണ്ടി നില കൊണ്ടിരുന്ന ആളുകളുടെയും 1892–ൽ പോപ്പുലിസ്റ്റുകൾക്കു വേണ്ടി വോട്ടു ചെയ്തവരുടെയും 1893–ൽ തൊഴിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട വിഭാഗത്തിന്റെയും പടിഞ്ഞാറൻസംസ്ഥാനങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാരുടെയും പിൻതുണ മുഴുവനായി ബ്രെയാനു ലഭിച്ചു. ഡോളർപ്രഭുക്കളുടെ യാതൊരു വിധമായ സാമ്പത്തികസഹായവും കൂടാതെ അത്യത്ഭുതകരമാംവിധം വ്യക്തിഗതമായ പ്രചരണം അദ്ദേഹം

നടത്തി. രാജ്യമാകെ അദ്ദേഹം വിശ്രമമില്ലാതെ സഞ്ചരിച്ചു. പ്രസംഗങ്ങൾ അനർഗളധാരയായി രാജ്യമെങ്ങും പ്രവഹിച്ചു. അവിഹിതമായ മാർഗങ്ങളെല്ലാം റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടി അവലംബിച്ചു. ബ്രെയാനെതിരായി പല അപവാദപ്രചരണങ്ങളും പത്രദ്വാരാ നടത്തി. ബ്രെയാനനുകൂലമായി വോട്ടു ചെയ്യുന്ന തൊഴിലാളികളെ ജോലിയിൽ നിന്നും പിരിച്ചു വിടുമെന്ന് അവർ ഭീഷണി മുഴക്കി. അമേരിക്കൻജനത മാക്കിൻലിയെ പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. ബിസിനസ്സുകാർക്ക് വലിയ ആശ്വാസമായി. അപ്പോഴും സ്വതന്ത്രവെള്ളി ഒരു വിഷമപ്രശ്നമായിരുന്നു. ധനികവർഗത്തിന്റെ ആധിപത്യം ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ തുടരണമോ എന്നുള്ളതായിരുന്നു യഥാർഥപ്രശ്നം. പോപ്പുലിസ്റ്റുകൾ അതോടെ തിരോധാനം ചെയ്തു. ബ്രെയാന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുപ്രചരണത്തിന്റെ പ്രതിധ്വനി മാത്രം അസ്തമിച്ചില്ല. ബ്രെയാന്റെ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് പിൽക്കാലത്തു വന്ന പ്രസിഡൻറുമാർ—റൂസ്വെൽറ്റും വിൽസണും—അമേരിക്കയെ നയിച്ചു.

Rise of U.S.A as a World Power. 17

മാക്കിൻലിയും സ്പെയിനും (1897-1901)

മാക്കിൻലി പ്രസിഡൻറുപദം ഏറ്റെടുത്ത 1897 രംഗവേദിയെ പെട്ടെന്നൊരു മാറ്റത്തിനു വിധേയമാക്കി. അമേരിക്കൻചരിത്രത്തിൻറെ ശ്രദ്ധ പിറ്റ്സ്ബർഗിലെ ഉരുക്കുനിർമാണശാലകളിലും ചിക്കാഗോയിലെ റെയിൽറോഡുകളിലും നിന്ന് ക്യൂബയിലെ കരിമ്പിൻതോട്ടങ്ങളിലേക്ക് മാറി. 1897 മുതൽ 1901 വരെയുള്ള മാക്കിൻലിയുടെ ഭരണകാലത്തു് പണിമുടക്കുകളും കോർപറേഷൻറെ അവകാശവാദങ്ങളും അല്ലായിരുന്നു പ്രധാനപ്രശ്നം. അമേരിക്ക സമുദ്രാന്തരങ്ങളിലേക്ക് ഇതിനകം വികസിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വെള്ളിയുടെ സ്വതന്ത്രവിപണിയെപ്പറ്റിയുള്ള അമേരിക്കയുടെ ചർച്ചകളും അവസാനിച്ചു. അതിനു പകരം ഫിലിപ്പൈൻദ്വീപുകളും ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കുവാനുള്ള അമേരിക്കയുടെ അവകാശമായി അവിടത്തെ ചർച്ചാവിഷയം.

Rise of U.S.A to world power.

American foreign policy

സാമ്രാജ്യത്വവികസനം

1890 കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും അമേരിക്ക സമുദ്രാന്തരദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു സാമ്രാജ്യവികസനത്തിനു ദാഹം കൊള്ളുന്ന ഒരു രാഷ്ട്രമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1840കളിലെ ''പ്രകടമായ വിധിശാസന'' പ്രകൃതിയുമായി ഈ അഭിലാഷത്തിനു സാമ്യമുണ്ടായിരുന്നു. പലതായിരുന്നു ഇതിനു കാരണം. യു. എസ്. ഏ. ഇതിനകം ഒരു വലിയ വ്യാവസായികരാഷ്ട്രമായി വളർന്നു. കയറ്റുമതി ചെയ്യത്തക്കവിധം സാധനങ്ങളും ആവശ്യത്തിലധികം അവിടെ ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. സമുദ്രാന്തരപ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് വിശേഷിച്ചും പെസഫിക്സമുദ്രത്തിനപ്പുറം വിദൂരപൂർവദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു വരെ അമേരിക്കൻവ്യാപാരം വ്യാപിച്ചു. ഈ തരം വ്യാപാരത്തിനു് ഉറച്ച താവളങ്ങളാവശ്യമാണു്. അതിനു വേണ്ടി ആ പ്രദേശത്തുള്ള ദ്വീപുകളും സ്വന്തമാക്കണമെന്നു് അമേരിക്ക അഭിലഷിച്ചു. വ്യാപാരകാര്യങ്ങളിൽ വൻതുകകളും അമേരിക്കൻകച്ചവടക്കാർ മുടക്കിയിരുന്നു. ക്യൂബയിലെയും ഹവായിയിലെയും കരിമ്പുകൃഷിക്കു നിർലോഭമായി പണം മുടക്കിയിരുന്നതു് അമേരിക്കക്കാരാണു്. അതിൻറെ ആദായം മുഴുവൻ അവരുടെ കീശയിൽ തന്നെ ചെന്നുതുങ്ങി. അമേരിക്കൻവ്യാപാരത്തിൻറെ അഭൂതപൂർവമായ വികസനം, ഫാക്ടറികളിൽ നിന്നും ഉൽപാദിപ്പിച്ച സാധനങ്ങളും വിറ്റഴിക്കുന്നതിനു കൂടുതൽ

വിപണികളും കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട ആവശ്യം ഇതിനെല്ലാം വേണ്ടി വൻതോതിലുള്ള പണംമുടക്കു്—ഈ വസ്തുതകളാണു് അമേരിക്കയെ 1890—കളിൽ ഒരു സാമ്രാജ്യത്വശക്തിയായി മാറുവാൻ പ്രേരണ നൽകിയതു്.

ഈ ഘടകങ്ങളും ഈ വികസനത്തെ സഹായിച്ചു. അമേരിക്കയുടെ അതിർത്തിക്കുള്ളിൽ അവികസിതഭാഗങ്ങളും ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ ജനത അവരുടെ ആദ്യത്തെ സാമ്രാജ്യമായ ഐക്യനാടുകളിൽ തന്നെ നിറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇപ്പോഴും പുതിയ പുതിയ ഭൂഭാഗങ്ങളും അവർക്കു് കണ്ടെത്തേണ്ടതു് ഒരു ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ അവർ സമുദ്രാന്തരങ്ങളിലേക്കു് നീങ്ങി. ഈ നയം തുടർന്നു വന്നതു്. അവർ മാത്രമല്ലായിരുന്നു. യൂറോപ്പിലെ എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ സമുദ്രാന്തരപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു് യാത്ര ആരംഭിച്ചിരുന്നു. ആഫ്രിക്കൻഭൂമികൈയേറ്റത്തിന്റേതായിരുന്നു ഈ വർഷങ്ങളും. യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളും അവക്കു വേണ്ടി ഒരു ഭൂഖണ്ഡത്തെ കാന്നെടുത്ത പ്രക്രിയയെയാണു് ആഫ്രിക്കൻഭൂമികൈയേറ്റമെന്ന പ്രയോഗം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. അമേരിക്കയുടെ സാമ്രാജ്യമോഹം ലോകവ്യാപകമായി വളർന്നു കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു അഭിനിവേശത്തിന്റെ അംശം മാത്രമായിരുന്നു. വിപണിയും അസംസ്കൃതസാധനങ്ങളും ആവശ്യമായിത്തീർന്ന എല്ലാ വ്യാവസായികരാഷ്ട്രങ്ങളിലും ഈ അഭിനിവേശം പ്രകടമായിരുന്നു. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ വ്യാവസായികരാഷ്ട്രമായ അമേരിക്കയ്ക്കു സ്വന്തം അതിർത്തികൾക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി ഇരിക്കുവാൻ സധ്യമായില്ല. ഇരുമ്പുരുക്കുസാധനങ്ങളും വിറ്റഴിക്കേണ്ടതു് അവരുടെ ആവശ്യമാണു്. അസംസ്കൃതവസ്തുക്കൾ അവക്കു് ഈസ്റ്റ്ഇൻഡീസിൽ നിന്നു് മുറതെറ്റാതെ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കണം. ക്യൂബയിലെ കരിമ്പുകൃഷിയിലോ മധ്യഅമേരിക്കയിലെ ഏത്തവാഴക്കൃഷിയിലോ മുടക്കാൻ വേണ്ടത്ര പണം അവരുടെ പക്കലുണ്ടു്. അപ്രധാനമല്ലാത്ത മറ്റൊരു കാര്യം അമേരിക്കൻ പത്രമുടമകളും 'അമേരിക്കൻസാമ്രാജ്യം' എന്ന ആശയം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചു എന്നുള്ളതാണു്.

സ്പാനിഷ്—അമേരിക്കൻയുദ്ധം (1898)

ക്യൂബ കയ്യടക്കുന്നതിനു വേണ്ടി 1898—ൽ അമേരിക്ക സ്പെയിനുമായി യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടതാണു് അമേരിക്കൻസാമ്രാജ്യമോഹത്തിന്റെ മികച്ച ഉദാഹരണം. 19—ാം ശതകം മുതല്ക്കേ അമേരിക്കക്കാർ ക്യൂബയെ ആർത്തിയോടെ നോക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അടിമത്തത്തിന്റെ കാലഘട്ടത്തിൽ പോൾക്കു്, പിയേഴ്സു്, ബുക്കാനൻ എന്നീ മൂന്നു ഡെമോക്രാറ്റിക്കുകക്ഷിപ്രസിഡന്റുമാർക്കും ക്യൂബ കയ്യടക്കാൻ അതിയായ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടത്തെ തൊഴിൽരഹിതരായ നീഗ്രോകളായിരുന്ന ഈ താല്പര്യമുണ്ടാക്കിയതു്. പിന്നീടു് അടിമകളേക്കാൾ ആകർഷണം പഞ്ചസാരയ്ക്കായി. ക്യൂബയിലെ കരിമ്പുകൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടുവന്നതിനു് ആയിരക്കണക്കിനു് അമേരിക്കക്കാർ ലക്ഷക്കണക്കിനു് ഡോളർ അവിടെ മുടക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ ദ്വീപിനോടും അവിടത്തെ ഭരണത്തോടുമുള്ള അമേരിക്കൻ ആഭിമുഖ്യത്തിനു് ഇതു് ഒരു കാരണമായി. ദുർബലയും

ദരിദ്രയുമായ സ്പെയിൻ ആ ദ്വീപിൽ ആക്ഷേപാഹ്മാംവിധം ദുർഭരണമാണ് നട ത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. സ്പെയിൻ–നീഗ്രോ–ഇൻഡ്യൻസങ്കരവർഗക്കാരായിരുന്ന അവിടത്തെ നാട്ടുകാരിൽ ഏറിയ പങ്കും. അവർ എപ്പോഴും കലഹസന്നദ്ധരുമാ യിരുന്നു. 1868–1878കാലങ്ങളിൽ ക്യൂബയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കല്ലാപ ങ്ങളുടെ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു. ക്യൂബൻകലാപകാരികളെ അമേരിക്കൻ പൗര ന്മാർ സഹായിച്ചു വന്നു. പക്ഷേ വെർജീനിയസ്സംഭവത്തിനു ശേഷവും ഗവ ണ്മെൻറു് നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കുകയാണുണ്ടായതു്. വെർജീനിയസ് എന്ന കപ്പൽ ആളും ആയുധവുമായി അമേരിക്കൻകൊടി പാറിച്ചു കൊണ്ടു് 1873–ൽ ക്യൂബയിലേക്കു തിരിച്ചു. ഒരു സ്പാനിഷ് ഗൺബോട്ട് വെർജീനിയസിനെ തടഞ്ഞു. അതിനെ സാന്തിയാഗോവിലേയ്ക്കു് വടം കെട്ടി വലിച്ചു കൊണ്ടു പോ യി. അവിടെ വച്ചു് അതിലെ 53 കപ്പൽജോലിക്കാരെ സ്പെയിൻകാർ വെടി വച്ചു കൊന്നു. 1895–ൽ കുറെക്കൂടി ഭീകരമായ മറെറാരു കലാപം പൊടിപ്പുറ പ്പെട്ടു. സ്പാനിഷ്ഗവണ്മെൻറിനു് അതു് അടിച്ചമർത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അക്ര മത്തെ അക്രമം കൊണ്ടു് അവർ നേരിട്ടു. കോൺസൻട്രേഷൻക്യാമ്പുകളും കമ്പി കൊണ്ടുള്ള ചുറ്റുവേലികളും തടവുമുറികളും അവർ ഉണ്ടാക്കി. പക്ഷേ അവരുടെ ശ്രമങ്ങളും വിഫലമായി. ക്യൂബക്കാർ കീഴ്പ്പെട്ടില്ല. സ്പെയിൻഭരണാധികാരി കളുടെ ഭീകരവാഴ്ചയെപ്പററി അതിശയോക്തിപരങ്ങളായ കഥകളും അമേരിക്കൻ പത്രങ്ങളും അടിക്കടി പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. പത്രങ്ങളുടെ പ്രചാരം ഇതു മൂലം വർ ധിച്ചു. ക്യൂബൻകാര്യങ്ങളിൽ അമേരിക്ക ഇടപെടണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം ശക്തിപ്പെട്ടു.

ക്ലീവ്ലൻഡ് ഇക്കാര്യത്തിലിടപ്പെടുവാൻ വിസമ്മതിച്ചു. വളരെയേ റെ സാമ്പത്തികതാൽപര്യങ്ങളും ഉള്ള റിപ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടിയുടെ പ്രതിനി ധിയും പ്രകൃത്യാ ദുർബലനുമായ മാക്കിൻലി ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഈ പ്ര ശ്നത്തിൽ നിന്നു് ഒഴിഞ്ഞു നില്ക്കുകയാണുണ്ടായതു്. സ്പെയിനുമായി യുദ്ധത്തി നു് ഇറങ്ങണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായത്തിനു് ആക്കം വർധിപ്പിച്ച രണ്ടു സംഭവങ്ങൾ അക്കിനിടയിൽ ഉണ്ടായി. അമേരിക്കയുടെ സമ്മർദത്തിനു ശേഷം ക്യൂബയിൽ ഭരണപരിഷ്ക്കാരം ഏർപ്പെടുത്താമെന്നും തടങ്കൽപാളയങ്ങളും പൊളിച്ചു മാററാ മെന്നും സ്പാനിഷ്ഗവണ്മെൻറു് സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ ''ന്യൂയോർക്ക് ജേർ ണൽ'' വാഷിംഗ്ടനിലെ സ്പാനിഷ്സ്ഥാനപതിയുടെ ഒരു കത്തു് പിടി ച്ചെടുത്തു് അതിന്റെ പൂർണരൂപം പത്രത്തിൽ പരസ്യം ചെയ്തു. ''പ്രസിഡൻറു് മാക്കിൻലി ദുർബലഹൃദയനാണെന്നും ജനക്കൂട്ടത്തിന്റെ പ്രശംസ ആർജിക്കു വാൻ എന്തും ചെയ്യുന്ന ആളാണെന്നും'' സ്ഥാനപതിയുടെ കത്തിൽ ഒരു പരാമർ ശം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിനു ശേഷം പ്രകോപനപരമായ മറെറാരു സംഭവം കൂടി ഉണ്ടായി. അമേരിക്കൻ താൽപര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനായി 'മൈനി' എ ന്ന യുദ്ധക്കപ്പൽ ക്യൂബയിലെ ഹവാനാതുറമുഖത്തു് നങ്കൂരമുറപ്പിച്ചിരിക്കുകയാ യിരുന്നു. 1898 ഫെബ്രുവരി 5–ാം തീയതി രാത്രി ആ കപ്പലിനു ആരോ തീ കൊളുത്തി. കപ്പലും കപ്പലിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഇരുനൂറു പേരും വെന്തു നശിച്ചു.

അതു സംബന്ധിച്ച് ഒരു അന്വേഷണക്കമ്മിഷനെ അമേരിക്ക നിയമിച്ചു. കപ്പൽ വെന്തു നശിച്ചതു് പുറത്തുള്ളവരുടെ ഗൂഢാലോചനയുടെ ഫലമായിട്ടാണെന്നു് കമ്മിഷൻ റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തു. ഇതുകൊണ്ടും ആയപ്പോഴേക്കും സ്പാനിഷ്ഗവണ്മെൻറിനോടുള്ള അമർഷം അമേരിക്കൻ പൗരഹൃദയങ്ങളിൽ കത്തിജ്വലിച്ചു പത്രങ്ങളും രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരും യുദ്ധത്തിനു വേണ്ടി മുറവിളി കൂട്ടി. യുദ്ധം ഓരോ അമേരിക്കൻ ഫാക്ടറിയിലെയും ഉൽപാദനം വർധിപ്പിക്കുമെന്നു് ഒരു സെനറ്റർ പരസ്യമായി പറഞ്ഞു. മാക്കിൻലി ആദ്യം അൽപം സംശയിച്ചു. ഒടുവിൽ മുറവിളിക്കു് അനുസരണമായി അദ്ദേഹം തീരുമാനമെടുത്തു. യുദ്ധം കൂടാതെ തന്നെ അമേരിക്കയുടെ നിർദേശപ്രകാരം സ്പാനിഷ്സൈന്യം വിട്ടുപോകുമായിരുന്നു എന്നു് അതിനു ശേഷം ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞു് യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം നടത്തിയ അതേ മാക്കിൻലി പശ്ചാത്താപപൂർവം പറയുകയുണ്ടായി. ഏതായാലും 1898 ഏപ്രിൽ 13–ാം തീയതി അമേരിക്ക സ്പെയിനുമായി യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു.

1898–ലെ യുദ്ധത്തിൽ അമേരിക്ക സ്പെയിൻകാരെ അനായാസമായി പരാജയപ്പെടുത്തി. ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വിസ്മയകരങ്ങളായ രണ്ടു വിജയങ്ങളാണു് അമേരിക്കയ്ക്കു് ഈ യുദ്ധത്തിൽ നേടാൻ കഴിഞ്ഞതു്. കമോഡോർഡ്യൂയിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പെസഫിക് സ്കാഡ്രൺ 1898 മേയ് മാസത്തിൽ ഫിലിപ്പൈൻദ്വീപസമൂഹത്തിനരികെയുള്ള മനിലാഉൾക്കടലിൽ വച്ചു് സ്പാനിഷ്കപ്പൽപ്പടയെ നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചു. അമേരിക്കൻനാവികസൈന്യത്തിലെ ഒരാളെ പോലും അവിടെ വച്ചു് മരിക്കാനിടയായില്ല. ജൂലൈ മാസമായപ്പോഴേക്കും സ്പെയിൻകാരുടെ വകയായിരുന്ന രണ്ടാമത്തെ കപ്പൽപ്പട ക്യൂബയിലെ സാന്തിയാഗോതുറമുഖത്തു് വന്നു ചേർന്നു. ആ കപ്പൽപ്പടയെയും അമേരിക്കൻ നാവികസൈന്യം നാമാവശേഷമാക്കി. ക്യൂബാദ്വീപിൽ 200000 സ്പാനിഷ്സൈനികർ യുദ്ധസജ്ജരായി ഉണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും രണ്ടായിരത്തിനു താഴെയുള്ള സൈന്യങ്ങളെ മാത്രമേ അവർ യുദ്ധരംഗത്തേക്കു് അയച്ചിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ സ്പാനിഷ്കപ്പൽപ്പടയുടെ സമ്പൂർണനാശത്തിനു ശേഷം പതിമൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് സാന്തിയാഗോ അമേരിക്കയുടെ കയ്യിലായി. ക്യൂബയിലെ സ്പാനിഷ്ആധിപത്യം അതോടെ അസ്തമിച്ചു. ഒരു വാരം കഴിഞ്ഞു് അമേരിക്കൻസൈന്യം ആയാസരഹിതമായി പ്യൂർട്ടോറിക്കോയും പിടിച്ചെടുത്തു. കൊളംബസിന്റെ കാലത്തു് തുടങ്ങിയ സ്പാനിഷ്ഇൻഡീസിന്റെ ദീർഘമായ കഥ അങ്ങനെ അവസാനിച്ചു. ഫിലിപ്പൈൻസിലെ പ്രധാന പട്ടണമായ മനില കൈവശപ്പെടുത്തുക അത്ര ലഘുവായ കാര്യമല്ലായിരുന്നു. 1898 ആഗസ്റ്റിലേ മനില അമേരിക്കയുടെ കൈവശം വന്നു ചേർന്നുള്ളൂ.

ഈ യുദ്ധം അമേരിക്കൻരാഷ്ട്രം ആദ്യം ആസ്വദിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. വൃത്താന്തപത്രങ്ങളും ഇളക്കി വിട്ട സമരാവേശത്തിനു് ധാരാളം പ്രകാശനമാർഗങ്ങളുണ്ടായി. നിർബന്ധിതമായ സൈനികസേവനം ആവശ്യമായി വന്നില്ല. യുദ്ധ

ത്തിൽ മരണമടഞ്ഞ അമേരിക്കൻ സൈനികരുടെ സംഖ്യ വെറും 268 മാത്രമായിരുന്നു. സ്പാനിഷ് മർദനത്തിനെതിരായുള്ള ഒരു യുദ്ധമായിരുന്നു അത്. ക്യൂബക്കാർ സ്പെയിൻകാരെപ്പോലെ തന്നെ രക്തദാഹികളായിരുന്നു എന്ന സത്യം, അമേരിക്കക്കാർ തൽക്കാലം വിസ്മരിച്ചു. നിർണായകമായ വിജയങ്ങളും അമേരിക്കൻകൊടിയുടെ അന്തസ്സു വർധിപ്പിച്ചു. ''അതിമനോഹരമായ ഒരു കൊച്ചു യുദ്ധം'' എന്നാണ് രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാർ ഈ യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി സംഗ്രഹിച്ചു പ്രസ്താവിച്ചതു്. എന്നാൽ അതു് അനേകം പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് മാതൃത്വം വഹിച്ചു. ക്യൂബയെ ശാശ്വതമായി കീഴ്പ്പെടുത്തി വയ്ക്കാൻ അമേരിക്ക ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല എന്നാണ് യുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭഘട്ടത്തിൽ അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചതു്. എന്നാൽ പ്യൂർട്ടോറിക്കോയുടെയും ഫിലിപ്പൈൻസിന്റെയും കാര്യം ഭിന്നമായിരുന്നു. 1898—ലെ പാരീസ് സഖ്യഉടമ്പടി അനുസരിച്ചു് ക്യൂബയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സ്പെയിൻ അംഗീകരിച്ചു. പ്യൂർട്ടോറിക്കോയും ലാഡ്രോൺസിലെ ഗ്വാമും ഫിലിപ്പൈൻസ് ദ്വീപും അമേരിക്കയ്ക്കായി സ്പെയിൻ വിട്ടു കൊടുത്തു. ഫിലിപ്പൈൻസിന്റെ വിലവകയിൽ 20000000 ഡോളർ സ്പെയിനിനു അമേരിക്ക കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. പാരീസ് സഖ്യഉടമ്പടി മൂന്നു പ്രശ്നങ്ങൾ അവശേഷിപ്പിച്ചു. ക്യൂബയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം എത്രമാത്രം യഥാർഥ്യമാണു്? യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലെ സെനറ്റു് പാരീസ് സഖ്യഉടമ്പടി ശരിവയ്ക്കുമോ? ഇതേപ്പറ്റിയെല്ലാം ഫിലിപ്പൈൻനിവാസികളുടെ ചിന്താഗതി എന്തായിരിക്കും?

അമേരിക്കൻസാമ്രാജ്യം

രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തിക്കുള്ളിലൂടെയുള്ള വികസനപ്രക്രിയയിൽ അമേരിക്കൻജനതയുടെ ദൃഷ്ടി പശ്ചിമാഭിമുഖമായിട്ടാണ് തിരിഞ്ഞതു്. പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർധത്തിൽ, അവരുടെ വിദേശനയത്തിന്റെ നോട്ടവും അങ്ങോട്ടു തന്നെയായിരുന്നു. അമേരിക്കൻവ്യാപാരികളും തിമിംഗലവേട്ടക്കാരും മിഷനറിമാരും ഉൽപാദകരും പെസഫിക്സമുദ്രത്തിലും അതിന്റെ മറുകരയിലും ആണു് അവരുടെ മഹത്തായ ലക്ഷ്യം കണ്ടെത്തിയതു്. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനു് ഒരു സാമ്രാജ്യം സമ്പാദിച്ചു കൊടുത്തതു് അവരുടെ പെസഫിക്നയമായിരുന്നു. പെസഫിക്സമുദ്രത്തിനു കുറുകെ, അലാസ്കാ മുതൽ ഫിലിപ്പൈൻസ് വരെ, സമോവാ വഴി അവരുടെ സാമ്രാജ്യം പരന്നു കിടക്കുന്നു. പനാമത്തോടാണു് അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ പ്രമുഖമായ ഗതാഗതശൃംഖല. കരീബിയൻകടലിലെ ദ്വീപുകളും അമേരിക്കയുടെ വകയായതാണു് പനാമത്തോടിൽ ഭാഗികമായ പ്രതിരോധശക്തി നൽകിയതു്.

1890—നു മുമ്പു തന്നെ യു. എസ്. ഏ യുടെ സമുദ്രാന്തരപ്രദേശങ്ങളിൽ ചിലതിന്റെ ഉടമാവകാശം ഉണ്ടായിരുന്നു. വടക്കെ പെസഫിക്കിലെ മിഡ്വേദ്വീപുകളും അലാസ്ക്കായും ലിങ്കന്റെ സ്റ്റേറ്റ്സെക്രട്ടറി ആയിരുന്ന സ്യൂവാർഡ് അമേരിക്കക്കായി സ്വായത്തമാക്കിയിരുന്നു. ഡാനിഷ് വെസ്റ്റ് ഇൻഡീസിൽ

ചില ദ്വീപുകളും കൂടി വിലയ്ക്കുവാങ്ങണമെന്നു് സ്യൂവാർഡിനു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ സെനറ്റു് അതിനു സമ്മതം നൽകിയില്ല. പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിന്റെ പ്രാരംഭകാലത്തു് തന്നെ മൽസ്യവേട്ടക്കാരുടെയും മിഷനറിമാരുടെയും കരിമ്പിൻതോട്ടക്കാരുടെയും ശ്രദ്ധ ഹവായ് ദ്വീപസമൂഹത്തിൽ പതിഞ്ഞിരുന്നു. അവിടെ താമസിച്ചിരുന്ന അമേരിക്കൻ നിവാസികളെക്കൊണ്ടു് 1890 കാലങ്ങളിൽ ഒരു വിപ്ലവം ഉണ്ടാക്കിച്ചു്, അവിടത്തെ രാജാവിനെ നിഷ്കാസനം ചെയ്യിച്ചു. 1898–ൽ യു. എസ്. എ–ഗവണ്മെൻറു് ഹവായ് കീഴടക്കി. ഫിലിപ്പൈൻസും പ്യൂർട്ടോറിക്കോയും ഗ്വാമും 1898–ൽ സ്പെയിൻ അമേരിക്കയ്ക്കു വിട്ടു കൊടുത്തു. യു. എസ്. എ യെയും ഫിലിപ്പൈൻസിനെയും ബന്ധിക്കുന്ന ഒരു ശൃംഖലയാണു് ഗ്വാംദ്വീപനിര. ആ ശൃംഖലയിൽ അവശേഷിക്കുന്ന മറ്റു ദ്വീപുകളും വേയ്ക്കും ഫ്രഞ്ചു്മൈലൻഡും ആണു്. സമോവായിലുള്ള ടുട്ടുവിലാ 1899–ൽ കൈവശപ്പെടുത്തി. 1917–ൽ ഡാനിഷ്വെസ്റ്റ്ഇൻഡീസു് 25000000 ഡോളർ വിലക്കു് യു. എസ്. എ വാങ്ങി. ആ ദ്വീപുകളിൽ പ്രധാനം സെൻറുതോമസ് എന്ന ദ്വീപാണു്. അതിനു് വെർജിൽഐലൻഡ് എന്ന പേർ അമേരിക്ക നൽകി.

ഈ ദ്വീപുകളിലധികവും വളരെ ചെറിയവയാണു്. നാവികത്താവളങ്ങളായും വിമാനഗതാഗതമാർഗത്തിന്നിടക്കുള്ള സ്റ്റേഷനുകളായും അവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ഇവയിലേറ്റവും വലിയതെന്നു പറയാവുന്ന അലാസ്ക്ക വികസനസാധ്യതക്കു പ്രയാസമുള്ള സ്ഥലമാണു്. അവിടെ അങ്ങിങ്ങായിക്കണ്ട സ്വർണത്തിനു വേണ്ടി പല വട്ടം ഖനനശ്രമങ്ങളം നടന്നിട്ടുണ്ടു്. 1923–ൽ അതു് യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ ഒരു ടെറിറ്ററി ആയിരുന്നു. 1959 – ലാണു് അതു പ്രത്യേകസംസ്ഥാനമായതു്. ഹവായ് 1900–ത്തിൽ ഒരു ടെറിറ്ററി ആയിരുന്നു. 1959–ൽ അതും പ്രത്യേകസംസ്ഥാനമായി. ഹവായിയുടെ ചരിത്രത്തിലെ സ്മരണീയവർഷം 1941 ആണു്. അവിടത്തെ നേവൽസ്റ്റേഷനായ പേം ഹാർബറിൽ ആ വർഷം ജപ്പാൻകാർ ബോംബിട്ടു. അതോടു കൂടി രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ യു. എസ്. എ. ചേർന്നു. അമേരിക്കൻ നിയന്ത്രണത്തിന്റെ ഗുണഫലങ്ങളം വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തും ഗതാഗതരംഗത്തും പൊതുജനാരോഗ്യരംഗത്തും പ്യൂർട്ടോറിക്കോക്കു് അനുഭവിക്കാനിടവന്നു. വളരെയേറെ ജനസാന്ദ്രതയുള്ള ഒരു പ്രദേശമാണതു്. 2500000 വരുന്ന ജനസംഖ്യയിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിലാണു് കഴിയുന്നതു്.

ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളവയിൽ ഫിലിപ്പൈൻസിനു് അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. പാരീസ്സന്ധ്യുടമ്പടിയനുസരിച്ചു് സ്പെയിൻ അതു് അമേരിക്കക്കു വിറ്റു. ഒരു വിപ്ലവവും കുറെ ദ്വീപുകളും ഒരു മിച്ചാണു് ആ കച്ചവടത്തിൽ അമേരിക്കക്കു ലഭിച്ചതു് എന്നു് അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പു് അമേരിക്കക്കു ബോധ്യമായി. സ്പാനിഷ് – അമേരിക്കൻ യുദ്ധാരംഭകാലത്തു് സ്പെയിൻകാരോടു് യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കവെയാണു്

ഫിലിപ്പൈൻകാർക്കു പുതിയ യജമാനന്മാരെ ലഭിച്ചതു്. അവരോടും ഫിലിപ്പൈൻകാർ യുദ്ധം തുടന്നു. പക്ഷേ നാലുവർഷത്തെ യുദ്ധത്തിനു ശേഷം അമേരിക്ക ഫിലിപ്പൈൻകാരെ കീഴമർത്തി. അതേ സമയം പ്രസ്തുതദ്വീപുകളെ ആക്രമിച്ചു കയ്യടക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയുള്ള വാദപ്രതിവാദം അമേരിക്കയിൽ നടക്കുകയായിരുന്നു. പാരീസുസന്ധ്യയുടമ്പടി അമേരിക്കൻ സെനറ്റിലെ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗത്തിന്റെ ഭൂരിപക്ഷം എങ്കിലും അംഗീകരിക്കണമായിരുന്നു. ഉടമ്പടി നിരോധിക്കപ്പെട്ടു പോവുമെന്ന ഘട്ടം വരെ ഒരു സന്ദർഭത്തിൽ എത്തി. ഇതിനെ എതിർത്തവരിൽ പ്രമുഖൻ ബ്രയാൻ ആയിരുന്നു. ക്യൂബയെ മോചിപ്പിക്കാൻ ഒരു യുദ്ധത്തിലേപ്പെട്ടുകയും ആ യുദ്ധത്തെ എഴപതു ലക്ഷം ഫിലിപ്പൈൻകാരെ അവരുടെ ശക്തിയുപയോഗിച്ചു് അമേരിക്കൻ പ്രജകളാക്കുന്നതിൽ കലാശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തതു് എന്തൊരു വൈരുധ്യമാണെന്നു് അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. ബലം പ്രയോഗിച്ചു് അന്യസ്ഥലങ്ങളെ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതു് അമേരിക്കൻ പൗരന്മാർ നില കൊണ്ടിരുന്ന എല്ലാ ഉന്നതാദർശങ്ങൾക്കും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടി നടത്തിയ യുദ്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു തന്നെയും കടകവിരുദ്ധമാണെന്നായിരുന്നു എതിരാളികളുടെ വാദഗതി. "ഒരു വൻപിച്ച ജനസമൂഹത്തെ ആക്രമണം കൊണ്ടു് അടിമപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ഭരണഘടന അനുവദിക്കുന്നില്ലെന്നും അവർ ശക്തിയായി വാദിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും സാമ്രാജ്യവികസനത്തിനുള്ള മോഹം അതിശക്തമായിരുന്നു. യൂറോപ്യൻശക്തികളെ ചൈനയിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളും പല അമേരിക്കക്കാരെയും ഉൽക്കണ്ഠാകുലരാക്കിയിരുന്നു താനും. അതു കൊണ്ടു് അവസാനം ഉടമ്പടി സെനറ്റു് സ്ഥിരീകരിച്ചു. ഫിലിപ്പൈൻസ് അമേരിക്കൻ ഭരണത്തിലാവുകയും ചെയ്തു. വില്യം ഹേബേർഡ് ടാഫ്റ്റു് ആയിരുന്നു ആ ദ്വീപസമൂഹത്തിലെ ആദ്യത്തെ ഗവർണർ. അമേരിക്കൻപരിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ എല്ലാ ഗുണഫലങ്ങളും ദ്വീപുവാസികൾക്കു നൽകുവാൻ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസപരവും സാമൂഹ്യവും ആയ പല പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും അദ്ദേഹം അവിടെ നടപ്പാക്കി. 1916—ലെ ജോൺസ് ആക്ടു് അവർക്കു് സ്വയംഭരണാവകാശം നൽകി. അന്തിമമായി സ്വാതന്ത്ര്യവും അവർക്കു് നൽകുന്നതാണെന്നു് വാഗ്ദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. പ്രസിഡൻറു് വിൽസൺ 1920—ൽ അവർക്കു് സ്വാതന്ത്ര്യം ദാനം ചെയ്യുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷേ അതും നീട്ടി വക്കേണ്ടതായി വന്നു. 1934—ൽ അംഗീകരിച്ച മറെറാരു പദ്ധതിയനുസരിച്ചു് 1946—ൽ ഫിലിപ്പൈനിനു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കണമായിരുന്നു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ഫിലിപ്പൈൻകാരെ ലോക ചരിത്രത്തിലേക്കു കൊണ്ടു വന്നു. അവരുടെ ഭാവിക്കു താല്ക്കാലികമായൊരു മാറ്റം ഇതുണ്ടാക്കിയെങ്കിലും അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കു ഇതു മാറ്റമുണ്ടാക്കിയില്ല.

യു. എസ്. ഏ യും ലാററിനമേരിക്കയും

രാജ്യങ്ങൾ കീഴടക്കുന്നതിനു് യുദ്ധമല്ലാതെയും മറു മാർഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. കരീബിയൻപ്രദേശത്തു് വെടിയുണ്ടകളെപ്പോലെ തന്നെ ഡോളറുകളും ഫലപ്രദമാ

ണെന്നു് അമേരിക്ക കണ്ടു. തെക്കെ അമേരിക്കയിലും ഈ ഉപായം തന്നെ അമേരിക്ക കൈക്കൊണ്ടു. ലാറ്റിനമേരിക്കയും യു. എസ്. ഏ യും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളുടെ ഒരു വശം മാത്രമാണതു്. അമേരിക്കൻ ഭൂഖണ്ഡങ്ങളിലെ റിപ്പബ്ലിക്കുകളും തമ്മിൽ സൗഹാർദബന്ധം സുശക്തമാക്കുന്നതിനുള്ള പ്രസ്ഥാനം— പാൻ അമേരിക്കനിസം— ആയിരുന്നു ആ ചിത്രത്തിന്റെ മറുവശം. ചില പ്പോഴും ഈ രണ്ടു മാർഗങ്ങളും സംയുക്തമായും പലപ്പോഴും പരസ്പരഭിന്നമായും മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

VENEZUELAN BOUNDARY

അമേരിക്കൻ റിപ്പബ്ലിക്കുകളുടെ പ്രഥമസമ്മേളനം 1889—ൽ വാഷിംഗ്ടണിൽ ചേർന്നു. അതു് ഫലപ്രദമായില്ല. അതിനേക്കാളും പ്രധാനമായിരുന്നു 1895—ൽ വെനീസുലാപ്രശ്നത്തിൽ പ്രസിഡൻറു് ക്ലീവ്ലൻഡ് അവലംബിച്ച നിലപാടു്. ഗ്രേറ്റു് ബ്രിട്ടനും വെനീസുലയും തമ്മിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഗയാനയുടെയും വെനിസുലയുടെയും അതിർത്തിയെ സംബന്ധിച്ചു് ദീർഘകാലമായി ഒരു തർക്കം നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു കൂട്ടർക്കും വിപുലമായ അവകാശവാദങ്ങളായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നതു്. മൺറോസിദ്ധാന്തത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടെ ഈ കാര്യത്തിൽ ഇടപെടണമെന്നു് ക്ലീവ്ലൻഡ് 1895—ൽ നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്റ്റേറ്റ് സെക്രട്ടറി റിച്ചാർഡു് ഓൾനീ ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെൻറിനെ ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു: ''ഇന്നു് ഈ ഭൂഖണ്ഡത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അധീശാധികാരം പ്രായോഗികതലത്തിൽ യു. എസ്. ഏ യ്ക്കാണു്. അന്തമില്ലാത്ത അതിന്റെ വിഭവസമ്പത്തും അതിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ അകന്നു് ഒഴിഞ്ഞുള്ള കിടപ്പും ഏതൊരു രാജ്യശക്തിയുടെയും എന്നല്ല എല്ലാ രാജ്യശക്തികളുടെയും മുമ്പിൽ അതിനെ അജയ്യമാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ മേധാവിത്വത്തെ ആക്രമിച്ചോദ്യം ചെയ്യാനാവില്ല.'' ഇത്ര ശക്തമായ ഭാഷയിലുള്ള ഒരു അറിയിപ്പു് അഹിതകരമായ ഒരു സ്ഥിതി സംജാതമാക്കി. ബ്രിട്ടനുമായി ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒരു തെറ്റിപ്പിരിയൽ ക്ലീവ്ലൻഡ് ആഗ്രഹിച്ചില്ല. ബ്രിട്ടനിലെ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു് അവർ യൂറോപ്പിൽ നിന്നു് ഒറ്റപ്പെട്ട നിൽക്കുകയാണെന്നു് അറിയാമായിരുന്നു. ആ നിലയ്ക്കു് യു. എസ്. ഏയുമായി പിണങ്ങി അകലണമെന്നു് അവർക്കും വിചാരമില്ലായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രി ജോസഫ് ചേംബർലയിൻ (അദ്ദേഹം പുനർവിവാഹം ചെയ്തതു് ഒരു അമേരിക്കൻ വനിതയെ ആയിരുന്നു.) യു. എസ്സു്. ഏ യുമായി അനുരഞ്ജിച്ചു പോകുന്നതിനും ഒരു തീരുമാനമുണ്ടാക്കുന്നതിനും മുൻകൈയെടുത്തു. തർക്കം മധ്യസ്ഥതീരുമാനത്തിനു വിടാമെന്നു് ബ്രിട്ടനും വെനീസുലയും സമ്മതിച്ചു. 1899—ൽ ഈ തീരുമാനം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. അതു് ബ്രിട്ടനു് അനുകൂലമായിരുന്നു.

Dollar Diplomacy

19—ാം. ശതകത്തിന്റെയവസാനമായപ്പോഴേയ്ക്കും കരീബിയൻപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള ചെറിയ റിപ്പബ്ലിക്കുകളിൽ അമേരിക്കക്കാർ പണം മുടക്കാൻ തുടങ്ങി. മുതൽമുടക്കിനു് പറ്റിയ അവസരങ്ങളും അവിടെ സുലഭമായിരുന്നു. ക്യൂബ പഞ്ചസാരയുടെ കലവറയായിരുന്നതു പോലെ മധ്യഅമേരിക്കൻസ്റ്റേറ്റുകളും മധുര

ഫലവൃക്ഷങ്ങളുടെ വനസ്ഥലി ആയിരുന്നു. ബോസ്റ്റണിലെ യുണൈറ്റഡ് ഫ്രൂട്ട് കമ്പനി വിപുലമായ തോതിൽ അവിടെ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. ഈ പ്രദേശങ്ങളെല്ലാം വളരെ വേഗം യു. എസ്. ഏ യുടെ സ്വാധീനമണ്ഡലമായി മാറി. ഈ ചെറിയ റിപ്പബ്ലിക്കുകളിൽ വിപ്ലവങ്ങളും സാധാരണയായിരുന്നു. ഗവൺമെന്റുകളും ഉണ്ടാകുന്നതും അസ്തമിക്കുന്നതും അവിടെ അവിശ്വസനീയമായ വേഗത്തിലാണ്. കടങ്ങളും പിരിച്ചെടുക്കുക വളരെ പ്രയാസമുള്ള ഒരു കാര്യമായിരുന്നു അവിടെ. അമേരിക്കൻഉടമകളും അമേരിക്കൻ ഗവൺമെൻറിന്റെ സഹായം അഭ്യർഥിച്ചു. അമേരിക്കൻ പട്ടാളം ഇറങ്ങി സമാധാനം സ്ഥാപിച്ചതിനു ശേഷം സ്ഥലത്തു നിന്നും പിൻവാങ്ങിയ സന്ദർഭങ്ങളും പല വട്ടവും ഉണ്ടായി. അമേരിക്കൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ വന്ന് റിപ്പബ്ലിക്കുകളുടെ സാമ്പത്തിക ക്രമീകരണങ്ങളും തീർത്തു കൊടുക്കേണ്ടതായും വന്നു. അമേരിക്കൻ സ്ഥാപിതതാൽപര്യങ്ങളും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഈ വിധ ഇടപെടലുകളും ''ഡോളർ ഡിപ്ലമസി'' എന്ന പേരിൽ നിശിതമായി വിമർശിക്കപ്പെട്ടു. യഥാർഥത്തിൽ ഇതു ഡോളറിന്റെ കാര്യം മാത്രമല്ലായിരുന്നു. പനാമത്തോടു 1914–ൽ തുറന്നതിനു ശേഷം, കരീബിയൻ റിപ്പബ്ലിക്കുകളിൽ അമേരിക്കക്കുണ്ടായ താൽപര്യങ്ങൾക്കു നയതന്ത്രപരമായ അർഥവും പ്രാധാന്യവും ഉണ്ടായിരുന്നു. കരീബിയൻപ്രദേശങ്ങളിൽ നടക്കുന്നതെന്തും യു. എസ്. ഏ യുടെ സുരക്ഷിതത്വത്തെ സാരമായി സ്പർശിക്കുന്നുണ്ടെന്നായിരുന്നു അമേരിക്കക്കാരുടെ വിശ്വാസം. ഇരുപതാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യപകുതിയിൽ ഈ വിശ്വാസത്തിനു വളരെയേറെ പ്രാബല്യം സിദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

അമേരിക്കൻ സൈന്യങ്ങളുടെ ആഗമനവും സമാധാനത്തിന്റെ പുനഃസ്ഥാപനവും കടബാധ്യതകളുടെ പിരിച്ചെടുക്കലും പല പ്രാവശ്യം ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടു. ക്യൂബ, ഡൊമിനിക്കൻറിപ്പബ്ലിക്ക്, ഹെയിറ്റി, നിക്കരഗ്വാ തുടങ്ങിയ റിപ്പബ്ലിക്കുകളിലെ സംഭവവികാസങ്ങളും ഈ നയത്തിനു വേണ്ടുവോളം ഉദാഹരണങ്ങളും നൽകുന്നുണ്ട്. 1898–ൽ ക്യൂബ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു. 1902–വരെ അവിടം ഭരിച്ചതു അമേരിക്കൻ ഗവർണർമാരാണ്. സത്യസന്ധമായ ഒരു ഭരണമാണു അവർ ജനങ്ങൾക്കു നൽകിയതു. വിദ്യാലയങ്ങളും സ്ഥാപിക്കാനും മഞ്ഞപ്പനിയെ പരാജയപ്പെടുത്താനും അവക്കു കഴിഞ്ഞു. പ്ലാറ്റ് ഭേദഗതി എന്ന നിയമമനുസരിച്ചു ക്യൂബയിൽ ഒരു നേവൽസ്റ്റേഷൻ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു യു. എസ്. ഏ യ്ക്കു അവകാശം സിദ്ധിച്ചു. അതിലും പ്രധാനമായി ക്യൂബൻസ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും ജീവനും വസ്തുവകകളും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവും പരിരക്ഷിക്കുന്നതിനും ക്യൂബയിൽയു. എസ്. ഏ യ്ക്കു ഇടപെടുവാനും ഉള്ള അവസരം പ്രസ്തുത ഭേദഗതി പ്രകാരം അമേരിക്കക്കു ലഭിച്ചു. ഇതു ഒപ്പു വച്ചതു 1904–ലായിരുന്നു. 1934 വരെ ഇതു പ്രാബല്യത്തിൽ ഇരുന്നു. 1902–ൽ ലിയൊനാർഡ് വുഡ് എന്ന അമേരിക്കൻ ഗവർണർ അവിടത്തെ ഭരണച്ചുമതല ഒരു ക്യൂബക്കാരനെ ഏൽപിച്ചു. എന്നാൽ അമേരിക്കൻ സൈനികരെ 1906–ൽ കലാപമമർത്താൻ വിളിക്കേണ്ടി വന്നു. മൂന്നു വർഷം സൈന്യം അവിടെ താമ

സിച്ചു. യു. എസ്. ഏ യുടെ കടൽസേന 1912–ലും 1917–ലും ക്യൂബയിൽ വന്നു. 1917 മുതൽ 1922 വരെ ആ സൈന്യവും അവിടെ താവളമുറപ്പിക്കേണ്ട സാഹചര്യം നിലനിന്നു. ക്യൂബയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം വെറും നാമമാത്രമായുള്ളതായിരുന്നു. യു. എസ്സ്. ഏ യുടെ 'ഡിപ്പെൻഡൻസി' എന്ന നിലയേ ക്യൂബക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ എന്നതാണ് പരമാർഥം. അവിടത്തെ കരിമ്പിൻതോട്ടങ്ങളും റെയിൽറോഡുകളും ഖനികളും അമേരിക്കൻ ഉടമകളുടെതായിരുന്നതാണ് ഈ പരാധീനതക്കുള്ള പ്രധാനകാരണം.

ഹെയിറ്റിദ്വീപിലെ രണ്ടു സ്റ്റേറ്റുകളായിരുന്ന ഹെയിറ്റിയും സാന്തോ ഡൊമിനിഗോയും. ഹെയിറ്റിയിൽ അമേരിക്കൻ നാവികപ്പട 1915 മുതൽ 1934 വരെ താവളമുറപ്പിച്ചിരുന്നു. സൈന്യം അവിടെ നിന്നും പിൻമാറിയതിനു ശേഷവും സാമ്പത്തികകാര്യങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണം യു. എസ്. ഏ യുടെ ഹസ്തങ്ങളിലായിരുന്നു. 1904 വരെ സാന്തോഡൊമിനിഗോവിലെ കസ്റ്റംസു് പിരിവുകൂം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു് അമേരിക്കൻ ഫിനാൻഷ്യൽ ഏജൻറാണു്. പിന്നീടു് മൂന്നു വർഷത്തിനു ശേഷം ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു ഉടമ്പടിയനുസരിച്ചു് അവിടത്തെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതിനുള്ള അവകാശം യു. എസ്. ഏ യ്ക്കു ലഭിച്ചു. 1816 മുതൽ 1924 വരെ അമേരിക്കൻസൈന്യത്തിനു് അവിടെ നിലയുറപ്പിക്കേണ്ടതായും വന്നു. മധ്യഅമേരിക്കയിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന നിക്കറഗ്വയ്ക്കുകെ ഒരു സമുദ്രാന്തരത്തോടു് നിർമ്മിക്കാൻ സാധ്യതയുള്ളതു കൊണ്ടു് റിപ്പബ്ലിക്കു്, അമേരിക്കയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ, മറ്റു റിപ്പബ്ലിക്കുകളെ അപേക്ഷിച്ചു് അമിതപ്രാധാന്യമുള്ളതായിത്തീർന്നു. ഇരുപതാം ശതകത്തിൽ വളരെയേറെ ഡോളർ അമേരിക്ക അവിടെ മുടക്കുകയുണ്ടായി. 1912 മുതൽ 1925 വരെയും, പിന്നീടു് 1927 മുതൽ 1933 വരെയും അമേരിക്ക അവിടെ ഇടപെടേണ്ടതായി വന്നു.

ഡോളർനയതന്ത്രം അമേരിക്കൻമുതലാളിമാക്കു് കനത്ത ലാഭം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ചെറിയ റിപ്പബ്ലിക്കുകൂംക്കു് അതു് ഒട്ടൊക്കെ പ്രയോജനകരവുമായിരുന്നു. നിയമാനുസൃതമായ ഗവണ്മെൻറു്, വിദ്യാഭ്യാസപരവും ആരോഗ്യപരവുമായ അഭിവൃദ്ധി, കാർഷികരംഗത്തു് സാങ്കേതികമായ പുരോഗതി എന്നിവയെല്ലാം ഈ ചെറിയ സ്റ്റേറ്റുകൂംക്കു നേടി കൊടുക്കാനും ഇതിനു് കഴിഞ്ഞു. സാമൂഹ്യജീവിതനിലവാരം ഉയർന്നതിനുള്ള ഹേതുവും മറൊന്നായിരുന്നില്ല. ഈ പുരോഗതി നിമിത്തമുണ്ടായ ആദായം മുഴുവൻ അമേരിക്കയിലെ ഷെയർഹോൾഡേഴ്സിൻറെ പോക്കറ്റുകളിലാണു് ചെന്നു് അടിഞ്ഞതു്. കൂടാതെ, മധ്യഅമേരിക്കയിലെ ജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ അമേരിക്കൻ നിയന്ത്രണം വൈദേശികമായ നിയന്ത്രണമായിരുന്നു.

ചൈനയിലെ വിവൃതകവാടം

19–ാം നൂറ്റാണ്ടിലുള്ള അമേരിക്കൻ വിദേശനയത്തോടു് ബന്ധമുള്ള മറൊരു കാര്യം കൂടി ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വിദൂരപൂർവദേശവു

മായി അമേരിക്ക നടത്തി വന്ന വ്യാപാരം അത്ഭുതപൂർവമായി പുരോഗമിച്ചതു പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിലായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് സ്വാഭാവികമായും ചൈനയുടെ ചെയ്തികളിൽ അമേരിക്കയ്ക്കു താൽപര്യം ഉദിച്ചു. 1894-ൽ ജപ്പാൻ ചൈനയെ ആക്രമിച്ചു് പല വിജയങ്ങളും നേടി. റഷ്യയും ജർമനിയും ഫ്രാൻസും ചൈനയുമായി നടത്തി വന്ന വ്യാപാരത്തിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ഉൽക്കണ്ഠാകുലരായി. അവരുടെ വ്യാപാരം ഘടകമേഖലയിലേക്കു നീങ്ങുമെന്നു ബോധ്യമായി. അപ്പോഴും അവർ ജപ്പാനെ നിലയ്ക്കു നിർത്തുവാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ഫോർമോസയൊഴികെ മറ്റുള്ളിടത്തെ വിജയങ്ങളൊന്നും അവർ അംഗീകരിക്കയില്ല എന്നു ശഠിച്ചു. നാലു വർഷം കഴിഞ്ഞു് അവർ ബ്രിട്ടനും ഇറ്റലിയുമായി യോജിച്ചു. ജപ്പാന്റെ കൈവശത്തിലായിപ്പോയ ചൈനീസ് താവളങ്ങളൊന്നായി തിരിച്ചു പിടിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. പോർട്ട് ആർതർ റഷ്യയും കിയോ-ചൗ ജർമനിയും വീഹൈവി ബ്രിട്ടനും കയ്യടക്കി. ഇതിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലം 1900-ത്തിലെ ബോക്സർ കലാപമായിരുന്നു. അമർഷം കൊണ്ട ചൈനീസ് 'നാഷണലിസ്റ്റു' കൂപ്പുകുത്തിക്കിംഗിൽ വച്ചു് അനേകം യൂറോപ്യന്മാരെ കൊന്നൊടുക്കി. തുടർന്നു് യൂറോപ്യൻപ്രതിനിധികാര്യാലയങ്ങളും അവർ പിടിച്ചെടുത്തു. ആയുധനാശം വരുത്തിയതിനും വസ്തുവകകളും നശിപ്പിച്ചതിനും അതായതു് രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു് അവസാനം നഷ്ടപരിഹാരം കൊടുക്കുവാൻ ചൈന നിർബന്ധിതമായി. അങ്ങനെ കൊടുക്കേണ്ടി വന്ന അമേരിക്കൻ വിഹിതത്തിന്റെ പകുതി സംഖ്യ അമേരിക്ക ചൈനയ്ക്കു തിരിയെ കൊടുത്തു. അതു കൊണ്ടു് അമേരിക്കയിൽ അധ്യയനം നടത്തി വന്ന ചൈനീസ് വിദ്യാർഥികൾക്കു് സ്കോളർഷിപ്പുകൾ നൽകുവാനുള്ള ഒരു നിധി ചൈന സ്ഥാപിച്ചു.

ഈ സംഭവപരമ്പരകൾ ചൈനയുമായുള്ള നയതന്ത്രബന്ധത്തിനു ഒരു നവീനരൂപം നല്കുവാൻ അമേരിക്കയെ സഹായിച്ചു. അമേരിക്കൻ സ്റ്റേറ്റു് സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ജോൺ ഹേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രസ്താവനയിൽ ചൈനയിലെ ''വിവൃതകവാടം'' എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ നയമെന്തെന്നു് വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. യൂറോപ്പിലെ വൻശക്തികൾക്കു് നൽകിയ 1899-ലെ ഒരു കുറിപ്പിലും അദ്ദേഹം ഇതു് വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി. ചൈനയുമായി കച്ചവടം ചെയ്യുന്നതിനു് എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും തുല്യമായ അവസരമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് ഹേ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ബോക്സർകലാപത്തിനു ശേഷം 1900-ത്തിൽ അയച്ച ഒരു കുറിപ്പിൽ ചൈനയുടെ അതിർത്തിഭദ്രതയെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളും ആദരിക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ഒരു ഒഴുക്കൻമട്ടിൽ എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും ഈ നിർദേശങ്ങളെ അംഗീകരിച്ചു. എന്നാൽ ഇവ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു് സജീവമായ ഒരു നടപടിയും അമേരിക്ക കൈക്കൊണ്ടില്ല. ഈ നയം വിവൃതകവാടം എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്നു. വിവൃതകവാടം ചൈനയിലേക്കയക്കപ്പെട്ട അമേരിക്കൻ മിഷനറിമാരുടെ ആത്മാർഥമായ താൽപര്യങ്ങൾക്കു് അനുഗുണമായിരുന്നു. ചൈനയുടെ പിൻതുണ ഒരു അളവിൽ അമേരിക്കയ്ക്കു് പ്രതിഫലമായി ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്തായാലും ഹേയുടെ ഈ പ്രസ്താവന ഫലപ്രദമായ ഒരു നയത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപനമായിരുന്നില്ല.

18

തിയോഡോർ റൂസ്വെൽട്ടും ടാഫ്റ്റും (1901-13)

1900–ത്തിൽ മാക്കിൻലി വീണ്ടും പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടിസ്ഥാനാർഥിയായി അദ്ദേഹത്തോട് മൽസരിച്ചതു് വീണ്ടും ബ്രയാൻ തന്നെയായിരുന്നു. 1900 സെപ്റ്റംബറിൽ മാക്കിൻലി ഒരു അരാജകവാദിയുടെ വെടിയേറ്റു മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ വൈസ്പ്രസിഡൻറായ തിയോഡോർ റൂസ്വെൽട്ട് തുടർന്നു് അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻറായി.

ആ അരാജകവാദിയുടെ വെടിയുണ്ട അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൻെറ ഗതി നിശ്ശേഷം മാറ്റിക്കളഞ്ഞു. ലിങ്കൻ ശേഷം അധികാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചവരിൽ ഏറ്റവും സമർഥനും എല്ലാ രീതിയിലും മുൻഗാമികളിൽ നിന്നു് വ്യത്യസ്തനുമായിരുന്ന പുതിയ പ്രസിഡൻറു്. വൈറ്റ്ഹൗസിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിനു് നാൽപത്തിരണ്ടു വയസ്സു് പ്രായമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷേ അതിനകം തന്നെ ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു ജീവിതത്തിൻെറ ഉടമസ്ഥനായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കിലെ ഒരു സമ്പന്നകുടുംബത്തിലാണു് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതു്. ഹാർവാർഡിൽ അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തു. കുറുകാലിവളർത്തൽകേന്ദ്രമായ ഡെക്കോടാസിൽ പോയി പരിശീലനം സമ്പാദിച്ചു. ന്യൂയോർക്കിലെ പോലീസ് കമ്മിഷണറായി സേവനമനുഷ്ഠിച്ചു. ജോലി രാജി വെച്ചു് സ്പാനിഷ് അമേരിക്കൻയുദ്ധത്തിൽ ഒരു സൈനികനായി ചേർന്നു. സാൻ ജുവാൻ യുദ്ധത്തിൽ നേടിയ കീർത്തി അദ്ദേഹത്തെ ജനങ്ങളുടെ വീരനായകനാക്കി. ക്യൂബയിലെ അനുഭവങ്ങളെ അനുസ്മരിച്ചു് അദ്ദേഹം ഒരു ഗ്രന്ഥം രചിച്ചു. സമകാലീനനായ ഒരു പരിഹാസസാഹിത്യകാരൻ ആ ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ പേർ ''ക്യൂബയിൽ ഏകനായി'' എന്നു മാറ്റണമെന്നു് നിർദേശിച്ചു. 1898–ൽ ന്യൂയോർക്കിലെ ഗവർണർ ആയി അദ്ദേഹത്തെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. റിപ്പബ്ളിക്കൻപാർട്ടിക്കു് ദഹിക്കാത്ത പല ഭരണപരിഷ്കാരങ്ങളും അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ വഴിയിൽ നിന്നും ഒഴിച്ചു മാറ്റുന്നതിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹത്തെ 1900–ത്തിൽ വൈസ്പ്രസിഡൻറുസ്ഥാനാർഥിയായി റിപ്പബ്ളിക്കൻപാർട്ടി നാമനിർദേശം ചെയ്തു. മാക്കിൻലിയോടൊപ്പം അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജയിച്ചു. വിവിധമണ്ഡലങ്ങളിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ കഴിവു് വിസ്മയനീയമായിരുന്നു.

ഒരു എഴുത്തുകാരൻ, സൈനികൻ, രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞൻ, പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞൻ എന്നീ നിലകളിലെല്ലാം അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാതനായിരുന്നു. എല്ലാ തലങ്ങളിലുമുള്ള ആളുകളുമായി ഇടപഴകുവാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവു് അനിതരസാധാരണമായിരുന്നു. സ്വന്തം പ്രശസ്തി വിളംബരം ചെയ്യുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ഉത്സാഹിയായിരുന്നു. അഭിപ്രായഐക്യമില്ലാത്ത ആളുകളെപ്പറ്റി പറയേണ്ടി വരുമ്പോഴും ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം പദങ്ങളും വീഴുങ്ങുമായിരുന്നില്ല. (ഒരിക്കൽ മാക്‌കിൻലിയെപ്പറ്റി എഴുതിയതു് ''ചോക്‌ലേറിനുള്ള നട്ടെല്ലേ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ'' എന്നായിരുന്നു.) കായികശക്തിയിൽ സ്വയം അഭിമാനം കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രാതഭക്ഷണത്തിനു് മുമ്പുള്ള സ്നാനവും ഉടുപ്പുകളും ധരിക്കാതെയുള്ള കുതിരസവാരിയും മുടങ്ങാതെയുള്ള ടെന്നീസുകളിയും അദ്ദേഹത്തിനു പ്രിയങ്കരമായിരുന്നു. ഉത്സാഹശാലിയും സാഹസികനും ഊർജസ്വലനും ആയിരുന്ന റൂസ്‌വെൽട്ടു് അമേരിക്കൻരാഷ്ട്രീയത്തിലേക്കു് ശുദ്ധവായുവിന്റെ പുതുപ്രവാഹം പോലെ ആണ്‌കടന്നു വന്നതു്.

1889—നു ശേഷം അധികാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ച മാക്‌കിൻലിയും മറ്റു റിപ്പബ്‌ളിക്കൻ പ്രസിഡൻറുമാരും വെറും നിഷ്പ്രഭോഗ്രഹങ്ങളായിരുന്നു. പാർട്ടിനേതാക്കന്മാരുടെ നിയന്ത്രണം കൊണ്ടു് സ്വന്തവ്യക്തിത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടവരായിരുന്നു അവരെല്ലാം. നയിക്കുന്നതിനുള്ള ദൃഢനിശ്ചയം എടുത്തു കൊണ്ടാണു് റൂസ്‌വെൽട്ടു് അധികാരപീഠത്തിലേക്കു് കയറിയതു്. സ്വന്തമായ നയങ്ങളും നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു അധീരതയും ഇല്ലായിരുന്നു. പാർട്ടിയിലെ പ്രമുഖന്മാരുമായി ഏറ്റുമുട്ടലിനുള്ള സാധ്യതകളെ അദ്ദേഹം ഭയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. സമരവും സംഘട്ടനവും അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. സ്വന്തം വ്യക്തിപ്രഭാവം കൊണ്ടു് പൊതുജനാഭിപ്രായം സ്വപക്ഷത്തേക്കു് തിരിച്ചു വിടാമെന്ന ആത്മവിശ്വാസവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. രാജ്യമാകെ സഞ്ചരിച്ചു് കൂടെക്കൂടെ പ്രസംഗങ്ങളും ചെയ്യുന്നതിനു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഊർജസ്വലത അദ്ദേഹത്തെ പ്രാപ്തനാക്കി. ദേശാഭിമാനപ്രചോദിതമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദേശകാര്യനയം. അമേരിക്കൻതാൽപര്യങ്ങളുടെ സംരക്ഷണത്തിനു വേണ്ടി ആദർശങ്ങളും ഒട്ടൊക്കെ അവഗണിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം മടിച്ചിരുന്നില്ല. ആഭ്യന്തരഭരണരംഗത്തു് സാധാരണക്കാരോടും സാധുക്കളോടും വളരെയധികം സഹാനുഭൂതി അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇരുപതാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ യു. എസ്സ്. എ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്ന സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെ അദ്ദേഹം അർപ്പിതമനസ്സോടെയാണു് കൈകാര്യം ചെയ്തതു്. പാശ്ചിമാത്യരോടുള്ള പ്രത്യേകമമത അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു സ്വഭാവസവിശേഷതയായിരുന്നു. ആവശ്യമെന്നു തോന്നുമ്പോഴും ഔദ്യോഗികകൃത്യങ്ങളുടെ ബന്ധപ്പാടിൽ നിന്നു് അദ്ദേഹം മോചനം നേടിയിരുന്നതു്, സ്വന്തം കന്നുകാലിവളർത്തൽകേന്ദ്രത്തെ അഭയം പ്രാപിച്ചാണു്. ഒരു അമേരിക്കൻ 'കൗബോയി' യുടെ ജീവിതമാണവിടെ അദ്ദേഹം നയിച്ചു പോന്നതു്. പശ്ചിമദേശത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളിൽ എല്ലായ്പ്പോഴും അദ്ദേഹം അതീവതല്പരനായിരുന്നു.

Big STICK

Foreign policy

റൂസ്‌വെൽട്ട്, വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ

അന്താരാഷ്ട്രകാര്യങ്ങളുമായി അമേരിക്കയെ ബന്ധിപ്പിച്ചതു് റൂസ്‌വെൽട്ടാണു്. ബ്രിട്ടനുമായി സൗഹാർദം പുലർത്തിപ്പോന്നെങ്കിലും സഖ്യമുടമ്പടികളിൽ അമേരിക്കയെ ഇടപെടുത്തി അമേരിക്കയുടെ പരമ്പരാഗതമായ ഒറ്റപ്പെട്ടനിൽക്കുക എന്ന നയത്തെ അദ്ദേഹം ലംഘിച്ചില്ല. അതേ സമയം വൈദേശികശക്തികളും തമ്മിൽ നിലനിന്ന തർക്കങ്ങളും പരിഹരിക്കുന്നതിൽ പ്രമുഖമായ പങ്കു് അദ്ദേഹം വഹിക്കുകയും ചെയ്തു. റഷ്യയും ജപ്പാനുമായുണ്ടായിരുന്ന തർക്കം തീർത്തു് അവരെക്കൊണ്ടു് ഒരു അനുരഞ്ജനമുടമ്പടി (പോർട്ട്സ്മൗത്തു് സഖ്യം) യിൽ അദ്ദേഹം ഒപ്പുവയ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ഒരു യുദ്ധം ഒഴിവാക്കി. മൊറോക്കയെ സംബന്ധിച്ചു് ഫ്രാൻസും ജർമനിയും തമ്മിൽ വളരെക്കാലമായി ഒരു വിവാദം നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. ആ പ്രശ്നം ഒരു അന്താരാഷ്ട്രസമ്മേളനത്തിന്റെ അന്തിമ തീരുമാനത്തിനു് വിട്ടു കൊടുക്കുവാൻ ഇരുകൂട്ടരെയും അദ്ദേഹം പ്രേരിപ്പിച്ചു. 1906-ൽ നിർദിഷ്ടകോൺഫറൻസു് അൽജേസിറാസിൽ സമ്മേളിച്ചു് ആ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചു. ഒരു മധ്യസ്ഥനെന്ന നിലയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും ലോകസമാധാനത്തിനുള്ള യഥാർഥസംഭാവനയായിരുന്നു.

എന്നാൽ കരീബിയൻപ്രദേശത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളാണു് ഏറ്റവുമധികം നാടകീയസവിശേഷത അർഹിക്കുന്നതു്. വെനീസുലയും സാന്തോഡൊമിനിഗോയും ക്യൂബയും വിശേഷിച്ചു് പനാമയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിപ്രഭാവശക്തി നേരിട്ടു് അറിഞ്ഞു. 1902-ൽ ബ്രിട്ടനും ജർമനിയും ഇറ്റലിയും സംയുക്തമായി നിന്നുകൊണ്ടു് വെനീസുലയുടെ പ്രസിഡൻറായിരുന്ന ജനറൽ കാസ്ട്രോയിൽ നിന്നും അവർക്കു് കിട്ടുവാനുണ്ടായിരുന്ന കടം തിരിയെ വാങ്ങുവാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തി. സ്വായുധഇടപെടലിൽ നിന്നു് പിൻതിരിപ്പിച്ചു് ഒരു മധ്യസ്ഥതീരുമാനത്തിനു് ആ തർക്കം സമർപ്പിക്കുവാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് റൂസ്‌വെൽട്ടായിരുന്നു. മൺറൊസിദ്ധാന്തസംരക്ഷണത്തിൽ അദ്ദേഹം അടിപതറാതെ നിന്നു. സാന്തോഡൊമിനിഗോയിലെ ധനകാര്യനിയന്ത്രണം അമേരിക്കയ്ക്കു് കൈമാറണം ചെയ്യാമെന്നു് സാന്തോഡൊമിനിഗോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമ്മർദഫലമായി സമ്മതിച്ചു. അയൽപക്കത്തുള്ള രാജ്യങ്ങളുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതിനുള്ള ഒരു പ്രതിരോധായുധമായിട്ടാണു് മൺറോസിദ്ധാന്തം അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചതു്. സാന്തോഡൊമിനിഗോയിലെ സാമ്പത്തികകാര്യങ്ങളും കുഴഞ്ഞു മറിഞ്ഞു കിടക്കുന്നതു കൊണ്ടു് അവർ കൊടുത്തു തീർക്കാനുള്ള കടങ്ങളും പിരിച്ചെടുക്കുവാൻ പ്രയാസമുണ്ടാവുമെന്നും ആ ചുറ്റുപാടിൽ ഉത്തമർണന്മാരായ യൂറോപ്യൻശക്തികളും അവിടെ ഇടപെടുവാൻ ഇടയുണ്ടെന്നും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. യു. എസ്. ഏറ്റുപറഞ്ഞു അതു് അനുവദിച്ചു കൊടുക്കാൻ സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ കടത്തുക തിരികെ കിട്ടുവാനുള്ള അവരുടെ അവകാശം ആർക്കും നിഷേധിക്കുവാൻ സാധ്യവുമല്ല. അതു കൊണ്ടു് യു. എസ് ഏ. സാന്തോഡൊമിനിഗോ കാര്യത്തിൽ ഇടപെട്ടു് അവിടെ നിന്നു് കരം ശരി

യായി പിരിച്ചെടുത്തു് ആ തുക എല്ലാ യൂറോപ്യൻശക്തികൾക്കും വീതിച്ചു കൊടുത്തു് കടം വീട്ടിത്തീർക്കണമെന്നു് റൂസ്‌വെൽട്ടു് പറഞ്ഞു. മൺറോസിദ്ധാന്തത്തിനു് ഒരു അനുബന്ധമായിരുന്നു ഈ വാദഗതി. ''റൂസ്‌വെൽട്ടു് അനുബന്ധം'' എന്ന പേരിലാണു് ഇതറിയപ്പെട്ടതു്. ഈ അനുബന്ധമനുസരിച്ചു് കരീബിയൻ കടൽത്തീരത്തുള്ള റിപ്പബ്ലിക്കുകളുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുവാനുള്ള അവകാശം യു. എസ്. ഏറ്റു. പ്ലാറ്റു് ഭേദഗതിനിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചു് 1906-ൽ ക്യൂബയിൽ യു. എസ്. ഏ. ഇടപെട്ടു.

റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ നയതന്ത്രമാർഗങ്ങൾക്കു് ഏറ്റവും മികച്ച ഉദാഹരണം നൽകിയതു് പനാമയായിരുന്നു. ''ഞാൻ പനാമ കയ്യടക്കി,'' ഒരു ചെറിയ വാചകത്തിൽ റൂസ്‌വെൽട്ടു് പറഞ്ഞു. ഈ പ്രസ്താവന സത്യമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവിനയത്തിനു് ഒരു ദൃഷ്ടാന്തം മാത്രമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കിക്കൂടാ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ച ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ടു്, ''മൃദുവായി സംസാരിക്കുക, വലിയ വടി കൊണ്ടു നടക്കുക, പിന്നെ നിങ്ങൾക്കു് എത്ര ദൂരം വേണമെങ്കിലും പോകാൻ കഴിയും.'' റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ വലിയ വടിയുടെ പ്രയോഗത്തിനു മികച്ച തെളിവാണു് പനാമക്കനാൽമേഖലയുടെ കയ്യടക്കൽ. പനാമക്കു് കുറുകെ അമേരിക്കൻകമ്പനി ഒരു റെയിൽറോഡു് 1903-ൽ പണിയിച്ചു. അമേരിക്കൻ നാവികപ്പട പതിമൂന്നു് ബ്രിട്ടീഷ്‌പടമൂന്നും പ്രാവശ്യം അപ്പോടത്തെ കരയിടുക്കിൽ സൈന്യത്തെ ഇറക്കി. പനാമപ്രദേശങ്ങളിലുള്ള താൽപര്യം യു. എസ്. ഏ. വളരെക്കൊല്ലങ്ങൾക്കു മുമ്പു് തുടങ്ങിയതാണു്. പെസഫിക്കു് മഹാസമുദ്രത്തിനപ്പുറം ഒരു സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കണമെന്ന മോഹം വളർന്നതോടെ ഈ താൽപര്യവും വർധിച്ചു. സമുദ്രങ്ങളെ ബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള തോടു വെട്ടുന്നതിനു് ഈ കരയിടുക്കു് അത്യന്തം യോജിച്ച ഒരു സ്ഥലമായിരുന്നു. തോടു വെട്ടുന്നതിനുള്ള അനുവാദം കൊളംബിയയിൽ നിന്നും 1878-ൽ ഒരു ഫ്രഞ്ചുകമ്പനി വാങ്ങി. 1881-ൽ തോടുപണിയാരംഭിച്ചു. സൂയസ്‌തോടിന്റെ എഞ്ചിനീയറായിരുന്ന ഫെർഡിനാൻഡു് ഡി ലെസിപ്പ്‌സു് ആയിരുന്നു പനാമത്തോടിന്റെയും എഞ്ചിനീയർ. എട്ടു വർഷത്തെ ക്ലേശനിർഭരങ്ങളായ അനുവേങ്ങം കൊണ്ടു് മടുത്തു് ആ ജോലി കമ്പനി നിർത്തിവച്ചു. ലക്ഷക്കണക്കിനു പണവും അതിനിടയിൽ ചെലവായി. സ്പെയിൻകാരുമായുള്ള 1898-ലെ യുദ്ധവും ഫിലിപ്പൈൻസിനെ കീഴടക്കലും കനാൽപ്രശ്നത്തിലേക്കു് അമേരിക്കയുടെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിപ്പിച്ചു. പനാമക്കനാൽകമ്പനി എന്ന പേരിൽ പ്രവർത്തനം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കമ്പനി പാപ്പരായ ഫ്രഞ്ചുകമ്പനിയിൽ നിന്നു് പനാമത്തോടു കുഴിക്കുവാനുള്ള അവകാശം വിലയ്ക്കു വാങ്ങിയിരുന്നു. പ്രസ്തുത അവകാശം യുണൈറ്റഡു് സ്റ്റേറ്റ്‌സിനു് വിൽക്കണമെന്നു് ആ കമ്പനിയ്ക്കു് അതിയായ ആഗ്രഹം ഉണ്ടായി. 1902-ൽ കോൺഗ്രസ് ഒരു നിയമം പാസ്സാക്കി. കരയിടുക്കിന്റെ വിലങ്ങനെയുള്ള സ്ഥലം കൊളംബിയയുടെ പക്കൽ നിന്നു് പാട്ടത്തിനെടുക്കാമെങ്കിൽ കമ്പനിയുടെ അവകാശം വിലയ്ക്കു വാങ്ങിക്കൊള്ളുവാൻ ആ നിയമപ്രകാരം ഗവണ്മെന്റിനു അനുവാദം ലഭിച്ചു. പാട്ടാവകാശം

യു. എസ്. ഏ ഗവണ്മെൻറിനു കിട്ടത്തക്ക വിധം 1803–ൽ കൊളംബിയാഗവ ണ്മെൻറുമായി ഒരു ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കി. എന്നാൽ കൊളംബിയയിലെ സെനറ്റ് ഉടമ്പടിക്കു് ഉടനടി സ്ഥിരീകരണം നൽകിയില്ല. പനാമക്കമ്പനി കൊടുക്കുന്ന വിലയുടെ ഒരു വീതം കൊളംബിയയ്ക്കു കൂടി കിട്ടണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ മോ ഹം. ഇതു് റൂസ്വെൽട്ടിനെ അക്ഷമനാക്കിത്തീർത്തു. തന്റെ സ്വകാര്യകത്തി ടപാടുകളിൽ കൊളംബിയയിലെ രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരെപ്പറ്റി റൂസ്വെൽട്ട് പരാമർശിച്ചതു് പരുഷമായ ഭാഷയിലായിരുന്നു. 1903–ൽ ചില അമേരിക്ക ക്കാരും പനാമയിലെ പൗരന്മാരും ചേർന്നു് പനാമ ഒരു പ്രത്യേകസ്വതന്ത്ര സ്ഥാന മാക്കിത്തീർക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഗൂഢമായ പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി. റൂസ്വെൽട്ട് ഈ വിവരം അറിഞ്ഞു. ഔദ്യോഗികമായ അംഗീകാരം ഈ പദ്ധതിയ്ക്കു് നൽകാ തെ, വ്യക്തമായി ഇതിനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. 1903 നവമ്പറിൽ പനാമയിൽ ഒരു വിപ്ലവം നടന്നു. കൊളംബിയയിൽ നിന്നും പനാമ സ്വതന്ത്രമായതായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടു. വിപ്ലവകാരികളുടെ ഈപ്രഖ്യപനത്തെ തുടർന്നു് കൊളംബി യൻസൈന്യം പനാമയിൽ ഇറങ്ങുന്നതിനെ യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് സിന്റെ പട്ടാളം തടഞ്ഞു. ഈ സഹായം പുതിയ ഗവൺമെൻറിനു് മറക്കാൻ കഴി ഞ്ഞില്ല. രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കകം കരയിടുക്കിന്റെ പത്തുമൈൽ ദേശം യു. എസ്. ഏ യ്ക്കു സ്ഥിരം പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തു കൊണ്ടുള്ള ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ അവർ ഒപ്പു വച്ചു. കൊളോൺ, പനാമ എന്നീ നഗരങ്ങളും ഒഴികെയുള്ള ഭാഗമാണ് യു. എസ്. ഏ യ്ക്കു് ഈ ഉടമ്പടിപ്രകാരം ലഭിച്ചതു്. കിട്ടിയ സ്ഥലത്തു കോട്ട കെട്ടാനും ആവശ്യ മെങ്കിൽ ആ രണ്ടു നഗരങ്ങളിലും പോലിസ്കാവൽ ഇടുവാനും യു. എസ്. ഏ യ്ക്കു അധികാരം കിട്ടി. ഈ സംഭവവികാസം ലാറ്റിൻ അമേരിക്കക്കാർക്കു് ഒരു കനത്ത അടിയായിരുന്നു. പൊതുവെ ഇതു് ലോകത്തെ ഞെട്ടിച്ചു. മൺറോ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ മറുവശം എത്ര ഭയങ്കരമാണെന്നു് അമേരിക്കയിലെ മറ്റു റിപ്പ ബ്ലിക്കുകളെ ഇതു് ബോധ്യപ്പെടുത്തി. കൂടാതെ സാമ്രാജ്യവികസനത്തിനു് അവ ലംബിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു പുതിയ മാർഗവും യു. എസ്. ഏ യ്ക്കു യൂറോപ്പിൽ നിന്നും പഠിക്കുവാനില്ലെന്ന വസ്തുതയും യൂറോപ്യൻശക്തികളെ ഇതു കാണിച്ചു കൊടുത്തു. തന്റെ ഭരണകാലത്തു് പനാമാതോട് പണി നടന്നു എന്ന കാര്യം ചരിത്രം രേഖ പ്പെടുത്തണമെന്നു മാത്രമേ റൂസ്വെൽട്ടിനു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ ആഗ്രഹ സാദ്ധ്യത്തിനു വേണ്ടി എന്തു മാർഗം സ്വീകരിച്ചു എന്നുള്ളതു് അദ്ദേഹത്തെ സംബ ന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല.

ഒരു കനാൽ എന്ന നിലയിൽ തന്നെ പനാമാകനാൽ അത്ഭുതകരമായ ഒരു നേ ട്ടമായിരുന്നു. 1904–ൽ അതിന്റെ പണി ആരംഭിച്ചു. 1907–ൽ കേണൽ ഗേഥേൽ സിനെ അതിന്റെ ചീഫ് എൻജിനീയറായി നിയമിച്ചു. ഏഴു വർഷത്തിനകം ആ തോട്ടിലൂടെ കപ്പലുകൾ സുഗമമായി യാത്ര ചെയ്തു തുടങ്ങി. അമേരിക്കൻസാ മ്രാജ്യത്തിലെ ഗതാഗതശൃംഖലയിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു കണ്ണിയായിരുന്നു അതു്. ലോകഗതാഗതത്തിന്റെ ഒരു വലിയ ഹൈവേയായി അതു് വികസിച്ചു. 'കേപ്പ്ഹോൺ' എന്ന മുനമ്പു ചുറ്റിയുള്ള ആറായിരം മൈൽ

ദൂരം ഇതു കൊണ്ട് എക്കാലത്തേക്കുമായി ലാഭപ്പെട്ടു. 'മനുഷ്യൻ പ്രകൃതിയുടെ മേൽ എടുത്ത ഏറ്റവും വലിയ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് പനാമാതോട്' എന്നും ഈ പ്രയത്നം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. 1921-ൽ ഒപ്പു വച്ച ഒരു കരാറിൻപടി കൊളംബിയയ്ക്ക് 25000000 ഡോളർ നഷ്ടപരിഹാരമായി നൽകാമെന്ന് യു. എസ്. ഏ സമ്മതിച്ചു.

Internal reforms Square Deal
ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ

റൂസ്‌വെൽട്ട്, ആഭ്യന്തരഭരണരംഗത്ത്

ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ റൂസ്‌വെൽട്ട് ഉൽപതിഷ്ണവായ ഒരു പരിഷ്കർത്താവായിരുന്നു. ഈ വസ്തുതയാണ്, അല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമരോൽസുകമായ വിദേശനയമല്ല, റിപ്പബ്ലിക്കൻ സഹപ്രവർത്തകരിൽ സംത്രാസം ഉണ്ടാക്കിയതു്. അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അനേകം പരിഷ്കാരങ്ങളും ആവശ്യമായിരുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ തന്നെ അദ്ദേഹം സ്ഥാനാരൂഢനായി. അമേരിക്കൻ പൊതുജനാഭിപ്രായം ഈ വസ്തുതയെപ്പറ്റി ജാഗ്രത്തായി. പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനമെന്നു് അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാർ വിളിച്ച ഈ വികാസവും റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ പ്രസിഡൻസിയും തമ്മിൽ ഏകീഭവിച്ചു. യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലെ വ്യാവസായികവിപ്ലവത്തിനു പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഈ വളർച്ച സാധാരണജനജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന പല പ്രശ്നങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചു. തന്നിമിത്തം ഭീമമായ തോതിൽ സാമൂഹ്യപരിഷ്കരണപ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും ഉണ്ടായി. രാജ്യം പല നിലയിലും പിന്നോക്കാവസ്ഥയിലായിരുന്നു. വ്യാവസായികനഗരങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം നിരവധി പ്രശ്നങ്ങളും മുന്നിലേക്കു് കൊണ്ടുവന്നു. ചേരികളുടെ സംഖ്യ പെരുകി. മലിനജലനിർഗമനത്തിനു വേണ്ട പദ്ധതികളും ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. ക്ഷയരോഗത്തെപ്പോലെയുള്ള രോഗങ്ങളുടെ വ്യാപനം വർധിച്ചു. 1871-ൽ ചിക്കാഗോയിൽ ഉണ്ടായതുപോലെ തീപിടുത്തത്തിനുള്ള സാധ്യതയും കൂടി. ദാരിദ്ര്യം പടർന്നുപിടിച്ചു. ക്രിമിനൽകുറ്റങ്ങളും നിയമരാഹിത്യവും ഏറി വന്നു. നിത്യജീവിതാവശ്യങ്ങളായ ഇലക്ട്രിസിറ്റി, ഗ്യാസ് തുടങ്ങിയവ സ്വകാര്യഉടമകളുടെ കയ്യിലമർന്നു. അഴിമതിയും അപ്രാപ്തിയും എല്ലാ വലിയ നഗരങ്ങളുടെയും ഭരണത്തിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. പുതിയ നഗരങ്ങളിലുയർന്ന ഫാക്ടറികൾക്കും അവയുടേതായ പ്രശ്നങ്ങളും ഉണ്ടായി. വേണ്ട വണ്ണം വായുവും വെളിച്ചവും കിട്ടാത്ത വീടുകളും, അത്യാഹിതങ്ങളുടെ ആവർത്തനം, ജോലിസമയത്തിന്റെ ക്രിപ്തതയില്ലായ്മ, കുട്ടികളെക്കൊണ്ടുള്ള നിർബന്ധിതമായ പണിയെടുപ്പിക്കൽ എന്നിവയെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരുന്നു ഈ പ്രശ്നങ്ങളും. അമേരിക്കൻവ്യവസായം ഗംഭീരമായ പുരോഗതി നേടിയതു് പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെ അന്ധേയറ്റം ധൂർത്തടിച്ചു കൊണ്ടായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് ഭൂമി, തടി, പ്രകൃതിവാതകങ്ങളും, എണ്ണ എന്നിവ നശിപ്പിക്കുന്നതു തടയേണ്ടതു് ഒരു അടിയന്തിരാവശ്യമാണെന്നു വന്നു. എന്നാൽ ഇതിലും വ്യാപകമായ പ്രശ്നങ്ങളും സമൂഹത്തെ ഉലച്ചു നോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. റെഡ് ഇന്ത്യൻമാരുടെ ദുരവസ്ഥ, നീഗ്രോജനതയുടെ മേലുള്ള ചൂഷണം, മദ്യപാനത്തിന്റെ

Conservation movement

സാവ്ത്രികത്വം, സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള സമരം എന്നിവയായിരുന്നു ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ. 1900–ത്തിനും 1910–നും ഇടയ്ക്ക് അമേരിക്കയിലെത്തിച്ചേർന്ന അധിനിവേശകരുടെ എണ്ണം 8790000 ആയിരുന്നു. പല ഘട്ടങ്ങളിലായി ഇറ്റലി, ആസ്ട്രിയാ ഹംഗറി എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നു മാത്രം അയയ്ക്കപ്പെട്ടവരുടെ എണ്ണം 2000000 ആയിരുന്നു. ഇവരിൽ അധികം പേരും വലിയ നഗരങ്ങളിലേക്കാണ് കടന്നു ചെന്നതു്. തുറന്ന കൃഷിസ്ഥലങ്ങളിലേക്കു പോയവരുടെ എണ്ണം തുലോം തുച്ഛമായിരുന്നു. ഇവയ്ക്കെല്ലാം ഉപരിയായി നിന്നതു് ട്രസ്റ്റുകളാണു്. സീമാതീതമായ ധനസമ്പത്തുള്ള ആ സ്ഥാപനങ്ങൾ കൂടുതൽ കൂടുതൽ സമ്പന്നമായിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

~ MUKRAKERS –

ഈ വക പ്രശ്നങ്ങൾ അമേരിക്കൻജനതയുടെ മുമ്പിൽ അവതരിപ്പിച്ചതു് രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളല്ലായിരുന്നു. അനീതിയോടുള്ള വിദ്വേഷം കത്തിക്കാളിക്കൊണ്ടിരുന്ന. മനുഷ്യനെ സൽപഥത്തിലേക്കു തിരിച്ചു വിടാൻ ആത്മാർഥമായി ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളുമാണു് ഇതിനു വേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്തിയതു്. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പത്രപ്രവർത്തകരും നോവൽകർത്താക്കളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. നിലവിലുള്ള അഴിമതികളെ പറ്റി അവർ അന്വേഷണം നടത്തി. അതിന്റെ ഫലം അവർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ഇതു് പല അമേരിക്കക്കാരുടെയും മന:സാക്ഷിയെ തട്ടിയുണർത്തി. പ്രസിദ്ധീകൃതമായ വസ്തുതകളും– അവ സാൻഫ്രാൻസിസ്കോവിലെ രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതിയെ പറ്റിയോ മദ്യപാനത്തിന്റെ ദോഷഫലത്തെപ്പറ്റിയോ ന്യൂയോർക്കിലെ ചെറുകെട്ടിടങ്ങളിൽ താമസിച്ചിരുന്നവരുടെ ദയനീയമായ നിലയെപ്പറ്റിയോ സ്റ്റാൻഡേർഡ് ഓയിൽക്കമ്പനി അവിഹിതമാർഗങ്ങളിലൂടെ കുമിച്ചു കൂട്ടിയ സമ്പത്തിനെപ്പറ്റിയോ ഏതിനെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നാലും ശരി അതെല്ലാം–അമേരിക്കയുടെ ശോചനീയമായ അവസ്ഥയെയാണു് വ്യക്തമാക്കിയതു്. പശ്ചിമ–ദക്ഷിണദേശങ്ങളിലുള്ള കൃഷിക്കാരെ തട്ടിയുണർത്തുന്നതിനായിരുന്ന പോപ്പുലിസ്റ്റുപാർട്ടിയിലുള്ളവരുടെ ശ്രമം. പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനം, ചുറ്റുപാടും നടന്നു കൊണ്ടിരുന്ന സംഭവങ്ങൾ കൊണ്ടു് സംഭ്രാന്തരായിക്കഴിഞ്ഞ ഇടനിലക്കാരും നഗരവാസികളുമായ പ്രൊഫസർമാർ, മതപുരോഹിതന്മാർ, അഭിഭാഷകന്മാർ എന്നിവരുടെയും ട്രസ്റ്റുകളെ ഭയപ്പെട്ടിരുന്ന ചെറുകച്ചവടക്കാരുടെയും, എന്തിനു് ചുരുക്കം ചില പണക്കാരുടെ പോലും പിന്തുണ നേടി. ഈ കെടുതികൾക്കു പല പരിഹാരങ്ങളും അവർക്കു് നിർദ്ദേശിക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നു. പ്രധാനമായ നിർദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം അടങ്ങിയ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണം എല്ലാവരുടെയും സവിശേഷമായ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയമായി. 1879–ൽ ഹെൻറി ജോർജ് ''പുരോഗതിയും പട്ടിണിയും'' എന്ന ഗ്രന്ഥം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. ധനികനും ദരിദ്രനും തമ്മിലുള്ള വിടവു് നികത്തുവാൻ ജോർജിനു് ഒരു നിർദ്ദേശമേ വയ്ക്കുവാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.–''ഭൂമിക്കു മാത്രം കരം ഏർപ്പെടുത്തുക.'' എല്ലാ സമ്പത്തിന്റെയും ഉൽപത്തിസ്ഥാനം ഭൂമിയാണെന്നും അതു കൊണ്ടു് ഭൂമിയ്ക്കല്ലാതെ മറ്റൊന്നിനും നികുതി ചുമത്തുവാൻ പാടില്ല എന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനും അതിലെ

നിർദേശത്തിനും സാർവജനീനമായ സ്വാഗതം ലഭിച്ചു. ''ഏകനികുതിജോർജ്'' എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം അതിപ്രശസ്തനാവുകയും ചെയ്തു.

സംഖ്യയില്ലാതെ ഉയർന്ന പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് സംഖ്യയില്ലാത്ത പരിഹാരങ്ങളും ഉന്നീതമായി. പലരും അതെപ്പറ്റി എഴുതുകയും വാദിക്കയും ചെയ്തു. ഇതിലെല്ലാം നിന്നു് ഒരു വസ്തുത വ്യക്തമായി. ഗവണ്മെൻറിന്റെ നിയന്ത്രണം വ്യാപകമാക്കണം. ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറായാലും സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറായാലും അതിനാവശ്യമായ നിയമം ഉണ്ടാക്കണം. എല്ലാ പരിഷ്കർത്താക്കളും ആവശ്യപ്പെട്ടതിന്റെ സംഗ്രഹം ഇതായിരുന്നു. സാമൂഹ്യപ്രശ്നങ്ങളെല്ലാം ഭരണഘടനയനുസരിച്ചു് സംസ്ഥാനഗവണ്മെൻറുകളുടെ അധികാരപരിധിയിലായിരുന്നു. ജോലിസമയം ക്രിയപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു്, ഫലപ്രദമായി നടപ്പാക്കിയ നിയമം മെസാച്യുസെറ്റ്സിലെ പത്തു മണിക്കൂർനിയമം ആയിരുന്നു. റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ഭരണകാലത്തു തന്നെ വിസ്കോൺസിൻ ഇല്ലിനോയി തുടങ്ങിയ മധ്യപശ്ചിമസംസ്ഥാനങ്ങളും ഫാക്ടറിനിയമം, പബ്ലിക്ക് സർവീസ് നിയന്ത്രണനിയമം, ജയിൽപരിഷ്ക്കാരനിയമം തുടങ്ങിയ സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കാരങ്ങളും രാജ്യത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങൾക്കു മാതൃകയാകും വിധം നടപ്പാക്കി. പരിഷ്കർത്താക്കളിൽ പ്രമുഖന്മാർ വിസ്കോൺസിൻ ഗവർണരായ റോബർട്ട് ലാഫോലറും ന്യൂജേഴ്സി ഗവർണരായ വുഡ്റോ വിൽസണുമായിരുന്നു. ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിനു മാത്രം ചെയ്യാവുന്ന പല കാര്യങ്ങളും പിന്നെയും അവശേഷിച്ചു. റൂസ്വെൽട്ട് അതെല്ലാം ചെയ്യുവാൻ സന്നദ്ധനായി. ട്രസ്റ്റുടമകളെ നിലയ്ക്കു നിർത്തുമെന്നും തൊഴിലാളികൾക്കു ജീവിക്കുവാനുള്ള നില കൈവരുത്തുമെന്നും അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. അദ്ദേഹം ജനസ്നേഹിയും ആർദ്രഹൃദയനുമായിരുന്നു. ട്രസ്റ്റുടമകളുമായി ഏറ്റുമുട്ടുന്നതിലും ഗവണ്മെൻറിനുള്ള അധികാരങ്ങൾ പൂർണമായും വ്യാപകമായും പ്രയോഗിക്കുന്നതിലും മുൻഗാമികളെ അപേക്ഷിച്ചു് അദ്ദേഹം അതീവ തൽപ്പരനായിരുന്നു. ''ഭരണഘടനയോ നിയമങ്ങളോ നിരോധിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ആവശ്യങ്ങളെല്ലാം നിർവഹിക്കുവാൻ ആവശ്യമായ എന്തും ചെയ്യേണ്ടതു തന്റെ അവകാശം മാത്രമല്ല കടമയും കൂടിയാണെന്നു'' അദ്ദേഹം അസന്നിഗ്ധമായി പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം പല കാര്യങ്ങളും ചെയ്തു. 1902–ൽ ഖനിജോലിക്കാർക്കനുകൂലമായി പെൻസിൽവേനിയയിലെ പണിമുടക്കു് അവസാനിപ്പിച്ചു് ഒരു കരാർ ഉണ്ടാക്കി. 1903–ൽ പുതിയതായി ''ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറു് ഓഫ് കോമേഴ്സ് ആൻഡ് ലേബർ'' രൂപവൽക്കരിച്ചു. 1906–ൽ മായം ചേർക്കൽനിരോധന നിയമം ഉണ്ടാക്കി ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളുടെ സംശുദ്ധി സംരക്ഷിക്കാനാവശ്യമായ നടപടി സ്വീകരിച്ചു. അപ്റ്റൺ സിംക്ലയർ ''ദി ജംഗിൾ'' എന്ന പേരിൽ എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച നോവലിന്റെ പരിണതഫലമായിരുന്നു ഈ നിയമം. ചിക്കാഗോവിലെ ഇറച്ചിവ്യവസായശാലകളിൽ കണ്ട ഹൃദയഭേദകമായ സ്ഥിതിയാണു് ആ ഗ്രന്ഥത്തിൽ സിംക്ലയർ ചിത്രീകരിച്ചിരുന്നതു്. ഉറന്ന

സ്ഥലങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ട നിയമവ്യവസ്ഥകളും അദ്ദേഹം ഉണ്ടാക്കി. വനംകൊള്ളയും വനനശീകരണവും യു. എസ്. ഏ യിൽ വൻതോതിൽ അന്നു നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഗ്രൂഡ സംഘത്തെ അദ്ദേഹം തകർത്തു. 150000000 ഏക്കർ വനം ദേശീയഫോറസ്റ്റുകളായി സംരക്ഷിച്ചു. വന്യമൃഗപക്ഷിസങ്കേതങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. ജലസേചനപദ്ധതികളുടെ വികസനാർത്ഥം 1902–ൽ റിക്ലമേഷൻ ആക്ട് നടപ്പിലാക്കി. 1907–ൽ ഒരു നാഷണൽ കൺസർവേഷൻ കോൺഫറൻസും അദ്ദേഹം വിളിച്ചുകൂട്ടി.

എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉഗ്രമായ സമരം ട്രസ്റ്റുകളുമായിട്ടായിരുന്നു. മാക്കിൻലിയുടെ ഔദാര്യത്തിൽ അവർ വളർന്നു പന്തലിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. റൂസ്വെൽറ്റ് പ്രസിഡന്റായിത്തീർന്ന 1901–ൽ ജെ. പി. മോർഗനും സംഘവും ചേർന്ന് യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് സ്റ്റീൽ കോർപ്പറേഷൻ സ്ഥാപിച്ചു. അതിന്റെ മുടക്കുമുതൽ 1321000000 ഡോളറായിരുന്നു. അമേരിക്കയിൽ ഉൽപാദിപ്പിച്ചു വന്ന ഉരുക്കിന്റെ 60 ശതമാനം ഈ കോർപ്പറേഷന്റെ സംപൂർണനിയന്ത്രണത്തിലായി. ദശലക്ഷക്കണക്കിനാളുകളുടെ വിധിയെ നിയന്ത്രിച്ച് അമേരിക്കൻജനതയ്ക്ക് അവകാശപ്പെട്ട പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെ ഒന്നടങ്കം ചൂഷണം ചെയ്യുവാൻ കീശ വീർപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഈ ധനികവർഗത്തെ നിർവീര്യമാക്കണമെന്ന് റൂസ്വെൽറ്റ് നിശ്ചയിച്ചു. അതു പോലെ തന്നെ വിപുലമായ ഒരു ട്രസ്റ്റാണ് റെയിൽറോഡുകളെ നിയന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നത്. അനേകം മൈൽ ദൂരത്തിലുള്ള റെയിൽറോഡുകളുടെ നിയന്ത്രകരായിരുന്ന നോർതേൺ സെക്യൂരിറ്റീസ് കമ്പനിക്കു എതിരായി ഷെർമാൻ ആക്ടിൻ പ്രകാരം അദ്ദേഹം ഒരു കേസ്സ് ഫയൽ ചെയ്തിച്ചു. 1906–ൽ കോൺഗ്രസ് ഹെപ്ബേൺ ആക്ട് പാസ്സാക്കി. 1887–ൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഇൻറർസ്റ്റേറ്റ് കോമേഴ്സ് കമ്മിഷനു ഈ നിയമമനുസരിച്ച് റെയിൽവേകളെ നിയന്ത്രിക്കുവാനുള്ള അധികാരം ലഭിച്ചു. ഷെർമാൻ ആക്ടിൻപ്രകാരം പല ട്രസ്റ്റുകൾക്കും എതിരായി കേസ്സുകൾ എടുക്കുന്നതിനു റൂസ്വെൽറ്റ് മുൻകയ്യെടുത്തു. അതു നിമിത്തം ചിലതിന്റെ പ്രവർത്തനം നിശ്ശേഷം നിലച്ചു.

പക്ഷേ ധനികവർഗത്തിനെതിരായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നടപടികളും പ്രതീക്ഷിച്ചതു പോലെ വിജയിച്ചില്ല. റൂസ്വെൽറ്റിന്റെ ശബ്ദത്തെയും അമർഷത്തെയും ഒഴിച്ചു നിർത്തിയാൽ അദ്ദേഹത്തിനു കൈവരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ നേട്ടങ്ങൾ പരിമിതമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ച വിധം നിയമങ്ങൾ പാസ്സാക്കുന്നതിനു കോൺഗ്രസ് കൂട്ടാക്കാതിരുന്നതാണ് അതിനു ഒരു കാരണം. വൻകിടബിസിനസ്സുകാരുടെ പ്രതിനിധികൾക്ക് വലിയ സ്വാധീനം കോൺഗ്രസിലുണ്ടായിരുന്നു. അതിനും പുറമേ റൂസ്വെൽറ്റ് താരതമ്യേന മിതവാദിയായ ഒരു പരിഷ്കർത്താവു മാത്രമായിരുന്നു. ട്രസ്റ്റുകളുടെ ഉടമകളെ ആഞ്ഞു ഇടിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായിരുന്നു. എന്നാൽ സോഷ്യലിസത്തെപ്പോലുള്ള തീവ്രമായ ആശയങ്ങളോട് അദ്ദേഹത്തിനു തീരെ അനുഭാവമില്ലായിരുന്നു. ദേശീയ

മായ രാഷ്ട്രീയത്തെ പരിഷ്‌ക്കർത്താക്കന്മാരുടെയിടയിൽ തുറന്നു കൊട്ടുകയ്ക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു എന്നുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വമ്പിച്ച നേട്ടം. പുരോഗമനപ്രസ്ഥാനത്തിനു് അങ്ങനെ ഒരു അവസരം ലഭിച്ചു. ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങൾക്കു് ഒരു ഉജ്ജീവനൗഷധം ആയിരുന്നു റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ പ്രസിഡൻസി.

ടാഫ്‌റ്റും റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയിലെ പിളർപ്പും

റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ വ്യക്തിപരമായ പ്രശസ്തി അതിവിപുലമായിരുന്നു. 1904–ൽ വീണ്ടും പ്രസിഡൻറായി അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിനു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ മൂന്നാമതൊരു പ്രാവശ്യം കൂടി ആ പദവി ലഭിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു നിൽക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. എങ്കിലും റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്നേഹിതനായ വില്യം ഹോവാർഡ് ടാഫ്‌റ്റിനു് സ്ഥാനാർഥിത്വം നൽകി. പിൻഗാമിയായി റൂസ്‌വെൽട്ട് നിർദ്ദേശിച്ചതും ടാഫ്‌റ്റിനെയായിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ടാഫ്‌റ്റു് ജയിച്ചു. ഡെമോക്രാറ്റിക് സ്ഥാനാർഥിയായിരുന്ന ബ്രെയാൻ വീണ്ടും പരാജയമടഞ്ഞു. റൂസ്‌വെൽട്ട് വിനോദവും വിശ്രമവും അന്വേഷിച്ചു് 1909–ൽ ആഫ്രിക്കയിലേയ്ക്കു പോയി.

റൂസ്‌വെൽട്ടിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തനായിരുന്നു ടാഫ്‌റ്റു്. ടാഫ്‌റ്റു് റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ ഏറ്റവും വിശ്വസ്തനായ അനുയായി ആയിരുന്നു. ഫിലിപ്പൈൻസിലെയും പിന്നീടു് പനാമാമേഖലയിലെയും ഭരണാധികാരി എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം ഒരു വിജയമായിരുന്നു. എന്നാൽ റൂസ്‌വെൽട്ടിനെ അപേക്ഷിച്ചു് വളരെ വേഗം പാർട്ടിനേതൃത്വത്തിനു കീഴടങ്ങുന്നയാളായിരുന്നു ടാഫ്‌റ്റു്. 1909–ലെ പെയിൻ–ആൽഡ്രിച്ചു് ടാരിഫ് നിയമം ഇതിനു് ഉത്തമോദാഹരണമാണു്. ടാരിഫ് നിരക്കു് സാരമായി കുറയ്ക്കേണ്ടതാവശ്യമാണെന്ന അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. കോൺഗ്രസ് സമ്മേളിച്ചപ്പോൾ ടാരിഫ് നിരക്കു് കുറച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഒരു ബില്ലു്, പുനഃപരിശോധനയ്ക്കു ശേഷം അവതരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ റിപ്പബ്ലിക്കൻ നേതാക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായം നേരെ മറിച്ചായിരുന്നു. നിരക്കു വർധിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു് സെനറ്റിൽ അവർ ഭേദഗതികൾ അവതരിപ്പിച്ചു. യാതൊരു പ്രതിഷേധവും കൂടാതെ ആ ഭേദഗതികൾ എല്ലാം ടാഫ്‌റ്റു് സ്വീകരിച്ചു. യഥാർഥത്തിൽ ടാഫ്‌റ്റു് ദുർബലഹൃദയനും, ഒരു അർഥത്തിൽ നിർഭാഗ്യവാനും ആയിരുന്നു. ക്യാനഡയുമായി ഒരു ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കണമെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദേശം നിരാകരിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറ്റം കൊണ്ടല്ല അതു സംഭവിച്ചതു്. അമേരിക്കയിൽ നിന്നു കയറ്റുമതി ചെയ്യുന്ന ധാന്യവിളകൾക്കു് അമേരിക്കയും പകരം ക്യാനഡയിൽ നിന്നും അമേരിക്കയിലേക്കു് കയറ്റുമതി ചെയ്യുന്ന വ്യവസായികളുൽപന്നങ്ങൾക്കു് ക്യാനഡയും തീരുവനിരക്കു് കുറയ്ക്കണമെന്നായിരുന്നു ഉടമ്പടിയിലെ വ്യവസ്ഥകൾ. അമേരിക്കൻ കൃഷിക്കാർക്കും ക്യനേഡിയൻ വ്യവസായികൾക്കും

ഒരു പോലെ പ്രയോജനമുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ഉടമ്പടിയായിരുന്നു അതു്. എന്നാൽ മിസ്സൗറിയിലെ സെനറ്റർ ആയിരുന്ന ചാംപ് ക്ലാർക്കു് എന്നയാൾ അബദ്ധത്തിൽ ഒരു വാചകം, പ്രസംഗമധ്യേ പറഞ്ഞു പോയി: ''ഉത്തരധ്രുവം വരെയുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് നോർത്തു് അമേരിക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിലെ ഓരോ ചതുരശ്രഅടി സ്ഥലത്തും അമേരിക്കൻപതാക പാറിപ്പറക്കുന്ന സുദിനം കാണാമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷയോടെയാണു് ഞാൻ ഈ ഉടമ്പടിയെ അനുകൂലിക്കുന്നതു്.'' ഇതിൽ ക്യാനഡ അമർഷം കൊണ്ടു. ജനരോഷം അന്നത്തെ ഭരണാധികാരികളുടെ നേരെ തിരിഞ്ഞു. ക്യാനഡയിലെ ഗവർണ്മെൻറു് തകർന്നു. അതോടെ ടാഫ്റ്റിന്റെ ഉടമ്പടി പരാജയത്തിൽ കലാശിച്ചു. നിർഭാഗ്യത്തിന്റെ നീർച്ചുഴിയിലേക്കു് ടാഫ്റ്റിനെ എടുത്തെറിഞ്ഞതു് തീയോഡോർ റൂസ്വെൽറ്റായിരുന്നു.

സ്ഥിതിഗതികളും ഈ വിധമായിരുന്നെങ്കിലും അമേരിക്കൻ ജനതയ്ക്കു പ്രയോജനകരമായ പല മാറ്റങ്ങളും ടാഫ്റ്റിന്റെ ഭരണകാലത്തുണ്ടായി. അമേരിക്കൻ ഭരണഘടനയ്ക്കു് പതിനാറാമത്തേതും പതിനേഴാമത്തേതും ആയ രണ്ടു ഭേദഗതി പാസ്സാക്കിയെടുക്കുവാൻ ഈ ഘട്ടത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. പതിനാറാമത്തെ ഭേദഗതി കൊണ്ടു് പുതിയ ആദായനികുതികളും ഏർപ്പെടുത്തുവാൻ ഉള്ള അധികാരം കോൺഗ്രസിനു ലഭിച്ചു. സെനറ്റിലേക്കുള്ള പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തയച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു് അതാതു് സ്റ്റേറ്റുകളുടെ നിയമസഭകളായിരുന്നു. പതിനേഴാം ഭേദഗതി തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതു് ജനങ്ങളും തന്നെയായിരിക്കണമെന്നു് അനുശാസിച്ചു. 1913–ൽ ഈ രണ്ടു ഭേദഗതികളും സ്ഥിരീകരിക്കപ്പെട്ടു. അരിസോണ, ന്യൂമെക്സിക്കോ എന്ന രണ്ടു സ്റ്റേറ്റുകളും കൂടി 1912–ൽ യൂണിയനിൽ ചേർന്നു. സ്റ്റേറ്റുകളുടെ ആകെ സംഖ്യ അങ്ങിനെ 48 ആയിത്തീർന്നു. പാഴ്സൽപോസ്റ്റു് ഏർപ്പാടും പോസ്റ്റൽസേവിംഗ്സ് ബാങ്കും സ്ഥാപിച്ചു. തുറന്ന മത്സരപ്പരീക്ഷകളും നടത്തി കൂടുതൽ ആളുകളെ സിവിൽസർവീസുകളിലേക്കു് നിയമിക്കാൻ വ്യവസ്ഥയുണ്ടാക്കി. ഷെർമാൻആക്ടപ്രകാരം കൂടുതൽ കേസ്സുകളും ട്രസ്റ്റുകൾക്കെതിരായി കൊണ്ടു വന്നു. ചില കാര്യങ്ങളിൽ അമേരിക്കൻജനതയ്ക്കു വേണ്ടി റൂസ്വെൽറ്റിനേക്കാളും കൂടുതൽ പ്രയോജനം ടാഫ്റ്റാണു് ചെയ്തതു്. എങ്കിലും റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയിലെ പുരോഗമനപക്ഷത്തെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ ടാഫ്റ്റിനു കഴിഞ്ഞില്ല. കോൺഗ്രസിൽ അവർ അദ്ദേഹത്തെ കഠിനമായി എതിർത്തു. ഭരണകാര്യങ്ങളും തീരെ മന്ദഗതിയിലാണു് നടക്കുന്നതെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ആരോപണം. അവർ 1911–ൽ വിസ്കോൺസിനിലെ റോബർട്ടു് ലാഫോളെറ്റിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ, 'പ്രോഗ്രസീവു് റിപ്പബ്ലിക്കൻ ലീഗു്' രൂപവൽക്കരിച്ചു. റിപബ്ലിക്കൻപാർട്ടിയെ പുരോഗമനപരമായ പരിഷ്കാരങ്ങളിലേക്കു ത്വരിതമായി പുരോഗമിപ്പിക്കണമെന്നതായിരുന്നു ലീഗിന്റെ ലക്ഷ്യം. 1910–ൽ ലാഫോളെറ്റിനേക്കാളും പ്രഗൽഭനായ മറ്റൊരാളും രംഗത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ആഫ്രിക്കൻവനങ്ങളിൽ സിംഹവേട്ട കഴിഞ്ഞു് 1910–ൽ റൂസ്വെൽറ്റു് അമേരിക്കയിൽ തിരിച്ചു വന്നു. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ സഞ്ചാരവും പ്രസംഗങ്ങളും കഴിഞ്ഞാണു് അദ്ദേഹം സ്വന്തം നാട്ടിൽ തിരികെ എത്തിയതു്. എ

ഡേർഡ് ഏഴാമന്റെ ശവസംസ്‌ക്കാരത്തിലും അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്തിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയത്തിൽ നിന്നു് ഒഴിഞ്ഞു മാറി നിൽക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. അധികാരത്തിനും കർമവ്യഗ്രതയ്ക്കും വേണ്ടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാ അത്ര വലുതായിരുന്നു. തന്റെ ഭരണനയങ്ങളെ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ ടാഫ്‌റ്റു് കഠിനമായി പരാജയപ്പെട്ടു എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. 'ന്യൂനാഷനലിസം' എന്ന പേരിൽ പുതിയ ആശയങ്ങളുടെ ഒരു പരമ്പര തന്നെ പ്രസംഗവേദികളിൽ നിന്നു് അദ്ദേഹം അമേരിക്കൻജനതയുടെ സമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചു. ജനക്ഷേമം കൈവരുത്തുന്നതിനു് ഗവണ്മെന്റു് മുൻകൈയെടുത്തു് പലതും പ്രവർത്തിക്കണം എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവർത്തിച്ചുള്ള ആഹ്വാനം. ടാഫ്‌റ്റുമായി അദ്ദേഹം പിണങ്ങി. മൂന്നാമതൊരു തവണ പ്രസിഡന്റുസ്ഥാനത്തിനു വേണ്ടി മൽസരിക്കുകയില്ലെന്നു് മുമ്പൊരവസരത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നെങ്കിലും 1912–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ സ്ഥാനാർഥിയാകണമെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ ആയിരുന്നു റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള നീക്കം. റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടി കൺവൻഷൻ അദ്ദേഹത്തെ നിരാകരിച്ചു. ടാഫ്‌റ്റിനെ പാർട്ടിസ്ഥാനാർഥിയായി അവർ നാമനിർദേശം ചെയ്തു. വോട്ടെണ്ണലിൽ ഏന്തോ ചതി നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നു് പരക്കെ ഒരു ധാരണപരന്നു. പ്രോഗ്രസീവു് പാർട്ടി എന്ന പേരിൽ റൂസ്‌വെൽട്ടു് ഉടനെ തന്നെ ഒരു പാർട്ടി സംഘടിപ്പിച്ചു. പുതിയ പാർട്ടി ഉൽസാഹത്തിമിർപ്പോടെ റൂസ്‌വെൽട്ടിനെ പ്രസിഡന്റു്സ്ഥാനാർഥിയായി നിർദേശിച്ചു. റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ ഈ നടപടി റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയെ രണ്ടായി പിളർത്തി. ഡെമോക്രാറ്റുകൾക്കു് ഇതു് ഒരു കനകാവസരമായിത്തീർന്നു. ന്യൂജേഴ്‌സിയിലെ ഗവർണർ ആയിരുന്ന വുഡ്‌റോ വിൽസണെ അവർ പ്രസിഡൻസിയ്ക്കു നാമനിർദേശം ചെയ്തു. റൂസ്‌വെൽട്ടിനെപ്പോലെ വിൽസണും പുതിയ പരിഷ്‌ക്കാരങ്ങൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. തിരഞ്ഞെടുപ്പു മൽസരം ഊർജസ്വലമായി. യഥാർഥമൽസരം റൂസ്‌വെൽട്ടും വിൽസണും തമ്മിലായിരുന്നു. ടാഫ്‌റ്റിനു വിജയസാധ്യത തീരെയില്ലായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ ജനങ്ങളിൽ ഒരു ന്യൂനപക്ഷത്തിന്റെ വോട്ടേ ലഭിച്ചുള്ളുവെങ്കിലും, വിൽസൺ ജയിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു് സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞതു് 6286000 പോപ്പുലർ വോട്ടുകളും 435 ഇലക്ടറൽവോട്ടുകളുമാണു്. റൂസ്‌വെൽട്ടിനു് മൊത്തം 4126000 പോപ്പുലർ വോട്ടുകളും 88 ഇലക്ടറൽവോട്ടുകളും ലഭിച്ചു. ഡെമോക്രാറ്റുകൾക്കു്, പരിഷ്‌ക്കാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കുന്നതിനു വേണ്ട വഴി അങ്ങനെ തെളിഞ്ഞു കിട്ടി.

19

വുഡ്റോ വിൽസൺ (1913-1921)

പരിഷ്ക്കരണത്തിന്റെ ഒരു അനുഭാവിയായിട്ടാണ് പുതിയ പ്രസിഡൻറ് വുഡ്റോ വിൽസൺ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. എന്നാൽ സമുന്നതന്മാരായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുൻഗാമികളെപ്പോലെ മഹനീയഗുണങ്ങളുള്ള ഒരു വ്യക്തിയാണ് വുഡ്രോ വിൽസണെന്ന് 1913-ൽ ഒരു അമേരിക്കൻ പോലും സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നില്ല. ലോകം കണ്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ യുദ്ധത്തിൽ നിന്നും അമേരിക്കയെ ഒഴിച്ചു മാറ്റി നിർത്തുവാൻ അതിസാഹസം ചെയ്തതിനു ശേഷം ആ യുദ്ധത്തിൽ നിർണായകമായ പങ്കു വഹിക്കുവാൻ, വിൽസൺ അതേ രാജ്യത്തെ നയിക്കുമെന്നും ആരും കരുതിയിരുന്നില്ല. അതു പോലെ തന്നെ ലോകത്തിനു ശാശ്വതസമാധാനം ദാനം ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം അറ്റ്ലാൻറിക്സമുദ്രം താണ്ടി യൂറോപ്പിലേക്ക് പോകുമെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ യത്നങ്ങളെ യൂറോപ്പിലെ രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സ്വാർഥതയിലും സ്വന്തം നാട്ടിലെ പ്രതിയോഗികളുടെ സങ്കുചിതത്വത്തിലും തട്ടിത്തകരുമെന്നും ആരുമാരും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. സ്വന്തം ആശയങ്ങളും ആദർശങ്ങളും സ്വന്തം ജനതയാൽ നിരാകരിക്കപ്പെട്ട ക്രൂരത കണ്ട് ഇതു പോലെ വേദന അനുഭവിച്ച മറൊരു പ്രസിഡൻറ് അമേരിക്കയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

1856-ൽ വെർജീനിയയിൽ വുഡ്റോ വിൽസൺ ജനിച്ചു. ജീവിതത്തിന്റെ വലിയ ഒരു അംശം അദ്ദേഹം പ്രിൻസ്റ്റൺ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയിലാണ് ചെലവഴിച്ചതു്. അവിടെ അദ്ദേഹം വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്നു. ബിരുദം സമ്പാദിച്ച ഉടനെ അവിടെ പ്രൊഫസറായി. പിന്നെ ആ യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ ഭരണമേധാവിയുമായി. യൂണിവേഴ്സിറ്റിയുടെ പ്രസിഡൻറ് എന്ന നിലയിൽ, ധനികവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അനുവദിച്ചിരുന്ന അമിതമായ ആനുകൂല്യങ്ങളും നിയന്ത്രിക്കുവാൻ ചില ശ്രമങ്ങളും അദ്ദേഹം നടത്തി. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയം പരിമിതമായിരുന്നു. ന്യൂജേഴ്സിയിലെ ഗവർണരായി 1910-ൽ അദ്ദേഹം അധികാരത്തിൽ വന്നതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയജീവിതം ആരംഭിച്ചു. ഗവർണർ എന്ന നിലയിൽ ആ സ്റ്റേറ്റിൽ നടമാടിയിരുന്ന അഴിമതി നിർമാർജനം ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം ആത്മാർഥമായി പരിശ്രമിച്ചു. പ്രശംസനീയമായ ഒരു നേട്ടമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിനു് ആ രംഗത്തുണ്ടായ വിജയം. എന്നാൽ അതു് അദ്ദേഹ

ത്തിന്റെ പിൽക്കാലനടപടികളുടെ സ്വരൂപമെന്തെന്നുള്ളതിനു് ഒരു സൂചനയും നൽകിയില്ല. ലിങ്കനെപ്പോലെ സന്ദർഭത്തിനൊത്തു് ഉയരുവാനും വളരുവാനും ഉള്ള സാമർഥ്യം വിൽസണുണ്ടായിരുന്നു. അതു വരെ മങ്ങി മറഞ്ഞു കിടന്നിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങളും പ്രസിഡൻറായതിനു ശേഷം ഒന്നൊന്നായി അനാവരണം ചെയ്തു വികാസം കൈക്കൊള്ളുകയായിരുന്നു. സ്വതന്ത്രജനതയുടെ നാടാണു് അമേരിക്ക എന്ന ആശയത്തിൽ അചഞ്ചലമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു ഉൽപ്പതിഷ്ണുവായിരുന്നു വിൽസൺ. ഈ വിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹം സമുന്നതരായിരുന്ന ജെഫേഴ്സൺ, ജാക്സൺ, ലിങ്കൺ എന്നിവരുടെ സമശീർഷനായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുള്ള വിശ്വാസദാർഢ്യം പ്രസിഡൻറാകുന്നതിനു മുമ്പു തന്നെ പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു. ജനതയുടെ ഭാവനയെ സ്പർശിക്കുന്നതിനും, ജനലക്ഷങ്ങളെ നയിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അതുല്യമായ കഴിവു് ആരും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൗർബല്യങ്ങളും സ്പഷ്ടദൃശ്യങ്ങളായിരുന്നു. യൂണിവേഴ്സിറ്റിപ്രൊഫസർ എന്ന നിലയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം അദ്ദേഹത്തെ വിദൂരവർത്തിയും അപ്രാപ്യനുമാക്കാൻ സഹായിച്ചു. ഒരു പ്രശ്നത്തിനു് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന പരിഹാരം മുഴുവനും ശരിയെന്നു് അദ്ദേഹം പരിപൂർണമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അന്യരുടെ ഉപദേശം ഈ വിഷയത്തിൽ സ്വീകരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നുമില്ല. സ്വന്തം നയപരിപാടികളെ പരാജയപ്പെടുത്തിയതും ജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടം ദുഃഖമയമാക്കിയതും ഈ ദൗർബല്യമായിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം മഹോന്നതനായ ഒരു വ്യക്തി ആയിരുന്നു. യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധാനലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു പരാജയം നേരിട്ടുവെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വം മുഴച്ചു നില്ക്കുന്നു.

1913–ൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത ഉൽഘാടനപ്രസംഗത്തിൽ സ്വന്തം ആദർശങ്ങളും എന്തെല്ലാമെന്നു് സംഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. വ്യാവസായികവികസനം അമേരിക്കയ്ക്കു വരുത്തി വച്ച വിനകളുടെ നേരെ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ വിരൽ ചൂണ്ടി: ''താങ്ങാനാവാത്ത നികുതിഭാരം കൊണ്ടു് തകർന്നു് നഷ്ടശക്തരായിത്തീർന്ന ബഹുശതം ജനങ്ങളും ഈ ദുസ്സഹജീവിതം കൊണ്ടു് നിർജീവരായിത്തീർന്നു. അതിലുമധികം പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും വ്യവസായവികസനത്തിനു് അമൂല്യമായ മനുഷ്യജീവിതം കൊണ്ടു് നൽകിയ വിലയാണിതു്. ഈ രാജ്യത്തിനു് ഈ നഷ്ടം എവ്വിധം നികത്താനാവും.'' അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയത്തെ നിയന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഡോളർപ്രഭുക്കളെ അദ്ദേഹം ഭർത്സിച്ചു. ''നാം സ്നേഹിച്ച നമ്മുടെ മഹത്തായ ഗവൺമെൻറിനെ പലപ്പോഴും സ്വകീയവും സ്വാർഥപരവുമായ താൽപര്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി പലരും ഉപയോഗിച്ചു. എന്നിട്ടു് ഇങ്ങനെ ഉപയോഗിച്ചവർ നമ്മുടെ ജനതയെ വിസ്മരിച്ചു.'' അദ്ദേഹം വിഭാവനം ചെയ്യുന്ന പരിഷ്ക്കാരങ്ങളെന്തെല്ലുമെന്നു് ആ പ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം വിശദീകരിച്ചു. ടാരിഫ്നികുതിനിരക്കു് വെട്ടിക്കുറയ്ക്കൽ, ബാംകുകളുടെ നവീകരണം, പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ പൂഷണം, ആരോഗ്യപരിരക്ഷണം, തൊഴിലാളിജീവിതസമുദ്ധാരണം–ഇതെല്ലാം ആ പരിപാടിയിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നു് അദ്ദേഹം ഉറപ്പു കൊടുത്തു. ലിങ്കൺ തന്റെ പ്രസംഗം അവസാ

നിപ്പിക്കുമായിരുന്നതു പോലെ ''അമേരിക്കൻജനതയെ സ്വതന്ത്രരാക്കുന്നതിനു സത്യസന്ധരും ദേശാഭിമാനികളും പുരോഗമനവാദികളും മുന്നോട്ടു വരിക'' എന്ന ആഹ്വാനത്തോടെ വിൽസൺ തന്റെ ഉൽഘാടനപ്രസംഗം അവസാനിപ്പിച്ചു.

പുതിയ സ്വാതന്ത്ര്യം

ഈ പരിപാടികൾക്ക് അദ്ദേഹം നൽകിയ പേരു് ''പുതിയ സ്വാതന്ത്ര്യം'' എന്നായിരുന്നു. 1913 മുതൽ 1917 വരെയുള്ള നാലു കൊല്ലത്തിനകം ഇതിൽ പലതും അദ്ദേഹം നടപ്പിൽ വരുത്തി. അന്നത്തെ സമ്പത്തിന്റെ മൂന്നു പ്രധാന സ്തംഭങ്ങളായിരുന്ന ട്രസ്റ്റുകൾക്കും ടാരിഫുകൾക്കും ബാങ്കുകൾക്കും അദ്ദേഹം കനത്ത ആഘാതമേല്പിച്ചു. 1914-ൽ കോൺഗ്രസിനെക്കൊണ്ടു് ക്ലേട്ടൺ ആൻറിട്ര സ്റ്റുനിയമം പാസ്സാക്കി എടുത്തു. വൻകോർപ്പറേഷനുകളുമായി മൽസരിക്കുവാൻ വേണ്ട പ്രേരണയും പ്രോൽസാഹനവും മറ്റു കമ്പനികൾക്കു് ഈ നിയമം നൽകി. കോർപ്പറേഷനുകളുമായി മത്സരിക്കുന്ന മറ്റു കമ്പനികളിൽ നിന്നു് കോർപ്പറേഷനുകൾ ഷെയർ എടുക്കുന്നതിനെ ഈ നിയമം കൊണ്ടു് തടഞ്ഞു. കോർപ്പറേഷനുകൾ മത്സരം കുറയ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ടി വിലയിൽ മനപ്പൂർവ്വം മാറ്റം വരുത്തുന്നതു് ഈ നിയമം മൂലം നിർത്തലാക്കി. ഒരു വൻകിട കോർപ്പറേഷന്റെ ഡയരക്ടർമാർ മറ്റു ട്രസ്റ്റുകളുടെയും ഡയരക്ടർമാരാകുന്ന സമ്പ്രദായത്തെ അവസാനിപ്പിക്കാനും ഈ നിയമം കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞു. കുഴപ്പം നിറഞ്ഞതായിരുന്ന ഈ നിയമം. ജഡ്ജിമാരുടെ സമീപനത്തെ ആശ്രയിച്ചാണു് ഈ നിയമത്തിന്റെ നേർഫലം സിദ്ധിച്ചിരുന്നതു്. ധനികരുടെ നേരെ ഈ നിയമം പ്രയോഗിക്കുന്നതിനെ തിരായിരുന്ന സുപ്രീകോടതി ജഡ്ജിമാർ. അതു കൊണ്ടു് വിൽസൺ അഭിലഷിച്ചതു പോലെ ഇതു് ധനികന്മാർക്കെതിരായി പ്രയോഗിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കച്ചവടത്തിൽ വ്യാപകമായി വളർന്നു കൊണ്ടിരുന്ന മാർഗങ്ങളെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുവാൻ ഫെഡറൽ ട്രെയ്ഡ് കമ്മിഷൻ ആയിടയ്ക്കു തന്നെ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഫലത്തിൽ അതു് ക്ലേടൺ ആക്ടിനേക്കാൾ പ്രയോജനകരമായിരുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ സ്തംഭമായിരുന്ന 'ടാരിഫി'നെ തകർത്തതു് 1913-ൽ പാസ്സാക്കിയ അണ്ടർവുഡ് ടാരിഫ് കൊണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൻപടി തീരുവയുടെ പൊതുനിരക്ക് 37 ശതമാനത്തിൽ നിന്നു് 27 ശതമാനമായി വെട്ടിക്കുറച്ചു. തുകൽ, ഇരുമ്പയിർ, പഞ്ചസാര മുതലായവയ്ക്കു തീരുവ ഇല്ലാതാക്കി. ഇതു നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന നികുതിക്കുറവിന്റെ പരിഹാരത്തിനു് 3000 ഡോളറിനു മീതെയുള്ള ആദായത്തിനു ഒരു പുതിയ നികുതി ഏർപ്പെടുത്തി. 1913-ലെ ഫെഡറൽ റിസർവ് ആക്ടായിരുന്നു പ്രധാന പരിഷ്ക്കാരങ്ങളിൽ മൂന്നാമത്തേതു്. ഒരു പുതിയ ഫെഡറൽ ബാങ്കിംഗ് സംപ്രദായത്തിന്റെ സംസൃഷ്ടിക്കു് ഇതു വഴിതെളിച്ചു. ഈ നിയമമനുസരിച്ചു് ഒരു ഫെഡറൽ റിസർവു് ബോർഡും യു. എസ്സ്. ഏയിലെ പന്ത്രണ്ടു ഡിസ്ട്രിക്ടുകളിൽ ഓരോണിലും ഫെഡറൽ റിസർവു് ബാങ്കും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. രാജ്യത്തെ മുഴുവൻ ബാങ്കുസംപ്രദായത്തിന്റെയും സംപൂർണമായ നിയന്ത്രണം റിസർവുബാങ്കുകളുടെ കീഴിൽ ഇതോടെ വന്നു ചേർന്നു.

പണം കൂടുതൽ സുഗമമായും ത്വരിതമായും ചംക്രമണം ചെയ്യുന്നതിനും രാജ്യത്തെ സാമ്പത്തികവ്യവസ്ഥിതി സുരക്ഷിതമായി നിലനിർത്തുന്നതിനും ഈ ബാങ്കുകൾ സഹായിച്ചു. കർഷകർക്ക് കൂടുതൽ കടം വാങ്ങുന്നതിനു സഹായകമാംവിധം ഫെഡറൽ ഫാംലോൺ ആക്ട് നടപ്പിൽ വരുത്തിയതു് ഇതിനു ശേഷം മൂന്നു വർഷം കഴിഞ്ഞിട്ടായിരുന്നു.

ഈ വമ്പിച്ച നേട്ടങ്ങൾക്കു പുറമെ മറ്റു ചിലവയും പ്രസ്താവ്യങ്ങളായുണ്ടു്. കടലിൽ വ്യാപാരം ചെയ്യുന്നവരുടെ ജീവിതനിലവാരം ഉയർത്തുന്നതിനു പര്യാപ്തമായ ലാഫൊലെറ്റ് സീമെൻസ് നിയമം, റോഡുനിർമാണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള ഫെഡറൽ റോഡ്സ് എയിഡ് നിയമം, സിവിൽസർവീസു് ജോലിക്കാരുടെ ക്ഷേമത്തിനായുള്ള സിവിൽ സർവീസു് വർക്കുമെൻസ് നിയമം, റെയിൽറോഡു പണിക്കാർക്കു് ദിവസം എട്ടു മണിക്കൂർ ജോലി നിജപ്പെടുത്തിയ ആഡംസൺ നിയമം എന്നിവ ഈ കൂട്ടത്തിൽ പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. ഈ പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ വിൽസണും വിൽസന്റെ പാർട്ടിക്കും വളരെ അഭിമാനിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു തുടക്കം മാത്രമായിരുന്ന ഇവയെല്ലാം. പക്ഷേ ലോകമഹായുദ്ധം അപ്രതീക്ഷിതമായി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. ഡെമോക്രാററിക് കക്ഷിയുടെ പരിപാടികളെ ആ സംഭവവികാസം നിമിത്തം ശിഥിലമായിത്തീർത്തു.

വിൽസണും ലാററിൻ അമേരിക്കയും

ലാററിൻ അമേരിക്കയുമായുള്ള ബന്ധങ്ങളിൽ വിൽസന്റെ ഗവണ്മെൻറു് അത്ര വലിയ ഉൽപതിഷ്ണുതയൊന്നും പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല. ''ഡൂസു് വെൽട്ടു് അനുബന്ധനയ''ത്തിന്റെ പാതയിൽ കൂടി തന്നെ അതു സഞ്ചരിച്ചു. റൂസു് വെൽട്ടിന്റെ പഴയ പ്രതിയോഗി ആയിരുന്ന ബ്രയാൻ ആയിരുന്നു സ്റ്റേറു് സെക്രട്ടറി. പക്ഷേ അദ്ദേഹം പിൻതുടർന്നതു് ഡോളർ നയതന്ത്രം ആയിരുന്നു. അങ്ങനെ വിൽസന്റെ കാലത്തും അമേരിക്കൻ കടൽപ്പടയായിരുന്ന നിക്കാരാഗ്വയിലെയും ഹെയിററിയിലെയും സാന്തോഡൊമിനിഗോയിലെയും നിയമസമാധാനം പാലിച്ചുവന്നതു്. ലാററിൻ അമേരിക്കയുടെ ഏററവും കുഴഞ്ഞ പ്രശ്നം മെക്സിക്കോ ആയിരുന്നു. മെക്സിക്കോയിലെ ഏകശാസകൻ പോർഫിറിയോ ഡയാസു് ആയിരുന്നു. രാക്ഷസീയമായ മർദനഭരണമാണു് അവിടെ അദ്ദേഹം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതനം 1911--ൽ സംഭവിച്ചു. തുടർന്നു വന്നതു് അരാജകത്വത്തിന്റെ വൽസരങ്ങളായിരുന്നു. 1913--ൽ വിക്ടോറിയാനോ ഹ്യൂയേർട്ടാ അധികാരം പിടിച്ചെടുത്തു. മെക്സിക്കോയിലെ ഭൂരിപക്ഷം ഖനികളും എണ്ണക്കിണറുകളും തോട്ടങ്ങളും നിയന്ത്രിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ബ്രിട്ടനും അമേരിക്കൻ വ്യവസായപ്രമുഖരും ഹ്യൂയേർട്ടായ്ക്കു പിൻബലം നൽകി. മെക്സിക്കോ ഗവണ്മെൻറിനെ അംഗീകരിക്കുവാൻ വിൽസൺ കൂട്ടാക്കിയില്ല. അമേരിക്കൻപതാകയെ അവഹേളിച്ചു എന്ന കാരണത്താൽ അതിന്റെ ശിക്ഷയെന്നോണം മെക്സിക്കോയുടെ 'വീരാക്രൂസ്'' 1914--ൽ അമേരിക്കർ കടൽപ്പട പിടിച്ചെടുത്തു. ഹ്യൂയേർട്ടാ ആ വർഷാവസാനം സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനായി. അവിടെ നിയമവാഴ്ച

വീണ്ടും അപകടത്തിലായി. തീവെട്ടിക്കൊള്ളക്കാർ പട്ടാപ്പകൽ റോഡുകളിൽ വിഹരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അനേകം അമേരിക്കൻപൗരന്മാരെ അവർ കൊന്നൊടുക്കി. അമേരിക്കക്കാരുടെ വസ്തുവകകളും നശിപ്പിച്ചു. പാഞ്ചോവില്ലാ എന്ന കൊള്ളത്തലവൻ ന്യൂമെക്സിക്കോ പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു തന്റെ അനുചരന്മാരെ നയിച്ചു. 1916-ൽ ജനറൽ പെർഷിംഗിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സൈന്യം കൊള്ളത്തലവനെ പിടികൂടുന്നതിനു വേണ്ടി മെക്സിക്കോ ആക്രമിച്ചു. ഒൻപതു മാസം സൈന്യം അവിടെ കഴിച്ചു കൂട്ടി. എങ്കിലും വില്ലയെ പിടിക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. മെക്സിക്കോയെ പോലെയുള്ള ഗവണ്മെന്റുകളുമായി പോലും സമാധാനപരമായ ബന്ധമാണു് വിൽസൺ പുലർത്തിയതു്. കൊള്ളത്തലവന്മാരിൽ നിന്നും തുടരെ പ്രകോപനം ഉണ്ടായിട്ടും മെക്സിക്കോയുമായി യുദ്ധത്തിനിറങ്ങണമെന്ന നിർബന്ധം അനേകം അമേരിക്കക്കാർ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടും വിൽസൺ സമചിത്തത കൈവെടിഞ്ഞില്ല. അതു തന്നെ പ്രശംസനീയമായ ഭരണതന്ത്രജ്ഞത ആയിരുന്നു.

Wilson & the 1st World War

യു. എസ്. എ-യും ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധവും (1914–17)

പാഞ്ചോവില്ലായുടെ ശല്യം നേരിടാൻ തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പു് തന്നെ അതിലും അമംഗളകരമായ നിഴലുകൾ യു. എസ്. എ-യിൽ വീണു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആഗസ്റ്റു് 14-ാം തീയതി ആദ്യത്തെ ലോകമഹായുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. അമേരിക്കൻ ജനതയും വിൽസണും അതു് വൻതോതിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിവച്ചു. വിൽസൺ തുടക്കത്തിൽ തന്നെ നിഷ്പക്ഷത പ്രഖ്യാപിച്ചു. അമേരിക്കക്കാർ ഒന്നടങ്കം ആ നയത്തെ അനുകൂലിച്ചു. യൂറോപ്യൻ ജനതയുടെ ഒരു 'ഉരുക്കിവാർപ്പാ'യിരുന്നു യു. എസ്. എ. അതു കൊണ്ടു തന്നെ രണ്ടു യൂറോപ്യൻ ജനവിഭാഗങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഒരു യുദ്ധത്തിൽ കക്ഷി ചേരാൻ അവർക്കു കഴിയുമായിരുന്നില്ല. 1910-ലെ അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരിൽ 11700000 പേരും അമേരിക്കയിൽ ജനിച്ചവരായിരുന്നു. പാരമ്പര്യമനുസരിച്ചു് അമേരിക്ക നിഷ്പക്ഷയാണു്. 1814-നു ശേഷം യൂറോപ്യൻകാര്യങ്ങളിൽ തലയിടാതെ ആ പാരമ്പര്യം അവയം പുലർത്തി. വൈദേശികരുടെ കലഹങ്ങളിൽ ഇടപെട്ടു പോകരുതെന്നായിരുന്നു ആദ്യത്തെ പ്രസിഡന്റു് ആയ വാഷിംഗ്ടന്റെ ഉപദേശം. യൂറോപ്യൻകാര്യങ്ങളിൽ യു. എസ്. എ യ്ക്കു ഇടപെടാൻ ആവില്ലെന്നു് പ്രസിദ്ധമായ മൺറോസിദ്ധാന്തത്തിൽ പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നു. പോരെങ്കിൽ നിഷ്പക്ഷതാനയം അമേരിക്കൻ വ്യാപാരാഭിവൃദ്ധിക്കു പ്രയോജനകരവുമായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ പൊതുജനാഭിപ്രായം ഇക്കാരണങ്ങളും കൊണ്ടു് ആണു് നിഷ്പക്ഷതയെ അനുകൂലിച്ചതു്. വിൽസൺ ഈ നയത്തിൽ അടിയുറച്ചു തന്നെ നിന്നു. ഏറ്റവും വലിയ നിഷ്പക്ഷരാജ്യത്തിന്റെ പരമോന്നത ഭരണാധികാരിയെന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹം സഖ്യകക്ഷികളെയും മധ്യശക്തികളെയും തമ്മിൽ അനുരഞ്ജിപ്പിക്കുവാനും അതു വഴി സമാധാനം ഉണ്ടാക്കുവാനും പല ശ്രമങ്ങളും നട

ത്തി. ആ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം പരാജയപ്പെട്ടെങ്കിലും നിഷ്പക്ഷതയിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം വ്യതിചലിച്ചില്ല.

എന്നിരുന്നാലും വിൽസണുംപ്പെടെയുള്ള അമേരിക്കക്കാരുടെ അനുഭവം മധ്യശക്തികളെ അപേക്ഷിച്ച് സഖ്യകക്ഷികളോടായിരുന്നു. ഇതിനു പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷയും പാരമ്പര്യവുമായിരുന്നു അവയിൽ പ്രധാനം. ബ്രിട്ടീഷുകാരും അമേരിക്കക്കാരും—അവർ വിവിധ ജനവിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നുവെങ്കിൽ കൂടിയും—ഒരേ ഭാഷയാണ് കൈകാര്യം ചെയ്തിരുന്നത്. സ്വയംഭരണം എന്ന പൊതുപാരമ്പര്യം ഇരുകൂട്ടർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ബന്ധത്തിന്റെ ഫലപ്രദമായ പ്രകാശനം വൃത്താന്തപത്രങ്ങളിലും അമേരിക്കൻരാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരിലും കൂടി ദൃശ്യമായിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ചരിത്രത്തിലും സാഹിത്യത്തിലും അവഗാഹം നേടിയിരുന്ന വിൽസൺ തുടക്കം മുതൽ തന്നെ സഖ്യകക്ഷികളുടെ ഒരു അനുഭാവി ആയിരുന്നു. താൻ അങ്ങേയറ്റം നിഷ്പക്ഷനാണെന്നു സ്വയം ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ എത്ര തന്നെ ശ്രമിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ട് അതിനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ കാര്യത്തിൽ കുറേക്കൂടി മിഴിവുള്ള മറ്റൊരുദാഹരണമായിരുന്നു ലണ്ടനിലെ അമേരിക്കൻ സ്ഥാനപതിയായിരുന്ന വാൾട്ടർ എച്ച്. പേജ്. അദ്ദേഹം സഖ്യകക്ഷിയുടെ ആഹ്ലബന്ധുവായിരുന്നു. അമേരിക്കയിൽ നിന്നും പരമാവധി പിൻതുണ സഖ്യകക്ഷിക്കു സമ്പാദിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം തന്റെ സർവകഴിവുകളും ഉപയോഗിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക് ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ആത്മാർഥമായ സഹകരണം നൽകിപ്പോന്നു. പ്രചാരണമായിരുന്ന ബ്രിട്ടനോടുള്ള സഹാനുഭൂതി വർധിപ്പിച്ച രണ്ടാമത്തെ ഘടകം. യുദ്ധത്തിന്റെ തുടക്കം മുതൽ തന്നെ പ്രസംഗങ്ങളും പത്രലേഖനങ്ങളും കിംവദന്തികളും ഭീകരകഥാപ്രസിദ്ധീകരണങ്ങളും കൊണ്ട് ഉഭയകക്ഷികളും അമേരിക്കൻ അഭിപ്രായത്തെ സ്വാധീനം ചെയ്യാൻ സാഹസികയത്നം നടത്തി വന്നിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് പ്രചരണസംമ്പ്രദായം ഭാവനാപൂർണവും സർവാംഗസുന്ദരിയും ആയിരുന്നു ജർമൻ പ്രചരണം അത്രയും തന്നെ സർവാംഗീണമായിരുന്നുവെങ്കിലും അതിനു് ഒരു അടുക്കും ചിട്ടയും ഇല്ലായിരുന്നു. ആ പ്രചാരണത്തിന്റെ ഗുണഫലം ജർമനിക്ക് ലഭിക്കാതിരിക്കത്തക്ക വിധം രാഷ്ട്രീയതലത്തിൽ വിവേകരഹിതമായ പല പ്രവർത്തികളും അവർ ചെയ്തു കൊണ്ടുമിരുന്നു. അവർ അമേരിക്കൻ കച്ചവടക്കപ്പലുകളെ കടലിൽ താഴ്ത്തി, അമേരിക്കൻ റെയിൽറോഡുകളും തകർത്തു. യു. എസ്. എ—യിലെ ജർമൻ പ്രചരണവകുപ്പിന്റെ മേധാവിയായിരുന്ന ഡോക്ടർ ആൽബർട്ട് എഴുതിയ രഹസ്യക്കുത്തകയും എങ്ങനെയോ പരസ്യമായിത്തീർന്നു. ബ്രിട്ടനു് ഒരു വലിയ പ്രത്യേകത ഉണ്ടായിരുന്നതു് അമേരിക്കയിലേക്കു് പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനയച്ചിരുന്ന വാർത്തകളുടെ മേലുള്ള നിയന്ത്രണമായിരുന്നു. ഗവൺമെൻറിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണവകുപ്പിലൂടെ അയക്കുന്ന യുദ്ധവാർത്തകളല്ലാതെ അമേരിക്കയിൽ ലഭിക്കാൻ അവർ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല.

സഖ്യകക്ഷികളെയും അമേരിക്കയെയും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിച്ചിരുന്ന ശക്ത

മായ മറെറാരു ശൃംഖല വ്യാപാരരംഗമായിരുന്നു. നിഷ്പക്ഷതാനയപ്രഖ്യാപനത്തോടൊപ്പം, യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന രണ്ടു കക്ഷികളിൽ ആരുമായും വ്യാപാരബന്ധം തുടരുവാൻ അമേരിക്കയ്ക്കു സമ്മതമാണെന്നു് വിൽസൺ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. ബ്രിട്ടൺ ഉപരോധം ഏർപ്പെടുത്തി. അതിനെ തുടർന്നു് ജർമനിയുടെ വ്യാപാരപ്രവർത്തനങ്ങളും അസ്തമിച്ചു. അമേരിക്കയും സഖ്യകക്ഷികളും തമ്മിലുള്ള കച്ചവടം ക്രമാനുഗതമായി പുരോഗമിച്ചു. 1914–ൽ യു. എസ്. ഏ. 40000000 ഡോളറിനുള്ള വെടിക്കോപ്പുകളും കയറുമതി ചെയ്തു. 1290000000 ഡോളർ വിലയുള്ള വെടിക്കോപ്പുകളും 1916–ൽ കയറുമതി ചെയ്യുവാൻ യു. എസ്. ഏ യ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. നിഷ്പക്ഷരാജ്യത്തിലേക്കു് വ്യാപാരച്ചരക്കുകളും കൊണ്ടു പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്ന അമേരിക്കൻ കപ്പലുകൾക്കു് ബ്രിട്ടൻ പല തടസ്സങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിയെങ്കിലും, കയറുമതി അഭംഗുരം തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. 1914–ൽ ബ്രിട്ടൺ ജർമനിക്കെതിരായി ഉപരോധം ഏർപ്പെടുത്തി. നോർത്തു്സീയിൽ മൈനുകൾ നിക്ഷേപിച്ചു് ഉപരോധം കർശനമാക്കി. ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും വരെ നിരോധിതമായി. പല അമേരിക്കൻ വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളെയും ബ്ലാക്ക്ലിസ്റ്റിൽപ്പെടുത്തി. ജർമനിയുമായി അവർ വ്യാപാരം നടത്തുന്നു എന്ന സംശയം വെച്ചു കൊണ്ടു്, ആ വക വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളുമായി ബ്രിട്ടീഷുകാർ കച്ചവടം ചെയ്യുന്നതിനെ വിലക്കി. അമേരിക്കൻ ചരക്കു കപ്പലുകൾക്കു പല തുറമുഖങ്ങളിലും ചരക്കു് ഇറക്കാൻ അനുവാദമില്ലാതെ വെറുതെ കെട്ടിക്കിടക്കേണ്ടി വന്നു. അമേരിക്കൻപൗരന്മാർക്കുള്ള കത്തുകൾ ബ്രിട്ടീഷ് രഹസ്യപോലീസ് പിടിച്ചെടുത്തു. വിൽസൺ, ഈ നടപടികളെ നിഷ്ഫലമായി പ്രതിഷേധിച്ചു. കടലുകളിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ ബ്രിട്ടൺ ഇടപെടുകയാണെന്ന വാദം വിലപ്പോയില്ല. എങ്കിലും ജർമൻകാരെപ്പോലെ ടോർപിഡോകൾ ഉപയോഗിച്ചു് ബ്രിട്ടൺ ആളംനാശമുണ്ടാക്കിയില്ലെന്നുള്ളതു് അമേരിക്കയ്ക്കു് ഒരു വലിയ ആശ്വാസമായിരുന്നു. അത്യന്തം ലാഭകരമായ വിധം അമേരിക്ക ബ്രിട്ടനുമായുള്ള കച്ചവടം അതു കൊണ്ടു് തുടർന്നു പോന്നു. 1915–ലെ വ്യാപാരമാന്ദ്യത്തിന്റെ കെടുതികൾക്കു വിധേയമാകാതെ അമേരിക്കയെ രക്ഷിച്ചതു് ഈ രംഗത്തെ അഭിവൃദ്ധിയായിരുന്നു. സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് പരാജയം സംഭവിക്കാതിരിക്കേണ്ടതു്, അമേരിക്കയിലെ സ്വകാര്യസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ആവശ്യവും ആയിരുന്നു. അവർ പരാജയപ്പെടുന്ന പക്ഷം 'ഡ്യൂപോണ്ട്സി' നെപ്പോലെയുള്ള അമേരിക്കൻ ആധുനികനിർമാണശാലകളും തകർന്നു പോവുമെന്നുള്ളതും സുനിശ്ചിതമായിരുന്നു.

എന്നാൽ യു. എസ്. ഏ യ്ക്കു് സഖ്യകക്ഷികളുമായി ചേർന്നു് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു് ഇതൊന്നും മതിയായ കാരണങ്ങളായിരുന്നില്ല. മധ്യകക്ഷികളുമായി ചേരാതിരിക്കുവാനും ബ്രിട്ടനോടു സഹാനുഭൂതി പ്രദർശിപ്പിക്കാനും ഈ സാഹചര്യം സഹായകമായിരുന്നു താനും. ജർമൻ മുങ്ങിക്കപ്പലുകളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളാണു് അമേരിക്കയെ യുദ്ധത്തിലേക്കു വലിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു്. 1915 ഫെബ്രുവരിയിൽ ജർമനി മുങ്ങിക്കപ്പൽയുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. മേയ്മാസത്തിൽ ഒരു അ

മേരിക്കൻ എണ്ണക്കപ്പൽ അവർ മുക്കി. തുടർന്ന് ലൂസിറ്റാനിയാ എന്ന ബ്രിട്ടീഷു കപ്പലും അതിലുണ്ടായിരുന്ന 1100 പേരും മരിച്ചു. മരിച്ചവരിൽ 128 പേർ അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരായിരുന്നു. ജർമനിയുടെ ഈ ക്രൂരത അമേരിക്കൻജനതയെ അമർഷം കൊള്ളിച്ചു. വിൽസൺ ശക്തിയായ പ്രതിഷേധക്കുറിപ്പുകൾ ജർമനിക്കയച്ചു. മുങ്ങിക്കപ്പൽപ്രവർത്തനം അൽപ്പമൊന്നു കുറഞ്ഞു കണ്ടെങ്കിലും അതു തൽക്കാലത്തേയ്ക്കു മാത്രമായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ കപ്പലുകൾ വീണ്ടും ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു. പലതും ഒന്നൊന്നായി കടലിൽ താഴ്ന്നു. വിൽസൺ തുടരെ പ്രതിഷേധിച്ചു. മുന്നറിയിപ്പു കൂടാതെ ഒരു കച്ചവടക്കപ്പലും മുക്കുകയില്ലെന്ന് 1916 മേയിൽ ജർമനി ഉറപ്പു നൽകി. യു. എസ്. എയിലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുവർഷമായിരുന്നു 1916. ''യുദ്ധത്തിൽ നിന്നും അദ്ദേഹം അമേരിക്കയെ ഒഴിച്ചു നിർത്തി.'' വിൽസന്റെ പ്രശസ്തി അതായിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുപ്പിലെ മുദ്രാവാക്യവും അതായിരുന്നു. റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാർട്ടി അദ്ദേഹത്തെ എതിർത്തു. ചാൾസ് വെൽട്ട്, വിൽസൺവിദ്വേഷിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ പഴയ പാർട്ടിയിൽ വീണ്ടും ചേർന്നു. ''ജർമനിക്കെതിരായി ഒരു ഉറച്ച നിലപാടിനിയും വിൽസൺ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല'' എന്നായിരുന്നു ചാൾസ്വെൽട്ടിന്റെ കഠിനമായ ആക്ഷേപം. ഒരു ചെറിയ ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ വിൽസൺ ജയിച്ചു.

യു. എസ് ഏയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം 1917 തീരുമാനമെടുക്കലിന്റെ ഒരു വർഷമായിരുന്നു. ജനുവരി മാസത്തിൽ വിൽസൺ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ ''വിജയരഹിതമായ സമാധാനം'' എന്ന ഒരു ആശയം ലോകസമക്ഷം അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചു.'' നീതിധർമത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായതും യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കക്ഷിയിൽ നിന്നും ആത്മാഭിമാനസ്പർശിയായ ഒരു സൗജന്യവും ആവശ്യപ്പെടാത്തതും തോറ്റ ശത്രുവിന്റെ വക ദേശഭാഗങ്ങളും ജയിച്ച കക്ഷി കയ്യടക്കാൻ അനുവദിക്കാത്തതും ആയ സമാധാനം എന്നാണ് വിൽസൺ തന്റെ ആശയത്തെ വിശദീകരിച്ചത്. അതേ മാസത്തിൽ തന്നെ മുങ്ങിക്കപ്പലുകളുമുഖേന യുദ്ധം തുടങ്ങുമെന്ന് ജർമനിയും പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഈ നീക്കം യു. എസ്. എ—യെ സഖ്യകക്ഷികളുടെ ഭാഗം ചേർന്നു യുദ്ധം ചെയ്യുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുമെന്നു ജർമനിയ്ക്കു അറിയാമായിരുന്നു. അന്തർവാഹിനികളുടെ അനിയന്ത്രിതമായ പ്രവർത്തനം ബ്രിട്ടനെ പട്ടിണിയിലേക്ക് എടുത്തു എറിയുമെന്നും അമേരിക്കൻ സഹായം എത്തുന്നതിനു മുമ്പ് ബ്രിട്ടൻ അങ്ങനെ മുട്ടുകുത്തി പരാജയം സമ്മതിക്കുമെന്നും ആയിരുന്നു ജർമൻ ഗവൺമെൻറിന്റെ കണക്കുകൂട്ടൽ. അമേരിക്കയെ ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാൻ ത്വരിപ്പിച്ച രണ്ടു സംഭവങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ടായി. ജർമനിയും യു. എസ്. എ യുമായി ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന യുദ്ധത്തിൽ ജർമനി ജയിക്കുന്ന പക്ഷം ടെക്സാസ് മെക്സിക്കോക്ക് വിട്ടു കൊടുക്കാമെന്നു കാണിച്ച് ജർമൻ ഗവണ്മെൻറ് ഒരു കുറിപ്പ് മെക്സിക്കോ ഗവണ്മെൻറിനു് എഴുതിയിരുന്നു. സിമ്മർമാൻകുറിപ്പ് എന്ന പേരിലാണ് അതു് അറിയപ്പെടുന്നതു്. പ്രസ്തുത കുറിപ്പും ബ്രിട്ടൻ അമേരിക്കൻഗവണ്മെൻറിനു് എത്തിച്ചു കൊടുത്തു. അതു് ഫെബ്രുവരിയിലായിരുന്നു. മാർച്ചുമാസത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ റഷ്യൻ

വിപ്ലവം നടന്നു. സാർ ചക്രവർത്തി സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനായി. സഖ്യകക്ഷികളുടെ ഒരു കളങ്കം, ഏകശാസകഭരണവുമായുള്ള കൂട്ടുകെട്ടായിരുന്നു. സാർ ചക്രവർത്തിയുടെ തിരോധാനം സഖ്യകക്ഷിയുടെ ആ മാലിന്യം മാറിയെടുക്കുന്നതിനു സാധിച്ചു. യു. എസ്സ്. ഏ ഉം സഖ്യകക്ഷികളോടു ചേരുവാൻ ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ അന്തരീക്ഷം അതോടെ സംജാതമായി. ജർമനിയോടു യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കുവാനുള്ള നിർദേശം വിൽസൺ കോൺഗ്രസ്സിൽ സമർപ്പിക്കുവാൻ പിന്നെ താമസമുണ്ടായില്ല. ഏപ്രിലാദ്യം അദ്ദേഹം അതു ചെയ്തു. അമേരിക്ക ആ യുദ്ധത്തിനു കൊടുക്കേണ്ടി വരുന്ന വില ആൾനാശം, അർഥനാശം, വിനാശം—ഇതെല്ലാമാണെന്നു വിൽസനു നല്ല ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രിട്ടന്റെ കടൽത്തീരത്തു കിടക്കുന്ന അമേരിക്കൻ കച്ചവടക്കപ്പലുകളെല്ലാം മുക്കിത്താഴ്ത്തുമെന്നു ജർമനി പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിരിക്കെ, യുദ്ധമല്ലാതെ മറ്റു പോംവഴി ഒന്നുമില്ലെന്നു വിൽസൺ വ്യക്തമായി കണ്ടു. ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തോടെ യുദ്ധപ്രഖ്യാപന നിശ്ചയം കോൺഗ്രസ് പാസ്സാക്കി.

യു. എസ്സ്. ഏ. യുദ്ധത്തിൽ (1917–18)

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ അമേരിക്ക ഗണ്യവും നിർണായകവും ആയ ഒരു പങ്കു വഹിച്ചു. ഒന്നാമതു്, ഭീമമായ സംഖ്യകൊ സഖ്യകക്ഷികൾക്കു കടം കൊടുത്തു. യുദ്ധാവസാനത്തിൽ സഖ്യകക്ഷികൾ മൊത്തം അമേരിക്കയ്ക്കു കൊടുത്തു തീർക്കേണ്ടിയിരുന്ന തുക 10000000000 ഡോളറായിരുന്നു. അവർ കടം വാങ്ങിയ തുകയിൽ അധികവും അമേരിക്കയിലാണു് ചെലവാക്കിയതു്. രണ്ടാമതു്, ആൾസഹായം. അന്തർവാഹിനികളുമായുള്ള യുദ്ധത്തിനു് അമേരിക്കൻ നാവികസൈന്യം ബ്രിട്ടനോടു കൂട്ടുചേർന്നു. 1917 ഏപ്രിലായപ്പോഴേയ്ക്കും ബ്രിട്ടൻ പട്ടിണിയുടെ വക്കിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അമേരിക്കൻ കച്ചവടക്കപ്പലുകളുടെ ഒരു വ്യൂഹവും നശീകരണക്കപ്പലുകളും ആ സമയത്തു് ബ്രിട്ടനിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. അതും ബ്രിട്ടനു് ഒരു വലിയ ആശ്വാസമായിത്തീർന്നു. കരസൈന്യങ്ങളുടെ സംഖ്യയും അമേരിക്ക വർധിപ്പിച്ചു. നിർബന്ധിതസൈന്യസേവനനിയമങ്ങളുടെ ഒരു പരമ്പര തന്നെ കോൺഗ്രസ് പാസ്സാക്കി. 24000000 പേർ പതിനെട്ടു മാസം കൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ പേരു രജിസ്റ്റർ ചെയ്തു. അവരിൽ 2180000 പേരെ കരസൈന്യത്തിലേക്കു ഡ്രാഫ്റ്റു ചെയ്തു മാറ്റി. 2000000 പേരെ സമുദ്രാന്തരങ്ങളിലേക്കും 1390000 പേരെ ഫ്രാൻസിലെ സമരമുഖത്തേക്കും അയച്ചു. 1917–ൽ ആദ്യത്തെ അമേരിക്കൻസൈന്യം ഫ്രാൻസിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ജനറൽ പെർഷിങ്ങിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അവർ സഖ്യകക്ഷിസൈന്യത്തോടു ചേർന്നു നിന്നു് ജർമനിയുടെ മുന്നേറ്റത്തെ പ്രതിരോധിച്ചു. ജൂലായി മാസത്തിൽ അവർ നിർണായകമായ രണ്ടാം മൈൻയുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. വസന്തകാലത്തെ വിജയകരമായ മുന്നേറ്റത്തിലും അമേരിക്കൻപടപ്രശംസനീയമായി യുദ്ധം ചെയ്തു. അമേരിക്കൻസൈന്യം യൂറോപ്പിലെത്തുന്നതിനു മുമ്പു് യുദ്ധം അവസാനിക്കുമെന്നുള്ള ജർമൻ ജനറൽമാരുടെ വ്യാമോഹം അവരുടെ ആ

ഗമനത്തോടെ തകർന്നു. ജർമനിയുടെ പരാജയത്തിന്റെ തുടക്കമായിരുന്ന അതു് സഖ്യകക്ഷികളുടെയും ജർമനിയുടെയും ഭടന്മാരെ പടക്കളം പരിക്ഷീണരാക്കിയിരുന്നു. നവാഗതരായ അമേരിക്കൻ ഭടന്മാരാവട്ടെ ഊർജസ്വലന്മാരും. എങ്കിലും സമരമുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന ആൽപ്പകാലത്തിനകം അനൽപമായ നഷ്ടം അവർക്കു് അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നു. 50000 അമേരിക്കൻ ഭടന്മാർ കൊല്ലപ്പെട്ടു. മുറിവേറ്റവരുടെ എണ്ണം 206000 ആയിരുന്നു.

യുദ്ധത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എടുത്തു പറയേണ്ട ഒരു വസ്തുത ഗവൺമെന്റു് നിയന്ത്രണം ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിലേക്കു വ്യാപിപ്പിച്ചു എന്നുള്ളതായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളെയും ഗവൺമെൻറിന്റെ അധികാരങ്ങൾ ഗ്രസിച്ചു. നിർബന്ധിതമായ സൈന്യസേവനം അതിന്റെ തികഞ്ഞ തെളിവാണു്. റെയിൽറോഡുകളുടെ ചുമതല ഗവൺമെന്റു് ഏറ്റെടുത്തു. ട്രഷറി സെക്രട്ടറിയായ വില്യം മക്ആഡ്യു റയിൽറോഡ് ഡയരക്ടർ ജനറൽ ആയി. യുദ്ധച്ചെലവിനായി 20000000000 ഡോളർ സമാഹരിക്കുവാൻ നീക്കി വച്ചു് അതിന്റെ കൈകാര്യകർത്തൃത്വം വഹിച്ചതു് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. ചെലവിന്റെ മൂന്നിലൊരു ഭാഗം നികുതിയിനത്തിൽ പിരിച്ചെടുത്തു. ലിബർട്ടി ലോൺസ് എന്ന പേരിൽ യുദ്ധക്കടപ്പത്രങ്ങൾ കൊണ്ടാണു് ബാക്കി വീതം അദ്ദേഹം സംഭരിച്ചതു്. കടപ്പത്രവിൽപ്പനക്കു വേണ്ടി രാജ്യവ്യാപകമായ പ്രചരണം അദ്ദേഹം നടത്തി. യുദ്ധവ്യവസായബോർഡുണ്ടാക്കി വ്യവസായം ഗവൺമെൻറു് നിയന്ത്രിച്ചു. അവശ്യസാധനങ്ങളുടെ ഉല്പാദനത്തിനു് പരിധി നിർണയിച്ചു. സുഖഭോഗസാധനങ്ങളുടെ ഉൽപാദനം നടത്തി വന്ന വ്യവസായശാലകൾ പൂട്ടിച്ചു. ഭക്ഷ്യകാര്യനിർവഹണവകുപ്പിന്റെ ചുമതല ഹെർബർട്ടു് ഹൂവറിനെ ഏൽപ്പിച്ചു. ഭക്ഷ്യവിതരണത്തിൽ നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്തി. ഇറച്ചിയും ഗോതമ്പും കൂടാതെയുള്ള ദിവസങ്ങൾ രാജ്യത്തിനു തള്ളി നീക്കേണ്ടി വന്നു. അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ മനസ്സിനെയും ശരീരത്തെയും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് ഒരു പബ്ളിക്കു് ഇൻഫർമേഷൻ കമ്മിറ്റിയെ നിയമിച്ചു. ജോർജ്ക്രീൽ ആയിരുന്നു അതിന്റെ ഡയരക്ടർ. ജർമനിയെ വെറുക്കാനും യുദ്ധത്തെ സഹായിക്കുവാനും വേണ്ട പ്രേരണ നൽകത്തക്ക വിധം അദ്ദേഹം എല്ലാ പ്രചരണോപായങ്ങളും—പ്രോഷണങ്ങൾ, ഫിലിമുകൾ, ലേഖനങ്ങൾ, പ്രസംഗപരമ്പരകൾ, പോസ്റ്ററുകൾ, കിംവദന്തികൾ—അദ്ദേഹം സമർഥമായി ഉപയോഗിച്ചു. യുദ്ധത്തിന്റെ എതിരാളികളെന്നു സംശയിക്കപ്പെട്ടവരെ തിരഞ്ഞു പിടിച്ചു് കഠിനമായി ശിക്ഷിച്ചു. രാജ്യദ്രോഹത്തിനും ചാരവൃത്തിക്കും എതിരായി കർശനനിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. സോഷ്യലിസ്റ്റുനേതാവായ യൂജീൻ ഡെബ്സ് അങ്ങനെ പത്തു കൊല്ലത്തെ തടവിനു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒരാളാണു്. ഈ നടപടികളെല്ലാം വിൽസൺ ഉച്ചത്തിൽ പ്രഖ്യാപിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും അഭിപ്രായപ്രകടനസ്വാതന്ത്ര്യം ഉറപ്പു ചെയ്യുന്ന ഭരണഘടനയുടെ ഒന്നാം ഭേദഗതിക്കും കടകവിരുദ്ധമായിരുന്നു.

സമാധാനം

1918 ഒക്ടോബറിൽ പുതിയ ജർമൻ ചാൻസലറായ ബാഡനിലെ പ്രിൻ

സ് മാക്സ് സമാധാനവ്യവസ്ഥകൾക്കായി അഭ്യർഥിച്ചു. സഖ്യകക്ഷികളുടെ അടിയന്തരലക്ഷ്യത്തിൽ അതോടെ അവർ എത്തിച്ചേർന്നു. തനിക്കുള്ള അവസരം കൈവന്നിരിക്കുന്നു എന്നു് വിൽസണും വിശ്വസിച്ചു. രാജ്യഭാഗങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുവാനല്ലായിരുന്നു യു. എസ്. ഏ യുദ്ധത്തിൽ ചെന്നു ചേർന്നതു്. ജനാധിപത്യത്തെ ലോകത്തിൽ സുരക്ഷിതമായി നിലനിർത്തുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു ഈ സാഹസത്തിൽ ഭാഗഭാക്കാകുന്നതെന്നായിരുന്നു വിൽസന്റെയും സാധാരണക്കാരായ അമേരിക്കൻ ജനലക്ഷങ്ങളുടെയും വിശ്വാസം. ജനാധിപത്യത്തിനും ഭരണീയർക്കു സ്വന്തരാജ്യത്തെ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ഭാഗഭാക്കാകുവാനുള്ള അവകാശസ്ഥാപനത്തിനും ചെറുരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ അവകാശസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളുടെ പുനഃസ്ഥാപനത്തിനും വേണ്ടിയാണു് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു് എന്നു് തന്റെ യുദ്ധസന്ദേശത്തിൽ അദ്ദേഹം സുവ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. കൈസറിന്റെ ജർമനി ചെറുരാഷ്ട്രങ്ങളെ സദാ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ പൗരജനങ്ങളിൽ ഓരോരുത്തർക്കും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട പങ്കു് അനുവദിച്ചു കൊടുക്കാൻ ജർമനി തയ്യാറായിരുന്നില്ല. വ്യക്തിയുടെ മൗലികമായ ഈ അവകാശത്തെയും ജർമനി അംഗീകരിച്ചില്ല. ജനാധിപത്യവും ചെറുരാഷ്ട്രങ്ങളും സുരക്ഷിതമായി നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു പുതിയ ലോകത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനമായിരുന്നു വിൽസന്റെ യുദ്ധലക്ഷ്യം. Wilson's 14 Points

1918 ജനുവരിയിൽ സമാധാനസ്ഥാപനത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പ്രസിദ്ധമായ തന്റെ പതിനാലു നിർദേശങ്ങളും വിൽസൺ പ്രഖ്യാപിച്ചു. ആ പതിനാലു നിർദേശങ്ങളും ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം:

1. പരസ്യമായ ഒരു സഖ്യഉടമ്പടി— രാജ്യതന്ത്രകുശലന്മാർ രഹസ്യമായി തീരുമാനമെടുത്തതല്ലായിരിക്കണം ആ ഉടമ്പടി.
2. എല്ലാ വിധത്തിലുള്ള കപ്പലുകൾക്കും എല്ലാ സമുദ്രങ്ങളിലും തുല്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യം.
3. എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും ഏതു രാഷ്ട്രവുമായി വ്യാപാരം നടത്തുവാനുള്ള തുല്യമായ സ്വാതന്ത്ര്യം.
4. യുദ്ധത്തിനാവശ്യമായ ആയുധങ്ങളുടെ ന്യൂനീകരണം.
5. കോളനിജനതയുടെ അഭിമതങ്ങളെ മാനിച്ചു കൊണ്ടുള്ള കോളനിപ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹരണം.
6. റഷ്യ, ഫ്രാൻസ്, ബെൽജിയം എന്നിവിടങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള ജർമൻ സേനയുടെ പിൻമാറ്റം.
7. ആസ്ട്രിയാ—ഹംഗറി, ടർക്കി എന്നീ രാഷ്ട്രങ്ങളിൽ സ്വയംനിർണയാവകാശസ്ഥാപനം (അതായതു രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ അഭീഷ്ടാനുസാരമുള്ള ഭരണരീതി നടപ്പിലാക്കുന്നതിനു് അവിടവിടത്തെ ജനങ്ങൾക്കുള്ള അവകാശം).
8. സമുദ്രത്തിലേയ്ക്കു് സ്വതന്ത്രമായി പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് പോളണ്ടിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം.

9. ഓരോ രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കത്തക്ക വിധം ഒരു അഖിലരാഷ്ട്രസമിതിയുടെ സംസ്ഥാപനം

സ്വയംനിർണയാവകാശത്തിലും അഖിലരാഷ്ട്രസമിതിയിലും പ്രാധാന്യം ഊന്നിക്കൊണ്ടുള്ള ഈ പ്രഖ്യാപനം എല്ലാ വിധത്തിലും ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. യുദ്ധവിനിർമുക്തമായ ഒരു പുതിയ ലോകത്തിന്റെ ഉദയം ഇതോടെ പ്രതീക്ഷിക്കാമെന്നായിരുന്നു വിൽസന്റെ വിശ്വാസം. സഖ്യകക്ഷികളെ നടത്തി വന്ന പ്രചരണതന്ത്രങ്ങളെല്ലാം ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു. ജർമൻ ഭാഷയിൽ ഇതു് എഴുതി അച്ചടിച്ചു് ലഘുലേഖകളായി ദശലക്ഷക്കണക്കിനുള്ള ജർമൻ ജനതയുടെ ഇടയിൽ വിതരണം ചെയ്തു. യുദ്ധത്തിനു് അവർ നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്ന പിൻതുണയുടെ അടിവാരം ലഘുലേഖാപ്രചരണം കൊണ്ടു തകർന്നു. യുദ്ധസമാധാനവ്യവസ്ഥകളും ഈ പതിന്നാലു നിർദേശങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണു് ജർമൻകാർ ആവശ്യപ്പെട്ടതു്.

വെഴ്സെയിൽസിൽ വച്ചു് സമാധാനഉടമ്പടിയെപ്പറ്റി കൂടിയാലോചന നടത്തുന്നതിനു് യൂറോപ്പിലേക്കു് നേരിട്ടു യാത്ര ചെയ്യുവാൻ വിൽസൺ തീരുമാനിച്ചു. അമേരിക്കയിൽ നിന്നു യാത്ര തിരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് തനിക്കു് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്ന വിഷമതകളിലൊന്നിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു മുന്നറിയിപ്പു് സ്വന്തം ജനതയിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നു. കോൺഗ്രസിലേയ്ക്കുള്ള ദ്വിവർഷതിരഞ്ഞെടുപ്പു് 1918 നവംബറിലായിരുന്നു നടന്നതു്. സമാധാന ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യവും സമ്മതവും അമേരിക്കൻ ജനത തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ നൽകണമെന്നു് അദ്ദേഹം വ്യക്തിപരമായി നേരിട്ടു് അഭ്യർഥിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതിയോഗികളായിരുന്ന റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിസ്ഥാനാർഥികൾക്കു് ഇരുസഭകളിലും ഭൂരിപക്ഷം ലഭിച്ചു. വിൽസനു് എതിരായി പൊതുജനാഭിപ്രായം വളർന്നു വരുന്നു എന്നുള്ളതിന്റെ പ്രകടമായ ഒരു സൂചനയായിരുന്നു ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പുഫലം. ജർമനിയോടു് വളരെ സൗമ്യമായി മാത്രമേ വിൽസൺ പെരുമാറുകയുള്ളൂ എന്നു് ഒരു വിശ്വാസം അമേരിക്കയിൽ പരക്കെ ഉണ്ടായിരുന്നു. റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിയോടുള്ള ആനുകൂല്യത്തിനുള്ള ഒരു കാരണം ഇതായിരിക്കണം. എന്നാൽ യൂറോപ്പിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് അഭൂതപൂർവമായ സ്വാഗതമാണു് ലഭിച്ചതു്. നാലുവൽസരക്കാലത്തെ നിരന്തരയുദ്ധം നിമിത്തം നിസ്സഹായമാം വിധം പരിക്ഷീണരായിരുന്ന യൂറോപ്യൻ ജനകോടികൾക്കു ശാശ്വതസമാധാനദാതാവായ 'രക്ഷകൻ' എന്നു് വിൽസനെ പ്രകീർത്തിച്ചു. വിദേശീയനായ ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനെയും ഇത്ര ആർഭാടസമന്വിതമായി ലണ്ടൻ നഗരം സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല.

1919 ജനുവരിയിൽ വെഴ്സയിൽസിൽ വച്ചു് സമാധാനസമ്മേളനം ആരംഭിച്ചു. അമേരിക്കൻ സംഘത്തിന്റെ നേതാവു് വിൽസണായിരുന്നു. അതികഠിനവും അത്യന്തം ദുഷ്കരവുമായ മാർഗമാണു് തന്റെ മുമ്പിലുള്ളതെന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു അധികദിവസം വേണ്ടി വന്നില്ല. തന്റെ പതി

ന്നാലു നിർദേശങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഒരു സമാധാനഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം. എന്നാൽ മിക്ക യൂറോപ്യൻ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാർക്കും പ്രതികാരത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു സഖ്യമായിരുന്നു ആവശ്യം. യുദ്ധം നിമിത്തമുണ്ടായ നഷ്ടത്തിനു ഭീമമായ പരിഹാരം ജർമനി നല്കണം. അതു പോലെ രാജ്യഭാഗങ്ങളും ജർമനിയിൽ നിന്നു് അവർക്കു് ലഭിക്കണം. യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു വിജയത്തിന്റെ ലാഭം എവ്വിധം വീതിച്ചെടുക്കണമെന്നുള്ളതിനെ സംബന്ധിച്ചും അവർ രഹസ്യമായ കരാറുകളുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. ഈ രഹസ്യക്കരാറുകളെപ്പറ്റി വിൽസണു് അറിയാമായിരുന്നു. എങ്കിലും അവരെയെല്ലാം മയപ്പെടുത്തി നീതിനിഷ്ഠമായ ഒരു തീരുമാനത്തിൽ എത്തിക്കാൻ കഴിയുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യാശ. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിനു തെറ്റിപ്പോയി. ഫ്രാൻസു്, ബ്രിട്ടൻ, ഇറ്റലി, യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് എന്നീ 'നാലു വൻശക്തി'കളുടെ പ്രതിനിധികളാണു് സഖ്യഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കിയതു്. ഫ്രാൻസിലെ ക്ലെമൻസോയ്ക്കു് വിൽസന്റെ ആദർശപ്രേമവും പതിനാലു നിർദേശങ്ങളും ഒരു ചിന്താവിഷയമേ ആയിരുന്നില്ല. ബ്രിട്ടനിലെ ലോയ്ഡ് ജോർജ് പ്രായോഗികബുദ്ധി തികഞ്ഞ ഒരു രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു. അവരുടെ രണ്ടു പേരുടെയും ലക്ഷ്യം വെവ്വേറെ ആയിരുന്നു. വിൽസനെ പിന്നിലാക്കാനുള്ള കൗശലബുദ്ധി അവർ രണ്ടു പേരും പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഒടുവിൽ അന്തരഞ്ജനത്തിനു വിൽസൺ നിർബന്ധിതനായി.

1919–ലെ വെഴ്സയിൽസു് സഖ്യഉടമ്പടി വിൽസന്റെ ദുഷ്ടിയിൽ നന്മയുടെയും തിന്മയുടെയും ഒരു സങ്കലനമായിരുന്നു. വിൽസന്റെ പതിനാലു നിർദേശങ്ങളിൽ ചിലതിനു് അതിൽ അംഗീകാരം ലഭിച്ചു. സ്വയംനിർണയാവകാശമെന്ന ആശയം ഉടമ്പടികക്ഷികളും ഒട്ടൊക്കെ സ്വീകരിച്ചു. പഴയ ഹാംബർഗ് സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ചെക്കോസ്ലൊവാക്യ; യുഗോസ്ലേവിയ എന്നീ രണ്ടു് ദേശീയസ്റ്റേറ്റുകളും ഉണ്ടായി. ജർമൻ കോളനികളും ജർമൻ പരമാധികാരത്തിൽ നിന്നും വിച്ഛേദിക്കപ്പെട്ടു. നാമമാത്രമായിട്ടാണെങ്കിലും, അവയെല്ലാം ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിനു വിട്ടു കൊടുത്തു. അന്താരാഷ്ട്രതലത്തിൽ നിയമസമാധാനങ്ങൾക്കു് ഉറപ്പും സംരക്ഷണവും നൽകുന്നതിനുവേണ്ടി ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിനെ രൂപപ്പെടുത്തുവാനുള്ള ഈ ഉടമ്പടിയിലെ ശ്രമം വിൽസന്റെ വ്യക്തിപരമായ ഒരു നേട്ടമായിരുന്നു. എന്നാൽ വിൽസന്റെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾക്കു് വിപരീതമായ പലതും ഈ ഉടമ്പടിയിൽ ഇടംപിടിച്ചിരുന്നു. യുദ്ധം നിമിത്തം ഉണ്ടായ നഷ്ടങ്ങൾക്കു് ഭീമമായ പരിഹാരം ജർമനി സഖ്യകക്ഷിയിൽപ്പെട്ട രാജ്യങ്ങൾക്കു നൽകണമെന്നുള്ള വ്യവസ്ഥ അതിനു് ഉദാഹരണമാണു്. അതിനും പുറമെ യുദ്ധത്തിനു കാരണക്കാർ ജർമനിയാണെന്നുള്ള കുറ്റസമ്മതവും ഉടമ്പടിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. 'പരസ്യമായ ഉടമ്പടി' എന്ന വിൽസന്റെ പ്രഥമനിർദേശത്തിന്റെ നിഷേധമായിരുന്നു ഈ ഉടമ്പടി. ജർമനിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വ്യാപാരകാര്യങ്ങളിൽ അവസരസമത്വം ഉടമ്പടി അംഗീകരിച്ചില്ല.

1919 ജൂണിൽ വിൽസൺ അമേരിക്കയിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. സഖ്യഉടമ്പടി നിയമമാകുന്നതിനു സെനറ്റിന്റെ സ്ഥിരീകരണം ആവശ്യമായിരുന്നു. സെനറ്റിൽ ഭൂരിപക്ഷം വിൽസന്റെ പ്രതിപക്ഷമായ റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാർട്ടിക്കായിരുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ അമേരിക്കൻ പ്രതിനിധിസംഘത്തിൽ ഒരു സെനറ്റംഗത്തെയും ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ വിൽസനു സാധിച്ചില്ല. വിൽസന്റെ അഭാവത്തിൽ അമേരിക്ക ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിൽ ഒരംഗമായിരിക്കണമെന്നുള്ള നിർദ്ദേശത്തിനു് എതിരായി പ്രചണ്ഡമായ പ്രചരണം റിപ്പബ്ളിക്കൻപാർട്ടി നടത്തി. യൂറോപ്പിൽ നിന്നും ഒഴിഞ്ഞു മാറി നിൽക്കുക എന്ന പ്രഖ്യാപിതപാരമ്പര്യത്തിനു്, ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസുമായുള്ള ബന്ധം കടകവിരുദ്ധമാണെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. യുദ്ധത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു തന്നെ തെറ്റായിപ്പോയെന്നു കരുതി പശ്ചാത്തപിച്ചിരുന്ന പല അമേരിക്കക്കാരും റിപ്പബ്ളിക്കൻ അഭിപ്രായത്തെ അനുകൂലിച്ചു. മറ്റു കാരണങ്ങളാൽ വിൽസനോടു വിരോധിച്ചു നിന്നവർ വേറെയുമുണ്ടായിരുന്നു. ഐറിഷ്കലാപം അമർത്തുവാൻ ബ്രിട്ടൻ എടുത്ത മർദനനടപടികളിൽ അമേരിക്കയിലെ ഐറിഷ്ജനങ്ങൾ അമർഷചിത്തരായിത്തീർന്നിരുന്നു. ബ്രിട്ടനോടുള്ള വിരോധം വിൽസനോടു് തീർക്കാനൊരവസരം കരഗതമായിരിക്കുന്നു എന്നു് ഐറിഷ്—അമേരിക്കക്കാർ വിചാരിച്ചു. ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷിയുടെ ആദർശങ്ങളെ വെഴ്സയിൽസിലെ ഉടമ്പടിയിൽ ഒപ്പുവച്ചതോടെ വിൽസൺ ഒറ്റിക്കൊടുത്തു എന്നു വിശ്വസിച്ച ഒരു വിഭാഗം ഡെമോക്രാറ്റുകളും അദ്ദേഹത്തിനെതിരായി പ്രതിപക്ഷത്തേക്കു നീങ്ങി.

യൂറോപ്പിലെ ശ്രമകരമായ ജോലികളെ നിർവഹിച്ചു് തിരിയെ വന്ന വിൽസൺ ഈ വിധമുള്ള എതിർപ്പുകളെയാണു് നേരിടേണ്ടിയിരുന്നതു്. ഹെൻറി കാബട്ട് ലോഡ്ജായിരുന്നു സെനറ്റിലെ റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാർട്ടിനേതാവു്. പ്രേരണശക്തി ചെലുത്തുവാൻ നല്ല സാമർഥ്യമുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അമേരിക്കയുടെ ഒഴിഞ്ഞുനിൽക്കൽനയത്തിനു് എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും നിന്നു് അനുയായികളെ സമ്പാദിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസ് സമാധാനത്തിന്റെയും ജനാധിപത്യത്തിന്റെയും ഒരു പുതിയ യുഗം സമാഗതമാക്കുമെന്നും അതിനു് യു. എസ്. ഏ. മാർഗദർശനം നല്കണമെന്നും ആയിരുന്നു വിൽസന്റെ ആഹ്വാനം. അമേരിക്കൻ ഭടന്മാരെയും കപ്പലുകളെയും ലോകത്തിന്റെ ഏതു ഭാഗത്തേയ്ക്കും അയച്ചു കൊടുക്കുവാൻ അംഗരാഷ്ട്രങ്ങളെ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ഒരു സാഹചര്യമാണു് വിൽസൺ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്നായിരുന്നു ലോഡ്ജിന്റെ പ്രത്യുത്തരവും പ്രചാരണവും. വെഴ്സയിൽസ് ഉടമ്പടി സെനറ്റ് തള്ളിക്കളഞ്ഞേക്കുമെന്ന സംശയം ബലപ്പെട്ടപ്പോൾ വിൽസൺ വിജയത്തിനു വേണ്ടി സാഹസികമായ ഒരു ശ്രമമാരംഭിച്ചു. അമേരിക്കയുടെ പശ്ചിമദേശങ്ങളിലുള്ള ആളുകളെ സ്വപക്ഷത്തേക്കു കൊണ്ടു വരുന്നതിനു് ഒരു സഞ്ചാരപ്രസംഗപരിപാടി അവിഷ്ക്കരിക്കുകയായി പിന്നെ. 1917—നു് ശേഷം, അത്യധ്വാനം നിമിത്തം, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആരോഗ്യം ആകെത്തകർന്നു. അമേരിക്ക ലീഗിനെയും ഉടമ്പടിയെയും തള്ളിക്കളയുന്നെങ്കിൽ താൻ എന്തിനു വേണ്ടി

യാണോ തന്റെ സകല ശക്തിയും സമാഹരിച്ച് ഉപയോഗിച്ചതു് അതിനു് പരിപൂർണപരാജയം സംഭവിച്ചേക്കുമെന്ന ആശങ്കയെ വിൽസനു് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നു. അതു കൊണ്ടാണു് ഒരു അന്തിമശ്രമത്തിനു് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചുറച്ചതു്. ഒരു മാസത്തെ യാത്രയ്ക്കിടയിൽ നാൽപതോളം പ്രസംഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം ചെയ്തു.

തനിക്കു തങ്ങുനാവുന്ന ഒരു കരിശല്ല വിൽസൺ സ്വന്തം ചുമലിലേക്കു് സ്വയം കയറ്റി വച്ചതു്. പെട്ടെന്നു് അദ്ദേഹം രോഗബാധിതനായി. 1919 സെപ്റ്റംബർ 25-നു് കിടപ്പിലായ വിൽസനു് പതിനേഴു മാസം ആ ദീനശയ്യയിൽ തന്നെ കഴിയേണ്ടി വന്നു. വൈറ്റ്ഹൗസിൽ പോലും നടന്നു നീങ്ങുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിവില്ലായിരുന്നു. ഈ പതിനേഴു മാസക്കാലം ഫലത്തിൽ അമേരിക്കയ്ക്കു് ഒരു പ്രസിഡൻറില്ലായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. സഖ്യഉടമ്പടി സെനറ്റു് നിരാകരിച്ചും പകരം ജർമനിയുമായി ഒരു പുതിയ സമാധാനഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കണമെന്നു് സെനറ്റു് തീരുമാനിച്ചു. ആ തീരുമാനം സ്വാധികാരമുപയോഗിച്ചു് വിൽസൺ വീറ്റോ ചെയ്തു. 1920-ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പായിരുന്നു അവസാനത്തെ ആഘാതം. ഡെമോക്രാറ്റും ലീഗ്പക്ഷപാതിയുമായ ജെയിംസ്കോക്സിനെ റിപ്പബ്ളിക്കൻ സ്ഥാനാർത്ഥി വാറൺ ഹാർഡിംഗ് ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തോടെ തോൽപ്പിച്ചു. വിൽസൺ അങ്ങനെ സമ്പൂർണമായി പരാജയപ്പെട്ടു.

യുദ്ധകാലത്തു സംഭവിച്ച മൂന്നു പരിവർത്തനങ്ങൾ

പ്രത്യക്ഷമായ പരിവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്നും ഭിന്നമായ പല മാറ്റങ്ങളും അമേരിക്കൻ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ യുദ്ധം മൂലമുണ്ടായി. ഭക്ഷ്യകാര്യം, റെയിൽറോഡ്, വ്യവസായം, പൊതുജനാഭിപ്രായപ്രകടനം എന്നീ രംഗങ്ങളിലുണ്ടായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ അമേരിക്കൻ വിഭവശക്തികൾ യുദ്ധാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സമാഹരിക്കുന്നതിനായിരുന്നു. ആസന്നമായിക്കൊണ്ടിരുന്ന മാറ്റങ്ങൾക്കു് ഇതു് വഴിതെളിച്ചു എന്നുള്ളതാണു് പരമാർഥം. പ്രധാനമായുണ്ടായ മൂന്നു പരിവർത്തനം ശ്രദ്ധേയമാണു്.

അധിനിവേശകരുടെ പ്രവേശനം നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനു് 1917-ൽ തന്നെ ഇമിഗ്രേഷൻ ആക്ട് നിയമമാക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വായിക്കാൻ അറിഞ്ഞുകൂടാത്തവരും പതിനാറു വയസ്സിനു മേൽ പ്രായം ചെന്നവരുമായ വിദേശികളുടെ പ്രവേശനത്തെ ഈ നിയമം കൊണ്ടു് തടഞ്ഞു. അധിനിവേശകരുടെ പ്രവേശനം നിരോധിക്കുന്നതിനുള്ള പല നിയമങ്ങളും കോൺഗ്രസ്സു് അതിനു മുമ്പു നടപ്പിൽ വരുത്തിയിരുന്നു. ബുദ്ധിമാന്ദ്യം സംഭവിച്ചവർ, നിർധനരെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടവർ, മദ്യപാനികൾ, അരാജകവാദികൾ, ചൈനീസ് തൊഴിലാളികൾ എന്നിവർക്കു് യു. എസ്. ഏ യിൽ പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. ജപ്പനീസ് അധിനിവേശകരുടെ എണ്ണം ക്രമാതീതമായി വർധിച്ചപ്പോൾ കാലിഫോർണിയയും പശ്ചിമദേശസ്റ്റേറ്റുകളും അവരുടെ പ്രവേശനം നിശ്ശേഷം

തടഞ്ഞു. മധ്യപൂർവ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും അക്ഷരജ്ഞാനശൂന്യരായ തൊഴിലാളികളുടെ പ്രവാഹം നിയന്ത്രിക്കുകയായിരുന്നു 1917–ലെ നിയമത്തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം. ഈ നിയമം അമേരിക്ക പിൻതുടർന്നു വന്ന നയത്തിന്റെ വ്യക്തമായ ഒരു വ്യതിയാനമായിരുന്നു.

1919–ൽ രേണഘടനയുടെ പതിനെട്ടാം ഭേദഗതി കോൺഗ്രസ്സ് സ്ഥിരീകരിച്ചു. നിയമം പാസ്സാക്കി ഒരു വർഷത്തിനു ശേഷം യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനുള്ളിൽ ലഹരിയുള്ള മദ്യം ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയോ വിൽക്കുകയോ കടത്തുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്ന് ഈ നിയമം ശാസിച്ചു. അര ശതമാനം ആൽക്കഹോളം കലർന്ന ദ്രാവകം ലഹരിയുള്ളതാണെന്ന് 1919–ലെ വോൾസ്റ്റെഡ് ആക്ട് പ്രഖ്യാപിച്ചു. അങ്ങനെ യു. എസ്. ഏ: ഒരു മദ്യനിരോധിതരാജ്യമായിത്തീർന്നു. രണ്ടു സ്റ്റേറ്റുകളും മാത്രം (കണക്ടിക്ട്ടും റോഡ്ഐലൻഡും) കേന്ദ്രനിയമം അംഗീകരിച്ചില്ല. മദ്യപാനത്തോടുള്ള അമേരിക്കൻ വിരോധം പത്തൊൻപതാം ശതകം മുതൽ ശക്തമായി വരികയായിരുന്നു. 1893–ൽ സ്ഥാപിതമായ ആൻറിസലൂൺ ലീഗ് ആ രംഗത്തു് ഊർജിതമായി പ്രവർത്തിച്ചു വന്നിരുന്നു. 1900–ത്തിനു് മുമ്പു് രണ്ടു സ്റ്റേറ്റുകളിൽ മദ്യനിരോധനനിയമം നടപ്പിൽ വരുത്തിയിരുന്നു. 1918 ആയപ്പോഴേക്കും മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം സ്റ്റേറ്റുകളും ഈ നിയമത്തിനു വിധേയമായി. ചില സ്റ്റേറ്റുകളിൽ ഈ നിയമമില്ലാതിരുന്നതിനാൽ മദ്യനിരോധനം ഫലപ്രദമായിരുന്നില്ല. അതു കൊണ്ടാണു് ദേശീയതലത്തിൽ ഈ നിയമം പാസ്സാക്കേണ്ടി വന്നതു്. യുദ്ധയത്നങ്ങൾക്കു മദ്യത്തിന്റെ ഉൽപാദനവും വിൽപനയും തടസ്സമാണെന്ന ന്യായം വച്ചു കൊണ്ടു് അതു നിയമമാക്കി. 1919–ൽ അതു് രേണഘടനയിലെ ഒരു വകുപ്പായി തീർന്നു (അതിന്റെ അനന്തരഫലം 22–ാം അധ്യായത്തിൽ വിവരിക്കാം).

1920–ൽ ഒരു ഭേദഗതി കൂടി നടപ്പിൽ വരുത്തി. ലിംഗഭേദം വോട്ടവകാശത്തെ നിയന്ത്രിച്ചു കൂടാ എന്നതത്വം ഈ ഭേദഗതി മുഖാന്തിരം യു. എസ്. ഏ യും യു. എസ്. ഏ യിലുള്ള എല്ലാ സ്റ്റേറ്റുകളും അംഗീകരിച്ചു. 19–ാം ഭേദഗതിയാണു് അമേരിക്കൻ സ്ത്രീകൾക്കു വോട്ടവകാശം നൽകിയതു്. അങ്ങനെ പുരുഷന്മാരോടു തുല്യമായ എല്ലാ അവകാശങ്ങളും സ്ത്രീകൾക്കും ലഭ്യമായതു് സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ ഒരു വലിയ വ്യതിയാനമായിരുന്നു. വിൽസൺ ഇതിനു വേണ്ടി ശക്തിയായി വാദിച്ചിരുന്നു.

അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ മൂന്നു പരിവർത്തനങ്ങളും വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു.

20

വീണ്ടും സാധാരണ നിലയിലേയ്ക്ക്

യുദ്ധാനന്തരപ്രത്യാഘാതം

യുദ്ധത്തിന്റെ പരിസമാപ്തി സാർവജനീനമായ ആശ്വാസവും ഉപശാന്തിയും ഉളവാക്കി. യുദ്ധത്തിന്റെ ഭീകരത മുഴുവനായി അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്ന യൂറോപ്പിൽ ഇതു് പ്രത്യക്ഷമായിക്കണ്ടു. താരതമ്യേന വളരെ കുറച്ചു യാതനകളേ അമേരിക്കയ്ക്കനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നുള്ളു. എങ്കിലും ആശ്വാസവും ഉപശാന്തിയും ജനസമൂഹത്തിലേക്കു് കടന്നു വരുന്നതായി അവക്കു തോന്നി. 'വീണ്ടും സാധാരണനിലയിലേക്കു്' എന്ന ശൈലി കൊണ്ടാണു് പ്രസിഡൻറു് ഹാർഡിംഗ് ഈ അവസ്ഥാഭേദത്തെ സംഗ്രഹിച്ചതു്. ദേശീയവികസനത്തിന്റെ സാധാരണ പഥത്തിൽ നിന്നും ലോകമഹായുദ്ധം അവരെ അകറ്റി മാറ്റിയെന്നായിരുന്നു അമേരിക്കക്കാരുടെ വിശ്വാസം. എത്രയും വേഗം അതെല്ലാം വിസ്മരിച്ചു്, സാധാരണനിലയിലേക്കു് തിരിച്ചു പോയി സ്വന്തം കാര്യങ്ങളിൽ വ്യാപൃതരാവാനായിരുന്നു അവരുടെ വ്യഗ്രത. യൂറോപ്പിലെ സംഭവവികാസവും വിൽസന്റെ ആദർശപ്രേമവും കണ്ടു് അവക്കു് മനം മടുത്തിരുന്നു. സുഖമുടമ്പടി ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത പലരും ഉണ്ടായിരുന്നു. യു. എസ്. ഏ യുദ്ധത്തിൽ ഇടപെടാതിരിക്കുകയായിരുന്നു വേണ്ടതെന്നു് അവക്കു് തോന്നിത്തുടങ്ങി. ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും എർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന നിയന്ത്രണങ്ങളും ഗവണ്മെൻറു നീക്കേണ്ടതാണെന്നും സ്വകാര്യജീവിതസൈരത അനുവദിക്കേണ്ടതാണെന്നും ഉള്ള അഭിപ്രായം പ്രബലമായിരുന്നു. ബിസിനസ്സുകാര്യങ്ങളിലും മറ്റു ജീവിതവൃത്തികളിലും നിയന്ത്രണമേർപ്പെടുത്തിയ ഗവണ്മെൻറിനെ എതിർക്കുന്ന പാർട്ടിക്കു് വോട്ടു നൽകുന്നതിനു അവർ മനസാ നിശ്ചയം ചെയ്തു. അങ്ങനെയാണു് റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാർട്ടി വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം അധികാരത്തിൽ വന്നതു്.

നൂറു ശതമാനം അമേരിക്കനിസം എന്ന ചിന്താഗതിയെ യൂറോപ്പിലെ സംഭവവികാസങ്ങളും ശക്തിപ്പെടുത്തി. റഷ്യയിൽ ബോൾഷെവിക്വിപ്ലവം ജയിച്ചു. വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും മുതലാളിമാരെയും വസ്തുഉടമകളെയും പുതിയ ഭരണാധികാരികൾ ആക്രമിച്ചു. കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനം മറ്റു യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും വേരു പിടിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇതു് കണ്ടു് അമേരിക്ക സംഭീതയാ

യി. ഈ ഭയത്തെ ശതഗുണീഭവിപ്പിക്കുന്ന സംഭവവികാസങ്ങളും അമേരിക്കയിൽ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അമേരിക്കൻ ഉൽപാദകർ യുദ്ധകാലത്തു് ഡോളർ വാരിക്കൂട്ടുകയായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കിയ ലാഭത്തിന്റെ അംശം പോലും വ്യവസായഉടമകളും തൊഴിലാളികൾക്കു നൽകിയിരുന്നില്ല. അസംതൃപ്തരായ തൊഴിലാളികളും അമേരിക്കയിലെ എല്ലാ പ്രധാന വ്യവസായങ്ങളിലും പണിമുടക്കി. അവരുടെ വിഷമതകൾക്കു വിമോചനം സോഷ്യലിസത്തിനേ കൈവരുത്താനാവുകയുള്ളു എന്നു് തൊഴിലാളികളിൽ ഒരു വിഭാഗം വിശ്വസിച്ചു. അവർ അതിന്റെ മാർഗത്തിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. ഈ പണിമുടക്കുകളും കമ്യൂണിസ്റ്റു് പ്രക്ഷോഭകാരികളുടെ നേതൃത്വത്തിലാണു് നടക്കുന്നതെന്നു് വ്യവസായഉടമകളും ഉറച്ചു. ബോംബും ഡൈനാമിറ്റും പലയിടത്തും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടു. പണിമുടക്കിനേക്കാളും അമേരിക്കക്കാർ ഭയന്നതു് ഈ സ്ഫോടനങ്ങളെയാണു്. ഏറ്റവും ഭയങ്കരമായ ഒരു സ്ഫോടനം 1920–ൽ ന്യൂയോർക്കിലെ ജെ. പി. മോർഗന്റെ കേന്ദ്രവ്യവസായശാലയ്ക്കു തൊട്ടരികിൽ ഉണ്ടായി. യു. എസ്. എ. ആകെ സംഭീതമായി. ഗവൺമെന്റു് മർദനം അഴിച്ചു വിട്ടു. കമ്യൂണിസ്റ്റുകളും കമ്യൂണിസ്റ്റാണെന്നു് സംശയിക്കപ്പെട്ടവരും ഉടനടിയായിരം പേരെ അറസ്റ്റു ചെയ്തു. ന്യൂയോർക്കിലെ നിയമസഭയിൽ നിന്നു് ആറു സോഷ്യലിസ്റ്റംഗങ്ങളെ പെരുഷ്ക്കരിച്ചു. കമ്യൂണിസ്റ്റുഭീതി അമേരിക്കക്കാരുടെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിനെ തന്നെ മായിച്ചു കളഞ്ഞു. അതു് പെറും ഒരു സംഭ്രാന്തിയോ സംഭീതിയോ മാത്രമായിരുന്നു. പക്ഷേ ഇതു് യൂറോപ്പിനെ കൂടുതൽ സംശയദൃഷ്ടിയോടെ നോക്കുന്നതിനും യുദ്ധസംബന്ധിയായ എല്ലാറ്റിനെയും വിസ്മരിക്കുന്നതിനും സാധാരണജീവിതത്തിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു വരുന്നതിനും അമേരിക്കക്കാരെ സഹായിച്ചു.

ഹാർഡിംഗും ദുരാരോപണങ്ങളും (1921–23)

ഒഹായോദേശീയനായ വാറൺ ജി. ഹാർഡിംഗ് എന്ന റിപ്പബ്ലിക്കൻ 1921–ൽ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റായി. മറ്റാർക്കുമാകാൻ കഴിയാത്ത രീതിയിൽ വിൽസണും ഹാർഡിംഗുമായുള്ള വൈരുധ്യം അത്ര വലുതായിരുന്നു. ഒഹായോവിലുള്ള ഒരു ചെറുനഗരമായ മാരിയോണിലെ ഒരു പത്രംഉടമയായിരുന്നു ഹാർഡിംഗ്. 1915 മുതൽ അദ്ദേഹം സെനറ്റിലേക്കു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സുഭഗനും സൽസ്വഭാവിയുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹസ്തദാനവും പുഞ്ചിരിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിലയേറിയ സമ്പത്തായിരുന്നു. ശ്രുപഭാവങ്ങളെല്ലാം ഒരു പ്രസിഡന്റിനു സർവഥാ അനുയോജ്യവുമായിരുന്നു. വൈറ്റ് ഹൗസ് പൊതുജനങ്ങൾക്കായി അദ്ദേഹം തുറന്നിട്ടു. വിൽസണിൽ നിന്നു് ഹാർഡിംഗിലേക്കുള്ള മാറ്റത്തിനു് നിദർശനമാണിതു്. വിൽസന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ അതിന്റെ വിശാലമായ വാതിലുകൾ ബന്ധിതമായിരുന്നു. നിർഭാഗ്യവശാൽ ഹാർഡിംഗ് ഒരു നല്ല മനുഷ്യനിൽ കവിഞ്ഞൊന്നുമായിരുന്നില്ല. പ്രകൃത്യാ ദുർബലനായിരുന്ന അദ്ദേഹം തന്റെ സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഒരു

കളിപ്പാവ ആയിരുന്നു. അന്നത്തെ സാമ്പത്തികകാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം കേവലം അജ്ഞനായിരുന്നു. ഈ വിഷയത്തിലും ഇതു പോലെയുള്ള മറ്റു കാര്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹം മുൻ പ്രസിഡൻറ് ഗ്രാൻറിനോട് തുല്യനായിരുന്നു. യുദ്ധാനന്തരകാലത്താണ് രണ്ടു പേരും പ്രസിഡൻറുപദത്തിലേക്കുയർന്നതു്. രണ്ടു പേരുടെയും ഭരണകാലം രാഷ്ട്രീയമായ അഴിമതി കൊണ്ടു് ദുർഗന്ധമയവുമായിരുന്നു. 'ഒഹായോ ഗാങ്' എന്ന പേരിൽ കുപ്രസിദ്ധരായ ഒരു സംഘം ആളുകൾ വൈറ്റ്ഹൗസിനെ വലയം ചെയ്തിരുന്നു. ഹാർഡിംഗിന്റെ കൂടെ പതിവായി പണം വെച്ചു ചീട്ടു കളിച്ചും വ്യാജമായി വാറ്റിയ വിസ്കി കുടിച്ചും കഴിച്ചു കൂട്ടിയിരുന്നവരാണ് അതിലെ അംഗങ്ങൾ. രാഷ്ട്രീയമായ പ്രതിഫലത്തിനു വേണ്ടി അവർ അദ്ദേഹത്തോടു് പറ്റിച്ചേർന്നു ജീവിച്ചു പോന്നു.

1921–ൽ പൊതുജനങ്ങൾ ഈ കാര്യങ്ങളൊന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഹാർഡിംഗിന്റെ തുടക്കം അത്ര നന്നായിരുന്നു. യുദ്ധകാലഗവൺമെൻറുനിയന്ത്രണങ്ങൾ റിപ്പബ്ളിക്കന്മാർ എടുത്തു കളയാൻ പോവുകയാണെന്നും വ്യവസായകാര്യങ്ങളിൽ സർവവിധ സ്വാതന്ത്ര്യവും അവർ അനുവദിക്കുമെന്നുമുള്ളതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ പെട്ടെന്നു പ്രകടമായി. അതിന്റെ ഒരു തെളിവു് ട്രഷറി സെക്രട്ടറിയുടെ നിയമനമായിരുന്നു. ഹാർഡിംഗ് ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു നിയമിച്ചതു് അമേരിക്കയിലെ എണ്ണപ്പെട്ട ഒരു ധനികനായ ആൻഡ്രൂ മെല്ലോണെ ആയിരുന്നു. അതിസമർഥരായ ചാൾസ് ഇവാൻസ് ഹ്യൂസിനെ സെക്രട്ടറി ഓഫ് സ്റ്റേറ്റായും ഹെർബർട്ട് ഹൂവറെ കോമേഴ്സ് സെക്രട്ടറിയായും തന്റെ കാബിനറ്റിൽ അദ്ദേഹം അംഗങ്ങളാക്കി. വാഷിങ്ടൺ കോൺഫറൻസിലാണ് ഹ്യൂസിന്റെ സാമർഥ്യം തെളിഞ്ഞു കണ്ടതു്. ഹൂവറാവട്ടെ കോമേഴ്സ് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ വൻകിടവ്യവസായകോർപറേഷനുകളുടെ വളർച്ചയ്ക്കു് എല്ലാ പ്രോൽസാഹനവും നൽകി. പക്ഷേ വിവേകരഹിതമായ രണ്ടു നിയമനങ്ങൾ ഹാർഡിംഗ് നടത്തിയതു് അദ്ദേഹത്തിനു തന്നെ വലിയ വിനയായി തീർന്നു. ആഭ്യന്തരവകുപ്പുസെക്രട്ടറിയായി ആൽബർട്ട് ബി. ഫാളിനെയും അറേറാർണി ജനറലായി ഡാഹെർട്ടിയെയും ആയിരുന്നു അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. ഹാർഡിംഗിന്റെ ഭരണത്തിനു കുപ്രസിദ്ധി ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തതു് ഈ രണ്ടു പേരുമായിരുന്നു. ആദ്യഘട്ടങ്ങൾ മംഗളമായി കടന്നു പോയി. മാക്കിൻലിക്കു് ശേഷം പൊതുജനപ്രീതി ഇതു പോലെ സമ്പാദിച്ചവർ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു തന്നെ പറയാം. 1921–ലെ ഇമിഗ്രേഷൻ ആക്ടു് വിദേശീയരായ തൊഴിലന്വേഷകരുടെ പ്രവേശനം നിരോധിച്ചു. ജർമനിയുമായി അദ്ദേഹം ഒരു സമാധാനഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കിയതും ആ വർഷത്തിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു. വാഷിങ്ടൺ കോൺഫറൻസ് ഹാർഡിംഗിനു് പ്രശസ്തി ഉണ്ടാക്കി. 1922–ലെ ഫോർഡ്നീമാക്കംബർ ടാരിഫ് ആക്ടു് പ്രകാരം ടാരിഫ് നിരക്കു് മുമ്പത്തേക്കാൾ വളരെയേറെ വർധിപ്പിച്ചു.

ഹാർഡിംഗിനെ പറ്റിയുള്ള വൃത്തികെട്ട കഥകൾ പ്രചരിക്കുവാൻ അധികം താമസം വേണ്ടി വന്നില്ല. വികലാംഗരായ സൈനികരുടെ സംരക്ഷണത്തിനു

സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സംഘടനയായിരുന്നു 'വെറന്റൻസ് ബ്യൂറോ'. അതിന്റെ ഡയറക്ടർ ആയിരുന്ന കേണൽ ഫോർബ്സ് പെട്ടെന്നു് ജോലിയിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു. ദശലക്ഷക്കണക്കിനു ഡോളർ ഖജനാവിൽ നിന്നു കേണൽ ഫോർബ്സ് അപഹരിച്ചതായി അന്വേഷണത്തിൽ തെളിഞ്ഞു. എൽക്കു് ഹിൽസ്, കാലിഫോർണിയ, ടീപോട്ട് ഡോം, വ്യോമിംങ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ യുദ്ധകാലത്തു് സംഭരിച്ചിരുന്ന എണ്ണറിസർവുകളുടെ വിൽപന സംബന്ധിച്ചും അഹിതകരമായ കിംവദന്തികളും പരന്നു. 1921–ൽ ഹാർഡിംഗ് അലാസ്ക്കാ സന്ദർശിച്ചു. യാത്രാമധ്യേ അദ്ദേഹം രോഗബാധിതനായി. അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു മരിച്ചു. അമിതമായ മദ്യപാനമായിരുന്നു മരണകാരണം. ''സ്വന്തം സ്നേഹിതന്മാരാൽ വഞ്ചിക്കപ്പെട്ട ഒരാൾ എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതു്?'' എന്ന ചോദ്യം തന്റെ സഹയാത്രികരായിരുന്ന ഫ്ലവറിനോടും മറ്റും ഹാർഡിംഗ് എടുത്തെടുത്തു ചോദിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

സെനറ്റ് നിയോഗിച്ച ഒരു അന്വേഷണക്കമ്മീഷൻ സത്യങ്ങളെല്ലാം പുറത്തു കൊണ്ടു വന്നു. എണ്ണറിസർവിനെ സംബന്ധിക്കുന്നതായിരുന്ന ഏറ്റവും ഹീനമായ അഴിമതി. ഈ എണ്ണറിസർവുകളെല്ലാം നാവികസൈന്യവകുപ്പിന്റെ വകയായിരുന്നു. അതു് ആഭ്യന്തരവകുപ്പിന്റെ ചുമതലയിലേയ്ക്കു വിട്ടു കൊടുക്കുവാൻ ഫാൾ നേവിസെക്രട്ടറിയെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. അതിനു ശേഷം ഫാൾ ടീപോട്ട് ഡോമിലെ എണ്ണറിസർവ് സിംക്ലയർ എന്ന ഓയിൽ മാഗ്നറ്റിനും എൽക്കു് ഹില്ലിലേതു് ഡോഹെനിയ്ക്കും പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തു. ഇതിനു പ്രതിഫലമായി 200000 ഡോളർ സിംക്ലയറും 100000 ഡോളർ ഡോഹെനിയും ഫാളിനു കൈക്കൂലിയായി നൽകി. ഗവണ്മെന്റിനെ ചതിക്കുന്നതിനുള്ള ഗൂഢാലോചനക്കേസിലെ പ്രതിയെന്ന നിലയിൽ അറോർണിജനറൽ ഡൗഹാർട്ടിയെ അന്വേഷണവിധേയനാക്കി വിസ്തരിച്ചു. ലഹരിസാധനങ്ങൾ വാങ്ങിക്കുന്നതിനും ജയിൽതടവുകാരെ വിടുതൽ ചെയ്യുന്നതിനുമുള്ള പെർമിറ്റുകൾ വിറ്റു വളരെയേറെ ഡോളർ അദ്ദേഹവും സമ്പാദിച്ചെന്നു തെളിഞ്ഞു. ഹാർഡിംഗ് സത്യസന്ധനല്ല എന്നതിനു് തെളിവു് ഒന്നുമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒഹായോ ക്ലിക്കുകാരുടെ കെട്ടിൽ അനായാസമായി അദ്ദേഹം വീണു പോയിരുന്നു. അവരുടെ എല്ലാ ദുർവൃത്തികൾക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അംഗീകാരമുണ്ടായിരുന്നു. ആ സൗഹൃദമാണു് അദ്ദേഹത്തെ നിർദയമായി വഞ്ചിച്ചു. ഈ വസ്തുത ബോധ്യമായതോടെ അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു മരിച്ചു.

കൂളിഡ്ജും സമ്പൽസമൃദ്ധിയും (1923–29)

ഹാർഡിംഗിന്റെ പിൻഗാമി വൈസ്പ്രസിഡന്റായ കാൽവിൻ കൂളിഡ്ജായിരുന്നു. പ്രകൃത്യാ പ്രശാന്തനായിരുന്ന അദ്ദേഹം. പ്രസിദ്ധമായ ഒരു കമ്പിസന്ദേശത്തിന്റെ പിൻബലം കൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം വൈസ്പ്രസിഡന്റായതു്. കൂളിഡ്ജ് മെസാച്ചുസെറ്റ്സിലെ ഗവർണർ ആയിരുന്ന കാലത്തു് 1919–ൽ ബോസ്റ്റണിൽ ഒരു പോലീസ്പണിമുടക്കുണ്ടായി. പണിമുടക്കുകാർക്കു് വേ

ണ്ടി പണിമുടക്കിൽ ഗവർണർ ഇടപെടണമെന്നു് സാമുവൽ ഗോംപേഴ്സു് അ ദ്ദേഹത്തോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ''പൊതുജനസംരക്ഷണത്തിനെതിരായി ആക്രമം, ഒരിടത്തും, ഒരിക്കലും പണിമുടക്കാനവകാശമില്ല.'' ഇങ്ങനെ ഒരു കമ്പിസന്ദേശം മറുപടിയായി അദ്ദേഹം അയച്ചു. ഈ ശൈലിപ്രയോഗം കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഒരു വിശ്വസ്തനാണെന്ന ധാരണ പരക്കെ ഉണ്ടായി. 1920–ൽ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർ ട്ടി ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ വൈസ്പ്രസി ഡന്റു് സ്ഥാനത്തേക്കു നാമനിർദേശം ചെയ്തു. പ്രശസ്തിക്കു വേണ്ടി ന്യായപഥ ത്തിൽ നിന്നും അണുപോലും കൂളിഡ്ജു് വ്യതിചലിച്ചിരുന്നില്ല. അസാധാരണ ശേഷിമാനൊന്നും അല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹം. എങ്കിലും ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധരായ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റുമാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഹാർഡിംഗിന്റെ ചെയ്തികളെപ്പറ്റിയുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ കെട്ടടങ്ങിയിരുന്നില്ലെങ്കിലും 1924–ൽ അനായാസം അദ്ദേഹം പ്രസിസന്റായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ആഗ്രഹമു ണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ 1928–ലും അദ്ദേഹത്തിനു വീണ്ടും സ്ഥാനാർഥിത്വം ലഭിക്കുമായിരുന്നു.

സ്വന്തം വ്യക്തിസത്തയല്ലായിരുന്നു കൂളിഡ്ജിന്റെ പ്രശസ്തിക്കു കാരണം; ''നിശ്ശബ്ദനായ കാൽവിന്റെ'' ഭരണകാലത്തുണ്ടായ ഭൗതികാഭിവൃദ്ധിയാ യിരുന്നു. കച്ചവടത്തിൽ കുതിച്ചു കയറിയ മിച്ചം, അമിതമായ ലാഭം, കൂലിവർ ധനവു്, ഊഹക്കച്ചവടസാധ്യത എന്നിവയുടെതായിരുന്നു 1923 മുതൽ 1929 വരെ യുള്ള വർഷങ്ങൾ. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിലെ ബിസിനസ്സു് എപ്പോഴും ബിസിനസ്സു തന്നെയാണെന്നു് അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി. യുദ്ധാനന്തര പുനഃസംഘടന സിദ്ധിച്ച സമുദ്രാന്തരരാജ്യങ്ങളിൽ അമേരിക്കൻ ചരക്കുകൾ വി പുലമായ തോതിൽ വിപണനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. അമേരിക്കൻ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങു വാൻ വേണ്ട പണം അമേരിക്കൻ സമ്പന്നന്മാർ കടമായി കൊടുത്തു പോന്നു. കൂ ടാതെ അമേരിക്കൻ വ്യവസായോൽപാദനരീതികളും ത്വരിതമായി പുരോഗമിച്ചു വരികയുമായിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ ശരാശരി പ്രതിശീർഷഉൽപാദനം 53 ശതമാനമായി 1919–29 കാലങ്ങളിൽ വർധിച്ചു. സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടെ ലക്ഷ ണങ്ങൾ വിവിധങ്ങളായിരുന്നു. 'സ്വർണനിർമിതമായ അമേരിക്ക' എന്നാണു് അമേരിക്കയെ യൂറോപ്യന്മാർ വിശേഷിപ്പിച്ചു വന്നതു്. സ്റ്റോറുകളിലും ഷെയറുകളിലും കണ്ടെത്താൻ കഴിഞ്ഞ ഊഹക്കച്ചവടത്തിന്റെ വളർച്ചയും കാറു കളുടെയും റോഡിന്റെയും പെരുപ്പവും ആയിരുന്നു പ്രകടമായ മറ്റു് അടയാള ങ്ങൾ.

യുദ്ധകാലത്തു് വ്യവസായമണ്ഡലത്തിൽ ഗവണ്മെന്റു് ഏർപ്പെടുത്തിയ നിയന്ത്രണങ്ങളെപ്പറ്റി ഇതിനു മുമ്പു് പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. യുദ്ധം അവസാ നിച്ചപ്പോഴും നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി ഗവണ്മെന്റു് ഉപേക്ഷിച്ചു. വ്യവ സായം സ്വകാര്യഉടമകളുടെ മേഖലയിലേക്കു് സ്വതന്ത്രമായി വിട്ടു കൊടുത്തു. റി പ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടിയും ഹാർഡിംഗ്, കൂളിഡ്ജ്, ഹൂവർ എന്നീ മൂന്നു റിപ്പബ്ലി ക്കൻ പ്രസിഡന്റുമാരും ഈ നയം പിൻതുടർന്നു. യുദ്ധവേളയിൽ അമേരിക്കൻ

കച്ചവടക്കപ്പലുകളെ എല്ലാം ഷിപ്പിങ്ങ്ബോർഡിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലാക്കിയിരുന്നു. അവയെല്ലാം നല്ല വിലയ്ക്കല്ലെങ്കിലും സ്വകാര്യഉടമകൾക്ക് വിറ്റു. സ്വകാര്യഉടമകളുടെ വ്യവസായശ്രമങ്ങളെ മറ്റു പല വിധത്തിലും ക്ലൂഡ്ജ് സജീവമായി പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ചു. ഇവയിൽ മൂന്നെണ്ണം പ്രാധാന്യം ഉള്ളതാണ്. ഒന്ന് ടാരിഫ് നിരക്ക് കൂട്ടിയ നിലയിൽ തുടരുവാൻ അനുവദിച്ചു. രണ്ട് നികുതികൾ കുറച്ചു. സമ്പൽസമൃദ്ധി കൈവന്നതോടെ നികുതിവരവ് വളരെയേറെ വർധിച്ചു. ഒരു നല്ല ബിസിനസ്സുകാരൻ കൂടി ആയിരുന്ന ട്രഷറി സെക്രട്ടറി ബിസിനസ്സിന്റെ പരിപോഷണത്തിനു നികുതിഇളവ് പ്രയോജനകരമാണെന്ന് ഉപദേശിച്ചു. ക്ലൂഡ്ജിനു് അതു ന്യായമാണെന്നു തോന്നി. അതിനു സമ്മതിച്ചു. മൂന്നാമതു് കോമേഴ്സ് വകുപ്പിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഹൂവറിന്റെ ഉപദേശാനുസാരം, വൻകിടകോർപ്പറേഷനുകൾ യോജിപ്പിച്ച് അതിലും വലിയ സംയുക്തസ്ഥാപനങ്ങളാക്കുന്നതിനു് ഊർജിതനടപടികൾ കൈക്കൊണ്ടു. ഷെർമാൻ ആക്ട്, ആൻറിട്രസ്റ്റ് ആക്ടുമെല്ലാം വിഗണിതങ്ങളായി. ട്രസ്റ്റുകളുടെ പരിധിക്ക് ഒരു മറയും വേണ്ടെന്നു തീരുമാനിച്ചു. ട്രസ്റ്റുകളുടെ സുഗമമായ പ്രവർത്തനത്തിനു് എല്ലാ സഹായവും ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നു ചെയ്തുകൊടുത്തു. ഇതിന്റെ ഫലമായി 1933 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും, 594 ഭീമമായ കോർപ്പറേഷനുകൾ രൂപം കൊണ്ടു. രാജ്യത്തിന്റെ 53 ശതമാനം സമ്പത്തു് ഈ ട്രസ്റ്റുകളുടെ ഉടമയിലായി. ഇതു മൂലം മേന്മയേറിയ ഭരണം അവയ്ക്ക് നടത്തുവാൻ സാധിച്ചു. ചെറിയ ബിസിനസ്സുഗ്രൂപ്പുകൾക്ക് വേണ്ട ലാഭവും ശക്തിയും സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

ഈ നയത്തോട് എതിർപ്പുള്ളവർ വളരെ പേരുണ്ടായിരുന്നു. പ്രോഗ്രസ്സീവ് പാർട്ടി എന്ന പേരിൽ ഒരു പുതിയ കക്ഷിയുടെ രൂപംകൊള്ളലോടെ 1924–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഈ എതിർപ്പ് പ്രകടമായി. റോബർട്ട് ലാഫോളെറ്റായിരുന്ന പുതിയ കക്ഷിയുടെ സ്ഥാനാർഥി. റെയിൽവെ, വൈദ്യുതി എന്നിവയുടെ ദേശസാല്ക്കരണം ബാങ്കുകളുടെ മേൽ ഗവണ്മെൻറ് നിയന്ത്രണം, ടാരിഫ് ഇളവുചെയ്യൽ, കൃഷിക്കാർക്കുള്ള ആശ്വാസം, ശിശുക്കളെക്കൊണ്ടു ജോലി ചെയ്യിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം നിർത്തലാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഭരണഘടനാഭേദഗതി എന്നിവയ്ക്കു വേണ്ടിയാണ് തങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നതെന്ന് പ്രോഗ്രസ്സീവുകൾ അവരുടെ നയപരിപാടിയിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷേ ക്ലൂഡ്ജിന്റെ കീഴിൽ ശാന്തത എന്ന മുദ്രാവാക്യമായി തിരഞ്ഞെടുപ്പിനെ നേരിട്ട റിപ്പബ്ളിക്കൻ കക്ഷിക്ക് ഡെമോക്രാറുകൾക്കും പ്രോഗ്രസ്സീവുകൾക്കും എതിരായി വിജയം കരസ്ഥമാക്കാൻ പ്രയാസമുണ്ടായില്ല.

ഇതുയും പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും ക്ലൂഡ്ജിന്റെ ഭരണം വിഷമതകളിൽ നിന്നും വിമുക്തമായിരുന്നു എന്നു വിചാരിച്ചുകൂടാ. മദ്യനിരോധനം, കള്ളവാറ്റും കൈക്കുലിയും കുറ്റങ്ങളും വർധിപ്പിക്കുവാൻ വളരെയേറെ സഹായിച്ചു. മഹായുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്ത സമരവീരന്മാർ സംഘടിതമായ ഒരു ഗ്രൂപ്പ് ആയി പ്രവർത്തിച്ചു. അവരുടെയും അംഗഭംഗം വന്നവരുടെയും അവരുടെ വിധവകളുടെയും

പെൻഷൻ വർധിപ്പിക്കണമെന്നു് ആ ഗ്രൂപ്പു ശക്തിയായി വാദിച്ചു. ആ ഗ്രൂപ്പിന്റെ അവകാശവാദങ്ങളും അതിരു കവിഞ്ഞവയായിരുന്നു എന്നു് അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്ന കോൺഗ്രസ്. പ്രതിനിധികളും, അതു തുറന്നു പറയുവാനോ ഈ യുദ്ധവീരന്മാരുടെ നിർദേശങ്ങൾക്കെതിരായി വോട്ടു ചെയ്യുവാനോ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് ഏറെ സ്വാധീനം ആ ഗ്രൂപ്പിനുണ്ടായിരുന്നു. 1922—ൽ ഹാർഡിംഗ് ഒരു പെൻഷൻ പദ്ധതി വീറോ ചെയ്തു. ക്ലൂളിഡ്ജിന്റെ വീറോയെയും മീതെ കോൺഗ്രസ് 1924—ൽ ഒരു നഷ്ടപരിഹാരനിയമം പാസ്സാക്കി. അതനുസരിച്ചു് യുദ്ധസേവനവിഭാഗധന്മാക്കു് 1945—ലോ 1945-നു മുൻപു മരിച്ചാൽ അപ്പോഴോ ലഭിക്കത്തക്ക വിധം എൻഡോവ്മെൻറുകളും ഇൻഷുറൻസുകളും ഏർപ്പെടുത്തി ഈ അഡ്ജസ്റ്റഡ് കോമ്പൻസേഷൻ ആക്ടു് (1924) അനുസരിച്ചു് യുദ്ധസേവനമനുഷ്ഠിച്ചവർക്കായി ട്രഷറിയിൽ നിന്നു് 3500000000 ഡോളർ മാറിവയ്പിച്ചു. ഇതു് അവരുടെ വമ്പിച്ച ഒരു നേട്ടവും ഖജനാവിനു് അതിലും വലിയ നഷ്ടവും ആയിരുന്നു.

ക്ലൂളിഡ്ജിനെ ഏറ്റവും വിഷമിപ്പിച്ചതു് കർഷകരുടെ പ്രശ്നമായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ കൃഷിക്കാക്കു് സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടെ ഒരു അംശവും അനുഭവിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. യുദ്ധത്തിൽ അവർ പ്രശംസാർഹമായ പങ്കു വഹിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ യുദ്ധമവസാനിച്ചപ്പോഴേയ്ക്കും കാർഷികരംഗത്തു് മാന്ദ്യം സമാഗതമായി. കൃനഡ, റഷ്യ, അർജൻറീന എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ഉള്ള മത്സരം രൂക്ഷമായി. യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളും സ്വന്തം കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും വികസിപ്പിച്ചെടുത്തു് ഭക്ഷ്യകാര്യത്തിൽ സ്വയംപര്യാപ്തത നേടി. അമേരിക്കൻ ടാരിഫ് നിരക്കു് വളരെ കൂടുതലായിരുന്നതു കൊണ്ടു് അമേരിക്കയിലേയ്ക്കയക്കുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു പകരം ഗോതമ്പും പഞ്ഞിയും വാങ്ങുന്ന സമ്പ്രദായവും നിശ്ശേഷം നിന്നു. കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വില അമേരിക്കയിൽ തീരെ ഇടിഞ്ഞു. 1920 ഒരു ബുഷൽ ഗോതമ്പിന്റെ വിൽപനവില 1.82 ഡോളറായിരുന്നതു് 1932—ൽ 38 സെൻറായി. മറ്റു കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങളുടെ വിലയും ഈ ക്രമത്തിൽ ക്രമാതീതമായി കുറഞ്ഞു. കൃഷിസ്ഥലങ്ങളുടെ വിലയും തദനുസരണം താഴേക്കു പോയി. മധ്യപശ്ചിമസ്റ്റേറ്റുകളിലെയും ദക്ഷിണസ്റ്റേറ്റുകളിലെയും കോൺഗ്രസ് പ്രതിനിധികളും കർഷകരുടെ പ്രശ്നം ഏറ്റെടുത്തു് പ്രക്ഷോഭണം ആരംഭിച്ചു. റിപ്പബ്ലിക്കൻകാക്കു ഇതിനു പരിഹാരമായി നിർദേശിക്കാനുണ്ടായിരുന്നതു് വിദേശകാർഷികോൽപന്നങ്ങൾക്കു ടാരിഫ് നികുതി ഏർപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. അതനുസരിച്ചു് അഞ്ചു നിയമങ്ങളും 1920—നും 1930—നും ഇടയ്ക്കു് ഉണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അതു കൊണ്ടു് ഗണ്യമായ യാതൊരാശ്വാസവും കർഷകർക്കു ലഭിച്ചില്ല. 1927—ൽ മാക്നാരിഹാഗൻബിൽ പാസ്സാക്കി. കർഷകക്കു വിൽക്കാൻ വയ്യാത്ത മിച്ചധാന്യം ഗവൺമെൻറു് വില കൊടുത്തു വാങ്ങിക്കുകയും നഷ്ടവിലക്കാണെങ്കിൽ കൂടിയും സമുദ്രാന്തരരാജ്യങ്ങളിൽ വിൽക്കുകയും ചെയ്യുവാനായിരുന്നു അതിലെ നിർദേശം. ആകെയുണ്ടാകുന്ന നഷ്ടത്തിന്റെ വിഹിതമനുസരിച്ചു് പിന്നീടു് കർഷകൻ തിരിയെ കൊടുക്കേണ്ടേ

ബാധ്യതയും ആ ബില്ലിൻ പ്രകാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതായാലും ഈ നിയമവും കർഷകർക്ക് പ്രയോജനപ്പെട്ടില്ല. വിൽസന്റെ കാലത്തു ചെയ്തിരുന്നതു പോലെ കർഷകർക്കു കടംവായ്പ കൊടുക്കുകയാണ് ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമെന്നു റിപ്പബ്ലിക്കന്മാർ ഒടുവിൽ തീരുമാനിച്ചു. ഏതായാലും ഈ പദ്ധതി കർഷകരുടെ ദുർവഹഭാരം ഒട്ടൊന്നു ലഘൂകരിച്ചു; അത്ര മാത്രം.

വിദേശനയം— ഹാർഡിംഗിന്റെയും കൂളിഡ്ജിന്റെയും ഭരണകാലത്തു്

American Foreign policy between 1st & 2nd world war

സ്വകീയജീവിതത്തിൽ വീണ്ടും സാധാരണനില കൈവരുത്തുവാനാഗ്രഹിച്ചതു പോലെ ഇതരരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധത്തിലും ആ നില വീണ്ടെടുക്കണമെന്നു് അമേരിക്കൻ ജനത അഭിലഷിച്ചു. വിദേശകാര്യങ്ങളിൽ 'സാധാരണ' നില എന്നു വെച്ചാൽ ഇതരരാജ്യങ്ങളുടെ ബാഹ്യവും ആഭ്യന്തരവുമായ ഭരണ ചെയ്തികളിൽ ഇടപെടാതിരിക്കുക എന്നു ചുരുക്കം. 1914—നു് മുമ്പു് അമേരിക്ക കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒഴിഞ്ഞുമാറി നിൽക്കുക എന്ന നയം പുനഃസ്വീകരിക്കുക എന്നാണിതിനു് അർഥം. ഈ ബന്ധവിച്ഛേദനനയത്തിന്റെ ഒരു നല്ല തെളിവാണു് വെഴ്സെയിൽസ്സുടമ്പടിയുടെ കാര്യത്തിൽ അമേരിക്ക അവലംബിച്ച നിലപാടു്. ഈ ഉടമ്പടി സ്ഥിരീകരിച്ചു് ലീഗു് ഓഫ് നേഷൻസിലെ അംഗമാകുവാൻ അമേരിക്ക വിസമ്മതിച്ചു. അതിനു പകരം 1921—ൽ ജർമനിയുമായി ഒരു പ്രത്യേക സമാധാനഉടമ്പടി അമേരിക്ക ഉണ്ടാക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്.

എന്നാൽ ലോകകാര്യങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുവാൻ പല ശക്തികളും അമേരിക്കയുടെ മേൽ നിരന്തരസമ്മർദം ചെലുത്തുന്നുണ്ടായിരുന്നു. യുദ്ധാനന്തരകാലത്തു് ലോകവ്യാപകമാം വിധം വ്യാപാരം പുത്തനായി കെട്ടി ഉറപ്പിക്കേണ്ടതു് അമേരിക്കയുടെ സാമ്പത്തികഭദ്രതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അനുപേക്ഷണീയമായ ഒരു ആവശ്യമായിരുന്നു. ഉൽപാദനത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന മറ്റു രാജ്യങ്ങളെപോലെ അമേരിക്കയും പുതിയ പുതിയ വിപണികൾക്കും അസംസ്കൃതസാധനങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ദാഹം കൊള്ളുകയായിരുന്നു. ഇതാണു്, ഇതരരാഷ്ട്രശക്തികളുമായി അവർ സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടാൻ കാരണം. അമേരിക്കയുടെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയനുസരിച്ചു് എത്ര മൂലധനം വേണമെങ്കിലും എവിടെയും മുടക്കുവാൻ അമേരിക്കക്കു കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. 1930 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും തെക്കെ അമേരിക്കയിൽ 3000000000 ഡോളറും ക്യാനഡയിൽ 3900000000 ഡോളറും വിവിധ വ്യവസായങ്ങൾക്കായി അമേരിക്ക മുടക്കിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇതിലും വലിയ തുകയാണു് പല യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലായി മുടക്കിയതു്. ചുരുക്കത്തിൽ, അമേരിക്കയുടെ വകയായി വ്യവസായങ്ങളും ഖനികളും കടകളും വനങ്ങളും സ്ഥലങ്ങളും തെക്കെ അമേരിക്കയിലും ക്യാനഡയിലും യൂറോപ്പിലും ഉണ്ടായി. ഫോഡു് മോട്ടോർകാർനിർമാണശാലകളും വൂംവർത്തു് വിൽപനസ്റ്റോറുകളും ഗ്രേറ്റു് ബ്രിട്ടനിലും ഇതരയൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലും സ്ഥാപിച്ചു. അമേരിക്കൻ സ്റ്റാൻഡേർഡു് ഓയിൽ കമ്പനി മധ്യപൂർവദേശങ്ങളിലും ഡച്ചു് ഈസ്റ്റു്

ഇൻഡീസിലും ഉള്ള എണ്ണപ്പാടങ്ങളിൽ എത്തിക്കുടി. ലോകത്തിന്റെ ഇതര ഭാഗങ്ങളിൽ നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളെ വിസ്മരിക്കുവാനോ വിഗണിക്കുവാനോ അമേരിക്കയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല എന്നാണു് ഈ വസ്തുതകളും തെളിയിക്കുന്നതു്.

ഇതിനു പുറമെ ലോകമഹായുദ്ധം അമേരിക്കയെയും യൂറോപ്പിനെയും തമ്മിൽ ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശൃംഖല അവശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. സഖ്യകക്ഷികളും അമേരിക്കയ്ക്കു കൊടുത്തു തീർക്കാനുണ്ടായിരുന്ന 10000000000 ഡോളറിന്റെ കടമായിരുന്നു അതു്. യുദ്ധാനന്തരവത്സരം മുഴുവൻ നിരന്തരമായ പ്രകോപനത്തിനു് ഹേതുവായി ഈ യുദ്ധക്കടപ്രശ്നം നില കൊണ്ടു. കടം തിരിയെ കൊടുത്തു തീർക്കണമെന്ന കാര്യത്തിൽ സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് യാതൊരുൽക്കണ്ഠയും ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു് വളരെ വേഗം വ്യക്തമായി. അമേരിക്ക കൊടുത്ത കടങ്ങളും അമേരിക്കൻ യുദ്ധയത്നത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു. ആ പണം മുഴുവനും അമേരിക്കയിൽ തന്നെ ചെലവായി. അതിൽ നിന്നു നല്ല ആദായം അമേരിക്കക്കുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. ഇതായിരുന്നു സഖ്യകക്ഷികളുടെ വാദഗതി. ക്ലൂളിഡ്ജ് ഇതിനു വളരെ ലഘുവായി, എന്നാൽ അൽപം പരിഷ്കൃതമായി ഇങ്ങനെ ഒരു മറുചോദ്യം ചോദിച്ചു: ''അവർ പണം കടം വാങ്ങി. അങ്ങനെ വാങ്ങിയിട്ടില്ലെന്നാണോ.'' കടം തിരിയെ കിട്ടണം എന്നു് അമേരിക്ക ആവശ്യപ്പെട്ടു. മൂന്നു വസ്തുതകളാണു് സ്ഥിതിഗതികളെ വഷളാക്കിയതു്. ഒന്നാമതു് മൊത്തം കടത്തിന്റെ തുക വളരെ വലുതായിരുന്നു. സാധാരണ കാലങ്ങളിൽ തന്നെ തിരിച്ചു കൊടുക്കാൻ പ്രയാസം. ഒരു മഹായുദ്ധത്തിനു ശേഷം അതു് അസാധ്യവും ആയിത്തീർന്നു. രണ്ടാമതു് അമേരിക്കയ്ക്കു് കൊടുത്തു തീർക്കേണ്ട തുക നഷ്ടപരിഹാരം ഇനത്തിൽ ജർമനിയുടെ പക്കൽ നിന്നു വാങ്ങി തിരിച്ചു കൊടുക്കാമെന്നായിരുന്നു സഖ്യകക്ഷികളുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ. പക്ഷേ ജർമനി ആ തുക കൊടുക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് ആ യുദ്ധക്കടം തിരിച്ചടയ്ക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല എന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. നഷ്ടപരിഹാരം കിട്ടിയിട്ടു് യുദ്ധക്കടം തന്നു തീർക്കാമെന്നുള്ള വാദം അമേരിക്ക സ്വീകരിച്ചില്ല. നഷ്ടപരിഹാരമായി നിജപ്പെടുത്തിയിരുന്ന തുക ജർമനിക്കു താങ്ങാൻ വയ്യാത്ത വിധം അത്ര വലുതായിരുന്നു. കടം തിരിയെ കൊടുക്കുവാൻ ആ നിലയ്ക്കു സഖ്യകക്ഷികൾക്കും സാധ്യമല്ല എന്നു് അവർ വാദിച്ചു. മൂന്നാമതു് അമേരിക്കയുടെ ടാരിഫ് കടബാധ്യത പണമടയ്ക്കുന്നതിനു് ഒരു വലിയ തടസ്സമായിരുന്നു. സഖ്യകക്ഷികളുടെ ചരക്കുകൾ അമേരിക്കയിലേയ്ക്കു് അയച്ചു് കാലക്രമേണ കടം വീട്ടുക എന്ന ഒരു വഴിയേ അവശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷേ അമേരിക്കൻ ടാരിഫ് നിയമം അതിനു് അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. കടം തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതിനു് വർധിച്ച അമേരിക്കൻ ടാരിഫ് തടസ്സമായി നിൽക്കുന്നു എന്നു ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായില്ല.

ഈ പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനായി പല ശ്രമങ്ങളും നടന്നു. 1922–ൽ കോൺഗ്രസ് ഒരു ഡെബ്റ്റു് ഫണ്ടിംഗ് കമ്മിഷനെ നിയമിച്ചു. അമേരിക്കയ്ക്കു് കടം തിരിയെ കൊടുക്കേണ്ടിയിരുന്ന രാജ്യങ്ങളുമായി പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കരാറുകൾ

ഉണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു ഈ കമ്മിഷന്റെ നിയമനം കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടതു്. ഒറ്റ ഒറ്റ കരാറുകളും വിവിധ രാജ്യങ്ങളുമായി ഒപ്പുവയ്ക്കപ്പെട്ടു. 1985 വരെ കാലാവധിയും നീട്ടിക്കൊടുത്തു. പലിശനിരക്ക് ആദ്യകരാറിലെ അഞ്ചു ശതമാനത്തിനു പകരം പല രാജ്യങ്ങൾക്കും പലതായി തിട്ടപ്പെടുത്തി. ഫ്രാൻസിനു് 1.5 ശതമാനവും ഇറ്റലിക്കു് 0.4 ശതമാനവും ആയി പലിശനിരക്കു് കുറച്ചു. അതിനും പുറമെ നഷ്ടപരിഹാരത്തുക കൊടുത്തു തീർക്കുന്നതിനു് ജർമനിക്കു പല സൗകര്യങ്ങളും അമേരിക്ക കൊടുത്തു. എന്നിട്ടും സഖ്യകക്ഷികൾ തീരെ ചെറിയ തുകയേ തിരിച്ചു കൊടുത്തുള്ളു; അതും മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ.

യൂറോപ്പും യു. എസ്. എ യുമായുള്ള അസുഖകരമായ ഒരു ബന്ധമായിരുന്നു യുദ്ധക്കടം ഉണ്ടാക്കി വച്ചതു്. എന്നാൽ ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിന്റെ ചില പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ യു. എസ്. എ സഹകരിച്ചു. കറുപ്പ് വ്യാപാരം സംബന്ധിച്ചും യുദ്ധസാമഗ്രികളുടെ കച്ചവടം സംബന്ധിച്ചും ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിയ കോൺഫറൻസുകളിൽ അമേരിക്കൻപ്രതിനിധികളും സംബന്ധിച്ചു. എന്നാൽ അതേ സമയം ലീഗിൽ നിന്നും യു. എസ്. എ. വിട്ടു മാറിയാണു് നിന്നിരുന്നതു്. എന്നാൽ 1928–ൽ അമേരിക്കൻ സ്റ്റേറ്റു് സെക്രട്ടറിയായ ഫ്രാങ്ക് ബി. കെല്ലോഗ് പാരിസ് സമ്മതപത്രം ഒപ്പുവയ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു നിർദേശം ലീഗിൽ ഉന്നയിച്ചു. ഒരു ദേശീയ നയമെന്ന നിലയിൽ യുദ്ധപരിവർധനത്തിനു വേണ്ടി പ്രതിജ്ഞ എടുക്കുവാൻ യുദ്ധരാഷ്ട്രങ്ങളെ തയ്യാറായി. ഇതു് കെല്ലോഗ് പാക്ടു് എന്ന പേരിലും അറിയപ്പെടുന്നുണ്ടു്. സെനറ്റു് ഈ ഉടമ്പടിയിൽ ഒരു പ്രതിഷേധവും പുറപ്പെടുവിച്ചില്ല. പക്ഷേ യു എസ്. എ യുടെ ഈ നിലപാടിനു യാതൊരു അർഥവുമില്ലായിരുന്നു. പെർമെനൻറു് കോർട്ടു് ഓഫ് ഇൻറർനാഷനൽ ജസ്റ്റീസു് എന്ന സ്ഥാപനം (ലോകകോടതി എന്ന പേരിലാണു് സാധാരണ ഇതിനെ വ്യവഹരിച്ചു വന്നതു്) ഹേഗ് ആസ്ഥാനമാക്കി 1922 മുതൽ പ്രവർത്തിച്ചു വരികയായിരുന്നു. രാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങളും തീർക്കുന്നതിനാണു് ഈ ന്യായാധിപസ്ഥാനം ലീഗിന്റെ നിർദേശത്തോടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതു്. ഈ സ്ഥാപനത്തിൽ യു. എസ്. എ യും അംഗമാകണമെന്നാരു നിർദേശം ഹാർഡിംഗ് മുന്നോട്ടു വച്ചു. അതു് സെനറ്റു് നിരാകരിച്ചു. എന്നാൽ ഈ കോടതിയുമായി സഹകരിക്കണമെന്നഭിപ്രായം പല അമേരിക്കക്കാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു. 1926–ൽ വീണ്ടും ഈ വിഷയം സെനറ്റിന്റെ ആലോചനയ്ക്കു വന്നു. സോപാധികമായി സെനറ്റു് നിർദേശം അംഗീകരിച്ചു. പക്ഷേ അമേരിക്കയ്ക്കു ബന്ധമുള്ള ഒരു തർക്കവും ലോകകോടതിക്കു സമർപ്പിച്ചു കൂടാ എന്നൊരു വ്യവസ്ഥയും ഈ അംഗീകാരത്തോടൊപ്പം സെനറ്റു് ഉന്നയിച്ചിരുന്നു. കോടതിയിൽ അംഗത്വമുണ്ടായിരുന്ന മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങളും അമേരിക്കൻ നിർദേശം പാടെ നിരാകരിച്ചു.

പ്രത്യക്ഷത്തിലും അമേരിക്കയ്ക്കു താൽപര്യം മധ്യഅമേരിക്കയിലും പെസഫിക്കിലും ആയിരുന്നു. മധ്യഅമേരിക്കയിൽ അനുവർത്തിച്ചു പോന്ന 'ഡോളർനയ

തന്ത്രത്തിന്റെ ഊർജസ്വലത കുറഞ്ഞു. അമേരിക്കൻ സൈന്യം 1924–ൽ സാന്തോഡൊമിനിഗോ വിട്ടു. 1925–ൽ നിക്കാരാഗ്വയിൽ നിന്നും അമേരിക്കൻ സൈന്യം വിട്ടു പോന്നെങ്കിലും അവിടെ ആഭ്യന്തരസമരം ഉണ്ടായതിനെ തുടർന്ന് അവർക്ക് വീണ്ടും അങ്ങോട്ടേയ്ക്കു പോകേണ്ടി വന്നു. മെക്സിക്കോയിലെ പുതിയ ഭരണഘടനയിൽ ആ രാജ്യത്തെ ഭൂഗർഭവിഭവങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥാവകാശം പൂർണമായും ആ ഗവണ്മെൻറിനുള്ളതാണെന്നു വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. ഈ അവകാശത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മെക്സിക്കോ അമേരിക്കൻ എണ്ണപ്പാടങ്ങളുടെ ഉടമകളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുവാൻ തുടങ്ങി. ശതലക്ഷക്കണക്കിനു ഡോളർ അമേരിക്ക അവിടെ മുടക്കിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മെക്സിക്കൻ ഗവണ്മെൻറിന്റെ മേൽ സമ്മർദം ചെലുത്തി അവരെ കീഴടക്കുവാൻ കെല്ലോഗ് ശ്രമങ്ങളും നടത്തി. എന്നാൽ ഡൊറോ മോറൊയെ സ്ഥാനപതിയായി നിയമിച്ച് ക്ലൂലിഡ്ജ് അങ്ങോട്ടേക്കയച്ചു. അമേരിക്കൻ ഉടമകളുടെ നേരെയുള്ള ആക്രമണം അവസാനിപ്പിക്കാൻ മെക്സിക്കോ ഗവണ്മെൻറിന്റെ മേൽ അദ്ദേഹം പ്രേരണ ചെലുത്തി. അതു വിജയിച്ചു. മധ്യഅമേരിക്കയിൽ വ്യവസായങ്ങൾക്കായി വമ്പിച്ച മൂലധനം മുടക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നടന്നതു്. 1930–ൽ അവിടത്തെ ആകെ മുടക്കുസംഖ്യ 1000000000 ഡോളറോളം എത്തിയിരുന്നു. ഒരു കൊച്ചുരാജ്യത്തിൽ ഇത്ര ഭീമമായ മുതൽ ഇറക്കിയതു് സ്വാഭാവികമായും അമേരിക്കൻനിയന്ത്രണാധികാരമേഖലയെ വികസിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ആയിരുന്നു എന്നു് സ്പഷ്ടം.

→ പെസഫിക് സമുദ്രത്തിലെ താൽപര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു പരസ്യമായി അമേരിക്ക നടത്തിയ ശ്രമമാണു് 1921–22–ലെ വാഷിങ്ടൺ കോൺഫറൻസ്. അമേരിക്കൻ വിദേശനയകാര്യങ്ങളിൽ ആ കാലത്തെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ സംഭവം ഇതു മാത്രമാണു്. പെസഫിക്കിൽ താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും പ്രതിനിധികളും സംബന്ധിച്ച ഒരു കോൺഫറൻസായിരുന്നു അതു്. ജപ്പാന്റെ വികസനമോഹത്തെയും കൂടുതൽ കടൽസൈന്യങ്ങൾ സജ്ജമാക്കുന്നതിനു് നാവികരാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിലുണ്ടായ മൽസരപ്രവണതയെയും കടിഞ്ഞാണിട്ടു നിർത്താൻ വേണ്ടിയാണു് ഹാർഡിംഗും ഹ്യൂസും കൂടി അതു വിളിച്ചു കൂട്ടിയതു്. 1900–ത്തിൽ ഹേ 'അനിരോധിതകവാട'നയം പ്രഖ്യാപിച്ചതിനെ തുടർന്നു് ജപ്പാന്റെ ശക്തി അനിയന്ത്രിതമായി വർധിച്ചു വരികയായിരുന്നു. ജപ്പാൻ ബ്രിട്ടനുമായി ഒരു സംഖ്യം ഉണ്ടാക്കി. അതിന്റെ ബലത്തിൽ മഹായുദ്ധകാലത്തു് ജപ്പാൻ 'ഷാൻടുംഗ്' കയ്യടക്കി. പിന്നീടു് മഞ്ചൂറിയയിലേക്കും മംഗോളിയയിലേക്കും അധികാരശക്തി വ്യാപിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ടു് ചൈനയിൽ പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളും ഉന്നയിച്ചു. 1917–ൽ ഈ അവകാശങ്ങളും അംഗീകരിച്ചു കൊണ്ടു് അമേരിക്ക ജപ്പാനുമായുള്ള ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ ഒപ്പുവച്ചു. റഷ്യയിലെ ബോൾഷെവിക് വിപ്ലവകാലത്തു് ജപ്പാൻസൈന്യം കിഴക്കൻ സൈബീരിയയിൽ താവളമുറപ്പിച്ചു. ജപ്പാന്റെ ഈ വിധമുള്ള വികസനയത്നങ്ങളും ശക്തിസംഭരണവും യു. എസ്. ഏ യെ സംഭീതയാക്കി. ജപ്പാനുമായി

തുറന്നയുദ്ധമാണ് അനന്തരകരണീയമെന്നു വളരെ ചുരുക്കം അമേരിക്കക്കാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. വിദൂരപൂർവദേശത്തു നിന്നു പിൻവാങ്ങുകയാണു കരണീയമെന്നായിന്നു ഭൂരിപക്ഷം അമേരിക്കക്കാരുടെയും അഭിപ്രായം.

വിദൂരപൂർവദേശത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന രണ്ടു ഉടമ്പടികളും വാഷിംഗ്ടൺ കോൺഫറൻസിന്റെ ഫലമായി ഉണ്ടായി. ആദ്യത്തേതു് യു. എസ്. എ യും ജപ്പാനും ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും ചേർന്നു് ഒപ്പുവച്ച ചതുശക്തിഉടമ്പടി. പെസഫിക് സമുദ്രത്തിലെ ദ്വീപുകളിൽ അവരവരുടെ കൈവശമുള്ളവയെ മറ്റു ശക്തികളും അംഗീകരിക്കുന്നുവെന്നു് ഈ ഉടമ്പടി വ്യക്തമാക്കി. രണ്ടാമത്തേതു്, നവശക്തി ഉടമ്പടി (1922). പെസഫിക് സമുദ്രത്തിൽ താൽപര്യമുള്ള എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും ഇതിൽ ഒപ്പുവെച്ചു. ചൈനയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്താമെന്നു് എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും ഇതിനാൽ സമ്മതിച്ചു. കൂടാതെ 'ഷാൻറുംഗ്രം' കിഴക്കൻ സൈബീരിയയും വിട്ടു കൊടുക്കാമെന്നു് ജപ്പാൻ സമ്മതിച്ചു. യു എസ്. എ. ജപ്പാൻ, ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസ്, ഇറലി എന്നീ അഞ്ചു് നാവികരാഷ്ട്രങ്ങളും ചേർന്നു് 'പഞ്ചശക്തിഉടമ്പടി' എന്ന പേരിൽ മൂന്നാമതൊരു ഉടമ്പടി കൂടി ഉണ്ടാക്കി. അമേരിക്കൻ സ്റ്റേറ്റുസെക്രട്ടറിയായ ഹ്യൂസിന്റെ പ്രതിഭയിൽ ജന്മം കൊണ്ടതായിരുന്ന ഈ ഉടമ്പടി. ഇതിൽ ഒപ്പുവച്ച നാവികരാഷ്ട്രങ്ങൾ അടുത്ത പത്തു വർഷത്തേയ്ക്ക് പുതിയ യുദ്ധക്കപ്പലുകളും പണിതു കൂടായെന്നും അമേരിക്കൻ കപ്പലുകളുടെ കേവുഭാരവും ബ്രിട്ടീഷ് കപ്പലുകളുടെ കേവുഭാരവും തുല്യമായ നിലയിൽ നിർത്തണമെന്നും അതിന്റെ അഞ്ചിൽ മൂന്നു ഭാഗം കേവുഭാരമേ ജപ്പാൻ കപ്പലുകൾക്കു് ആകെ കൂടി ഉണ്ടായിരിക്കാവൂ എന്നും ഈ ഉടമ്പടി നിർദ്ദേശിച്ചു. നിർദ്ദേശം സമ്മതിച്ചു് പഞ്ചമഹാശക്തികളും ഉടമ്പടിയിൽ ഒപ്പു വെച്ചു. നാവികയുദ്ധസാമഗ്രികളുടെ നിർമാണം ഇതിനു ശേഷം കുറച്ചു കാലത്തേയ്ക്ക് മന്ദഗതിയിലായി. പക്ഷേ അന്തർവാഹിനികളും, നശീകരണക്കപ്പലുകളും എന്നീ ചെറിയ കപ്പലുകളുടെ നിർമാണം തടസ്സപ്പെട്ടില്ല. ഇതിലെ വ്യവസ്ഥകൾ ഒരു വമ്പിച്ച വിജയമായിരുന്നു. വാഷിംഗ്ടൺ കോൺഫറൻസിനെ എല്ലാവരും കൊണ്ടാടി. സെനറ്റ് ഈ ഉടമ്പടികളെല്ലാം സ്ഥിരീകരിച്ചു. യുദ്ധസാമഗ്രികളുടെ എണ്ണം ഇതു് ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി. നിരോധകവാടനയം ഇളക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു. ചൈനയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം സംരക്ഷിക്കുവാനുള്ള ചുമതല ഒൻപതു വൻശക്തികളും ചേർന്നു് ഏറ്റെടുത്തു. എന്നാൽ പിൽക്കാലസംഭവങ്ങൾ ഈ വിജയം താൽക്കാലികമാണെന്നു് ബോധ്യപ്പെടുത്തി. പശ്ചിമപെസഫിക്കിൽ മേധാവിത്വം സ്ഥാപിക്കുവാൻ ഒരു കനകാവസരം ജപ്പാനു് ഇതുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു എന്നതാണു് സത്യം.

(9) Discuss the causes and results of the Mexican War?
Summarize the Fourteen Points contained in the report of the USSR after 1860 A.D. Points?

(1) Explain the measures adopted by the USA to contain communism after the Second W. War.

21

(2) Give an account of the expansion of the U.S.A. in the Pacific.

ഹൂവറും സാമ്പത്തികമാന്ദ്യവും (1929–33)

(3) Estimate the achievements of George Washington as President of U.S.A.

ഹെർബർട്ട് ഹൂവർ

ക്കൂളിഡ്ജ് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടി അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും 1928–ൽ നാമനിർദേശം ചെയ്യുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മത്സരത്തിൽ നിന്നും മാറി നിന്നു. കോമേഴ്സ് സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ഹെർബർട്ട് സി. ഹൂവറിനെ പാർട്ടി നാമനിർദേശം ചെയ്തു. നാലു പ്രാവശ്യം ന്യൂയോർക്കിലെ ഗവർണറായിരുന്ന ആൽസ്മിത്തിനെ ഡെമോക്രാററിക് പാർട്ടിസ്ഥാനാർഥിയായി നിശ്ചയിച്ചു. സ്മിത്തു് ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ അതിസമർഥനും ന്യൂയോർക്കിൽ അതിപ്രശസ്തനും ആയിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു റോമൻ കത്തോലിക്കനായിരുന്ന അദ്ദേഹം ഒരു മദ്യപാനി കൂടിയായിരുന്നു. വോട്ടു നഷ്ടപ്പെടുവാൻ ഈ രണ്ടു കാരുകളും വളരെ സഹായിച്ചു. 40 സ്റ്റേറുകളും ഹൂവറിനു വോട്ടു ചെയ്തു. ഡെമോക്രാററ്സിന്റെ കുത്തകയായിരുന്ന തെക്കൻ സ്റ്റേറുകളെ അദ്ദേഹം ഭിന്നിപ്പിച്ചു. വ്യക്തിപരമായ സാമർഥ്യം കൊണ്ടല്ല സമ്പൽപ്രഭാവം കൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം എതിരാളിയെ നിലംപരിശാക്കിയതു്. ബിസിനസ്സു് മേഖല പ്രസന്നമായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയെ അധികാരത്തിൽ നിന്നും മാറി നിർത്തുവാൻ അമേരിക്കൻ ഭൂരിപക്ഷം ആഗ്രഹിച്ചില്ല. ഹൂവർ ഒരു മനുഷ്യസ്നേഹിയായിരുന്നു. അനതിവിദൂരഭാവിയിൽ ദാരിദ്ര്യം നിർമാർജനം ചെയ്യാമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യാശ. നാമനിർദേശം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ''ഈ രാജ്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഇതിനു മുമ്പു് ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധം, അമേരിക്കൻ ജനതയായ നാം, ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ മേലുള്ള അന്തിമവിജയത്തിന്റെ തൊട്ടരികത്തു് എത്തിച്ചേർന്നിരിക്കുകയാണു്. 1929 മാർച്ചിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം അമേരിക്കൻ പൗരസഞ്ചയത്തിന്റെ മുഖങ്ങളിൽ പ്രകടമായി കാണാമായിരുന്നു.

ഹെർബർട്ട് ഹൂവർ ഒന്നാംകിടയിലുള്ള ഒരു മൈനിംഗ് എൻജിനീയറും ഒരു ബിസിനസ്സു് ഡയരക്ടറും ആയിരുന്നു. ഏറെറടുത്ത ജോലികളിലെല്ലാം ഉയർന്ന കാര്യക്ഷമത അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. യുദ്ധകാലത്തു് ഭക്ഷ്യ വകുപ്പു് നിയന്ത്രിക്കുന്നതിലും ബെൽജിയൻ ദുരിതാശ്വാസവും റഷ്യൻ ദുരിതാശ്വാസവും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിലും കോമേഴ്സു് വകുപ്പിന്റെ ഭരണത്തിലും

Explain the Monroe Doctrine and indicate its influence on the American foreign policy in the present

അദ്ദേഹം പ്രദർശിപ്പിച്ച സാമർത്ഥ്യം അമേരിക്കൻ ജനത നേരിൽ കണ്ടതാണ്. സ്വകാര്യതലത്തിലുള്ള ശ്രമങ്ങളും കൊണ്ടേ ബിസിനസ്സ് പുരോഗമിക്കുകയുള്ള എന്ന ഉറച്ച വിശ്വാസക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. 'പരുക്കൻ വ്യക്തിത്വ'ത്തിന്റെ മഹിമകളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം വാചാലമായി സംസാരിച്ചിരുന്നു. ഒരു വലിയ കോടീശ്വരനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വ്യക്തിപരമായ ശ്രമങ്ങളെ പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുകയാണ് അല്ലാതെ ബിസിനസ്സിന്റെ നിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുക്കുകയല്ല ഗവണ്മെന്റ് ചെയ്യേണ്ടതു്. രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തിനു അനുഭവപരിചയം തീരെ ഇല്ലായിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ഒരു ഔദ്യോഗികപദവിയിലേയ്ക്കു് ആദ്യം പ്രവേശിച്ചതു് പ്രസിഡൻറായതിനു ശേഷമാണ്. നിർഭാഗ്യവാനായ ഒരു പ്രസിഡൻറായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അമേരിക്കൻ ചരിത്രത്തിൽ അതിനു മുമ്പുണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധം ദുർവഹമായ ഒരു സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം അമേരിക്കയെ ഗ്രസിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയ സന്ദർഭത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ഭരണഭാരം ഏറ്റെടുത്തതു്. ഈ വിപത്തിനെ സമർഥമായി നേരിടാനുള്ള പദ്ധതിയൊന്നും ഹൂവറിന്റെ പ്രതിഭയിലില്ലായിരുന്നു.

സ്റ്റോക്കു് മാർക്കറ്റു്

കൂളിഡ്ജിന്റെ ഭരണകാലത്തെ സമ്പൽസമൃദ്ധി ബഹുഭൂരിപക്ഷം അമേരിക്കക്കാർക്കും പ്രയോജനപ്പെട്ടു. അന്നു് വ്യവസായശാലകളിലെ ജോലിക്കാർക്കു് നിസ്സാരമായ ഗുണമേ ലഭിച്ചുള്ളൂ. വൻകിട കൂട്ടവ്യാപാരകമ്പനികളിൽ ഷെയറുണ്ടായിരുന്നവരാണു് സമൃദ്ധിയുടെ ഗുണഫലം മുഴുവൻ ഭുജിച്ചതു്. ഡിവിഡൻറുകളുടെ രൂപത്തിൽ ലാഭം അവർക്കു് ലഭിച്ചു. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള ഭാഗ്യശാലികൾ എണ്ണത്തിൽ വളരെ കുറവായിരുന്നു. വൻകിടവ്യവസായങ്ങൾ, റെയിൽറോഡുകൾ, ഓയിൽ കമ്പനികൾ തുടങ്ങിയവയിൽ നിന്നും 1929–ൽ ലഭിച്ച ലാഭവീതത്തിന്റെ 78 ശതമാനം, ആകെ ജനസംഖ്യയുടെ 0.3 ശതമാനത്തിനേ ചെന്നു ചേർന്നുള്ളൂ. അതായതു് 122000000 ഉള്ള ജനസംഖ്യയിൽ ഷെയർഹോൾഡേഴ്സായിരുന്ന 366000 പേർക്കു മാത്രം ലാഭവീതഗുണം ലഭിച്ചു എന്നു ചുരുക്കം. ഈ കൂട്ടവ്യാപാരകമ്പനികളുടെ തലപ്പത്തിരുന്നതു് ഒരു പിടി കോടീശ്വരന്മാരായിരുന്നു

കമ്പനിഷെയറുകളിൽ നിന്നും ഉള്ള 'ലാഭവീതം' വഴി അല്ലാതെ പണം ഉണ്ടാക്കുവാൻ മറ്റൊരു മാർഗം ഉണ്ടായിരുന്നു. സമൃദ്ധിയുടെ കാലത്തു് കമ്പനിയുടെയും കൂട്ടവ്യാപാരകമ്പനികളുടെയും ഷെയറുകൾ വിലയ്ക്കു വാങ്ങുവാൻ അനേകം ആളുകൾ മുന്നോട്ടു വന്നു. ഷെയറുകളുടെ വില കൂടി. ഷെയർമാർക്കറ്റിലെ പ്രവർത്തനം തീവ്രമായി. ഷെയറു വാങ്ങാനുള്ള തിരക്കു് വർധിച്ചു. ഊഹക്കച്ചവടക്കാർ ഷെയർമാർക്കറ്റിലെ നായകന്മാരും നിയന്ത്രകന്മാരുമായി. ഷെയറിന്റെ വില കൂടി വന്നതു കൊണ്ടു് വാങ്ങാനുള്ളവരുടെ എണ്ണം പെരുകി. ഡിവിഡൻറു വഴിയുള്ള ലാഭമുണ്ടാക്കലായിരുന്നില്ല അവരുടെ ലക്ഷ്യം. വീണ്ടും കൂടിയ വിലയ്ക്കു ഷെയറുകൾ വിറ്റു് ആദായമെടുക്കാനുള്ള അവസരം ആരും പാഴാ

ക്കിയില്ല. സ്റ്റോക്ക്മാർക്കറ്റിലെ ഊഹക്കച്ചവടം നാൾക്കുനാൾ ബലപ്പെട്ടു വന്നു. കാറു് കൊടുക്കാറായി വളരാൻ അധികസമയം എടുത്തില്ല. വ്യവസായനിലയെന്തെന്നു് ആരും അന്വേഷിച്ചില്ല. 1920–ൽ യു. എസ്. ഏയിൽ സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ ഏകദേശചിത്രമാണിതു്. സ്റ്റോക്ക്മാക്കറ്റായിരുന്നു അന്നത്തെ അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഭ്രാന്തു്.

ഈ ഭ്രാന്തു് പലരെയും അനായാസമായി ഭാഗ്യവാന്മാരും വലിയ സമ്പന്നന്മാരുമാക്കി. മധ്യപശ്ചിമദേശത്തെ കന്നുകാലിവളർത്തുകാരും ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിലെ പ്രൊഫസർമാരും ക്ലാർക്കുമാരും സാഹിത്യകാരന്മാരും കച്ചവടക്കാരും ധനികവൃദ്ധകളും എല്ലാം ഷെയറുകളം വാങ്ങുന്നതിനു് ഷെയർമാക്കറ്റിൽ തള്ളിക്കയറി. എന്താണു് വാങ്ങുന്നതെന്നു് ചിലർക്കു് അറിവുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ പലർക്കും അതറിഞ്ഞു കൂടായിരുന്നു. എല്ലാം ബ്രോക്കർമാരെ വിശ്വസിച്ചു ചെയ്തു. വാങ്ങിയതു് വിറ്റു് വമ്പിച്ച ലാഭം ഉണ്ടാക്കുക എന്ന ചിന്തയേ അവരെ ഗ്രസിച്ചിരുന്നുള്ളു. ആയിരക്കണക്കിനു് ആളുകളം ഒരുമിച്ചു ചൂതുകളി നടത്തുന്ന ഒരു വേദിയായിരുന്നു സ്റ്റോക്ക്മാർക്കറ്റു്. കുറച്ചു ഡോളർ കടം വാങ്ങാനോ സൂക്ഷിക്കാനോ സൗകര്യം കിട്ടിയവരെല്ലാം ഈ ചൂതുകളിയിൽ പങ്കെടുത്തു. ഈ ആവേശം, ഈ അതിഭ്രാന്തു്, അമേരിക്കയെ ആകമാനം അടക്കിഭരിച്ചു.

ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലം അസാധാരണമായിരുന്നു. ഷെയറുകളുടെ വില തീപിടിച്ചു കയറുന്നതു പോലെ ഉയർന്നു. 1929 മാർച്ചിൽ ജനറൽ ഇലക്ട്രിക്കു് കമ്പനിയുടെ സ്റ്റോക്കു് $128\frac{3}{4}$ ആയിരുന്നതു് പതിനെട്ടു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും $394\frac{1}{4}$ ആയി വർധിച്ചു. മറ്റു പല കമ്പനിയുടെ നിലയും ഇതു തന്നെയായിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കു് സ്റ്റോക്കു് എക്സ്ചേഞ്ചിൽ ദിനംപ്രതി 5000000 ഡോളറിന്റെ ബിസിനസ്സു് നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. ലോകത്തിലൊരിടത്തെ സ്റ്റോക്കു്ബ്രോക്കർമാരും ഇതു പോലെ ബിസിനസ്സു് ചെയ്തിരുന്നില്ല. ചില ദിവസത്തെ വിൽപന ദ്രുതതരമായിരിക്കും. വിലസ്ഥിരത തീരെ ഇല്ലായിരുന്നു. വില പെട്ടെന്നു ഇടിഞ്ഞു താഴുമ്പോഴും സംഭ്രാന്തിയുടെ തീ ആളിപ്പടരും. നിമിഷങ്ങൾകൊണ്ടു് സമ്പന്നന്മാർ പാപ്പരാവും. തെരുവാധാരമായ ഷെയർഹോൾഡർമാരും ഉണ്ടായെന്നു വരും. ഈ ഭാഗ്യവിപര്യയങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായിട്ടും വ്യാപാരം മുന്നോട്ടു തന്നെ നീങ്ങി. സമൃദ്ധി അന്തമില്ലാത്തതാണെന്നു് വിശ്വസിക്കുവാൻ ഈ പ്രവണതകളം അമേരിക്കക്കാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ബിസിനസ്സിന്റെ സമൃദ്ധി അളക്കുവാൻ അമേരിക്ക ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന മാപിനിയായിരുന്നു സ്റ്റോക്കു്മാർക്കറ്റു്.

തകർച്ചയും മാന്ദ്യവും

ഹെർബർട്ടു് ഹൂവർ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതു് 1929 മാർച്ചിലാണു്. ആറു മാസത്തിനു ശേഷം സ്റ്റോക്കു്മാർക്കറ്റു് അതിന്റെ വിലനിരക്കിന്റെ ഉച്ചകോടിയിലെത്തി. തുടർന്നു് വലിയ തകർച്ച അനുഭവപ്പെട്ടു. വില പെട്ടെന്നിടിഞ്ഞു

തുടങ്ങി. പക്ഷേ വീണ്ടും പഴയ നിലയിലേയ്ക്കില്ലെങ്കിലും വിലനിരക്ക് അല്പം വർധിച്ചു. എല്ലാവർക്കും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസമായി. എന്നാൽ ഒക്ടോബർ 24–ാം തീയതി ഒരു ഭയങ്കരദിവസമായിരുന്നു. 13000000 ഷെയറുകളുടെ വിൽപന അന്നു നടന്നു. സ്റ്റോക്ക്മാർക്കറ്റിന്റെ അടിപ്പലക തന്നെ അന്നു തകർന്നു. ആയിരക്കണക്കിനാളുകളും നിസ്വരിൽ നിസ്വരായിത്തീർന്നു. വിലക്കയറ്റക്കാലത്തെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം നശിച്ചു. ജനങ്ങളുടെ ആത്മവിശ്വാസം ഉലഞ്ഞു.

ഈ പതനത്തിന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള കാരണം അസംഖ്യം ആളുകളും കടം വാങ്ങിയ പണവുമായി ഊഹക്കച്ചവടത്തിലേർപ്പെട്ട എന്നുള്ളതാണ്. വിലനിരക്കിൽ 'പോയിന്റു'കളും കയറും തോറും ഷെയറുടമകളും ഭാഗ്യവാന്മാരാകുന്നതുപോലെ പോയിന്റുകളും താഴുമ്പോൾ ഉടമകളും പിച്ചതെണ്ടികളായിത്തീരുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വിലയിടിഞ്ഞു തുടങ്ങിയപ്പോൾ, കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ഷെയറുകളും മുഴുവൻ കിട്ടുന്ന വിലയ്ക്കു വിൽക്കാനുള്ള വെമ്പലായി. ഇതു് ആളുകളുടെ വിശ്വാസം നശിപ്പിക്കുന്നു. 1929–ന്റെ മധ്യത്തിൽ സംഭവിച്ചതു് ഇതാണ്. വിലക്കുറവു് ഏറ്റവും താഴത്തെ പോയിന്റിൽ എത്തിയതു് 1932 ജൂണിലായിരുന്നു.

ഈ സ്റ്റോക്ക്മാർക്കറ്റിന്റെ തകർച്ച മൊത്തവിൽപനയും ഊഹക്കച്ചവടവും നിമിത്തം ഉണ്ടായതല്ല. അഗാധമായ ഹേതുക്കൾ വേറെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വ്യാവസായികവും വ്യാപാരപരവുമായ ഒരു വിപൽസന്ധിയിലേക്കു് യു. എസ്. ഏ. ത്വരിതമായി നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. 14000000 പേർ തൊഴിൽരഹിതരായിത്തീരുന്ന സാഹചര്യം അമേരിക്കൻ ജനത മുന്നിൽ കണ്ടു. ഈ ദുർഘടസന്ധിക്കു പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ പ്രധാനമായവ താഴെ സൂചിപ്പിക്കാം. അമേരിക്കൻ ബിസിനസ്സിന്റെ ഭരണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന സ്വകാര്യഉടമസംപ്രദായത്തിൽ മൗലികമായ ഏതോ കുറവുകളുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു് ഏതായാലും വ്യക്തമാണ്.

ഒന്നാമതു്, ഈ സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം അമേരിക്കയെ മാത്രമല്ല, ബ്രിട്ടനെയും യൂറോപ്പിനെയും ലോകത്തെയാകെത്തന്നെയും ബാധിച്ച ഒരു കെടുതിയായിരുന്നു. യുദ്ധം നിമിത്തമുണ്ടായ അവ്യവസ്ഥയും അസ്വസ്ഥതയും അമേരിക്കയിലേയ്ക്കു പടർന്നു കയറിയതു് അൽപം താമസിച്ചായിരുന്നു എന്നതാണ് സത്യം.

രണ്ടാമതു്, സമൃദ്ധിയുടെ കാലത്തു് അമിതമായ ലാഭം കിട്ടിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അമേരിക്കൻ ഉൽപാദകർ ആവശ്യത്തിലധികം സാധനങ്ങൾ അവരുടെ ഫാക്ടറികളിൽ നിർമിച്ചു. അമിതോൽപാദനം പിന്നീടു് പരിമിതപ്പെടുത്തുവാൻ അവർ നിർബന്ധിതരായി. ഇതിന്റെ ഫലമായി തൊഴിലാളികളെ പിരിച്ചുവിടേണ്ടി വന്നു. തൊഴിലില്ലാതെ വന്നവർക്കു് ചെലവാക്കാൻ പണമില്ലാതെ ആയി. സാധനങ്ങൾ അതു കൊണ്ടു കെട്ടിക്കിടന്നു. അതു കൊണ്ടു് പിന്നെയും ഉൽപാദനം പരിമിതപ്പെടുത്തി. തൽഫലമായി തൊഴിലാളികളെ വീണ്ടും പി

രിച്ചു വിടേണ്ടി വന്നു. ഈ വിഷമചക്രത്തിന്റെ തിരിയൽ തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം ഈ വിധം രൂക്ഷതരമായി വന്നു.

മൂന്നാമതു്, കമ്പനികളിൽ നിന്നുണ്ടായ ലാഭത്തിന്റെ പ്രയോജനം ജനസമുദായത്തിലെ ഒരു പിടി ആളുകൾക്കു മാത്രമേ (0.3 ശതമാനം ജനങ്ങൾ) ലഭിച്ചിരുന്നുള്ളു. ഈ 0.3 ശതമാനം ജനങ്ങൾക്കു് വാങ്ങാവുന്ന സാധനങ്ങൾക്കു് ഒരു പരിമിതി ഉണ്ടായിരുന്നു. നേരെ മറിച്ചു് ആകെയുള്ള ലാഭം കുറെക്കൂടി നീതിപൂർവകമായി വിതരണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ, ഉൽപാദകരുടെ സാധനങ്ങൾ ഒരു നല്ല അളവിൽ വിറ്റഴിയുമായിരുന്നു. അതിനു സൗകര്യമില്ലാതെ വന്നപ്പോൾ വ്യവസായങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള ലാഭശതമാനം കുറഞ്ഞു. ഇതിന്റെ പ്രത്യാഘാതം അമേരിക്കൻ വ്യവസായങ്ങളിൽ 1929 മുതൽ അനുഭവപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. അമേരിക്കൻ ജനത എന്നു പറയുന്ന ആഭ്യന്തരകമ്പോളത്തിനു് ഫാക്ടറികളിൽ നിന്നും പ്രവഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന സാധനങ്ങൾ തന്നെ ഉൾക്കൊള്ളുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. സമൃദ്ധിയുടെ കാലത്തു് കർഷകരുടെ സ്ഥിതി മെച്ചപ്പെട്ടില്ല. സ്വദേശമാർക്കറ്റുകൾ കർഷകരെ ആശ്രയിച്ചാണു് നിലനിന്നിരുന്നതു്. പട്ടിണി കൊണ്ടു് പരുങ്ങലിലായ കർഷകർക്കു് മാർക്കറ്റുകളിലേക്കു് പോവാൻ കഴിയാത്ത ഒരു അവസ്ഥ വന്നു ചേർന്നു.

നാലാമതു്, അമേരിക്കയുടെ വിദേശവാണിജ്യം നിശ്ചലമായി വരികയായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ ടാരിഫ് നിയമമായിരുന്നു അതിനു് ഒരു കാരണം. വിദേശത്തു നിന്നും വിൽപനയ്ക്കു കൊണ്ടു വന്ന സാധനങ്ങൾക്കു് നിയമം കൊണ്ടു് അമേരിക്ക ഒരു മതിൽ കെട്ടിയപ്പോൾ, അമേരിക്കൻ സാധനങ്ങൾക്കു് എതിരെ പ്രതികാരനടപടികളും എടുക്കുവാൻ ആ രാജ്യങ്ങളും മടിച്ചില്ല. 1930—ൽ കോൺഗ്രസ്സു് മറെറാരു നിയമം കൊണ്ടു് ടാരിഫ് നിരക്കു് പിന്നെയും കൂട്ടി. പ്രതികാരനടപടികളും കൂടുതൽ കർക്കശമായി. രാജ്യാന്തരങ്ങളിൽ അമേരിക്കൻ സാധനങ്ങളുടെ വിൽപന പിന്നെയും കുറഞ്ഞു.

അഞ്ചാമതു്, സ്റ്റോക്കു്മാർക്കറ്റിലെ ഊഹക്കച്ചവടത്തിന്റെ വർധനം ഓവിയുമായുള്ള ചൂതുകളിയുടെ ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രമായിരുന്നു. വൻകിടവ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളും സ്വകാര്യഉടമകളും വിപുലമായ തോതിൽ കടബാധ്യതയിൽ മുങ്ങിയിരുന്നതും തവണവ്യവസ്ഥയിൽ ചരക്കുകൾ വാങ്ങാനുള്ള പ്രവണത ആളുകളുടെ ഇടയിൽ വർധിച്ചു വന്നതും മറ്റു രണ്ടുദാഹരണങ്ങളാണു്. സമൃദ്ധിയുടെ വൽസരങ്ങൾ അവസാനിക്കാൻ പോകുന്നില്ല എന്നായിരുന്നു അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരുടെ വിചാരം. പക്ഷേ, കാറ്റു മാറി അടിച്ചതു് പെട്ടെന്നായിരുന്നു. സമൃദ്ധിക്ഷയം സംഭവിച്ചതോടെ ഋണസംവിധാനം ഒന്നായി തകർന്നു താഴെ വീണു. കമ്പനികൾ പാപ്പരായി. ഷെയർഹോൾഡർമാർ തെരുവാധാരമായി. തവണവ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചു് വാങ്ങിയിരുന്ന വീട്ടുകളും മോട്ടോർകാറുകളും കാർപ്പെറ്റും ശ്രുചീകരണയന്ത്രങ്ങളും വയർലെസ് സെറ്റുകളും വീട്ടുസാമാനങ്ങളും എ

ല്ലാം ബാക്കി തവണയ്ക്കു പണം കൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ കടബാധ്യതയുടെ ചങ്ങലയിൽ ബന്ധിച്ചു കിടന്നു.

അവസാനമായി, സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തെ രൂക്ഷതരമാക്കിയ മറ്റു ബാഹ്യകാരണങ്ങളും ഉണ്ടായി. ജനസംഖ്യ പിന്നെയും വർധിച്ചു വരികയായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ വർധനവും മന്ദഗതിയിലുള്ളതായിരുന്നു. അതിത്തിയുടെ രേഖ അസ്തംഗതമായപ്പോഴേ അമേരിക്കൻ ജനത പശ്ചിമമുഖമായുള്ള പ്രയാണം അവസാനിപ്പിച്ചു. തകർച്ച വന്നതോടെ അവരുടെ അവശേഷിച്ച സ്വപ്നങ്ങളും തകർന്നു.

1929–ൽ ആരംഭിച്ച സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം ഹൂവറിന്റെ ഭരണത്തിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള ഗതിക്കൊപ്പം അത്യന്തം രൂക്ഷമായിത്തീർന്നു. തൊഴിലില്ലായ്മ ആയിരുന്നു അതിന്റെ പ്രത്യക്ഷലക്ഷണം. അതിന്റെ ഭീകരമായ ഫലവും തൊഴിലില്ലായ്മ തന്നെ ആയിരുന്നു. 1930–ൽ തൊഴിലില്ലാത്തവരുടെ എണ്ണം 3000000 ആയിരുന്നതു് 1933–ൽ 14000000 ആയി വർധിച്ചു. 1929–ൽ ഉൽപാദിപ്പിച്ചതിന്റെ പകുതി സാധനങ്ങളും അമേരിക്കൻ ഫാക്ടറികളും 1933–ൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കുകയുണ്ടായില്ല. അതിലും കഷ്ടമായിരുന്നു രാജ്യാന്തരവ്യാപാരത്തിന്റെ സ്ഥിതി. രൂക്ഷമായ ഒരു വ്യാപാരസായികപ്രതിസന്ധിയുടെ നഗ്നമായ രേഖയാണു് ഈ കണക്കുകളും. ഇതിന്റെ പിന്നിൽ അമേരിക്കൻ സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തിന്റെ അതിദാരുണമായ കഥയാണു് ഉള്ളതു്. പ്രവർത്തനരഹിതമായി കിടക്കുന്ന മില്ലുകളും ഫാക്ടറികളും ഖനികളും അടച്ചു പൂട്ടപ്പെട്ട ബാങ്കുകളും സുഖസമൃദ്ധിയിൽ നിന്നു കൊടിയ ദാരിദ്ര്യത്തിൽ വീണു പിടയുന്ന കുടുംബങ്ങളും ആ കഥയുടെ കറുത്ത അധ്യായങ്ങളാണു്. ഇതെല്ലാം സംഭവിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു്, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ വ്യാവസായികരാഷ്ട്രത്തിൽ, ഭൗതിക പരിഷ്ക്കാരം ഉച്ചകോടിയിലെത്തിയ ഒരു രാജ്യത്തിൽ, സമൃദ്ധിയിൽ നിന്നു സമൃദ്ധിയിലേക്കു് കുതിച്ചു പോകുമെന്നു് പ്രത്യാശ നൽകിയ ഒരു മഹാജനപദത്തിൽ ആയിരുന്നു എന്നു കൂടി ഓർക്കുമ്പോഴാണു് ഇതിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലാകുന്നതു്.

ഗവണ്മെൻറും സാമ്പത്തികമാന്ദ്യവും

ഈ ഭീകരപ്രശ്നമാണു് ഹൂവറിനു് അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നതു്. ഈ മാന്ദ്യത്തിന്റെ സകല കുറ്റവും ഗവണ്മെൻറിന്റെ ചുമലിലേക്കു തന്നെ, അനിവാര്യമായും വന്നു വീണു. മറ്റനേകം അമേരിക്കക്കാരെപ്പോലെ ഇതു് അധികകാലം നീണ്ടു നിൽക്കുകയില്ല എന്നു് ഹൂവറും വിചാരിച്ചു. മോചനം ദർശനീയമായ ദൂരത്തിലായെന്നു് ട്രഷറി സെക്രട്ടറി മെല്ലോൺ 1930–തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. വ്യാപാരസംബന്ധമായ പ്രവർത്തനങ്ങളും വസന്തകാലത്തോടെ പുനരാരംഭിക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷ. എതായാലും പ്രതിസന്ധിഘട്ടം കടന്നു കയറി കഴിഞ്ഞു എന്നു വരെ ഹൂവറും പരസ്യമാ

യി പറഞ്ഞു. പക്ഷേ അനുഭവം നേരെ മറിച്ചായിരുന്നു. പരുക്കനായ വ്യക്തിത്വത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നും വ്യതിചലിക്കാൻ ഹൂവർ തയ്യാറില്ലായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ ജനത അവരുടെ നിശ്ചയദാർഢ്യം കൊണ്ടു് ഈ വൈതരണിയിൽ നിന്നും സ്വയം വിമോചിതരാവുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. മോചനത്തിനും സമാശ്വാസത്തിനുമായി ദൂരവ്യാപകവും വിപ്ലവകരവുമായ പദ്ധതികളൊന്നും ആവിഷ്കരിച്ചു് അവതരിപ്പിക്കണ്ട ആവശ്യമുണ്ടെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് അഭിപ്രായമില്ലായിരുന്നു. വ്യവസായങ്ങളുടെ മേൽ യാതൊരു ഗവണ്മെൻറുനിയന്ത്രണവും വേണ്ടെന്നു തന്നെ അദ്ദേഹം ശഠിച്ചു. ടെന്നസിനദിയിലെ അണക്കെട്ടുകളിൽ നിന്നും ഉൽപാദിപ്പിച്ച വൈദ്യുതശക്തി വിൽക്കുന്നതിനു് ഗവണ്മെൻറിനു് അധികാരം നൽകുന്ന ഒരു ബിൽ അദ്ദേഹം വീറോടെ ചെയ്തു. വ്യക്തികളുടെ സ്വാശ്രയശീലത്തെയും ആത്മശക്തിയെയും ഇത്തരം നടപടികളും ദുർബലമാക്കുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. സ്വാശ്രയശീലവും ആത്മശക്തിയും വളർത്തുന്നതിനു് ഗവണ്മെൻറു് പലതും വിജയകരമായി ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും ഇനിയും ആ കർമപദ്ധതി തന്നെ തുടരണമെന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ഈ അഭിപ്രായത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉറച്ചു നിന്നു. വളരെയേറെ അമേരിക്കൻ പൗരന്മാർ അദ്ദേഹത്തോടു് ഈ വിഷയത്തിൽ യോജിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതു കൊണ്ടു് ഹൂവറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവണ്മെൻറും മാന്ദ്യത്തിലേയ്ക്കു് രാജ്യം താണതിന്നെതിരായി ഒന്നും ചെയ്തില്ലെന്നർഥമാക്കരുതു്. വ്യക്തികളെ സഹായിക്കുവാനും ഈ പ്രശ്നപരിഹാരത്തിനായി സ്റ്റേറ്റു ഗവണ്മെൻറുകളുടെ നടപടികളെ പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുവാനും ആവുന്നതെല്ലാം ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറു ചെയ്യണമെന്നായിരുന്നു ഹൂവറിന്റെ അഭിപ്രായം. യഥാർഥത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവണ്മെൻറു് കാര്യമായി ചിലതെല്ലാം ചെയ്തു. ശ്രമസാധ്യമായ ഒരു കാര്യമായിരുന്നു അതു്. അതിനു വേണ്ടി ഒരു പദ്ധതി അദ്ദേഹത്തിനു ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കാനില്ലെന്നു വന്നപ്പോഴും പൊതുജനം അദ്ദേഹത്തോടു് അമർഷം കൊണ്ടു. കോൺഗ്രസ്പ്രതിനിധികളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പു് 1930–ൽ നടന്നു. ഡെമോക്രാററിക് കക്ഷിക്കു് ഭൂരിപക്ഷം കിട്ടി. ഹൂവറിന്റെ നിർദേശങ്ങളിൽ പലതിനെയും ഡെമോക്രാററുകളും തടഞ്ഞു നിർത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വാഭാവഗുണങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു തടസ്സമായി നിന്നു. പ്രസിദ്ധീകരണവും പ്രചരണവും അദ്ദേഹത്തിനു തീരെ ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളും പരക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ജനങ്ങളിൽ അതു നിമിത്തം ഒരു ഉൽസാഹവും ഉണ്ടാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. രാഷ്ട്രീയത്തിലുള്ള പരിചയക്കുറവു നിമിത്തം രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരെ സ്വാധീനം ചെയ്യുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചില്ല. വ്യവസായഉടമകളെ വൈറ്റ്ഹൗസിലേക്കു് അദ്ദേഹം ക്ഷണിച്ചു. കോൺഫറൻസുകളും പലതും നടത്തി. തൊഴിലാളികളുടെ ക്ലേശനിരക്കു് വർധിപ്പിക്കുവാനും അവരെ അന്നത്തെ പ്രത്യേകസാഹച

ര്യത്തിൽ ജോലിയിൽ നിന്നും പിരിച്ചു വിടാതിരിക്കുവാനും അദ്ദേഹം പ്രേരണയും പ്രോൽസാഹനവും മുതലുടമകൾക്കു നൽകി. കർഷകർക്ക് വ്യാപകമായ തോതിൽ കടം വായ്പ കൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിർദേശം പുറപ്പെടുവിച്ചു. റികൺസ്ട്രക്ഷൻ ഫിനാൻസ് കോർപ്പറേഷൻ (1936) രൂപവൽക്കരിച്ചു. ബാങ്കുകൾക്കും റെയിൽറോഡുകൾക്കും വ്യവസായങ്ങൾക്കും വേണ്ട ധനസഹായം ചെയ്യുവാനുള്ള ഒരു വഴി അങ്ങനെ ഉണ്ടാക്കി. പാപ്പരത്തത്തിന്റെ വക്കിൽ നിന്ന പല ബാംകുകളും അതോടെ രക്ഷപ്പെട്ടു. സ്വകാര്യമേഖലയിൽ സംഭാവനാസ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ള പദ്ധതിയും ദുരിതാശ്വാസത്തിനു വേണ്ടി നഗരങ്ങളും സ്റ്റേറ്റുകളും സംഘടിപ്പിച്ച പദ്ധതിയും ഫെഡറൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രോൽസാഹനത്തിനു പാത്രമായി. ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ നേരിട്ടുള്ള ചുമതലയിലും ഈദ്ദശസ്ഥാപനങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. 1931—ൽ യുദ്ധക്കടങ്ങൾക്കു" ഒരു മോറൊട്ടോറിയം ഹൂവർഗവണ്മെൻറ് പ്രഖ്യാപിച്ചു. യു. എസ്. ഏ സ്സു കിട്ടാനുണ്ടായിരുന്ന യുദ്ധക്കടത്തുകൾക്ക് പന്ത്രണ്ടു മാസത്തേയ്ക്കു പലിശ ലഭിക്കാതിരുന്നതായിരുന്നു ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിനു കാരണം. ഈ പ്രഖ്യാപനം അമേരിക്കയുടെ സാമ്പത്തികനിലയെ പരോക്ഷമായും ലോകത്തിലെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയെ പ്രത്യക്ഷമായും ഭദ്രതരമാക്കി.

രാജ്യത്തിന്റെ ദുഃസ്ഥിതിക്കു പരിഹാരമുണ്ടാക്കുവാനുള്ള ഹൂവർഗവണ്മെൻറിന്റെ ആത്മാർഥമായ പരിശ്രമങ്ങളായിരുന്നു ഇവയെല്ലാം. പക്ഷേ ഇതു കൊണ്ടൊന്നും വിചാരിച്ച ഫലം ഉണ്ടായില്ല. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തെ കീഴടക്കുവാൻ ഉള്ള വിപ്ലവകരമായ പദ്ധതിയല്ലായിരുന്നു ഇവ എന്നുള്ളതു പരമാർഥമാണ്. അവയെല്ലാം ഹൂവറിന്റെ പിൻഗാമിയിൽ നിന്നും യു. എസ്. ഏ സ്സു ലഭിച്ചു.

22

ഐക്യനാട്ട്-രണ്ട് ലോക മഹായുദ്ധങ്ങൾക്കിടയിൽ

രണ്ടു ലോകമഹായുദ്ധങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ അമേരിക്കൻ സാമൂഹ്യജീവിതം ത്വരിതമായ പരിവർത്തനത്തിനു വിധേയമായി. പ്രധാനമായ പരിവർത്തനങ്ങളും അവയുടെ കാരണങ്ങളും ഈ അധ്യായത്തിൽ അൽപം വിശദമായിത്തന്നെ വിവരിക്കുന്നതാണ്. അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിലെ ചില പ്രത്യേകസ്വഭാവങ്ങളും ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളെ ഹഠാദാകർഷിച്ചിരുന്നു. അവയ്ക്കു പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ടായിരിക്കും വിഷയത്തിന്റെ പ്രതിപാദനം. മദ്യനിരോധനവും കൊള്ളമനോഭാവത്തിന്റെ ഉദയവും, സംസാരിക്കുന്ന ചലച്ചിത്രം, സി. ഐ. ഓ (C. I. O.) എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്ന അമേരിക്കയിലെ പുതിയ ട്രേഡുയൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ച, കുക്കു്സ് ക്ലാനിന്റെ പുനരുദ്ധാരണം തുടങ്ങിയവയാണ് അതിന്റെ വിവിധ വശങ്ങൾ. യു. എസ്. എ യെ പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈ വിവിധ പ്രത്യേകതകളാണ് ലോകത്തിന്റെ ഇതരഭാഗത്തെ ജനങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ഉയർന്നു വരുന്നത്. പ്രസിഡന്റു ക്ലീവ്ലാന്റിനേക്കാൾ കൊള്ളത്തലവനായ ആൽ കാപ്പോണിനെയാണ് കൂടുതലാളുകളും കേട്ടിരുന്നത് എന്നു പറയുന്നതു പൂർണമായും ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. എന്നാൽ ക്ലീവ്ലാന്റിനേക്കാൾ പ്രശസ്തൻ ചാർലി ചാപ്ലിനാണെന്നുള്ളതു് അക്ഷരംപ്രതി സത്യവുമാണ്. മാനവരാശി യു. എസ്. എ യെ അറിഞ്ഞതു് ക്ലീവ്ലാന്റായും അവിടത്തെ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരിലൂടെ അല്ല; ചലച്ചിത്രങ്ങളിലൂടെയും കൊള്ളസംഘങ്ങളിലൂടെയും കായികാഭ്യാസികളിലൂടെയും ആയിരുന്നു. കോൺഗ്രസ്സിലെ വാദപ്രതിവാദങ്ങളേക്കാൾ ഹെൻറി ഫോർഡിന്റെ കാറുകളുടെ പുതിയ മോഡലിനെയോ 220 കുതിരശക്തിയുള്ള ഒരു മോണോപ്ലെയിനിൽ ചാൾസ് എ. ലിൻഡ്ബെർഗ് അറ്റ്ലാന്റിക്കിനെ മുറിച്ചു് ഒറ്റയ്ക്കു പറന്നതിനെയോ 1936-ലെ ഒളിമ്പിക് മൽസരത്തിൽ ജെസ്സി ഓവൻസ് എന്ന നീഗ്രോ നേടിയ വിജയത്തെയോ പറ്റി അറിയുന്നതിനായിരുന്നു ജനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ താൽപര്യം. ഇതിൽ അതിശയിക്കാനൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ ഇതു് യു. എസ്. എ യെ പറ്റിയുള്ള ഏകപക്ഷീയമായ ചിത്രമേ ലോകത്തിനു നൽകുന്നുള്ളു. അതു കാണുന്നതിനുള്ള അവസരമേ അവർ ലോകത്തിലെ ഇതരരാജ്യങ്ങൾക്കു നൽകിയുള്ളൂ. തങ്ങളെക്കുറിച്ചു തന്നെ പ്രചരണം നടത്താനുള്ള, പ്രത്യേകിച്ചും ച

ലച്ചിത്രങ്ങളിലൂടെ, അമേരിക്കക്കാരുടെ സാമർത്ഥ്യം ഈ ചിത്രം ജനഹൃദയങ്ങളിൽ കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ പതിയുന്നതിനു സഹായിച്ചു.

മദ്യനിരോധനവും കൂട്ടായ്മക്കവർച്ചസംഘവും

1919—ൽ ഭരണഘടനയുടെ പതിനെട്ടാം ഭേദഗതി പാസ്സായപ്പോൾ സമചിത്തതയുടെയും സമാധാനത്തിന്റെയും ഒരു പുതിയ യുഗത്തിന്റെ അരുണോദയമായി എന്ന് അനേകം അമേരിക്കക്കാർ സമാശ്വസിച്ചു. ഭേദഗതി അനുസരിച്ച് മദ്യവർജനം നടപ്പിലാക്കുക ശ്രമസാധ്യമായ കാര്യമായിരുന്നില്ല. ഉൽകൃഷ്ടമായ ഈ പരീക്ഷണത്തിന്റെ പരിണതഫലം ക്രിമിനൽകുറ്റങ്ങളുടെ ക്രമാതീതമായ വർധനമായിരിക്കുമെന്നും ആരും പ്രതീക്ഷിച്ചില്ല. രാജ്യം ആദർശത്തിന്റെയും ത്യാഗത്തിന്റെയും പാതയിൽ കൂടി സഞ്ചരിച്ച യുദ്ധകാലത്താണ് ഈ ഭേദഗതി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ടതു്. ബിയറും വിസ്കിയും മറ്റു മദ്യങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കുന്ന പക്ഷം അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ കാര്യക്ഷമത പതിന്മടങ്ങു വർധിക്കുമെന്നും ആയതു് യുദ്ധങ്ങളെ പ്രത്യക്ഷമായും സഹായിക്കുമെന്നും ആയിരുന്നു പരക്കെയുള്ള വിശ്വാസം. യുദ്ധം അവസാനിച്ചതോടെ ഈ മാനസികഭാവവും അപ്രത്യക്ഷമായി. മദ്യവർജനത്തിന്റെ വിഷമതകരം അമേരിക്കൻ പൗരന്മാർ ഒന്നൊന്നായി അനുഭവിച്ചു തുടങ്ങി.

മദ്യപാനികളെയും മദ്യം ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നവരെയും ശിക്ഷിക്കുന്നതിനു പ്രായോഗികമായ പല തടസ്സങ്ങളും ഉണ്ടായി. അമേരിക്കയുടെ അതിർത്തിയായ കടൽത്തീരത്തിന്റെ ദൈർഘ്യം 18000 മൈലാണ്. ഈ കടൽത്തീരത്തിന്റെ ഒഴിഞ്ഞ ഏതൊരു ഭാഗത്തും വ്യാജമദ്യം ഇറക്കുന്നതിനും കടൽവഴി മെക്സിക്കോയിലെയോ ക്യാനഡയിലെയോ അതിർത്തിപ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് അയക്കുന്നതിനും യാതൊരു വിഷമവുമില്ലായിരുന്നു. ഒരു വ്യക്തിക്കു തന്റെ സെല്ലാറുകളിൽ (Cellar) വച്ചു രഹസ്യമായി മദ്യം വാറ്റുവാനും അതു പോലെ തന്നെ വൻകിട 'ഡിസ്റ്റിലറികളും' പ്രവർത്തിപ്പിക്കുന്നതിനും തടസ്സങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതിനും പുറമെ വ്യാവസായികാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയും മറ്റും ഡിസ്റ്റിലറികൾ പ്രവർത്തിപ്പിക്കേണ്ടി വന്നു. അതിൽ നിന്നും വില്പനക്കായി നല്ല ഒരു ഭാഗം പുറത്തേയ്ക്കു പോയിക്കൊണ്ടിരുന്നു. നിയമത്തിന്റെ പിടിയിൽ നിന്നു ഒഴിഞ്ഞു മാറുന്നതിനു സ്വീകരിച്ചിരുന്ന രഹസ്യമായ ഉപായങ്ങളെന്തെല്ലാമെന്നു കണ്ടുപിടിക്കുവാനുള്ള മെഷിനറി ശക്തമല്ലായിരുന്നു. അതിനാവശ്യമുള്ളിടത്തോളം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമില്ലായിരുന്നു. ഉള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് മതിയായ ശമ്പളം നൽകി വന്നില്ല. അതു കൊണ്ട് കൈക്കൂലി കൊടുത്തു് അവരെ വശത്താക്കാൻ പ്രയാസമില്ലായിരുന്നു മദ്യപാനം ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടി മനഃപൂർവം നിയമം ലംഘിക്കുന്നവരുടെ സംഖ്യയും കുറവല്ലായിരുന്നു. മദ്യനിരോധനത്തെ ആദ്യകാലം മുതൽ എതിർത്തു വന്നവരുണ്ട്. അതേ സമയം മദ്യപാനം സ്വന്തം നിലയിൽ നിർത്താതെ, അന്യരെ അതിൽ നിന്നു വിരമിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചവരുടെ സംഖ്യ വളരെ കൂടുതലായിരു

ന്നു താനും. പാരമ്പര്യമായി നിയമപാലനത്തിൽ ശ്രദ്ധയുള്ളവരല്ലായിരുന്നു അമേരിക്കക്കാർ. പൂർവികർ അന്നത്തെ നിയമങ്ങളെല്ലാം ലംഘിച്ചു കൊണ്ടാണല്ലോ അധിനിവേശം ഉറപ്പിച്ചതു്. ആ നിയമലംഘനവാസനയ്ക്കു മദ്യനിരോധനനിയമം പ്രോൽസാഹനം നൽകിയതേയുള്ളൂ.

ഈ പ്രവണതയുടെ പ്രത്യക്ഷഫലം ഭയങ്കരമായിരുന്നു. നിയമം ലംഘിക്കുന്നതിനു് ഒരു ഗണ്യമായ ന്യൂനപക്ഷം തയ്യാറായി മുന്നോട്ടു വരുമ്പോൾ ഏതെങ്കിലും നിയമം വിജയകരമായി നടപ്പാക്കുന്നതു് പല പ്രയാസങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുമല്ലോ. വ്യാജവാറ്റും വിൽപനയും വമ്പിച്ച തോതിൽ നടന്നു. വ്യാജമദ്യത്തിന്റെ ഇറക്കുമതി അതിലും വിപുലമായിരുന്നു. ഇതു് ഒരു വലിയ വ്യവസായം ആയി വളർന്നു എന്നുള്ളതാണു് സത്യം. റം എന്ന മദ്യം വാറ്റിയിരുന്നവർ കടൽത്തീരപ്രദേശങ്ങളെ അവരുടെ സങ്കേതങ്ങളാക്കി. അതിവേഗം പായുന്ന ബോട്ടുകളിൽ അവരുടെ സങ്കേതങ്ങളിൽ കൊണ്ടു വന്നു് ഇറക്കും. ബിയർ തുടങ്ങിയവ ലോറികളിൽ കയറ്റി നിയമം ലംഘിച്ചു പരസ്യമായി തെരുവീഥികളിലൂടെ രാജ്യത്തിനുള്ളിലേയ്ക്കു് കൊണ്ടു പോയിരുന്നു. മദ്യം ഗ്യാലൻ കണക്കിനാണു് വർഷം തോറും കള്ളഡിസ്റ്റിലറികളിൽ നിന്നും ഉൽപാദിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു്. വ്യാവസായികാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടി നിർമിച്ചിരുന്ന ആൽക്കഹോളിൽ ഒരു നല്ല ഭാഗം പാനയോഗ്യമാക്കി മാറ്റിയും വിൽപന നടത്തി വന്നു. കള്ളവാറ്റു് ഒരു കുടിൽവ്യവസായമായി വളർന്നു. പട്ടണങ്ങളിൽ മദ്യവിൽപനശാലകളും എണ്ണമില്ലാതെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ന്യൂയോർക്കു് തുടങ്ങിയ വൻനഗരങ്ങളിലെ ജനങ്ങളും പ്രകൃത്യാ മദ്യപാനപ്രിയരായിരുന്നു. നിരോധനനിയമം നിലവിലുള്ളതായിപ്പോലും അവർ വിചാരിച്ചില്ല. നിരോധിക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നതുകൊണ്ടു് മദ്യപാനം ചെയ്യുക ഒരു ഫാഷനായിത്തീർന്നു. മദ്യനിരോധനനിയമം നടപ്പിലാക്കുന്നതിനു് വർഷം തോറും 10000000 ഡോളർ യു. എസ്സ്. ഗവണ്മെന്റു് ചെലവാക്കി. വർഷം തോറും ശരാശരി 50000 പേരുടെ പേരിൽ മദ്യനിരോധനനിയമം ലംഘിച്ചതിനു് കേസ്സു് എടുക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടും മദ്യപാനവും കള്ളവാറ്റും മദ്യവിൽപനയും അഭൂതപൂർവമായി വർധിച്ചു വന്നതേയുള്ളൂ.

ഈ പരാജയം ഗൗരവാവഹമായ ഫലങ്ങളാണു് ഉണ്ടാക്കിയതു്. കുറ്റങ്ങളും, പ്രത്യേകിച്ചു് അക്രമപരമായ കുറ്റങ്ങളും എവിടെയും വർധിച്ചു. വ്യാജമദ്യനിർമാണം വൻതോതിലായതോടെ അതിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നവരുടെ ഇടയിൽ തന്നെ മത്സരം ഉണ്ടായി. മറ്റു വ്യവസായങ്ങളേക്കാളും അമിതമായ ആദായമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തിരുന്ന വ്യവസായമായിരുന്നല്ലോ ഇതു്. മറ്റു് വ്യവസായങ്ങളിലെ തർക്കം കോടതി മുഖാന്തരം തീരുമാനിക്കപ്പെടുമായിരുന്നു. ഈ വ്യവസായമൽസരവും അതിൽ നിന്നുണ്ടായ കേസ്സുകളും നിയമവിരുദ്ധമായിരുന്നു. കോടതിയുടെ പരിധിയിലേയ്ക്കു് ഈ വ്യവസായമൽസരക്കേസുകളും വന്നില്ല. സ്വന്തം നില ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു് ഈ വ്യാജവ്യവസായികളും മറ്റു മാർഗങ്ങളും അവലംബി

ച്ചു. എതിരാളികളെ നശിപ്പിക്കുവാൻ അവർ സംഘടിതമായി അക്രമം തന്നെ പ്രയോഗിച്ചു. 'റം'വ്യാപാരികളും ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ ഏജൻറുമാരും തമ്മിൽ ചെറിയ തോതിൽ തുടർന്ന യുദ്ധം തന്നെ പലയിടത്തും നടന്നു. മദ്യലോറികളും സായുധരായ റൗഡികളുടെ സംരക്ഷണയിൽ തെരുവുകളിലൂടെ പാഞ്ഞു പോകുന്നതു് സാധാരണസംഭവമായി. വ്യാജവാറ്റും വിൽപനയും നിയമവിരുദ്ധമായിരുന്നതു കൊണ്ടു് ക്രിമിനൽക്കുറ്റം ചെയ്യുന്നവർ സ്വാഭാവികമായും അങ്ങോട്ടാകർഷിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ കൂട്ടായ്മക്കൊള്ളസംഘം അമേരിക്കൻ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ ഒരു ഘടകമായിത്തീർന്നു. ക്രിമിനിൽ കുറ്റങ്ങളുടെ വർധനവിനു മദ്യനിരോധനം മാത്രമല്ലായിരുന്നു കാരണം. യുദ്ധത്തിന്റെ അവശേഷിതഫലം സാർവത്രികമായ അസ്വസ്ഥതയായിരുന്നു. ധനികരും ദരിദ്രരും തമ്മിലുള്ള അന്തരം വിപുലമായിത്തീർന്നിരുന്നു. സാഹസികന്മാർക്കു് അഭയം നൽകുവാൻ പുതിയ അതിർത്തിദേശങ്ങളും ഇല്ലാതെ വന്നു. പുതിയ കണ്ടുപിടുത്തങ്ങളും, വിശേഷിച്ചും ആട്ടൊമൊബയിലുകളും യന്ത്രത്തോക്കുകളും, കൂട്ടായ്മക്കവർച്ചക്കാരുടെ പ്രവർത്തനത്തെ ഊർജിതപ്പെടുത്തി. ക്രിമിനൽക്കുറ്റക്കാരുടെ സംഖ്യ വിപുലമായിത്തീരുന്നതിനു് ഈ ഘടകങ്ങളെല്ലാം സഹായകമായിരുന്നു. മദ്യനിരോധനവും തജ്ജന്യമായ വ്യാപച്ചാരായനിർമാണവുമായിരുന്നു ഈ ഘടകങ്ങളിൽ അതിപ്രധാനം.

കൂട്ടായ്മക്കൊള്ളയുടെ ഭീകരതയ്ക്കു് ആൽ കേപ്പോണിന്റെയും കവർച്ചയുടെ കേന്ദ്രമായ ചിക്കാഗോ നഗരത്തിന്റെയും കഥകളിൽ നിന്നു് മതിയായ തെളിവുകളും നിരത്താവുന്നതാണു്. അൽഫോൺസു് കേപ്പോൺ സിസിലിയൻ വംശജനായ ഒരു കൊള്ളക്കാരനായിരുന്നു. വളരെക്കാലം അമേരിക്കയിലെ രണ്ടാമത്തെ വലിയ നഗരമായ ചിക്കാഗോയിലെ ഏറ്റവും പ്രബലനായ വ്യക്തിയായിരുന്ന അയാൾ. പല വിധത്തിലും വ്യാജവാറ്റും കൊള്ളക്കച്ചവടവും കൊണ്ടു് കോടിക്കണക്കിനു ഡോളർ സമ്പാദിക്കാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞു. അയാളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ പരസ്യമായി നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. നിയമം ലംഘിക്കുവാൻ അയാൾക്കു് യാതൊരു സങ്കോചവുമില്ലായിരുന്നു. നിയമസംരക്ഷണത്തിനേർപ്പെടുത്തിയിരുന്നവരെ അയാൾ പണം കൊടുത്തു് പാട്ടിലാക്കിയ സന്ദർഭങ്ങളും കുറവല്ലായിരുന്നു. ചിക്കാഗോയിലെ സിറ്റി ഗവണ്മെൻറു്—അവിടത്തെ കൂപ്രസിദ്ധനായ മേയർ തോംസൺ മുതൽ കീഴ്ക്കിടയിലുള്ള പോലീസുകാരൻ വരെ—അഴിമതിയിലും കൈക്കൂലിയിലും ആണ്ടുമുങ്ങിക്കഴിയുകയായിരുന്നു. കേപ്പോണിനെ തടസ്സം ചെയ്യുന്നവരെ അയാൾ വെടിയുണ്ടക്കു് ഇരയാക്കിയിരുന്നു. എതിർക്കുന്നവരുടെ നേരെ വെടിയുണ്ട വർഷിച്ചു കൊണ്ടു് മുൻ വാതിലുകളിൽ കൂടി അയാളും അനുയായികളും കവർച്ചയ്ക്കായി വീടുകളിൽ കയറിയിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ എതിർക്കുന്നവരെ കാറുകളിൽ പിടിച്ചു കെട്ടിയിട്ടു് ഏകാന്തമായ സ്ഥലങ്ങളിൽ കൊണ്ടുപോയി കൊല്ലും. ഒരു ദിവസം, പകൽവെളിച്ചത്തിൽ ചിക്കാഗോയിലെ അയാളുടെ താവളത്തിന്റെ പ്രധാനകേന്ദ്രത്തിൽ ഒരു എതിർകവർച്ചസംഘം അനേകം കാറുകളിലായി ചെന്നു് യന്ത്രത്തോക്കുപയോഗിച്ചു് ആക്രമണം നട

ത്തി. മറ്റൊരവസരത്തിൽ, കേപ്പോണിന്റെ പോലീസുവേഷം ധരിച്ച മൂന്നു അനുയായികളും ഏഴു പേരടങ്ങിയ മറ്റൊരു കുപർച്ചസംഘത്തെ അറസ്റ്റു ചെയ്യുകയും ഈ കള്ളപ്പോലീസു് നോക്കി നിൽക്കെ കേപ്പോണിന്റെ മറ്റു രണ്ടനുയായികളും അവരെ വെടിവച്ചു കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. കൊള്ളക്കാരുടെ നിയമമായിരുന്നു ഏറ്റവും ഫലപ്രദമായി ചിക്കാഗോവിൽ നിലനിന്നിരുന്നതു്. മറ്റു നഗരങ്ങളിലെ സ്ഥിതിയും ഭിന്നമായിരുന്നില്ല. മറ്റു വ്യാജവാറ്റുവിദഗ്ധന്മാർക്കു് കേപ്പോണോളം അനുയായികളും ആയുധങ്ങളും വാഹനങ്ങളും ഇല്ലായിരുന്നു എന്ന വ്യത്യാസമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മിയാമിയിൽ ഒരു എസ്റ്റേറ്റു തന്നെ കേപ്പോൺ സംരക്ഷിച്ചിരുന്നു. സ്വന്തം ചൂതുകളികേന്ദ്രങ്ങളും ഡിസ്റ്റിലറികളും കേപ്പോൺ ഭദ്രമായി നടത്തിപ്പോന്നു.

ക്രിമിനൽകുറ്റങ്ങളും വർധിച്ചതിനോടൊപ്പം മദ്യനിരോധനത്തോടുള്ള വിരോധവും ജനസഞ്ചയത്തിനിടയിൽ വർധിച്ചു. 1929–ൽ ഹൂവർ വിക്കർഷാം കമ്മിഷനെ മദ്യനിരോധനനിയമപ്രവർത്തനങ്ങളെ പറ്റിയുള്ള അന്വേഷണത്തിനു നിയോഗിച്ചു. മദ്യനിരോധനനിയമം എങ്ങും നടപ്പിൽ വന്നിട്ടില്ലെന്നും എങ്കിലും നിയമം നിലനിർത്തണമെന്നും അതിന്റെ അന്വേഷണറിപ്പോർട്ടിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം രൂക്ഷതരമായതു് മദ്യപാനികൾക്കു് ഒരു അനുഗ്രഹമായി തീർന്നു. ആദായവും വരവും കുറഞ്ഞു വന്ന സ്റ്റേറ്റുകളും മദ്യത്തിനു് നികുതി വയ്ക്കുന്നതു് അഭികാമ്യമായ നടപടിയായി വിചാരിച്ചു തുടങ്ങി. തൊഴിലില്ലാതെ അസ്വസ്ഥരായിത്തീർന്നവർക്കു് 'ബിയർ' സമാധാനം നൽകുമെന്ന വ്യാമോഹം വർധിച്ചു. 1932–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ തങ്ങളും മദ്യനിരോധനത്തിനു് എതിരാണെന്നു് ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടി ഉച്ചത്തിൽ പ്രഖ്യാപിച്ചു. 1933–ൽ അവരുടെ ഭൂരിപക്ഷബലം കൊണ്ടു് ഭരണഘടനയിലെ 18–ാം ഭേദഗതി റദ്ദു ചെയ്യുന്ന 21–ാം ഭേദഗതി അവർ പാസ്സാക്കി. സ്വന്തം നിയമങ്ങളിൽ മുറുകെ പിടിച്ച ചില സ്റ്റേറ്റുകളിലും മദ്യനിരോധനം നാമമാത്രമായി നിലനിന്നു. എങ്കിലും മദ്യനിരോധനം ഭയങ്കരമായി പരാജയപ്പെട്ട എന്നതിന്റെ പരസ്യമായ സമ്മതമാണു് 21–ാം ഭേദഗതി കൊണ്ടു് യു. എസ്. ഏ പ്രഖ്യാപിച്ചതു്.

മദ്യനിരോധനനിയമം റദ്ദു ചെയ്തതോടു കൂടി വ്യാജവാറ്റിനും വിൽപനയ്ക്കും ഒട്ടൊരു ശമനം വന്നു. ക്രിമിനൽകുറ്റങ്ങളും അൽപം പിന്നെ കുറഞ്ഞു. പൊതുജനങ്ങൾക്കു മദ്യം നൽകി സേവനം നടത്തുക എന്നുള്ള കൊള്ളസംഘത്തിന്റെയും കൊള്ളക്കച്ചവടക്കാരുടെയും പരിപാടിക്കു് അറുതി വന്നു. പൊതുജനാഭിപ്രായം, സുശക്തമായി സാമൂഹ്യവിരുദ്ധന്മാർക്കു് എതിരായി മാറി അടിച്ചു. ജെ. എഡ്ഗാർ ഹൂവറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ക്രിമിനൽ ഇൻവെസ്റ്റിഗേഷൻ ബ്യൂറോ സാമൂഹ്യവിരുദ്ധർക്കെതിരായി അതിശക്തമായ നടപടികളും കൈക്കൊണ്ടു. ആദായനികുതിയിൽ നിന്നു് ഒഴിഞ്ഞു മാറാൻ ശ്രമിച്ചു എന്ന കേസ്സിൽ ആൽ കേപ്പോണിനെ അറസ്റ്റു ചെയ്തു ജയിലിലടച്ചു. എന്നിരുന്നാലും മദ്യനിരോധനം

ക്രിമിനൽകുറ്റങ്ങളുടെ ഒരു അഭിശപ്തപാരമ്പര്യമാണു് അവശേഷിപ്പിച്ചതു്. നിയമങ്ങൾ കൊണ്ടു് അതു് അമർത്തുവാൻ സാധിച്ചില്ല. അക്കാലത്തെ നിയമരാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം ഒരു പ്രത്യേകകുറ്റത്തിലൂടെ അമേരിക്കയിൽ മാത്രം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ആളുകളെ ബലമായി മോഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടു പോകുന്ന ഈ സവിശേഷത മറ്റൊരുടത്തും കേട്ടിരുന്നില്ല. കേണൽ ലിൻഡ്ബർഗിന്റെ ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയതു് കുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഉദാഹരണമാണു്. സാഹസികരായ അനേകം ചെറുപ്പക്കാരെ ഈദൃശദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു് അന്നത്തെ അമേരിക്കൻ സാഹചര്യം പ്രേരിപ്പിച്ചു. ആഭ്യകാലങ്ങളിലായിരുന്നെങ്കിൽ അതതിടങ്ങളിൽ പോയി അഭിമാനകരമായ ജീവിതം നയിക്കുമായിരുന്ന അവർ കൂട്ടായ്മക്കവർച്ചയിൽ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന അമിതമായ ലാഭത്തിലും ആവേശത്തിലും ആകൃഷ്ടരായി. ഉൽകൃഷ്ടമായ ലക്ഷ്യമുള്ള സാമൂഹ്യവും സാമ്പത്തികവുമായ ഒരു വലിയ പരീക്ഷണമാണു് മദ്യനിരോധനം എന്നു ഹെർബർട്ടു് ഹൂവർ ആ പരിഷ്കാരത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ അതിന്റെ പരിണതഫലം ദേശീയമായ വിപത്തായിരുന്നു.

ചലച്ചിത്രം, റേഡിയോ, മോട്ടോർവാഹനങ്ങൾ

കൂട്ടായ്മക്കവർച്ചയെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി അമേരിക്കൻ ജനതയുടെയും ലോകജനതയുടെയും മുൻപിൽ അവതരിപ്പിച്ചതു് ചലച്ചിത്രങ്ങളാണു്. ലോസ്ഏൻജൽസിനു സമീപമുള്ള ഹോളിവുഡ് ആയിരുന്നു ചലച്ചിത്രനിർമാണത്തിന്റെ കേന്ദ്രം. യുദ്ധാനന്തരകാലത്തു് വിപുലമായ തോതിൽ വികസിച്ചു വന്ന ഒരു വ്യവസായമായിരുന്നു ചലച്ചിത്രനിർമാണം. 1920 കാലമായിരുന്നു നിശബ്ദചിത്രങ്ങളുടെ സുവർണകാലം. 1930 ആയതോടെ ശബ്ദചലച്ചിത്രങ്ങളുടെ ആധിപത്യം ആരംഭിച്ചു. കാലക്രമേണ അമേരിക്കൻ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ഒരു അവിഭാജ്യഘടകമായ് ത്തീർന്ന സിനിമ. അമേരിക്കൻ ചലച്ചിത്രനിർമാതാക്കൾ ആകർഷണീയമായ ഈ പുതിയ ചരക്കു് ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലും എത്തിച്ചു. മറ്റു രാജ്യങ്ങൾ ഈ പുതിയ വ്യവസായത്തിനു വേണ്ടി വ്യാപകമായ ശ്രമങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടും 1940—ൽ ലോകത്തിലാകെ നിർമിച്ച ഫിലിമുകളിൽ മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗവും അമേരിക്കയിലാണു് ഉണ്ടാക്കിയതു്. സാധാരണക്കാരനായ ഒരു അമേരിക്കൻ ജീവിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു് ലോകം അറിഞ്ഞതു് ഫിലിമുകളിലൂടെയാണു്. കൂട്ടായ്മക്കവർച്ചക്കാരുടെയും നിശാശാലകളുടെയും പശുപാലബാലന്മാരുടെയും മരംവെട്ടുകാരുടെ താവളങ്ങളുടെയും സ്നേഹഭാജനങ്ങളും ശൃംഗാരമയവുമായ ജീവിതചിത്രങ്ങൾ ലോകജനതയുടെ ശ്രദ്ധയുടെ പാത്രമാക്കിയതു് അമേരിക്കൻ സിനിമയാണു്. ചാർലിചാപ്ലിൻ, ഡഗ്ലാസ്ഫെയർബാങ്കു്സ് വാലന്റിനോ മുതലായവർ നിശബ്ദചലച്ചിത്രങ്ങളിലൂടെയും ഗ്രെറ്റാഗാർബോ, വിൽറോജേഴ്സ്, ഷെർലിടെംപിൾ മുതലായവർ ശബ്ദചലച്ചിത്രങ്ങളിലൂടെയും വിശ്വവിഖ്യാതരായി. 1930 കാലത്തെ ചലച്ചിത്രനിർമാതാക്കൾ ലക്ഷക്കണക്കിനു ഡോളർ

സമ്പാദിച്ചു. ചലച്ചിത്രങ്ങളെ അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തെ ഉൽക്കൃഷ്ടമാക്കിയോ അപകൃഷ്ടമാക്കിയോ എന്നുള്ളതു് വിവാദപ്രശ്നമാണു്. ഫിലിമുകളെ ആദ്യന്തം അവിശ്രദ്ധമാണെന്നും കുറ്റം ചെയ്യുന്നതിനും അസാന്മാർഗിക ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനും ഉള്ള നിരന്തരപ്രേരണ നൽകുന്നതിനേ അവ സഹായിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നും ഒരു കൂട്ടർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ചലച്ചിത്രങ്ങൾ അനഭിലഷണീയമായ അന്തരീക്ഷമാണു് സൃഷ്ടിക്കുന്നതെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ബലമായ അഭിപ്രായം. അമേരിക്കൻ ജനത നിർമിച്ച കലർപ്പില്ലാത്ത കലാരൂപമാണതെന്നു് ആത്മാർഥമായി വിശ്വസിച്ചവരും വളരെയേറെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഫിലിമുകളുടെ ഗുണദോഷമെങ്ങനെയിരുന്നാലും ഈ വ്യവസായം കോടിക്കണക്കിനു ജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചു. 1930–നെറ അവസാനത്തിൽ പ്രതിവാരം 80000000 പേർ വീതം സിനിമാശാലകളിൽ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു എന്നാണു് കണക്കാക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്.

യുദ്ധാനന്തരകാലത്തു് ജനപ്രീതി നേടി അഭൂതപൂർവമായി പുരോഗമിച്ച മറെറാരു പുതിയ വ്യവസായമാണു് റേഡിയോനിർമാണം. അതും അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിന്റെ അംശമായിത്തീർന്നു. അമേരിക്കയിലെ ആദ്യത്തെ ബ്രോഡ്കാസ്റ്റിംഗ് സ്റ്റേഷൻ പീറേഴ്സ്ബർഗിൽ 1920 നവംബർ 20–ാം തീയതി ഉൽഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. റേഡിയോയുടെ വികസനം ആദ്യം മന്ദഗതിയിലായിരുന്നുവെങ്കിലും 1922–ൽ അതു് അമേരിക്കയുടെ ഒരു ഭ്രാന്തായിത്തീർന്നു. പ്രാരംഭകാലം മുതലേ റേഡിയോ സ്വകാര്യഉടമകളുടെ വകയായിരുന്നു. ചില കമ്പനിമുദ്രയുള്ള മരുന്നുകളുടെയും മററു് ഔഷധങ്ങളുടെയും പരസ്യം വഴിയാണു് ഈ സ്വകാര്യഉടമകൾക്കു് ആദായം ഉണ്ടാക്കി വന്നതു്. ഫെഡറൽ ഗവൺമെന്റിനു സ്വന്തമായ റേഡിയോസ്റ്റേഷനുകളും ഇല്ലായിരുന്നു. റേഡിയോപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് പൊതുവായ മാർഗനിർദേശം നൽകുവാനേ അവർ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. 1940 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും 700–ൽ പരം റേഡിയോസ്റ്റേഷനുകൾ അമേരിക്കയിലുണ്ടായി. അമേരിക്കൻജീവിതത്തെ റേഡിയോ എപ്രകാരം സ്പർശിച്ചു എന്നു പറയാനാവില്ല പ്രത്യക്ഷമായുണ്ടായ മൂന്നു ഫലങ്ങൾ ഇവയാണു്. ഒന്നാമതു് ഡാൻസ് ബാൻഡിന്റെ സാർവത്രികമായ പ്രചാരത്തിനു ഇതു പോലെ സഹായിച്ച മറെറാരു ഉപാധിയും ഇല്ലായിരുന്നു രണ്ടാമതു് റേഡിയോ അമേരിക്കയിലെ അതിപ്രമുഖമായ വ്യവസായമായിത്തീർന്നു. കോടിക്കണക്കിനു് ഡോളർ ഈ വ്യവസായത്തിനായി മുടക്കപ്പെട്ടു. മൂന്നാമതു് രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലത്തിൽ അതു് പ്രധാനമായ ഒരു പ്രചരണോപാധി ആയിത്തീർന്നു. എല്ലാ വിധത്തിലുള്ള രാഷ്ട്രീയപ്രശ്നങ്ങളും റേഡിയോവിലൂടെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടു. വലിയ വലിയ രാഷ്ട്രീയസംവേദങ്ങൾ–പ്രധാന രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളുടെ കൺവൻഷൻ തുടങ്ങിയവ–റേഡിയോ മുഖാന്തരം പ്രക്ഷേപണം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഒരു പ്രഭാഷകനെന്ന നിലയിൽ എല്ലാ സിദ്ധികളും ഉണ്ടായിരുന്ന ഫ്രാങ്ക്ളിൻ ഡി. റൂസ്വെൽട്ടിനെപ്പോലെയുള്ളവർക്കു് റേഡിയോ വമ്പിച്ച ഒരു സമ്പത്തായിരുന്നു. റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ റേഡിയോപ്രഭാഷണങ്ങളും സൗഹൃദസല്ലാപങ്ങളും

അമേരിക്ക ആകെ കൗതുകപൂർവം ശ്രദ്ധിച്ചു വന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുവിജയത്തിനും പ്രസിഡൻറുപദവി നിലനിർത്തുന്നതിനും റേഡിയോ അദ്ദേഹത്തെ കണക്കറ്റു സഹായിച്ചു. ഈ ഒരു ആനുകൂല്യം, തന്റെ മുൻഗാമികളായ ജെഫേഴ്സണോ ജാക്സണോ ലിങ്കണോ ലഭിച്ചിരുന്നില്ല.

യുദ്ധാനന്തരകാലത്തു് സുശക്തമായിത്തീർന്ന വേറൊരു വ്യവസായം മോട്ടോർകാർനിർമാണമാണു്. യുദ്ധം തുടങ്ങുന്നതിനു് മുമ്പു തന്നെ അമേരിക്കയിൽ അതു് സമാരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് അതു് ഒരു പുതിയ വ്യവസായമായിരുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ അതിന്റെ വികസനം യുദ്ധാനന്തരകാലത്താണു് സാധിച്ചതു്. 1919—ൽ അമേരിക്കയിൽ 7000000 മോട്ടോർകാറുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. പത്തു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴും അതു് 24000000 ആയി വർധിച്ചു. ജനസംഖ്യയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കുമ്പോഴും മറ്റു രാജ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് കാറുകളുടെ അനുപാതം അമേരിക്കയിൽ വളരെ കൂടുതലായിരുന്നു. അവ വിപുലമായ തോതിൽ നിർമിച്ചവരിൽ മുൻപൻ ഹെൻറി ഫോർഡായിരുന്നു. കാറുകളുടെ നിർമാണവർധനവിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലങ്ങളും വിപുലമായിരുന്നു. ഗതാഗതത്തിന്റെ ഗതിവേഗം വർധിപ്പിക്കണമെന്ന അമേരിക്കക്കാരുടെ ആഗ്രഹം അങ്ങനെ സാധിച്ചു. അതോടൊപ്പം മാരകമായ അപകടങ്ങളുടെ സംഖ്യ വർധിക്കുകയും ചെയ്തു. പുതിയ റോഡുകളുടെ നിർമാണത്തിനും അതു് വഴിതെളിക്കുകയുണ്ടായി. വ്യാജവാറുകാരുടെയും കൂട്ടായ്മക്കവർച്ചക്കാരുടെയും തൊഴിലിനെ അതു സഹായിച്ചു. വിശ്രമത്തിനു വേണ്ടി പുതിയ സങ്കേതങ്ങളും രാജ്യത്തിനുള്ളിൽ കണ്ടെത്തുവാനും ഉപയോഗിക്കുവാനും കഴിഞ്ഞതു് ഇതിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലമാണു്. പെട്രോളിന്റെ ഉപയോഗം അമിതമായി വർധിച്ചു; അതു വഴി എണ്ണക്കമ്പനികളുടെ ആദായവും. പെട്രോളും, ടയർ, കാറിന്റെ സ്പെയർപാർട്ടുകളും എന്നിവ വിറ്റു പണമുണ്ടാക്കുന്നതിനു മാത്രമല്ല കോടിക്കണക്കിനുള്ള യാത്രക്കാരുടെ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടി ഐസ്ക്രീം, ശീതളപാനീയങ്ങളും, മറ്റു രുചികരമായ ആഹാരപദാർഥങ്ങളും എന്നിവ വിറ്റു് ഉപജീവനമാർഗമുണ്ടാക്കുന്നതിനും അനേകം പേർക്കു് ഇതു് സൗകര്യമുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു. ചുരുക്കത്തിൽ ആട്ടോമൊബയിലുകളുടെ വികാസം അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിൽ ദൂരവ്യാപകമായ മാറ്റങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി.

ബിസിനസ്സും ട്രേഡ് യൂണിയനിസവും

സമൃദ്ധിയുടെ കാലത്തു്, വ്യവസായവും വാണിജ്യവും വികസിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴും അമേരിക്കയിൽ ബിസിനസ്സുകാരനായ വ്യക്തി അങ്ങേയറ്റം വാഴ്ത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. സാമർഥ്യത്തിന്റെയും കാര്യക്ഷമതയുടെയും മാതൃകയായിരുന്നു ബിസിനസ്സുകാരൻ. ഇതു് ഏറെക്കുറെ വിസ്മയകരമായ ചില ഫലങ്ങളും ഉണ്ടാക്കി. ബിസിനസ്സു് സംബന്ധിച്ച കോഴ്സുകളും യൂണിവേഴ്സിറ്റികളിൽ സമാരംഭിക്കപ്പെട്ടു. ബിസിനസ്സു് മാനേജ്മെൻറിനു് ബിരു

ങ്ങളെ ഏർപ്പെടുത്തി. ബിസിനസ്സിൽ വിജയം വരിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗങ്ങളെപ്പറ്റി പുരോഹിതന്മാർ പ്രസംഗങ്ങളും നടത്തി. ജീവിതവിജയത്തിനുള്ള സുഗമമായ മാർഗം ബിസിനസ്സിലൂടെയാണെന്നു് വിശദീകരിക്കുന്ന നൂറുനൂറു ഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിക്കപ്പെട്ടു. ബിസിനസ്സ് പരിശീലനത്തിനുള്ള മാർഗങ്ങളാണു് അവയിൽ വിവരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ബിസിനസ്സുകാരുടെ ക്ലബ്ബുകളും തന്നെ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. അവയിൽ പ്രധാനമായതു് 'റോട്ടറിക്ലബ്ബാ'യിരുന്നു. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം സംഭവിച്ചപ്പോഴും ബിസിനസ്സിന്റെ വിവിധ മാർഗങ്ങളിലുള്ള താൽപര്യം പൊതുവെ ക്ഷയിച്ചു. ബിസിനസ്സുകാർക്കോ ഒരു ഒന്നാംകിടബിസിനസ്സുകാരനായിരുന്ന പ്രസിഡന്റു് ഹൂവക്കോ ഈ സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തിനറുതി വരുത്താൻ കഴിയാതെ വന്നപ്പോഴും ബിസിനസ്സ് മണ്ഡലവും സ്തംഭിച്ചു. എന്നാലും അതു നിശ്ശേഷം നശിച്ചില്ല. ബിസിനസ്സ് പ്രാഗൽഭ്യം അമേരിക്കയുടെ ഒരു ആദർശമായിരുന്നു.

ട്രേഡ് യൂണിയനിസം യുദ്ധാനന്തരകാലത്തു് വിഭിന്നമായ ഒരു ഗതിയാണു് സ്വീകരിച്ചതു്. തൊഴിലുടമയും തൊഴിലാളിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഭദ്രമാക്കുന്നതിനു് ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം കാര്യമായി യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. യുദ്ധം തീർന്നതോടെ തൊഴിലാളികളുടെ ഇടയിൽ അസമാധാനം വർധിച്ചു. 1917-നു് മുമ്പു് നിലവിലിരുന്നതിലും ശക്തിയായ വിധം അക്രമാധിഷ്ഠിതമായ പണിമുടക്കുകളും വ്യാവസായികസംഘട്ടനങ്ങളും സാർവ്വത്രികമായി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. 1916 മുതൽ 1935 വരെയുള്ള കാലത്തു് പ്രതിവർഷം ശരാശരി ആയിരത്തിലധികം വീതം പണിമുടക്കുകളും യു. എസ്സ്. ഏ യിൽ ഉണ്ടായി. സമൃദ്ധിയുടെ കാലഘട്ടത്തിലും അവ തുടർന്നു വന്നു. അമേരിക്കൻ ഫെഡറേഷൻ ഓഫ് ലേബർ ആയിരുന്ന അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും വലിയ ട്രേഡ് യൂണിയൻപ്രസ്ഥാനം. 1920-ൽ അതിലെ അംഗസംഖ്യ 4000000 ആയി ഉയർന്നു. എന്നാൽ 1926 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും അംഗസംഖ്യ 2800000 ആയി കുറഞ്ഞു. എ. എഫ്. എല്ലിന്റെ അധ:പതനത്തിനു പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സാമ്പത്തികമായ സമൃദ്ധി തന്നെ ആയിരുന്നു അതിനു് ഒരു കാരണം. സമൃദ്ധിയുടെ സുഖലോലുപതയിൽ ട്രേഡ് യൂണിയനിസത്തിന്റെ ആവശ്യം തൊഴിലാളികൾക്കു വിസ്മരിച്ചു. 1921-ലെ റെയിൽവേപണിമുടക്കു് പരാജയപ്പെട്ടതു് ട്രേഡ് യൂണിയന്റെ പ്രശസ്തിക്കു് ഒരു ആഘാതമായിരുന്നു. സാമുവൽ ഗോംപേഴ്സന്റെ നിര്യാണം (1921-ൽ) ആയിരുന്നു മറ്റൊരു ആഘാതം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തേക്കു് വരുവാൻ യോഗ്യതയുള്ള ഒരാൾ ട്രേഡ്യൂണിയൻ രംഗത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. പോരെങ്കിൽ അതിന്റെ സംഘടനാപരമായ പ്രവർത്തനം അല്പവും കാര്യക്ഷമമായിരുന്നുമില്ല. അതതു തൊഴിലുകളിൽ സമർഥരായുള്ളവരുടെ സംഘടന ആയിരുന്നു അതു്. അസമർഥരായ തൊഴിലാളിസഹസ്രങ്ങളെ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ യൂണിയൻനേതാക്കളും കൂട്ടാക്കിയില്ല. വിപുലമായ തോതിൽ സാധനങ്ങളും നിർമിച്ചു തുടങ്ങിയ ചുറുപാടിൽ അവിദഗ്ധരായ തൊഴിലാളികളുടെ എണ്ണം സംഖ്യയറ്റതായിരുന്നു. പുതിയ വ്യവസായങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകി

ച്ച്. ആട്ടോമൊബയിൽവ്യവസായത്തിൽ അവിദഗ്ധതൊഴിലാളികളായിരുന്ന എണ്ണത്തിൽ കൂടുതൽ. ഫോർഡ് മോട്ടാർകമ്പനിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിവിധ തരം ജോലികളിൽ 43 ശതമാനം ജോലികളും, ഒരു ദിവസത്തെ ടെയിനിംഗുള്ള തൊഴിലാളികളാണ് ചെയ്തു വന്നത്. ഒരു ശതമാനം ജോലികളും ചെയ്യുന്നതിനു മാത്രമേ ഒരു കൊല്ലം വരെ നീണ്ടു നിൽക്കുന്ന പരിശീലനം ആവശ്യമായിരുന്നുള്ളൂ. കൂടാതെ സംഘട്ടനം ഒഴിവാക്കാനുള്ള ഒരു പ്രവണതയാണ് വില്യം ഗ്രീനിന്റെ പുതിയ നേതൃത്വത്തിൽ പ്രകടമായിരുന്നത്. തീവ്രമായ ഒരു നയം എ എഫ്. എല്ലിനെക്കൊണ്ട് അംഗീകരിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചിരുന്നില്ല.

അഖിലലോകവ്യവസായത്തൊഴിലാളിയൂണിയൻ എന്ന പേരിൽ 1905—ൽ ഒരു യൂണിയൻ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവിദഗ്ധതൊഴിലാളികളെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഊർജസ്വലമായ ഒരു നയം പിൻതുടരാൻ കൂടി അതു ശ്രമിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ ആ സംഘടനയിൽ അധികം അംഗങ്ങളില്ലായിരുന്നു അതിന്റെ സുധീരമായ നയം ഭയന്നാണ് പലരും അതിൽ ചേരാതിരുന്നത്. മിലിറന്റ് സോഷ്യലിസം ആയിരുന്നു അവരുടെ മാർഗം. മുതലാളിത്തത്തെ നശിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനിടയിൽ അതിലെ പല നേതാക്കന്മാരെയും ഗവണ്മെന്റ് തടവിലാക്കി. അധികം താമസിയാതെ അതിനു ക്ഷയം സംഭവിച്ചു. 1930—ലെ സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തിന്റെ കാലം വരെ ഒരു സുശക്തമായ യൂണിയൻ യു. എസ്സ്. എ യിൽ ഉണ്ടായില്ല.

ജനാധിപത്യം

ന്യൂയോർക്ക് തുറമുഖത്തിന്റെ പ്രവേശനകവാടത്തിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യപ്രതിമ—അതു അമേരിക്കക്ക് ഫ്രാൻസ് സമ്മാനമായി നൽകിയതാണ്—1886മുതൽ ദശലക്ഷക്കണക്കിനു അധിനിവേശകരെ അമേരിക്കയിലേക്കു സ്വാഗതം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ദാരിദ്ര്യവും പീഡനവും അസഹനീയമായപ്പോൾ, സ്വന്തനാട്ടിൽ നിന്നും സ്വയം ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ട് ഒടുവിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നാട്ടിൽ എത്തിച്ചേർന്നവരായിരുന്നു ആ ജനലക്ഷങ്ങളും. എന്നാൽ ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധം ആരംഭിച്ചതോടെ അമേരിക്കയുടെ അധിനിവേശനയത്തിനു മാറ്റം വന്നു തുടങ്ങി. 1921—ലെ ഒരു നിയമമനുസരിച്ച് കോട്ടാസംപ്രദായം ഏർപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. ഒരു രാജ്യത്തു നിന്നും അമേരിക്കയിലേക്ക് അധിനിവേശം ചെയ്യുവാൻ അംഗീകാരം ഉള്ളവരുടെ സംഖ്യ ആ നിയമം മുഖാന്തരം പരിമിതപ്പെടുത്തി. ഏതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്തിൽ നിന്നും 1910—നു മുമ്പ് അമേരിക്കയിൽ വന്നു കുടിയേറിപ്പാർത്തിരുന്നവരുടെ മൂന്നു ശതമാനം ആളുകളെ മാത്രമേ ആ രാജ്യത്തിൽ നിന്നും വീണ്ടും അമേരിക്കയിൽ കടന്നു വന്നു താമസമുറപ്പിക്കുവാൻ ഈ നിയമം സമ്മതിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഒരു വർഷം അമേരിക്കയിലേക്കു പ്രവേശനമനുവദിച്ചിരുന്നവരുടെ എണ്ണം 357803 ആയി ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി. ഈ പ്രവേശനനിയന്ത്രണം യുദ്ധാനന്തരകാലത്തും തുടർന്നു. നാഷനൽ ഓറിജിൻസ് ആക്ട്

നടപ്പിൽ വന്നതോടെ ഈ സംഖ്യ 150000 ആയി വീണ്ടും കുറഞ്ഞു. ഇതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം അധിനിവേശകരുടെ എണ്ണം പരിമിതപ്പെടുത്തുക എന്നുള്ളതു് മാത്രമല്ലായിരുന്നു. ഒരു പ്രത്യേകവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടവർക്കു് പ്രവേശനം അനുവദിക്കുകയും മറ്റുള്ളവർക്കു് പ്രവേശനം നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനു് മനഃപൂർവമായുണ്ടാക്കിയ നിയമങ്ങളായിരുന്നു ഇവ. പൂർവയൂറോപ്പിൽ നിന്നും മധ്യപൂർവയൂറോപ്പിൽ നിന്നുമുള്ളതിനേക്കാളേറെ ആളുകളെ പശ്ചിമയൂറോപ്പിൽ നിന്നു് ഉൾക്കൊള്ളുവാനായിരുന്നു അമേരിക്കയുടെ അഭിനിവേശം. 1924–ലെ നിയമം ക്യാനഡക്കാരെയും ലാറ്റിനമേരിക്കക്കാരെയും ബാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ ഇതു് ജപ്പാൻകാരെ പൂർണമായും പുറത്തു നിർത്തി. എല്ലാ വിദേശീയർക്കും നടന്നുകയറുവാൻ അനേകവർഷക്കാലമായി തുറന്നിരുന്ന അമേരിക്കൻ കവാടങ്ങൾ മിക്കവറും അടക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു് ചുരുക്കം. "പരിക്ഷീണരും ദരിദ്രരും സ്വതന്ത്രരായി ശ്വസിക്കുവാൻ വീർപ്പുമുട്ടുന്നവരുമായ അല്ലയോ സഹോദരരെ, നിങ്ങളുടെ കൈകൾ ഇങ്ങോട്ടു നീട്ടുക. ഞാൻ ഹസ്തദാനം ചെയ്യട്ടെ" എന്നു് അർഥം വരുന്ന ഒരു സുപ്രസിദ്ധപദ്യം സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രതിമയിൽ ആലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. പഴയ അമേരിക്ക തുടിക്കുന്ന ഹൃദയത്തോടെ ആ വാക്കുകൾ വായിച്ചു് അതനുസരിച്ചു് അന്യദേശീയർക്കു് ഹൃദ്യമായി സ്വാഗതം നൽകുകയും ചെയ്തുപോന്നു. ഇന്നു് അതു് ഒരു പഴംകഥയായിപ്പോയി.

ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ജനങ്ങളാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഗവണ്മെന്റു് എന്നാണു് ലിങ്കൺ ഉപയോഗിച്ച ശൈലി. കവിയായ വാൾട്ടു് വിറ്റ്മാൻ, രാജ്യതന്ത്രജ്ഞരായ ജെഫേഴ്സൺ, വിൽസൺ തുടങ്ങിയ അമേരിക്കയിലെ സുമുന്നതന്മാർ അവരുടെ ജന്മനാടിനെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ സ്വർഗഭൂമിയായിട്ടാണു് എന്നും കരുതിപ്പോന്നതു്. സാധാരണക്കാരായ ജനലക്ഷങ്ങളും അതേ വിശ്വാസം പുലർത്തിപ്പോന്നു. ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിലും ലോകമഹായുദ്ധങ്ങളിലും ആയിരക്കണക്കിനാളുകൾ അടർക്കളത്തിൽ പോയി മരണമടഞ്ഞതും ഈ വിശ്വാസം കൊണ്ടായിരുന്നു. ഇതൊക്കെയായിരുന്നെങ്കിലും ഗൗരവാവഹമായ പരിമിതികൾ അമേരിക്കൻ ജനാധിപത്യത്തിനുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണു് പരമാർഥം. ജനങ്ങളുടെ ഗവൺമെന്റു് പലപ്പോഴും ജനങ്ങളാൽ നയിക്കപ്പെട്ടതോ ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ളതോ അല്ലായിരുന്നു. ഉദാഹരണമായി വാഷിംഗ്ടന്റെ ഭരണകാലത്തു് ഗവൺമെന്റു് ധനികരായ ഭൂവുടമകളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു. ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിനു ശേഷം ഗ്രാന്റിന്റെ ഭരണം നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതു് വൻകിടബിസിനസ്സുകാരെയായിരുന്നു. രണ്ടു ലോകമഹായുദ്ധങ്ങൾക്കിടയിൽ അമേരിക്കൻ ജനാധിപത്യത്തിനു വളരെയേറെ പരിമിതികൾ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്നു. ഇതിൽ ഒന്നിനെപ്പറ്റി ഇതിനു് മുമ്പു് പരാമർശിച്ചു കഴിഞ്ഞു. വാൾസ്ട്രീറ്റിലെ സമ്പന്നരും ബിസിനസ്സ് പ്രമുഖന്മാരും സ്വാധീനശക്തിയുള്ളവരായി തുടർന്നു. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം അവരുടെ ശക്തി ക്ഷയിപ്പിച്ചില്ല; അവരെ തകർത്തുമില്ല. അവരുടെ വമ്പിച്ച ധനസമ്പത്തും വ്യവസായമണ്ഡലത്തിലും ഗതാഗതസ്ഥാപനങ്ങളിലും അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന നിർണായകമായ സ്വാധീനശ

ക്തിയും ഗവൺമെന്റിന്റെ മേലുള്ള അവരുടെ സമ്മർദത്തിനു ആക്കവും ഊക്കവും വർധിപ്പിച്ചതേയുള്ളു. ദശലക്ഷക്കണക്കിനുള്ള ജനങ്ങളുടെ ജീവിതഗതിയെയും അവർ സ്വാധീനം ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു.

രാക്ഷസീയമായ രീതിയിലുള്ള ചൂഷണവും അമേരിക്കയിൽ അന്നു നിലനിന്നിരുന്നു. 1930—കളിൽ ലൂയിസിയാന സ്റ്റേറ്റിൽ ഒരു ഏകാധിപതിയെപ്പോലെ വാണിരുന്ന ഹ്യൂയേലോംഗിന്റെ കഥ അതിനു മതിയായ ഒരു ഉദാഹരണമാണ്. സമർഥനും അസാധാരണവാഗ്മിയും ആയിരുന്ന ഹ്യൂയേലോംഗ് സ്വഭാവഗുണമുള്ള ആളായിരുന്നില്ല. ആർദ്രതയും വിനോദവും ആക്ഷേപവും കലർത്തിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രഭാഷണം ആരെയും സ്പർശിക്കത്തക്ക വിധം ആകർഷണീയമായിരുന്നു. സ്വന്തം അഹങ്കാരത്തിന്റെ പരിധിയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിനു തന്നെ ബോധമില്ലായിരുന്നു. ആ സ്റ്റേറ്റിലെ അക്ഷരാഭ്യാസമില്ലാത്ത പാവപ്പെട്ട വെള്ളക്കാരെ വചോവിലാസം കൊണ്ട് അദ്ദേഹം സ്വാധീനം ചെയ്തു. രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാരെ കൈക്കുലി കൊണ്ട് പാട്ടിലാക്കി. തനിക്കെതിരായി നിന്ന പത്രങ്ങളെ നിശ്ശബ്ദരാക്കി. എതിരാളികളെ ബലാൽക്കാരമായി തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയി. സായുധരായ ഒരു സംഘം അംഗരക്ഷകന്മാർ അയാളോടൊപ്പം എപ്പോഴുമുണ്ടായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയമായ മോഹങ്ങളും അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. ലൂയിസിയാനയിലെ ഗവർണറായി സേവനമനുഷ്ഠിച്ച ശേഷം 1932—ൽ യു. എസ്സ്. സെനറിലേക്ക് മൽസരിച്ചു ജയിച്ചു. ആ പദവിയിലിരുന്നപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗർവിനും കീറുക്കിനും ഒരു കുറവുമില്ലായിരുന്നു. നയതന്ത്രപെരുമാറ്റച്ചട്ടങ്ങളെ കാറ്റിൽ പറത്തിക്കൊണ്ട് പച്ചനിറത്തിലുള്ള 'പൈജാമ' മാത്രം ധരിച്ച് ഒരു ജർമൻ അഡ്മിറലിനെ അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. അനാഗരികമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസ്ത്രങ്ങളും അസംസ്കൃതമായ പെരുമാറ്റവും സംഭാഷണവും സഹപ്രവർത്തകരെ അകറ്റി മാറ്റുവാനേ സഹായിച്ചുള്ളു. 1934—ൽ അദ്ദേഹം ഒരു സംഘടന രൂപവൽക്കരിച്ചു. തങ്ങളുടെ സമ്പത്തിന്റെ ഭാഗം വീതിച്ചനുഭവിക്കുക എന്നായിരുന്നു ആ സംഘടനയുടെ ഉദ്ദേശ്യം. ''എല്ലാവരും രാജാക്കന്മാർ, എന്നാൽ ആരുമാരും കിരീടം ധരിക്കുകയില്ലെന്നു മാത്രം''. ഹ്യൂയേലോംഗിന്റെ സംഘടനയുടെ മുദ്രവാക്യം ഈ അർഥത്തിലുള്ളതായിരുന്നു. 3000000 ഡോളറിനു മീതെയുള്ള സ്വത്തുക്കളും എല്ലാം കണ്ടുകെട്ടണം. എന്നിട്ട് ഓരോ കുടുംബത്തിനും താമസിക്കുന്നതിനു ഒരു വീടു വാങ്ങാൻ വേണ്ട പണവും സ്വന്തമായി ഒരു കാറും ഒരു റേഡിയോയും ജീവിക്കാനാവശ്യമായ വേതനവും അറുപതു വയസ്സിനു മീതെയുള്ളവർക്ക് പെൻഷനും യോഗ്യതയുള്ള കുട്ടികളെ കോളേജിലേക്കയക്കുവാനുള്ള തുകയും വീതം വച്ചു കൊടുക്കണം—ഇതായിരുന്നു ആ സംഘടനയുടെ മിനിമം പരിപാടി. വളരെ ആളുകളെ ആകർഷിക്കാൻ ഈ വാഗ്ദാനത്തിനു കഴിഞ്ഞു. അവർ സംഘടനയ്ക്കു പിൻതുണ നൽകാൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. ഹ്യൂയേലോംഗിനു 1940—ലെ പ്രസിഡന്റുതിരഞ്ഞെടുപ്പിനു മൽസരിക്കണമെന്നു മോഹമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ശക്തനായ ഒരു സ്ഥാനാർഥിയാവുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. സാമ്പത്തിക മാന്ദ്യത്തിന്റെ വൽസരങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തെ പലരും അവരുടെ രക്ഷാപുരുഷനാ

യിക്കണ്ട. എന്നാൽ ചിലരെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ യൂറോപ്പിലെ ഫാസിസ്റ്റ് ഏകശാസനന്മാരായ ഹിറ്റ്ലറിന്റെയും മുസ്സോളിനിയുടെയും അമേരിക്കൻ പ്രതിരൂപമായിട്ടാണ് കണ്ടത്. എന്തായാലും 1935–ൽ അദ്ദേഹം വധിക്കപ്പെട്ടു

അമേരിക്കൻ ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ദൗർബല്യം, പ്രത്യേകിച്ചും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ, ന്യൂനപക്ഷത്തോടുള്ള അതിന്റെ പെരുമാറ്റമായിരുന്നു. നിറം, ജാതി, ദേശീയത, രാഷ്ട്രീയചിന്താഗതി, മതവിശ്വാസം എന്നിവകളിൽ ഭൂരിപക്ഷത്തിൽ നിന്നും വിഭിന്നതയുള്ള ചില ന്യൂനപക്ഷങ്ങളും ഏതൊരു രാജ്യത്തും ഉണ്ടാവും. ഏകശാസകരെപ്പോലെ ഭൂരിപക്ഷത്തിനു് ഈ ന്യൂനപക്ഷഗ്രൂപ്പുകളോടു് പെരുമാറാൻ സാധിച്ചെന്നും വരും. പക്ഷേ ഒരു ജനാധിപത്യത്തിന്റെ യഥാർഥമായ മേന്മ ആ വിധ ഗ്രൂപ്പുകളോടുള്ള നീതിനിഷ്ഠമായ പെരുമാറ്റമാണു്. ജനാധിപത്യത്തിന്റെ മഹത്വം അളക്കുന്ന മാനദണ്ഡവും അതുതന്നെ. യു എസ്. ഏ. വിസ്തൃതമായ ഒരു രാജ്യമാണു്. വിവിധ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ഉരുക്കുമൂശയായിരുന്നു അതു്. ജർമൻകാർ, ഇറ്റലിക്കാർ, പോളൻറുകാർ, സ്കാൻറിനേവിയക്കാർ എന്നിങ്ങനെ യൂറോപ്യൻ ജനവിഭാഗങ്ങളിൽ പെട്ടവരെല്ലാം അവിടെ അധിനിവേശം ചെയ്തിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് അവരുടെ വിവിധ ഗ്രൂപ്പുകളും അവിടെ സ്ഥിരതാമസക്കാരായിത്തീർന്നു. അവരുടെ ദേശഭാഷകളാണു് അവർ സംസാരിച്ചിരുന്നതെങ്കിലും അവർ അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരായിത്തീർന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ന്യൂനപക്ഷഗ്രൂപ്പുകളായിരുന്നു നീഗ്രോകളും യഹൂദന്മാരും റോമൻകത്തോലിക്കരും. എണ്ണത്തിൽ അവർ മറ്റുള്ള ഗ്രൂപ്പുകളേക്കാൾ വളരെ കൂടുതലായിരുന്നു. പക്ഷേ ആ സംഖ്യാബലം അവർക്കു് സംരക്ഷണം നൽകിയില്ല. അതു് അവർക്കു് ഒരു ആപത്തായിത്തീർന്നു. ഭൂരിപക്ഷകക്ഷികളും അവരെ ഭയാശങ്കകളോടെയാണു് വീക്ഷിച്ചതു്.

1930–ൽ 12000000 നീഗ്രോകളും യു എസ്. ഏ യിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. പത്തു നീഗ്രോകൾക്കു് ഒരു വെള്ളക്കാരൻ എന്ന കണക്കിലായിരുന്നു അന്നത്തെ ജനസംഖ്യ. ദക്ഷിണദേശസ്റ്റേറ്റുകളിൽ 1900 വരെ ഈ സംവിധാനം നിലനിന്നു. ''ജിംക്രോ'' നിയമങ്ങളും വർണവിവേചനം സാർവത്രികമായി കർശനമാംവിധം പരിപാലിച്ചിരുന്നു. ഭവനനിർമാണത്തിലുള്ള വിവേചനം ഉത്തരദേശസ്റ്റേറ്റുകളിലേയ്ക്കും ക്രമേണ വ്യാപിച്ചു. ഉത്തരദേശത്തെ വെള്ളക്കാർ അത്ര നിർദയമായിട്ടല്ല നീഗ്രോകളോടു് പെരുമാറി വന്നതു്. എങ്കിലും അവർക്കു് ലഭിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ശമ്പളം തീരെ തുച്ഛമായിരുന്നു. താഴ്ന്ന തരം ജോലിയേ അവരെ ഏൽപിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. നഗരങ്ങളിലെ ചാളകളിലായിരുന്നു അവരുടെ താമസം. ന്യൂയോർക്കു് നഗരത്തിലെ ഹാർലെം എന്ന നീഗ്രോകളം മാത്രം പാർത്തിരുന്ന ചേരി ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും വൃത്തിഹീനതയുടെയും ഇരിപ്പിടമായിരുന്നു. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ കരസേനാവിഭാഗത്തിൽ 360000 നീഗ്രോകളും സേവനമനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിൽ നിന്നും ഉത്തരസ്റ്റേറ്റുകളിലേയ്ക്കു് വളരെയേറെ നീഗ്രോകളും ജോലിക്കായി വന്നു ചേർന്നു ദരിദ്രരായ

വെള്ളക്കാരുടെ ഇടയിൽ ഈ നീഗ്രോസംക്രമണം അസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ടാക്കി. അവരും നീഗ്രോകളും തമ്മിൽ വർഗീയകലാപങ്ങളും ഉണ്ടായി. 1919—ൽ 79 നീഗ്രോകളുടെ തൊലി പരസ്യമായി ഉരിച്ചു. ഇങ്ങനെ രാക്ഷസീയമായ ശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയരായവരിൽ പലരും സൈനികർ തന്നെയായിരുന്നു. 1920—ലും വെള്ളക്കാരും നീഗ്രോകളും തമ്മിൽ കലാപവും സംഘട്ടനവും നടന്നു. 'ജിംക്രോ' നിയമങ്ങൾ ദക്ഷിണസംസ്ഥാനങ്ങളിലേക്കു വ്യാപിപ്പിച്ചു. ടാക്സികളിലും ബസ്സുകളിലും ബോക്സിംഗിലും സ്പോർട്സ് രംഗങ്ങളിലും ഈ നിയമങ്ങൾ നടപ്പിൽ ആക്കി. ബർമിംഗ്ഹാമിലും അലബാമയിലും വെള്ളക്കാരും നീഗ്രോകളും ഒന്നു ചേർന്നിരുന്നു കളിച്ചു കൂടായെന്നു നിരോധനം ഉണ്ടായി. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാനങ്ങളിൽ ടേഡ് യൂണിയൻതലത്തിലും നീഗ്രോകളോടുള്ള അമർഷം തല പൊക്കി. യുദ്ധകാലത്തു സമ്പാദിച്ചെടുത്ത അൽപം മാന്യമായ ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ നിന്നും അവരെ മാറ്റുവാൻ വെള്ളക്കാരായ തൊഴിലാളികൾ നിർബന്ധം പിടിച്ചു. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യകാലത്തും ന്യൂഡീൽകാലത്തും നീഗ്രോകളുടെ നില ഒട്ടൊന്നു ഭേദപ്പെട്ടു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലം മുതൽക്കാണ് ആ നിലയ്ക്കു വ്യക്തമായ മാറ്റം ആരംഭിച്ചതു്.

യഹൂദന്മാർക്കും റോമൻകത്തോലിക്കർക്കും നിയമപരമായ പീഡനങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. റോമൻകത്തോലിക്കർക്കു് അവരുടെ മതവിശ്വാസം പുലർത്തുന്നതിനു് തടസ്സമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. എന്നാൽ മറ്റു തരത്തിലുള്ള പല വിദ്വേഷങ്ങൾക്കും അവർ വിധേയരായി. 1928—ൽ പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ആൽസ്മിത്തിനു് വളരെയധികം വോട്ടുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടതു് അദ്ദേഹം ഒരു റോമൻകത്തോലിക്കനായതു കൊണ്ടാണു്. ഈ വിദ്വേഷത്തിന്റെ ശക്തമായ ഒരു ബഹിർപ്രകടനമാണു് ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു ശേഷം ഉയർന്നു വന്ന പുതിയ കുക്ലുക്സ്ക്ലാൻ. പഴയ കുക്ളക്സ്കാരെപ്പോലെ ഈ സംഘവും ആദ്യം പ്രവൃത്തിയാരംഭിച്ചതു് ദക്ഷിണദേശസ്റ്റേറ്റുകളിലാണു്. കലർപ്പില്ലാത്ത ശുദ്ധ അമേരിക്കനിസത്തിനു വേണ്ടിയാണു് അവർ നില കൊണ്ടതു്. മതപരമായ ചില ചടങ്ങുകളോടു കൂടിയായിരുന്നു അതിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചിരുന്നതു്. ഈ നടപടിക്രമം തന്നെ ആകർഷണീയമായിരുന്നു. അനേകം പേരുടെ പിൻതുണ അതിനു ലഭിച്ചു. ക്ലാൻ മെമ്പർമാർ വെള്ള നിറത്തിലുള്ള ശിരോ ആവരണങ്ങളും ഉടുപ്പുകളും ധരിച്ചു് കത്തുന്ന അഗ്നികുണ്ഡത്തിനരികെ സമ്മേളിച്ചാണു് കാര്യാലോചനകൾ നടത്തി വന്നതു്. അമേരിക്കയുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത സകലതിനെയും അവർ വെറുത്തു. സകലതിനോടും അവർ പ്രതിഷേധിച്ചു. നീഗ്രോകളെയും റോമൻകത്തോലിക്കരെയും യഹൂദന്മാരെയും അധിനിവേശകരെയും കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരെയും അവർ രാജ്യശത്രുക്കളായിട്ടാണു് കരുതിയതു്. അവരുടെ എതിർപ്പു് വാചികമായി മാത്രമല്ലായിരുന്നു. നീഗ്രോകളെ അവർ പരസ്യമായി ചാട്ടവാറു കൊണ്ടു് അടിച്ചു. കച്ചവടക്കാരായ യഹൂദന്മാരെയും കത്തോലിക്കരെയും അവർ ബഹിഷ്ക്കരിച്ചു. നീഗ്രോകളുടെ സ്ഥാവരവസ്തുക്കളും ബലം പ്രയോഗിച്ചു് അവർ കൈവശപ്പെടുത്തി. കത്തോലിക്കർക്കു്

പാട്ടത്തിനു പോലും ഭൂമി നൽകുവാൻ അവർ സമ്മതിച്ചില്ല. കൂക്ലക്സ്ക്ലാൻ 1920-ൽ ദക്ഷിണസ്റ്റേറ്റുകളിൽ അനേകം ആളുകളെ അവരുടെ സംഘടനയിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടു വന്നു. എങ്കിലും അവരുടെ ആധിപത്യം ഏറ്റവും കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നതു് ഓരിഗണിലും ഇൻഡിയാനയിലും ആയിരുന്നു. ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടിയിലും വളരെയേറെ സമ്മർദം ചെലുത്തുവാൻ അവർക്കു് സാധിച്ചു. പാർട്ടികൺവൻഷനിൽ ക്ലാനിന്റെ യോഗ്യതകളും ഒരു ചർച്ചാവിഷയമായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ സ്വാധീനശക്തി 1930 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും തീരെ ക്ഷയിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും ഇങ്ങനെയൊരു സംഘത്തിന്റെ അത്രയും നാളത്തെ നിർബാധമായ പ്രവർത്തനം അമേരിക്കക്കാരല്ലാത്തവരോടുള്ള വിദ്വേഷം എത്രയുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു് ഒരു തെളിവാണു്.

ജനാധിപത്യരീതിയിലുള്ള ഒരു ഗവൺമെന്റിനു് ഇവയെല്ലാം വലിയ പരിമിതികളും വിപത്തുകളും ഉണ്ടാക്കി എന്നുള്ളതു് തർക്കമറ്റ സംഗതിയാണു്. അക്കാലത്തെ അമേരിക്കക്കാരിൽ പലരും ഇവയെ നിശിതമായി വിമർശിക്കുകയും ശക്തിയായി പ്രതിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഹ്യൂയേലോംഗ് ലൂയിസിയാനയിലെ തന്റെ എതിരാളികൾക്കു നേരെ അക്രമം കൊണ്ടും അഴിമതി കൊണ്ടും നിശബ്ദമാക്കി. നീഗ്രോകളുടെ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു പരിഹാരമുണ്ടാക്കാൻ പരസ്യമായി പ്രവർത്തിച്ച വെള്ളക്കാരും അമേരിക്കൻ വംശജരായി ഉണ്ടായിരുന്നു. ആസന്നമാവുന്ന വിപത്തുകളെ നിരോധിച്ചു നിർത്തുവാനും അവർ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

കൂക്ലക്സ്ക്ലാൻ ജർമനിയിലെ നാസിസത്തെ പോലെ സുഘടിതമായ ഒരു ശക്തിയല്ലായിരുന്നു ഹ്യൂയേലോംഗ് ആപൽക്കാരിയായ ഒരു സവിശേഷ വ്യക്തിയായിരുന്നു. എന്നാൽ ലൂയിസിയാനയ്ക്കു വെളിയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു രാഷ്ട്രീയമായ യാതൊരു സ്വാധീനശക്തിയുമില്ലായിരുന്നു. പോരെങ്കിൽ ആ കാലത്തു് യൂറോപ്പിൽ സംഭവിച്ചതു പോലെ അസ്വാസ്ഥ്യങ്ങൾക്കുള്ള പരിഹാരമായി ഒരു ഏകശാസകനെ അല്ല അവർ കണ്ടതു്. ഏകശാസകരേണം അവരുടെ സങ്കൽപത്തിനു അതീതമായിരുന്നു. ജനാധിപത്യപരമായി തിരഞ്ഞെടുത്തു് അധികാരത്തിലേറിയ ഒരാളിന്റെ-ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽറ്റിന്റെ-ഭരണപരിഷ്ക്കാരങ്ങളിലാണു് അവർ ഇതിനെല്ലാം സമാശ്വാസം കണ്ടെത്തിയതു്.

Franklin. D. Roosevelt

ഫ്രാങ്ക്ളിൻ ഡി. റൂസ്വെൽട്ടും ന്യൂഡീലും

1932-ലെ പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാർട്ടി പരാജയമടയുമെന്നുള്ളതു് സുനിശ്ചിതമായ ഒരു വസ്തുതയായിരുന്നു. സാമ്പത്തികസമൃദ്ധിയാണു് അവരെ 1924-ലും 1928-ലും വിജയിപ്പിച്ചതു്. അതു കൊണ്ടു് സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം 1932-ൽ അവരെ തോൽപ്പിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. 1930-ലെ കോൺഗ്രസ് പ്രതിനിധി തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അവർക്കു് ഭൂരിപക്ഷം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഹൂവറിനെ പാർട്ടിസ്ഥാനാർത്ഥിയായി വീണ്ടും നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്തു. ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടി നാമനിർദ്ദേശം ചെയ്തതു് പരേതനായ തിയോഡോർ റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ഒരു അകന്ന ബന്ധുവായ ഫ്രാങ്ക്ളിൻ ഡി. റൂസ്വെൽട്ടിനെയാണു്. ഫലം സംശയത്തിനു് അതീതമായിരുന്നെങ്കിലും തിരഞ്ഞെടുപ്പുമൽസരം ആദ്യന്തം ആവേശകരമായിരുന്നു. നാലു മാസം കൊണ്ടു് റൂസ്വെൽട്ടു് രാജ്യത്തിലുടനീളം 20000 മൈൽ സഞ്ചരിച്ചു. പരിഷ്ക്കാരങ്ങളുടെ ഒരു ന്യൂഡീൽ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം അനേകം പ്രസംഗം ചെയ്തു. തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കു് ആശ്വാസം, കുറഞ്ഞ ടാരിഫു് നിരക്കു്, മദ്യനിരോധനം എടുത്തുകളയുക, ടെന്നസിനദിഅണക്കെട്ടിന്റെ പ്രവർത്തനം ഗവണ്മെന്റു് ചൂമതലയിലേക്കു് കൊണ്ടുവരിക, വ്യവസായവും കൃഷിയും പുനരുദ്ധരിക്കുക എന്നിവ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിപാടിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഈ പരിപാടിയെ ഹൂവർ എതിർത്തു. അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ പ്രവർത്തനശക്തിയെയും സ്വാശ്രയശീലത്തെയും ഗവൺമെന്റു് നിയന്ത്രണത്തിന്റെ വ്യാപനം നശിപ്പിക്കുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആക്ഷേപം. റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ വിജയം അഭൂതപൂർവമായ ഒന്നായിരുന്നു. വോട്ടിന്റെ 57 ശതമാനം, അതായതു് 23000000 വോട്ടുകൾ, അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. 59 ഇലക്ടൊൽ വോട്ടുകളേ ഹൂവറിനു കിട്ടിയുള്ളൂ. അതേ സമയം റൂസ്വെൽട്ടിനു് 472 ഇലക്ടൊൽ വോട്ടുകൾ ലഭിച്ചു.

ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽട്ടു് 1882-ൽ ഹഡ്സൺ താഴ്വരയിലുള്ള ഒരു സമ്പന്നകുടുംബത്തിലാണു് ജനിച്ചതു്. ഗ്രോട്ടണിലെയും ഹാർവാർഡിലെയും യൂണിവേഴ്സിറ്റികളിൽ അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി. അമേരിക്കയിലെ ഈറ്റണും ഓക്സ്ഫോർഡുമായിരുന്നു ഗ്രോട്ടണും ഹാർവാർഡും. അല്പകാ

ലം അദ്ദേഹം അഭിഷേകനായിക്കഴിഞ്ഞു. 1910–ൽ അദ്ദേഹം ന്യൂയോർക്കിലെ സെനറിലേക്കു് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. വിൽസന്റെ ഒരു അനുകൂലിയായിരുന്ന അദ്ദേഹം. 1913–ൽ നേവി അസിസ്റ്റന്റു് സെക്രട്ടറിയായി വിൽസൺ അദ്ദേഹത്തെ നിയമിച്ചു. ലോകമഹായുദ്ധകാലം മുഴുവൻ അദ്ദേഹം ആ ഉദ്യോഗത്തിൽ ഇരുന്നു. 1920–ൽ ഡെമോക്രാറ്റിക് വൈസ്പ്രസിഡന്റു് സ്ഥാനാർഥിയായി. 1921–ൽ അദ്ദേഹം പെട്ടെന്നു് വാതരോഗബാധിതനായി. രണ്ടു കാലുകളും മിക്കവാറും തളർന്നു പോയി. ''ഈ രോഗത്തെ ഞാൻ പ്രത്യാക്രമിച്ചു് കീഴ്പ്പെടുത്തും.'' എന്നു് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. ദീനശയ്യയിൽ കഴിയുകയില്ല എന്നു് അദ്ദേഹം ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തു. അദ്ദേഹം വിജയിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും പരസഹായം കൂടാതെ നടക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. 1924–ൽ അദ്ദേഹം രാഷ്ട്രീയത്തിലേക്കു് വീണ്ടും വന്നു. ആൽസ്മിത്തിനെ പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ തോൽപ്പിക്കത്തക്ക വിധം പ്രചരണം അദ്ദേഹം സംഘടിപ്പിച്ചു. 1928–ലും 1930–ലും അദ്ദേഹം ന്യൂയോർക്കിലെ ഗവർണറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ന്യൂയോർക്കിൽ നടത്തിയ പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും ന്യൂഡീൽ എന്ന പേരിലറിയപ്പെട്ടന്ന പരിഷ്ക്കാരങ്ങളുടെ നാന്ദിയായിരുന്നു. 1932–ൽ അദ്ദേഹമായിരുന്നു ഡെമോക്രാറ്റിക്പാർട്ടിയുടെ സമുന്നതനായ നേതാവു്. ജനങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷ അനുസരിച്ചു് റൂസ്വെൽട്ടു് പ്രസിഡൻറായിത്തീരുകയും ചെയ്തു.

വ്യക്തിപരമായ തന്റെ സിദ്ധികളാണു് പ്രസിഡന്റു് സ്ഥാനാർഥിയായി നിന്നു ജയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചതു്. ഉൽക്കഷ്ടം ആഗ്രഹിക്കുന്നവനും ഉൽസാഹിയും ബുദ്ധിമാനും ആയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റത്തിലുള്ള ആകർഷണീയത അനിതരസാധാരണമായിരുന്നു. അതിരുകവിഞ്ഞ പ്രശസ്തി അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. ആ പ്രശസ്തിയിൽ അദ്ദേഹം രസിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതു സമ്പാദിക്കാനുള്ള വഴികളും മറേറതൊരു പ്രസിഡൻറിനേക്കാളും അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. പ്രസന്നമായ പുഞ്ചിരി, സ്നേഹനിർഭരമായ ഹസ്തദാനം, പത്രപ്രവർത്തകരോടുള്ള ഫലിതപ്രയോഗം– ഇവയെല്ലാമായിരുന്ന റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ഹൃദ്യവും ശക്തവുമായ ആയുധങ്ങളും. 1932–നു് വളരെ മുമ്പു തന്നെ ഒരു നല്ല ഭരണപരിഷ്ക്കാരിയെന്ന പേരു് അദ്ദേഹം ആർജിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ലക്ഷ്യത്തിൽ കണ്ണും കരളും ഉറപ്പിച്ചു കൊണ്ടു് എല്ലാ തടസ്സങ്ങളെയും തട്ടിമാറ്റിക്കൊണ്ടു് മുന്നോട്ടു് നീങ്ങുന്ന സ്വഭാവക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തന്റെ സമ്പത്തും വാതരോഗത്തിന്റെ മേലുള്ള വിജയവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതചര്യയിലെ നിർണായകഘടകങ്ങളായിരുന്നു. വേണ്ടപണം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അമേരിക്കയാകെ സഞ്ചരിച്ചു് പ്രചരണം ചെയ്യാനദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. രോഗത്തെ കീഴടക്കിയതു കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിശ്ചയദാർഢ്യം വർധിച്ചു. അതോടെ അദ്ദേഹം തികഞ്ഞ ഒരു ശുഭാപ്തിവിശ്വാസിയായിത്തീർന്നു. സ്വന്തം കഴിവിൽ അളവില്ലാത്ത വിശ്വാസം ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. തിരഞ്ഞെടുപ്പു് നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ച ഭരണാധികാരശക്തി ദൂരവ്യാപകഫലങ്ങളുണ്ടാക്കുന്ന തന്റെ പരിഷ്ക്കരണപരിപാടികളും നടപ്പിലാക്കാൻ അദ്ദേഹം വിനിയോ

ഗിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളും വിൽസന്റെതിനോട് വളരെ സാമ്യമുള്ളതായിരുന്നു. പ്രശസ്തിക്കു വേണ്ടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മോഹം തിയോഡോർ റൂസ്വെൽട്ടിന്റെതിനു തുല്യമായിരുന്നു. വ്യക്തിപരമായ ഗുണങ്ങളും പ്രസിദ്ധിയും ഇതു പോലെ അനുരഞ്ജിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് അധികാരപീഠത്തിലേയ്ക്കു കയറിയ പ്രസിഡന്റുമാർ അത്രയധികമൊന്നും അമേരിക്കയിലുണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ല.

അദ്ദേഹത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ച പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരം കാണുന്നതിനു് ഈ പ്രസന്നതയും പ്രവർത്തനശേഷിയും വിവേകബുദ്ധിയും അദ്ദേഹത്തിനാവശ്യമായിരുന്നു. 1933-ൽ അദ്ദേഹം പ്രസിഡന്റായി അവരോധിതമായ ദിവസം 14000000 അമേരിക്കൻ പൗരന്മാർ തൊഴിലില്ലാതെ വലയുകയായിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ ബാങ്കുകളെല്ലാം സാമ്പത്തികസ്തംഭനം നിമിത്തം അടച്ചു പൂട്ടിയിരിക്കയുമായിരുന്നു. രാജ്യത്തിന്റെ ഈ പ്രതിസന്ധിയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിസർഗസ്വഭാവങ്ങളെ ഉണർത്തി വിട്ടതു്. തന്റെ ഉൽഘാടനപ്രസംഗത്തിൽ രാജ്യത്തെ ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽ കൊണ്ടെത്തിച്ച സംവിധാനത്തെ അദ്ദേഹം നിശിതമായി വിമർശിക്കുകയും അവയ്ക്കു പരിഹാരം നിർദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. 'രാഷ്ട്രം ആവശ്യപ്പെടുന്നതു് പ്രവർത്തിയാണു്; ഉടനടിയുള്ള പ്രവർത്തി.' ഉടനടി തന്നെ ക്രിയാരംഗത്തേക്കു് അദ്ദേഹം പ്രവേശിച്ചു.

ന്യൂഡീൽ

സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തിൽ നിന്നു് അമേരിക്കൻ ജനതയെ കരകയറ്റുന്നതിനും അവരെ ഒരു പുതിയ ഭാവിയിലേയ്ക്കു് ആനയിക്കുന്നതിനും റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ഭരണം കൈക്കൊണ്ട പ്രവർത്തനപരമ്പരകൾ ന്യൂഡീൽ എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്നു. ഈ വക പ്രവർത്തനപരിപാടി അവധാനപൂർവം ആസൂത്രണം ചെയ്ത ഒരു പദ്ധതിയായിരുന്നില്ല. 1933-ൽ സമയം വളരെ കുറച്ചും ആവശ്യങ്ങളും അടിയന്തരസ്വഭാവമുള്ളവയുമായിരുന്നു. അത്യാസന്നമായ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു് അടിയന്തരമായ പരിഹാരം കണ്ടെത്തുന്നതിനു് അത്യാവശ്യമായ നടപടികളും ധൃതിയിൽ റൂസ്വെൽട്ടിനു സ്വീകരിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. എങ്കിലും ആ പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ എല്ലാം പിന്നിൽ പ്രധാനമായി മൂന്നു് ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു് സാധിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമതു് ദുരിതാശ്വാസം. ക്ഷുണവും പണവും ഇല്ലാതെ വലയുന്ന ദശലക്ഷക്കണക്കിനു് ആളുകളും അമേരിക്കയിലുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കു് ആശ്വാസം നൽകണം. രണ്ടാമതു് പുനരുദ്ധാരണം. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തിൽ നിന്നും രാജ്യത്തെ ആകമാനം പുനരുദ്ധരിക്കണം. മൂന്നാമതു് പരിഷ്കരണം. പ്രകടമായ തെറ്റുകളും ശരിപ്പെടുത്തി യു. എസ്. എ യെ ഒരു പുതിയ ഭാവിയിലേയ്ക്കു് ആനയിക്കണം. ദുരിതാശ്വാസം, പുനരുദ്ധാരണം, പരിഷ്കരണം ഇവ മൂന്നുമായിരുന്നു ന്യൂഡീലിന്റെ ഉന്നതമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും. ദരിദ്രന്മാരെ രക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ആവശ്യം—ദരിദ്രജനതയെ മാത്രമല്ല ധനിക്യവ്യവസായം പോലെ വഴുതിയിലാണ്ടു പോയ ദരിദ്രവ്യവസായങ്ങളെയും ദക്ഷിണപശ്ചിമദേശങ്ങളിലെ

ദുരിതത്തിലുണ്ടുപോയ ദരിദ്രമായ കൃഷിഭൂമികളെയും റൂസ്‌വെൽട്ടിനു രക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. സമ്പന്നരായ തൊഴിലുടമകളോടും ഡോളർപ്രഭുക്കളോടും പൊരുതേണ്ടതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആവശ്യമായിരുന്നു. തൊഴിലുടമകളോട് കൂട്ടായ വിലപേശൽ നടത്തുന്നതിനു ട്രേഡ്‌യൂണിയൻ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തൊഴിലാളികളെ സംഘടിപ്പിക്കാൻ വേണ്ട സഹായവും അദ്ദേഹം നൽകേണ്ടിയിരുന്നു. ധനികവർഗശക്തിക്കെതിരായി ജനങ്ങളെ വേണ്ടി ജനങ്ങളാൽ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന ജനങ്ങളുടെ ഗവണ്മെൻറിനെ, ജനാധിപത്യത്തെ, സംരക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഗവണ്മെൻറ് ഫ്ലവറിന്റെ മാതൃകയെത്തുടർന്ന് പണം കടം കൊടുത്തു പാപ്പരായിപ്പോയ വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു പകരം വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളിൽ നിന്നും സാധനസാമഗ്രികളും വാങ്ങുന്നതിനുള്ള സാമ്പത്തികശേഷി സാധാരണക്കാർക്ക് ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തു വ്യവസായങ്ങളെ പുനരുദ്ധരിക്കുവാനായിരുന്നു റൂസ്‌വെൽട്ട് ശ്രമിച്ചതു്. അമേരിക്കയിലെ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളും—എണ്ണയും ഭൂമിയും—ദുർവ്യയിനിയോഗം ചെയ്യാതെ ഭാവിതലമുറയ്ക്കു വേണ്ടി സൂക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു.

ന്യൂഡീൽപരിപാടി പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തുന്നതിനു ധീരവും സമർഥവുമായ മാർഗങ്ങളാണു റൂസ്‌വെൽട്ട് സ്വീകരിച്ചതു്. ഒന്നാമതായി ആ നയം സ്വതന്ത്രനയമാണെന്നു് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. 'ന്യൂഡീൽ' ഡെമോക്രാറ്റിക് പാർട്ടിയുടെ നയമായിരുന്നില്ല. അതു് ഫ്രാങ്ക്‌ളിൻ ഡി. റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ നയമായിരുന്നു. രണ്ടാമതു് അമേരിക്കൻ ഭരണഘടന അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ള അധികാരത്തിന്റെ പരമാവധി വരെ അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചു. സമാധാനകാലത്തു് ഇത്രയും അധികാരം കൈകാര്യം ചെയ്ത മറെറാരു പ്രസിഡൻറും അതിനു മുൻപു് ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടില്ല. മൂന്നാമതായി പരിപാടികളെ ഫലപ്രദമാക്കുന്നതിനാവശ്യമായ വിദഗ്ധോപദേശത്തിനു് പ്രാപ്തരായ ഒരു ഉപദേശകസംഘത്തെ അദ്ദേഹം നിയോഗിച്ചു. അവരുടെ കഴിവുകളും മുഴുവനും അദ്ദേഹം രാജ്യശ്രേയസ്സിനു വേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചു. സാമ്പത്തികശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിൽ അതിസമർഥന്മാരായിരുന്ന ചെറുപ്പക്കാരായ പ്രൊഫസർമാരുൾപ്പെടെയുള്ള ഒരു ഗ്രൂപ്പിനെ അദ്ദേഹം സംഘടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ബ്രെയിൻട്രസ്റ്റ് എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഇവരുടെ ഉപദേശവും നിർദേശവും വാങ്ങിയാണു് അദ്ദേഹം തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളും പുരോഗമിപ്പിച്ചതു്. നാലാമതു് സ്വന്തം നയത്തിനു് പൊതുജനപിൻതുണ നേടാൻ വേണ്ടി തന്റെ പ്രതിഭയെ സമർഥമായി അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചു. റേഡിയോസംഭാഷണങ്ങളും കൂടെക്കൂടെയുള്ള പത്രസമ്മേളനങ്ങളും അദ്ദേഹം നടത്തിയതു് ഇതിനു വേണ്ടിയായിരുന്നു. റേഡിയോവിലൂടെയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാഷണങ്ങളും അമേരിക്കയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്ന സാധാരണ ജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ചു കൊണ്ടുള്ളവയായിരുന്നു. അവരെ സംബന്ധിക്കുന്ന പൊതുവിഷയങ്ങളായിരുന്നു അവയിലെ ഉള്ളടക്കം. പത്രസമ്മേളനങ്ങളും വൈറ്റ്ഹൗസിൽ വച്ചു് ആഴ്ചയിൽ രണ്ടു പ്രാവശ്യം വീതം നടത്തിവന്നു. ഒപ്പമിരുന്നു് ഏതു പത്രപ്രതിനിധിക്കും എന്തു ചോദ്യവും അദ്ദേഹത്തോടു

ചോദിക്കുവാനുള്ള സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രതിനിധികളുടെ ചുറ്റുപാടുമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ചുറുചുറുക്കോടെ അദ്ദേഹം ഉത്തരം പറയും. സൗഹൃദപൂർണമായിരുന്ന അവരോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പെരുമാറ്റം. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുള്ള ഫലിതപ്രയോഗങ്ങൾ കോൺഫറൻസുകളെ സജീവമാക്കിയിരുന്നു. പത്രപ്രതിനിധികളുടെ ഒരു ഇഷ്ട തോഴനായിരുന്നു റൂസ്വെൽട്ട്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാബിനറ്റിലെ അംഗങ്ങളായ ഫാരോംഡ് ഐക്കസ് (ആഭ്യന്തരകാര്യസെക്രട്ടറി), ഫ്റാൻസിസ് പെർകിൻസ് (തൊഴിൽകാര്യസെക്രട്ടറി—യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് കാബിനറ്റിൽ നിയമിതയായ ആദ്യത്തെ വനിത), ഹാരിഹോപ്കിൻസ് (ഫെഡറൽ ദുരിതാശ്വാസഭരണാധികാരി), ഹെൻറി വാലസ് (കൃഷികാര്യസെക്രട്ടറി. റൂസ്വെൽട്ട് മൂന്നാം പ്രാവശ്യം പ്രസിഡന്റായപ്പോഴും വാലസായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈസ്പ്രസിഡന്റ്) എന്നിവരെല്ലാം ഒരു പോലെ പ്രഗത്ഭന്മാരായിരുന്നു. ന്യൂഡീലിന്റെ വിജയകരമായ പ്രവർത്തനത്തിന് അവരെല്ലാം അവരുടെതായ സംഭാവനകളും നല്കിയിരുന്നു. റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ഈ ടീമിനു വർഷങ്ങൾക്കിടയിൽ വ്യത്യാസം വന്നു. അതു പോലെതന്നെ ന്യൂഡീലിനും മാറ്റമുണ്ടായി. അതു കൊണ്ട് ഒരു ന്യൂഡീലെന്നല്ല രണ്ടു ന്യൂഡീൽ എന്നു് സ്വാഭാവികമായി വ്യവഹരിക്കപ്പെടാറുണ്ട്. 1933 മുതൽ 1935 വരെ പ്രവർത്തിച്ചതിനെ ഒന്നാമത്തെ ന്യൂഡീൽ എന്നു പറയുന്നു. അടിയന്തരപ്രശ്നങ്ങളാണു് അതു് കൈകാര്യം ചെയ്തതു്. ബാങ്കിംഗ് സമ്പ്രദായം പുനഃസംവിധാനം ചെയ്യുക, തൊഴിലില്ലാത്തവർക്കു തൊഴിലുണ്ടാക്കി കൊടുക്കുക, കാഷ്കോൽപ്പന്നങ്ങൾക്കു് വില വർധിപ്പിച്ചു് കർഷകരെ സഹായിക്കുക, വ്യവസായങ്ങളെ പൂർവസ്ഥാനത്തു് ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തുക എന്നിവയായിരുന്നു ഈ അടിയന്തരപ്രശ്നങ്ങൾ. അതിനു ശേഷം റൂസ്വെൽട്ട് ഇടതുപക്ഷത്തേയ്ക്കു നീങ്ങി. രണ്ടാമത്തെ ന്യൂഡീൽ 1935 മുതൽ 1938 വരെ നീണ്ടു നിന്നു. ഇതനുസരിച്ചു് ദീർഘകാലത്തേയ്ക്കുള്ള പരിഷ്കാരങ്ങളാണു് റൂസ്വെൽട്ട് നടപ്പിൽ വരുത്തിയതു്. കൂടുതൽ ധനവ്യയത്തിനും അസന്തുലിതബജറ്റിനും ധനികന്മാരുടെ മേൽ വർധിച്ച നികുതി ചുമത്തുന്നതിനും പുതിയ ന്യൂഡീൽ വഴിതെളിച്ചു. ഇതു് ബിസിനസ്സുകാരോടുള്ള സഹാനുഭൂതി തീരെ കുറയ്ക്കുകയും ട്രേഡ്യൂണിയനുകളോടും മറ്റുമുള്ള താല്പര്യം വർധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലത്തെ ഗവണ്മെന്റ് നടപടികളും അസംഖ്യങ്ങളും സങ്കീർണസ്വഭാവമുള്ളവയുമായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് ഈ പേരുകൾ കൊണ്ട് സൂചിപ്പിക്കുന്ന മാറ്റം അത്ര വ്യക്തവും അപ്രതീക്ഷിതവും ആയിരുന്നില്ല. ഇതിനുപോൽബലകമായി പല കാരണങ്ങളും എടുത്തു കാണിക്കാനുണ്ട്. ഒന്നാമതു് സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം അത്ര വേഗം നിവാരണം ചെയ്യാനാവുന്നതല്ലായിരുന്നു. ന്യൂഡീലിന്റെ രണ്ടു കൊല്ലത്തെ പ്രവർത്തനം കൊണ്ടും ദേശീയവരുമാനം അത്രയൊന്നും വർധിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തൊഴിലില്ലാത്തവർ പിന്നെയും ഒരു കോടിയോളം ഉണ്ടായിരുന്നു. കൂടുതൽ വിപ്ലവാത്മകമായ പരിപാടികൾ ഗവണ്മെൻറിനു കൈക്കൊള്ളേണ്ടതായി വന്നു. രണ്ടാമതു് ന്യൂഡീൽ പ്രകാരം ചെയ്തു വന്ന പല പരിപാടികളെയും ബിസിനസ്സുടമകൾ നിശി

തമായി വിമർശിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അവരുടെ ഈ വെല്ലുവിളിയെ റൂസ്‌വെൽട്ട് സുധീരം നേരിടാൻ തയ്യാറായി. മൂന്നാമതു് ജനസമ്മതി നേടി മൂന്നോട്ടു വന്ന തീവ്രവാദികളും റൂസ്‌വെൽട്ടിനു് വളരെയേറെ മനഃശല്യം ഉണ്ടാക്കി. അതിലൊരാൾ ഇതിനു മുൻപു് പരാമർശിതനായ ഹ്യൂയേലോംഗായിരുന്നു. 'സമ്പത്തു് വീതിച്ചനുഭവിക്കൽ' പ്രസ്ഥാനക്കാരനായിരുന്ന അയാൾ. മറ്റൊരാൾ ഡോക്ടർ ഫ്രാൻസിസ് ടൗൺസെൻഡായിരുന്നു. 60 വയസ്സിനു മുകളിൽ പ്രായമുള്ളവർക്കെല്ലാം പ്രതിമാസം 200 ഡോളർ പെൻഷൻ കൊടുക്കണമെന്നായിരുന്നു ടൗൺസെൻഡിന്റെ പദ്ധതി. ഒടുവിലത്തെ കാരണം ട്രേഡ്‌യൂണിയനുകളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൻ റൂസ്‌വെൽട്ടിനു തോന്നിയ അസംതൃപ്തിയാണു്. 1934 പണിമുടക്കുകളുടെ വർഷമായിരുന്നു. മുകളിൽ സൂചിപ്പിച്ച കാരണങ്ങളാണു് റൂസ്‌വെൽട്ടിനെ ഇടതുപക്ഷത്തേയ്ക്കു ഗതിമാറ്റിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. തുടർന്നു് ദൂരവ്യാപകഫലങ്ങളുളവാക്കിയ പല പരിഷ്കരണങ്ങളും അദ്ദേഹം സംവിധാനം ചെയ്തു.

ന്യൂഡീലിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ ചുരുക്കത്തിൽ

1. ബാങ്കിങ് ഫിനാൻസ്: റൂസ്‌വെൽട്ട് അധികാരം ഏറ്റെടുക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ സകല ബാങ്കുകളും പ്രവർത്തനം അവസാനിപ്പിച്ചു് പൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ചുമതല ദേശീയധനകാര്യവ്യവസ്ഥിതി ഭദ്രമാക്കി ഭാവിപ്രവർത്തനങ്ങൾ കാര്യക്ഷമമാക്കുക എന്നതായിരുന്നു. ഇതിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹം ഒരിക്കൽ കൂടി അമേരിക്കൻ ജനതയെ ബാങ്കുകളിൽ വിശ്വാസമുള്ളവരാക്കി മാറ്റി. പ്രസിഡൻറുപദം സ്വീകരിച്ചു് ഏഴു ദിവസത്തിനകം എമർജൻസി ബാങ്കിങ് ആക്ട് പാസ്സാക്കിയെടുത്തു. അതനുസരിച്ചു് ബാങ്കുകളുടെ മേലുള്ള നിയന്ത്രണാധികാരവും ആസ്തിയുള്ള ബാങ്കുകൾ തുറന്നു് പ്രവർത്തിപ്പിക്കാനുള്ള അധികാരവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകളിൽ വന്നു ചേർന്നു. അതിന്റെ അടുത്ത ദിവസം അമേരിക്കൻ ജനതയുമായി റേഡിയോ മുഖാന്തരം ഒരു നർമഭാഷണം അദ്ദേഹം നടത്തി. രാജ്യത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതി ഭദ്രമാണെന്നു് ജനങ്ങൾക്കു് ബോധ്യം വരത്തക്ക വിധം അദ്ദേഹം അതു സംസാരിച്ചു. ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടതിന്റെ ലക്ഷണം പിറ്റേ ദിവസം മുതൽ കണ്ടു തുടങ്ങി. ബാങ്കുകൾ ഒന്നൊന്നായി തുറക്കപ്പെട്ടു. ആളുകൾ വീണ്ടും ബാങ്കുകളിൽ പണം നിക്ഷേപിച്ചു തുടങ്ങി. അടിയന്തരനടപടികൾ റൂസ്‌വെൽട്ട് തുടർന്നു. 1933-ൽ ബാങ്കിങ് ആക്ട് പാസ്സാക്കി. ബാങ്കുകളുടെ മേലുള്ള നിയന്ത്രണം കുറെക്കൂടി കർശനമാക്കി. അപഹരണം തടയുന്നതിനു് വേണ്ടി വെറും ബാങ്കിങ് ബിസിനസ്സ് മാത്രം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ബാങ്കുകളെ മറ്റു ബാങ്കുകളിൽ നിന്നും വേർതിരിച്ചു. ബാങ്കുകളിലെ നിക്ഷേപങ്ങൾക്കു് സുരക്ഷിതത്വം നൽകുന്നതിനും നിക്ഷേപിക്കുന്ന തുകകൾ ബാങ്കുകൾ ലിക്വിഡേറ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടാലും നഷ്ടപ്പെടുകയില്ലെന്നു നിക്ഷേപകർക്കു് വിശ്വാസം ഉണ്ടാക്കാനും വേണ്ടി ഒരു ഫെഡറൽ ഡിപ്പോസിറ്റ് ഇൻഷുറൻസ് കോർപ്പറേഷൻ സ്ഥാപിതമായി. കള്ളക്കമ്പനികളുടെ രൂപവൽക്കരണം തടയുന്നതിനു

Public library

വേണ്ടി ദി സെക്യൂരിറ്റീസ് ആക്ട് അതിനു ശേഷം നടപ്പിൽ വരുത്തി. അതു കമ്പനികളെ സംബന്ധിക്കുന്ന എല്ലാ വിവരങ്ങളും സത്യസന്ധമായി ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു കൊണ്ട് ഓരോ സ്റ്റേറ്റ്മെന്റും സമർപ്പിക്കുവാൻ ആ നിയമം ശാസിച്ചു. 1934-ൽ ഉണ്ടാക്കിയ മറ്റൊരു നിയമം സെക്യൂരിറ്റീസ് എക്സ്ചേഞ്ച് കമ്മീഷൻ സ്ഥാപിക്കാനുള്ളതായിരുന്നു. 1933-ലെ നിയമപ്രകാരിച്ചുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ബാങ്കുകാരും ചെയ്തുണ്ടോ എന്നു തിട്ടപ്പെടുത്തുവാനും സ്റ്റോക്ക് എക്സ്ചേഞ്ചുകളിലെ അവിഹിതപ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുവാനും വേണ്ടി പ്രത്യേകമായി നിയുക്തമായ ഒരു സ്ഥാപനമായിരുന്നു ഇത്. ഇതിനും പുറമെ വ്യവസായങ്ങളെ പുനഃപ്രവർത്തനക്ഷമമാക്കുന്നതിനു വേണ്ട സഹായങ്ങളും റൂസ്വെൽറ്റ് ചെയ്തു. കുറഞ്ഞ പലിശയ്ക്കു കടം കൊടുക്കാനുള്ള പ്രേരണയും പ്രോൽസാഹനവും നൽകുന്നതിനു വിൽസന്റെ ഫെഡറൽബാങ്കുപദ്ധതി അദ്ദേഹം ഊർജിതപ്പെടുത്തി.

2. കൃഷിക്കാർ: സമൃദ്ധിയുടെ കാലം കർഷകനു പ്രത്യേകമായ ഒരു അനുഗ്രഹവും നൽകിയിരുന്നില്ല. മറ്റുള്ള ജനങ്ങളേക്കാളും സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തിന്റെ ദുരിതങ്ങളും അവർക്കു ദുസ്സഹമായി അനുഭവപ്പെട്ട കാർഷികോൽപന്നങ്ങളുടെ വിലയിടിവാണ് അവർക്കു ദുർവഹമായി അനുഭവപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നതു്. ഉൽപന്നങ്ങളും സമുദ്രാന്തരാജ്യങ്ങളിലേക്കു കയറ്റി അയക്കുവാൻ അവർക്കു കഴിയാതെ വന്നതും അമേരിക്കൻ ജനതയ്ക്ക് ആവശ്യമുള്ളതിൽ വളരെയധികം അവർ അവരുടെ ഭൂമിയിൽ നിന്നു് ഉൽപാദിപ്പിച്ചതുമാണ് ഈ വിലയിടിവിനു കാരണമായിത്തീർന്ന മുഖ്യവസ്തുതകളും. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യം ഉണ്ടായപ്പോൾ അവിടത്തെ ആളുകൾക്ക് അത്യാവശ്യസാധനങ്ങളും പോലും വാങ്ങുവാൻ വേണ്ട ശേഷിയില്ലാതായി. അതു കൊണ്ട് കാർഷികോൽപന്നങ്ങളുടെ വില ഉയർത്തണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു റൂസ്വെൽറ്റിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യം. കർഷകർക്കു വേണ്ടി അദ്ദേഹം പല നല്ല കാര്യങ്ങളും ചെയ്തു. അവർക്കു ധാരാളമായി പണം കടം കൊടുത്തു. ഫലശ്രൂന്യമായിത്തീർന്ന ഭൂമി ഉപേക്ഷിച്ചു് ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഭൂമിയിൽ ചെന്നു് കൃഷി ചെയ്യുവാൻ വേണ്ട സഹായവും ഗവൺമെന്റു് നൽകി. പക്ഷേ ഉൽപന്നങ്ങൾക്കു് നല്ല വില കിട്ടുവാനുള്ള സാഹചര്യവും അതു ക്രമമായി നിലനിർത്തുവാനുള്ള ഉറപ്പും ആണു് അവർക്കു് വേണ്ടിയിരുന്നതു്. 1933-ൽ ആ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ഫാർമേഴ്സ് റിലീഫ് ആക്ട് നടപ്പിൽ വരുത്തി. ഈ നിയമത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അഗ്രികൾച്ചറൽ അഡ്ജസ്റ്റുമെന്റു് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ രൂപവൽക്കരിക്കപ്പെട്ടു. കാർഷികോൽപന്നങ്ങളിൽ ചിലവസ്തുക്കൾ വേണ്ടി സഹകരണമാർക്കറ്റിംഗ് സംപ്രദായം ഉണ്ടാക്കുവാൻ എ. എ. എ. പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ചു. ആവശ്യത്തിലധികം ഉൽപന്നങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതു മൂലം കർഷകർ വർഷം തോറും വലിയ നഷ്ടം സഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. പഞ്ഞി, പുകയില, നെല്ലു്, പന്നി ഇവയെല്ലാം പുറരാജ്യങ്ങളിലായിരുന്ന വലിയ ചെലവു്. എന്നാൽ ആ വിപണികളെല്ലാം കർഷകർക്കു് നഷ്ടപ്പെട്ടു. അതു കൊണ്ടു് ഉൽപാദനം പരിമിതപ്പെടുത്തുവാൻ ഒരു പദ്ധതി തയ്യാറാക്കപ്പെട്ടു. ആ പദ്ധതിയിൽ

ചേരാൻ സമ്മതമുള്ള കർഷകർ എ. എ. എ യുമായി ഒരു കരാറിലേർപ്പെടണമെന്നായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. ഉദാഹരണത്തിന് കൃഷി ചെയ്യുന്ന ധാന്യങ്ങളുടെ അളവും വളർത്തി വന്ന പന്നികളുടെ എണ്ണവും കുറയ്ക്കാമെന്ന് അവർ വാഗ്ദാനം ചെയ്യണം. ഇതു മൂലം ഉൽപാദിപ്പിച്ച ധാന്യത്തിലൊരു ഭാഗം ആദ്യവർഷം നശിപ്പിക്കേണ്ടി വരും; അതു പോലെ തന്നെ വളർത്തിയ പന്നികളെയും. ഈ വിധം പിന്നത്തെ വർഷങ്ങളിൽ കൃഷി ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിനും പന്നിയെ വളർത്താതിരിക്കുന്നതിനും പ്രതിഫലം ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നു നൽകുവാനുമായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. ഉൽപാദനം കുറയുന്തോറും ഉൽപന്നങ്ങൾക്കു വില വർധിക്കുമെന്നായിരുന്നു ഗവണ്മെൻറിന്റെ വാദം. ഇങ്ങനെ കർഷകർക്ക് സഹായം നൽകുവാനുള്ള പണം പ്രോസസിംഗ് ടാക്സ് എന്ന ഒരു പുതിയ നികുതിപിരിവ് സമ്പ്രദായത്തിലൂടെ ഗവണ്മെൻറുണ്ടാക്കി. ഉദാഹരണമായി നൂൽനൂൽപ്പിൽ നിന്നും തുണി നെയ്ത്തിൽ നിന്നും പിരിച്ചെടുത്ത നികുതി പരുത്തിക്കൃഷിക്കാർക്കും, ധാന്യം പൊടിക്കുന്ന മില്ലുകളിൽ നിന്നുള്ള നികുതി ഗോതമ്പ് കൃഷിക്കാർക്കുമായി വീതിച്ചു കൊടുത്തു വന്നു. ഈ സംപ്രദായത്തിനു പ്രകൃതിയുടെ സഹായവും ലഭിച്ചു. 1934–ലും 1936-ലും ഉണ്ടായ ഭയങ്കരമായ വരൾച്ച സ്വാഭാവികമായും ഉൽപാദനം ക്ഷയിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ ഈ പ്രോസസിംഗ് ടാക്സ് പിരിവ് ഏർപ്പാടും എ. എ. എ യുടെ പ്രവർത്തനവും ഭരണഘടനയ്ക്കു വിരുദ്ധമാണെന്ന് സുപ്രീംകോടതി വിധിച്ചു. എന്നാൽ ഗവണ്മെൻറ് ആ വിധിതീർപ്പിനും ഒരു മറുമരുന്നു കണ്ടുപിടിച്ചു. സോയിൽ കൺസർവേഷൻ ആക്ടായിരുന്ന ഈ പുതിയ പ്രതിവിധി. എ. എ. എ യെപ്പോലെ തന്നെയായിരുന്ന ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനവും ആസൂത്രണം ചെയ്തത്. അങ്ങനെ മണ്ണൊലിപ്പ് തടയുന്നതിനു വേണ്ടി ഗവണ്മെൻറ് നികുതി പിരിച്ചു. പാവപ്പെട്ട കൃഷിക്കാർക്ക് അതിന്റെ വിഹിതം തിരിയെ കൊടുത്തു

ഈ നിയമം കൊണ്ട് മറ്റൊരു കാര്യം കൂടി ഗവണ്മെൻറ് സാധിച്ചു. അമേരിക്കൻ മണ്ണിനു് അശ്രദ്ധമായ കൃഷി കൊണ്ടും വരൾച്ച കൊണ്ടും വലിയ നാശവും നഷ്ടവും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ദക്ഷിണദേശത്തെയും സമതല പ്രദേശത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറൻ ഭാഗങ്ങളിലെയും ഭൂമി പൊടിപടലം കൊണ്ട് കൃഷിക്കു യോഗ്യമല്ലാതായിത്തീർന്നിരുന്നു. അവിടെ നിന്നും അടിക്കുന്ന പൊടിനിറഞ്ഞ കൊടുങ്കാറ്റ് ടൺ കണക്കിനു് മണ്ണ് കൊണ്ട് മധ്യപശ്ചിമദേശത്തെ മൂടി. റൂസ്വെൽറ്റിന്റെ ഗവണ്മെൻറ് പൊടിയും വരൾച്ചയും ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനു വേണ്ടിയുള്ള ഗവേഷണങ്ങളുടെ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തു. അങ്ങനെ അമേരിക്കയുടെ ഭൂരിഭാഗവും ഇറാക്കിന്റെയും ഉത്തരാഫ്രിക്കയുടെയും ഗതി തുടരുന്നതിനെ ഇതു തടഞ്ഞു. കാരണം ഇപ്പോഴും മണ്ണ് മൂടിയും മരുഭൂമിയായും കിടക്കുന്ന ഇറാക്കിന്റെയും ഉത്തരാഫ്രിക്കയുടെയും ഭാഗങ്ങളും മുൻപു ഫലപുഷ്ടിയുള്ള പ്രദേശങ്ങളായിരുന്നു. കൃഷിക്കാരെ സഹായിക്കാനുള്ള ഈ ശ്രമങ്ങളെല്ലാം പുരോഗതിയുടെ വ്യക്തമായ ഒരു ലക്ഷണം കാണിച്ചു. 1932–നും 1937–നും ഇടയ്ക്ക് അമേരിക്കൻ കൃഷിക്കാരുടെ മൊത്തവരുമാനത്തിൽ ഇരട്ടി വർധനവുണ്ടായി.

3. സിവിലിയൻ കൺസർവേഷൻ കോർ: സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തിന്റെ

ഒരു ദുരന്തഫലം അതു് അനേകായിരം ചെറുപ്പക്കാരെ തൊഴിൽരഹിതരാക്കി ത്തീർത്തു എന്നുള്ളതാണു്. ഈ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കുന്നതിനു് റൂസ്വെൽട്ടു് നിർമാണാത്മകമായ ചില യത്നങ്ങളും നടത്തി. അതിലൊന്നാണു് 1933-ൽ സംഘടിപ്പിച്ച സിവിൽ കൺസർവേഷൻ കോർ. ഈ പദ്ധതിപ്രകാരം അവിവാഹിതരായ തൊഴിൽരഹിതരെ-പതിനെട്ടു വയസ്സിനും ഇരുപത്തിയഞ്ചു വയസ്സിനും ഇടക്കുള്ളവരെ-ആറു മാസത്തെ പരിശീലനത്തിനായി ഗവൺമെന്റു് വക ക്യാമ്പുകളിലേക്കു് തിരഞ്ഞെടുത്തു. പർവതങ്ങളിലും വനപ്രദേശങ്ങളിലും ആയിരുന്നു ഈ ക്യാമ്പുകളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. സാമൂഹ്യക്ഷേമത്തിനുതകുന്ന പല ജോലികളും ഈ യുവാക്കന്മാർ അവിടെ ചെയ്തു. അവർ ഫോറസ്റ്ററിയെ പറ്റി പഠിച്ചു. അണകളും കെട്ടി. കാട്ടുതീ തടയുവാനുള്ള പാഠങ്ങളും പരിശീലിച്ചു. വെള്ളപ്പൊക്കവും പൊടിയിളക്കവും നിരോധിക്കുവാനുള്ള മാർഗങ്ങളും വശമാക്കി. വിദൂരപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു് നടപ്പാതകളും ടെലിഫോൺബന്ധങ്ങളും പണിതുണ്ടാക്കി. സി. സി. സി യിലെ ഒരു അംഗത്തിനു് പ്രതിമാസവേതനം മുപ്പതു് ഡോളറായിരുന്നു. അതിൽ ഇരുപത്തിയഞ്ചു ഡോളർ കുടുംബത്തിലേക്കു് അയയ്ക്കുന്നതെന്നും നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. തുടക്കത്തിൽ 300000 ആളുകളും അതിലുണ്ടായിരുന്നു. 1940-നു് മുമ്പു് 2000000 പേർ ഈ പരിശീലനം പൂർത്തിയാക്കി പുറത്തു് പോയി. അവരിൽ പലരും വീണ്ടും പരിശീലനത്തിനു് ക്യാമ്പിൽ ചെന്നു. എങ്കിലും പുനഃപ്രവേശനക്കാരുടെ സംഖ്യ ക്രമേണ കുറഞ്ഞു. ക്യാമ്പിൽ പരിശീലനം നേടിയവർക്കു സാമർഥ്യവും സാങ്കേതികപരിജ്ഞാനവും ഉണ്ടായിരുന്നതിനാൽ അവരെ തിരഞ്ഞു പിടിച്ചു് ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ നിയമിക്കുന്നതിൽ തൊഴിലുടമകളും തൽപരരായിരുന്നു.

4. പി. ഡബ്ളിയു. എ യും എൻ. ആർ. എ യും: സാമ്പത്തിക മാന്ദ്യത്തിൽ നിന്നും അമേരിക്കയെ വീണ്ടെടുക്കാൻ റൂസ്വെൽട്ടു് സംവിധാനം ചെയ്ത പദ്ധതിയിൽ അതിപ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നതാണു് നാഷണൽ ഇൻഡസ്ട്രിയൽ റിക്കവറി ആക്ടു് (1933). അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖ്യമായ ലക്ഷ്യം ആളുകൾക്കു് ജോലിയും വേലയും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുക എന്നുള്ളതായിരുന്നു. ജോലിയും വേലയും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ വേതനവും കൂലിയും ലഭിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ആളുകൾക്കു ക്രയശേഷി വർധിക്കുന്നു. ഫാക്ടറികളിലെ ഉൽപാദനം ആവശ്യത്തിനു് അനുസരണമായി കൂടി വരുന്നു. ദേശീയമായ പ്രതിഗ്രഹണത്തിനു് ഈ ഉൽപാദനവർധനവു് അങ്ങനെ വഴിതെളിക്കുന്നു. തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നവരുടെ ജീവിതസാഹചര്യം പരിഷ്ക്കരിക്കുവാനും അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചു. അതിനു വേണ്ടി കൂലി കൂട്ടുകയും ജോലിസമയം കുറയ്ക്കുകയും കുട്ടികളെ ജോലികളിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കി നിർത്തുകയും ട്രേഡുയൂണിയനുകളെ നിയമവിധേയമാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നു് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. പ്രതിഗ്രഹണനിയമത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം ഇതെല്ലാമായിരുന്നു. പ്രസ്തുത നിയമത്തിനു് മൂന്നു സവിശേഷതകളുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമതു്, അതനുസരിച്ചു് പബ്ലിക്ക് വർക്സ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ സ്ഥാ

പിച്ചു. പൊതുമരാമത്തു് സംബന്ധിച്ച എല്ലാ ജോലികളെയും ഈ സ്ഥാപനം പ്രോൽസാഹിപ്പിച്ചു. ഫെഡറൽ ഗവൺമെന്റു് തന്നെ അണക്കെട്ടിന്റെയും വിമാനത്താവളങ്ങളുടെയും യുദ്ധക്കപ്പലുകളുടെയും പബ്ലിക്കു് ആഫീസുകളുടെയും നിർമാണത്തിനായി അനേകം ആളുകളെ നിയമിച്ചു. വിവിധ സ്റ്റേറ്റുകളിലും നഗരങ്ങളിലും പൊതുമരാമത്തു്പണികൾ നടത്തുന്നതിനു് നിർലോഭമായി പണം ചെലവാക്കുകയും കടമായി കെടുക്കുകയും ചെയ്തു. റോഡു്, പാലം, ആശുപത്രി, പള്ളിക്കൂടം, പേരിനിർമാർജനം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം പൊതുമരാമത്തിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ പി. ഡബ്ലിയു. ഡി. ദശലക്ഷക്കണക്കിനു് ആളുകൾക്കു് ജോലിയുണ്ടാക്കി കൊടുത്തു. രണ്ടാമതു് ഈ ആക്ടു് സ്ഥാപിച്ച മറ്റൊരു സ്ഥാപനമായിരുന്ന നാഷണൽ റിക്കവറി അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ അഥവാ എൻ. ആർ. ഏ. വ്യവസായങ്ങളുടെ സുഗമമായ ഭരണത്തിനാവശ്യമായ വ്യവസ്ഥകളും അല്ലെങ്കിൽ കോഡുകളും ഉണ്ടാക്കുകയായിരുന്നു ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ പ്രധാന ജോലി. ഈ വ്യവസ്ഥകളും ആദ്യമായി വ്യവസായഉടമകളും തന്നെ നിർമിച്ചു് എൻ. ആർ. ഏ യുടെ അംഗീകാരത്തിനു സമർപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. കുട്ടികളെ ജോലിയിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കുക, ജോലിസമയം കുറയ്ക്കുക, മിനിമം കൂലി നിജപ്പെടുത്തുക, അവിഹിതമായ മൽസരം ഒഴിവാക്കുക എന്നിങ്ങനെ തൊഴിലാളിക്ഷേമത്തിനു് അനുഗ്രഹമായ ചട്ടങ്ങളും ഇതു മൂലം ഉണ്ടായി. ഇത്തരം 500 ൽ പരം വ്യവസ്ഥകളും ഒരു വർഷം കൊണ്ടു് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ റൂസ്വെൽട്ടു് ഇതുകൊണ്ടു് തൃപ്തിപ്പെട്ടില്ല. ഈ ജോലി ത്വരിതമായി ചെയ്തു തീർക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിനു വേണ്ടി, ആവശ്യപ്പെടുന്ന എല്ലാ വ്യവസായങ്ങൾക്കും പൊതുവെ ബാധകമായ വിധം പൊതുചട്ടങ്ങളും അദ്ദേഹം സ്വയം എഴുതിയുണ്ടാക്കി. ഇതനുസരിച്ചു് കുട്ടികളെക്കൊണ്ടുള്ള ജോലി ഏർപ്പാടു് അവസാനിപ്പിച്ചു. എട്ടു മണിക്കൂർ വേല ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തി. ആഴ്ചയിൽ പന്ത്രണ്ടര ഡോളർ മിനിമം കൂലി എന്നു നിജപ്പെടുത്തി. ഏകദേശം 2000000 തൊഴിലുടമകളും ഈ വ്യവസ്ഥകളും ആവശ്യപ്പെട്ടു. 16000000 തൊഴിലാളികളും ഇതിന്റെ പ്രയോജനം അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കോഡു സ്വീകരിച്ച ഫാക്ടറികളിൽ നിർമിക്കപ്പെട്ട സാധനങ്ങളിൽ നീല വർണത്തിലുള്ള കഴുകന്റെ ഒരു മുദ്ര പതിച്ചു കൊള്ളുവാൻ അനുവാദം കൊടുത്തു. നീലവർണക്കഴുകന്റെ മുദ്രയുള്ള സാധനങ്ങളും നിർമിക്കുന്ന ഫാക്ടറികൾക്കു് ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നു് എല്ലാ വിധ പ്രോൽസാഹനങ്ങളും നൽകിപ്പോന്നു. മൂന്നാമതു്, ഈ ആക്ടിലെ ഒരു വകുപ്പു് ട്രേഡ്യൂണിയൻ മുഖാന്തരം തൊഴിലുടമകളുമായി വിലപേശുവാൻ തൊഴിലാളികൾക്കുള്ള അവകാശം നിയമാധിഷ്ഠിതമാക്കിത്തീർക്കുന്നതായിരുന്നു.

5. ദുരിതാശ്വാസം—സി. ഡബ്ളിയു ഏ യും ഡബ്ളിയു. പി. ഏ യും: ബൃഹത്തായ തൊഴിലില്ലായ്മപ്രശ്നത്തെ നേരിടുവാനുള്ള ഒരു ഉപായം മാത്രമായിരുന്ന സി. സി. സി. ഹൂവർ സ്ഥാപിച്ച റി കൺസ്ട്രക്ഷൻ ഫിനാൻസ് കോർപ്പറേഷന്റെ പ്രവർത്തനപരിധി റൂസ്വെൽട്ടു് കുറെക്കൂടി വിപുലമാക്കി.

New deal

അടിയന്തരമായ ദുരിതാശ്വാസം ആവശ്യമായിരുന്ന സ്റ്റേറ്റുകൾക്ക് പ്രസ്തുത കോർപ്പറേഷനിൽ നിന്നും പണം കടം കൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഏർപ്പാട് ചെയ്തു 1933-ൽ ഫെഡറൽ എമർജൻസി റിലീഫ് കമ്മിഷൻ അദ്ദേഹം സ്ഥാപിച്ചു. പ്രാദേശികധർമപദ്ധതികളെ സഹായിക്കുന്നതോടൊപ്പം രാജ്യത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള സാധുക്കൾക്ക് ഫെഡറൽ ഗവൺമെന്റ് നേരിട്ട് ധനസഹായം ചെയ്തു. ആ വിധം ധനസഹായം അന്ന് ഒഴിച്ചു കൂടാൻ പാടില്ലാത്തതായിരുന്നു. പക്ഷേ തുടർച്ചയായ ധനസഹായം കൊണ്ട് സാധുക്കളെ അലസന്മാരാക്കുന്നതിനു പകരം അവർക്ക് ജോലി നൽകണമെന്ന് റൂസ്വെൽട്ട് നിശ്ചയിച്ചു. 1933-ൽ സിവിൽവർക്സ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ സ്ഥാപിതമായി തൊഴിലില്ലാതിരുന്ന 4000000 പേർക്ക് സി. ഡബ്ലിയു. എ. ജോലി കൊടുത്തു. ഇതിൽ ഏറിയ പങ്കും ജോലിയും പ്രയോജനശൂന്യമായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് 1934-ൽ ആ പദ്ധതി ഗവൺമെന്റ് ഉപേക്ഷിച്ചു 1935-ൽ കുറെക്കൂടി പ്രയോജനപ്രദമായ വർക്സ് പ്രോഗ്രസ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ എന്നൊരു സ്ഥാപനവും കൂടി അദ്ദേഹം സംവിധാനം ചെയ്തു. ഡബ്ലിയു. പി. എ. ലക്ഷക്കണക്കിനു സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്ക് ജോലി നൽകി. അവർ സമൂഹത്തിനു ക്ഷേമകരമായ പല ജോലികളും ചെയ്തു. സുഖമായി ജീവിക്കുന്നതിനുള്ള കൂലി ഗവൺമെന്റു തന്നെ അവർക്കു നൽകി. ഡബ്ലിയു. പി. എ. അണക്കെട്ടുകളും വിമാനത്താവളങ്ങളും സ്കൂളുകളും ആശുപത്രികളും കമ്യൂണിറ്റി സെൻറുകളും കളിസ്ഥലങ്ങളും നീന്തൽക്കുളങ്ങളും റോഡുകളും നിർമിച്ചു. കൂടാതെ നാടകാഭിനയത്തിനു സൗകര്യം നഷ്ടപ്പെട്ട അഭിനേതാക്കൾക്കും സംഗീതജ്ഞന്മാർക്കും എഴുത്തുകാർക്കും കലാകാരന്മാർക്കും ജോലി നൽകി. ഫെഡറൽ തീയേറർ പ്രോജക്ട് സഞ്ചരിക്കുന്ന നാടകക്കമ്പനികളെ നാടകാഭിനയം നടത്തുന്നതിനു വലിയ നഗരങ്ങളിലേയ്ക്കയച്ചു. കലാകാരന്മാർ പോസ്റ്റാഫീസുകളും പബ്ലിക്ക് ആഫീസുകളും അലങ്കരിക്കുന്നതിനു നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ഡബ്ലിയു. പി. എ. വളരെ പണച്ചെലവുള്ള സ്ഥാപനമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു കോടിക്കണക്കിനാളുകൾക്ക് ജോലി കൊടുത്തു. അലസതയുടെ മടിയിൽ തല വച്ചുറങ്ങുന്നവരെ രക്ഷിച്ചു. അവരുടെ ജോലികളും സമൂഹക്ഷേമത്തിനുതകുന്നവയായിരുന്നു. ഡബ്ലിയു. പി. എ യുടെ പ്രവർത്തികളും നേട്ടങ്ങളും ധീരവും ഗണനീയവും ആയിരുന്നു.

6. സാമൂഹ്യസംരക്ഷണം: യു. എസ് എസ്സ് ആർ 1933-നു മുമ്പ് തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കോ പൊതുജനാരോഗ്യത്തിനോ വേണ്ടിയുള്ള ദേശീയഇൻഷുറൻസോ വാർധക്യകാലപെൻഷൻപദ്ധതിയോ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ വിഷയത്തിൽ, ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ സമ്പന്നരാഷ്ട്രം വളരെ പിന്നോക്കമായിരുന്നു. 1889 മുതൽ ജർമനിയിലും 1909 മുതൽ ബ്രിട്ടനിലും വാർധക്യകാലപെൻഷൻ സമ്പ്രദായം നിലവിൽ വന്നിരുന്നു. യു എസ്. എ യിലെ വിസ്കോൺസിൻ എന്ന ഒരു സ്റ്റേറ്റിൽ മാത്രം തൊഴിലില്ലായ്മയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഇൻഷുറൻസ് പദ്ധതി 1935-നു മുമ്പ് നടപ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു കൊണ്ട് ന്യൂഡീലിലെ ഒരു പ്രധാന ഇനം 1935-ൽ നടപ്പിൽ ആക്കിയ സോഷ്യൽ സെക്യൂരിറ്റി ആക്ട് ആയിരുന്നു.

വാർധക്യകാലപെൻഷൻ സംപ്രദായം ഇതു മൂലം നടപ്പിൽ വന്നു. ഇതിനാവശ്യമായ തുക തൊഴിലുടമകളിൽ നിന്നും തൊഴിലാളികളിൽ നിന്നും സംഭാവനയായി വാങ്ങി സംഭരിച്ചതായിരുന്നു. ഫെഡറൽ ഗവൺമെന്റിന്റെ നേരിട്ടുള്ള ചുമതലയിലായിരുന്നു ഈ പദ്ധതി. സ്റ്റേറ്റുകളിൽ ഇത്തരം പദ്ധതികളും സ്വന്തമായി നടപ്പിലാക്കിക്കൊള്ളണമെന്നും ഈ നിയമം നിർദ്ദേശിച്ചു. അന്ധന്മാരുടെയും ശിശുക്കളുടെയും സംരക്ഷണത്തിനുള്ള പദ്ധതികൾക്ക് സ്റ്റേറ്റുകൾക്ക് ഫെഡറൽ ഗവൺമെന്റിൽ നിന്നും ധനസഹായം ചെയ്യാനും ഇതിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നു. ദശലക്ഷക്കണക്കിനുള്ള അമേരിക്കയിലെ വൃദ്ധന്മാർക്കും തൊഴിൽരഹിതർക്കും സാമൂഹ്യമായ സംരക്ഷണം നൽകുന്നതിനു് ഈ പദ്ധതി സഹായകമായിത്തീർന്നു.

7. ട്രേഡ്‌യൂണിയനുകളും: തൊഴിലുടമകളുമായി തൊഴിലാളികൾക്ക് ട്രേഡ്‌യൂണിയൻ മുഖാന്തരം വിലപേശുന്നതിനു് നിയമാധിഷ്ഠിതമായ അവകാശം നൽകുന്ന ഒരു വകുപ്പു് നാഷണൽ ഇൻഡസ്ട്രിയൻ റിക്കവറി ആക്ടിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിരുന്നു. ഈ വകുപ്പു് നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു് പ്രയാസം അനുഭവപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് ഇതിനു പകരം വാഗ്നർ നിയമമുണ്ടാക്കി. ഇതു് റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ നേട്ടമെന്നു പറയുന്നതിനേക്കാൾ ന്യൂയോർക്കിലെ സെനറർ ആയിരുന്ന റോബർട്ട് വാഗ്നറിന്റെ നേട്ടമെന്നു പറയുന്നതായിരിക്കും കൂടുതൽ ശരി. ട്രേഡ് യൂണിയനുകളും തൊഴിലാളികളും അംഗമായുള്ള ട്രേഡ്‌യൂണിയനെ അംഗീകരിക്കുവാൻ ഈ നിയമം കൊണ്ടു തൊഴിലുടമ നിർബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. വേതനവും ജോലിസമയവും സംബന്ധിച്ച തർക്കങ്ങളും ഇങ്ങനെയുള്ള ട്രേഡ്‌യൂണിയനുകളുമായി തൊഴിലുടമകളും ചർച്ച ചെയ്തു തീരുമാനിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഇതിലെ വ്യവസ്ഥ. യൂണിയനിൽ അംഗമായി ചേരുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം തൊഴിലുടമ നിഷേധിച്ചു കൂടെന്നും തൊഴിലാളികളുടെ പരാതികളും കേട്ടു് തീരുമാനിക്കുന്നതിനും കുറെക്കാലത്തെക്കു തൊഴിലുടമയെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനും അധികാരമുള്ള നാഷണൽ ലേബർ റിലേഷൻസ് ബോർഡ് രൂപവൽക്കരിക്കണമെന്നും ഈ നിയമം അനുശാസിച്ചു. മിനിമം കൂലിയും മിനിമം ജോലിസമയവും നിജപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഫെയർ ലേബർ സ്റ്റാൻഡേർഡ് ആക്ടു് 1938–ൽ നടപ്പിൽ വരുത്തി. ന്യൂഡീൽ ട്രേഡ്‌യൂണിയൻ പ്രസ്ഥാനത്തിനു് കലവറയില്ലാത്ത പിൻതുണയും പ്രോൽസാഹനവും നൽകി. 1933–ൽ സംഘടിതതൊഴിലാളികൾ 7.8 ശതമാനമായിരുന്നതു് 1938–ൽ 21.9 ശതമാനമായി വർധിച്ചു. ഈ വികസനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലമെന്നോണം യു. എസ്. ഏ യിൽ അതിവിപുലമായ ഒരു പുതിയ യൂണിയൻ–കോൺഗ്രസ് ഓഫ് ഇൻഡസ്ട്രിയൽ യൂണിയൻ–രൂപമെടുത്തു. ജോൺ എൽ. ലെവിസിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന അമേരിക്കൻ ലേബർ ഫെഡറേഷനിലെ ഒരു സംഘം തൊഴിലാളിനേതാക്കന്മാരാണു് ഈ യൂണിയൻ സ്ഥാപിച്ചതു്. സാങ്കേതികജ്ഞാനമില്ലാത്ത തൊഴിലാളികളെ വൻതോതിൽ ഈ യൂണിയനിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരാൻ ഇവർക്കു കഴിഞ്ഞു. അമേരിക്കൻ ലേബർ ഫെഡറേഷനിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിടത്തോളം അംഗസംഖ്യ–4000000–ഈ പുതിയ സംഘടനയിൽ

Franklin D. Roosevelt

1938–ൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ ഏറ്റവും വലിയ രണ്ടു വ്യാവസായികകോർപ്പറേഷനുകളായിരുന്ന ജനറൽമോട്ടേഴ്സും യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് സ്റ്റീലും. ഈ കോർപ്പറേഷനുകളിൽ പുതിയ യൂണിയനൊ തേതൃത്വത്തിൽ 1937–ൽ വിജയകരമായ രണ്ടു പണിമുടക്കുകളും അവിടങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളെ സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും മറ്റൊരു സംഘം സ്റ്റീൽ കമ്പനികൾക്കെതിരെ അവർ നടത്തിയ പണിമുടക്ക് പരാജയപ്പെട്ടു. ചിക്കാഗോവെടിവയ്പ്പും സ്മരണദിനാഘോഷവേളയിൽ പത്തു തൊഴിലാളികളെ പോലീസു വെടിവച്ചതു് ഈ പണിമുടക്കിനിടയ്ക്കായിരുന്നു.

8. ടെന്നസിവാലി അതോറിറ്റി: ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു് വിദ്യുച്ഛക്തിയുടെ ഉൽപാദനത്തിനും ഒരു നൈട്രേറ്റു് ഫാക്ടറി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ടെന്നസിനദിയിൽ മസിൽഷോൽസിനു സമീപം ഗവണ്മെൻറു് ഒരു അണ കെട്ടിച്ചു. നെബ്രാസ്കയിലെ സെനറ്റർ നോറീസ് മസിൽഷോൽസിലെ അണക്കെട്ടു് ടെന്നസീതടവാസികൾക്കു കൂടി പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിനെ പ്രാപ്തമാക്കുന്ന ബില്ലുകൾ രണ്ടു പ്രാവശ്യം കോൺഗ്രസ്സിൽ അവതരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ കൂളിഡ്ജും ഹൂവറും ആ ബില്ലു് വീറോടെ എതിർത്തു കളഞ്ഞു. നോറീസിൻെറ പദ്ധതി റൂസ്വെൽട്ട് ഏറ്റെടുത്തു. അതു് വിപുലപ്പെടുത്തി. 1933–ൽ ടെന്നസിവാലി അതോറിറ്റി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ടെന്നസിവാലി പ്രദേശത്തിൻെറ വികസനത്തിനു വേണ്ടി ഗവണ്മെൻറു് ഒരു പദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചു. അതു് ഒരു വലിയ പരീക്ഷണമായിരുന്നു. ഏഴു സ്റ്റേറ്റുകളുടെ ഭാഗങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ പ്രദേശത്തിൻെറ വിസ്താരം 41000 ചതുരശ്രമൈലാണു്. ടി. വി. എ മസിൽഷോൽസ് അണക്കെട്ടിൻെറ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തു. മറ്റു് അണക്കെട്ടുകളും പുതുതായി കെട്ടി ജലവൈദ്യുതസ്റ്റേഷനുകളും ഉണ്ടാക്കി. വ്യവസായികാവശ്യങ്ങൾക്കും കൃഷിക്കും കുറഞ്ഞ നിരക്കിൽ വിദ്യുച്ഛക്തി വിറ്റു. വെള്ളപ്പൊക്കനിരോധത്തിനു വേണ്ട പദ്ധതികളും സംവിധാനം ചെയ്തു. ടെന്നസീനദിയിലും കപ്പൽച്ചാലുകളുണ്ടാക്കി. മണ്ണൊലിപ്പു് തടയുന്നതിനു വേണ്ടി വൻവൃക്ഷങ്ങളും നട്ടുപിടിപ്പിച്ചു. പുതിയ വളംനിർമാണശാലകളും ഉണ്ടാക്കി. മാതൃകാഗ്രാമങ്ങളും പുതിയതായി നിർമിച്ചു. വില കുറഞ്ഞ നിരക്കിൽ സുലഭമായി വിദ്യുച്ഛക്തി കർഷകർക്കു് ലഭിച്ചതോടെ അവരുടെ ജീവിതത്തിനു വലിയ മാറ്റങ്ങളും ഉണ്ടായി. ഇതു് വ്യവസായങ്ങളെയും ആകർഷിച്ചു. വിദ്യുച്ഛക്തിനിർമാണവും വിൽപനയും മാത്രമല്ല ടി. വി. എ. എന്നു് അമേരിക്കൻ ജനതയ്ക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടു. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളെ അവിടത്തെ നിവാസികൾക്കു വേണ്ടി പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ ഗവണ്മെൻറു് പരിഷ്കരിച്ച ഒരു പദ്ധതിയും ഇതോടൊപ്പം ആസൂത്രണം ചെയ്തു.

9. മറ്റു വിശദാംശങ്ങൾ: ന്യൂഡീലിൻെറ പ്രധാന ഇനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച നിയമങ്ങളും പരിപാടികളുമാണു് മേൽ വിവരിച്ചതു്. വേറെയും പല കാര്യങ്ങളും ശ്രദ്ധയിൽ പെടേണ്ടതായുണ്ടു്. കടവും ഒറ്റിയർഥവും തിരിയെ കൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വിഷമിച്ച അനേകം വീട്ടുടമസ്ഥർക്കു് പ്രയോജന

പ്പെടുത്തുക വിധം ഹോംഓണേഴ്സ് ലോൺ കോർപ്പറേഷന്റെ പ്രവർത്തനപരിധി വർധിപ്പിച്ചു. പേറന്റ് ഔഷധങ്ങളെയും മറ്റു സാധനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച കള്ളപ്രസ്യങ്ങളും തടയുന്നതിനു് ഫുഡ് ആൻഡ് ഡ്രഗ്സു് ആക്ടു് നടപ്പിൽ വരുത്തി. ചേരിനിർമാർജനത്തിനു വേണ്ടി വൃത്തിയും ഭംഗിയും ഉറപ്പും ഉള്ള ഫ്ളാറ്റുകളും വീടുകളും നിർമിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഒരു ഫെഡറൽ ഹൗസിംഗ് അതോറിറ്റി ഉണ്ടാക്കി. ഒരു ദേശീയവിദ്യുച്ഛക്തിപദ്ധതി 1938–ൽ സ്ഥാപിതമായി. 1934–ൽ നാഷണൽ റിസോഴ്സ് ബോർഡു് പ്രകൃതിസമ്പത്തിനെപ്പറ്റി വേണ്ട അന്വേഷണം ആരംഭിച്ചു. അമേരിക്കൻ ലോഹങ്ങളും തടികളും ഭൂമിയും വെറുതെ നശിപ്പിച്ചു കളയരുതെന്ന ആഗ്രഹം തിയോഡോർ റൂസ്വെൽട്ടിനെപ്പോലെ ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽട്ടിനും ഉണ്ടായിരുന്നു ഫെഡറൽഗവണ്മെൻറിന്റെ വകയായി ഉണ്ടായിരുന്ന ഭൂമിയുടെ വിൽപന (160 ദശലക്ഷം ഏക്കറോളം ആയിരുന്ന അതിന്റെ വിസ്തൃതി.) നിരോധിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ടെയിലർ ഗ്രെയിസിംഗ് ആക്ടു് 1934-ൽ തന്നെ പാസ്സാക്കി. ഈ ഭൂമി പാർക്കുകൾക്കും മേച്ചിൽസ്ഥലങ്ങൾക്കും വന്യമൃഗങ്ങളെ വളർത്തുന്നതിനും വേണ്ടി സംരക്ഷിക്കണമെന്നു് ഈ നിയമം ശാസിച്ചു. ധനികന്മാരുടെ നികുതിനിരക്കു് വർധിപ്പിച്ചു. ട്രസ്റ്റുവിരുദ്ധനിയമങ്ങൾ കൊണ്ടു വരുന്നതിലും റൂസ്വെൽട്ട് തൽപരനായിരുന്നു. സെക്രട്ടറി ഓഫ് സ്റ്റേറ്റായിരുന്ന കോർഡൽ ഹൾ വിദേശരാജ്യങ്ങളുമായി വ്യാപാരപരമായ പല കരാറുകളും റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ നിർദേശപ്രകാരം ഉണ്ടാക്കി. അമേരിക്കയുടെ വിദേശവ്യാപാരം വികസിക്കുവാൻ ഈ കരാറുകൾ വഴിതെളിച്ചു അമേരിക്കൻ താരിപ്പു നിരക്കു കുറച്ചു.

ന്യൂഡീലിനോടു് അനുബന്ധിച്ചുണ്ടാക്കിയ നിയമങ്ങൾ ഭരണഘടനാവ്യവസ്ഥകൾക്കു് അനുസൃതമാണോ അല്ലയോ എന്ന പ്രശ്നം സുപ്രീംകോടതിയിൽ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടു. സുപ്രീംകോടതി 1937–നു് മുമ്പു് ഒരു യാഥാസ്ഥിതിക ന്യായപീഠമായിരുന്നു. അതിലെ ഒൻപതു് ജഡ്ജിമാരിൽ ഏഴു പേരെയും നിയമിച്ചതു് റിപ്പബ്ലിക്കൻ പ്രസിഡൻറുമാരായിരുന്നു 1911–ൽ നിയമിതനായ ജസ്റ്റീസു് വാൻഡെവാൻറും അവരിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രസിഡൻസിക്കാലത്തു് സുപ്രീംകോടതിയിലേക്കു് ഒരു നിയമനവും നടത്തുവാനുള്ള ഭാഗ്യം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചില്ല. കാരണം അന്നു് ഇരുന്ന ഒൻപതു ജഡ്ജിമാരിൽ ആരും തന്നെ മരിക്കുകയോ റിട്ടയർ ചെയ്യുകയോ ഉണ്ടായില്ല. 1933–നും 1936–നും ഇടക്കു്, ന്യൂഡീൽനടപടികളും പലതും ഭരണഘടനയ്ക്കു വിപരീതമെന്നു് സുപ്രീംകോടതി വിധിച്ചു. എൻ. ആർ. എ (1935) യും എ. എ. എ യും (1936) കോടതിയുടെ ഭർത്സനത്തിനു പാത്രമായി. വൃദ്ധന്മാരും യാഥാസ്ഥിതികന്മാരുമായ ജഡ്ജിമാർ 'ന്യൂഡീലി'നെ സ്തംഭിപ്പിക്കത്തക്ക വിധിന്യായങ്ങളാണു് പുറപ്പെടുവിച്ചതു്. 1937–ൽ സുപ്രീംകോടതി പരിഷ്കരിക്കുന്നതിനു് ഒരു പദ്ധതി റൂസ്വെൽട്ട് മുന്നോട്ടു വച്ചു. എഴുപതു വയസ്സായിട്ടും ഒരു സുപ്രീംകോടതിജഡ്ജി ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നു് സ്വമനസ്സാലെ വിരമിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, സെനറ്റിന്റെ അംഗീകാരത്തോടെ ഒരു ജഡ്ജിയെ കൂടി നി

യമിക്കാൻ പ്രസിഡൻറിനു് അധികാരമുണ്ടായിരിക്കും. എന്നാൽ ഏതു നിലയിലും സുപ്രീംകോടതിജഡ്ജിമാരുടെ ആകെ എണ്ണം പതിനഞ്ചിലധികം ആയിക്കൂടാ. ഈ നിർദേശത്തിനു് സാർവത്രികമായ എതിർപ്പുകൾ ഉണ്ടായി. കോൺഗ്രസ് ഇതു് നിരസിച്ചു. റൂസ്വെൽട്ടു് വീണ്ടും പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. ഏതു കാരണംകൊണ്ടാണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ, ജഡ്ജിമാരുടെ മനോഭാവം മാറി. ന്യൂഡീൽനിയമങ്ങളെ തള്ളിക്കളയുന്നതിനു പകരം, അതെല്ലാം ഭരണഘടനാവ്യവസ്ഥകൾക്കു് അനുയോജ്യമാണെന്നു് അവർ വിധിച്ചു. കൂടാതെ, പുതിയതായി അഞ്ചു ജഡ്ജിമാരെ നിയമിക്കുവാനുള്ള അവസരവും റൂസ്വെൽട്ടിനു ലഭിച്ചു.

റൂസ്വെൽട്ടു് രണ്ടാമതും പ്രസിഡൻറായതിൻെറ പ്രാരംഭകാലത്തു് അദ്ദേഹവും സുപ്രീംകോടതിയുമായുണ്ടായ വിവാദം ന്യൂഡീലിൻെറ ചരിത്രത്തിലെ നിർണായകസംഭവമായിരുന്നു. അതിനു മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ നയങ്ങളെ എതിർപ്പുകളയത്തിവിട്ട ന്യൂഡീൽ നിമിത്തമുണ്ടായ ഗവണ്മെൻറുനിയന്ത്രണമായിരുന്നു പ്രതിഷേധങ്ങളിൽ ഒട്ടുമിക്കതിൻെറയും കേന്ദ്രം. റൂസ്വെൽട്ടിനെ ഏകശാസകനെന്നു ചിലർ ആക്ഷേപിച്ചു. സോഷ്യലിസത്തിൻെറ മാർഗമാണ് അദ്ദേഹം അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നു ചിലർ മുദ്രയടിച്ചു. വൻകിടബിസിനസ്സുകാർ അദ്ദേഹത്തെ എതിർത്തു. ലേബർനിയമങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൻെറ നികുതികളും അവർക്കിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. സ്വന്തം ഡെമോക്രാററിക് പാർട്ടിയിലെ യാഥാസ്ഥിതികന്മാരും റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയും അദ്ദേഹത്തെ നിശിതമായി വിമർശിച്ചു. ഒരു തികഞ്ഞ ഡെമോക്രാററായ ഏ. എൽ. സ്മിത്തിനു പോലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ ന്യൂഡീലിനെപ്പററി ഒരു നല്ല വാക്കു് പറയാനുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ കോൺഗ്രസ്സു് ശക്തിയായി അദ്ദേഹത്തെ പിൻതാങ്ങി. നല്ല ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ നിയമങ്ങളെ പാസ്സാക്കിക്കൊടുത്തു. അമേരിക്കൻജനതയാവട്ടെ, സമ്മതിദായകർ എന്ന നിലയിൽ, അവരുടെ അഭിപ്രായം വ്യക്തമാക്കി. 1936–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടി അവരുടെ സ്ഥാനാർഥിയായി നാമനിർദേശം ചെയ്തതു് കാൻസാസിലെ ഗവർണറായ ആൽഫ് ലാൻഡനെയാണു്. വൻകിടബിസിനസ്സുകാരും പത്രമുടമകളും ലാൻഡനെ സഹായിച്ചു. പക്ഷേ ഡെമോക്രാററിക് സ്ഥാനാർഥിയായ എഫ്. ഡി. ആർ. ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തോടെ രണ്ടാം പ്രാവശ്യവും പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. രണ്ടു സ്റേറുകളൊഴികെ ബാക്കിയുള്ള സ്റേറുകളിലെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനായിരുന്നു ഭൂരിപക്ഷം. കോൺഗ്രസിലും ഡെമോക്രാററുകൾക്കു നല്ല ഭൂരിപക്ഷം കിട്ടി. 'ന്യൂഡീൽ' അമേരിക്കൻ ജനത താത്വികമായി അംഗീകരിച്ചതിൻെറ തെളിവായിരുന്നു റൂസ്വെൽട്ടിൻെറ വമ്പിച്ച വിജയം.

എന്നാൽ എതിർപ്പിൻെറ അടിസ്ഥാനം സത്യമാണെന്നുള്ളതിനു് അനന്തരസംഭവങ്ങളും സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. 1938–ൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പരിപാടികളൊന്നാകെ സ്തംഭിച്ചു. സുപ്രീംകോടതിയുമായുള്ള അദ്ദേഹത്തിൻെറ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം കോൺഗ്രസിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനം നഷ്ടപ്പെടുത്തി.

പുതിയ നിയമങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുപാർശകൾ കോൺഗ്രസ്സ് നിരാകരിച്ചു. ജനറൽ മോട്ടേഴ്സിലും മറ്റു മോട്ടോർനിർമാണശാലകളിലും തൊഴിലാളികൾ പണിമുടക്കി. കത്തിയിരുന്നുള്ള പണിമുടക്കു വരെ അവിടവിടെ നടന്നു. വ്യവസായരംഗത്തെ മന്ദഗതിയിലുള്ള പുരോഗതി നിലച്ചു. 1937-ലെ വസന്തത്തിനും 1938-ലെ വേനലിനും ഇടയ്ക്കുള്ള കാലയളവിൽ തൊഴിലില്ലായ്മ ഇരട്ടിച്ചു. ഏകദേശം 9500000 പേർ തൊഴിൽരഹിതരായി. രാഷ്ട്രീയരംഗത്തും അദ്ദേഹത്തിനു നയപരമായ ഒരു തെറ്റു സംഭവിച്ചു. 1938-ലെ കോൺഗ്രഷനൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഡെമോക്രാററിക് പാർട്ടിസ്ഥാനാർഥികളായി നിന്നു മൽസരിച്ച തന്റെ എതിരാളികളായ യാഥാസ്ഥിതികരെ തോൽപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ അതിൽ അദ്ദേഹം പരാജയപ്പെട്ടു. 1938 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ നിന്നും ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ വിദേശകാര്യങ്ങളിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. യൂറോപ്പിൽ ഹിറ്റ്ലറിന്റെ ഉദയം കുറിച്ച കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. അവിടെ ഒരു യൂറോപ്യൻ യുദ്ധത്തിന്റെ കാറ്റു വീശാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. 1938-നു ശേഷം ന്യൂഡീൽസംബന്ധമായ പുതിയ നിയമങ്ങളൊന്നും തന്നെ ഉണ്ടായില്ല. പിന്നെയും ആറു വർഷം കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണം നീണ്ടു നിന്നുവെങ്കിലും അതിലൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല.

ന്യൂഡീലിന്റെ നേട്ടങ്ങളും എന്തായിരുന്നു? അതിലെ പല പരീക്ഷണങ്ങളും പരാജയപ്പെട്ടു. എൻ. ആർ. എ സ്സ് എതിരായുള്ള സുപ്രീംകോർട്ട് വിധി പല അമേരിക്കക്കാരും സ്വാഗതം ചെയ്തതു് അതിന്റെ പ്രവർത്തനം പ്രയാസകരമായി അനുഭവപ്പെട്ടതു കൊണ്ടാണു്. മറ്റു പരിപാടികളും ഭാഗികമായിട്ടു മാത്രമേ വിജയിച്ചുള്ളൂ. ഉദാഹരണത്തിനു് കർഷകരെ സഹായിക്കാനുണ്ടാക്കിയ നിയമങ്ങളും അവർക്കു് ഗുണകരമായിരുന്നെങ്കിലും കർഷകത്തൊഴിലാളികളുടെയും പങ്കുകൃഷിക്കാരുടെയും നില കഷ്ടത്തിലാക്കി. ബാങ്കിംഗ് സംബന്ധിച്ച പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും പ്രതീക്ഷിച്ചതു പോലെ ഫലപ്രദമായില്ല. ലേബർനിയമങ്ങളും പണിമുടക്കിനു് ആക്കം കൂട്ടുകയാണു് ചെയ്തതു്. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തിൽ നിന്നു് അമേരിക്കയെ പൂർണമായി പിൻതിരിപ്പിക്കാനും ന്യൂഡീലിനു സാധിച്ചില്ല. ഗവണ്മെൻറ് പിൻതുണയോടു കൂടി നടന്ന പെട്രുമരാമത്തു് പണികളും ഒരു ഘട്ടം വരെ വ്യവസായത്തിനു പ്രോത്സാഹനം നൽകി. 1937-38-ൽ ഗവണ്മെൻറ് അതിനുള്ള തുക കുറച്ചപ്പോൾ വ്യവസായങ്ങളിലെ ഉൽപാദനവും കുറഞ്ഞു. സാമ്പത്തികമാന്ദ്യത്തിന്റെ കാലം മുതൽ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭം വരെ അമേരിക്കൻ വ്യവസായശാലകളിൽ ഉൽപാദനശക്തി മുഴുവൻ ഉപയോഗിച്ചു് പ്രവർത്തനം നടന്നില്ല. 1940-സെപ്റ്റംബറിൽ പോലും തൊഴിലില്ലാത്തവരുടെ സംഖ്യ 7000000 ആയിരുന്നു. റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ലക്ഷ്യങ്ങളോടു് അനുഭാവമുള്ളവർ പോലും കൂടുതലായുള്ള ഗവണ്മെൻറുനിയന്ത്രണം അമേരിക്കൻ പൗരന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ പരിമിതപ്പെടുത്തുമെന്ന അഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു. മറ്റു ചിലർ ഈ നിയന്ത്രണങ്ങളും സ്വകാര്യയത്നത്തിനുള്ള പ്രവ

ണതയെയും പൈതൃകമായി കിട്ടിയ രാഷ്ട്രസ്വഭാവത്തെയും എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി നഷ്ടപ്പെടുത്തുമെന്ന ഭയപ്പെട്ടു.

ഇതിനു് ഒരു മറുവശമുണ്ടായിരുന്നു. ന്യൂഡീലിന്റെ പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ച ഘട്ടത്തിൽ അനേകം പേർക്കു് തൊഴിൽ നൽകിയതു കൂടാതെ കൃഷിഭൂമിയെയും കർഷകകുടുംബങ്ങളെയും സാമ്പത്തികരംഗത്തു് അവിചാരിതമായുണ്ടായ പ്രതിസന്ധിയിൽ പെട്ടു് നിരാശരായിത്തീർന്ന പരശ്ശതം അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരെയും രക്ഷിക്കാൻ അതിനു കഴിഞ്ഞു. സി. സി. സി. അമേരിക്കൻ യുവജനങ്ങൾക്കു് വളരെയേറെ പ്രയോജനപ്പെട്ടു. ഡബ്ലിയു. പി. എ. യും പി. ഡബ്ലിയു. എ. യും രാജ്യത്തിനു ശാശ്വതമായ ഗുണങ്ങളാണു് ചെയ്തതു്. റോഡും പാലവും ആശുപത്രിയും പള്ളിക്കൂടവും രാജ്യമെങ്ങും ഉണ്ടായതു് ഭാവിതലമുറയ്ക്കു കൂടി പ്രയോജനമുള്ള കാര്യമായിരുന്നല്ലോ. റൂറൽ വിദ്യുദ്ധീകരണത്തിനു് ഏക്കർ വിസ്തൃതിയുള്ള ഭൂപ്രദേശത്തെ ഫലഭൂയിഷ്ഠമാക്കിത്തീർത്തു. കൃഷിയും വ്യവസായവും കൈകോർത്തു പിടിച്ചു കൊണ്ടാണല്ലോ അവിടെ വികസിച്ചതു്. സാമൂഹ്യസംരക്ഷണപദ്ധതികളുടെ ഗുണഫലം വൃദ്ധന്മാരും വിധവകളും ഒരുപോലെ അനുഭവിച്ചു. ഇവയ്ക്കെല്ലാറ്റിനും ഉപരിയായി അമേരിക്കൻ ജീവിതവീക്ഷണത്തിനു് ഈ നടപടികളും നിമിത്തമുണ്ടായ പരിവർത്തനമാണു് ന്യൂഡീലിന്റെ അമൂല്യമായ നേട്ടം. തൊഴിലുടമകളും തൊഴിലാളികളും തമ്മിൽ കൂട്ടായ വിലപേശൽ, സ്റ്റോക്കു് എക്സ്ചേഞ്ചിന്റെ നിയന്ത്രണം, ധാന്യോൽപാദനത്തിലെ ക്രമീകരണം, ജോലിസമയക്കുറവു് ഇങ്ങനെ ന്യൂഡീൽ പ്രായോഗികമാക്കാൻ ശ്രമിച്ച പല ആശയങ്ങളും ഇന്നു് അമേരിക്കൻ ജീവിതസംവിധാനത്തിന്റെ അംശങ്ങളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഗവണ്മെന്റുകാര്യങ്ങളിൽ അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിനു് ഒരു പുതിയ ഭാഗം അഭിനയിക്കുവാനുണ്ടെന്നു് പൗരന്മാരെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയതു് റൂസ്വെൽട്ടാണു്. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ വിപുലമായ വിഭവസമ്പത്തു് സ്വകാര്യഉടമകളുടെ ആദായോപാധി മാത്രമായി മാറ്റിവയ്ക്കേണ്ടതല്ലെന്നും അതു് സർവജനങ്ങളുടെയും ക്ഷേമത്തിനു വേണ്ടി പ്രയോജനപ്പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നും അതിനു വേണ്ടി ദേശീയമായ പ്ലാനിംഗ് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്നും പ്രായോഗികമായി റൂസ്വെൽട്ട് അവരെ പഠിപ്പിച്ചു. തൊഴിൽരഹിതരെയും സാധുക്കളെയും സംരക്ഷിക്കേണ്ട ഭാരം സമസ്തജനങ്ങളെയും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിനൊതാണെന്നും അദ്ദേഹം ആദ്യമായി അമേരിക്കൻ ജനതയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. അന്തസ്സും അഭിമാനവും ഉള്ള ജീവിതസാഹചര്യത്തിനു വേണ്ടി ജനകോടികൾ ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിലാണു് അവരുടെ ദൃഷ്ടികൾ തിരിക്കേണ്ടതെന്നു് അദ്ദേഹം ജനങ്ങളോടാഹ്വാനം ചെയ്തു. ഈ നേട്ടങ്ങളെല്ലാം കൈവരുത്തിയതു് സോഷ്യലിസ്റ്റുമാർഗങ്ങളിലൂടെയല്ലായിരുന്നു എന്നും റൂസ്വെൽട്ടിനു് അവകാശപ്പെടാവുന്നതാണു്. '1936-ലെ വിപത്തിന്റെ വക്കിൽ നിന്നും സ്വകാര്യലാഭേച്ഛപ്രദായത്തെയും സ്വതന്ത്രയത്നപദ്ധതികളെയും കൈകൊട്ടുത്തു് കരകയറ്റിയതു്' തന്റെ ശക്തമായ കൈകൾ തന്നെയായിരുന്നു എന്നും റൂസ്വെൽട്ടിനു് അവകാശപ്പെടാം.

24

USA and Second World War

അമേരിക്കൻ ഐക്യനാട്ടും രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധവും

റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ വിദേശനയം (1933–41)

വിദേശനയത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മുൻകാലങ്ങളിലെ പാതയിലൂടെ തന്നെയാണ് ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽട്ട് ആദ്യകാലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നത്. മൺറോസിദ്ധാന്തം, യുദ്ധകാലങ്ങളിൽ യു. എസ്. ഏ യുടെ നിഷ്പക്ഷത, ചൈനയോടുള്ള ഒരു അനിരോധിതകവാടനയം എന്നീ സുപരിചിതപരിപാടികളെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണത്തിന്റെ ആരംഭത്തിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ചില വിശദാംശങ്ങളിൽ പോലും തന്റെ തൊട്ടു മുൻഗാമികളുടെ മാതൃക റൂസ്വെൽട്ട് പിൻതുടർന്നു. ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസുമായി അനൗദ്യോഗികമായ ബന്ധം പുലർത്തിയതിനോടൊപ്പം ഒരു പടി കൂടി മുന്നോട്ടു ചെന്നു് ഇൻറർ നാഷണൽ ലേബർ ഓർഗനൈസേഷനിൽ അമേരിക്ക അംഗമായി. 1933–ൽ ആദ്യമായി ചെയ്ത ഉൽഘാടനപ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം രാഷ്ട്രത്തിനോടു് ഇങ്ങനെ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു: ''സമീപസ്ഥരാജ്യങ്ങളുമായി സൗഹൃദബന്ധം പുലർത്തുക എന്ന നയത്തിനു്—അതായതു് സമീപസ്ഥരാജ്യങ്ങളുടെ ലോകത്തിൽ അകത്തും പുറത്തും സ്വന്തം ബാധ്യതകളെ സ്വയം ആദരിക്കുകയും സ്വന്തം കരാറുകളെ സ്വയം മാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമീപസ്ഥരാജ്യങ്ങളുമായി സൗഹൃദത്തിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുക എന്ന നയത്തിനു്—ഈ രാഷ്ട്രത്തെ താൻ സമർപ്പിക്കുന്നതായിരിക്കും.'' പ്രായോഗികതലത്തിൽ ഇതിനു വേണ്ടി രണ്ടു കാര്യം ചെയ്യേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നു്, തൊട്ടടുത്തുള്ള ലാറിൻ അമേരിക്കയുമായുള്ള സ്നേഹബന്ധം ദൃഢപ്പെടുത്തുക. രണ്ടു്, ലോകത്തിൽ പരസ്പരം കലഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അയൽരാജ്യങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റത്തെ നിന്ദിച്ചു കൊണ്ടു് കൂടെക്കൂടെ പ്രസംഗിക്കുക. അമേരിക്കൻ ഗവണ്മെൻറിലെ അംഗങ്ങളും വിശേഷിച്ചു് റൂസ്വെൽട്ടും ഇങ്ങനെ പ്രസംഗിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു.

good neighbour policy

ലാറിൻ അമേരിക്കയുമായി നല്ല അയൽപക്കബന്ധമായിരുന്ന ഹൂവർ പുലർത്തിപ്പോന്നതു്. കരീബിയൻതീരരാജ്യങ്ങളുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ യു. എസ്. ഏ. ഇടപെട്ടന്നതു് തിയോഡോർ റൂസ്വെൽട്ടു് സാധൂകരിച്ചിരുന്നു.

ഹൂവർ ഈ നയത്തെ ഔദ്യോഗികമായി നിരാകരിച്ചു. ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽട്ട് ഇക്കാര്യത്തിൽ ഹൂവറിനേക്കാൾ ഒരു പടി കൂടി മുന്നോട്ട പോയി. 1934–ൽ അദ്ദേഹം ഹെയിറ്റിയിൽ നിന്നും അമേരിക്കൻ സൈന്യങ്ങളെ മുഴുവൻ പിൻവലിച്ചു. പ്ലാറ്റ് ഭേദഗതി (1903) പ്രകാരം ക്യൂബയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളും യു. എസ്. ഏ. നിർബന്ധം പിടിക്കുകയില്ലെന്നു 1934–ൽ തന്നെ റൂസ്വെൽട്ട് പ്രഖ്യാപിച്ചു മെക്സിക്കോയുമായുണ്ടായ യുദ്ധത്തിലും പനാമാ മേഖലയുടെ കയ്യടക്കലിലും നിന്നുടലെടുത്തിരുന്ന ആ രാജ്യങ്ങളുടെ ഭയാശങ്കകളും തുടച്ചു മാറ്റുന്നതിനു അദ്ദേഹം ആത്മാർഥമായി ആഗ്രഹിച്ചു. അതിനുള്ള നടപടികളും അദ്ദേഹം ത്വരിതമായി സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. 19–ാം ശതകത്തിൽ ജെയിംസ് ജി. ബ്ലെയിനിന്റെ പ്രധാന കാർമികത്വത്തിൽ സമാരംഭിച്ച പാൻ അമേരിക്കനിസം 20–ാം ശതകത്തിൽ ശക്തിമത്തായി. അമേരിക്കയിലെ വിവിധ റിപ്പബ്ളിക്കുകളിൽ അതിന്റെ സന്ദേശനങ്ങൾ പല വട്ടം നടന്നു. അവയിൽ മൂന്നെണ്ണം –മോൺടിവീഡിയോ (1933), ബ്യൂനോസ് അയേഴ്സ് (1936), ലിമാ (1938) എന്നിവിടങ്ങളിൽ കൂടിയവ–റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ഭരണകാലത്താണ് നടന്നതു്. ഒരു അമേരിക്കൻ റിപ്പബ്ലിക്കും മറ്റു റിപ്പബ്ളിക്കുകളുടെ കാര്യങ്ങളിൽ, കടം പിരിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പോലും, ഇടപെടരുതെന്നു് ഈ കോൺഫറൻസുകളിൽ വച്ചു് എടുത്ത തീരുമാനത്തോടു് യു. എസ്. ഏ യും യോജിച്ചു. അമേരിക്കയുടെ ഏതൊരു ഭാഗത്തു് ആക്രമണഭീഷണി ഉണ്ടായാലും അക്കാര്യത്തെപ്പറ്റി സംയുക്തമായി കൂടിയാലോചിക്കാമെന്നു് റിപ്പബ്ളിക്കുകളും സമ്മതിച്ചു. 1936–ൽ റൂസ്വെൽട്ട് തെക്കെ അമേരിക്കയിൽ ഒരു സൗഹൃദസന്ദർശനം തന്നെ നടത്തി. പല തെക്കെ അമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലും ഏകശാസകഭരണമാണു് നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നതു്. യൂറോപ്പിലെ ഏകാധിപത്യഭരണത്തെ അധിക്ഷേപിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു് തെക്കെ അമേരിക്കയിലെ ഏകാധിപത്യഭരണത്തെ അംഗീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ആ സന്ദർശനവേളയിൽ തോന്നി. ബ്രസീലിലെ പ്രസിഡന്റു് വർഗാസിനെപ്പോലെയുള്ളവരെ യു എസ്. ഏ അംഗീകരിച്ചു. അമേരിക്കൻ മൂലധനം വളരെ ഏറെ മുടക്കപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിലും കരീബിയൻപ്രദേശത്തെ ഡോളർനയതന്ത്രം അത്ര പ്രകടമായി പിൻതുടരാൻ റൂസ്വെൽട്ട് മുതിർന്നില്ല. അതെ സംബന്ധിച്ചു് വിമർശനം ഉയർന്നു. എങ്കിലും സമീപസ്ഥരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള സൗഹൃദം ശക്തിപ്പെടുത്താൻ റൂസ്വെൽട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്റ്റേറ്റ് സെക്രട്ടറി കോർഡൽ ഹള്ളും ആത്മാർഥമായി ശ്രമിച്ചു.

വിദൂരപൂർവദേശത്തു് ഈ സൗഹൃദം പുലർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുക അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. 1922–ലെ നവശക്തിസഖ്യം കിഴക്കൻ ഏഷ്യയിലേയുള്ള ജപ്പാന്റെ മുന്നേറ്റത്തെ താൽക്കാലികമായി ഒന്നു തടഞ്ഞു നിർത്തിയെന്നേയുള്ളൂ. ചൈനയുടെ വകയായ മഞ്ചൂറിയയെ 1931–ൽ ജപ്പാൻ ആക്രമിച്ചു. അതിനടുത്ത വർഷം മഞ്ചുകോയിൽ ഒരു പാവഗവൺമെന്റു് സ്ഥാപിച്ചു. ജപ്പാന്റെ ഈ നടപടികളൊന്നും അമേരിക്കയ്ക്കു ഹിതകരമല്ലായിരുന്നു. ബ്രിട്ടനും ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസും ആയി യോജിച്ചു് യു. എസ്. ഏ. ജപ്പാനെതിരായി സാമ്പത്തിക

ശാസനങ്ങളും നടപ്പാക്കണമെന്നു് അന്നത്തെ സ്റ്റേറ്റു് സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന ഹെൻറി എൽ. സ്റ്റിംസൺ ഒരു നിർദ്ദേശം ഉന്നയിച്ചു. എന്നാൽ പ്രസിഡൻറു് ഹൂവർ ആ നിർദ്ദേശം നിരാകരിച്ചു. യുദ്ധത്തിനു് അത്തരം നടപടികളും വഴിതെളിക്കുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭയം. വാചികമായ അനുശാസനം കൊണ്ടു് സ്റ്റിംസണു് തൃപ്തിപ്പെടേണ്ടി വന്നു. ജപ്പാന്റെ ഈ മുന്നേറ്റം കണ്ടു് 1933–ൽ യു. എസ്. എ റഷ്യയെ അംഗീകരിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതമായി. 1945–ൽ ഫിലിപ്പൈൻസിനു് സ്വാതന്ത്ര്യപ്രാപ്തിയുണ്ടാവുമെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുന്ന നിയമം 1934–ൽ തന്നെ (ഫിലിപ്പൈൻസ്വാതന്ത്ര്യനിയമം) കോൺഗ്രസ് പാസ്സാക്കി. ഇതിനു ശേഷം വിദൂരപൂർവദേശത്തെ സ്ഥിതിഗതികളും അമേരിക്കയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിഷമകരമായിത്തീർന്നു. 1933–ൽ തന്നെ ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിൽ നിന്നും ജപ്പാൻ ഇറങ്ങിപ്പോന്നു. വൻശക്തികളും നിർമിക്കേണ്ടുന്ന കപ്പലുകളുടെ അനുപാതം ക്രമീകരിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഒരു കരാർ 1930–ൽ (ലണ്ടൻ നേവൽസഖ്യം) ഒപ്പു വച്ചിരുന്നു. ഈ കരാർ ജപ്പാനെ ബാധിക്കുകയില്ലെന്നു് ഒരു നോട്ടീസ് ഇരുരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും നൽകി. 1935–ൽ വീണ്ടും ഒരു നേവൽ കോൺഫറൻസ് ലണ്ടനിൽ വച്ചു നടത്തി. പക്ഷേ യോജിച്ച ഒരു തീരുമാനവും ഉണ്ടായില്ല. നാവികയുദ്ധത്തിനു വേണ്ട ഉപകരണങ്ങളും നിർമിക്കുന്നതിൽ ജപ്പാനും അമേരിക്കയും തമ്മിൽ കടുത്ത മൽസരമാണു് പിന്നീടു് നടന്നതു്. 1937–ൽ ജപ്പാൻ ചൈനയെ വീണ്ടും ആക്രമിച്ചു. അവരുടെ പല പ്രദേശങ്ങളും കൈവശപ്പെടുത്തി. ആ വർഷത്തിൽ ജപ്പാൻവിമാനങ്ങൾ ചൈനീസ്നദിയിൽ നങ്കൂരമിട്ടു കിടന്ന പാനെ എന്ന അമേരിക്കൻ യുദ്ധക്കപ്പലിനു് ബോംബിട്ടു. ജപ്പാൻ ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുകയും 443000 ഡോളർ നഷ്ടപരിഹാരമായി കൊടുക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിലും ഈ സംഭവം അമേരിക്കയുടെ ജപ്പാൻവിദ്വേഷം വർധിപ്പിച്ചതേയുള്ളൂ. ചൈനയിൽ ജപ്പാൻ നടത്തിയ ക്രൂരതകളെപ്പറ്റി അമേരിക്കൻ മിഷനറിമാരും കച്ചവടക്കാരും പല കഥകളും അമേരിക്കയിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചു. ചൈനയോടുള്ള സഹാനുഭൂതി വളർന്നു തുടങ്ങി. ചൈനയുടെ കവാടങ്ങൾ എല്ലാ രാജ്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി തുറന്നിടണമെന്നുള്ള നയം അമേരിക്ക പിൻതുടർന്നു. പക്ഷേ ജപ്പാനു മാത്രം പ്രവേശനസ്വാതന്ത്ര്യം മതിയെന്നായിരുന്നു ജപ്പാന്റെ പിടിവാശി. മറ്റു രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു് ചൈനീസ് കവാടങ്ങൾ അവർ നിരോധിച്ചു. എങ്കിലും ഇക്കാര്യത്തിൽ റൂസ്വെൽട്ടു് മന്ദഗതിയിലേ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിയുള്ളൂ. പസഫിക്കു് സമുദ്രത്തിൽ ഒരു യുദ്ധം ഉണ്ടായെങ്കിലോ എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭയം. ചൈനയ്ക്കു വൻതുകകളും യു. എസ്. എ. കടമായി കൊടുത്തു. ഈ സന്ദർഭം ഉപയോഗിച്ചു് നാവികയുദ്ധോപകരണങ്ങൾ വർധിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട നിർമാണപ്രവർത്തനങ്ങളും അമേരിക്കയിൽ നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

യൂറോപ്പിനോടുള്ള റൂസ്വെൽട്ടു് ഗവണ്മെൻറിന്റെ നയത്തെ രണ്ടു വസ്തുതകൾ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. ഒന്നാമത്തേതു്, യൂറോപ്യൻശക്തികളുമായി ഒരിക്കൽ ജഫേഴ്സൺ വിളിച്ച രീതിയിലുള്ള 'കുരുക്കുപിടിച്ച കുട്ടുകെട്ടുകളിൽ' ഏർപ്പെടരുതെന്ന അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ പാരമ്പര്യഗതമായ ആഗ്രഹമായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തേതു്, യൂറോപ്പിലെ ഏകാധിപത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയും മറ്റൊരു യൂറോപ്യൻ

യുദ്ധത്തിനുള്ള വർധിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന സാധ്യതയുമായിരുന്നു. ഹിറ്റ്ലറും മുസ്സോളിനിയുടെ ഭരണം ജർമനിയിലും മുസ്സോളിനിയുടെ ഭരണം ഇറ്റലിയിലും ശക്തി പ്രാപിച്ചതോടെ ആക്രമണമോഹത്തിന്റെ മേഖല വിപുലമായി വന്നു. 1914–18–ലെ ലോകമഹായുദ്ധം ജനാധിപത്യത്തെ ഭദ്രമാക്കുന്ന ഒരു ലോകത്തെയല്ല സൃഷ്ടിച്ചതെന്നും ഈ രണ്ടു ഏകശാസകരുടെയും ആവിർഭാവം തെളിയിച്ചു. അതു കൊണ്ടു് അമേരിക്കയുടെ 'നിഷ്പക്ഷത' അനുനമായി സംരക്ഷിക്കണമെന്നും അമേരിക്കൻജനത അതിയായി ആഗ്രഹിച്ചു. ഈ വസ്തുതകളും റൂസ്വെൽട്ടിനു വേണ്ട വണ്ണം ബോധ്യമായിരുന്നു.

JOHNSON Act

ഇക്കാര്യത്തിൽ ആദ്യമായി സ്വീകരിച്ച നടപടിയായിരുന്നു ജോൺസൺ ആക്ടു്. അമേരിക്കയ്ക്കു് യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും പിരിഞ്ഞു കിട്ടാനുണ്ടായിരുന്ന യുദ്ധക്കടം ഹൂവറിന്റെ കാലത്തും കാര്യമായി പിരിച്ചെടുത്തിരുന്നില്ല. ഫിൻലൻഡു് മാത്രമാണു് മുഴുവൻ തുകയും തിരിച്ചടച്ചതു്. ബാക്കിയുള്ളവർ ബാക്കി തുകകൂടി തിരിയെ കൊടുത്തു തീക്കുകയില്ലെന്നും തീർച്ചയായി. അതു കൊണ്ടാണു് യുദ്ധക്കടം സംബന്ധിച്ച ഈ നിയമം കോൺഗ്രസ്സു് പാസ്സാക്കിയതു്. യുദ്ധക്കടം തിരിയെ കൊടുത്തു തീർത്തിട്ടില്ലാത്ത ഒരു രാജ്യത്തിനും മേലാൽ കടം കൊടുത്തു കൂടാ എന്നും ഈ നിയമം അനുശാസിച്ചു. അതിനെ തുടർന്നു് 1935–ൽ ന്യൂട്രാലിറ്റി ആക്ടു് എന്ന നിയമം പാസ്സാക്കി. 1914–18–ലെപ്പോലെ രണ്ടാമതൊരു യുദ്ധത്തിൽ അമേരിക്ക ഉൾപ്പെടുന്നതിനെ തടയാൻ വേണ്ടിയുള്ള ശ്രമമായിരുന്നു ഈ നിയമം. യുദ്ധത്തിലേർപ്പെടുന്ന ഒരു രാജ്യത്തേയ്ക്കും യുദ്ധസാമഗ്രികളും കയറ്റി അയക്കരുതെന്നും അമേരിക്കൻ സാധനങ്ങളുമായി ഒരു കപ്പലും ആ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു പോകരുതെന്നും ഈ നിയമം അനുശാസിച്ചു. അതു പോലെ തന്നെ യുദ്ധകക്ഷികളുടെ കപ്പലുകളിൽ അമേരിക്കക്കാർ യാത്ര ചെയ്യരുതെന്നും ചെയ്യുന്നെങ്കിൽ അതിനുള്ള ഉത്തരവാദിത്വം അവരവർക്കായിരിക്കുമെന്നും ഇതിൽ വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നു. 1914–18–ലെ യുദ്ധത്തിൽ അമേരിക്കയെ കൊണ്ടു ചാടിച്ച മാതിരിയുള്ള അമേരിക്കൻ കപ്പലുകളെ ടോർപ്പിഡോ ചെയ്യുന്ന സംഭവങ്ങളും ഇതു മൂലം ഒഴിവാക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് പ്രതീക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. യുദ്ധകക്ഷികളിലേതെങ്കിലും ഒരു പക്ഷത്തോടു് അമേരിക്കക്കാർക്കു് താൽപര്യം ഉണ്ടാവാതിരിക്കുന്നതിനും ഈ വിരോധം സഹായിക്കുമെന്നായിരുന്നു ഗവണ്മെന്റിന്റെ പ്രതീക്ഷ. ഇറ്റലിയും അബിസീനിയയും തമ്മിൽ നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ (1935–36) ഈ നിയമം പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്തി. 1937–ൽ ന്യൂട്രാലിറ്റി ആക്ടു് പരിഷ്ക്കരിച്ചു. സ്പെയിനിലെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിൽ ഇടപെടാതിരിക്കാനായിരുന്നു ഈ പരിഷ്ക്കാരം. ന്യൂട്രാലിറ്റിനിയമങ്ങളും പ്രയോജനപ്പെട്ടതു് ഫലത്തിൽ ആക്രമണകാരികൾക്കായിരുന്നു. അവർക്കു് വേണ്ട ആയുധങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അമേരിക്കയുടെ ആയുധം അവക്കാവശ്യമില്ലായിരുന്നു. ആയുധശേഖരമില്ലാതിരുന്ന പരാജിതർക്കു് ഈ നിയമങ്ങളും വളരെ ഏറെ ദോഷകരമാവുകയും ചെയ്തു.

NUTRAL ACT

1937 മുതൽ 1939 വരെയുള്ള വർഷങ്ങളിൽ യൂറോപ്പിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ ഗുരുതരമായി. ജർമൻസൈന്യവും ഇറ്റാലിയൻ സൈന്യങ്ങളും ജനറൽ ഫ്രാങ്കോയെ സഹായിക്കാൻ സ്പെയിനിൽ എത്തി. സ്പെയിനിലെ റിപ്പബ്ലിക്കൻ ഗവണ്മെന്റിനെ ജനറൽ ഫ്രാങ്കോ തകർത്തു. 1938—ലെ വസന്തകാലത്തു് ഹിറ്റ്ലർ കേവലം അപ്രതീക്ഷിതമായി ആസ്ട്രിയയെ ആക്രമിച്ചു. ജർമൻസൈന്യം അവിടം മിന്നൽവേഗത്തിൽ കയ്യടക്കി. തുടർന്നു് ബ്രിട്ടന്റെയും ഫ്രാൻസിന്റെയും നേരെ ഹിറ്റ്ലർ യുദ്ധഭീഷണി ഉയർത്തി. മ്യൂണിച്ചു് സഖ്യത്തിൽ അവരെക്കൊണ്ടു് ഒപ്പുവയ്പിച്ച. ആ കരാറിലെ വ്യവസ്ഥയനുസരിച്ചു് സുഡെറൻലാൻഡു്—ചെക്കോസ്ലോവാക്യയുടെ ഒരു ഭാഗം—ഹിറ്റ്ലർക്കു് ലഭിച്ചു. ചെക്കോസ്ലോവാക്യയിൽ അവശേഷിച്ച ഭാഗങ്ങളും പ്രതിരോധരഹിതമായിത്തീർന്നു. 1939—ലെ വസന്തകാലത്തു് ആ ബാക്കി ഭാഗവും ഹിറ്റ്ലർ വിഴുങ്ങി. ഹിറ്റ്ലർ വിജയഘോഷത്തോടെ അതിന്റെ തലസ്ഥാനത്തു് പ്രവേശിച്ച സമയം നോക്കി മുസ്സോളിനി അൽബേനിയ കയ്യടക്കി. അമേരിക്കയിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ജനതയും ഈ നടപടികളും അംഗീകരിച്ചില്ല. ജർമനിയുടെ യഹൂദമർദനം അവരെ പ്രകോപിപ്പിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും ഒരു യൂറോപ്യൻയുദ്ധത്തിൽ കുടുങ്ങണമെന്നു് അവർക്കു് ആഗ്രഹമില്ലായിരുന്നു.

1939 സെപ്തംബറിൽ ജർമനി പോളൻഡു് ആക്രമിച്ചു. ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും അതോടെ ജർമനിയോടു് യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം നടത്തി. റൂസ്വെൽട്ടു് നിഷ്പക്ഷതാനിയമങ്ങളും ഉടനടി ഊർജിതമായി നടപ്പിൽ വരുത്തി. യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു് ആയുധസാമഗ്രികളും കയറുമതി ചെയ്യരുതെന്നും ആ രാജ്യങ്ങൾക്കു് കടം കൊടുക്കേണ്ട എന്നും തീരുമാനിച്ചു. 1914—ലെ സ്ഥിതി തന്നെയായിരുന്ന അമേരിക്കയിൽ. യൂറോപ്യൻയുദ്ധത്തിൽ ചെന്നു ചാടരുതെന്നു തന്നെയായിരുന്ന അമേരിക്കൻജനതയുടെ വിചാരഗതി. പക്ഷേ കൈസറിന്റെ ജർമനിയോടു് അവരുടെ മുൻതലമുറയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നതിലും ശത്രുത ഹിറ്റ്ലറിന്റെ ജർമനിയോടു് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ജപ്പാനും ജർമനിയും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദമായിരുന്ന ഈ ശത്രുതയ്ക്കുള്ള ഒരു കാരണം. കൂടാതെ നാസിവീക്ഷണഗതിയും ജീവിതമാർഗവും അമേരിക്കർക്കു് സങ്കൽപ്പിക്കാനാവുന്നതല്ലായിരുന്നു. എന്തിനു വേണ്ടിയെല്ലാം അമേരിക്ക നില കൊണ്ടോ അതിനെല്ലാം കടകവിരുദ്ധമായിരുന്ന നാസിതത്വസംഹിത. അമേരിക്കൻ ഗവണ്മെന്റു് പ്രവർത്തനതലത്തിൽ നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കണമെന്നേ റൂസ്വെൽട്ടിനു നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ ചിന്താഗതി നിഷ്പക്ഷതയിൽ ഉറച്ചു നിൽക്കണമെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിലഷിച്ചില്ല. നിഷ്പക്ഷരായിരിക്കാൻ അവരോടു് അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടുമില്ല. കടലിൽ ആധിപത്യമുണ്ടായിരുന്ന ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും യു. എസ്. എ യിൽ നിന്നു് ആയുധങ്ങൾ വാങ്ങുന്നതിനു് അനുവാദം നൽകത്തക്ക വിധം ന്യൂട്രാലിറ്റി ആക്ടു് ഭേദഗതി ചെയ്യണമെന്നു് റൂസ്വെൽട്ടു് കോൺഗ്രസ്സിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. 1939 നവംബറിൽ ഒരു പുതിയ നിയമം കോൺഗ്രസ്സു് പാസ്സാക്കി. അതിൻപ്രകാരം യുദ്ധത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന രാജ്യ

ങ്ങൾക്കു് ആയുധസാമഗ്രികളും വിൽക്കാമെന്നു വന്നു. പക്ഷേ അവ വാങ്ങുന്നവർ ഒക്കെ പണം കൊടുക്കണം. വാങ്ങുന്ന സാധനങ്ങളും സ്വന്തം രാജ്യത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളുകയും വേണം. അതിനു് അമേരിക്കൻ കപ്പലുകളും ഉപയോഗിക്കാൻ പാടില്ല അവരവർ സ്വന്തവാഹനങ്ങളിലോ കൂലിക്കു വാങ്ങുന്ന വാഹനങ്ങളിലോ അവ കൊണ്ടു പോയി ഉപയോഗിച്ചു കൊള്ളണം— ഇതായിരുന്നു നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥ. യുദ്ധമേഖലകളിൽ അമേരിക്കൻ കപ്പലുകളും പൗരന്മാരും സഞ്ചരിക്കുന്നതു് നിയമം കൊണ്ടു നിരോധിച്ചു.

ഈ നീക്കങ്ങളുടെ പരമമായ ലക്ഷ്യം യു. എസ്. എ യെ യുദ്ധത്തിൽ നിന്നും ഒഴിച്ചു മാറ്റി നിർത്തുകയെന്നുള്ളതായിരുന്നു. യുദ്ധമേഖലകളിൽ അമേരിക്കക്കാരെ നിരോധിച്ചു നിർത്തിയതു് കൊണ്ടു് യുദ്ധത്തിലേക്കു് വലിച്ചു കൊണ്ടു പോവുന്ന സംഭവങ്ങളും സ്വാഭാവികമായും ഒഴിവായി. യുദ്ധസാമഗ്രികളും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ സമ്മതം ലഭിച്ചതു കൊണ്ടു് യൂറോപ്യൻ ജനാധിപത്യരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു് ജർമനിയെ തോൽപിക്കാനാവശ്യമായ ഒരു വലിയ വൈഷമ്യം നീങ്ങികിട്ടി. അതേ സമയം അമേരിക്കൻ പട്ടാളങ്ങളെയും യൂറോപ്യൻ യുദ്ധരംഗത്തേയ്ക്കു പോകേണ്ട ആവശ്യവും തല്ക്കാലം ഉണ്ടായില്ല. എങ്കിലും നിഷ്പക്ഷതാനയത്തിൽ നിന്നും ഒരു അടി മാറി നിന്നതിന്റെ ലക്ഷണമായിരുന്നു ഈ നടപടി. അതിനു ശേഷം റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ഗവണ്മെന്റു് ക്രമേണ അതിൽ നിന്നു് അകന്നു് അകന്നു് പോയി തുടങ്ങി. പക്ഷേ ഈ പ്രക്രിയ വളരെ സാവധാനമാണു് നടന്നതു്. യുദ്ധത്തിന്റെ പശ്ചിമമുഖം ആദ്യത്തെ ആറു മാസം ശാന്തമായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് അമേരിക്കയുടെ താൽപര്യവും തീവ്രമായിരുന്നില്ല. കൂടാതെ റഷ്യ ഫിൻലൻഡിന്റെ മേൽ നടത്തിയ ആക്രമണം ഒരു പുതിയ പ്രശ്നം കൂടി സൃഷ്ടിച്ചു. ഈ ആക്രമണം തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഫിൻലൻഡും റഷ്യയും തമ്മിലുള്ള തർക്കമവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മധ്യസ്ഥത വഹിക്കാമെന്നു് അമേരിക്ക സ്വയം ഒരു നിർദേശം വച്ചു. പക്ഷേ റഷ്യ അതു് നിരാകരിച്ചു. ഫിൻലൻഡിനോടു് ഇതിനു ശേഷം അമേരിക്കയുടെ സഹാനുഭൂതി വർധിച്ചു. 4000000 ഡോളർ ഫിൻലൻഡിനു അമേരിക്ക കടം കൊടുത്തു.

1940—ൽ ഡെൻമാർക്കു്, നോർവെ, ഹോളൻഡു്, ബെൽജിയം എന്നീ രാജ്യങ്ങളും ജർമനി കീഴടക്കി. തുടർന്നു് ഫ്രാൻസും ജർമനിക്കു് കീഴടങ്ങി. ഇതോടെ യുദ്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവം മാറി. നാസിസവ്വാധിപത്യത്തിനു കീഴിലുള്ള ഒരു യൂറോപ്പു്, യു. എസ്സു്. എ യുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനും ജനാധിപത്യത്തിനും ശക്തവും ശാശ്വതവുമായ ഒരു ഭീഷണിയാകുമെന്ന ഭയം അമേരിക്കൻ ജനതയെ ബാധിച്ചു. റൂസ്വെൽട്ടു് ജൂൺ 10—ാം തീയതി ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിച്ചു: ''അക്രമത്തിന്റെയും വിദ്വേഷത്തിന്റെയും അധിനാഥന്മാർ വിജയിക്കുന്നതു് പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ജനാധിപത്യസ്ഥാപനങ്ങൾക്കു് ഒരു വലിയ വിപത്താണു്. അക്രമത്തെ എതിർത്തു് തോൽപിക്കാൻ സമരരംഗത്തിറങ്ങിയിരിക്കുന്ന രാഷ്ട്രങ്ങൾക്കു് ഈ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ഭൗതികവിഭവങ്ങളും ആവശ്യം പോലെ നൽകാമെ

ന്നു് നാം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. അതേ സമയം ഈ പ്രദേശത്തിയുടെ വിനിയോഗം ഇവിടെയും ഊർജസ്വലമാക്കുന്നതാണു്. ഏതു് അടിയന്തരഘട്ടത്തെയും നേരിടത്തക്ക സജ്ജീകരണം ഇവിടെയും ഉണ്ടാകേണ്ടതു് ആവശ്യമായി വന്നിരിക്കുന്നു. ആയുധനിർമാണവും ആയോധനപരിശീലനവും അതിനു വേണ്ടി ഉടനടി സമാരംഭിക്കേണ്ട സന്ദർഭം അത്യാസന്നമായിരിക്കുന്നു.'' ജൂലായിയിൽ അമേരിക്കയിലെ റിപ്പബ്ലിക്കുകൾ ഹവാനയിൽ സമ്മേളിച്ചു. യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ വകയായി അമേരിക്കയിലുള്ള സ്വത്തുക്കൾക്കോ സ്ഥാപനങ്ങൾക്കോ ഏതെങ്കിലും ഭീഷണി ഉണ്ടാകുന്ന പക്ഷം ആ വക സ്ഥാപനങ്ങളുടെ താൽക്കാലികചുമതല ആ റിപ്പബ്ലിക്കുകൾ ഏറ്റെടുത്തു കൊള്ളാമെന്നു് തീരുമാനിച്ചു് ആഗസ്റ്റുമാസത്തിൽ റൂസ്വെൽട്ടും കനേഡിയൻ പ്രധാനമന്ത്രി മാക്കൻസികിങ്ങും ചേർന്നു് ഓഗ്ഡെൻസ്ബർഗിൽ വെച്ചു് ഒപ്പുവച്ച ഉടമ്പടിയിൽ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും സംയുക്തപ്രതിരോധത്തിനു സന്നദ്ധമാണെന്നു് സമ്മതിച്ചു. സെപ്തംബറിൽ കോൺഗ്രസ്സു് പാസ്സാക്കിയ ഒരു നിയമമനുസരിച്ചു് നിർബന്ധിതസൈന്യസേവനം നടപ്പിൽ വന്നു. ബ്രിട്ടീഷ്ഗയാനയും ട്രിനിഡാഡും മുതൽ ന്യൂഫണ്ട്ലാൻഡ് വരെ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഉടമയിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ നാവികത്താവളങ്ങളിൽ കോട്ടകൾ കെട്ടി ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു് റൂസ്വെൽട്ട് ബ്രിട്ടന്റെ സമ്മതം വാങ്ങിച്ചു. ഇതിനു പകരമായി ഹിറ്റ്ലറിന്റെ മുങ്ങിക്കപ്പലുകളോടു യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു് അൻപതു് വിനാശിനികൾ അദ്ദേഹം ബ്രിട്ടനു കൊടുത്തു. ബ്രിട്ടനു് അവ ആവശ്യമായി വന്ന ഒരു അടിയന്തരഘട്ടമായിരുന്നു അതു്. ഈ കൈമാറ്റവ്യവസ്ഥകൾ യു. എസ്സു്. ഏ പൊതുവെ അംഗീകരിച്ചു. ദേശീയമായ പ്രതിരോധത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള വിവേകപൂർവമായ ഒരു ഇടപാടായി ഇതിനെ ആളുകൾ വിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ അമേരിക്കൻ വിദേശനയം നിശിതമായ വിമർശനത്തിനു് വിധേയമായി. അമേരിക്കയുടെ നിലനിൽപിനു് ഈ പ്രതിരോധശ്രമങ്ങൾ ആവശ്യമെന്നു് ഒരു ക്ലർക്ക് വാദിച്ചപ്പോൾ ഇതു് അമേരിക്കയെ ആവശ്യമില്ലാതെ യുദ്ധത്തിലേക്കു് വലിച്ചെടുത്തു കൊണ്ടു പോകയാണെന്നു് എതിർപക്ഷം ആക്ഷേപിച്ചു.

1940 വീണ്ടും ഒരു പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനുള്ള കാലമായിരുന്നു. 1796-ൽ മൂന്നാം പ്രാവശ്യവും തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ മൽസരിക്കാൻ വാഷിംഗ്ടൺ വിസമ്മതിച്ചല്ലോ. അതിനു ശേഷം അമേരിക്കയിൽ ഒരു പ്രസിഡൻറിനെയും മൂന്നാമതും തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഡെമോക്രാറ്റുകൾ റൂസ്വെൽട്ടിനെ മൂന്നാം പ്രാവശ്യവും നോമിനേറ്റു ചെയ്തു. അമേരിക്കയെ യുദ്ധത്തിൽ നിന്നും ഒഴിച്ചു നിർത്തുന്നതോടൊപ്പം യുദ്ധമൊഴികെ മറ്റെല്ലാ വിധ സഹായങ്ങളും ബ്രിട്ടനു നൽകുകയുമായിരുന്നു റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ വിദേശനയപരിപാടി. റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാർട്ടി വെൻഡൽ വിൽക്കിയെയാണു് നാമനിർദേശം ചെയ്തതു്. വിൽക്കിയുടെ വിദേശനയപരിപാടി റൂസ്വെൽട്ടിന്റേതിൽ നിന്നും ഭിന്നമല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ എതിരാളിയായിരുന്നു. ന്യൂഡീൽനിയമങ്ങളെയും നടപടികളെയും അദ്ദേഹം

ശക്തമായി വാചാലതയോടെ എതിർത്തിരുന്ന ടെന്നസ്സിവാലി അതോറിറ്റി യുമായുള്ള കൊടിയ മൽസരത്തിൽ പാടെ വിഷമിച്ചു പോയ ഒരു കമ്പനി യുടെ പ്രസിഡൻറായിരുന്ന വിൽക്കി. 1936–ലെപ്പോലെ വൻകിടബിസിനസ്സുകാരും ഡോളർപ്രഭുക്കളും റിപ്പബ്ലിക്കൻ സ്ഥാനാർഥിയെ സഹായിച്ചു. റൂസ്വെൽറ്റ് ഒരു ഏകാധിപതിയായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നു് ആരോ പണമുണ്ടാക്കിയെങ്കിലും റൂസ്വെൽറ്റ് തന്നെ ഒടുവിൽ ജയിച്ചു. ഹൂവറിനു് 1932–ലും ലാൻഡനു് 1936–ലും ലഭിച്ചതിനേക്കാളേറെ വോട്ടുകൾ നേടിയാണു് വിൽക്കി പരാജയപ്പെട്ടതു്. മൂന്നാം പ്രാവശ്യവും ഒരാളെത്തന്നെ പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കുക എന്ന പാരമ്പര്യത്തെ അങ്ങനെ വീണ്ടുമുള്ള ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പു് കൊണ്ടു് റൂസ്വെൽറ്റ് ലംഘിച്ചു.

വീണ്ടും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, യുദ്ധകാര്യങ്ങളിൽ റൂസ്വെൽറ്റ് കൂടുതൽ ഊർജസ്വലനായി പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങി. ''ജനാധിപത്യത്തിൻറെ ആയുധപ്പുരയാണു് യു. എസ്. എ. എന്നു് അദ്ദേഹം അമേരിക്കയെ വിശേഷിപ്പിച്ചു.'' ബ്രിട്ടനും മറ്റു് അമേരിക്കൻ മിത്രരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും ഈ ആയുധപ്പുരയിൽ നിന്നും അനായാസമായി ആയുധസാമഗ്രികൾ ലഭിക്കത്തക്ക വ്യവസ്ഥകൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു കൊണ്ടുള്ള നിർദേശം കോൺഗ്രസിനു സമർപ്പിച്ചു. രൂക്ഷമായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു ശേഷം 1941 മാർച്ചിൽ ''ലീസ്–ലെൻഡ്'' നിർദേശങ്ങൾ നിയമമായി. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിൻറെ സംരക്ഷണത്തിനു് ആവശ്യമെന്നു് പ്രസിഡൻറിനു വിശ്വാസമുള്ള രാജ്യങ്ങൾക്കു് ആയുധസാമഗ്രികൾ വിൽക്കുന്നതിനും കൈമാറ്റം ചെയ്യുന്നതിനും പാട്ടത്തിനു കൊടുക്കുന്നതിനും കടം കൊടുക്കുന്നതിനും മറ്റേതെങ്കിലും വിധത്തിൽ കൊടുക്കുന്നതിനും പ്രസിഡൻറിനു് അധികാരം നൽകിക്കൊണ്ടുള്ളതായിരുന്ന ഈ നിയമം. യുദ്ധസഹായത്തിനുള്ള അതിവിപുലമായ ഒരു പരിപാടിയായിരുന്ന ഇതു്. തുടർന്നുള്ള വർഷങ്ങളിൽ റൂസ്വെൽറ്റ് ഇതു് ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കയും ചെയ്തു. ഹിറ്റ്ലർ റഷ്യയെ ജൂണിൽ ആക്രമിച്ചു. അതിനു ശേഷം ഈ നിയമത്തിൻറെ പ്രയോജനം റഷ്യയ്ക്കും ലഭിച്ചു. സ്റ്റേറ്റ് സെക്രട്ടറി സ്റ്റിംസൺ ഈ നിയമത്തെ സാമ്പത്തികയുദ്ധത്തിൻറെ പ്രഖ്യാപനം എന്നാണു് വിവരിച്ചതു്. ജർമനിയും യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സും തമ്മിലുള്ള സായുധയുദ്ധത്തിനു് ഇനി അധികകാലം വേണ്ടി വരികയില്ല എന്നും അദ്ദേഹം പ്രവചിച്ചു. ജനുവരിയിൽ അമേരിക്കൻ ജനതയ്ക്കു് നൽകിയ വാർഷികസന്ദേശത്തിൽ റൂസ്വെൽറ്റ് വീണ്ടും ഇങ്ങനെ പ്രഖ്യാപിച്ചു: ''അഭിപ്രായപ്രകടനത്തിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, ആരാധനയ്ക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം, ദാരിദ്ര്യത്തിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഭയത്തിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം– ഈ നാലു സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളും മൗലികങ്ങളാണു്. ഈ സ്വാതന്ത്ര്യചതുഷ്ടയത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ലോകമായിരിക്കണം മാനവരാശിയുടെ മഹാലക്ഷ്യം. ബഹുഭൂരിപക്ഷം അമേരിക്കൻജനങ്ങളും സഖ്യകക്ഷികളും രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതു് ഈ സ്വാതന്ത്ര്യചതുഷ്ടയത്തിൻറെ സംപ്രാപ്തിക്കാണെന്നു് വിശ്വസിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിൻറെ ഈ പ്രഖ്യാപനം കാരണമായി. ലീസ്–ലെൻഡ് നിയമം നടപ്പി

LIBS-LENN

ലായതോടെ അമേരിക്കൻ തുറമുഖങ്ങളിൽ നംഗൂരമിട്ടിരുന്ന ജർമനിയുടെയും ഇറ്റലിയുടെയും കപ്പലുകളെ എല്ലാം അമേരിക്ക കൈവശപ്പെടുത്തി. തുടർന്ന് ആ ഗവണ്മെന്റുകളുടെ സ്ഥാനപതിമന്ദിരങ്ങളും അടച്ചു പൂട്ടി. അവരുടെ വകയായുണ്ടായിരുന്ന ധനസംബന്ധമായ സ്വത്തുക്കളും സ്തംഭിപ്പിച്ചു. അതിനിടയ്ക്ക് തന്നെ അമേരിക്കൻ സൈന്യം ഏപ്രിലിൽ ഗ്രീൻലൻഡും ജൂലായിയിൽ ഐസ്ലാൻഡിക് താവളങ്ങളും പിടിച്ചടക്കി. സെപ്തംബർ മാസത്തിൽ അമേരിക്കൻ വിനാശിനിക്കപ്പലും ജർമൻഅന്തർവാഹിനിയും തമ്മിൽ ഒരു ഏറ്റുമുട്ടൽ നടക്കുകയുണ്ടായി. ഏറ്റുമുട്ടൽ പിന്നെയും പിന്നെയും ഉണ്ടായി. അമേരിക്കൻ നാവികയുദ്ധത്തിന്റെ നാന്ദിയായിരുന്നു ഇതെല്ലാം. പക്ഷേ ഈ സംഘട്ടനങ്ങളും അപ്രഖ്യാപിതയുദ്ധത്തിന്റെ ചീറ്റലും പൊട്ടലും മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളൂ. വിദൂരപൂർവദേശത്തെ സംഘർഷങ്ങളാണ് യുദ്ധപ്രഖ്യാപനത്തിനുള്ള പെട്ടെന്നുണ്ടായ കാരണം.

1941 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും അമേരിക്കയും ജപ്പാനുമായുള്ള ബന്ധം ഒരു പ്രതിസന്ധിഘട്ടത്തിലെത്തിയിരുന്നു. ചൈനയുടെ ഒരു നല്ല ഭാഗം കയ്യടക്കിയ ജപ്പാനു കിഴക്കനേഷ്യയിലെ ഇന്തോനേഷ്യയുടെയും മലയയുടെയും ഫിലിപ്പൈൻസിന്റെയും മേൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കണമെന്ന കൂടി മോഹം ഉദിച്ചു. അതിനു വേണ്ട പദ്ധതിയും ജപ്പാൻ ആസൂത്രണം ചെയ്തു. 1940-ൽ യൂറോപ്പിലെ സംഭവവികാസങ്ങളും ജപ്പാനിലെ തീവ്രവാദികളെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുകയും പ്രോൽസാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സെപ്തംബറിൽ ജപ്പാൻ, ജർമനിയും ഇറ്റലിയുമായി ഒരു ത്രികക്ഷിഉടമ്പടിയിൽ ഒപ്പുവച്ചു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെയും ഫ്രഞ്ചുകാരുടെയും ഡച്ചുകാരുടെയും വകയായി കിഴക്കൻ ഏഷ്യയിലുണ്ടായിരുന്ന കോളനികളും ഒന്നൊന്നായി പിടിച്ചെടുക്കുവാൻ പറ്റിയ അവസരം ഇതാണെന്നു ജപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ജപ്പാന്റെ മോഹസാധ്യത്തിനു യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് എന്ന തടസ്സമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. യു. എസ്. ഏ യുടെ പ്രധാന നാവികത്താവളം ഹവായിക്ക് അടുത്തുള്ള പേൾഹാർബറായിരുന്നു. 1940-ൽ ആ നാവികത്താവളത്തിന്റെ സജ്ജീകരണം പൂർത്തിയായി. സംഘർഷം കുറയ്ക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അമേരിക്കയും ജപ്പാനും തമ്മിൽ 1941-ൽ ഒരു കൂടിയാലോചന നടത്തി. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് ഐകരൂപ്യമില്ലായിരുന്നു ചൈനയിൽ നിന്നു ജപ്പാൻസേനയെ പിൻവലിക്കണമെന്നു അമേരിക്കയും ചിയാങ് കൈഷക്കിനു അമേരിക്ക നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്ന സഹായങ്ങളും അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നു ജപ്പാനും ശഠിച്ചു. പക്ഷേ ആ സംഭാഷണം നീണ്ടു പോയി. യുദ്ധം മുഖാന്തരമല്ലാതെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും സാധിക്കാനായിരുന്നു ജപ്പാന്റെ പരിശ്രമം. ഇതിനിടെ ജപ്പാൻ ഫ്രഞ്ച്-ഇന്തോചൈന പിടിച്ചടക്കി. പ്രതികാരനടപടിയെന്നോണം ജപ്പാനു അമേരിക്കയിലുണ്ടായിരുന്നിടത്തോളം പണം അമേരിക്ക മരവിപ്പിച്ചു. തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന എണ്ണയും മറ്റ് അത്യാവശ്യസാധനങ്ങളും അമേരിക്കൻ ഇടപെടൽ മൂലം കിട്ടാതെ വന്നേക്കുമെന്ന ഭീതി ജപ്പാനു വർധിച്ചു. ജപ്പാന്റെ പ്രതിനിധികൾ വാഷിംഗ്ടണിൽ

അന്തരഞ്ജനസംഭാഷണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ—1941—ഡിസംബർ 7—ാം തീയതി ജപ്പാന്റെ വിമാനവ്യൂഹം പേൾഹാർബറിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി പറന്നു ചെന്നു് വൻതോതിലുള്ള ഒരു ആകാശാക്രമണം നടത്തി. കേവലം അപ്രതീക്ഷിതവും അപ്രകോപിതവും ആയ ഒരു ആക്രമണമായിരുന്നു ഇതു്. അമേരിക്ക സ്തംഭിച്ചു പോയി. രണ്ടു മണിക്കൂർ നേരത്തെ നിരന്തരമായ ബോംബിംഗ് കൊണ്ടു് ആകെ 2403 പേർ മൃതിയടഞ്ഞു. (അതിൽ 2000 പേർ നാവികരായിരുന്നു.) 1000—ത്തോളം പേർക്കു മുറിവേറ്റു. അമേരിക്കയുടെ വക 150 വിമാനങ്ങളും നശിച്ചു. ആറു യുദ്ധക്കപ്പലുകളും കടലിൽ താഴ്ത്തപ്പെട്ടു. ''ഡിസംബർ ഏഴു് എന്നെന്നും പരമനിന്ദ്യമായ ദിനമായി എണ്ണപ്പെട്ടു'' എന്നാണു് റൂസ്വെൽട്ടു് വികാരമൂർച്ഛയോടെ ഇതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞതു്. ജപ്പാനുമായി യുദ്ധകാലപരിതസ്ഥിതിയാണു് ഉണ്ടായിരുന്നതെന്നു് പ്രഖ്യാപിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം കോൺഗ്രസിനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് ജപ്പാന്റെ സുഹൃത്തു് എന്ന നിലയിൽ ജർമനിയും തുടർന്നു് ഇറ്റലിയും യു. എസ്. എ യോടു് യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം നടത്തി.

അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടു് യുദ്ധത്തിൽ

U.S.A. in II nd world war

ലോകവ്യാപകമായ ഒരു സഖ്യത്തിലെ അംഗം എന്ന നിലയിലാണു് രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടു് പങ്കെടുത്തതു്. ആ സഖ്യത്തിന്റെ നായകന്മാർ യു. എസ്. എ യും ബ്രിട്ടനും സോവിയറ്റ് റഷ്യയും ആയിരുന്നു. ചൈനയും ബ്രിട്ടീഷ് കോമൺവെൽത്തിലെ സ്വയംഭരണമുണ്ടായിരുന്ന പുത്രികാരാജ്യങ്ങളും ബ്രസീലും മറ്റു ലാറ്റിൻ അമേരിക്കൻരാജ്യങ്ങളും ശത്രുവിന്റെ പിടിയിലമർന്നു പോയ രാജ്യങ്ങളിലെ സ്വതന്ത്രഗവണ്മെന്റുകളും സഖ്യത്തിലെ മറ്റു പങ്കാളികളായിരുന്നു. അച്ചുതണ്ടുശക്തികളായ ജർമനിയെയും ഇറ്റലിയെയും ജപ്പാനെയും യുദ്ധത്തിൽ തോൽപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു സഖ്യകക്ഷികളുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം. ബ്രിട്ടനെയും അമേരിക്കയെയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വേറെയും ചില ഉദ്ദേശ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അറ്റ്ലാന്റിക് ചാർട്ടർ എന്ന രേഖയിൽ അവർ ആ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. ന്യൂഫണ്ടലാൻഡ്തീരത്തു നിന്നും വളരെ അകലെ അറ്റ്ലാന്റിക് സമുദ്രത്തിൽ വച്ചു് പ്രിൻസ് ഓഫ് വെയിൽസ് എന്ന യുദ്ധക്കപ്പലിലിരുന്നു കൊണ്ടു് പ്രസിഡന്റ് റൂസ്വെൽട്ടും ബ്രിട്ടീഷ് പ്രധാനമന്ത്രി വിൻസ്റ്റൺ ചർച്ചിലും തമ്മിൽ രഹസ്യമായ ഒരു കൂടിയാലോചന നടത്തി. അവിടെ ഇരുന്നു കൊണ്ടാണു് ഈ 'ചാർട്ടർ' അവർ തയ്യാറാക്കിയതു്. ''അതാതു ജനതയുടെ അഭിമതമനുസരിച്ചു് അവർക്കാവശ്യമായ ഒരു ഭരണകൂടം തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനു് ജനതകൾക്കുള്ള അവകാശവും'' ''അതാതു ജനതയ്ക്കു് അവരവരുടെ രാജ്യാതിർത്തിക്കുള്ളിൽ സുരക്ഷിതമായി ജീവിക്കാൻ സഹായിക്കത്തക്ക വിധം സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും'' ചാർട്ടർ അംഗീകരിച്ചു. ''വ്യാപകവും ശാശ്വതവും ആയ ഒരു രാജ്യരക്ഷാപദ്ധതി സംവിധാനം ചെയ്യാനുള്ള പ്രത്യാശയും'' ചാർട്ടറിൽ പ്രകടിതമാ

USA
Britain
Soviet Russia

ATLANTIC CHARTER

യിരുന്നു. കാൽശതാബ്ദത്തിനു മുമ്പ് ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു് പ്രസിഡന്റു് വിൽസൺ തയ്യാറാക്കിയ പ്രസിദ്ധമായ പതിന്നാലു് പോയിന്റിന്റെ ഒരു പ്രതിധ്വനിയായിരുന്ന അറ്റ്ലാന്റിക് ചാർട്ടർ. ആ യുദ്ധത്തിൽ നേവി അസിസ്റ്റന്റു് സെക്രട്ടറിയെന്ന നിലയിൽ ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽട്ടു് സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. വിൽസന്റെ ഒരു സങ്കീർത്തകനുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം. അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടിനെ ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിൽ അംഗമാക്കുന്നതിനുള്ള വിൽസന്റെ അന്നത്തെ യത്നം പരാജയപ്പെട്ടതു് റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ഓർമയിലുണ്ടായിരുന്നു ഇത്തവണ അമേരിക്കൻ അഭിപ്രായഗതിയെ പ്രതികൂലമാകാതിരിക്കുവാൻ വേണ്ടി ''അന്തർദേശീയസംഘടന'' എന്ന ശൈലി റൂസ്വെൽട്ടു് മനഃപൂർവം ചാർട്ടറിന്റെ നക്കൽപ്രമാണത്തിൽ നിന്നും വെട്ടിക്കളഞ്ഞു.

ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തോടു് മറ്റു സാദൃശ്യങ്ങളും ഈ യുദ്ധത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ജർമനിയായിരുന്ന ഇത്തവണയും പ്രധാന ശത്രു. അന്തർവാഹിനികളായിരുന്ന അവരുടെ പ്രധാന ആയുധം. സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് ആയുധങ്ങളും വിതരണം ചെയ്യുന്നതിൽ പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ചതു് അമേരിക്കയായിരുന്നു. എന്നാൽ അമേരിക്കൻ യുദ്ധയത്നങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സാദൃശ്യത്തേക്കാളും വ്യത്യാസങ്ങൾക്കായിരുന്നു പ്രധാന്യം. മാനദണ്ഡത്തിലും പ്രവർത്തനമേഖലയുടെ വ്യാപ്തിയിലും മറ്റു ബാധ്യതകളിലും അമേരിക്കൻ ഐക്യനാടു് പഴയതിനേക്കാളും അതിഭീമമായ ഒരു യുദ്ധത്തിലാണു് ഇടപെട്ടതു്. ആളിന്റെയും അർഥത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ അമേരിക്കയ്ക്കു വലിയ ചെലവു വഹിക്കേണ്ടിവന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ ഫലനിർണയത്തിലും അമേരിക്കയ്ക്കു അത്യന്തം പ്രാധാന്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അറ്റ്ലാന്റിക് സമുദ്രത്തിലെ അന്തർവാഹിനിക്കപ്പലുകളുടെ ആക്രമണത്തെ ചെറുക്കുന്നതിനു് ബ്രിട്ടനോടൊത്തു നിന്നു കൊണ്ടു് കടലിലും ആകാശത്തും വിപുലമായ തോതിൽ അമേരിക്കയ്ക്കു പ്രതിരോധം ഉറപ്പിക്കേണ്ടതായിവന്നു. കരയുദ്ധത്തിനു വേണ്ടി അസംഖ്യം പട്ടാളക്കാരെ ജർമനിയ്ക്കും ഇറ്റലിക്കും എതിരായി സൈനികരംഗത്തേയ്ക്കു് അമേരിക്ക അയച്ചു. 1943–ൽ സിസിലിയിലും 1944–ൽ നോർമൻഡിയിലും നടന്ന യുദ്ധങ്ങളിൽ അമേരിക്കൻ സൈന്യം അച്ചുതണ്ടുസൈന്യത്തെ നേരിട്ടതു് ആഫ്രിക്കയിലെ ആദ്യയുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനു തൊട്ടു് അടുത്തായിരുന്നു. പെസഫിക് മഹാസമുദ്രത്തിൽ നടന്ന യുദ്ധങ്ങളിൽ മിക്കവാറും എതിരാളികളെ നേരിട്ടതു് അമേരിക്കൻ സൈന്യങ്ങളായിരുന്നു. സഖ്യകക്ഷികൾക്കു വേണ്ടി ആയുധം മുഴുവനും അവിടെ സപ്ലൈ ചെയ്തതും അമേരിക്കയായിരുന്നു. സഖ്യകക്ഷികളിൽ പെട്ട എല്ലാ അംഗരാഷ്ട്രങ്ങൾക്കും എല്ലാ തരത്തിലുമുള്ള യുദ്ധോപകരണങ്ങളും നൽകേണ്ട ബാധ്യതയും അമേരിക്കയുടെതായിത്തീർന്നു. സംഹാരോപകരണങ്ങളിൽ വച്ചു് ഏറ്റവും ഭയങ്കരമായ ആറ്റംബോംബു് നിർമിക്കാനുള്ള യത്നം അമേരിക്ക വിജയിപ്പിച്ചതു് യുദ്ധകാലത്തു് സ്വരൂപിച്ച ധനവിഭവസമ്പത്തു കൊണ്ടായിരുന്നു. 1945–ൽ ജപ്പാന്റെ നേരെ അമേരിക്ക അതു പ്രയോഗിച്ചു. ഈ വിധത്തിലെല്ലാം യുദ്ധത്തിൽ ബന്ധപ്പെട്ടു പോയ അമേരിക്ക യുദ്ധാനന്തരകാലത്തു് പഴയപടി ഒറ്റപ്പെട്ടു നിൽക്കേ

ണ്ടി വരികയില്ലെന്നു തന്നെയായിരുന്നു റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുദ്ധപൂർവനയങ്ങളെ എതിർത്ത രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെയും പ്രതീക്ഷ. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനെ ലോകനേതൃത്വത്തിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തി. പേരുഹാർബർകാലത്തു് സാക്ഷാൽക്കരിക്കാൻ കഴിയാതിരുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും വെല്ലുവിളികളും രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ നിന്നും അനിവാര്യമായി ജന്മമെടുക്കുകയും ചെയ്തു.

പതിനഞ്ചു ദശലക്ഷം അമേരിക്കക്കാർ സായുധസേനയിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. അവരിൽ പതിനൊന്നര ദശലക്ഷം പേർ സമുദ്രാന്തരയുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. ഒരു ദശലക്ഷം അമേരിക്കൻ സൈനികർക്കു മുറിവേറ്റു. 30400 സൈനികർ യുദ്ധത്തിൽ മരണമടഞ്ഞു. സോളമൻദ്വീപിലെ ഗ്വാഡൽകനാലിൽ വച്ചു നടന്ന യുദ്ധം, റിക്യൂസിലെ ഒക്കിനാവയിൽ നടന്ന യുദ്ധം എന്നിവയിൽ അമേരിക്കൻ സൈന്യം പങ്കെടുത്തു. എന്നാൽ വൻശക്തികളിൽ സായുധാക്രമണത്തിനോ ബോംബാക്രമണത്തിനോ ഇരയാകാത്ത ഒരേ ഒരു രാജ്യം അമേരിക്ക മാത്രമായിരുന്നു. 1942—ലെ പ്രഥമാർധത്തിൽ ജർമൻ അന്തർവാഹിനികൾ അമേരിക്കയുടെ തീരം വരെ വരുകയും അനേകം കപ്പലുകൾ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. യഥാർഥയുദ്ധം തുടങ്ങിയതിൽ പിന്നെ യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ ഏറ്റവും അടുത്തു വച്ചു നടന്ന സംഭവം ഇതായിരുന്നു. അമേരിക്കയ്ക്കു വലിയ കഷ്ടപ്പാടുകളോ കൊടിയ ക്ഷാമമോ ഒന്നും ഈ യുദ്ധത്തിൽ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നില്ല. ചില ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കു് റേഷൻ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടി വന്നെങ്കിലും യന്ത്രവൽക്കരണം കൊണ്ടു് ഭക്ഷ്യോൽപാദനം വളരെ വർധിച്ചു. ആസൂത്രിതപദ്ധതികളും ഫലപ്രദമായി മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു പോവാൻ അമേരിക്കൻ കർഷകർക്കു് കഴിഞ്ഞു. സായുധസൈന്യങ്ങൾക്കും സഖ്യകക്ഷികൾക്കും ആവശ്യം പോലെ ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ കയറ്റി അയയ്ക്കുവാൻ അമേരിക്കയ്ക്കു സാധിച്ചു എന്നതു് വലിയ ഒരു നേട്ടം തന്നെയായിരുന്നു. പൂർവേഷ്യൻ രാജ്യങ്ങളെ ജപ്പാൻ ആക്രമിച്ചതോടെ എണ്ണയ്ക്കും റബ്ബറിനും ക്ഷാമം നേരിട്ടു. അതു കൊണ്ടു് പെട്രോളിനും ടയറിനും റേഷൻ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടി വന്നു. എങ്കിലും അമേരിക്കൻകാറുകൾ ഓടിക്കൊണ്ടേ ഇരുന്നു. കരിഞ്ചന്തക്കച്ചവടം മുറയ്ക്കു നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും വിലനിയന്ത്രണം സാമാന്യം വിജയിച്ചു എന്നു പറയാം. ശമ്പളനിരക്കു് വർധിച്ചു. ജോലിക്കുള്ള സൗകര്യം ഏറി വന്നു. 1940—ൽ ആകെ ഉണ്ടായിരുന്ന 7000000 തൊഴിലില്ലാത്തവർ 1942—ൽ മിക്കവാറും പല ജോലികളിലും പ്രവേശിച്ചു. ഇരുപതു് വയസ്സിനു താഴെയുള്ള യുവാക്കളും വിവാഹിതരായ സ്ത്രീകളും പെൻഷൻ പറ്റിയവരും താൽക്കാലികജോലികളിൽ ചേർന്നു. ഈ വിധം പണത്തിന്റെ സമൃദ്ധിയിൽ അമേരിക്കക്കാർ സമ്പന്നരായി. സമ്പാദിച്ച പണം ചെലവാക്കാൻ വേണ്ട സുഖഭോഗസാധനങ്ങളും സുലഭമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. വ്യാവസായികോൽപാദനത്തിൽ പകുതി ഭാഗം അമേരിക്കക്കോ സഖ്യകക്ഷികൾക്കോ യുദ്ധാവശ്യങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയുള്ള സാധനങ്ങളായിരുന്നു; ബാക്കി പകുതി പൗരന്മാർക്കു് വേണ്ടിയും.

ജനാധിപത്യത്തിന്റെ ആയുധപ്പുരയായിരുന്ന അമേരിക്കയിലെ ഉൽപാദനം പേഴ്ഹാർബർസംഭവത്തിനു മുൻപു് അത്രയൊന്നും വർധിച്ച തോതിലായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പേഴ്ഹാർബർസംഭവം അമേരിക്കയിലുണ്ടാക്കിയ പ്രത്യാഘാതം വലിയതായിരുന്നു. യുദ്ധം തുടങ്ങിയതോടെ ഉൽപാദനരംഗത്തു് ഫലപ്രദമായ വിധം ആസൂത്രിതപദ്ധതിക്കു് രൂപം കൊടുക്കുവാൻ ഗവണ്മെൻറിനു കഴിഞ്ഞു. 1942–നു ശേഷം ഉൽപാദനത്തിന്റെ തോതു് അഭൂതപൂർവമായി വർധിച്ചു. വർഷത്തിൽ 60000 യുദ്ധവിമാനങ്ങൾ വീതം അവിടെ നിർമിക്കണമെന്നായിരുന്നു റൂസ്വെൽട്ടു് ആ വർഷത്തിലെടുത്ത തീരുമാനം. 1940 ജൂൺ മുതൽ 1941 ഡിസംബർ വരെ, അതായതു് പതിനെട്ടു മാസം കൊണ്ടു്, 23000 വിമാനങ്ങൾ മാത്രമേ അമേരിക്കയ്ക്കു നിർമിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. എന്നാൽ റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ പദ്ധതിപ്രകാരം നിർമാണരംഗത്തെ ഊർജിതമായ പ്രവർത്തനം കൊണ്ടു് 1943–ൽ 86000 വിമാനങ്ങളും 1944–ൽ 96000 വിമാനങ്ങളും അമേരിക്കയ്ക്കു നിർമിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞു. അതു പോലെ തന്നെ 1942–ൽ 8000 നാവികക്കപ്പലുകളേ നിർമിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. 1944–ൽ അതിന്റെ നിർമാണം 29000 ആയി ഉയർന്നു. തോക്കുകളും, ടാങ്കുകളും, വെടിക്കോപ്പുകളും, കപ്പലുകളും, വാഹനങ്ങളും, ടയറുകളും, ഔഷധങ്ങളും, ടിന്നിലടച്ച ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങളും, പഞ്ഞിത്തുണികളും, പെട്രോളിയം എന്നിങ്ങനെ വിവിധ തരത്തിലുള്ള സാധനങ്ങളും യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിൽ നിന്നും പുറംരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു പ്രവഹിക്കുകയായിരുന്നു. അത്ലാൻറിക്ക്സമുദ്രവും കടന്നു് റഷ്യയിലേക്കും ബ്രിട്ടനിലേക്കും ഗ്രഡമാർഗങ്ങളിലൂടെ ചൈനയിലേക്കും ആസ്ത്രേലിയയിലേക്കും യൂറോപ്പിന്റെ ഇതരസമരമുഖങ്ങളിലേക്കും അമേരിക്കൻനിർമിതസാധനങ്ങളും നിർലോഭമായി എത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ലീസ്–ലെൻഡ്പദ്ധതിയനുസരിച്ചു് ആണു് ഇവയിലധികവും നൽകപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഇതിൽ ബ്രിട്ടനു് 30000000 ഡോളറിന്റെ വിലയുള്ള സാധനങ്ങൾ അമേരിക്ക കയറ്റുമതി ചെയ്തു കൊടുത്തു. എങ്കിലും അമേരിക്കയിലെ ആയുധനിർമാണശാലകൾക്കു് ചെറിയ തോതിലുള്ള പല വിഷമതകളും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നു. യുദ്ധകാലത്തു ബ്രിട്ടനു് നേരിടേണ്ടി വന്നിടത്തോളം പണിമുടക്കുകൾ അമേരിക്കയ്ക്കു നേരിടേണ്ടി വന്നില്ല. എന്നാൽ നാഷണൽ വാർ ലേബർ ബോർഡിന്റെ വീക്ഷണഗതി അതേപടി അംഗീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ച സംഘടിതതൊഴിലാളികൾ ഇടയ്ക്കിടെ ചില കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. ജോൺ എൽ. ലൂയിസിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഖനിത്തൊഴിലാളികൾ പണിമുടക്കുഭീഷണി പുറപ്പെടുവിച്ചതിനെ തുടർന്നു് 1943–ൽ ആഭ്യന്തരവകുപ്പുസെക്രട്ടറി കൽക്കരിഖനികളുടെ ചുമതല ഏറ്റെടുത്തു. മാനേജ്മെൻറു് പക്ഷത്തു നിന്നും ചില കുഴപ്പങ്ങൾ ഉണ്ടായി. 1944 ൽ മോണ്ട്ഗോമറി വാർഡ് ആൻഡ് കമ്പനിയിൽ ശമ്പളം സംബന്ധിച്ചു് ഉണ്ടായ ഒരു തർക്കത്തെ തുടർന്നു് ആ കമ്പനി പട്ടാളക്കാരുടെ സംരക്ഷണത്തിൽ ആക്കേണ്ടി വന്നു. ഈ വിധം ചില കുഴപ്പങ്ങൾ വ്യവസായഉടമകളുടെയും വ്യവസായത്തൊഴിലാളികളുടെയും ഇടയിൽ ഉണ്ടായി എങ്കിലും അമേരിക്കൻജനത പൊതുവേ ഗവൺമെൻറി

നോട്ട് സഹകരിക്കുകയായിരുന്നു ചെയ്തത്. ഗവൺമെൻറിൻെറ നേട്ടങ്ങൾ ആ വിധത്തിൽ പ്രശംസനീയവുമായിരുന്നു. യുദ്ധകാലത്തു് സാമ്പത്തികമായുണ്ടായ സമൃദ്ധിയായിരുന്നു ഈ വിജയത്തിനുള്ള പ്രധാനഹേതു. ഗവണ്മെൻറിൻെറ യുദ്ധ കാലനികുതിനയവും പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒന്നാം ലോകമഹാ യുദ്ധത്തിനു് ചെലവാക്കേണ്ടി വന്ന തുകയുടെ പന്ത്രണ്ടു മടങ്ങു് രണ്ടാം ലോകമഹാ യുദ്ധത്തിനു വേണ്ടി അമേരിക്ക ചെലവാക്കേണ്ടി സാഹചര്യമുണ്ടായതു്. ബ്രിട്ടനും റഷ്യയും കൂടി ചെലവാക്കിയതിനേക്കാൾ കൂടുതലായിരുന്നു അമേരിക്ക മാത്രമായി ചെലവാക്കിയ ഈ തുക. അമേരിക്ക ഈ തുകയിൽ പകുതിയും കടം വാങ്ങുകയായിരുന്നു. 1945 ആയപ്പോഴേക്കും അമേരിക്കയുടെ ദേശീയകടം 250000 ദശലക്ഷം ഡോളറിൻെറ പരിധി കടന്നിരുന്നു. വിക്ടറി ടാക്സു് എന്ന പേരിൽ അഞ്ചു ശതമാനം നികുതി കൂടി വർധിപ്പിച്ചു. അതും ജനങ്ങൾ പ്രതിഷേധം കൂടാതെ അംഗീകരിച്ചു. ബ്രിട്ടനിലെ ഒരു പൗരനു താങ്ങേണ്ടി വന്ന നികുതി ഭാരം, ഇതുമായൊക്കെ ആയിട്ടും ഒരു അമേരിക്കൻ പൗരനു വഹിക്കേണ്ടി വന്നില്ല.

യുദ്ധകാലത്തു് ഫെഡറൽ ഗവൺമെൻറിൻെറ അധികാരശക്തി പല രൂപത്തിലും ജനങ്ങൾക്കു് അനുഭവിക്കേണ്ടതായി വന്നു എന്നുള്ളതു് ഒരു വസ്തുതയാണു്. യുദ്ധാരംഭത്തിൽ തന്നെ വാർപവേഴ്സ് ആക്ട് അനുസരിച്ചു് പ്രസിഡൻറിനു ചില പ്രത്യേക അധികാരങ്ങൾ നൽകപ്പെട്ടു. 1943-ൽ വാർമോബിലൈസേഷൻ ഓഫീസു് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ആഭ്യന്തരംഗത്തെ യുദ്ധകാര്യപ്രവർത്തനങ്ങൾ ഏകോപിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു ഇതിൻെറ ജോലി. ഗവൺമെൻറിൽ നിക്ഷിപ്തമായ അധികാരത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മമായ ദുർവിനിയോഗമായിരുന്നു ജപ്പാൻകാരുടെ നേരെ അവലംബിച്ച നയം. മൂന്നിൽ രണ്ടു ഭാഗം പേർ അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരായിരുന്നിട്ടും 112000 ജപ്പാൻകാരെ പടിഞ്ഞാറെ തീരത്തു നിന്നും നീക്കിപ്പാർപ്പിക്കാൻ 1942-ൽ ഗവൺമെൻറു് ഉത്തരവു നൽകി. നിർബന്ധിതമായ സൈനികസേവനനിയമത്തിൽ ചില അയവുകൾ ഗവൺമെൻറു് വരുത്തിയിരുന്നു. മനഃസാക്ഷിയുടെ പ്രേരണ കൊണ്ടു് യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതിനു സമ്മതമില്ലാത്തവരെ ഈ നിയമത്തിൽ നിന്നും ഒഴിവാക്കിയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ വിപ്രതിപത്തി പ്രകടിപ്പിച്ചവരുടെ എണ്ണം 100000 ആയിരുന്നു. മറ്റു സർവീസുകളിൽ ചേരാതെ അവരിൽ അധികം പേരും ജയിൽവാസമായിരുന്നു ഇഷ്ടപ്പെട്ടതു്. അവരോടു പൊതുവെ ജനങ്ങൾ യാതൊരു വിരോധവും പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. പൗരന്മാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകടനസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പല വിധികളും മുഖാന്തരം സുപ്രീംകോടതി ശരിവച്ചു. പ്രസിഡൻറിൻെറ അധികാരവിനിയോഗത്തെ കോൺഗ്രസ് വളരെ ജാഗ്രതയോടെ വീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. മിസ്സൗറിസെനറർ ഹാരി എസ്. ട്രൂമാൻെറ അധ്യക്ഷതയിൽ രൂപവൽക്കരിച്ച ഒരു പ്രത്യേക കമ്മിറ്റി യുദ്ധച്ചെലവുകളെയും യുദ്ധസാമഗ്രിനിർമാണകാര്യങ്ങളിൽ സായുധസേന നടത്തുന്ന ജോലികളെയും സൂക്ഷ്മം പരിശോധിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിൻെറ എല്ലാം അർഥം

റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ പിന്നിൽ അനൈക്യം നിലവിലിരുന്നുവെന്നോ യുദ്ധത്തിന്റെ നേതാവ് എന്ന നിലയിൽ റൂസ്‌വെൽട്ട് അശക്തനായിരുന്നുവെന്നോ അല്ല. പൊതുജനാഭിപ്രായത്തിനു പ്രചോദനം നൽകുവാനും സ്വദേശീയരും വിദേശീയരും ആയ നയതന്ത്രപ്രതിനിധികളുടെയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും പിൻതുണ നേടി എടുക്കുവാനുമുള്ള കഴിവായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി. ടോവിയെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം അടിയുറച്ചതായിരുന്നു. ശക്തന്മാരായ ഒരു സംഘം ഉപദേശകരുടെ സഹായവും സഹകരണവും അദ്ദേഹത്തിനു സ്ഥിരമായി ലഭിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ന്യൂഡീലിന്റെ കാലത്തു ഫെഡറൽ റിലീഫ് അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്ററായിരുന്ന ഹാരി ഹോപ്പ്കിൻസ് ലീസ്‌ലെൻഡ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷന്റെ മേധാവി എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും അടുത്ത ഉപദേശകൻ ആയിരുന്നു. ജർമനിയുടെ ചീഫ് ഓഫ് സ്റ്റാഫ് ആയിരുന്നതു വെർജീനിയക്കാരനായിരുന്ന ജനറൽ ജോർജ് മാർഷൽ ആണു. മുൻപു ഒരു റിപ്പബ്ലിക്കനായിരുന്ന ഹെന്റി എസ്. സ്റ്റിംസണെ റൂസ്‌വെൽട്ട് യുദ്ധകാര്യസെക്രട്ടറിയായി നിയമിച്ചു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്തു അമേരിക്കയ്ക്കു ലഭിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന സേവനഭാഗ്യം ഇതു പോലുള്ള പ്രഗൽഭമതികളുടെതായിരുന്നു. ഇവരെയെല്ലാം കണ്ടുപിടിച്ചു തന്റെ പുറകിൽ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തുവാനുള്ള റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ കഴിവു് ആരുടെയും അസൂയയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തെ പാത്രമാക്കിയിരുന്നു. 1944 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും റൂസ്‌വെൽട്ടിന്റെ കഴിവുകളും ക്ഷയിച്ചു തുടങ്ങി. എങ്കിലും അന്നത്തെ യുദ്ധസാഹചര്യങ്ങളും കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ തന്നെ വീണ്ടും പ്രസിഡൻഷ്യൽ സ്ഥാനാർത്ഥിയായി ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷി നാമനിർദേശം ചെയ്തു. ന്യൂയോർക്ക് ഗവർണറായിരുന്ന തോമസ് ഡ്യൂയിയെ റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷി നാമനിർദേശം ചെയ്തു. തിരഞ്ഞെടുപ്പു് ആദ്യന്തം ഊർജസ്വലമായിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുപ്പുപ്രശ്നം എന്തെന്നുള്ളതിനെപ്പറ്റി ആർക്കും ഒരു സംശയവുമില്ലായിരുന്നു. നാൽപത്തിയെട്ടു സംസ്ഥാനങ്ങളിൽ മുപ്പത്തി ആറു സ്റ്റേറ്റുകളുടെ ഭൂരിപക്ഷപിൻതുണയും 3500000 വോട്ടുകളുടെ ഭൂരിപക്ഷവും റൂസ്‌വെൽട്ടിനു ലഭിച്ചു. ഹാരി എസ്. ട്രൂമാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈസ്പ്രസിഡന്റു്. അങ്ങനെ ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്‌വെൽട്ടു് നാലാമത്തെ പ്രാവശ്യവും അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻറായിത്തീർന്നു. അതിനു മുമ്പു് ആർക്കും ഈ അപൂർവബഹുമതി ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷേ മൂന്നു മാസമേ പിന്നീടു് അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. യൂറോപ്പിൽ വിജയം രൂപം പ്രാപിച്ചു വരുന്നതു കണ്ടു കൊണ്ടു് 1945 ഏപ്രിലിൽ പെട്ടെന്നു് അദ്ദേഹം മരിച്ചു.

യൂറോപ്പിലെ യുദ്ധം

അമേരിക്കയുടെ യുദ്ധയത്നങ്ങളും ബ്രിട്ടനുമായി കൂടിയാലോചിച്ചാണു് മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു പോയതു്. 1941–ൽ രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങളുടെയും സൈനികമേധാവികളും രഹസ്യമായ ഒരു സമ്മേളനം നടത്തി. അതിനെ തുടർന്നു് സൈനികമേധാവികളുടെ സംയുക്തസമിതി എന്ന പേരിൽ ഒരു സംഘടന രൂപം കൊണ്ടു. ബ്രി

ട്ടനെയും അമേരിക്കയെയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം യുദ്ധകാര്യങ്ങളും മുഴുവനും ഈ സമിതിയാണു് നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ചർച്ചിലിന്റെയും റൂസ്‌വെൽറ്റിന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ ഈ സമിതി കൂടെക്കൂടെ സമ്മേളിച്ചു് തീരുമാനങ്ങളും എടുത്തു പോന്നു. ജർമനിയെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിനു് എല്ലാ ശ്രദ്ധയും ശ്രമവും കേന്ദ്രീകരിക്കുക എന്ന വിധിനിർണായകമായ തീരുമാനം എടുത്തതു് ഈ സഖ്യമാണു്. യുദ്ധഗതിയെ നിർണയിച്ചതു് നയപരമായ ഈ തീരുമാനമായിരുന്നു. ആപൽക്കാരിയായ ശത്രു ജർമനി തന്നെ ആയിരുന്നു. ജർമനി റഷ്യയെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കുന്ന പക്ഷം പിന്നീടു് ജർമനിയെ തോൽപിക്കുക സാധ്യമല്ലെന്നു് അവർക്കു് അറിയാമായിരുന്നു 1941 അവസാനമായപ്പോഴേയ്ക്കും മോസ്‌ക്കോവിന്റെ കവാടങ്ങളിൽ ജർമൻപട ചെന്നു മുട്ടിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഹിറ്റ്‌ലറിന്റെ പരാജയദിനം നീളുന്തോറും മാരകമായ പുതിയ ആയുധങ്ങളും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു് ജർമൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു് സമയം നീണ്ടു കിട്ടുകയാണെന്ന ബോധം അമേരിക്കയ്ക്കും ബ്രിട്ടനും ഉണ്ടായിരുന്നു. പേൾഹാർബർസംഭവത്തെ തുടർന്നു് അപ്രതീക്ഷിതമായ വേഗത്തിൽ ജപ്പാൻ വിജയങ്ങളും കരസ്ഥമാക്കിയെങ്കിലും ബ്രിട്ടന്റെയും അമേരിക്കയുടെയും ഈ ധാരണയ്ക്കു മാറ്റമുണ്ടായില്ല. എങ്കിലും ഈ ധാരണ ആക്രമണത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തെ ബാധിക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. ആസ്‌ട്രേലിയയെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു് പെസഫിക്സമുദ്രത്തിലേയ്ക്കു കൂടുതൽ സൈന്യങ്ങളെ അയയ്ക്കേണ്ടി വന്നതു കൊണ്ടു് യൂറോപ്പിലെ നേരിട്ടുള്ള യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതിനുള്ള സൈന്യങ്ങളുടെ സംഖ്യയിൽ അല്പം കുറവു വരുത്തി. ജർമൻകാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയ യൂറോപ്യൻപ്രദേശങ്ങളിൽ ഒരു ദീർഘകാലയുദ്ധത്തിനുള്ള പരിപാടി ഉടനടി ആരംഭിക്കണമെന്നായിരുന്നു അമേരിക്കൻ പട്ടാളമേധാവികളുടെ അഭിപ്രായം. നേരെ മറിച്ചു് ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഇംഗ്ലീഷ് ചാനൽ കടന്നു ചെന്നു് വളരെ നേരത്തെ ഒരാക്രമണമാരംഭിക്കുവാൻ ഭയപ്പെട്ടു. പകരം ഫ്രഞ്ചു് അധീനത്തിലുള്ള ഉത്തരാഫ്രിക്കയെ ആക്രമിക്കണമെന്നായിരുന്നു അവർ നിർദേശിച്ചതു്. ഇതു് ഈജിപ്തിന്റെയും സൂയസ്കനാലിന്റെയും മേലുള്ള ഇറ്റലിയുടെയും ജർമനിയുടെയും ഭീക്ഷണി അവസാനിപ്പിക്കുമെന്നും അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചു. 1942-ലെ വേനൽക്കാലത്തു് ജർമൻസേനാധിപതിയായ റോമലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഫ്രിക്കൻ സൈന്യവിഭാഗങ്ങളും ടോബ്രുക്കു്കോട്ട പിടിച്ചു. ഈജിപ്തിന്റെ അതിർത്തികളിലേക്കു് അവരുടെ ഒരു പുതിയ സമരമുഖം തുറക്കുന്ന പക്ഷം ദക്ഷിണഭാഗത്തു നിന്നും യൂറോപ്പിനെ ആക്രമിക്കുവാൻ സൗകര്യം ലഭിക്കുമെന്നായിരുന്നു ബ്രിട്ടന്റെ ധാരണ. റൂസ്‌വെൽറ്റ് ഈ പദ്ധതിയെ അനുകൂലിച്ചു. വിപുലമായ ആക്രമണത്തിനുള്ള ഒരുക്കം പാശ്ചാത്യശക്തിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ അങ്ങനെ സമാരംഭിച്ചു.

Atlantic war

എന്നിരുന്നാലും 1942-ലെ അതിപ്രധാനമായ പ്രശ്നം അത്‌ലാന്റിക് യുദ്ധം എന്നറിയപ്പെടുന്ന ജർമൻ യു-ബോട്ടുകളുമായുള്ള പോരാട്ടമായിരുന്നു. ഈ പോരാട്ടത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടാൽ അതോടെ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെടുമെന്നുള്ളതു് സുനിശ്ചിതമായിരുന്നു. കാരണം അമേരിക്കയും ബ്രിട്ടനും തമ്മിലുള്ള ജലമാർഗ

ബന്ധം തകരുകയോ ദുർബലമാവുകയോ ചെയ്താൽ ആഹാരസാധനങ്ങളുടെയും ആയുധസാമഗ്രികളുടെയും സൈന്യങ്ങളുടെയും ഭദ്രമായ കടൽ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകൽ അസാധ്യമായിത്തീരും. ഹിറ്റ്ലറുടെ യൂറോപ്പിനെ ആക്രമിക്കുന്നതിനു് അത്ലാന്റിക്കു് മേഖല എവ്വിധവും സംരക്ഷിക്കേണ്ടതു് സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് ആവശ്യമായിരുന്നു. 1942—ന്റെ പ്രഥമാർധത്തിൽ ജർമൻ അന്തർവാഹിനികൾ അമേരിക്കക്കു കനത്ത നാശനഷ്ടങ്ങൾ വരുത്തി. അമേരിക്കയുടെ കിഴക്കൻ കടൽത്തീരം ഒരു ആപൽമേഖലയായി തീർന്നിരുന്നു. കപ്പൽനിർമാണം അഭൂതപൂർവമായി ത്വരിതപ്പെടുത്തിയിട്ടും, ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന നഷ്ടം നികത്തുവാൻ അമേരിക്കയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ജർമൻ അന്തർവാഹിനികൾ ഇതിനിടെ കരീബിയൻ കടൽ വരെ എത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ വിപത്തു് സാവധാനം ദൂരീകരിക്കാനേ അമേരിക്കയ്ക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അതിനു വേണ്ടി പുതിയതായി പല ഉപായങ്ങളും അവർ കൈക്കൊണ്ടു. കോൺവോയ് ഏർപ്പാടു് വിപുലപ്പെടുത്തി. വിമാനവാഹിനിക്കപ്പലുകളും വലിയ വിമാനങ്ങളും വളരെ അകലെ പ്രയോഗിക്കാവുന്ന ബോംബുകളും അവർ നിർമിച്ചു. അന്തർവാഹിനികളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനു് വിദഗ്ധമായ പരിശീലനം നാവികർക്കു് നൽകി. റഡാർ, സോണാർ ഗിയർ, കാന്തകോപകരണങ്ങൾ തുടങ്ങിയ ശാസ്ത്രീയഉപകരണങ്ങൾ ഫലപ്രദമായി പ്രയോഗിക്കാനും സൈനികരെ പരിശീലിപ്പിച്ചു. യുദ്ധം ഭയങ്കരവും ദീർഘവുമായിരുന്നു. പുതിയ പുതിയ സംഹാരോപകരണങ്ങളുമായി ജർമൻകാർ പല രംഗങ്ങളിലും മുന്നേറി. എങ്കിലും, 1943 വേനൽക്കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും കാറ്റു് സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് അനുകൂലമായിവീശാൻ തുടങ്ങി. അത്ലാന്റിക്കു് യുദ്ധത്തിൽ അവർക്കായിരുന്നു അന്തിമവിജയം. കടൽമാർഗഗതാഗതത്തിന്റെ കാര്യമായ തടസ്സങ്ങളും അതോടെ അവസാനിച്ചു.

യൂറോപ്യൻ യുദ്ധത്തിൽ അമേരിക്ക രണ്ടാമതൊരു കാര്യത്തിലും കൂടി ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. ഹിറ്റ്ലറുടെ ജർമനിക്കു് സർവതോമുഖമായ നാശം വരുത്തുന്നതിനു് അമേരിക്ക അവരുടെ വിമാനശക്തി വർധിപ്പിച്ചതാണു് ശ്രദ്ധേയമായ ആ കാര്യം. 1942—ലെ വേനൽക്കാലത്തു് ബ്രിട്ടനിൽ വച്ചു നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ അമേരിക്കൻ എട്ടാം വിമാനസേന അതിന്റെ സാമർഥ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് വിമാനസേന രാത്രികാലങ്ങളിൽ വിജയകരമായി ബോംബിടാൻ പരിശീലിച്ചപ്പോൾ അമേരിക്കൻ സേന പകൽസമയത്തു് ഏറ്റവും ഉയരത്തിൽ നിന്നു ബോംബിടാൻ ഉള്ള സാങ്കേതികജ്ഞാനം വശപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. 1944 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും അതു സംബന്ധിച്ച സാങ്കേതികജ്ഞാനം ഒരു വിധം പൂർണതയിൽ എത്തി. യൂറോപ്പിലെ വൻപിച്ച ആക്രമണങ്ങളിലും പ്രത്യേകിച്ചു് ജർമൻനഗരങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിലും അമേരിക്കൻ സേന ബ്രിട്ടനിലെ ആർ. എ. എഫുമായി ചേർന്നു് പ്രശസ്തമായ പങ്കു വഹിച്ചു.

1942 ഒക്ടോബറിൽ ഈജിപ്തിലെ ബ്രിട്ടീഷ് എട്ടാം സേനയുടെ സൈന്യാധിപനായ ജനറൽ മോണ്ട്ഗോമറി ജർമൻ സൈന്യത്തിനെതിരെ അതിമയേ

ങ്കരമായ ആക്രമണം അഴിച്ചു വിട്ടു. 'എൽ അലാമിനി'ലെ നിർണായകവിജയം, ആഫ്രിക്കയിലെ യുദ്ധത്തിന്റെ ഗതി സഖ്യകക്ഷികൾക്കനുകൂലമായി തിരിച്ചുവിട്ടു. അച്ചുതണ്ടുശക്തികൾ ലിബിയയും ട്രിപ്പോളിയും വിട്ടൊഴിഞ്ഞു. 1942 നവംബറിലാണ് ഫ്രഞ്ചുവടക്കെ ആഫ്രിക്കയിലെ മൂന്നു കേന്ദ്രങ്ങളിൽ—കാസാബ്ലാങ്കാ, ഓറാൻ, അംജിയേഴ്സ്—ആംഗ്ലോഅമേരിക്കൻ സൈന്യം ഇറങ്ങിയതു്. അമേരിക്കയുടെ അവിടത്തെ സൈന്യമേധാവി ഡ്വയിറ്റ് ഡി. ഐസനോവറായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന 110000 സൈന്യങ്ങളിൽ അഞ്ചിൽ നാലു ഭാഗവും അമേരിക്കക്കാരായിരുന്നു. നാലു മാസം കൊണ്ടാണു് അവിടത്തെ സൈനികനീക്കത്തിനുള്ള പദ്ധതി ആവിഷ്ക്കരിച്ചതു്. ആ നീക്കം ആദ്യഘട്ടത്തിൽ വിജയകരമായിരുന്നു. ഫ്രഞ്ചുസൈന്യങ്ങളിൽ നിന്നു് യാതൊരു എതിർപ്പുമുണ്ടായില്ല. ഐസനോവറിന്റെ നീക്കം ജർമൻകാർ തീരെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ആ വിജയത്തിനു ഒരു കാരണം, ഐസനോവറും ഫ്രഞ്ചുസേനാനി ആയിരുന്ന അഡ്മിറൽ ഡാർലനും ആയി ഒപ്പുവച്ച ഒരു ഉടമ്പടിയായിരുന്നു. 1940—ലെ ഫ്രാൻസിന്റെ പതനത്തിനു ശേഷം അധികാരത്തിൽ വന്ന വിച്ചിഗവണ്മെൻറാണു് ജർമൻകാരുടെ പട്ടാളം കൈവശപ്പെടുത്താതിരുന്ന ദക്ഷിണഫ്രാൻസിൽ ഭരണം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഡാർലനായിരുന്നു അവിടത്തെ സൈനികനേതാവു്. അദ്ദേഹം രക്തച്ചൊരിച്ചിൽ ഒഴിവാക്കുന്നതിനു് ഉത്തര ആഫ്രിക്കയിലുള്ള ഫ്രഞ്ചുപട്ടാളം വെടിനിർത്തുവാൻ കൽപന പുറപ്പെടുവിച്ചു. പക്ഷേ ഡാർലന്റെ ഈ നടപടി ജർമനിയിൽ ശക്തിയായ പ്രത്യാഘാതമുണ്ടാക്കി. ഇറ്റലിയ്ക്കു നേരെ എതിരെ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന മർമപ്രധാനമായ ടൂണിഷ്യ ജർമൻ വിമാനസേന കൈവശപ്പെടുത്തി. മോണ്ട്ഗോമറിയുടെ സേനയെ അദ്ദേഹം ആഫ്രിക്കയുടെ ദക്ഷിണഭാഗത്തു നിന്നു് ജർമൻ സൈന്യവുമായി നേരിടുവാൻ അങ്ങോട്ടേക്കു നയിച്ചു. ആറു മാസം ഭയങ്കരമായ യുദ്ധം നടന്നു. ടൂണിസ്, ബിസേർട്ടാ എന്നീ രണ്ടു പട്ടണങ്ങളിലേക്കു് അച്ചുതണ്ടുശക്തികളുടെ സൈന്യത്തിനു് ഒഴിഞ്ഞു മാറേണ്ടി വന്നു. എന്നാൽ 1943 മേയ് മാസത്തിൽ 275000 വരുന്ന ആ ശത്രുപട്ടാളം മുഴുവൻ മോണ്ട്ഗോമറിക്കു കീഴടങ്ങി. പട്ടണം രണ്ടും സഖ്യകക്ഷികളുടെ കൈവശമായി.

സൂയസ്പ്രദേശം സുരക്ഷിതമായി. വടക്കെ ആഫ്രിക്കയിലെ അന്തരീക്ഷം തെളിഞ്ഞു. ഇറ്റലിയുടെ മേൽ ആക്രമണം നടത്തുന്നതിനുള്ള വഴി സഖ്യകക്ഷികൾക്കു തുറന്നു കിട്ടി. ഈ ആക്രമണത്തിനുള്ള തീരുമാനം എടുത്തതു് റൂസ്വെൽട്ടും ചർച്ചിലും സംയുക്തസൈനികമേധാവികളും ചേർന്നായിരുന്നു കാസാബ്ലാങ്കയിൽ വച്ചായിരുന്നു അവരുടെ കൂടിയാലോചന നടന്നതു്. (യുദ്ധകാലത്തു് സ്വന്തം രാജ്യം വിട്ടു് പുറംരാജ്യത്തേക്കു് യാത്ര ചെയ്ത ആദ്യത്തെ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡണ്ടു് റൂസ്വെൽട്ടായിരുന്നു.) അമേരിക്കക്കാരുടെ എതിർപ്പോടു കൂടിയാണു് ഈ തീരുമാനം എടുത്തതു് എന്നു് പ്രത്യേകം ഓർക്കേണ്ടതുണ്ടു്. സൈന്യശക്തി മുഴുവൻ സംഭരിച്ചു് മെഡിറ്ററേനിയനിലൂടെ ഒരു ആക്രമണം നടത്തണമെന്നായിരുന്നു അമേരിക്കൻ നിർദേശം. റഷ്യയും ഈ അഭിപ്രായത്തെ അനുകൂലിച്ചു. അതേ

സമയം ജപ്പാന്റെ നേരെ ഒരു വലിയ ആക്രമണം നടത്തണമെന്നും അമേരിക്കയ്ക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. 1942-ന്റെ അവസാനത്തിൽ സ്റ്റാലിൻഗ്രാഡിലെ യുദ്ധത്തിൽ റഷ്യക്കാർ ജർമനിയെ ദയനീയമായി തോല്പിച്ചു. കിഴക്കൻ യൂറോപ്പിലെ യുദ്ധനിലക്കു വ്യതിയാനം വരുത്തിയ നിർണായകമായ ഒരു വിജയമായിരുന്നു ഇതു്. യൂറോപ്പിൽ ഒരു രണ്ടാം സമരമുഖം തുറക്കാനുള്ള സന്ദർഭം സമാഗതമായി എന്നായിരുന്നു റഷ്യയുടെ കണക്കുകൂട്ടൽ. കാസാബ്ലാങ്കാ കോൺഫറൻസിനു് മറ്റൊരു പ്രാധാന്യം കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീടുള്ള യുദ്ധഗതിയിൽ വലിയ ഗുണഫലങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്ന അവിടെ വച്ചു് സഖ്യകക്ഷിത്തലവന്മാർ എടുത്ത തീരുമാനം. കാസാബ്ലാങ്ക കോൺഫറൻസിനെ സംബന്ധിച്ചു് റൂസ്വെൽട്ടു് ചെയ്ത പ്രക്ഷേപണപ്രസംഗത്തിൽ ഇങ്ങനെ വ്യക്തമായി പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു: ''അച്ചുതണ്ടശക്തികളോ അവരിൽപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലും വിഭാഗങ്ങളോ ആയുള്ള കൂടിയാലോചനകളും കാസാബ്ലാങ്കായിലെ തീരുമാനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമായിരിക്കും നടത്തപ്പെടുക- അതായതു്, നിരുപാധികമായ കീഴടങ്ങൽ''. സുപ്രസിദ്ധമായ ഈ ശൈലി, ആ തീരുമാനത്തിലെ വാചകത്തിൽ ചേർക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ റൂസ്വെൽട്ടിനു വളരെ നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ ആഭ്യന്തരയുദ്ധവേളയിൽ ഗ്രാന്റു് പ്രയോഗിച്ച ഒരു ശൈലിയായിരുന്ന നിരുപാധികമായ കീഴടങ്ങൽ എന്നതു്. റഷ്യക്കാർക്കും ജർമൻകാർക്കും ഇറ്റലിക്കാർക്കും മുമ്പിൽ ഒരു വസ്തുത അർഥശങ്കക്കിടവരാതെ റൂസ്വെൽട്ടിനു വ്യക്തമാക്കാനുണ്ടായിരുന്നു- നാസിസവും ഫാസിസവും ആയി ഒരു കാലത്തും ഒരു വിധത്തിലും ഒരു സന്ധിക്കു തങ്ങളും തയ്യാറില്ല എന്ന സത്യം. അഡ്മിറൽ ഡാർലനുമായി അമേരിക്ക ചെയ്ത ഇടപാടിനെ സംബന്ധിച്ചുയർന്നു വന്ന തെറ്റിദ്ധാരണകളെ നീക്കാൻ കൂടിയായിരുന്നു റൂസ്വെൽട്ടു് ഈ ശൈലി ഉപയോഗിച്ചതു്. റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ പ്രസ്താവന യുദ്ധം നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു മാത്രമേ സഹായിക്കുകയുള്ളു എന്നു് ഒരു പക്ഷത്തിനു് അഭിപ്രായമുണ്ടായിരുന്നു. യുദ്ധം ശ്രക്ഷതരമാക്കുന്നതിനുള്ള പ്രേരണ ഹിറ്റ്ലറിനു് ഇതു നിമിത്തം ഉണ്ടാവുമെന്നും തന്നിമിത്തം യുദ്ധത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിദിനം അകന്നകന്നു പോവുമെന്നും മറ്റൊരു കൂട്ടർ വാദിച്ചു.

1943 ജൂലൈ മാസം രണ്ടര ലക്ഷം വരുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച സേനയെ ബ്രിട്ടനും അമേരിക്കയും ചേർന്നു് സിസിലി ദ്വീപിൽ ഇറക്കി. അഞ്ചാഴ്ചത്തെ യുദ്ധത്തിനു ശേഷം സിസിലി സഖ്യകക്ഷികളുടെ കീഴിലമർന്നു. പക്ഷേ അതിനകം ആയിരക്കണക്കിനു ജർമൻ സൈനികർ അവരുടെ ആയുധങ്ങളുമായി ഇറ്റലിയിലേക്കു് കടന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഇതിന്റെ പരിണതഫലം മുസ്സോളിനിയുടെ പതനം ആയിരുന്നു. എന്നിട്ടും പ്രകടമായ ഈ വിജയത്തിനു ശേഷവും സഖ്യകക്ഷികളുടെ പുരോഗതി ത്വരിതപ്പെട്ടില്ല. മുസ്സോളിനി സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനായതിനു ശേഷം ഇറ്റലിയുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളും കുറെക്കൂടി കുഴഞ്ഞു മറിഞ്ഞു. ഈ അനിശ്ചിതത്വത്തിനിടയിൽ വടക്കൻ ഇറ്റലിയിൽ ജർമൻകാരുടെ നില അവർ ശക്തമാക്കി. സെപ്തംബർ മാസത്തിൽ ഇറ്റലിയുടെ ദക്ഷിണഭാഗത്തു് സഖ്യ

കക്ഷിസൈന്യം വന്നിറങ്ങി. അമേരിക്കൻ അഞ്ചാം പടയ്ക്ക് ജർമൻപടയുടെ ശക്തമായ പ്രതിരോധം നേരിടേണ്ടി വന്നു. എങ്കിലും ഒക്ടോബറിൽ സഖ്യസൈന്യം നേപ്പിൾസിലെത്തി. എട്ടു മാസത്തെ കഠിനയുദ്ധത്തിനു ശേഷമാണ് അവർക്ക് റോമിൽ എത്താൻ കഴിഞ്ഞതു്. ഇറ്റലിയിലെ പർവതപ്രദേശങ്ങളുടെ ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ ആനുകൂല്യം ജർമൻ എൻജിനീയർമാർ പരിപൂർണമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. ഇറ്റലി വഴി യൂറോപ്യൻ വൻകരയിലേയ്ക്കു നീങ്ങുവാൻ നിശ്ചയിച്ചുറച്ചിരുന്ന സഖ്യകക്ഷിസൈന്യത്തിന്റെ ഒരു അമേരിക്കൻ ഡിവിഷനെയും ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് ഡിവിഷനെയും ജർമൻസൈന്യം വളഞ്ഞു വെച്ചു. 'മോൺടികാസിനോ' പ്രദേശത്തു് മൂന്നു മാസക്കാലം സഖ്യകക്ഷിസൈന്യം ഒരു വിധത്തിലും മുന്നോട്ടു പോവാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ നിന്നു വിഷമിച്ചു. സ്ഥാനനിലകൾക്കുടി ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനു് ജർമൻസൈന്യം ഉത്തരഭാഗത്തേക്കു് സ്വയം പിൻമാറി. അതു കൊണ്ടു് അമേരിക്കൻപട്ടാളവും ബ്രിട്ടീഷ്പട്ടാളവും ജീവനാശം കൂടാതെ റോമിലെത്തിച്ചേർന്നു. റോമാനഗരം സംരക്ഷിക്കണമെന്നു് ജർമനിയ്ക്കു വിചാരമില്ലായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് അവിടെ വച്ചു് യുദ്ധമുണ്ടായില്ല. അങ്ങനെ റോമാനഗരം നാശനഷ്ടങ്ങൾ കൂടാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു.

ഇറ്റലിയിൽ സഖ്യകക്ഷികൾ പ്രതീക്ഷിക്കാത്ത വിഷമതകൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ സഖ്യരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ നേതാക്കന്മാർ അതിപ്രധാനമായ തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ടി തുടരെ തുടരെ കോൺഫറൻസുകൾ കൂടിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. 1943 ഒക്ടോബറിൽ യു. എസ്. എ യിലെയും ബ്രിട്ടനിലെയും റഷ്യയിലെയും വിദേശവകുപ്പുസെക്രട്ടറിമാർ മോസ്ക്കോയിൽ സമ്മേളിച്ചു. ചൈനയുടെ ഒരു പ്രതിനിധിയും അവരോടു ചേർന്നു. യൂറോപ്പിൽ ഒരു രണ്ടാം സമരമുഖം തുറക്കുവാൻ വേണ്ട തീരുമാനം അവർ ചെയ്തു. ലോകത്തിൽ സമാധാനവും ഭദ്രതയും നിലനിർത്തുന്നതിനു് തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മുഴുവൻ കഴിവും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു് സഹായകമായ ഒരു അന്തർദേശീയസംഘടന രൂപവൽക്കരിക്കണമെന്നു് നിശ്ചയിച്ചു് ഒരു കരാറിൽ അവർ എല്ലാം ഒപ്പു വച്ചു. നവംബറിൽ റൂസ്വെൽട്ടും ചർച്ചിലും ചൈനയിലെ ചിയാംഗ്കൈഷക്കുമായി ഒരു കൂടിയാലോചന കെയ്റോവിൽ വച്ചു നടത്തി. ജപ്പാനെതിരായുള്ള യുദ്ധനടപടികളെ സംബന്ധിച്ചു് ഒരു കരാറിൽ അവർ ഒപ്പു വച്ചു. അതിനു ശേഷം റൂസ്വെൽട്ടും ചർച്ചിലും കൂടി റഷ്യൻ നേതാവായ സ്റ്റാലിനെ കാണുവാൻ ടെഹറാനിലേക്കു് പോയി. അവിടെ വച്ചു് സൈനികമേധാവികളുമായി ചേർന്നു് വേണ്ട ആലോചനകൾ നടത്തി; 1944–ൽ പശ്ചിമയൂറോപ്പു് ആക്രമിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി വിശദമായ ചർച്ചകൾ ചെയ്തു് നിർണായകമായ ചില തീരുമാനങ്ങൾ എടുത്തു.

റോമാനഗരം വീണ്ടുകിട്ടിയപ്പോഴേയ്ക്കും യൂറോപ്പിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ നേരിട്ടുന്നതിനുള്ള വിപുലമായ പരിപാടികൾ സഖ്യകക്ഷിരാഷ്ട്രത്തലവന്മാർ തയ്യാറാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. അന്തിമവിജയത്തിനുള്ള ആക്രമണപരമ്പര 1944

MOSCOW Conference

Kairon

TEHARAN Conference

ജൂൺ 6–ാം തീയതി സമാരംഭിക്കാനായിരുന്ന സഖ്യകക്ഷികളുടെ തീരുമാനം, വിജയലബ്ധിയ്ക്ക് അനുകൂലമായ പല ഘടകങ്ങളും ഇതിനകം പ്രവർത്തനപൂർത്തിയിലെത്തിയിരുന്നു. ചാനൽപ്രദേശത്തും വടക്കൻ ആഫ്രിക്കൻ പ്രദേശത്തും സഖ്യകക്ഷികൾക്ക് അവരുടെ വിമാനശക്തിയുടെ അജയ്യത സ്ഥാപിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. റഷ്യൻസൈന്യങ്ങളുടെ നിരന്തരമായ സമർദ്ദം കൊണ്ട് ജർമനിയുടെ ആളും അർഥവും വിചാരിച്ചതിലധികം ശോഷിച്ചിരുന്നു. തന്നിമിത്തം റഷ്യൻ അതിർത്തിയിൽ നിന്നും ജർമൻസൈന്യം പിന്മാറുവാനുള്ള ചുറുപാടുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നോർമൻഡിയുടെ തീരത്തു നിന്നല്ല, പാസ്-ദ്-കലേ പട്ടണത്തിനടുത്തുള്ള തീരത്തു നിന്നായിരിക്കും ആക്രമണം വീണ്ടും തുടങ്ങാനിടയുള്ളതെന്ന സംശയം ജർമനിയുടെ വീര്യത്തെ നശിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഏറ്റവും അധികം സംഹാരശക്തിയുള്ള ആയുധങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു. അവയെല്ലാം അത്യന്തം വിജയകരമായി പ്രയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. മാനവസമുദായചരിത്രത്തിലെ ഒരു പരാജയമായിരുന്ന ഈ സംഹാരതന്ത്രങ്ങൾ എന്നുള്ളതു് വിസ്മരിക്കാനാവുന്നതല്ല. ഈ യുദ്ധപരിശ്രമങ്ങളിൽ അമേരിക്കയുടെയും ബ്രിട്ടന്റെയും ഭാഗഭാഗിത്വം പ്രത്യേകം വേർതിരിച്ചു നിർത്തുക പ്രയാസകരമായ കാര്യമാണു്. രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ യത്നങ്ങൾ തമ്മിൽ അത്ര കണ്ടു ബന്ധപ്പെട്ടാണു് നിൽക്കുന്നതു്. ശത്രുവിന്റെ സുശക്തമായ ഒരു കേന്ദ്രത്തിൽ ബൃഹത്തായ തോതിൽ യുദ്ധക്കപ്പലുകളും വിമാനങ്ങളും മുഖാന്തരം വിദഗ്ധരായ അസംഖ്യം സൈനികരെ സുരക്ഷിതമായിക്കൊണ്ടിറക്കിയിരുന്നു എന്ന വസ്തുത രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സഹകരണമനോഭാവത്തിന്റെ മഹത്തായ ഉദാഹരണമാണു്. ഇതിനു നേതൃത്വം വഹിച്ചവർ അസാധാരണമാം വിധം സമർഥന്മാരായിരുന്നു. ഡ്വയിറ്റ് ഡി. ഐസനോവറായിരുന്നു സുപ്രീംകമാൻഡർ. അമേരിക്കക്കാരനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപസേനാപതിമാർ ഒമർ ബ്രാഡ്‌ലിയും ജോർജ്ജ് എസ്. പാറ്റനുമായിരുന്നു. കടൽത്തീരങ്ങളിലിറങ്ങി നടത്തിയ ആക്രമണങ്ങളിൽ മാത്രം 60000–ത്തിൽ പരം പ്രഗൽഭസൈനികർ സജീവമായി പങ്കെടുത്തു. അവരുടെ സഹായത്തിനു് വിമാനം വഴി പ്രത്യേകസൈനികരെ നേരത്തെ അയക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അഞ്ചു സ്ഥലങ്ങളിലൂടെ ആണു് അവർ യൂറോപ്പിന്റെ തീരങ്ങളിലേക്ക് കടന്നു ചെന്നതു്.

സംയുക്തസേനകൾ കരയ്ക്കിറങ്ങി രണ്ടു വാരത്തിനകം നോർമൻഡിതീരത്തു് അഞ്ചു മുതൽ പതിനഞ്ചു മൈൽ വരെ വീതിയും എഴുപതു് മൈൽ നീളവുമുള്ള കടൽത്തീരം അവരുടെ കൈവശത്തിലായി. സൈന്യങ്ങളുടെ സംഖ്യ മൂന്നു ലക്ഷമായിരുന്നു. ജൂൺ 26–ാം തീയതി അമേരിക്കൻ സൈന്യം ചെർബൂർഗ് പിടിച്ചു. ഒരു മാസം കഴിഞ്ഞു് നോർമൻഡിയും അവർക്ക് കീഴടങ്ങി. അവിടെ നിന്നും ഫ്രാൻസിലേയ്ക്കു് നീങ്ങാനായിരുന്ന അവരുടെ പരിപാടി. ബ്രിട്ടീഷ്-സൈന്യം മോണ്ട്-ഗോമറിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ബെൽജിയൻ അതിർത്തി വഴി ആൻറ്റ്വേർപ്പും കടന്നു മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. അതേ സമയം അമേരിക്കൻ ടാങ്കുകളും കവചിത വാഹനങ്ങളും ബ്രിട്ടന്റെ പടിഞ്ഞാറു വശത്തു കൂടി പാരീസിന്റെ കിഴക്കു ഭാഗം

വഴി ജർമൻ അതിർത്തിയിലേക്കു് മാർച്ചു ചെയ്തു. ഇരുവശത്തു നിന്നുമുള്ള സേനയുടെ പ്രവാഹം കണ്ടു് ജർമൻസൈന്യം പിന്നോട്ടു മാറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അന്നത്തെ ഫ്രഞ്ചുഗവണ്മെൻറിനെ എതിർത്തു കൊണ്ടിരുന്ന ഫ്രഞ്ചുസൈന്യവും അമേരിക്കൻ സൈന്യവും ഒത്തു ചേർന്നു് ആഗസ്റ്റു് 25-ാം തീയതി ഫ്രഞ്ചുതലസ്ഥാനനഗരം സ്വതന്ത്രമാക്കി. അതിനു പത്തു ദിവസം മുമ്പു് മറെറാരു സംഘം അമേരിക്കൻ സൈന്യം തെക്കു ഭാഗത്തു് വന്നിറങ്ങി. റൗളണും മാഴ്സെയിൽസും അവർ കീഴടക്കി. റോൺതാഴ്വരയിലേക്കു് അവിടെ നിന്നും സംഖ്യകക്ഷിസൈന്യം നീങ്ങി. സെപ്തംബർ മധ്യത്തോടെ അവർ പാറന്റെ സൈന്യങ്ങളുമായി ചേർന്നു. അതേ സമയം വടക്കുകിഴക്കനതിർത്തിയിലൂടെ മറെറാരു സൈന്യം ജർമനിയുടെ ഹൃദയഭാഗത്തേയ്ക്കു നീങ്ങുകയായിരുന്നു. ഒരാഴ്ച കൊണ്ടു് ഫ്രാൻസിൽ നിന്നും ജർമൻസൈന്യത്തെ തുടച്ചു നീക്കി. ലക്സംബർഗ് വിമോചിപ്പിക്കപ്പെട്ടു, ബൽജിയം വീണ്ടെടുത്തു. ജർമനി ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു. ഇതേ സമയം റഷ്യൻ സൈന്യം കിഴക്കൻപ്രദേശങ്ങളും വീണ്ടെടുത്തു. പോളൻഡു്, റുമേനിയ, ബാൾക്കൻസ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ നിന്നും ജർമൻപടയെ നീക്കം ചെയ്തു. ഇറാലിയിലുണ്ടായിരുന്ന ജർമൻകാർ പോനദിയുടെ തീരത്തേക്കു് പിൻവാങ്ങി. ചുരുക്കത്തിൽ, 1944 സഖ്യകക്ഷികളുടെ വിജയപരമ്പരകളുടെ വർഷമായിരുന്നു.

എങ്കിലും മഹായുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചു എന്ന നില പ്രഖ്യാപിക്കാൻ സമയമായില്ല. അപ്രതീക്ഷിതമായ വിജയങ്ങളും അവയുടെതായ പ്രശ്നങ്ങളും അവതരിപ്പിച്ചു. ടാങ്കുകൾക്കാവശ്യമുള്ളത്ര പെട്രോളും സപ്ലൈ ചെയ്യുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുപോലെതന്നെ മറു വിഭാഗത്തിലുള്ള സപ്ലൈസാധനങ്ങളും. ജർമൻകാർ അവരുടെ അതിർത്തിക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി നിന്നു കൊണ്ടു് സഖ്യകക്ഷിസൈന്യങ്ങളുടെ മുന്നേറ്റം തടഞ്ഞു. ആൻറ്വേർപ്പ് തുറമുഖം ഉപയോഗശൂന്യമായി. തുറമുഖത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴി ജർമൻ പട്ടാളക്കാരുടെ കയ്യിലായിരുന്നു. അതിനടുത്തുള്ള ഷെൽഡറിൽ നിന്നും അവരെ പിൻമാറ്റാൻ നടത്തിയ ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടു. ആൽസെയ്സ്, ലോറെയിൻ എന്നിവടങ്ങളിൽ വച്ചു നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ അനേകം അമേരിക്കക്കാർ കൊല്ലപ്പെട്ടു. ഡിസംബർ മധ്യത്തിൽ ഹിറ്റ്ലറിന്റെ നേരിട്ടുള്ള ആജ്ഞയനുസരിച്ചു് ശക്തമായ ഒരു സൈന്യം ആർഡെന്നസ്സിലേയ്ക്കു് നീങ്ങി സഖ്യകക്ഷിസൈന്യത്തെ രണ്ടാക്കി മാറ്റി. ഇംഗ്ലീഷ്ചാനൽ തീരത്തു് എത്താനായിരുന്നു അവർക്കു് നൽകിയിരുന്ന നിർദേശം. ബൽജിയൻ നഗരമായ ബസ്റ്റോണിൽ വച്ചു് ഭയങ്കരയുദ്ധം നടന്നു. ഒരു മാസം അവിടെ ആക്രമണവും പ്രത്യാക്രമണവും തുടർന്നു. പാറന്റെ സൈന്യം തെക്കു നിന്നും സഖ്യകക്ഷികളോടു ചേരുന്നതു വരെ ജർമൻകാരുടെ പക്ഷത്തായിരുന്നു വിജയം. എല്ലാ ആശയും നശിച്ച ജർമനിയുടെ അവസാനത്തെ യുദ്ധമായിരുന്നു അവിടെ നടന്നതു്. ഈ യുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ, വൻതോതിലുള്ള ഒരു യുദ്ധം മറെറാരു വശത്തു് റഷ്യ നടത്തുകയായിരുന്നു—ഹംഗറിയിലും ചെക്കോസ്ലോവാക്യയിലും. ജർമനിയിലേക്കു് റഷ്യൻ പട്ടാളം പ്രവഹിച്ചു. 1945 ജനുവരിയിൽ പടിഞ്ഞാറു നിന്നും അന്തിമമായ മുന്നേറ്റത്തിനു് ഐസനോവർ ആജ്ഞ നൽകി. അദ്ദേഹ

ത്തിന്റെ സൈന്യം റൈൻ നദിക്കു് കിഴക്കു വശമുണ്ടായിരുന്ന ജർമൻകാരെ നിശ്ശേഷം തുടച്ചു മാറിക്കൊണ്ടു് റൈൻ നദി കടന്നു് യൂറോപ്പിലെ ഏറ്റവും വലിയ വ്യവസായകേന്ദ്രമായ 'റൂർ' പ്രദേശം ഏപ്രിൽ മധ്യമായപ്പോഴേക്കും വലയം ചെയ്തു. 300000 പേരെ തടവുകാരായി പിടിച്ചു. ഉത്തര ഭാഗത്തു കൂടി ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യവും ദക്ഷിണമധ്യഭാഗങ്ങളിൽ കൂടി അമേരിക്കൻസൈന്യവും ശിഥിലീമായിക്കൊണ്ടിരുന്ന നാസിസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഹൃദയഭാഗത്തേയ്ക്കു മുന്നേറി. ഏപ്രിൽ 25–ാം തീയതി തോർഗാവൂവിൽ വച്ചു് അമേരിക്കൻ പട്ടാളവും റഷ്യൻ പട്ടാളവും ഒരുമിച്ചു ചേർന്നു. ഏപ്രിൽ 30–ാം തീയതി, അതായതു് സ്വന്തം അനുയായികളാൽ മുസ്സോളിനി വധിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ രണ്ടാം ദിവസം, ബർലിനിലുള്ള രക്ഷാകേന്ദ്രത്തിൽ വച്ചു് ഹിറ്റ്ലർ ആത്മഹത്യ ചെയ്തു. മേയ് അഞ്ചാം തീയതി ഇറ്റലിയിലുണ്ടായിരുന്ന ജർമൻകാർ കീഴടങ്ങി. മേയ് ഏഴാം തീയതി റീംസിൽ വച്ചു് ജർമൻ ജനറൽ ജോഡൽ ഐസനോവറിന്റെ മുമ്പിൽ വച്ചു് ജർമൻ പട്ടാളം കീഴടങ്ങിയതായി സമ്മതിച്ചു കൊണ്ടുള്ള പ്രാഥമികരേഖയിൽ ഒപ്പു വച്ചു. അടുത്ത ദിവസം, മേയ് എട്ടാം തീയതി, റഷ്യയുടെ അഭ്യർഥനയനുസരിച്ചു്, എല്ലാ ജർമൻ സൈന്യവും കീഴടങ്ങിയതായി മറെറാരു രേഖയിൽ ജർമൻ മാർഷൽ കീറൽ ജർമനിയുടെ പ്രതിനിധി എന്ന നിലയിൽ ബർലിനിൽ വച്ചു് ഒപ്പു വച്ചു യൂറോപ്പിലെ സൈനികവിജയം അങ്ങനെ സംപൂർണമായി.

ജപ്പാനു് എതിരായുള്ള യുദ്ധം

ആധുനികചരിത്രത്തിലെ അത്ഭുതകരമായ ആക്രമണപരമ്പരകളുടെ നാന്ദി മാത്രമായിരുന്ന പേൾഹാർബറിൽ ജപ്പാൻ നടത്തിയ ആക്രമണം. 1941 ഡിസംബർ 7–ാം തീയതിയായിരുന്നു പേൾഹാർബർ ആക്രമണം. ആറു മാസത്തിനുള്ളിൽ പെസഫിക് സമുദ്രത്തിന്റെ അധിനായകത്വം ജപ്പാന്റെ കൈക്കുള്ളിലായി. ബർമയുടെയും തായ്ലൻഡ് മുതൽ സോളമൻ–ഗിൽബർട്ട് ദ്വീപുകൾ വരെ പരന്നു കിടക്കുന്ന വിശാലമായ ജലഭാഗത്തിന്റെയും അതിനുള്ളിലുള്ള വിസ്തൃത സ്ഥലഭാഗങ്ങളുടെയും ആധിപത്യം ജപ്പാൻ ഇതിനകം സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ദക്ഷിണപൂർവഏഷ്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യവും ഡച്ചു സാമ്രാജ്യവും ഫിലിപ്പൈൻസും തകർന്നു. ആക്രമണത്തിന്റെ സമയവിവരപ്പട്ടിക തന്നെ ശ്രദ്ധേയമാണു്. ഡിസംബർ അവസാനത്തിൽ തായ്ലൻഡ് കീഴടങ്ങി. ജപ്പാൻ സൈന്യം ദക്ഷിണാഭിമുഖമായി മലയയിലേക്കു് നീങ്ങി. ഹോങ്കോങ്ങ്, ബ്രിട്ടീഷ് നോർത്തു് ബോർണിയോ, ഗിൽബർട്ട് ദ്വീപുകൾ എന്നിവയെല്ലാം ജപ്പാൻ കൈവശപ്പെടുത്തി. വേക്കു്, ഗ്വാം എന്നീ അമേരിക്കൻ ഔട്ട്പോസ്റ്റുകളിലും ജപ്പാൻ കൊടി നാട്ടി. ഡിസംബർ പത്താം തീയതി ഫിലിപ്പൈൻസ്, കൈവശപ്പെടുത്തി. തലസ്ഥാനനഗരമായ മാനിലയിൽ നിന്നും മക് ആർതറിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള അമേരിക്കൻ സൈന്യം ബാറ്റാൻ ഉപദ്വീപിലേക്കു് പിൻമാറി. 1942 ജനുവരിയിൽ ന്യൂബ്രിട്ടനിലുള്ള റാബാൽ എന്ന മർമ

സ്ഥാനീയമായ തുറമുഖം ജപ്പാൻ കൈവശമാക്കി. ഡച്ച് ഈസ്റ്റിൻഡീസ് എന്ന സമ്പന്നമായ പ്രദേശം മുഴുവൻ മറ്റു ജപ്പാനീസ് സൈന്യം ഈ കാലത്തു കൈവശപ്പെടുത്തി കൊള്ളയടിക്കുകയായിരുന്നു. ഫെബ്രുവരിയിൽ സിംഗപ്പൂർ കീഴടക്കി. ഏപ്രിലിൽ ആസ്ട്രേലിയയുടെ സൈനികനേതൃത്വം ഏറ്റെടുക്കുവാൻ റൂസ്വെൽറ്റിന്റെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ച് മക് ആർതർ അങ്ങോട്ടു പോയി. അതോടെ ദ്വീപസമൂഹങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന 70000 വരുന്ന അമേരിക്കക്കാരും ഫിലിപ്പൈൻകാരുമായ സൈനികർ ബാറ്റാനിൽ വച്ച് ജപ്പാനു കീഴടങ്ങി. തടങ്കൽപാളയത്തിലേക്കുള്ള അവരുടെ ''മരണയാത്ര''ക്കിടയിൽ ആ സൈനികരധികപേരും മരിച്ചു. ഫിലിപ്പൈൻകാരുടെ അന്ത്യസങ്കേതമായിരുന്ന കോറിഗിഡോർ ദ്വീപും അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന 11000 പ്രതിരോധകരും മേയ് മാസത്തിൽ ജപ്പാനു കീഴടങ്ങി. അതേ മാസത്തിൽ തന്നെ ജപ്പാൻ ജാവയും റാഗൂണും കൈവശപ്പെടുത്തി. അവരുടെ തന്നെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കു അതീതമായിട്ടായിരുന്നു തുടരെയുള്ള ഈ വിജയങ്ങളും.

ജപ്പാനു് എതിരായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് മൂന്നു വിധത്തിലുള്ള പ്രശ്നങ്ങളാണു് നേരിടേണ്ടി വന്നതു്. ജപ്പാന്റെ തുടർന്നുള്ള മുന്നേറ്റത്തെ തടയുകയായിരുന്നു ആദ്യത്തെ ചുമതല. 1942–ലെ വേനൽക്കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും ഇന്ത്യയ്ക്കും ആസ്ട്രേലിയക്കും നേരെയുള്ള ഭീഷണി ഉൽക്കടമായിത്തീർന്നിരുന്നു. രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും ജപ്പാന്റെ ആക്രമണത്തിനു വിധേയമാകണമെന്ന നില ഏകദേശം നിശ്ചയമായിരുന്നു. രണ്ടാമതായി, സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് അതിനകം നഷ്ടപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളെല്ലാം വീണ്ടെടുക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അതൊക്കെയും സാധിച്ചില്ലെങ്കിലും മൂന്നാമത്തെ പ്രശ്നത്തിനു് പരിഹാരം കാണത്തക്ക വിധം യുദ്ധയത്നങ്ങൾ മുന്നോട്ടു കൊണ്ടു പോകണം അതായതു്, യുദ്ധത്തിന്റെ രംഗം ജപ്പാനിലേക്കു തന്നെ മാറ്റുന്നതിനു് ആവശ്യമായ തരത്തിൽ യുദ്ധഗതി തിരിച്ചുവിടണം. ശത്രുവിനെ അവരുടെ ആസ്ഥാനത്തിൽ വച്ചു തന്നെ കീഴടക്കുക. ആക്രമിച്ചു് എടുത്ത സ്ഥലങ്ങൾ വീണ്ടെടുത്തതു കൊണ്ടു മാത്രം ആ ഉദ്ദേശ്യം സാധിതമാവുകയില്ലെന്നു് സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് യുദ്ധത്തിന്റെ ആരംഭകാലം മുതൽക്കേ ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. യൂറോപ്പിലെ സ്ഥിതിഗതികളിൽ നിന്നും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തന്നെ ഭിന്നമായ സാഹചര്യമായിരുന്നു പെസഫിക് സമുദ്രത്തിനുണ്ടായിരുന്നതു്. വൻകാടുകളും അസംഖ്യം ദ്വീപുകളും അനന്തവിശാലമായ സമുദ്രവും ആയിരുന്നു ഇവിടത്തെ യുദ്ധരംഗങ്ങൾ. കരയിൽ വച്ചു നടന്ന യുദ്ധം ആദ്യന്തം വിഷമം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. മുഖത്തോടു മുഖം നിന്നു് യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ട ചുറുപാടുകളാണു് ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായി സഖ്യകക്ഷികൾക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. കൂടാതെ, തടവുകാരായി പിടിക്കപ്പെടുന്നതിനു് പാരമ്പര്യമായ കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടു് ജപ്പാൻകാർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നുമില്ല. അതു കൊണ്ടു് നവീനരീതിയിലുള്ള നാവികയുദ്ധം കൊണ്ടേ സമ്പൂർണവിജയം കരഗതമാവുകയുള്ളൂ എന്നു് സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. വിമാനങ്ങളും വിമാനവാഹിനിക്കപ്പലുകളും ആയിരു

ന്നു വിജയത്തിന്റെ നിർണായകഘടകങ്ങളും. പേൾഹാർബറിലെ ആക്രമണത്തിൽ അമേരിക്കയ്ക്കു പരാജയം പറ്റിയതു് ഒരു പ്രമാദം സംഭവിച്ചതു കൊണ്ടായിരുന്നു. പതിവായി അവിടെ നംഗൂരമിട്ടു കിടക്കുവാൻ നിയുക്തമായിരുന്ന മൂന്നു വിമാനവാഹിനിക്കപ്പലുകളും പേൾഹാർബറിൽ നിന്നു് ജപ്പാന്റെ ആക്രമണസമയത്തു് വളരെ അകലെയായിരുന്നു. നാലു യുദ്ധക്കപ്പലുകളും മുക്കിത്താഴ്ത്തിയെങ്കിലും അമേരിക്കയ്ക്കു് അതു് ഒരു വലിയ നഷ്ടമൊന്നും അല്ലായിരുന്നു. 1942-ലെ വേനൽക്കാലത്തു് നടന്ന രണ്ടു് കടൽയുദ്ധങ്ങളും വാസ്തവത്തിൽ ജപ്പാന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള നീക്കത്തെ തടയുക തന്നെ ചെയ്തു. അവയിലാദ്യത്തേതു് മേയ്മാസത്തിൽ നടന്ന കോറൽക്കടലിലെ യുദ്ധമായിരുന്നു. യുദ്ധക്കപ്പലുകളും തമ്മിൽ വെടിവയ്പു് നടത്തിയില്ല എന്നതായിരുന്നു അതിന്റെ സവിശേഷത. ജപ്പാനും അമേരിക്കയ്ക്കും അതിൽ വൻതോതിലുള്ള നഷ്ടമുണ്ടായി. എന്നാൽ ജപ്പാനാവട്ടെ, ഇതിനിടയിൽ യുദ്ധഗതി മാറുകയും ന്യൂഗിനിയുടെ തെക്കേ കടൽത്തീരത്തുള്ള മോഴ്സ്ബി എന്ന തുറമുഖം കൈവശപ്പെടുത്താൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തുകയും ചെയ്തു. അതിൽ നിന്നും ജപ്പാനെ പിൻതിരിക്കുവാൻ അമേരിക്കൻ നാവികസൈന്യത്തിനു് കഴിഞ്ഞു. ആ തോൽവിക്കു ശേഷം പെസഫിക് സമുദ്രത്തിന്റെ തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻ ഭാഗത്തേക്കു് നീങ്ങുവാൻ ജപ്പാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. ആസ്ട്രേലിയയുടെ നേരെയുള്ള ഭീഷണി അതോടെ അവസാനിച്ചു. രണ്ടാമത്തെ യുദ്ധം രണ്ടായിരത്തി എഴുനൂറു മൈൽ വടക്കുകിഴക്കു മാറിയാണു് നടന്നതു്. മിഡ്വേദ്വീപുകളും പിടിച്ചടക്കുവാനായിരുന്നു ജപ്പന്റെ പ്രയത്നം. എന്നാൽ അവിടെ ജപ്പാൻ ദയനീയമായി പരാജയപ്പെട്ടു. അവർക്കു് നാലു് വിമാനവാഹിനിക്കപ്പലുകളും ആ യുദ്ധത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അമേരിക്കയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു് നിർണായകമായ ഒരു വിജയവുമായിരുന്നു. 'മിഡ്വേ'യുടെയും അവിടെ നിന്നും 1100 മൈൽ അകലെയുള്ള ഹവായിയുടെയും നേരെയുള്ള ഭീഷണിയും അതോടെ അവസാനിച്ചു. പെസഫിക് യുദ്ധത്തിന്റെ ഗതി തിരിച്ചു വിട്ടതു് അമേരിക്കയ്ക്കു് ഈ യുദ്ധത്തിൽ ലഭിച്ച വിജയമായിരുന്നു.

ജപ്പാനെതിരായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ബാധ്യത വഹിക്കേണ്ടിവന്നതു് യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനായിരുന്നു. പെസഫിക് സമുദ്രത്തിലെ യുദ്ധം അമേരിക്കയുടെ പ്രധാന ചുമതലയാണെന്ന വിശ്വാസത്തെ 1942-ൽ നടന്ന ഒരു സംഭവം കൂടുതൽ ദൃഢതരമാക്കി. ആ വർഷം ജൂൺ മാസത്തിൽ പടിഞ്ഞാറെ അലൂഷ്യൻ ദ്വീപുകളിൽ പെട്ട അറ്റു, കിസ്കാ എന്ന രണ്ടു ദ്വീപുകളും ജപ്പാൻ ആക്രമിച്ചു കൈവശപ്പെടുത്തി. യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ ഭൂതത്തിനു് ഒരു ഭീഷണി ആയിരുന്നു ഇതു്. സംയുക്തസൈന്യനേതൃത്വത്തോടു് പെസഫിക് സമുദ്രത്തിലെ പ്രതിരോധവും ആക്രമണവും സുശക്തവും സജീവവും ആക്കണമെന്നു് അമേരിക്ക നിർബന്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1942-ൽ ഏകദേശം 500000 അമേരിക്കൻ ഭടന്മാർ സമുദ്രാന്തരങ്ങളിൽ ജപ്പാനെതിരായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നവരായിരുന്നു. പെസഫിക്കിൽ സംയുക്തസൈന്യത്തിന്റെ ഒരു ആക്രമണ

മുഖം തുറക്കുന്നതു കൊണ്ടു് ജർമനിയെ പരാജയപ്പെടുത്താമെന്നു് സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് ആദ്യം വിചാരമില്ലായിരുന്നു. ജപ്പാൻ പിടിച്ചെടുത്ത സ്ഥലങ്ങൾ തിരിയെ കൈവശപ്പെടുത്തി ആ സ്ഥാനങ്ങളിൽ സങ്കേതമുറപ്പിച്ചു കൊണ്ടു് യുദ്ധം തുടരണമെന്നു് പിന്നീടുള്ള ഘട്ടത്തിലാണു് സഖ്യകക്ഷികൾ തീരുമാനിച്ചതു്. ആഗസ്റ്റുമാസത്തിൽ അമേരിക്കൻ നാവികപ്പടകളും വിമാനങ്ങളും ഗൗഡാൽകനാൽദ്വീപിൽ താവളമുറപ്പിച്ചു. 1943-ൽ ജപ്പാൻ ആ ദ്വീപിൽ നിന്നും പിന്മാറി. അതു് അമേരിക്കയുടെ കൈവശം കിട്ടി. മക്ആർതറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അമേരിക്കൻ സൈന്യവും ആസ്ട്രേലിയൻ സൈന്യവും ചേർന്നു് പാപ്പുവായിലെ ബൂണാ, ഗോണാ എന്നീ വിടങ്ങളിൽ നിന്നും ജപ്പാനെ തുരത്തി. പശ്ചിമപെസഫിക്കിലൂടെയുള്ള ഒരു മുന്നേറ്റത്തിനു് സഖ്യകക്ഷികളുടെ ഈ വിജയങ്ങൾ വഴിതെളിച്ചു.

1943-ലെ വസന്തകാലത്തു്, പെസഫിക്കിലെ യുദ്ധപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ നേതൃത്വം അമേരിക്കയുടെ കയ്യിൽ വന്നു ചേർന്നു. ആക്രമണകാരി എന്ന നിലയിൽ നിന്നും പ്രതിരോധകാരി എന്ന നിലയിലേക്കു് ജപ്പാനു മാറേണ്ടി വന്നു. കടലിലും, ആകാശത്തിലും അമേരിക്കൻ ശക്തി ഇതിനകം സ്ഥാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ദ്വീപുകൾ ഓരോന്നായി തിരിച്ചു പിടിക്കുന്നതിനു പകരം, കടലിൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായിരുന്നു അമേരിക്കയുടെ ശ്രമം. ജപ്പാന്റെ താവളങ്ങൾ എല്ലാം തുടച്ചുനീക്കി വിധേയമാക്കുന്നതായിരുന്നു അവരുടെ നീക്കം. അലൂഷ്യൻ ദ്വീപുകളിലെ മർമപ്രധാനമായ താവളം പിടിച്ചെടുക്കപ്പെട്ടപ്പോൾ, അവിടം മുഴുവൻ ജപ്പാനപേക്ഷിക്കേണ്ടി വന്നു. സോളമൻ, മുൻഡാ, ബൊഗെയ്ൻവില്ലാ തുടങ്ങിയ താവളങ്ങളെല്ലാം അമേരിക്ക കൈവശപ്പെടുത്തി. ഗിൽബർട്ട് ദ്വീപുകളിലേക്കു് 100000 സൈനികരെയാണു് അമേരിക്ക അയച്ചതു്. ആ വർഷാവസാനത്തോടെ, ആ ദ്വീപസമൂഹങ്ങളെല്ലാം അമേരിക്കയുടെ കൈവശമായി.

1944 ആരംഭത്തിൽ ജപ്പാന്റെ നേരെയുള്ള മുന്നേറ്റത്തെ സുഗമമാക്കുന്ന രണ്ടു് ആക്രമണമാർഗങ്ങളും രൂപം കൊണ്ടു. ആദ്യത്തേതു്, മക്ആർതറിന്റെ നേതൃത്വത്തിലായിരുന്നു. ന്യൂഗിനി വഴി ഫിലിപ്പൈൻസു് വീണ്ടെടുത്തു് ജപ്പാന്റെ ആസ്ഥാനത്തിലെത്താനായിരുന്നു മക്ആർതറിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. രണ്ടാമത്തെ മാർഗം, പെസഫിക് സമുദ്രത്തിന്റെ മധ്യഭാഗത്തു കൂടി ആയിരുന്നു. അഡ്മിറൽ നിമിറ്റ്സിന്റെ പൊതുനേതൃത്വത്തിലായിരുന്നു ആ നീക്കം. മാർഷൽസ്, മരിയാനാ എന്നീ ദ്വീപുകൾ കടന്നു് ജപ്പാനെയും ഫോർമോസയെയും ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ദ്വീപശൃംഖലയായിരുന്നു രണ്ടാമത്തെ മാർഗം. ഈ പരിപാടി വിജയകരമായി പുരോഗമിച്ചു. ജപ്പാനു് അനേകം കപ്പലുകളും വിമാനങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ജനുവരിയിൽ, വിപുലമായ വിമാനവാഹിനിക്കപ്പലുകളുടെ അകമ്പടിയോടെ അഡ്മിറൽ നിമിറ്റ്സിന്റെ സൈന്യം ഈ ദ്വീപസമൂഹങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി പിടിച്ചെടുക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ന്യൂഗിനിദ്വീപുകളും കയ്യടക്കിക്കൊണ്ട് ഏപ്രിൽ മാസമായപ്പോഴേയ്ക്കും ഫിലിപ്പൈൻസിന്റെ ആക്രമണത്തിനു് മക്ആർതർ സുസജ്ജനായി. ജൂണിൽ അഡ്മിറൽ നിമിറ്റ്സിന്റെ സൈന്യം മരിയാനയിലുള്ള സൈപ്പാൻ പിടിച്ചെടുത്തു. മരിയാനദ്വീപുകളിലെ യുദ്ധത്തിൽ 125000 അമേരിക്കൻ സൈനികർ പങ്കെടുത്തു. ഫിലിപ്പൈൻകടലിലെ ആദ്യത്തെ യുദ്ധത്തിൽ (ജൂൺ 1944) ജപ്പാനു് 475 വിമാനങ്ങളും നഷ്ടപ്പെട്ടു. ജപ്പാൻ പിന്നോട്ടു മാറി. ആഗസ്റ്റിൽ മരിയാനാദ്വീപുകളും മുഴുവനും അമേരിക്കയുടെ കൈവശത്തായി. ജപ്പാൻനഗരങ്ങളിൽ അമേരിക്കൻ ബോംബുകളും പെന്നു വീഴാൻ തുടങ്ങി. തുടർന്നുള്ള ഒരു വർഷം ഭീകരതയുടെയും സംഹാരത്തിന്റേതുമായിരുന്നു.

ഫിലിപ്പൈൻസ് ആക്രമിക്കാൻ വേണ്ടി രണ്ടു വഴികളിലൂടെ വന്നു ചേർന്ന സൈന്യങ്ങളും തമ്മിൽ ഒരുമിച്ചു. അതിന്റെ പ്രാരംഭമായി ലെയിറ്റിദ്വീപിൽ ഒക്ടോബറിൽ സൈന്യം ഇറങ്ങി. ജപ്പാന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട നാവികപ്പടയാണു് ഈ സംയുക്തസൈന്യത്തെ നേരിടുന്നതിനു് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതു്. ജപ്പാൻ പിൻവാങ്ങി. ഫിലിപ്പൈൻസിനു ചുറ്റുമുള്ള കടലിന്റെ ആധിപത്യം അമേരിക്കയ്ക്കു ലഭിച്ചു. മാത്രമല്ല, നാലു വിമാനവാഹിനികളും മൂന്നു യുദ്ധക്കപ്പലുകളും ഇതിൽ ജപ്പാനു നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഒരു വലിയ നാവികയുദ്ധം നടത്തുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഇതിനു ശേഷം ജപ്പാനു് ഉണ്ടായതുമില്ല. ലെയിറ്റി കൈയടക്കാൻ അമേരിക്കയ്ക്കു രണ്ടു മാസം വേണ്ടി വന്നു. മറ്റു ദ്വീപുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട മിൻഡോറോ ഡിസംബറിലും ലൂസോൺ 1945 ജനുവരിയിലും അമേരിക്ക കൈവശപ്പെടുത്തി. ഫിലിപ്പൈൻസിന്റെ തലസ്ഥാനമായ മാനില മാർച്ചിലാണു് പിടിച്ചടക്കിയതു്. മേയ് മാസത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യം ബർമ തിരിയെ പിടിച്ചു. തുടർന്നു് ജപ്പാനിലേക്കു് സൈന്യനീക്കം ആരംഭിച്ചു. ആദ്യം ഇവോജിമാ എന്ന ദ്വീപാണു് അമേരിക്ക പിടിച്ചതു്. മരിയാനസിനും ജപ്പാനും മധ്യത്തിലുള്ള ഈ ദ്വീപിനു് അഞ്ചു മൈൽ നീളവും രണ്ടര മൈൽ വീതിയുമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും ഒരു നാവികത്താവളമായി അതിനെ ഉപയോഗിക്കാൻ അമേരിക്കൻ സൈന്യത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ഒരു മാസത്തെ യുദ്ധത്തിനു ശേഷമാണു്—മാർച്ചു് 14—ാം തീയതി—അതു് അമേരിക്കൻ സൈന്യത്തിന്റെ അധീനതയിൽ ആയതു്. 7000 അമേരിക്കൻ ഭടന്മാർ ആ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചു. ജപ്പാനിൽ നിന്നും മൂന്നൂറു മൈൽ ഇപ്പുറമുള്ള ഒക്കിനാവദ്വീപു് ജൂണവസാനം അമേരിക്കയ്ക്കു കീഴടങ്ങി. മൂന്നു മാസത്തെ കഠിനയുദ്ധം അതിനു വേണ്ടി വന്നു. ജപ്പാന്റെ നേരെയുള്ള ആക്രമണം ആരംഭിക്കുന്നതിനുള്ള അവസാനത്തെ ചവിട്ടുപടിയായിരുന്നു ഒക്കിനാവയിലെ വിജയം.

ജർമനി കീഴടങ്ങിയ സ്ഥിതിയ്ക്കു് ജപ്പാന്റെ മേലുള്ള ആക്രമണം നീട്ടിക്കൊണ്ടു പോകരുതെന്നു കാര്യം വ്യക്തമായിരുന്നു. 1945 ഫെബ്രുവരിയിൽ യാൾട്ടയിൽ വച്ചു നടന്ന കോൺഫറൻസിൽ, റൂസ്വെൽറ്റിനോടും ചർച്ചിലിനോടും സ്റ്റാലിൻ ഒരു വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നു. ജർമനി കീഴടങ്ങി രണ്ടോ മൂന്നോ മാസ

ത്തിനുള്ളിൽ, ജപ്പാനെതിരായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ റഷ്യ പങ്കെടുക്കാമെന്നായിരുന്നു ആ കരാർ. റഷ്യ അങ്ങനെ ചെയ്യുമെന്നു് ജപ്പാനും വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. നവംബറിൽ ജപ്പാനെ ആക്രമിക്കണമെന്നുള്ള പരിപാടി അമേരിക്കൻ സൈനികമേധാവികളും മേയ് മാസത്തിൽ തയ്യാറാക്കി. ആയിരക്കണക്കിനു് ആളനാശവും അതിശക്തമായ പ്രതിരോധവും ദീർഘകാലത്തെ കഠിനയുദ്ധവും ഇതിനു വേണ്ടിവരുമെന്നവർക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. ആകാശത്തിൽ നിന്നുള്ള ബോംബിങ്ങും എണ്ണയുടെ നിരോധവും കൊണ്ടു് ജപ്പാൻ പെട്ടെന്നു് കീഴടങ്ങിയേക്കുമെന്നു് പലരും വിചാരിച്ചു. 1945—ലെ വസന്തകാലത്തും വേനൽക്കാലത്തും ജപ്പാനിലെ പ്രധാന നഗരങ്ങളും ബോംബു ചെയ്യപ്പെട്ടു. മാർച്ചിലെ ബോംബിങ്ങിൽ ടോക്കിയോനഗരത്തിന്റെ നാലിലൊരു ഭാഗം വെന്തു വെണ്ണീറായി. 83000 ജപ്പാൻകാർ അതിന്റെ ഫലമായി മരിച്ചു. പത്തു ലക്ഷം പേർ ഭവനരഹിതരായി. അങ്ങനെ രാക്ഷസീയമായി ആക്രമിക്കപ്പെട്ട അറുപതു നഗരങ്ങളിൽ ഒന്നു മാത്രമായിരുന്നു ടോക്കിയോ. ഏപ്രിലിൽ ജപ്പാനിൽ ഒരു പുതിയ ഗവണ്മെന്റു് അധികാരത്തിൽ വന്നു. പരാജയം അനിവാര്യമെന്നു് അവർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. എങ്കിലും തങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ദിവ്യനായ ചക്രവർത്തിയുടെ നില എങ്ങനെയും സുരക്ഷിതമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള തരത്തിലായിരിക്കും ഐക്യകക്ഷികളും ആവശ്യപ്പെടുന്ന നിരുപാധികമായ കീഴടങ്ങൽ എന്നവർ ആശിച്ചു. റഷ്യയുടെ മാധ്യസ്ഥ്യത്തിൽ സമാധാനത്തിനു വേണ്ടി ജപ്പാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. അമേരിക്ക ജപ്പാന്റെ നയതന്ത്രതന്ത്രങ്ങളെ ഇതിനകം ലംഘിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

1945 ജൂലായി 26—ാം തീയതി അമേരിക്കൻ പ്രസിഡന്റും (ഏപ്രിലിൽ റൂസ്വെൽട്ടു് മരിച്ചതിനെ തുടർന്നു് ട്രൂമാൻ പ്രസിഡന്റായി) ബ്രിട്ടീഷു് പ്രധാനമന്ത്രിയും (ചർച്ചിൽ തന്നെ) ചേർന്നു് പോട്സ്ഡാമിൽ നിന്നും നിരുപാധികമായ കീഴടങ്ങലിനുള്ള അന്ത്യശാസനം പുറപ്പെടുവിച്ചു. കീഴടങ്ങാത്ത പക്ഷം ജപ്പാനെ നിശ്ശേഷം സംഹരിക്കണമെന്നതായിരുന്നു അവരുടെ പദ്ധതി. ഈ പ്രസ്താവനയുടെ പിന്നിൽ അതു വരെ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽ വച്ചു് ഏറ്റവുമധികം നശീകരണശക്തിയുള്ള അണുബോംബു് പ്രയോഗിക്കുമെന്ന ഭീഷണിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനിടയിൽ ശാസ്ത്രീയരംഗത്തുണ്ടായ ഒരു പുതിയ സംഹാരായുധമായിരുന്നു അണുബോംബു്. ജർമൻകാരനായ ഐൻസ്റ്റൈനും ഇറ്റലിക്കാരനായ ഫെർമിയും ജർമനി വികസിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന അണുശക്തിയെപ്പറ്റി റൂസ്വെൽട്ടിനു വേണ്ട മുന്നറിയിപ്പു് നൽകിയിരുന്നു. 1941—ൽ റൂസ്വെൽട്ടു് അണുശക്തിവികസനം ശാസ്ത്രീയഗവേഷണവികസനവകുപ്പിന്റെ ചുമതലയിൽ വിട്ടു കൊടുത്തിരുന്നു. അതു സംബന്ധിച്ച ഗവേഷണങ്ങളും ദശലക്ഷക്കണക്കിനു ഡോളർ ചെലവാക്കി അത്യന്തം രഹസ്യമായി ആ വകുപ്പു് ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. 1948—നു ശേഷം പ്രസ്തുത വകുപ്പിന്റെ ചുമതല സൈനികവകുപ്പിനു വിട്ടു കൊടുത്തു. 1944—45—ൽ ന്യൂമെക്സിക്കോവിലെ ലോസ് അലമോസ് പരീക്ഷണശാലയിൽ വച്ചു് ജോൺ ആർ. ഓപ്പൻഹൈമറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആദ്യത്തെ അണുബോംബു് നിർമിച്ചു.

1945 ജൂലായ് 16–ാം തീയതി അതു് വിജയകരമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടു. അതു് പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു് മുമ്പു് വൈമാനികർക്കു് പ്രത്യേക പരിശീലനം നല്കുകയും ഇതു് ഉപയോഗിക്കത്തക്ക വിധം വിമാനത്തിൽ വേണ്ട വ്യത്യാസം വരുത്തുകയും ചെയ്തു. ആൾപ്പാർപ്പില്ലാത്ത ഒരു വിദൂരദ്വീപിൽ വച്ചു് അതു് പ്രയോഗിച്ചു് അതിന്റെ ഫലം ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുകയാണു് വേണ്ടതു് എന്നു് അതിന്റെ നിർമാണത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട ചില ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. എന്നാൽ, പ്രസിഡൻറു് ട്രൂമാന്റെ ഉപദേശകസംഘത്തിന്റെ—അവരിൽ സിവിലിയന്മാരും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു— അഭിപ്രായം മറിച്ചായിരുന്നു. യാതൊരു മുന്നറിയിപ്പും കൂടാതെ അതു് ജപ്പാന്റെ മേൽ പ്രയോഗിക്കണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ നിർബന്ധം. പോട്ട്സ്ഡാം അന്ത്യശാസനം നിരാകരിക്കുവാൻ ജപ്പാൻ ഗവണ്മെൻറു തീരുമാനിച്ച വിവരം ജപ്പാൻ പ്രധാനമന്ത്രി ജപ്പാൻ പത്രങ്ങളെ 1945 ജൂലായി 28-ാം തീയതി അറിയിച്ചു. എന്നാൽ ഈ മറുപടി കിട്ടിയപ്പോഴും ജപ്പാൻ സമാധാനത്തിനു വേണ്ടി ആത്മാർഥമായി ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെന്ന സത്യം അമേരിക്കയ്ക്കു് അറിയാമായിരുന്നു ജപ്പാനെതിരായി അണുബോംബു് പ്രയോഗിക്കുവാനുള്ള രഹസ്യമായ തീരുമാനം ആഗസ്റ്റു് രണ്ടാം തീയതി പ്രസിഡൻറു് ട്രൂമാൻ എടുത്തു. ജാപ്പനീസു് നഗരമായ ഹിരോഷിമയിൽ ആഗസ്റ്റു് ആറാം തീയതി അമേരിക്ക അണുബോംബ് പ്രയോഗിച്ചു. നാലു ചതുരശ്രമൈൽ വിസ്താരത്തിലുള്ള നഗരഭാഗം ഭൂമുഖത്തു നിന്നു തുടച്ചു നീക്കപ്പെട്ടു. 60000 ജനങ്ങൾ മൃതിയടഞ്ഞു. അണുശക്തിയുടെ റേഡിയേഷൻ കൊണ്ടു് പിന്നീടു് മരിച്ചവരുടെ എണ്ണം തിട്ടപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് റഷ്യ ജപ്പാനെതിരായി യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം നടത്തി. ഏതാനും മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമേരിക്ക രണ്ടാമത്തെ അണുബോംബു് നാഗസാക്കിയിൽ പ്രയോഗിച്ചു. 36000 പേർ ആ നിമിഷം മരിച്ചു വീണു. നാരകീയമായ ഈ ശക്തിപ്രകടനം കണ്ടു് ഭയവിഹ്വലമായ അന്തരീക്ഷത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ നിന്നു് ജപ്പാനിലെ ഹിരോഹിതോ ചക്രവർത്തി ജപ്പാനു വേണ്ടി കീഴടങ്ങി. കീഴടങ്ങൽ പ്രഖ്യാപനത്തോടു് അനുബന്ധിച്ചു് അദ്ദേഹം പുറപ്പെടുവിച്ച പ്രസ്താവനയിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു: ''നാം ഇനിയും യുദ്ധം തുടരുന്ന പക്ഷം അതു് ജപ്പാൻജനതയുടെ പതനത്തിനും നിർമാർജനത്തിനും മാത്രമല്ല, മുഴുവൻ മാനവരാശിയുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ വിനാശത്തിനും കൂടി വഴിതെളിക്കും.'' സെപ്തംബർ രണ്ടാം തീയതി മിസ്സൗറി എന്ന അമേരിക്കൻ യുദ്ധക്കപ്പലിൽ മക്ആർതറിന്റെ മുമ്പിൽ വച്ചു് കീഴടങ്ങലിന്റെ ഔപചാരികമായ കർമം നിർവഹിക്കപ്പെട്ടു.

25

ട്രൂമാൻ മുതൽ കെന്നഡി വരെ

പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലത്തെ ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ഭരണകാലത്തിനിടയിൽ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻസിയുടെ പ്രാധാന്യം ശ്രദ്ധേയമാംവിധം വർധിച്ചു. അതിനുള്ള ഭാഗികമായ ഹേതു റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ ശക്തമായ വ്യക്തിത്വം ആയിരുന്നു. എന്നാൽ അതിപ്രധാനമായ കാരണം, പ്രതിസന്ധികളും വിപത്തുകളും കൊണ്ടു നിറഞ്ഞ ആ വർഷങ്ങളിൽ അമേരിക്കൻ ജനത ശക്തമായ നേതൃത്വത്തിനു വേണ്ടി നിലകൊണ്ടിരുന്നുവെന്നതാണ്. 1945 കാലത്തു പ്രസിഡൻറിന്റെ ചുമതലകളും അധികാരങ്ങളും മുൻകാലങ്ങളേക്കാൾ ഭീമമായിത്തീർന്നു. വൈസ് പ്രസിഡൻറു് ആയിരുന്ന ട്രൂമാൻ, പ്രസിഡൻറു് റൂസ്വെൽട്ടിന്റെ മരണവിവരം അറിഞ്ഞപ്പോൾ പത്രപ്രതിനിധികളോടു് ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി: ''ചന്ദ്രനും സവ്ഗ്രഹങ്ങളും സമസ്തനക്ഷത്രങ്ങളും ഒന്നിച്ചു് എന്റെ ശിരസ്സിലേക്കു് നിപതിച്ചതായി എനിക്കനുഭവപ്പെടുന്നു''. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും സമുന്നതമായ പദവി ഏറ്റെടുക്കുക, അതും ലോകം ദർശിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ഭയംകരയുദ്ധത്തിന്റെ മധ്യത്തിൽ വച്ചു്. ഭാവി തലമുറകളെത്തന്നെ സ്പർശിച്ചേക്കാവുന്ന അനേകം തീരുമാനങ്ങൾ എടുക്കേണ്ടി വരിക, അതും അണുയുഗത്തിന്റെ ഉദയവേളയിൽ. അതിന്റെ സംഹാരശക്തിയെപ്പറ്റി ശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രത്തിനു് കൂട്ടതലായ അറിവു പകർന്നു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ വിധിയുടെ ഈ ശാസനം നിർവഹിക്കാനായിരുന്നു ഹാരി എസ്. ട്രൂമാൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടതു്. വെറും ഒരു സാധാരണക്കാരൻ മാത്രമാണു് താനെന്ന വിശ്വാസക്കാരനായിരുന്നു ട്രൂമാൻ 1884–ൽ മിസ്സൗറിയിൽ അദ്ദേഹം ജനിച്ചു. യുവാവായിരുന്ന കാലത്തു് പുരുഷന്മാരുടെ ഉടുപ്പുകൾ തുന്നൽ, കൃഷി തുടങ്ങിയ പല ജോലിയിലും അദ്ദേഹം ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിൽ അപ്രശസ്തമല്ലാത്ത വിധം സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. 1934 മുതൽ ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷിയുടെ ഒരു സെനറ്ററായി അദ്ദേഹം തുടരെത്തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, ഒരു സെനറ്റർ എന്ന നിലയിൽ അത്ര വലിയ പ്രഗൽഭനൊന്നുമല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹം. എങ്കിലും സ്വന്തം പാർട്ടിയോടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂറും ഭക്തിയും അസാമാന്യമായിരുന്നു. ന്യൂഡീലിനു വേണ്ടി അദ്ദേഹം സ്ഥിരമായി വോട്ടു ചെയ്തു വന്നു. ഋജുവായ സംഭാഷണം, സ്നേഹപൂർ

ണമായ പെരുമാറ്റം, സത്യസന്ധമായ പ്രവൃത്തി ഇവയെല്ലാം ട്രൂമാന്റെ സവിശേഷതകളായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് തന്നിൽ നിക്ഷിപ്തമായ കർത്തവ്യങ്ങളുടെ ഗരിമ അനുസരിച്ചു് ഉയരുവാനും തന്റെ പദവിയുടെ വെല്ലുവിളി സ്വീകരിക്കുവാനും പുതിയ പ്രസിഡൻറിനു സാധിച്ചു. പിൽക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം സ്വയം സമ്മതിച്ചതു പോലെ, പലതെറ്റുകളും അദ്ദേഹം ചെയ്തു. മഹാനായ മൻഗാമിയെപ്പോലെ ജനപ്രീതി നേടുവാൻ ട്രൂമനു കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഠിനാധ്വാനശീലവും ധീരതയും ലോകത്തിന്റെ ആദരവിനു് അദ്ദേഹത്തെ പാത്രമാക്കി. സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ചു് ധീരമായ തീരുമാനങ്ങളും എടുക്കുന്നതിനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവു് ചർച്ചിലിന്റെ തന്നെ അഭിനന്ദനത്തിനു വിഷയമായി. അന്തർദേശീയപ്രശ്നങ്ങളിന്മേൽ അനായാസമായിട്ടാണു് അദ്ദേഹം തീരുമാനങ്ങളും എടുത്തു പോന്നതു്. 1948–ൽ അദ്ദേഹം സ്വന്തം വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പേരിൽ വീണ്ടും പ്രസിഡൻറായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. 1953 വരെ ആ പദവിയിൽ അദ്ദേഹം തുടരുകയും ചെയ്തു.

വടക്കെ ആഫ്രിക്കയിലും നോർമൻഡിയിലും വിജയകരമായി സൈന്യങ്ങളെ ഇറക്കി സംയുക്തസഖ്യസേനകൾക്കു് അസൂയാജനകമാം വിധം നേതൃത്വം നൽകിയഡ്വൈറ്റ് ഡി. ഐസനോവറായിരുന്നു, ട്രൂമാന്റെ അനന്തരഗാമി. 1890-ൽ ടെക്സാസിൽ അദ്ദേഹം ഭൂജാതനായി. 'ഗോക്കളുടെ നഗരം' എന്നറിയപ്പെടുന്ന അബിലെനിൽ (കാൻസാസിൽ) അദ്ദേഹം ബാല്യകാലം കഴിച്ചു കൂട്ടി. 21–ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം സൈനികസേവനവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. ജീവിത്തിന്റെ മുക്കാൽ ഭാഗവും ഒരു സൈനികനായി തന്നെ അദ്ദേഹം ജീവിച്ചു. 1933–നു ശേഷം, ഒരു റിപ്പബ്ലിക്കൻ അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻറാകുന്നതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരഞ്ഞെടുപ്പോടു കൂടിയാണു്. സൈന്യത്തിലെ വീരനായ നായകൻ എന്ന പ്രശസ്തി കൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടതു്. റിപ്പബ്ലിക്കൻ സ്ഥാനാർഥി അഡ്ലായി സ്റ്റീവൻസൻ ആയിരുന്നു. 1952–ലെയും 1956–ലെയും പൊതുതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരാളി സ്റ്റീവൻസനായിരുന്നു. ജന്മനാ ഐസനോവർ ഒരു യഥാസ്ഥിതികനായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയം അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. പ്രസിഡൻറു് രാഷ്ട്രത്തിലെ ഏകമതിഭാവത്തിന്റെ ഒരു പ്രതീകമായിരിക്കണം; ''പ്രസിഡൻറു് ഒരു കാലത്തും ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കാരനായിരുന്നു കൂടാ'' ഇതായിരുന്നു ഐസനോവറിന്റെ വ്യക്തമായ അഭിപ്രായം. സൈനികമാതൃകയിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അദ്ദേഹം പുനഃസംഘടിപ്പിച്ചു് കഴിയും വിധം അവക്കായി അധികാരങ്ങളും വികേന്ദ്രീകരിച്ചു കൊടുത്തു. ഗോൾഫ് കളിയിൽ വളരെ സമയം അദ്ദേഹം വിനിയോഗിച്ചു പോന്നു. വിശ്രമസമയം ചെലവാക്കി വന്നതു് ഗെറിസ്ബർഗിനു സമീപം താൻ വിലക്കു വാങ്ങിയിരുന്ന കൃഷിസ്ഥലത്തായിരുന്നു. കഠിനമായ രോഗത്തിനു് മൂന്നു പ്രാവശ്യം അദ്ദേഹം വിധേയനായി. തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹം ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്ന ഗൗരവമുള്ള പല ഔദ്യോഗികകാര്യങ്ങളും കീഴുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെക്കൊണ്ടാണു്, പ്രത്യേകിച്ചും പേഴ്സനൽ അസിസ്റ്റൻറു് ഷെർമാൻ ആഡംസിനെ കൊണ്ടാണു് ചെയ്യിച്ചു വന്നതു്. പ്രസിഡൻറിന്നനിലയിൽ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട പല കാര്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അജ്ഞനായിരുന്നു. പത്രങ്ങളും പ

തിപായി വായിക്കുന്ന ശീലവും അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. ആകെ അദ്ദേഹം അധികാരത്തിലിരുന്ന എട്ടു വർഷത്തിൽ അവസാനത്തെ ആറു വർഷവും സെനറ്റിലും പ്രതിനിധിസഭയിലും ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷിക്കായിരുന്ന ഭൂരിപക്ഷം. ഈ വസ്തുത അദ്ദേഹവും കോൺഗ്രസ്സുമായുള്ള ബന്ധങ്ങളെ താറുമാറാക്കി.

എങ്കിലും സമ്മതിദായകരുടെ ഇടയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വളരെയേറെ സ്വാധീനവും പ്രശസ്തിയുമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ മൂന്നാമതൊരു പ്രാവശ്യം കൂടി അദ്ദേഹത്തിനു പ്രസിഡൻറുസ്ഥാനം ലഭിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ1951–ൽ പാസ്സാക്കിയ 22–ാം ഭരണഘടനാഭേദഗതിനിയമം (മരിച്ച റൂസ്വെൽട്ടിനോടുള്ള പ്രതിഷേധമായിരുന്ന ഈ ഭേദഗതി) മൂന്നാമതൊരു പ്രാവശ്യം കൂടി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതിനു തടസ്സമായി നിന്നു. അതു കൊണ്ട് 1960-ലെ പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ഐസനോവറിൻെറ വൈസ് പ്രസിഡൻറായിരുന്ന റിച്ചാഡ് നിക്സനെ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടി നാമനിർദേശം ചെയ്തു. ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷിയുടെ സ്ഥാനാർഥി സെനറർ (മെസാച്ചുസെറ്റ്സിലെ) ജോൺ ഫിറ്റ്സ് ജെറാൾഡ് കെന്നഡി ആയിരുന്നു. ജനകീയ വോട്ടുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇതു വളരെ തുല്യത വഹിക്കുന്ന ഒരു മൽസരം കഴിഞ്ഞ എഴുപതു വർഷങ്ങളായി അമേരിക്കയിൽ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആകെ പോൾ ചെയ്ത വോട്ടുകൾ 68 ദശലക്ഷമായിരുന്നു. കെന്നഡി 112000 വോട്ടിൻെറ ഭൂരിപക്ഷത്തോടെ ജയിച്ചു. പല കാര്യത്തിലും തൻെറ അടുത്ത മുൻഗാമികളെ അപേക്ഷിച്ച് പുതിയ പ്രസിഡൻറ് വ്യത്യസ്തനായിരുന്നു. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻറുമാരിൽ ഏറ്റവും ചെറുപ്പക്കാരനായിരുന്നു (43 വയസ്സ്) കെന്നഡി. ധനികരിൽ ധനികനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ആദ്യത്തെ റോമൻകത്തോലിക്കാപ്രസിഡൻറും കെന്നഡിയായിരുന്നു. ധീരതയോടെ അദ്ദേഹം യുദ്ധത്തിൽ പോരാടി. അനിതരസാധാരണമായ സൗന്ദര്യം ഉള്ള ഒരു വനിതയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിൻെറ പത്നി. തിരഞ്ഞെടുപ്പുപ്രചരണവേളയിൽ ടെലിവിഷൻ ഫലപ്രദമായി പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ''പുതിയ അതിർത്തിരേഖ'' യുടെ വെല്ലുവിളിയെ നേരിടുവാൻ ആഹ്വാനം ചെയ്തു കൊണ്ട് അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ ശ്രദ്ധയെ അദ്ദേഹം ആകർഷിച്ചു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൻെറ ഉത്തരാർധത്തെയാണ് പുതിയ 'അതിർത്തി'യായി അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിച്ചത്. ഔദ്യോഗികതലത്തിൽ അദ്ദേഹം വലിയ ഒരു വിജയമായിരുന്നു. പ്രസിഡൻറ് എന്ന നിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പ്രശസ്തി വളരെ വർധിച്ചു. പക്ഷേ, നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, ടെക്സാസിലെ ഡള്ളസ് എന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് ഒരു തുറന്ന കാറിൽ സഞ്ചരിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ, 1963 നവംബർ 22–ാം തീയതി, കെന്നഡിയെ ഒരു ഘാതകൻ വെടി വച്ചു കൊന്നു. അങ്ങനെ പ്രശസ്തിയുടെ ഉച്ചകോടിയിൽ എത്തുന്നതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹം കഥാവശേഷനായിത്തീർന്നു.

യു. എസ്. ഉയും ലോകസംഭവങ്ങളും (1945–63)

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം, ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ നേതൃത്വം യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ ശിരസ്സിൽ വച്ചു കൊടുത്തു. അവരുടെ തന്നെ ആത്മരക്ഷയ്ക്ക് ഈ പദവി സ്വീകരിക്കേണ്ടതാണെന്നായിരുന്നു പല അമേരിക്കക്കാരുടെയും അഭിപ്രായം. ഒരു ചുമതല എന്ന നിലയിലും ഈ പദവി യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് വഹിക്കേണ്ടതാണെന്ന അഭിപ്രായവും വളരെപ്പേർക്കുണ്ടായിരുന്നു. 1955–ലെ സ്ഥിതിഗതികളും അതിനുള്ള വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ കെടുതികളും കൊണ്ട് ജീവിതാശ നശിച്ച ദശലക്ഷക്കണക്കിനാളുകളും ലോകത്തെവിടെയും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ യുദ്ധത്തിന്റെ ഒരു പോറൽ പോലും ഏൽക്കാത്ത വണ്ണം യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് സമ്പൽസമൃദ്ധമായി പുരോഗമിക്കുകയായിരുന്നു. കഷ്ടത അനുഭവിക്കുന്ന ലോകത്തിനു സഹായവും ആശ്വാസവും നൽകുവാനുള്ള കെൽപ്പ് യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ള എന്നതാണ് സത്യം. 1939-ൽ ഹിറ്റ്ലറിന്റെ പട്ടാളം ആദ്യത്തെ നിറ പോളൻഡുകാർക്ക് എതിരായിട്ടാണല്ലോ ഒഴിച്ചതു്. ലോകത്തിന്റെ അന്നത്തെ നേതൃത്വത്തിന്റെ സ്വഭാവമല്ല, യുദ്ധാനന്തരകാല നേതൃത്വത്തിനു വേണ്ടിയിരുന്നതു്. ലോകഗതി തന്നെ മാറിയിരുന്നു. മാനവരാശിയുടെ മേൽ പശ്ചിമയൂറോപ്പിനുണ്ടായിരുന്ന ആധിപത്യം എന്നേക്കുമായി അസ്തമിച്ചു കഴിഞ്ഞു. യൂറോപ്പിലെ വൻരാഷ്ട്രങ്ങളിലെ–ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസ്, ജർമനി–ജനകോടികളും അമേരിക്കൻ സഹായം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. ഭവനരഹിതരും പട്ടിണിക്കാരും ആയിത്തീർന്ന ജനലക്ഷങ്ങൾക്ക് അടിയന്തിരമായ സഹായം എത്തിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ ഉള്ള ശ്രമങ്ങളും യുണൈറ്റഡ് നേഷൻസ് റിലീഫ് ആൻഡ് റിഹാബിലിറ്റേഷൻ അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ (U. N. R. R. A.) അമേരിക്കൻ ഫണ്ടുപയോഗിച്ച് 1943–ലേ ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വൻരാഷ്ട്രങ്ങളായി അവശേഷിച്ചതു് മുതലാളിത്തരാഷ്ട്രമായ അമേരിക്കയും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രമായ റഷ്യയും മാത്രമാണ്. ഈ രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങളും ഒരു സമരമുഖത്തു് നിന്നു യുദ്ധം ചെയ്തുവെങ്കിലും അവർ തമ്മിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസം അഗാധമായിരുന്നു. മുഴുവൻ മാനവരാശിയുടെയും യുദ്ധാനന്തരരാഷ്ട്രീയചിന്താഗതിയെ ഈ രണ്ടു ശക്തികളും തമ്മിലുള്ള മാത്സര്യമാണ് ഏറ്റവും അധികം സ്വാധീനിച്ചതു്. ഇവർ തമ്മിൽ നടന്നു കൊണ്ടിരുന്ന ശീതസമരത്തിൽ നിന്നും, മൂന്നാമതൊരു ലോകമഹായുദ്ധം കൂടി ഉണ്ടായേക്കുമെന്ന ഭീതി ലോകജനതയെ സദാപി നടുക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പോരെങ്കിൽ, വിപ്ലവത്തിന്റെ അഗ്നിജ്വാല വെള്ളക്കാരുടെതല്ലാത്ത ലോകത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലേക്ക് പടർന്നു പിടിച്ചു കൊണ്ടു വരികയായിരുന്നു. ചൈനയിൽ ചിയാംഗ് കൈഷെക്കിന്റെ ഭരണം തകർക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ഇന്ത്യയിൽ ബ്രിട്ടന്റെ ആധിപത്യം ഉലഞ്ഞു തുടങ്ങി. ഏഷ്യയിലെയും ആഫ്രിക്കയിലെയും ദേശീയശക്തികളും കൊളോണിയലിസത്തിനെതിരായി വിജയങ്ങൾ നേടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ

പഴയ രംഗം എന്നെന്നേക്കുമായി മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. യുദ്ധാനന്തരലോകത്തിലെ എല്ലാ അസ്വസ്ഥതകളെയും വിസ്മരിപ്പിക്കത്തക്ക വിധം, അണുശക്തിയുടെ സംഹാരരൂപം ഭീകരമായി വളർന്നു കൊണ്ടേയിരുന്നു. അണുശക്തിയുടെ കൈവശാവകാശം അമേരിക്കയുടെ കയ്യ്ക്കുള്ളിൽത്തന്നെയായിരിക്കുമെന്ന വിശ്വാസം കുറച്ചു കാലത്തേയ്ക്കു മാത്രമേ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതിനു ശേഷം, അമേരിക്കൻ നയം മൂലമുണ്ടാകുന്ന അപകടവും അപായവും യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനെ മാത്രമല്ല മനുഷ്യവർഗത്തെ മുഴുവൻ ബാധിക്കുമെന്നവർക്കറിയാമായിരുന്നു.

ഒരു പുതിയ അന്തർദേശീയസംഘടന രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിൽ യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് മഹത്തായ ഒരു പങ്കു വഹിച്ചു. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ നേതൃത്വം അമേരിക്ക സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ പ്രകടവും പ്രോത്സാഹജനകവുമായ ലക്ഷണമായിരുന്നു ഇതു്. ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽറ്റിന്റെ ശക്തയേറിയ പ്രോത്സാഹനത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണു്, യുദ്ധകാലസഖ്യത്തിൽ നിന്നും ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടന രൂപം കൊണ്ടതു്. അദ്ദേഹം മരണമടഞ്ഞ 1945 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ തന്നെയാണു് 50 രാഷ്ട്രങ്ങളിലെ പ്രതിനിധികൾ ആദ്യമായി സാൻ ഫ്രാൻസിസ്ക്കോവിൽ ചേർന്നതും ചാർട്ടർ എഴുതി ഉണ്ടാക്കിയതും. രക്ഷാസമിതിയിലെ സ്ഥിരംഅംഗങ്ങൾക്കു് വീറ്റോ അധികാരം പ്രയോഗിക്കാനവകാശമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നുള്ള വിവേകപൂർവമായ വ്യവസ്ഥ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ചാർട്ടറിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു. പ്രസിഡൻറ് വിൽസന്റെ പ്രധാനകാർമികത്വത്തിൽ രൂപം കൊണ്ട ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസിലെ അംഗത്വം 26 കൊല്ലം മുൻപു് നിരാകരിച്ച അമേരിക്കൻ സെനറ്റു് ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയിലെ അമേരിക്കൻ അംഗത്വത്തിനു് അനുകൂലമായി വോട്ടു ചെയ്തു. സെനറ്റിലെ രണ്ടു് അംഗങ്ങൾ മാത്രമേ നിഷേധമായ നില സ്വീകരിച്ചുള്ളൂ. സെനറ്റർ ആർതർ വാൻഡൻബർഗിനെപ്പോലെ വ്യതിരിക്തനയം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പ്രമുഖന്മാർ പോലും ഈ അന്തർദേശീയനയത്തെ അനുകൂലിച്ചു. പുതിയ സംഘടനയോടുള്ള അമേരിക്കൻ വിശ്വാസത്തിന്റെയും ബാധ്യതയുടെയും പ്രതീകമെന്ന നിലയിലാണു് ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ആസ്ഥാനം ന്യൂയോർക്കിൽ സ്ഥാപിക്കാമെന്നു് അമേരിക്ക സമ്മതിച്ചതു്. അവിടെ ഈസ്റ്റ് നദിയുടെ തീരത്തു് അംബരചുംബിയായി ഉയർന്നു വന്ന പുതിയ കെട്ടിടത്തിൽ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ആഫീസ് ഉൽഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ഏജൻസികളെന്ന നിലയിൽ യുനെസ്ക്കോ, ഡബ്ളിയു. എച്ച്. ഓ. തുടങ്ങിയ സ്ഥാപനങ്ങളും തുടർന്നു് ഉടലെടുത്തു. ഇതിലെല്ലാം യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് പൂർണമായ ഭാഗഭാഗിത്വം വഹിച്ചു ധനപരമായി വിപുലമായ സഹായവും അതു ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടങ്ങളിലെ ആലോചനകളിലെല്ലാം അധ്യക്ഷത വഹിക്കേണ്ട ചുമതല ട്രൂമാനിൽ വന്നു ചേർന്നു. ജർമനിയുടെ ഭാവി, കിഴക്കൻ യൂറോപ്പിന്റെ കാര്യങ്ങൾ, സമാധാന സ്ഥാപനം എന്നിവ ട്രൂമാന്റെ പ്രധാനനേതൃത്വത്തിലാണു് തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടതു്. സോവിയറ്റുറഷ്യയും യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സും തമ്മിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസം

വ്യക്തവും ഗൗരവപൂർണവുമായിത്തീർന്നതു് ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലായിരുന്നു. 1945 ഫെബ്രുവരിയിൽ യാൾട്ടയിൽ വച്ചു് രണ്ടാമതൊരു പ്രാവശ്യം കൂടി റൂസ്വെൽട്ടും ചർച്ചിലും സ്റ്റാലിനും ഒരുമിച്ചു കൂടി. ഇതു് ആ പരമ്പരയിലുള്ള അവസാനത്തെ സമ്മേളനമായിരുന്നു. യാൾട്ടാകോൺഫറൻസിൽ വച്ചു് പല തീരുമാനങ്ങളും അവർ എടുത്തിരുന്നു. ജപ്പാനു് എതിരായി യുദ്ധത്തിൽ ചേരാമെന്നും ഐക്യരാഷ്ട്രസഭാനിർദേശത്തെ അനുകൂലിക്കാമെന്നും സ്റ്റാലിൻ അവിടെ സമ്മതിച്ചിരുന്നു. യുദ്ധത്തിനു മുമ്പുള്ള പോളൻഡിന്റെ അതിർത്തി വരെ റഷ്യയുടെ അതിർത്തി വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനു് ചർച്ചിലും റൂസ്വെൽട്ടും അന്നു് സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ പോളൻഡിനുണ്ടായ നഷ്ടങ്ങൾക്കു് ജർമനി പരിഹാരം നൽകണമെന്നും സ്വതന്ത്രമായ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലൂടെ ഒരു ഗവണ്മെൻറു് സ്ഥാപിക്കുവാൻ പോളൻഡിനു് സൗകര്യം കൊടുക്കണമെന്നുമുള്ള വ്യവസ്ഥ കൂടി അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഈ വ്യവസ്ഥകളിന്മേലാണു് റഷ്യയും അമേരിക്കയും തമ്മിൽ ശ്രദ്ധമായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമുണ്ടായതു്. നാസിസത്തിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമായിത്തീർന്ന പോളൻഡ് തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങൾക്കു് സ്വതന്ത്രമായ നിലനിൽപ്പ് അനുവദിക്കാൻ റഷ്യ സന്നദ്ധമായില്ല. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് ആധിപത്യമുള്ള, റഷ്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകക്ഷികൾക്കു് വിധേയരായ, രാജ്യങ്ങളെ മാത്രമേ ജീവിക്കാനനുവദിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന നിലപാടായിരുന്നു റഷ്യ കൈക്കൊണ്ടതു്. മേയ് മാസത്തിൽ റഷ്യൻനയത്തോടുള്ള പ്രതിഷേധം അറിയിക്കുന്നതിനായി ഹാരിഹോപ്പ്കിൻസിനെ ട്രൂമാൻ മോസ്കോയിലേക്കു് അയച്ചു. ഹോപ്പ്കിൻസിന്റെ ദൗത്യം വിജയിച്ചില്ല. ജൂലായിയിൽ ട്രൂമാൻ ചർച്ചിൽ, സ്റ്റാലിൻ എന്നീ മൂന്നു പേരും, മുമ്പു് സൂചിപ്പിച്ചതു പോലെ, പോട്ട്സ്ഡാമിൽ വച്ചു് ജർമനിയിൽ നാലു വൻശക്തികളും പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള തീരുമാനം എടുത്തു. ജർമനിയുടെ നാലു മേഖലകളും ബ്രിട്ടനും റഷ്യയും യു. എസ്. എ. യും ഫ്രാൻസും ആയി കയ്യടക്കണമെന്നും ബർലിൻനഗരം നാലു കൂട്ടരും കൂടി കൈവശം വക്കണമെന്നും ആയിരുന്നു അവരുടെ തീരുമാനം. പോളൻഡിന്റെ അതിർത്തി പടിഞ്ഞാറോട്ടു് മാറ്റി ഓഡർ–നിസ്സിനദി വരെ വ്യാപിപ്പിക്കുവാനും അവർ നാലുകൂട്ടരും സമ്മതിച്ചു. ജർമനിയെ പൊതുവെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള തീരുമാനം അലൈഡ് കൺട്രോൾ കൗൺസിലിന്റെ അന്ത്യതീരുമാനത്തിനു് വിട്ടുകൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നും അവർ നിശ്ചയിച്ചു. വ്യക്തമായ ഒരു സമാധാനഉടമ്പടി ഉണ്ടാകുന്നതു വരെയുള്ള ഒരു താൽക്കാലിക പരിപാടി ആയിരുന്നു ഇതു്. എന്നാൽ റഷ്യയും ഇതരസഖ്യകക്ഷികളും തമ്മിലുള്ള അഭിപ്രായസംഘട്ടനം ശ്രദ്ധമായിത്തീർന്നതു കൊണ്ടു് ഈ തീരുമാനം ശാശ്വതമായ ഒന്നായിത്തീർന്നു. റഷ്യക്കാർ, അവരുടെ അധീനതയിലുള്ള മേഖലയിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് ആധിപത്യം ഉറപ്പിച്ചു. താൽക്കാലികമായി കൈവശം വന്നു ചേർന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നും പോളൻഡുകാർ ലക്ഷക്കണക്കിനു ജർമൻകാരെ ആട്ടിപ്പായിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുവികസനത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പാശ്ചാത്യശക്തികളുടെ ഭയവും ജർമനി വീണ്ടും സംയോജിച്ചാൽ സൈനികശക്തി പുനഃസ്ഥാപിതമാകുമെന്ന റഷ്യക്കാരുടെ ഭയവുമാണു് അവർ തമ്മിലുള്ള പിളർപ്പിന്റെ അടിസ്ഥാനം.

എങ്കിലും ചില കാര്യങ്ങളിൽ യുദ്ധകാലസംഖ്യകക്ഷികളെ കൂടിയാലോചിച്ച് പ്രവർത്തിച്ച് പ്രമുഖരായ നാസികളെ ന്യൂറംബർഗിൽ വച്ച് യുദ്ധകുറ്റവാളികളായി വിസ്തരിച്ച് ശിക്ഷിക്കണമെന്നു് (1945 നവംബർ മുതൽ 1946 ഒക്ടോബർ വരെ അതു് നീണ്ടു നിന്നു.) അവർ ഒരേ സ്വരത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. കുറെ ഏറെ നാളത്തെ കൂടിയാലോചനയ്ക്കു ശേഷം 1946 ഡിസംബറിൽ ഇറ്റലി, ഹംഗറി, റുമാനിയ, ബൾഗേറിയ, ഫിൻലൻഡ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളുമായി അവർ സമാധാനഉടമ്പടികളും ഉണ്ടാക്കി. ആ രാജ്യക്കാരെല്ലാം ജർമൻ പക്ഷത്തു നിന്നു് സഖ്യകക്ഷികൾക്കു് എതിരെ യുദ്ധം ചെയ്തവരായിരുന്നു. ഇതേ അവസരത്തിൽ തന്നെ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളും പൂർവയൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള അകൽച്ച വളരെ വർധിച്ചു. 1946 മാർച്ചിൽ, മിസ്സൗറിയിലെ ഫുൾട്ടണിൽ വച്ചു് ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിൽ, ''യൂറോപ്പിന്റെ മീതെ ഒരു ഇരുമ്പുമറ വീണിരിക്കുന്നു'' എന്നു് ചർച്ചിൽ പ്രസ്താവിച്ചു. ഈ അകൽച്ച യൂറോപ്പിനുള്ളിൽ മാത്രമായി ഒതുങ്ങി നിന്നില്ല. ഇറാനെയും ചുറ്റിപ്പറ്റി കൈഷ്ക്കിനു് എതിരായി ചൈനീസ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്കു് റഷ്യ നൽകിയ സഹായത്തെയും വടക്കൻ കൊറിയയിലും ഇന്തോചൈനയിലും ബർമയിലും ഇന്തോനേഷ്യയിലും വിപ്ലവമുണ്ടാക്കാൻ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നടത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ചു് രണ്ടു കൂട്ടരും തമ്മിൽ തർക്കങ്ങളും നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. അമേരിക്കക്കാർ ജർമനിയിലും തുർക്കിയിലും ജപ്പാനിലും സൈന്യങ്ങളെ സംരക്ഷിച്ചു നിർത്തിയിരുന്നതിന്റെ പിന്നിലെ ഉദ്ദേശ്യത്തെപ്പറ്റി റഷ്യക്കു് വലിയ ആശങ്കകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. സോവിയറ്റുയൂണിയനു് ഈ സൈന്യങ്ങളുടെ സാന്നിധ്യം ഒരു വലിയ ഭീഷണി തന്നെയായിരുന്നു. അണുവായുധശക്തിയെ പറ്റിയുള്ള ആശങ്കകളും റഷ്യയുടെ അവിശ്വസ്തതയ്ക്കു് മതിയായ മറ്റൊരു കാരണമായിരുന്നു. അന്തർദേശീയമായ പരിശോധനയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അന്തർദേശീയ ആറ്റമിക് അതോറിറ്റി സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പദ്ധതി ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ ചർച്ചക്കു് 1946–ൽ വിഷയമായി. ആ വിധമുള്ള പരിശോധന ദേശീയമായ അധീശാധികാരവകാശത്തെ സാരമായി സ്പർശിക്കുന്ന ഒരു നടപടിക്രമമാണെന്നു വാദിച്ചു കൊണ്ടു് റഷ്യ ആ പദ്ധതിയെ നിരാകരിച്ചു. അണുവായുധങ്ങളെല്ലാം നശിപ്പിക്കണമെന്നും മേലിൽ അണുവായുധങ്ങൾ നിർമിച്ചു കൂടെന്നും ഒരു നിർദേശം റഷ്യ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയിൽ അവതരിപ്പിച്ചു. ആറ്റംബോംബുകൾ ആ സന്ദർഭത്തിൽ അമേരിക്കയുടെ കൈവശം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

1947 മാർച്ചിൽ, ട്രൂമാൻ തന്റെ സ്വയംപര്യാപ്തതാനയം വിശദീകരിച്ചു കൊണ്ടു് ഒരു പ്രസ്താവന പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. ഗ്രീസിൽ കമ്യൂണിസ്റ്റുപ്രവർത്തനങ്ങൾ കൂടുതൽ ശക്തമായി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. തുർക്കിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ റഷ്യ അങ്ങേയറ്റം ഭീഷണിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ഘട്ടം കൂടിയായിരുന്നു ഇതു്. റഷ്യയുടെ ഈദൃശഭീഷണികൾക്കെതിരായി, ആ മേഖലകളിലുള്ള ചെറിയ രാജ്യങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നിലനിർത്തുന്ന കാര്യ

ത്തിൽ എല്ലാ വിധ സഹായവും സംരക്ഷണവും നൽകി വന്നിരുന്നതു് ബ്രിട്ടനായിരുന്നു. ആ നിലതുടർന്നു കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു ബ്രിട്ടനു് കഴിവില്ലാത്ത ഒരു അവസ്ഥയാണു്, രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു ശേഷമുണ്ടായതു്. 400 ദശലക്ഷം ഡോളറിന്റെ സാമ്പത്തികവും സൈനികവും ആയ സഹായം തുർക്കിക്കും ഗ്രീസിനും നൽകുവാനുള്ള ഒരു നിർദ്ദേശം അമേരിക്കൻ കോൺഗ്രസിൽ ട്രൂമാൻ ഈ അവസരത്തിൽ സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. സായുധവിപ്ലവത്തിൽ നിന്നും അതിനു പ്രേരണ നൽകുന്ന ബാഹ്യസമ്മർദ്ദങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യരാഷ്ട്രങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ സഹായങ്ങളും ചെയ്തു കൊടുക്കേണ്ടതു് അമേരിക്കയുടെ ചുമതലയാണെന്നു് ഞാൻ കരുതുന്നു," ട്രൂമാന്റെ ധീരമായ തീരുമാനത്തിന്റെ ഉപോൽഘാതമിതായിരുന്നു. ആ വർഷത്തെ അമേരിക്കൻ ഉദ്യമങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഈ ട്രൂമാൻസിദ്ധാന്തം മാത്രമല്ല ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നതു്. ഇതേ ലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തി കൂടുതൽ വ്യാപകമായ പ്രയോഗസാധ്യതകളോടെ രണ്ടാമതൊരു പദ്ധതി ആ വർഷം തന്നെ ആവിഷ്കൃതമായി. ഇതു് മാർഷൽപദ്ധതി എന്ന പേരിലറിയപ്പെടുന്നു. 1947-ൽ ട്രൂമാന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം, അമേരിക്കൻ സ്റ്റേറ്റ്സ് സെക്രട്ടറിയായ ജോർജ് ഡി. മാർഷൽ യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളോടു് ഒരു ആഹ്വാനം നടത്തി. അതതു് രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികഭദ്രത പുനസ്ഥാപിക്കുന്നതിനാവശ്യമായ ഒരു പദ്ധതി യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനു് സമർപ്പിക്കുന്നതിനും, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവർക്കു് ആവശ്യമായ ധനസഹായം നൽകുവാൻ അമേരിക്ക സന്നദ്ധമാണെന്നുമായിരുന്നു മാർഷലിന്റെ പദ്ധതി. സാമ്പത്തികമായി വളരെ ഏറെ വിഷമതകളും അനുഭവിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ബ്രിട്ടൻ, ഫ്രാൻസു്, ഇറ്റലി തുടങ്ങിയ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങൾക്കു് അടിയന്തരമായ ഈ സഹായവാഗ്ദാനം ഒരു വലിയ ആശ്വാസമായിരുന്നു. യുദ്ധം അവസാനിച്ചതോടെ ഈ രാജ്യങ്ങളുടെ വാണിജ്യവ്യവസായമണ്ഡലങ്ങളും മിക്കവാറും നിഷ്ക്രിയമായിരിക്കുകയായിരുന്നു. 1945-ൽ ലീസ്-ലെൻഡ് പദ്ധതിപ്രകാരമുള്ള എല്ലാ സഹായങ്ങളും അമേരിക്ക നിർത്തി വച്ചു. ഇതിനു ശേഷം പതിനേഴായിരം ദശലക്ഷം ഡോളറിനുള്ള സാധനങ്ങൾ അമേരിക്ക നൽകിയെങ്കിലും അതു വെറും താൽക്കാലികമായ ഒരു സഹായം മാത്രമായിരുന്നു. അമേരിക്കയുടെ ഈ ക്ഷണം പതിനാറു രാജ്യങ്ങളും സ്വീകരിച്ചു. ആദ്യത്തെ തവണയെന്ന നിലയിൽ, മാർഷൽപദ്ധതിയനുസരിച്ചു് പതിനേഴായിരം ദശലക്ഷം ഡോളർ കോൺഗ്രസു് ഈ രാജ്യങ്ങൾക്കായി സഹായം നൽകുവാൻ നീക്കി വച്ചു. കമ്യൂണിസ്റ്റുരാജ്യങ്ങളും അമേരിക്കയുടെ ഈ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചു മുമ്പോട്ടു വരുമെന്നു് ആദ്യമൊക്കെ കരുതിയിരുന്നെങ്കിലും ആ കരുതൽ അസ്ഥാനത്താവുകയാണുണ്ടായതു്. ഒരൊറ്റ കമ്യൂണിസ്റ്റുംഗം പോലും ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചില്ല. മാർഷൽപദ്ധതി പാസ്സാക്കുന്നതിനു് കോൺഗ്രസ്സിനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു് 1948-ൽ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ചെക്കോസ്ലോവാക്യയിൽ നടത്തിയ വിപ്ലവമായിരുന്നു. ഒ. ഇ. ഇ. സി. യുടെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ആണു് പദ്ധതി യൂറോപ്പിൽ വിജയകരമായി പ്രവർത്തിച്ചതു്. മൂന്നു വർഷം കൊണ്ടു് ഈ രാജ്യങ്ങളിലെ വ്യാവസായികോൽപാദനം വളരെയധികം വർധിച്ചു.

1948–ൽ ജർമനിക്കു് മറ്റൊരു പ്രതിസന്ധി നേരിടേണ്ടതായി വന്നു. ഫെബ്രുവരിയിൽ ബ്രിട്ടനും യു. എസ്സു്. ഏ യും ഫ്രാൻസും കൂടി ആലോചിച്ചു് അവരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലും കൈവശത്തിലും ഇരുന്ന മൂന്നു ജർമൻ മേഖലകളും തമ്മിൽ സംയോജിപ്പിച്ചു് 'വെസ്റ്റു് ജർമനി' എന്ന പേരിൽ ഒരു ഘടകമായി പ്രവർത്തിപ്പിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. വെസ്റ്റു ജർമനിയെ അപ്പോഴും പരിപൂർണസ്വാതന്ത്ര്യം ഉള്ള ഒരു സ്റ്റേറ്റു് ആക്കിയില്ല. പടിഞ്ഞാറൻ ഭാഗത്തു നിന്നു് ബർലിനിലേക്കുള്ള റോഡുകളും റെയിൽപാതകളും വെട്ടി മുറിച്ചു മാർഗനിരോധനം ചെയ്തു കൊണ്ടു്, ജൂൺ മാസത്തിൽ പാശ്ചാത്യശക്തികളെ ബർലിനിൽ നിന്നു പുറത്തു പോകുന്നതിനു നിർബന്ധിക്കുന്ന ഒരു സാഹചര്യം റഷ്യ സൃഷ്ടിച്ചു. എന്നാൽ, ആ നഗരഭാഗത്തിലധിവസിച്ചിരുന്ന 2000000 പേർക്കു് ഒരു ദിവസം ശരാശരി 5000 ടൺ എന്ന കണക്കിനു് നിത്യാവശ്യസാധനങ്ങളും വിമാനമാർഗം അവിടെ ഇറക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകളും ചെയ്തു് ബ്രിട്ടനും ഫ്രാൻസും യു. എസ്സു്. ഏ യും റഷ്യയ്ക്കു മറുപടി നൽകി. ഇതു് റഷ്യയ്ക്കു കനത്ത ഒരു അടിയായിരുന്നു. 1949–ൽ റഷ്യ ഉപരോധം പിൻവലിക്കുവാൻ നിർബന്ധിതമായി. യൂറോപ്യൻ പ്രശ്നങ്ങളിൽ യു. എസ്സു്. ഏ. ഒരു ഉറച്ച നിലപാടു് സ്വീകരിക്കുന്നു എന്നതിന്റെ തെളിവായിരുന്നു ബർലിനിലെ സംഭവവികാസങ്ങളും. പാശ്ചാത്യ-പൗരസ്ത്യസംഘട്ടനങ്ങളിൽ ബർലിനുള്ള പ്രധാന്യമെന്തെന്നും ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചു. അമേരിക്കയുടെ വൈദേശനയത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു നാഴികക്കല്ലു കൂടി ആയിരുന്നു ഇതു്. നോർത്തു് അറ്റ്ലാന്റിക് ട്രീറ്റി ഓർഗനൈസേഷൻ എന്ന ഒരു പുതിയ സംഘടന 1949–ൽ കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നതിനു് വേണ്ട പ്രേരണ ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചു. മാർഷൽപദ്ധതിപ്രകാരമുള്ള സഹായങ്ങളും വിപുലീകരിക്കുന്നതിനും അവയ്ക്കു് കൂടുതൽ ശാശ്വതത്വം നൽകുന്നതിനും നേറ്റോസഖ്യം സഹായകരമായിത്തീർന്നു. ബ്രിട്ടൻ, യു. എസ്സു്. ഏ, കാനഡ, മറ്റു് ഒൻപതു് അംഗരാജ്യങ്ങളും എന്നിവയായിരുന്നു അറ്റ്ലാന്റിക് സഖ്യസംഘടനയിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നതു്. ഇതിലേതെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്തിന്മേലുള്ള ആക്രമണം, ഇവയുടെ നേരെയുള്ള പൊതുവായ ആക്രമണമായി കരുതപ്പെടുമെന്നും പ്രതിരോധവും പ്രത്യാക്രമണവും സംയുക്തമായി നടത്തുമെന്നും അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. അമേരിക്കൻ സെനറ്റു് ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തോടെ ഈ സഖ്യം അംഗീകരിച്ചു. 1950–ൽ നേറ്റോസൈന്യങ്ങളുടെ സുപ്രീംകമാൻഡറായി ഐസനോവർ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. മൂന്നു മേഖലകളെയും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചു കൊണ്ടു്, ഒരു സ്വതന്ത്ര ഫെഡറൽ റിപ്പബ്ലിക്കെന്ന നിലയിൽ ജർമനിയുടെ അതുയും ഭാഗങ്ങളും 1949 മേയിൽ ഒരു പ്രത്യേക സ്റ്റേറ്റായിത്തീർന്നു. ഈ രണ്ടു നടപടികളും നേറ്റോയുടെ രൂപവൽക്കരണവും റഷ്യയുടെ നേർക്കുള്ള വ്യക്തമായ ഒരു വെല്ലുവിളി ആയി ഭവിച്ചു. റഷ്യൻ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഇതിനു് മറുകൃതി ചെയ്തു. 1949 സെപ്തംബറിൽ റഷ്യ ഒരു അണുബോംബു പരീക്ഷണം വിജയകരമായി നടത്തി എന്നു് ട്രൂമാൻ അമേ

രിക്കൻ ജനതയെ അറിയിച്ചു. ശാസ്ത്രരംഗത്തും സാങ്കേതികരംഗത്തും റഷ്യ അമേരിക്കയെ അപേക്ഷിച്ച് പുറകിലാണെന്ന സാർവത്രികമായ ധാരണ ഇതോടെ അസ്ഥാനീച്ചു. 1950 ജനുവരിയിൽ, അണുബോംബിനേക്കാൾ അധികം മാരകമായ ഹൈഡ്രജൻ ബോംബു നിർമിക്കുവാനുള്ള യത്നത്തിൽ മുന്നോട്ടു പൊയ്ക്കൊള്ളുവാൻ പ്രസിഡന്റ് ട്രൂമാൻ ശാസ്ത്രവിദഗ്ധന്മാർക്ക് ആജ്ഞ നൽകി.

1950-ൽ അമേരിക്കയുടെ പ്രധാന ശ്രദ്ധ വിദൂരപൂർവദേശത്തേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു. പൊസഫിക്ക് യുദ്ധമവസാനിച്ചതിനെ തുടർന്ന് അവിടെ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ പലതുമുണ്ടായി. ജപ്പാനിലെ സേനകളെ പിൻവലിച്ചു. യുദ്ധകുറ്റവാളികളുടെ വിചാരണ നടന്നു. ജനാധിപത്യപരമായ ഒരു ഭരണസംവിധാനം സംസ്ഥാപിതമായി. വിജയകരമായി അതിന്റെ പ്രവർത്തനം അവിടെ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ജർമനിയിലെ സ്ഥിതിഗതികൾക്കു നേരെ വിപരീതമായിരുന്നു അവിടത്തെ പുരോഗമനം. എല്ലാം അമേരിക്കയുടെ പ്രധാനകാർമികത്വത്തിൽ തന്നെ നടന്നു. സഖ്യശക്തികളുടെ സുപ്രീം കമാൻഡറായിരുന്ന ജനറൽ ഡഗ്ലസ് മക് ആർതറായിരുന്നു അതിന്റെ എല്ലാം സൂത്രധാരകൻ. പുതിയ ഭരണഘടനയിലെ ഒരു വകുപ്പ് അമേരിക്കക്കാർക്ക് അഹിതകരങ്ങളായ ചില അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി. ഭരണഘടനയിലെ ഒൻപതാം വകുപ്പിൻ പ്രകാരം ജപ്പാനു ഒരു സായുധസേനയെ രൂപവൽക്കരിക്കാനും സംരക്ഷിക്കുവാനും ഉള്ള അവകാശം ഇല്ലായിരുന്നു. പൊതുവെ ജപ്പാനിലെ ജനങ്ങൾക്ക് ഇതിൽ പ്രതിഷേധമില്ലായിരുന്നു. യഥാർഥത്തിൽ യുദ്ധം അവരുടെ മനസ്സു മടുപ്പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1940-ന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ വിദൂരപൂർവദേശത്തെ അന്തരീക്ഷം ആകെ മാറുവാൻ തുടങ്ങി. കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർക്ക് എതിരായി ആയുധസഹായം ചെയ്യണമെന്ന് പല രാജ്യങ്ങളും അമേരിക്കയോട് ആവശ്യപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. സുസജ്ജമായ ഒരു ജാപ്പനീസ് സൈന്യം അമേരിക്ക സംഘടിപ്പിച്ചു. ഈ നീക്കം ജപ്പാൻകാരെ സംശയാലുക്കളാക്കി. എങ്കിലും ജപ്പാനുമായി ഒരു സമാധാനഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കുവാൻ അമേരിക്കയ്ക്കു സാധിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ അമേരിക്കയ്ക്കു കൊറിയയുമായി ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടേണ്ടി വന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടമായപ്പോഴേയ്ക്കും കൊറിയയുടെ 38-ാം സമാന്തരരേഖയ്ക്കു വടക്കുഭാഗം റഷ്യയുടെ കയ്യിലായി. അമേരിക്കൻ സൈന്യം ആ രേഖയ്ക്കു തെക്കുവശവും കയ്യടക്കി. റഷ്യയുടെ കൈവശത്തിലിരുന്ന പ്രദേശത്ത് അവർ ഒരു കമ്യൂണിസ്റ്റുറിപ്പബ്ലിക്ക് സ്ഥാപിച്ചു. തെക്കൻ കൊറിയയിൽ ഒരു പ്രതിലോമഭരണകൂടത്തെ അമേരിക്ക പിൻതാങ്ങി. അതിർത്തിരേഖയിൽ കാവലിനുള്ള പട്ടാളം ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊറിയയും തെക്കൻകൊറിയയും പരസ്പരം അംഗീകരിക്കപ്പെടാതെ സംഘർഷത്തിൽ കഴിഞ്ഞു കൂടുകയാണ് ചെയ്തത്. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ ഭദ്രതയെയും, ലോകസമാധാനത്തിന്റെ സുരക്ഷിതത്വത്തെയും വെല്ലുവിളിച്ചു കൊണ്ട് ചൈനയിൽ കമ്യൂണിസ്റ്റുവിപ്ലവം ഉണ്ടായതു ഈ സന്ദർഭത്തിലാണ്. സോവിയറ്റുറഷ്യയുടെ പിൻതുണയോടു കൂടി ചൈനീസ് കമ്യൂണി

സ്റ്റുകാരും, അഴിമതി നിറഞ്ഞ ചിയാങ്ങ് കൈഷക്കിന്റെ ഭരണകൂടത്തെ തകർത്തു. 1949 അവസാനമായപ്പോഴും ചൈനീസ് വൻകര കമ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തിൻ കീഴിലായി. ചിയാങ്ങിനു് നീക്കിബാക്കിയായി കിട്ടിയതു് ഫോർമോസാദ്വീപും ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയിലെ ചൈനയുടെ അംഗത്വവും മാത്രമായിരുന്നു. ചിയാങ്ങിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അമേരിക്ക ആയുധവും പണവും ചൈനയിൽ കുമിച്ചു കൂട്ടിയിരുന്നു. രണ്ടു ഭാഗക്കാരെയും കൊണ്ടു് യുദ്ധം നിർത്തിച്ചു് ഒരു സങ്കരഗവണ്മെന്റുണ്ടാക്കാൻ ജനറൽ മാർഷലിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ദൗത്യസംഘം നടത്തിയ ശ്രമം 1947–ൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ചൈനയിലെ കമ്യൂണിസ്റ്റുമുന്നേറ്റത്തെ പെരുത്തു നിൽക്കുവാൻ കഴിയാഞ്ഞതിൽ ട്രൂമാൻഭരണത്തെ നിശിതമായി പിൽക്കാലത്തു് പലരും വിമർശിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ വസ്തുത മറിച്ചായിരുന്നു. ചിയാങ്ങിന്റെ ഭരണം അടിമുടി അഴിമതി നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. കമ്യൂണിസ്റ്റുമുന്നേറ്റത്തെ തടയുവാൻ പൂർണതോതിലുള്ള ഒരു യുദ്ധം ആവശ്യമായിരുന്നു. അതിനു പല അമേരിക്കക്കാരും അനുകൂലികളല്ലായിരുന്നു. ഏതായാലും, യുദ്ധാനന്തരകാലത്തെ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമുള്ള രാഷ്ട്രീയസംഭവം ചൈനയിലുണ്ടായ പരിവർത്തനമായിരുന്നു. ആഗോളസ്ഥിതിയായ ഈ മാറ്റത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലം ലോകത്തിലെ ഒരു വലിയ രാഷ്ട്രമായ ചൈന കമ്യൂണിസ്റ്റായി എന്നുള്ളതാണു്.

വളരെപ്പെട്ടെന്നു് ഈ മാറ്റത്തിന്റെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളും അനുഭവത്തിൽ വന്നു. 1950 ജൂണിൽ ഉത്തരകൊറിയൻ റിപ്പബ്ലിക്കു് ദക്ഷിണകൊറിയയുടെ നേരെ ആക്രമണം അഴിച്ചു വിട്ടു. മൂന്നാം ദിവസം അതിന്റെ തലസ്ഥാനനഗരമായ 'സിയോളും' അവർ കൈവശപ്പെടുത്തി. ബർലിൻഉപരോധത്തിൽ സ്വീകരിച്ച നിലട്രൂമാൻ ഇവിടെയും സ്വീകരിച്ചു. ദക്ഷിണകൊറിയയുടെ സഹായത്തിനായി അമേരിക്കൻ സൈന്യങ്ങളെ ട്രൂമാൻ ഉടൻ തന്നെ നിയോഗിച്ചു. ഉത്തരകൊറിയയുടെ മുഗീയാക്രമണത്തെ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭ—ആയിടയ്ക്കു് റഷ്യ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയെ ബഹിഷ്കരിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്നു—ഭർത്സിച്ചു. ഒക്ടോബർ ആയപ്പോഴേയ്ക്കും ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയുടെ സൈന്യം ജനറൽ മക്ആർതറിന്റെ സൈന്യം—അവരിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷം അമേരിക്കക്കാരായിരുന്നു. കൂടെ പേരിനു ബ്രിട്ടീഷുകാരും തുർക്കികളും ഉണ്ടായിരുന്നു.) നോർത്തുകൊറിയൻ സൈന്യത്തെ 38–ാം സമാന്തരരേഖയിലേക്കു് തള്ളി മാറ്റി. അതിനു ശേഷം അവർ കമ്യൂണിസ്റ്റുചൈനയുടെ മുന്നറിയിപ്പുണ്ടായിരുന്നിട്ടും വടക്കൻകൊറിയയുടെ ഉത്തരദേശതലസ്ഥാനമായ പിയോങ്ങ്യാങ്ങ് പിടിക്കാൻ വേണ്ടി ഉത്തരകൊറിയയിലേയ്ക്കു കുതിച്ചു കയറി. അടുത്ത ക്രിസ്മസ്സോടു കൂടി എല്ലാം പരിസമാപ്തിയിലെത്തുമെന്ന കാര്യത്തിൽ മക്ആർതർക്കു് ഉറച്ച വിശ്വാസമായിരുന്നു. ഈ വിശ്വാസം അദ്ദേഹം ട്രൂമാനെ ധരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ചൈനീസ് പട്ടാളം യുദ്ധത്തിനു മുതിരുകയില്ലെന്നും അഥവാ മുതിരുകയാണെങ്കിൽ ലോകം കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത വിധത്തിലുള്ള ഒരു കൂട്ടക്കൊലയായിരിക്കും ഫലമെന്നും ആ സർവസൈന്യാധിപൻ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു. പക്ഷേ നവംബറിൽ ചൈനീസ് പട്ടാളം കൊറിയയിലേക്കു് പ്രവഹിച്ചു. 750000

കമ്യൂണിസ്റ്റുഭടന്മാർ ഉത്തരകൊറിയയിലൂടെ മുപ്പത്തിയെട്ടാം സമാന്തരരേഖയിലേക്ക് ഒരു കൊടുങ്കാറ്റു പോലെ നീങ്ങി. മക് ആർതറിന്റെ സൈന്യം പിൻവാങ്ങി. സിയോളും വീണ്ടും നഷ്ടപ്പെട്ടു. 1950-ൽ യുദ്ധരംഗം സമാന്തരരേഖക്കിപ്പുറത്തേയ്ക്കു മാറി. മക് ആർതറിന്റെ തന്ത്രങ്ങളും സ്ഥിതിഗതികളും വഷളാക്കി. ചൈനയുമായി പൂർണതോതിലുള്ള ഒരു യുദ്ധമാണ് വേണ്ടതെന്ന് അദ്ദേഹം പരസ്യമായി വാദിച്ചു. ബോംബു വർഷിച്ചും ഉപരോധം ഊർജിതപ്പെടുത്തിയും ചൈനീസ് വൻകരയെ ആക്രമിക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം നിർദേശിച്ചു. ഈ നിർദേശം അംഗീകരിക്കുന്ന പക്ഷം, റഷ്യ തീർച്ചയായും യുദ്ധത്തിലിടപെടുമെന്നും അതു മൂന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു വഴിതെളിക്കുമെന്നും ട്രൂമാന്റെ ഗവണ്മെന്റിനു ഉത്തമവിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ട് ആ നിർദേശങ്ങളൊന്നും സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടില്ല. ഒരു സൈനികനായിരുന്ന മക് ആർതർ യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ നയങ്ങളെ പരസ്യമായി വിമർശിക്കുന്നതു് ശിക്ഷണരാഹിത്യവും രാജ്യദ്രോഹവും ആണെന്ന നിഗമനത്തിൽ ട്രൂമൻഗവണ്മെന്റ് എത്തിച്ചേർന്നു. ട്രൂമൻ ജനറൽ മക് ആർതറിനെ ഡിസ്മിസ് ചെയ്തു. ഇതിനെ തുടർന്ന് അമേരിക്കൻ നയത്തെ സംബന്ധിച്ചു വലിയ വാഗ്വിവാദങ്ങൾ നടന്നു. അപ്പോഴും കൊറിയൻ യുദ്ധം രൂക്ഷമായി നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. നിന്നിടത്തു നിന്നു തന്നെ ഇരുകൂട്ടരും യുദ്ധം ചെയ്തു. അനേകായിരം പേർ ചത്തൊടുങ്ങി. അതിലുമധികം പേർ തടവുകാരായി പിടിക്കപ്പെട്ടു. യുദ്ധം എന്നിട്ടും അവസാനിച്ചില്ല. 1951 വേനൽക്കാലത്തു് സോവിയറ്റ് റഷ്യ ഒരു യുദ്ധവിരാമനിർദേശം ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയിൽ സമർപ്പിച്ചു ഇരുകൂട്ടരും സമാന്തരരേഖയുടെ ഇരുവശത്തേയ്ക്കും പിൻമാറണമെന്നായിരുന്നു റഷ്യൻനിർദേശം പക്ഷേ താൽക്കാലികമായിപ്പോലും ഒരു ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കാൻ പിന്നെയും രണ്ടു വർഷം വേണ്ടി വന്നു. 1953 ജൂലായിൽ ഒരു സന്ധിഉടമ്പടിയിൽ രണ്ടുകൂട്ടരും ഒപ്പുവച്ചു. 38-ാം സമാന്തരരേഖയ്ക്ക് അൽപം വടക്കു മാറിയായിരുന്നു അപ്പോഴും യുദ്ധം നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നതു്. അതിർത്തിരേഖ അതായി നിശ്ചയിച്ചു കൊണ്ടായിരുന്നു സമാധാനഉടമ്പടി നടപ്പിൽ വരുത്തിയതു്. കൊറിയൻയുദ്ധത്തിൽ അതിനകം 50,000 അമേരിക്കൻ ഭടന്മാർ മൃതിയടഞ്ഞു. അതിലിരട്ടിപേർ മുറിവേറ്റ് ആശുപത്രിയെ അഭയം പ്രാപിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കൊറിയൻസൈന്യത്തിലും ചൈനീസ്സൈന്യത്തിലും ദശലക്ഷക്കണക്കിനാളുകളും മരിച്ചു. കൊറിയയിലുണ്ടായിരുന്ന സകലതും മണ്ണടിഞ്ഞു. ഒരു ഭാഗത്തു കൂടി നോക്കുമ്പോൾ, യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേയിറ്റ്സും യുണൈറ്റഡ് നേഷൻസും ആക്രമണത്തെ ധീരമായി എതിർത്തു എന്നു പറയാം. മറുവശത്തു കൂടി നോക്കുമ്പോൾ കൊറിയൻയുദ്ധം യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിനുള്ളിൽ അഹിതകരങ്ങളായ ഫലങ്ങളാണുണ്ടാക്കി വച്ചതു് എന്നും കാണാവുന്നതാണു്.

സമാധാന ഉടമ്പടി ഒപ്പു വയ്ക്കാറായപ്പോഴേക്കും ട്രൂമന്റെ കാലാവധി തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചൈനീസ്നയത്തെപ്പറ്റി എന്തെല്ലാം ആക്ഷേപങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും കമ്യൂണിസം പടരാതിരിയ്ക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണു് അദ്ദേഹം ഈ നയം കരുപിടിപ്പിച്ചതെന്നു് പറയാതിരിക്കുക വയ്യ. അമേ

രിക്കയ്ക്കു പിൻതുടരാനുള്ള ഒരു നയതന്ത്രസംഹിതയുടെ അടിസ്ഥാനമിട്ടുന്ന അനേകം തീരുമാനങ്ങളും അദ്ദേഹം എടുത്തു എന്നുള്ളതിലും രണ്ടു പക്ഷമില്ല. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു തീരുമാനത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷഫലം 1952-ൽ കാണുകയും ചെയ്തു. മാർഷൽ ദ്വീപുകളിൽപ്പെട്ട 'എനിവെറ്റോക്ക്' എന്ന സ്ഥലത്തു് അമേരിക്ക നിർമിച്ച ആദ്യത്തെ ഹൈഡ്രജൻ ബോബു് പൊട്ടിച്ചതു് ആ വർഷത്തിലാണു്. അതിനെത്തുടർന്നു് 1953-ൽ സോവിയറ്റുറഷ്യയും ഒരു ഹൈഡ്രജൻ ബോംബു് പൊട്ടിച്ചു. സ്വന്തം വിനാശത്തിനു വേണ്ടി മനുഷ്യൻ കണ്ടുപിടിച്ച മരകായുധമായിരുന്നു ഇതു്. ഇതിന്റെ പരീക്ഷണഫലമായുണ്ടായ റേഡിയോപ്രസരം ഭൂമിയുടെ അന്തരീക്ഷത്തെ ആപന്നമയമാക്കുമെന്നും മനുഷ്യനറിയാമായിരുന്നു. ഈ വിധം ഗുരുതരമായ അനേകം പ്രശ്നങ്ങളുടെ പരിഹാരം കാണാനുള്ള ചുമതല പുതിയ പ്രഡിഡന്റു് ഐസനോവറിലാണു് വന്നു ചേർന്നതു്. പുതിയതും എന്നാൽ കർശനവും ആയ ഒരു വിദേശനയം പിൻതുടരുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. പുതിയ വിദേശനയത്തിന്റെ ശിൽപി, നയതന്ത്രവിശാരദനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്റ്റേറ്റു് സെക്രട്ടറി ജോൺ ഫോസ്റ്റർ ഡള്ളസു് ആയിരുന്നു. ഐസനോവറിന്റെ മന്ത്രിസഭയിലെ ഏറ്റവും ശക്തനായ അംഗം ഡള്ളസു് ആയിരുന്നതു കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തെ പ്രസിഡന്റു് പരിപൂർണമായി എല്ലാക്കാര്യങ്ങളിലും വിശ്വസിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസത്തെ 'ഒതുക്കി നിർത്തുക' എന്നു വെച്ചാൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുലോകവുമായി സഹവർത്തിത്വത്തിൽ കഴിയുക എന്നാണല്ലോ അർഥം. ഡള്ളസു് അതുകൊണ്ടും തൃപ്തനായില്ല. അമേരിക്കൻ വിദേശനയത്തിനു് കൂടുതൽ ഉച്ചാലകശക്തി വേണമെന്നും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റാധിപത്യത്തിൽ ഞെരിയുന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ വിമോചനം ആയിരിക്കണം വിദേശനയത്തിന്റെ ലക്ഷ്യമെന്നും ആയിരുന്നു ഡള്ളസിന്റെ സിദ്ധാന്തം. ഈ നയത്തിന്റെ പ്രകടമായ പ്രത്യാഘാതം അണുശക്തി പ്രയോഗിക്കുമെന്നുള്ള റഷ്യയുടെ ഭീഷണിയായിരിക്കുമെന്നു് ഡള്ളസിനു് അറിയാമായിരുന്നു. ഭീമമായ തോതിലുള്ള പ്രതികാരനടപടിയാണു് ഇതിനുള്ള പ്രതിവിധിയെന്നു് ഡള്ളസു് തീരുമാനിച്ചു. ഏതു നിമിഷത്തിലും യുദ്ധം ചെയ്യാനുള്ള സന്നദ്ധതയോടെ യുദ്ധത്തിന്റെ വക്കിൽ യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റയിറ്റ്സു് എപ്പോഴും നിൽക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിമതം. പ്രശസ്തരായ അമേരിക്കൻ സെക്രട്ടറിമാരിൽ പ്രഗൽഭനായിരുന്ന ഡള്ളസു് ആദർശശാലിയും അതിധീരനുമായിരുന്നു. ഔദ്യോഗികജീവിതത്തിന്റെ അവസാനത്തെ മൂന്നു വർഷം മാരകമായ അർബ്ബുദരോഗത്തിന്റെ അതിവേദന സഹിച്ചുകൊണ്ടു് വിശ്രമരഹിതമായി അദ്ദേഹം ജോലികളും ചെയ്തു. അതിനിടയിൽ അഞ്ചു ലക്ഷം മൈൽ അദ്ദേഹം സഞ്ചരിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയം സംകുചിതവും എന്നാൽ അതികർക്കശവുമായിരുന്നു. വർഷങ്ങളായി അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ദാരിദ്ര്യത്തിനും വിശപ്പിനും പരിഹാരമായി അവികസിത ജനത കണ്ടതു് കമ്മ്യൂണിസമാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഇന്തോചൈനയെപ്പോലുള്ള രാജ്യങ്ങളും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുഭരണത്തിനു വേണ്ടി ദാഹം

കൊണ്ടത്തു് ഈ പ്രത്യാശ കൊണ്ടാണെന്നു, ഡള്ളസ്സിനു മുൻകൂട്ടി കാണാൻ സധിച്ചി ല്ല. അമേരിക്കയുടെ സുഹൃത്തുക്കളെ വെറുപ്പിക്കത്തക്ക വിധമായിരുന്നു അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും പ്രസംഗിച്ചു വന്നതു്. യുദ്ധത്തിന്റെ വക്കിൽ നിൽക്കുന്നതിനു വേ ണ്ടിയുള്ള അമേരിക്കയുടെ സജ്ജീകരണങ്ങളും അവരെ ഭയപ്പെടുത്തി. പലയിടാ ത്തും ഡള്ളസ്സിന്റെ നയം പരാജയപ്പെട്ടു. എങ്കിലും പാശ്ചാത്യരുടെ നയതന്ത്ര വേദിയിൽ പ്രധാനഭാഗം വഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഡള്ളസ്സിന്റെ മരണകാലം (1953–59) ലോകസമാധാനം നിലനിർത്തുവാൻ സാധിച്ച ഒരു ഘടകമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുത വിസ്മരിക്കാനാവില്ല. ഡള്ളസിനു് അനുകൂലമായി എടുത്തു പറയ വുന്ന ഒരു വസ്തുത ഇതു മാത്രമാണു്.

സോവിയറ്റുറഷ്യയെ ഒട്ടൊന്നമ്പരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടു് ജർമൻ ഫെഡറൽ റിപ്പ ബ്ലിക്കു് (വെസ്റ്റു ജർമനി) സിയാറേറോവിൽ അംഗമായിത്തീർന്നെങ്കിലും 1955–ൽ യൂറോപ്പിലെ അന്തരീക്ഷം പൊതുവെ തെളിയുകയാണു് ചെയ്തതു്. റഷ്യയിലെ പുതിയ നേതൃത്വം അണുവായുധയുദ്ധത്തിന്റെ വിപത്തുകളെപ്പറ്റി ക്രമേണ ബോ ധവാന്മാരായിത്തീരുകയായിരുന്നു. ക്യാപ്പിറ്റലിസ്റ്റു രാജ്യങ്ങളും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു രാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ 'സമാധാനപരമായ സഹവർത്തിത്വം' വരണീയമാണെന്നും അവർക്കു് തോന്നിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഏഷ്യയിലെയും ആഫ്രിക്കയിലെയും ലാറ്റി ൻ അമേരിക്കയിലെയും അവികസിതജനതയുടെ ഇടയിൽ താരതമ്യേന സമാധാന പരമായ മാർഗങ്ങളുപയോഗിച്ചു് കമ്യൂണിസ്റ്റുപ്രത്യയശാസ്ത്രം പ്രചരിപ്പിക്കുവാ നായിരുന്നു പുതിയ നേതൃത്വത്തിന്റെ ശ്രമം. സായുധശക്തിയുടെ പ്രയോഗത്തേ ക്കാൾ കമ്യൂണിസത്തിന്റെ മേന്മ, ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആവശ്യം, സാങ്കേ തികവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വിനിമയം, സാമ്പത്തികസഹായത്തിന്റെ ആവ ശ്യകത എന്നീ വിഷയങ്ങളെ ആധാരമാക്കിയുള്ള പ്രചരണത്തിനാണു് അവർ പ്രാധാന്യം കൽപിച്ചതു്. 1955–ൽ ആസ്ട്രിയയുടെ മേൽ നാലു വൻശക്തികളും കൂടെയായിരുന്ന കൈവശാവകാശം അവസാനിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുള്ള ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ റഷ്യ ഒപ്പു വച്ചു. ഐസനോവറും റഷ്യയിലെയും ഫ്രാൻസിലെയും പ്രമുഖരാ ഷ്ട്ര തന്ത്രജ്ഞന്മാരും ചേർന്നു് ജൂലായിൽ ജനീവയിൽ വച്ചു് ഒരു ഉന്നതതലസ മ്മേളനം നടത്തുവാനുള്ള സാധ്യത ഈ ഒപ്പുവയ്ക്കലിനു ശേഷം തെളിഞ്ഞു വന്നു. സൗഹാർദപരമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ജനീവയിൽ അവർ സമ്മേളിച്ചു. ''സോ വിയറ്റുജനതയുമായി സൗഹാർദത്തിൽ കഴിയുവാൻ അമേരിക്കൻജനത ആഗ്ര ഹിക്കുന്നു'' എന്നു തുടങ്ങി അത്യന്തം സ്നേഹപൂർണമായ വാചകങ്ങളാണു് അവി ടെ വച്ചു് അവർ പരസ്പരം കൈമാറിയതു്. ഒരുമിച്ചു് ഒരേ വേദിയിൽ അവർ സമ്മേളിച്ചു എന്നതു തന്നെ സംഘർഷാവസ്ഥക്കു് അയവു വരുത്തി. എന്നാൽ കാര്യമായി യാതൊരു തീരുമാനവും അവർ എടുത്തില്ല. സൈനികസ്ഥാപനങ്ങള ടെയും മറ്റും ആകാശഫോട്ടോകൾ എടുക്കാൻ ഇരുകൂട്ടർക്കും സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരി ക്കണമെന്നുള്ള ഐസനോവറിന്റെ നിർദേശം റഷ്യ നിരുപാധികം തള്ളി ക്കളഞ്ഞു. അങ്ങനെ ശീതസമരം തുടർന്നു.

ഈ സമയം മുതൽ ഐസനോവറിന്റെ പ്രസിഡൻസി അവസാനിക്കുന്നതു വരെയുള്ള കാലഘട്ടം വരെ അമേരിക്കയുടെ വിദേശനയം അടിക്കടി വഷളായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു തൊട്ടു മുമ്പു് 1956 ഒക്ടോബറിൽ ഉണ്ടായ രണ്ടു പ്രതിസന്ധികളും, അമേരിക്കയുടെ അഭിമാനത്തെയും സ്വാധീനശക്തിയെയും സാരമായി സ്പർശിച്ചു. ഒക്ടോബർ 24—ാം തീയതി ഹംഗറിയിലെ ജനങ്ങളും അവിടത്തെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഗവണ്മെന്റിനെതിരായി ഒരു വിപ്ലവത്തിനു് ഒരുങ്ങി. വിപ്ലവം അടിച്ചമർത്താൻ വേണ്ടി നികിതാ ക്രൂഷ്ചേവിന്റെ കീഴിലുള്ള റഷ്യൻ ഗവണ്മെന്റു് നിരവധി ടാങ്കുകളോടൊപ്പം ആയിരക്കണക്കിനു് സായുധഭടന്മാരെ ഹംഗറിയുടെ തലസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് അയച്ചു. ഒക്ടോബർ 11—ാം തീയതി ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളവും ഫ്രഞ്ചുപട്ടാളവും ചേർന്നു് ഈജിപ്തിനെ ആക്രമിച്ചു. ഈജിപ്തിലെ ഭരണാധികാരിയായ കേണൽ നാസർ ആ വേനൽക്കാലത്തു് സൂയസ്തോടു് ദേശസാൽക്കരിച്ചതിനെ തുടർന്നു് ഉണ്ടായ പ്രത്യാഘാതമായിരുന്നു ഈ ആക്രമണം. ഹംഗറിയിലെ ജനങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാൻ അമേരിക്ക യാതൊന്നും ചെയ്തില്ല. അണുവായുധയുദ്ധമല്ലാതെ മറ്റൊന്നു കൊണ്ടും റഷ്യനാക്രമണം തടഞ്ഞു നിർത്തുക സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. അതു കൊണ്ടു് അമേരിക്കയുടെ നിഷ്ക്രിയത്വം അനിവാര്യമായിരുന്നു. എങ്കിലും കമ്മ്യൂണിസത്തിൽ നിന്നുമുള്ള മോചനം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തിരുന്ന അമേരിക്കയുടെ നയത്തിനു യോജ്യമല്ലായിരുന്ന ആ നിഷ്ക്രിയത്വം. പോരെങ്കിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പ്രവക്താക്കളും പ്രചാരകന്മാരുമായിട്ടാണല്ലോ ലോകദൃഷ്ടിയിൽ അവർ നിലകൊണ്ടിരുന്നതു്. സൂയസ് പ്രശ്നത്തിൽ അമേരിക്ക സ്വീകരിച്ച നില ഇതിലും ദുർഘടമായിരുന്നു. അവരുടെ മിത്രങ്ങളായിരുന്ന ബ്രിട്ടന്റെയും ഫ്രാൻസിന്റെയും അക്രമപ്രവർത്തനങ്ങളെയു. എന്നിൽ റഷ്യയോടു ചേർന്നു നിന്നു കൊണ്ടു് അമേരിക്ക കുറ്റപ്പെടുത്തി. ഈ അഭിപ്രായം പുറത്തു വന്നു് ഒരാഴ്ചക്കകം ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളവും ഫ്രഞ്ചുപട്ടാളവും സൂയസിൽ നിന്നു പിൻവാങ്ങി. ഡള്ളസ്സിന്റെ നിലപാടു് ഒരു വിധത്തിൽ ശരിയായിരുന്നു. എന്നാൽ മിത്രരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധത്തിനു താൽക്കാലികമായ ഉലച്ചിൽ തട്ടി. ഈ പ്രതിസന്ധിയെ ഗുരുതരമാക്കിയതു് യഥാർഥത്തിൽ ഡള്ളസ്സായിരുന്നു. ഈജിപ്തിലെ അസ്വാൻ അണക്കെട്ടിന്റെ പണിക്കു വേണ്ട പണം മുഴുവൻ നൽകാമെന്നു് അമേരിക്ക നേരത്തെ വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്നതാണു്. എന്നാൽ ഡള്ളസു് ആ വാഗ്ദാനം അഹേതുകമായി പിൻവലിച്ചു. ആക്രമകാരികൾക്കെതിരായി മാരകമായ മിസൈലുകൾ ഉപയോഗിക്കുമെന്നു് റഷ്യ മുമ്പു് ചെയ്തിരുന്ന ഭീഷണികളും ഭയന്നിട്ടാണു് സ്വതന്ത്രമിത്രങ്ങളോടു് പ്രതിഷേധിക്കുവാൻ റഷ്യയോടൊപ്പം അമേരിക്ക തയ്യാറായതെന്നും അമേരിക്കയെപ്പറ്റി ആക്ഷേപങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നിരുന്നു.

അത്തരം മിസൈലുകളുടെ നിർമാണം യഥാർഥത്തിൽ അമേരിക്കയെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഒരു സ്പേസ് സെക്രട്ടറിക്കും റഷ്യ നേടിയതു പോലുള്ള ശാസ്ത്രീയവും സാങ്കേതികവുമായ പുരോഗതിയെ നിരോധിക്കാനാവുകയില്ല. ശാസ്ത്രീയരംഗത്തും സാങ്കേതികരംഗത്തും റഷ്യ അത്രയ്ക്കു് പുരോഗതി അതിനകം

തന്നെ നേടിയിരുന്നു. രണ്ടു രാഷ്ട്രങ്ങളും തമ്മിൽ ശൂന്യാകാശത്തിൽ ഒരു മത്സരത്തിനു തയ്യാറായി വരികയായിരുന്നു. 1957 ഒക്ടോബറിൽ സ്പുട്നിക്ക് റഷ്യ തൊടുത്തു വിട്ടു. അതു വിജയകരമായ ഒരു പരീക്ഷണമായിരുന്നു താനും. പ്രാരംഭത്തിൽ റഷ്യയ്ക്ക് ഇതു വലിയ ഒരു വിജയമായിരുന്നു. ശൂന്യാകാശത്തെ പരീക്ഷണങ്ങളിൽ അമേരിക്ക അത്രയൊന്നും പിറകിലല്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും റഷ്യയുടെ ഈ മുന്നേറ്റം അമേരിക്കയുടെ അഭിമാനത്തിനു കനത്ത ഒരു പ്രഹരമായാണു് വേചിച്ചതു്. ഹൈഡ്രജൻബോംബിന്റെ നിർമാണത്തിലും റഷ്യ മുന്നേറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ പരീക്ഷണവും മുറയ്ക്കു നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. അമേരിക്കയും ഈ പരീക്ഷണം തുടരെത്തുടരെ നടത്തി വന്നു. ഹൈഡ്രജൻബോംബുപരീക്ഷണങ്ങളും മൂലമുണ്ടാകുന്ന റേഡിയോപ്രസരം എല്ലാവരെയും സംഭീതരാക്കി. ഇതെപ്പറ്റിയുള്ള ഉൽക്കണ്ഠ സാർവത്രികവും, സാർവജനീനവും ആയിത്തീർന്നു. ഈ പരീക്ഷണങ്ങളും നിരോധിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി യു. എസ്. എ യും, സോവിയറ്റു റഷ്യയും ബ്രിട്ടനും ചേർന്നു് ആലോചനകളും മുടങ്ങാതെ നടത്തി. പക്ഷേ യാതൊരു ഫലവുമുണ്ടായില്ല. ശീതസമരത്തെ ഉൽക്കടമാക്കിയതു് അന്തമില്ലാത്ത ഈ കൂടിയാലോചനകളായിരുന്നു. ഐസനോവർ സമാധാനപരമായ സഹവർത്തിത്വസിദ്ധാന്തത്തിൽ യാതൊരു വിശ്വാസവുമില്ലായിരുന്നു. അക്കാരണം കൊണ്ടു തന്നെ ആ സിദ്ധാന്തം വിജയിപ്പിക്കണമെന്നു് ക്രൂഷ്ചേവു് അഭിലഷിച്ചു.

1959–ൽ ക്രൂഷ്ചേവ് യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് സന്ദർശിച്ചു. ഈ അവസരത്തിൽ രാജ്യത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം സഞ്ചരിക്കുകയുമുണ്ടായി. മെരിലാൻഡിലുള്ള ക്യാമ്പ് ഡേവിഡിൽ വച്ചു് ഐസനോവറുമായി കൂടിക്കണ്ടു് സൗഹാർദപരമായ ചർച്ചകളും അദ്ദേഹം നടത്തി. 1960 മേയ് 26–ാം തീയതി പാരീസിൽ വച്ചു് ഒരു ഉന്നതതലസമ്മേളനം നടത്തണമെന്നുള്ള തീരുമാനം എടുത്തു. ഒരു അമേരിക്കൻ വിമാനം റഷ്യനതിർത്തിക്കുള്ളിൽ കടന്നു വന്നതായും അതിനെ വെടിവച്ചു വീഴ്ത്തിയതായും മേയ് 5–ാം തീയതി ക്രൂഷ്ചേവു് ഒരു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തു. വഴിതെറ്റി പറന്നു ചെന്ന ഒരു വിമാനമായിരുന്നു അതെന്നു് യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെ വക്താക്കളും പറഞ്ഞു അമേരിക്കൻ ഇന്റലിജൻസു് വിഭാഗത്തിന്റെ വക 'യു2' വിമാനമായിരുന്നു അതെന്നും നിരീക്ഷണത്തിനായി തുർക്കിയിൽ നിന്നും നോർവേയിലേക്കു പോകും വഴിയാണു് അതിനെ വെടിവച്ചു് താഴെയിടേണ്ടി വന്നതെന്നും അതിലെ വൈമാനികൻ അമേരിക്കൻ ചാരനാണെന്നു് സ്വയം സമ്മതിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും മേയ് 7–ാം തീയതി തന്നെ ക്രൂഷ്ചേവു് അതിനു് മറുപടി കൊടുത്തു. ഈ സംഭവം ശരിയായി പൂഷണം ചെയ്യണമെന്നു് ക്രൂഷ്ചേവു് നിശ്ചയിച്ചു. തന്നിമിത്തം ഉന്നതതലസമ്മേളനം തകർന്നു. മനുഷ്യരാശിയുടെ പ്രത്യാശകളും അതോടൊപ്പം ശിഥിലമായി. അന്തർദേശീയനയത്തിന്റെ ഒരു ലംഘനമായിരുന്നു അതെന്നു് അമേരിക്കൻ ഗവണ്മെന്റിനു സമ്മതിക്കേണ്ടി വന്നെങ്കിലും സാഹചര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ അവർ അതിനെ ന്യായീകരിച്ചു. ഐസനോവർ അതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു. എന്നാൽ ഉന്നതതലസമ്മേളനത്തിൽ വെച്ചു്

അതിനു വേണ്ടി ക്ഷമായാചനം ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായില്ല. അമേരിക്കൻ പ്രസിഡൻറിനു താമസിയാതെ മാറ്റമുണ്ടാകുമെന്നറിഞ്ഞു കൊണ്ട് ഐസനോവറിൽ തനിയ്ക്കു വിശ്വാസമില്ലെന്നു ക്രൂഷ്ചേവ് സൂചിപ്പിച്ചു. 1960–ൽ ശീതസമരത്തിനു് ഒരു വിരാമമുണ്ടാവുമെന്നുള്ള അമേരിക്കയുടെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കേറ്റ പ്രഹരം ഇതു മാത്രമായിരുന്നില്ല. ജപ്പാൻ സന്ദർശിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു പരിപാടി മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആ സന്ദർശനകാലത്തിനു തൊട്ടു മുമ്പ് ടോക്കിയോവിൽ ഒരു അമേരിക്കൻ വിരുദ്ധലഹള ഉണ്ടായി. ജപ്പാൻ സന്ദർശനപരിപാടി അതോടെ റദ്ദ് ചെയ്തു. ഇതും അമേരിക്കയ്ക്ക് അപമാനകരമായ ഒരു നടപടി ആയിരുന്നു. ലാറിൻ അമേരിക്കയിൽ ഒരു കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ഭരണം സ്ഥാപിക്കുന്ന ലക്ഷണം കൂടി കണ്ടപ്പോഴും വളരെയേറെ ഗൗരവമുള്ള സംഭവമാണ് ഇതെന്നു് അമേരിക്കൻ പൗരന്മാർക്കു തോന്നി.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം അവസാനിച്ചതോടെ ലാറിൻ അമേരിക്കയുടെ പല ഭാഗങ്ങളിലും അമേരിക്കയോടുള്ള ശത്രുത വർധമാനമായി വന്നു. സമുദ്രാന്തര രാജ്യങ്ങൾക്ക് സാമ്പത്തികസഹായം നൽകിയപ്പോഴും അമേരിക്ക ഈ മേഖലയെ നിർദ്ദേശം വിസ്മരിച്ചു എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ അമർഷത്തിനു കാരണം. അമേരിക്കൻ മേഖലയിലുള്ള രാജ്യങ്ങളെ മാർഷൽ പദ്ധതിയിൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ നേരത്തെ തന്നെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. പോരെങ്കിൽ ലാറിൻ അമേരിക്കൻ റിപ്പബ്ലിക്കുകളിലുള്ള പല ഏകാധിപതികളോടും പ്രത്യേകസൗഹാർദം അമേരിക്ക പ്രദർശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കമ്മ്യൂണിസത്തോട് സഹാനുഭൂതിയുണ്ടായിരുന്ന ഗ്വാട്ടിമാല ഗവണ്മെൻറിനെ തകിടം മറിക്കുവാൻ 1954–ൽ ഡള്ളസ് ആയുധങ്ങൾ അയച്ചു കൊടുത്തു. അങ്ങനെ ലാറിൻ അമേരിക്കൻ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ അമേരിക്ക ഇടപെട്ടു. ഇതു് ലാറിൻ അമേരിക്കയ്ക്ക് ഇഷ്ടമായില്ല. വൈസ്പ്രസിഡൻറ് നിക്സൺ 1958–ൽ പെറുവും വെനീസ്വലയും സന്ദർശിച്ചു. രണ്ടു സ്ഥലത്തും ജനപക്ഷത്തുണ്ടായ ലഹളകളാണ് നിക്സനെ സ്വാഗതം ചെയ്തത്. വിരോധത്തിൻറെ തീക്ഷ്ണത ഉഗ്രമായിത്തീർന്നതു് കൃബയിലായിരുന്നു. അവിടെ ഒരു വിദ്യാർഥിനേതാവായിരുന്ന ഫീഡൽ കാസ്ട്രോയുടെ പ്രധാനനേതൃത്വത്തിൽ 1958–59-ൽ ഒരു വിപ്ലവം നടന്നു. ഏകാധിപതിയും ജനശത്രുവും ആയിരുന്ന ബാറിസ്റ്റയെ കാസ്ട്രോ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കി ഭരണം പിടിച്ചെടുത്തു ആദ്യകാലത്തു് കാസ്ട്രോയെയും എസ്സ്. എ. സസന്തോഷം സ്വാഗതം ചെയ്തു. കാസ്ട്രോ 1959–ൽ തന്നെ വാഷിങ്ടൺ സന്ദർശിച്ചു. പൊതുജനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ ഹർഷാരവത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. സാമ്പത്തികസഹായം വാഷിങ്ടൺ വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. എന്നാൽ കാസ്ട്രോ തിരിയെ കൃബയിലേക്കു് ചെന്നപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിൻറെ യഥാർഥമായ സ്വഭാവം പ്രത്യക്ഷമാവാൻ തുടങ്ങി. ഒരു ഏകാധിപതിയുടെ മട്ടിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് അനുഭാവിയെന്ന നിലയിൽ കാസ്ട്രോ ഭരണം തുടങ്ങി. വിപ്ലവകരമായ പരിഷ്കാരങ്ങളും നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ പിന്നെ അധികം സമയം എടുത്തില്ല. ബാങ്കുകളും തോട്ടങ്ങളും ഗവണ്മെൻറുടമയിൽ കൊണ്ടു വന്നു. എ

തിരാളികളെയും ആദ്യകാലസഹകാരികളെയും കാസ്ട്രോ തടവിലാക്കി. അ ദ്ദേഹം സാധാരണക്കാരുടെ ആശ്വാസവും സമാധാനവും ആയി രൂപാന്തരപ്പെട്ട ലാറിന് അമേരിക്കയിലെ ബുദ്ധിജീവികളും അദ്ദേഹത്തെ ആദരിച്ചു. അമേ രിക്ക ഈ നടപടികളിൽ പലതിനെയും കഠിനമായി എതിർത്തു. കാസ്ട്രോയുടെ ദുഷ്ടി സാമ്പത്തികവും സൈനികവും ആയ സഹായത്തിനായി റഷ്യയുടെ നേർക്ക് തിരിഞ്ഞു. ഒരു സോവിയറ്റുപഗ്രഹം എന്ന നിലയിൽ ക്യൂബയെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്താനായിരുന്നു കാസ്ട്രോയുടെ മോഹം. യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ് സിനോടു തൊട്ടടുത്തു നിന്നുകൊണ്ടാണ് കാസ്ട്രോ ഇതെല്ലാം ചെയ്തതു്. അ ധികാരം ഒഴിയുന്നതിനു് മുമ്പു് ഐസനോവർ ക്യൂബയുമായുള്ള നയതന്ത്രബ ന്ധം വിച്ഛേദിച്ചു. ക്യൂബൻപ്രശ്നം ഐസനോവറിന്റെ പിൻഗാമിക്കു് ഒരു ദുർവഹമായ ചുമടായിത്തീർന്നു.

1961 ജനുവരിയിൽ ജോൺ കെന്നഡി പ്രസിഡൻറു് പദം ഏറ്റെടുത്തു. വി ദേശബന്ധങ്ങളിൽ ഒരു പുതിയ തുടക്കം അദ്ദേഹം കുറിക്കുമെന്നായിരുന്നു എല്ലാവ രുടെയും പ്രതീക്ഷ. ഉൽഘാടനപ്രസംഗമധ്യേ കെന്നഡി ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: ''ആരെയെങ്കിലും ഭയന്നു് നാം ഒരിക്കലും കൂടിയാലോചനയ്ക്കു മുതിരരുതു്. പക്ഷേ ഒരിക്കലും കൂടിയാലോചിക്കാൻ ഭയക്കുകയുമരുതു്.'' അധികാരത്തിലിരുന്ന മൂന്നു കൊല്ലക്കാലത്തിനിടയിൽ ഈ പ്രത്യാശകളൊന്നും സാക്ഷാൽക്കരിക്കുവാൻ അദ്ദേ ഹത്തിനു സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം സമാരംഭിച്ച പല പദ്ധതികളിലും ദീർഘവീക്ഷണക്ഷമമായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദർശം പ്രകടമായി കാണാൻ നമു ക്കു് കഴിയും. അവയിലൊരെണ്ണമാണു് പീസ്കോർ (1961). വിവിധ രംഗങ്ങ ളിൽ സേവനം ചെയ്യുന്നതിനു് അമേരിക്കൻ യുവജനങ്ങളെ പ്രാപ്തരാക്കുക എന്നതാ യിരുന്നു ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അധ്യാപനം, ആരോഗ്യസംരക്ഷണം, ഗ്രാമവികസനം, സാങ്കേതികവിജ്ഞാനദാനം എന്നീ വിവിധ രംഗങ്ങളിൽ സേവനമനുഷ്ഠിക്കുന്നതിനു് അമേരിക്കൻ യുവജനങ്ങളെ പ്രാപ്തരാക്കി രണ്ടു മൂന്നു കൊല്ലക്കാലം അവികസിതരാജ്യങ്ങളിൽ സേവനം നടത്താനായി അയയ്ക്കുന്ന ഒരു സംഗതിയായിരുന്നു ഇതു്. പുരോഗതിക്കു വേണ്ടിയുള്ള സഖ്യം ആയിരുന്നു മറ്റൊരു ഉദാഹരണം. ലാറിൻ അമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങൾക്കു് വേണ്ടിയായിരു ന്നു ഈ സഖ്യം കെന്നഡി ആസൂത്രണം ചെയ്തതു്. സാമ്പത്തികവും സാമൂഹ്യവ മായുള്ള വികസനത്തിനു വേണ്ട എല്ലാ സഹായങ്ങളും ആ രാജ്യങ്ങൾക്കു നൽകി. തന്റെ മുൻഗാമി നഷ്ടപ്പെടുത്തിയ സൗഹൃദം വീണ്ടെടുക്കുകയായിരുന്നു കെന്നഡി യുടെ ഉദ്ദേശ്യം. എല്ലാറ്റിലും ഉപരിയായി അദ്ദേഹം ചെയ്തതു്, അണ്വായുധയുദ്ധനിരോധനത്തിനുള്ള യത്നമായിരുന്നു. ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയിൽ അദ്ദേ ഹം ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിലൂടെയാണു് ന്യൂക്ലിയർ നിരായുധീകരണത്തിനു വേ ണ്ടിയുള്ള അഭ്യർഥന കെന്നഡി നടത്തിയതു്. ''എല്ലാ മനുഷ്യരും—സകല പുരു ഷന്മാരും സ്ത്രീയും ശിശുവും—ഡെമോക്ലിസിന്റെ ന്യൂക്ലിയർ വാളിനു കീഴേ ആണു് ഇന്നു ജീവിക്കുന്നതു്. അത്യന്തം ലോലമായ ഒരു നൂലിൽ അതു് തൂങ്ങി നിൽ ക്കുന്നു. അപ്രതീക്ഷിതമായി, തെറ്റായ കണക്കുകൂട്ടൽ കൊണ്ടോ ഉന്മത്തത

കൊണ്ടോ ഏതു നിമിഷവും, മാനവസമുദായത്തിന്റെ ശിരസ്സിലേക്ക് അതു പൊട്ടിവീഴാം.'' രണ്ടു വർഷമായി അന്തരീക്ഷത്തിൽ നടത്തി വന്ന ഹൈഡ്രജൻബോംബുപരീക്ഷണം, റഷ്യ പിണ്ടു തുടങ്ങിയ സമയത്തായിരുന്നു കെന്നഡിയുടെ അഭ്യർഥന ഉണ്ടായതു്. റഷ്യയിൽ നിന്നു പെട്ടെന്നൊരു പ്രതികരണം അതു നിമിത്തം ഉണ്ടായില്ല. 1962 മാർച്ചിൽ അമേരിക്കയും പുതുതായുണ്ടാക്കിയ അണുവായുധങ്ങളും പരീക്ഷിക്കാൻ തുടങ്ങി. ബഹിരാകാശത്തിലെ മൽസരവും നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. 1961–ൽ റഷ്യൻ ബഹിരാകാശവൈമനികർ ഭൂമിക്കു ചുറ്റും ഭ്രമണം നടത്തി. 1962–ൽ ജോൺ ഗ്ലെൻ എന്ന അമേരിക്കൻ ബഹിരാകാശസഞ്ചാരിയും വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടാണെങ്കിലും ഇദ്ദംപ്രഥമമായി ഭൂമിയെ വലയം വച്ചു.

തുടർന്നുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്ന പല പ്രതിസന്ധികളിലും കാർക്കശ്യവും നിശ്ചയദാർഢ്യവും തന്റെ സ്വഭാവത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളാണെന്നു തെളിയിക്കാൻ കെന്നഡിയ്ക്കു സൗകര്യം ലഭിച്ചു. മുൻപു് ഫ്രഞ്ചു് ഇന്തോചൈനയുടെ ഭാഗമായിരുന്ന ലാവോസിൽ വളരെക്കാലമായി ആഭ്യന്തരയുദ്ധം നടക്കുകയായിരുന്നു. യു. എസ്സ്. എ യും സോവിയറ്റുയൂണിയനും തമ്മിൽ അവിടെ വച്ചു് ഏറ്റുമുട്ടേണ്ട ഒരു ഘട്ടം 1960–62–ൽ സംജാതമായി. ആ കൊച്ചു രാജ്യത്തു് അമേരിക്കൻ പക്ഷത്തെ അനുകൂലിക്കുന്ന ഒരു ഗവണ്മെന്റു് സ്ഥാപിക്കുവാൻ ലക്ഷക്കണക്കിനു ഡോളർ അമേരിക്ക ചെലവാക്കി കെന്നഡി ആ നയം ഉപേക്ഷിച്ചു. എല്ലാ വിഭാഗങ്ങൾക്കും പ്രാതിനിധ്യമുള്ള ഒരു ഗവണ്മെന്റു് അവിടെ സ്ഥാപിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം മുൻകൈ എടുത്തു. ബർലിന്റെ പദവിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നം മറ്റൊരു പ്രതിസന്ധി സൃഷ്ടിച്ചു. ക്രൂഷ്ചേവും കെന്നഡിയും തമ്മിൽ വിയന്നയിൽ വച്ചു് 1961 ജൂണിൽ ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച നടത്തി. നാലു വൻശക്തികൾക്കും ബർലിൻ പട്ടണത്തിന്മേലുണ്ടായിരുന്ന നിയന്ത്രണാധികാരം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്ന ഒരു നിർദ്ദേശം ആ അവസരത്തിൽ ക്രൂഷ്ചേവു് ഉന്നയിച്ചു. നിയന്ത്രണാധികാരം അവസാനിപ്പിക്കാത്ത പക്ഷം കിഴക്കൻ ജർമനിയുമായി റഷ്യ ഒരു സമാധാനഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കി പടിഞ്ഞാറൻ ഭാഗത്തു കൂടി ബർലിനിലേക്കുള്ള പ്രവേശനമാർഗം എന്നേക്കുമായി അടയ്ക്കുമെന്ന ഒരു ഭീഷണി തദവസരത്തിൽ ക്രൂഷ്ചേവു് മുഴക്കുകയും ചെയ്തു. കെന്നഡി ആ നിർദ്ദേശത്തെ എതിർത്തും. ''ബർലിനു നേരെയുള്ള ഏതു് ആക്രമണവും ഞങ്ങളുടെ എല്ലാവരുടെയും നേരെയുള്ള ആക്രമണമായി ഞങ്ങൾ കരുതും'' എന്നു് അദ്ദേഹം അസന്ദിഗ്ധമായി ക്രൂഷ്ചേവിനോടു പറഞ്ഞു. തുടർന്നു് അമേരിക്കൻ സൈന്യങ്ങളെ സുശക്തമാക്കുന്നതിനു് അടിയന്തിരമായ നടപടികളും അദ്ദേഹം എടുക്കുകയും ചെയ്തു. ബർലിൻ നഗരത്തിന്റെ കിഴക്കൻ പടിഞ്ഞാറൻ ഭാഗങ്ങളെ വേർതിരിക്കുന്ന ഒരു കോൺക്രീറ്റുഭിത്തി കെട്ടി ഉറപ്പിച്ചു് അതിനു് ശക്തിയായ സായുധസൈന്യസംരക്ഷണം നൽകുകയായിരുന്നു റഷ്യയുടെ അനന്തരനടപടി.

മുൻകാലസംഭവങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ കെന്നഡിയുടെ പ്രസിഡൻസിക്കാലത്തു് വിദേശനയതന്ത്രബന്ധത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നമായിത്തീർന്നതു് ക്യൂബയായിരുന്നു. 1961 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ പ്രസിഡൻറിന്റെ പൂർണ്ണഅറിവോടെ ഗ്വാട്ടിമാലാ, ഫ്ളോറിഡ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ അഭയം നേടിയിരുന്ന 1200 ക്യൂബൻ സ്വദേശികളും അവരുടെ സ്വന്തം രാജ്യത്തെ ആക്രമിക്കുവാനായി പുറപ്പെട്ടു. ഫ്ളോറിഡയിൽ നിന്നും ഒരു വലിയ സംഘം ബോംബർ വിമാനങ്ങളും അവർക്കു് മുന്നോടിയായി നേരത്തെ അങ്ങോട്ടു പോയിരുന്നു. അവർ ക്യൂബയുടെ തെക്കെ തീരത്തുള്ള ബാഹിയാ ഡി കൊച്ചിനാസിലാണു് ചെന്നിറങ്ങിയതു്. കാസ്ട്രോയുടെ ഭടന്മാർക്കു് അവരെ നേരിടുക ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. മിക്കവാറും എല്ലാവരെയും ആ സൈനികർ കൊന്നൊടുക്കുകയോ തടവുകാരായി പിടിക്കുകയോ ചെയ്തു. യു. എസ്. ഏജന്റുമാരുടെ ഐക്യരാഷ്ട്രസഭയിൽ ഒരു ആക്രമണകാരിയായി ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ഈ ദുരന്തസംഭവം ക്യൂബയ്ക്കും സോവിയറ്റുയൂണിയനും അവസരമുണ്ടാക്കി കൊടുത്തു. കാസ്ട്രോയ്ക്കു വൻപിച്ച ക്യൂബൻ പിന്തുണയും ഇതു മൂലം ലഭ്യമായി. യൂണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സിന്റെയും ലോകത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ കെന്നഡി അപഹാസ്യനായിത്തീർന്നു. ക്യൂബൻസംഭവത്തിന്റെ മുഴുവൻ ഉത്തരവാദിത്വവും കെന്നഡി ഏറ്റെടുത്തു. ക്യൂബയും യു. എസ്. ഏയുമായുള്ള വാണിജ്യബന്ധം കെന്നഡി വിച്ഛേദിച്ചു. എന്നാൽ അതിലും ഉഗ്രമായ മറ്റൊരു പ്രതിസന്ധി അത്യാസന്നമാവുകയായിരുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്രാജ്യങ്ങളുമായി ക്യൂബ കൂടുതൽ ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു. മറ്റു ലാറ്റിൻ അമേരിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ നുഴഞ്ഞു കയറുവാൻ വേണ്ട സൗകര്യം കൊടുക്കുന്നു എന്നു കാരണം പറഞ്ഞു് അമേരിക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ സംഘടനയിൽ നിന്നു് ക്യൂബയെ ഒഴിവാക്കിയിരുന്നു. ഈ കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടു് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം ദൃഢപ്പെടുത്തുവാൻ കാസ്ട്രോ മുതിർന്നു. റഷ്യയിൽ നിന്നും ജറ്റു് വിമാനങ്ങളും യുദ്ധസാമഗ്രികളും ആവശ്യത്തിനനുസരിച്ചു് ക്യൂബയ്ക്കു് കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനും പുറമെ മിസൈലുകൾക്കുള്ള താവളങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് വേണ്ടി ഊർജ്ജിതമായ പ്രവർത്തനം കൂടി ക്യൂബയിൽ നടക്കുന്നുണ്ടെന്നു് രംഗനിരീക്ഷണം നടത്തിയതിനു ശേഷം യു. എസ്. ഏയ്ക്കു് ബോധ്യമായി. ക്യൂബക്കുള്ള യുദ്ധസാമഗ്രികളുടെ ഇറക്കുമതി തടയുവാൻ അമേരിക്കൻ നേവിയോടു് കെന്നഡി ആജ്ഞാപിച്ചു. മാത്രമല്ല, റഷ്യ സ്ഥാപിച്ച മിസൈൽത്താവളങ്ങൾ പൊളിച്ചു മാറ്റുവാനും കെന്നഡി ആവശ്യപ്പെട്ടു. നവമ്പറിൽ ക്രൂഷ്ചേവിനു് ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കു വഴങ്ങേണ്ടി വന്നു. മിസൈലുകളുടെ താവളങ്ങൾ മാറ്റി. വിമാനങ്ങൾ പിൻവലിച്ചു. ലോകം സമാശ്വാസപൂർവം ഒന്നു നിശ്വസിച്ചു. ഒരു ന്യൂക്ലിയർയുദ്ധത്തിന്റെ വിപത്തിൽ നിന്നും ലോകം രക്ഷപ്പെട്ടതായി വിശ്വസിച്ചു. തുടർന്നു് 1963 ആഗസ്റ്റിൽ, ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളുടെ പരീക്ഷണം സ്വയം നിരോധിച്ചു കൊണ്ടുള്ള സമ്മതപത്രത്തിൽ യു. എസ്. ഏയും ബ്രിട്ടനും ഒരുമിച്ചു് ഒപ്പുവച്ചു.

ആഭ്യന്തരനയം (1945–63)

യുദ്ധത്തിൽ നിന്നും സമാധാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള പരിവർത്തനം, പ്രസിഡൻറ് ട്രൂമാന്റെ ഗവണ്മെൻറിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആയാസരഹിതമായിരുന്നു. സൈനികസേവനം ചെയ്തിരുന്ന 12000000 പേരെ സമർത്ഥമായി പിരിച്ചുവിടുകയും പുനരധിവസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പൗരജനങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങൾ വ്യവസായശാലകളിൽ സമൃദ്ധിയായി ഉൽപാദിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. യു. എൻ. ആർ. ആർ എയിലും, ഇതരസ്ഥാപനങ്ങളിലും, അമേരിക്കൻ പണം വമ്പിച്ച തോതിൽ മുടക്കിയിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ സഹായത്തോടെ അമേരിക്കൻ കർഷകർ ഉൽപാദിപ്പിച്ച ഭക്ഷ്യസാധനങ്ങൾ വിദേശങ്ങളിൽ വിറ്റഴിക്കുന്നതിനു വൻ പണികരം നിഷ്പ്രയാസം ലഭിച്ചു. 1944–ൽ പാസ്സാക്കിയിരുന്ന ജി. ഐ. ബിൽ ഓഫ് റൈറ്റ്സ് പ്രകാരം ദശലക്ഷക്കണക്കിനുള്ള പിരിഞ്ഞുവന്ന പട്ടാളക്കാർക്ക് ഗവണ്മെൻറിന്റെ ചെലവിൽ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസവും തൊഴിൽപരിശീലനവും കിട്ടി. 1947–ൽ പ്രസിഡൻഷ്യൽ സക്സഷൻ നിയമം പാസ്സായി. ഉദ്യോഗത്തിലിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രസിഡൻറ് മരിക്കുന്ന പക്ഷം, ആദ്യം ആ പദവി വൈസ്പ്രസിഡൻറിനും പിന്നീട് ഹൌസ് ഓഫ് റപ്രസന്റേറ്റീവ്സിലെ സ്പീക്കർക്കും തുടർന്ന് സെനറ്റിന്റെ പ്രസിഡൻറിനും ലഭിക്കുമെന്നായിരുന്നു ആ നിയമത്തിലെ വ്യവസ്ഥ. 1947–ൽ തന്നെ എക്സ്പ്രസിഡൻറ് ഹൂവറുടെ അധ്യക്ഷതയിൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെ ഘടനയെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുവാൻ ഒരു കമ്മിറ്റി നിയമിതമായി. പ്രസ്തുത കമ്മിറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ടിലെ ശുപാർശകൾ അനുസരിച്ച് റൂസ്വെൽറ്റിന്റെ ഭരണകാലത്തു നിലവിൽ വന്ന വിവിധ ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറുകളും ഏജൻസികളും നിർത്തലാക്കി. ഇതുപോലെ കാര്യങ്ങളൊഴിച്ചാൽ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ട്രൂമാന്റെ ഒന്നാം ടേമിലെ ഭരണം സ്തംഭനത്തിന്റെ ഒരു അധ്യായമാണ്. ഫെയർഡീൽ എന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം 1945–ൽ സമർപ്പിച്ച നിർദ്ദേശങ്ങളും ഹെൽത്തു് ഇൻഷ്യറൻസും വിലനിയന്ത്രണവും ഭവനനിർമാണപദ്ധതിയും ആക്ടും സ്വാഗതാർഹമായി തോന്നിയില്ല. കോൺഗ്രസ്സ് പാസ്സാക്കിയ ചില പ്രധാനനിയമങ്ങളും, ടാഫ്റ്റ്-ഹാർട്ലി ആക്ടും (1947), ട്രൂമാൻ അംഗീകരിക്കുവാനും സന്നദ്ധനായില്ല.

നേട്ടങ്ങളും പരിമിതമായിപ്പോയതിന്റെ ഭാഗികമായ ഉത്തരവാദി ട്രൂമാൻ തന്നെയായിരുന്നു. അനുത്തമങ്ങളായ ചില നിയമനങ്ങളും അദ്ദേഹം നടത്തി. കർക്കശമായ വാക്കും പ്രവൃത്തിയും കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം എതിരാളികളെ നേരിട്ടതു്. നീഗ്രോകൾക്കു് പൗരാവകാശം നൽകുന്നതിനു കാണിച്ച ആവേശം നിമിത്തം തെക്കുള്ള വെള്ളക്കാരുടെ അനുഭാവം അദ്ദേഹത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടു. ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ പതിക്കാൻ ആവാത്ത വണ്ണം വിദേശകാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു കൈകാര്യം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. യുദ്ധകാലത്തു് നിലവിലിരുന്ന വിലനിയന്ത്രണം 1946–ൽ പിൻവലിച്ചതു് പെട്ടെന്നൊരു വിലക്കയറ്റത്തിനു വഴിതെളിക്കുകയും

1946–ൽ നടന്ന ഇടക്കാലതിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ റിപ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടിക്കു്, 1928–നുശേഷം ആദ്യമായി, ഇരുസഭകളിലും നല്ല ഭൂരിപക്ഷം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ സ്വന്തനിലയിലുള്ള പ്രചരണം കൊണ്ടു് ട്രൂമാൻ 1948–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വിജയിച്ചു. ആ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ എതിരാളിയായ റിപ്പബ്ലിക്കൻ സ്ഥാനാർത്ഥി തോമസ് ഡ്യൂയിയെ മാത്രമല്ല, പാർട്ടിക്കാർക്കു് ഭൂരിപക്ഷമുള്ള നാലു് ദക്ഷിണസ്റ്റേറ്റുകളെയും ഡ്യൂയി വിജയിക്കുമെന്നു നേരത്തെ പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്ന ഗാലപ്പ് പോളിനെയും കൂടി ഒരു അടിയ്ക്കു് ട്രൂമാൻ പരാജയപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ഈ വിജയവും ഫലപ്രദമായി ഉപയോഗിക്കുവാൻ ട്രൂമാനു കഴിഞ്ഞില്ല. ഫെയർ ഡീലിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളും, ഭവനനിർമാണനിയമം, വ്യാപകമായ സാമൂഹികക്ഷേമം, വർധിപ്പിച്ച മിനിമംകൂലി എന്നിവ നിയമങ്ങളായിത്തീർന്നു. എന്നാൽ പരിഷ്കരണത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന നിർദേശങ്ങളും തെക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഡെമോക്രാറ്റുകളും യഥാസ്ഥിതികരായ റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിക്കാരും യോജിച്ചു നിന്നു കൊണ്ടു് എതിർത്തതു നിമിത്തം നടപ്പിൽ വരുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എല്ലാത്തിനും പുറമെ മക്കാർത്തി സൃഷ്ടിച്ച പ്രശ്നങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം നിശ്ശേഷം മുഴുകിപ്പോവുകയും ചെയ്തു.

ചാരവൃത്തിയെയും വിധ്വംസകപ്രവർത്തനങ്ങളെയും പറ്റിയുള്ള ഭയവും സംശയവും യു. എസ്. ഏയിൽ വർധിപ്പിക്കുന്നതിനു ശീതസമരം വളരെയെറെ സഹായിച്ചു. 1949–ൽ കമ്യൂണിസ്റ്റുകാർ ചൈനയിൽ അന്തിമമായി ജയിച്ചു. റഷ്യ ഇതിനു പ്രഥമമായി ആറ്റംബോംബുപരീക്ഷണം നടത്തിയതും ഈ വർഷമായിരുന്നു. അതോടെ ജനസമാന്യത്തിന്റെ ഭയം ഉൽക്കടമായിത്തീർന്നു. യു. എസ്. ഏയുടെവിദേശവകുപ്പിലെ ഒരു മുൻ ഉദ്യോഗസ്ഥനും യാൾട്ടായിൽ റൂസ്വെൽട്ടിനോടൊരുമിച്ചു് ഉണ്ടായിരുന്ന ആളുമായ ആൽജെർഹിസ്സ് റഷ്യക്കാർക്കു് ചില രഹസ്യരേഖകളും ഗൂഢമായി കൈമാറി. എന്നാൽ ആ കുറ്റങ്ങളെല്ലാം അയാളം നിഷേധിച്ചു. കള്ളസത്യം ചെയ്തു കുറ്റത്തിനു് അയാളെ തടവിലാക്കി. ഓപ്പൻഹൈമറിനോടൊത്തു് ആറ്റംബോംബു് നിർമാണത്തിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന ക്ലോസ് ഫുക്സ് എന്നയാളം, ആറ്റം രഹസ്യങ്ങളം റഷ്യയ്ക്കു നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നതായി കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു. അയാളും കഠിനശിക്ഷയ്ക്കു് വിധേയനായി. 1950–ൽ കൊറിയൻ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. കമ്യൂണിസ്റ്റുവിരുദ്ധമനോഭാവം ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വർത്തമാനമായി. ദേശീയതയുടെ ഭ്രാന്തു് പലരെയും ബാധിച്ചു. കൊറിയൻയുദ്ധത്തിലെ പരാജയങ്ങളും അതു മൂലമുണ്ടായ സ്തംഭനവും വിശ്വാസവഞ്ചകരെ തിരഞ്ഞു പിടിക്കാനുള്ള സാഹസചിന്തയെ ആളിക്കത്തിച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിലാണു് വിസ്കോൺസിനിലെ സെനറ്റർ ആയിരുന്ന ജോസഫ് മക്കാത്തി രംഗപ്രവേശം (1949–54) ചെയ്തതു്. അയാളം സാഹസികനും ക്രൂരനും ആയിരുന്നു. വിരോധമുള്ള ആളുകളെ എല്ലാം കമ്യൂണിസ്റ്റു് എന്നോ അമേരിക്കൻ ശത്രുവെന്നോ അയാളം മുദ്രയടിച്ചു. അവരെ നിർമാർജനം ചെയ്യുന്നതിനു് അതിക്രൂരമാംവിധം ഒരു പ്രചരണപ്രസ്ഥാനം അയാളം ആരംഭിച്ചു. സെനറ്റു് കമ്മറ്റികളുടെ മുമ്പിൽ സമർ

ദം ചെലുത്തി സാക്ഷികളെ കൊണ്ട് കള്ളമെഴുതി കൊടുപ്പിക്കുക, പരസ്യപ്രസ്താവനകളിലൂടെ ആളുകളെ തേജോവധം ചെയ്യുക, തന്നെ എതിർക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തകർക്കെതിരെ അടിസ്ഥാനരഹിതമായ ആരോപണങ്ങളും ആവർത്തിച്ചുന്നയിക്കുക, കള്ളം ഒരു കലയാക്കി നടാകെ പ്രചരിപ്പിക്കുക എന്നിങ്ങനെ മനുഷ്യനു ചിന്തിക്കാനാവാത്ത ഹീനമായ മാർഗങ്ങളാണ് അയാൾ അവലംബിച്ചു വന്നത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ, അനേകം അമേരിക്കൻ പൗരന്മാർ മക്കാർത്തിയുടെ നേതൃത്വം സ്വീകരിക്കുകയും രാജ്യദ്രോഹികളെ തിരഞ്ഞു പിടിക്കുവാനെന്ന വ്യാജേന അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ കടന്നാക്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജ്യത്തോട് കൂറില്ലാത്തവരെ വേട്ടയാടി പിടിക്കുവാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥമണ്ഡലത്തിലും സംഘടിതമായ ശ്രമം നടന്നു. യൂണിവേഴ്സിറ്റികളിലെ അധ്യാപകന്മാരും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും വിശ്വാസപ്രതിജ്ഞ എടുക്കണമെന്നു നഗരങ്ങളും സ്റ്റേറ്റുകളും ആവശ്യപ്പെട്ടു. യുദ്ധവിരോധികളും, കലാകാരന്മാർ, പണ്ഡിതന്മാർ, സന്നദ്ധസംഘടനാപ്രവർത്തകന്മാർ തുടങ്ങി ഉൽപ്പതിഷ്ണുക്കളായ എല്ലാവരെയും സംശയത്തിന്റെ അങ്കി അണിയിച്ചു. പ്രഗൽഭന്മാരായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ മോസ്ക്കോയുടെ മിത്രങ്ങളെന്നു മുദ്രയടിച്ചു. ഏതെങ്കിലും ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ഏകാധിപത്യ സംഘടനകളിൽ അംഗത്വം ഉണ്ടായിരുന്നവർക്ക് അമേരിക്കയിൽ പ്രവേശനം നിരോധിക്കുന്ന ആഭ്യന്തരസംരക്ഷണ നിയമം (1950) കോൺഗ്രസ്സ് പാസ്സാക്കി.

ഐസനോവർ അധികാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിനു ശേഷം രണ്ടു വർഷം കൂടി ഈ പ്രവർത്തനങ്ങളും നടന്നു. മക്കാർത്തിയുടെ പിൻതുണ തനിക്കു വേണ്ടിയിരുന്നതു കൊണ്ട് സ്റ്റേറ്റ് സെക്രട്ടറി ഡള്ളസ് ഇതിനെതിരായ യാതൊരു നടപടിയും സ്വീകരിച്ചില്ല. മക്കാർത്തിസത്തിന്റെ പരിഹാസ്യമായ മറ്റൊരു വശം, യുണൈറ്റഡ് സ്റ്റേറ്റ്സ് ഇൻഫർമേഷൻ സർവീസിന്റെ ചുമതലയിൽ യൂറോപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ഗ്രന്ഥശാലകളിൽ നിന്നു ടോംപെയിൻ, എമേഴ്സൺ, ഡാഷീൽഹാമെറ്റ് തുടങ്ങിയ പ്രശസ്തസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികളും മക്കാർത്തിയുടെ രണ്ടു പിണിയാളുകളും നീക്കം ചെയ്തതാണ്. എന്നാൽ 1954–ൽ മക്കാർത്തിക്ക് അമേരിക്കൻ സൈന്യവിഭാഗവുമായി ഒരു സംഘട്ടനത്തിലേർപ്പെടേണ്ടി വന്നു. സൈനികമേധാവികളും, അവരുടെ വകുപ്പിൽ മക്കാർത്തിയുടെ ഇടപെടൽ തടഞ്ഞു. അവർ തമ്മിലുണ്ടായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളെപ്പറ്റി സെനറ്റ് ഒരു അന്വേഷണം നടത്തുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതേ സംബന്ധിച്ചുള്ള നടപടികളെല്ലാം ടെലിവിഷനിലൂടെ ജനങ്ങളും കണ്ടറിഞ്ഞു. ഒരു മാസത്തോളം ഈ അന്വേഷണം നീണ്ടു നിന്നു. കൊറിയൻ യുദ്ധം ഇതിനിടെ അവസാനിച്ചിരുന്നു. ജനങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിനു ക്രമേണ ഇളക്കം തട്ടി. പൊതുജനാഭിപ്രായം മക്കാർത്തിക്ക് എതിരായി തിരിഞ്ഞു. മക്കാർത്തി എന്തായിരുന്നു എന്നു കോടിക്കണക്കിനാളുകളും അവരവരുടെ ടെലിവിഷൻ സെറ്റിലൂടെ ആദ്യമായി അപ്പോഴാണ് കണ്ടത്. അവനെ ക്രൂശിക്കുക എന്ന മുറവിളി എവിടെ നിന്നും മുഴങ്ങി. സെനറ്റ് മക്കാർത്തിയെ സെൻഷർ ചെയ്തു. മരണം വരെ (1957) മക്കാർത്തി നിന്ദ്യജനും നിർവീര്യനും ആയി

ക്കഴിഞ്ഞു. ഒരു മഹത്തായ രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ ദയനീയമായ ഒരു അധ്യായമായിരുന്നു മക്കിൻലിസത്തിന്റെ ദുഷ്പ്രവർത്തനകാലം. അഭിപ്രായസ്വാതന്ത്ര്യം പാരമ്പര്യമായി അമേരിക്കയിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഒരു അനർഘസമ്പത്തായിരുന്നു. യൂജിൻ വി. ഡെബ്സിനെ പട്ടണത്തെയർത്തിയ ഒരു ജീവിതമൂല്യമായിരുന്നു അതു്. പക്ഷേ മക്കിൻലിസം കൊണ്ടു് അതിനെ പൊതിഞ്ഞപ്പോഴും ആ വർഷങ്ങളിൽ അസംഖ്യം നിരപരാധികൾക്കു് അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്ന യാതനകൾ അളവറ്റതായിരുന്നു.

കക്ഷിവ്യത്യാസങ്ങൾക്കു് അതീതനായ ഒരു പ്രസിഡന്റായിക്കഴിയുമെന്നായിരുന്നു ഐസനോവറിന്റെ അഭിലാഷം. ആഭ്യന്തരനയത്തിനു് ഊർജസ്വലമായ നേതൃത്വം നൽകേണ്ടതു് പ്രസിഡന്റിന്റെ ചുമതലയാണെന്ന അഭിപ്രായം അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൊതുവേയുള്ള മനോഗതി എന്തായിരുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമനങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ മന്ത്രിസഭയിൽ എട്ടു കോടീശ്വരന്മാരും ഒരു പ്ലംബറുമാണുണ്ടായിരുന്നതു്. പ്ലംബറന്മാരുടെ യൂണിയൻ നേതാവും ഒരു പ്രധാന ട്രേഡ് യൂണിയനിസ്റ്റുമായിരുന്ന ഈ പ്ലംബർ ഐസനോവർമന്ത്രിസഭയിൽ ലേബർസെക്രട്ടറിയായി നിയമിതനായി. എന്നാൽ എട്ടുമാസത്തിനു ശേഷം അയാൾ മന്ത്രിസഭയിൽ നിന്നും രാജിവച്ചു. തികഞ്ഞ യാഥാസ്ഥിതികനായിരുന്ന ഐസനോവർ വ്യവസായികളുടെ ഒരു ആപ്തമിത്രമായിരുന്നു. ബിസിനസുകാർക്കു് സ്വീകാര്യമായ കാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ ഗവണ്മെന്റു് ചെയ്യാവൂ എന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ചെലവുനിയന്ത്രണം, സമതുലിതബജറ്റു് സ്വകാര്യഉടമകൾക്കു വേണ്ട സൗകര്യം എന്നിവയിൽ അദ്ദേഹം തൽപരനായിരുന്നു. റിപ്പബ്ലിക്കൻ അംഗങ്ങളിൽ കൂടുതൽ തീവ്രവാദികളായവർ ന്യൂഡീൽ പരിഷ്ക്കാരങ്ങളും ക്ഷേമരാഷ്ട്രവും ആവശ്യമില്ല എന്ന അഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു. ആ അഭിപ്രായഗതിയുടെ അപ്രായോഗികതയെപ്പറ്റിയും ഐസനോവർ ഹൃദ്യമായി സംസാരിച്ചു പോന്നു. ബിസിനസ്സ് മണ്ഡലത്തെ പിൻതാങ്ങുന്നവരെ സഹായിക്കുവാൻ കാര്യമായ ചില കാര്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം ചെയ്തു. ഉദാഹരണത്തിനു്, ടെന്നസിവാലി അതോറിറ്റിയുടെ ചെലവുകൾ നിയന്ത്രിച്ചു; അതിലെ സ്റ്റാഫിന്റെ എണ്ണം സാരമായി കുറച്ചു. ഇഡാഹോയിലെ സ്നേക്ക നദിയിൽ ഒരു അണ കെട്ടുന്നതിനുള്ള ചുമതല ഒരു സ്വകാര്യഉടമയെ ആണു് അദ്ദേഹം ഏൽപ്പിച്ചതു്. ഗവണ്മെൻറിന്റെ ചുമതലയിൽ പണിതു കൊണ്ടിരുന്ന രണ്ടു് ആറ്റൊമിക് പ്ലാന്റുകളുടെ ജോലിയും പ്രൈവറ്റു് കമ്പനികൾക്കായി അദ്ദേഹം വിട്ടു കൊടുത്തു. ഫെഡറൽ പവർ കമ്മീഷൻ പോലെയുള്ള ഗവൺമെൻറിന്റെ ചില സ്വതന്ത്ര ഏജൻസികൾക്കു് ദോഷം വരത്തക്ക വിധം അവയുടെ ഭരണാധികാരസമിതിയിലേക്കു് റെഗുലേഷന്റെ എതിരാളികളെ അദ്ദേഹം നിയമിച്ചു. കമ്പനികൾക്കു് ഭാരമായിത്തോന്നിയിരുന്ന പല നികുതികളും അദ്ദേഹം കുറവു ചെയ്തു. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും ഫെഡറൽ ഗവൺമെൻറിന്റെ

ചെലവു കുറയ്ക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചത്ര വിജയിച്ചില്ല. ഉദ്യോഗത്തിലിരുന്ന എട്ടു കൊല്ലത്തിൽ പലപ്പോഴും സമതുലിതബജറ്റ് അവതരിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞില്ല. 1959-ൽ ഒരു കമ്മി ബജറ്റ് ആണ് അദ്ദേഹമവതരിപ്പിച്ചത്. സോവിയറ്റുയൂണിയനുമായുള്ള ന്യൂക്ലിയർമൽസരത്തിൽ സൈനികച്ചെലവു സീമാതീതമായി വർധിച്ചതായിരുന്നു ഇതിനു കാരണം. എങ്കിലും കാർഷികരംഗത്തെ ഉൽപാദനവും ആദായവും വർധിപ്പിക്കുന്നതിനു വമ്പിച്ച തുകകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവൺമെന്റ് നീക്കി വച്ചു.

റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയുടെ പ്രശസ്തി ദിനംപ്രതിയെന്നോണം നഷ്ടപ്പെട്ടുവരികയായിരുന്നു. ഐസനോവറിനു് അതു് വീണ്ടെടുക്കാൻ സാധ്യമായില്ല. കൊറിയൻയുദ്ധം സൃഷ്ടിച്ച അനുകൂലമായ സാഹചര്യം പാർട്ടിക്കു് പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞതുമില്ല. 1954-58-കാലത്തു് നടന്ന മൂന്നു് കോൺഗ്രസ് തിരഞ്ഞെടുപ്പിലും, റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിക്കു് കനിനമായ പരാജയം സംഭവിച്ചു. 1956-ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് അമേരിക്കൻ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ മേൽ വേണ്ടത്ര വെളിച്ചം വീശുന്നതായിരുന്നു. ഐസനോവറിനു് 35500000 പൗരന്മാരുടെ വോട്ടുകൾ ആതവണ ലഭിച്ചു. അതു വഴി, 9500000 ജനകീയ വോട്ടിന്റെ ഭൂരിപക്ഷം, എതിരാളിയായ ഡെമോക്രാറ്റിക് സ്ഥാനാർഥി അഡ്ലായി സ്റ്റീവൻസനെ അപേക്ഷിച്ചു കിട്ടി. എന്നാൽ, അതേ സമയം അതേ പൗരന്മാർ ഡെമോക്രാറ്റിക് ഭൂരിപക്ഷം സെനറ്റിൽ നിലനിർത്തുകയും വിധവും പ്രതിനിധിസഭയിൽ ഡെമോക്രാറ്റിക് കക്ഷിയുടെ ഭൂരിപക്ഷം വർധിപ്പിക്കുകയും വിധത്തിലുമാണ് അവരുടെ വോട്ട് രേഖപ്പെടുത്തിയതു്. ഐസനോവറിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ടേം സുഗമമായിരുന്നില്ല. മറ്റു സാഹചര്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഷമതകളും വർധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1957-58-ലും 1960-61-ലും തൊഴിലില്ലായ്മപ്രശ്നം ഗുരുതരമായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികപ്രമുഖതലകളുടെ പ്രധാനഭാരം വഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന രണ്ടു് പ്രഗൽഭന്മാരുടെ സേവനം അദ്ദേഹത്തിനു് നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഷെർമാൻ ആഡംസ്, 1958-ൽ രാജി വയ്ക്കുവാൻ നിർബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. ഗവൺമെന്റിന്റെ സഹായം ആവശ്യമായിരുന്ന ഒരു ബിസിനസ്സുപ്രഭുവിൽ നിന്നും ആഡംസ് ചില പാരിതോഷികങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു എന്നു് കോൺഗ്രസിന്റെ അന്വേഷണത്തിൽ വെളിപ്പെട്ടു. ആഡംസ് രാജി വച്ചതു് അതു കൊണ്ടായിരുന്നു. 1959-ൽ ഡള്ളസ് മരിച്ചു. ബാഹ്യാകാശഗവേഷണത്തിനായി 'നാഷണൽ ഏറോനോടിക്സ് ആൻഡ് സ്പെയ്സ് അഡ്മിനിസ്ട്രേഷൻ' (NASA) സ്ഥാപിച്ചതു് ഐസനോവറിന്റെ ഭരണകാലത്തെ ഒരു നേട്ടമായിരുന്നു. ഹവായിയും അലാസ്ക്കയും പ്രത്യേകസ്റ്റേറ്റുകളെന്ന പദവിയോടു കൂടി യൂണിയനിൽ ചേർന്നു. ന്യൂനപക്ഷഗ്രൂപ്പുകളുടെ പൗരാവകാശങ്ങളെപ്പറ്റി അന്വേഷണം നടത്തി ശുപാർശകൾ സമർപ്പിക്കുവാൻ സിവിൽ റൈറ്റ്സ് കമ്മിഷനെ നിയമിച്ചതും ഐസനോവറുടെ ഭരണകാലത്തായിരുന്നു.

യുവാവും സമർഥനും ആയ ജോൺ ഫിറ്റ്സ്ജറാൾഡ് കെന്നഡി ആയിരുന്നു ഐസനോവറിന്റെ പിൻഗാമി. രണ്ടു വർഷവും പത്തു മാസവും മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഔദ്യോഗികജീവിതം നീണ്ടു നിന്നുള്ളു. എങ്കിലും അത്യന്തം പ്രസ്മരണീയമായിരുന്നു ആ ഭരണകാലം. സാക്ഷാൽകൃതമാവാത്ത വാഗ്ദാനത്തിന്റെ മായാത്ത മുദ്രകളുടെ ഒരു റിക്കാർഡാണു്. ലോസ്ഏഞ്ജൽസിൽ വച്ചു് നടന്ന ഡെമോക്രാറ്റിക് കൺവൻഷനിൽ വെച്ചു് തന്നെ പ്രസിഡന്റു് സ്ഥാനാർഥിയായി നാമനിർദേശം ചെയ്തപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു: ''നാം ഇന്നു് പുതിയൊരു അതിർത്തിയുടെ വക്കിലാണു് നിലകൊള്ളുന്നതു്.... വുഡ്രോ വിൽസന്റെ പുതിയ സ്വാതന്ത്ര്യം രാഷ്ട്രത്തിനു് പുതിയതായ ഒരു രാഷ്ട്രീയസാമ്പത്തികസംവിധാനം വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. ഫ്രാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽറ്റിന്റെ 'ന്യൂഡീൽ' സുരക്ഷിതത്വവും സമാധാനവും അവ ആവശ്യമായവർക്കു് വാഗ്ദാനം ചെയ്തു. എന്നാൽ ഞാൻ പറയുന്ന പുതിയ അതിർത്തി വാഗ്ദാനങ്ങളുടെ ഒരു ശൃംഖലയല്ല; അതു് വെല്ലുവിളികളുടെ ഒരു ശൃംഖലയാണു്.'' ഊർജസ്വലരായ യുവാക്കളെ മർമസ്ഥാനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം നിയമിച്ചു. എന്നിട്ടും ആഭ്യന്തരരംഗത്തു് കാര്യമായ നേട്ടങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് സൗകര്യം ലഭിച്ചില്ല. തെക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ ഡെമോക്രാറ്റുകളും യാഥാസ്ഥിതികരായ റിപ്പബ്ലിക്കൻ കക്ഷിക്കാരും ചേർന്നു് കോൺഗ്രസ്സിലുണ്ടാക്കിയ കൂട്ടുകെട്ടിനെ അദ്ദേഹം ധീരമായി എതിർത്തു. തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല പരിഷ്കാരങ്ങളെയും അവർ പരാജയപ്പെടുത്തി. നീഗ്രോപ്രശ്നത്തിനു് പരിഹാരം കാണുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് വളരെ ദൂരം മുന്നോട്ടു പോവാൻ കഴിഞ്ഞു. അതൊന്നും നിയമനിർമാണം കൊണ്ടല്ലായിരുന്നു. ഗവണ്മെൻറിന്റെ നേരിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനം നിമിത്തമാണു് അതെല്ലാം അദ്ദേഹം സാധിച്ചെടുത്തതു്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി കൂടുതൽ സഹായം ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറു് നേരിട്ടു നൽകണമെന്നുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദേശത്തെ എതിർത്തതു് സ്വമതസ്ഥരായ റോമൻ കത്തോലിക്കാനേതാക്കന്മാരായിരുന്നു. പള്ളിയുടെ വകയായുള്ള വിദ്യാലയങ്ങൾക്കാണു് ആ സഹായം ലഭിക്കേണ്ടതെന്നായിരുന്നു അവരുടെ വാദം. എന്നാൽ സ്റ്റേറ്റിന്റെ ചുമതലയിലുള്ള വിദ്യാലയങ്ങൾക്കു് നേരിട്ടു് ആ സഹായത്തിന്റെ പ്രയോജനം ലഭിക്കണമെന്നായിരുന്നു പ്രസിഡൻറിന്റെ അഭിപ്രായം.

പരിവർത്തനത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങൾ

ഒന്നാമതു്, ന്യൂക്ലിയർയുദ്ധത്തിന്റെ വിപത്തു് ഉഗ്രവും ഭീകരവും ആയിരുന്നിട്ടും, തങ്ങളുടെ ജീവിതരീതിയെപ്പറ്റി അമേരിക്കൻ ജനതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്ന ആത്മവിശ്വാസത്തിനു് ഒരു ക്ഷയവും സംഭവിച്ചില്ല. ഈ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവു് വർധമാനമായി വന്ന അവിടത്തെ ജനസംഖ്യ തന്നെയാണു്. 1940-ൽ 132 ദശലക്ഷമായിരുന്ന യു. എസ്. എ യിലെ ജനസംഖ്യ. 1960-ൽ അതു് 179 ദശലക്ഷമായി വർധിച്ചു. ഈ വർധനവിന്റെ ക്രമം മറ്റൊരു യൂറോപ്യൻ രാജ്യത്തേക്കാളും വളരെ കൂടുതലും ഇന്ത്യയുടെതിനോടു് ഏതാണ്ടു് തുല്യവും

ആയിരുന്നു. മരണനിരക്കിൽ ഉണ്ടായ കുറവായിരുന്നു കുത്തനെയുള്ള ഈ വർധനവിന്റെ ഒരു കാരണം. ചികിൽസാസംപ്രദായത്തിൽ വലിയ പുരോഗതി ഇതിനകം ഉണ്ടായി. പൊതുജനാരോഗ്യസംരക്ഷണസൗകര്യങ്ങളും വർധിച്ചു. ഭക്ഷണക്രമത്തിൽ ഗുണവർധനവുണ്ടായി. ഇതിന്റെ എല്ലാം ഫലമായി ആയുസ്സിന്റെ ദൈർഘ്യം വർധിച്ചു, പക്ഷേ, ജനനനിരക്ക് അഭൂതപൂർവമായി കൂടി. 1935–ൽ 1000–ത്തിന് 16. 9 എന്ന ക്രമത്തിൽ വർധിച്ചതു് 1957–ൽ 1000–ത്തിന് 25 എന്ന ക്രമത്തിൽ ഉയർന്നു. കൂടാതെ 1950 കാലങ്ങളിൽ അധിനിവേശകർക്കു് വേണ്ടി അമേരിക്കയുടെ കവാടങ്ങളും പൂർണമായി തുറന്നിട്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ആ ദശകത്തിൽ അമേരിക്കയിലേക്കു് കുടിയേറിയവരുടെ സംഖ്യ 2250000 ആയിരുന്നു. അതിൽ ചിലർ യുദ്ധകാലത്തു് വീടും കുടിയും സ്വത്തും നഷ്ടപ്പെട്ടവരും മറ്റു ചിലർ, രാഷ്ട്രീയഅഭയാർഥികളുമായിരുന്നു. 1956–ൽ ഹംഗറിയിൽ ഉണ്ടായ കലാപത്തെ തുടർന്നു് അഭയം തേടി വന്നവരും അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അധികം പേരും അമേരിക്കയുടെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും കടന്നു വന്നവരായിരുന്നു ഭൂമിയിൽ വേല ചെയ്തു് ഉപജീവനം കഴിക്കുന്നതിനു് മെക്സിക്കോയിൽ നിന്നു് തെക്കുപടിഞ്ഞാറൻ പ്രദേശങ്ങളിലേക്കു് വന്നവർ വളരെ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്യൂറെറോറിക്കൻകാരായ അനേകായിരം പേർ ന്യൂയോർക്കു് നഗരത്തിന്റെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിൽ താവളമുറപ്പിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും 1960 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും ജനസംഖ്യയിൽ 5 ശതമാനം മാത്രമേ വിദേശീയരുടെ സന്താനങ്ങളായി ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അര ശതാബ്ദത്തിനു് മുമ്പു് വിദേശസന്താനങ്ങളും ജനസംഖ്യയുടെ പതിന്നാലു ശതമാനമുണ്ടായിരുന്നു.

ജീവനോപായത്തിനു വേണ്ടി ജനിച്ച ദേശത്തു നിന്നും രാജ്യത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്തേയ്ക്കു് സകുടുംബം മാറിത്താമസിക്കുന്നതിനു് അമേരിക്കൻ ജനത സദാ സന്നദ്ധമായിരുന്നു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ഈ പ്രക്രിയയ്ക്കു് വലിയ പ്രോൽസാഹനം നൽകി. 1945 വരെ ഇതു് അവിരാമമായി നടന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. മൂന്നു വിധത്തിൽ മൂന്നു് മാർഗങ്ങളിൽ കൂടി ആയിരുന്നു ജനങ്ങളുടെ ഈ നീക്കം. ഒരു നല്ല സംഘം ആളുകളും നഗരങ്ങളിൽ നിന്നും ആകർഷണീയമായ ശീതോഷ്ണസ്ഥിതിയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു് താമസം മാറി. ജീവിതസൗകര്യമുള്ളവരായിരുന്ന അവരെല്ലാം. വടക്കു കിഴക്കൻ നഗരങ്ങളിൽ നിന്നും തെക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള നഗരങ്ങളിലേയ്ക്കു്, പ്രധാനമായും കാലിഫോർണിയായിലേയ്ക്കും ഫ്ലോറിഡയിലേയ്ക്കും, ആണു് അവർ പോയതു്. കൂടുതൽ ജീവിതസുഖം തേടിപ്പോയവരായിരുന്ന അവരെല്ലാം. ഫ്ലോറിഡയിലെ ജനസംഖ്യ 1940–ൽ 2 ദശലക്ഷം ആയിരുന്നതു് 1963–ൽ 5500000 ആയി വർധിച്ചു. കാലിഫോർണിയ ജനസംഖ്യയുടെ കാര്യത്തിൽ ന്യൂയോർക്കിനെ പുകിലാക്കിക്കൊണ്ടു് യു. എസ്. ഏ യിലെ ഏറ്റവും വലിയ സംസ്ഥാനമായി മാറിക്കൊണ്ടിരുന്ന കാലഘട്ടമായിരുന്ന അതു്, രണ്ടാമതു്, നീഗ്രോകൾ–അവർ അതേ വരെ തെക്കുകിഴക്കൻ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇടതിങ്ങിപ്പാർക്കുകയായിരുന്ന–വടക്കോട്ടും പടിഞ്ഞാറോട്ടും

നീങ്ങി. ന്യൂയോർക്ക്, ചിക്കാഗോ, ഫിലാഡൽഫിയ തുടങ്ങിയ വൻ നഗരങ്ങളിൽ അവർ അധികമായി വന്നു താമസമുറപ്പിച്ചു. രാഷ്ട്രീയമായ ഫലങ്ങളുണ്ടാകത്തക്ക വിധം ത്രാസിന്റെ തട്ടുകൾക്ക് മാറ്റം വന്നു. മൂന്നാമതു്, നഗരങ്ങളിൽ തന്നെ ജനസംഖ്യാപരമായ വലിയ മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. നീഗ്രോകളുടെ സംഖ്യ നഗരങ്ങളിൽ വർധിച്ചു. നാട്ടിൻപുറത്തെ താമസം മതിയാക്കി അനേകം അമേരിക്കൻ കുടുംബങ്ങളും നഗരങ്ങളിലേക്കു് നീങ്ങി. എന്നിട്ടും, ചിരപുരാതനങ്ങളായ അമേരിക്കൻ നഗരങ്ങളിലെ ജനസംഖ്യ ക്ഷയിച്ചു വന്നു. പഴയ കെട്ടിടങ്ങളും വൃത്തിഹീനമായ തെരുവീഥികളും ഉപേക്ഷിച്ചു് നഗരവാസികളായ പലരും, ത്വരിതമായി വികസിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന നഗരപ്രാന്തങ്ങളിലേക്കു് മാറി താമസമുറപ്പിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. 1960 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും, ആകെയുള്ള ജനസംഖ്യയിൽ നാലിലൊരു ഭാഗം, നഗരങ്ങളും വിട്ടു് അവയുടെ പ്രാന്തപ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു് മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പഴയ ചുറുപാടുകളിൽ നിന്നും അകന്നു് വ്യത്യസ്തമായ സാഹചര്യത്തിൽ ഒരു പുതിയ ജീവിതം അവർ ആരംഭിക്കുകയായിരുന്നു.

ജനസംഖ്യാപരമായ ഈ മാറ്റങ്ങളെ ത്വരിതപ്പെടുത്തിയ കാരണങ്ങളും പലതായിരുന്നു. ഗതാഗതസൗകര്യങ്ങളുടെ അഭിവൃദ്ധിയാണു് അതിലൊരു കാരണം. യുദ്ധം തുടങ്ങുന്നതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന സാമ്പത്തികക്കഴപ്പങ്ങളും റെയിൽറോഡുഗതാഗതത്തെ സാരമായി ബാധിച്ചു. ദിനംതോറും അതിന്റെ നില അധ:പതിച്ചു വന്നു. ആട്ടോമൊബൈലുകളും വിമാനങ്ങളും അതിന്റെ സ്ഥാനം കൈവശപ്പെടുത്തി. 1940—നും 1960—നും മദ്ധ്യ 1700 മൈൽ ദൂരത്തിലുള്ള റെയിൽറോഡുകളും ഉപയോഗശൂന്യമായി. പകരം അനേകം പുതിയ മോട്ടോർഹൈവേകളും രാജ്യത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലുമായി നിർമിക്കപ്പെട്ടു. നഗരങ്ങളിലെല്ലാം വിമാനത്താവളങ്ങളും ഉണ്ടായി. അതു കൊണ്ടു് അധികമധികം അമേരിക്കക്കാർക്കു് ഗ്രാമങ്ങളിലെ വീടുകളിൽ നിന്നും നഗരങ്ങളിലെ ഓഫീസുകളിലേക്കു് നിത്യവും പോയ് വരാൻ കഴിഞ്ഞു. നഗരങ്ങളും നഗരങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ദൂരം ആളുകൾക്കു് ഒരു പ്രശ്നമല്ലാതായിത്തീർന്നു. രണ്ടാമത്തെ കാരണം, അമേരിക്കൻ ജനതയ്ക്കു് ലഭിച്ച അധികവിശ്രമസമയമാണു്. പലർക്കും തങ്ങളുടെ ജോലിസ്ഥലത്തു നിന്നും വളരെ അകലെ താമസിച്ചു കൊണ്ടു് ജോലിക്കു പോയാൽ മതിയെന്നായി. പ്രവൃത്തിദിവസങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നതാണു് കാരണം.

ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ പലരും ഉദ്യോഗത്തിൽ നിന്നു വിരമിച്ച ശേഷം ബോസ്റ്റൺ, ഡിട്രോയിറ്റു് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളും വിട്ടു് പ്രകാശമാനമായ കാലിഫോർണിയയിലേയ്ക്കും മറ്റും താമസം മാറി. ആട്ടോമൊബൈൽവ്യവസായത്തിലും മറ്റും ആട്ടോമേഷൻ സാധാരണമായിത്തീർന്നു. അനേകം അമേരിക്കക്കാരുടെ പ്രവൃത്തിസമയം ആഴ്ചയിൽ 30 മണിക്കൂറായി കുറഞ്ഞു. മൂന്നാമതു്, ജനസംഖ്യയുടെ ഈ മാറ്റത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാന കാരണം, അമേരിക്കയിലാകമാനമുണ്ടായ ഐശ്വര്യാഭിവൃദ്ധിയായിരുന്നു. വ്യാ

വസായീകോൽപാദനവും വരവും വർധിച്ചതോടെ ജനങ്ങൾക്ക് വീണ്ടും ദൂരേയ്ക്ക് നീങ്ങിപ്പാർക്കാനും ഫ്ളോറിഡ പോലുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ വർധിച്ച വിലകൊടുത്ത് വീടുകൾ വാങ്ങാനും തങ്ങളുടെ കുടുംബങ്ങളെ വികസിപ്പിക്കാനും കഴിഞ്ഞു. ജീവിതനിലവാരത്തിന്റെ ഈ ഉയർച്ച പല രംഗങ്ങളിലും പ്രകടമായി. 1940–നേക്കാൾ 1960–ൽ കാറുകളുടെ എണ്ണം ഇരട്ടിച്ചു. അതുപോലെ തന്നെ മോട്ടോർസൈക്കിളുകളുടെ സംഖ്യയും വിപുലമായ തോതിൽ വർധിച്ചു. പത്തു കുടുംബങ്ങളിൽ ഒൻപതെണ്ണത്തിനും ടെലിവിഷൻസെറ്റുണ്ടായിരുന്നു. സമ്പൽസമൃദ്ധിയുടെ ഗുണഫലം സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ തലങ്ങളിലെയും ആളുകൾ അനുഭവിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ശമ്പളത്തിൽ വരുത്തിയ വർധനവാണ് ഇതിന്റെ പ്രധാന കാരണം. വസ്ത്രങ്ങൾ, ആഹാരസാധനങ്ങൾ, വൈദ്യുതഉപകരണങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ധനികന്മാർക്ക് മാത്രമല്ല സാധാരണക്കാർക്കു കൂടി അനുഭവയോഗ്യമാകാനുള്ള ഒരു സാഹചര്യം ഈ മാറ്റങ്ങൾ നിമിത്തം ഉണ്ടായി.

ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും സമ്പന്നമായ രാജ്യം എന്ന പദവി യു. എസ് എ. നിലനിർത്തി. മുതലാളിത്തരാജ്യങ്ങളിൽ വച്ച് ഏറ്റവും ശക്തമായ വ്യവസായ–വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങൾ അമേരിക്കയിലായിരുന്നു. ഈ പദവിയും യു. എസ്. എ നിലനിർത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞു. റോക്ക് ഫെല്ലർക്കും കാർണേഗിക്കും ആദ്യകാലങ്ങളിൽ സാധിച്ചതു പോലെ വ്യവസായ–വാണിജ്യസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ഉടമകൾക്ക് സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും അവർ അസാമാന്യമായ വിധത്തിൽ ധനികന്മാരായിരുന്നു. അമേരിക്കയിലെ ആകെയുള്ള സമ്പത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥത അമേരിക്കയിലെ ആകെ ജനസംഖ്യയുടെ ഒരു ശതമാനം വരുന്ന ധനികന്മാരുടെ പക്കലായിരുന്നു. അമേരിക്കൻ വ്യാവസായികജീവിതത്തിൽ ആധിപത്യം പുലർത്തിയിരുന്ന വൻകോർപ്പറേഷനുകൾ പിന്നെയും പിന്നെയും പണം വാരിക്കൂട്ടുകയായിരുന്നു. മുൻകാലങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് അവയുടെ വളർച്ച വൻതോതിലായിരുന്നു താനും. യുദ്ധാനന്തരകാലത്ത് വൻപിച്ച വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങൾ തമ്മിൽ ലയിച്ച് അതിവിപുലമായ സ്ഥാപനങ്ങളായി വളർന്നു വന്നു. ജനറൽ മോട്ടേഴ്സ് കമ്പനിയായിരുന്നു ഒരു ഉദാഹരണം. വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളോടൊപ്പം തന്നെ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളും ശക്തിവൈപുല്യങ്ങളാർജിച്ചു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ 15000000 ആയിരുന്ന അമേരിക്കൻ ട്രേഡ് യൂണിയനുകളിലെ മൊത്തം അംഗസംഖ്യ. പത്തു കൊല്ലത്തിനു ശേഷം, 1955–ൽ ഏറ്റവും വലിയ രണ്ട് ട്രേഡ് യൂണിയനുകൾ തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ പറഞ്ഞൊതുക്കി ഒരു യൂണിയനായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെയുണ്ടായ എ. എഫ്. എൽ., സി. ഐ. ഒ.യുടെ അംഗസംഖ്യ 17000000 ആയിരുന്നു. യൂണിയനിലെ അംഗങ്ങൾക്ക്, യുദ്ധാനന്തരകാലത്ത് വലിയ തുകകൾ അഡ്വാൻസ് ഇന

ത്തിൽ സമ്പാദിച്ചു കൊടുക്കുവാൻ ഈ ട്രേഡ് യൂണിയനു് കഴിഞ്ഞു. കൂടുതല വധിദിവസങ്ങളും ഹെൽത്തു് ഇൻഷുറൻസിന്റെ പ്രയോജനങ്ങളും, പെൻഷൻ തുടങ്ങിയ പല പ്രയോജനങ്ങളും ട്രേഡ് യൂണിയൻ മുഖേന തൊഴിലാളികൾ നേടി. എന്നാൽ പല കാരണങ്ങൾ കൊണ്ടും പൊതുജനങ്ങളുടെ പ്രീതി സമ്പാദിക്കുവാൻ ഈ യൂണിയനുകൾക്കു് കഴിഞ്ഞില്ല. യുദ്ധം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ അവർ വ്യാപകമായ പണിമുടക്കുകൾ നടത്തി. ചില യൂണിയനുകൾ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു് നേതൃത്വം സ്വീകരിച്ചു. ജോൺ എൽ. ലൂയിസിനെപ്പോലെയുള്ള ട്രേഡ് യൂണിയൻനേതാക്കന്മാർ അഹങ്കാരികളും സ്വാർത്ഥതികളുമായിരുന്നു. 1944-ൽ പ്രസിഡന്റു് ട്രൂമാന്റെ വീറ്റോയ്ക്കു ശേഷം കോൺഗ്രസ് പാസ്സാക്കിയ ടാഫ്റ്റു്-ഹാർട്ലി ആക്ടു് അനുസരിച്ചു്, ട്രേഡ് യൂണിയനുകളുടെ പ്രവർത്തനത്തിൽ ചില നിയന്ത്രണങ്ങൾ ഉണ്ടായി. കുടകൾ അടച്ചു് പണിമുടക്കുന്നതു് നിയമവിരുദ്ധമാക്കി. ഫെഡറൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിനു പണം ചെലവഴിച്ചു് കൂടാ എന്നു് നിരോധിച്ചു. പണിമുടക്കിനു് 60 ദിവസം നേരത്തെ നോട്ടീസു് കൊടുത്തിരിക്കണമെന്ന നിബന്ധന ഉണ്ടായി. ട്രേഡ് യൂണിയൻ ഭാരവാഹികളുടെ തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾക്കു് യൂണിയൻ ഉത്തരവാദിത്വം വഹിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ഈ ആക്ടു് അനുശാസിച്ചു. 1960 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും തൊഴിലാളികളിൽ നാലിലൊരു ഭാഗം ട്രേഡ് യൂണിയനുകളിൽ അംഗങ്ങളായി ചേർന്നിരുന്നുവെങ്കിലും അവക്കു് ദക്ഷിണ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ വലിയ സ്വാധീനമൊന്നും ഇല്ലായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ചെറുകിട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കിടയിൽ (വൈറ്റ് കോളർ തൊഴിലാളികൾ എന്നായിരുന്നു അവരെ വിളിച്ചു വന്നതു്). ആട്ടോമേഷന്റെ പ്രചാരത്തോടു കൂടി അമേരിക്കയിൽ 'വൈറ്റു് കോളർ' തൊഴിലാളികളുടെ സംഖ്യ വർധിച്ചു വരികയായിരുന്നു.

TAFT-HARTLEY ACT

ഈ വർഷങ്ങളിൽ അമേരിക്കയിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ആളുകളുടെയും ജീവിതനിലവാരം ലോകത്തെവിടെയുമുള്ള ആളുകളുടെതിനെ അപേക്ഷിച്ചു് വൻതോതിൽ ഉയർന്നു. ഈ അഭിവൃദ്ധി ചിന്താശീലരായ അമേരിക്കക്കാരെ അസ്വസ്ഥരാക്കിയ പല പ്രശ്നങ്ങളും സൃഷ്ടിച്ചു. ആട്ടോമൊബൈലുകൾ സമൂഹജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാക്കിയ വിനകളായിരുന്നു അതിലൊന്നു്. കാറപകടങ്ങളും തൻമൂലമുള്ള മരണവും കൂടി വന്നു. വാഹനങ്ങളുടെ വർധനവു് കൊണ്ടു് ചില പ്രത്യേകസമയങ്ങളിൽ ഗതാഗതം നിലച്ചു പോയിരുന്നു. വ്യവസായശാലകളിൽ നിന്നുയർന്നു വന്ന പുക അന്തരീക്ഷത്തെ മലിനമാക്കി. വാഹനങ്ങൾ പാർക്കു ചെയ്യുന്നതിനു് സ്ഥലസൗകര്യമില്ലാതെ വന്നു. മറ്റു ചില പ്രശ്നങ്ങൾ കുറെക്കൂടി ഗൗരവതരങ്ങളായിരുന്നു. പരസ്യത്തിലുള്ള ആവേശം എല്ലാ അതിരുകളും കടന്നു് വളർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഐശ്വര്യത്തിന്റെ വർധനവിനു് ഈ പരസ്യഭ്രാന്തു് അനുപേക്ഷണീയമാണോ എന്നു് ചിലരെങ്കിലും ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കിലെ മാഡിസൺ അവന്യൂ പരസ്യവ്യവസായത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായിരുന്നു.

1950—കളുടെ അവസാനത്തിൽ ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ടി മൊത്തം വരുന്ന തുകയുടെ ഉദ്ദേശം മൂന്നിരട്ടി സംഖ്യ അവിടെ അമേരിക്കക്കാർ പരസ്യങ്ങൾക്കായി ചെലവിട്ടിരുന്നു. ആവശ്യമില്ലാത്ത നൂറുനൂറു സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുവാൻ അവിടത്തെ 'പരസ്യവീരന്മാർ' അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഒളിഞ്ഞു നിന്നു് ഈ വിധം പ്രേരണ ചെലുത്തുന്നവരുടെ ശക്തി വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പ്രതികൂലമായി ബാധിക്കും എന്നു് പലരും ഭയന്നു. സാമ്പത്തികമായ വികസനത്തിന്റെ ചില പ്രത്യേകതകളും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ സംഭീതി വളർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. 'ആട്ടോമേഷൻ' ദശലക്ഷക്കണക്കിനു് ആളുകളെ തൊഴിൽരഹിതരാക്കുകയില്ലേ? വ്യവസായശാലകളിൽ ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന സാധനങ്ങൾ വാങ്ങാനുള്ള ആളുകളുടെ കുറവു നിമിത്തം വ്യവസായങ്ങൾ തകരുകയില്ലേ? വമ്പിച്ച തോതിൽ സാധനങ്ങൾ നിർമിക്കുവാൻ യന്ത്രങ്ങൾക്കു് കഴിയും; എന്നാൽ അങ്ങനെ നിർമിക്കപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങൾ ഈ യന്ത്രങ്ങൾക്കു് വിലയ്ക്കു വാങ്ങുവാൻ കഴിയുമോ? ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കേണ്ട ചോദ്യങ്ങളായിരുന്നു ഇവയെല്ലാം.

1929—നു ശേഷം അമേരിക്കയുടെ ഐശ്വര്യത്തിനു് പെട്ടെന്നുണ്ടായ തകർച്ചയുടെ കയ്പുള്ള ഓർമകൾ ദശലക്ഷക്കണക്കിനു് അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരിൽ പച്ച പിടിച്ചു നിന്നിരുന്നു. അങ്ങനെയൊന്നു് വീണ്ടും സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നു് പൂർണമായി വിശ്വസിക്കുവാൻ ആർക്കും കഴിയുമായിരുന്നില്ല. നാൽപതുകളിലെയും അൻപതുകളിലെയും അഭിവൃദ്ധി ഒരു നിശ്ചിത പരിധിയിൽ ഒതുങ്ങി നിന്നിരുന്നു. വ്യാവസായികവികസനത്തിന്റെ സ്പർശമേൽക്കാത്ത ന്യൂ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ചില ഭാഗങ്ങളും വെസ്റ്റു് വെർജീനിയപ്രദേശങ്ങളും പോലെയുള്ള പലയിടങ്ങളും അമേരിക്കയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു പോലെതന്നെ ഐശ്വര്യത്തിന്റെ പ്രകാശം ഏശാത്ത സാമൂഹ്യവിഭാഗങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. നീഗ്രോകൾക്കും പ്യൂറെറോറിക്കൻസിനും ഏറ്റവും കുറഞ്ഞ ശമ്പളമുള്ള ജോലികളാണു് ലഭിച്ചതു്. വൻനഗരങ്ങളിലെ ചേരികളിൽ താമസിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഹതഭാഗ്യവാന്മാരുടെ ദയനീയമായ നില ആരുടെ ശ്രദ്ധയ്ക്കും വിഷയമായില്ല. അതിലും ഗുരുതരമായിരുന്നു വൃദ്ധന്മാരുടെ പ്രശ്നം. 65 വയസ്സു് കവിഞ്ഞ അമേരിക്കക്കാരുടെ സംഖ്യ ഒട്ടും കുറവല്ലായിരുന്നു. ജീവിക്കാൻ അത്യാവശ്യം വേണ്ട തുക അവർക്കു് പെൻഷനായി ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. സാമ്പത്തികമായ ഉച്ചനീചത്വം യുദ്ധാനന്തരകാലത്തും അതിനെതിരായ പ്രത്യാഘാതങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിന്റെ വിപത്തു് മുൻതലമുറക്കാർ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നിടത്തോളം ഉൽക്കടമല്ലായിരുന്നു എന്നൊരു വ്യത്യാസം മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഉദ്യോഗങ്ങളും അധികവും ഫെഡറൽ ഗവൺമെൻറിലൂടെ വേണമായിരുന്നു ലഭിക്കാൻ. അസംഖ്യം ആളുകളെ ഫെഡറൽ ഗവൺമെൻറ് നേരിട്ടു നിയമിക്കുകയായിരുന്നു. നേറോയുടെയും കൊറിയൻയുദ്ധത്തിന്റെയും ന്യൂക്ലിയർ ആയുധങ്ങളുടെയും കാലമായിരുന്നതു കൊണ്ടു്, സൈനികവകുപ്പിന്റെ ചെലവു് വർധിച്ചു. കെന്നഡി ഔദ്യോഗികപദവി ഏറ്റെടുത്തപ്പോൾ (1961) 5500000

പേർ തൊഴിലില്ലാത്തവരായി ഉണ്ടായിരുന്നു. പല അമേരിക്കക്കാരും മറിച്ച് ധരിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഐശ്വര്യാഭിവൃദ്ധി സമ്പൂർണമോ സുനിശ്ചിതമോ അല്ലായിരുന്നു.

ഈ പരിവർത്തനത്തിന്റെ സാമൂഹ്യമായ ഫലങ്ങളെപ്പറ്റിയും വലിയ ആശങ്കകളും വളർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു. അതു പോലെ, നഗരപ്രാന്തങ്ങളുടെ വളർച്ചയുണ്ടാക്കിയ പ്രശ്നങ്ങളും ഭയം വളർത്തി. വിഗണിതങ്ങളായ നഗരഭാഗങ്ങളും പ്രായപൂർത്തിയാകാത്തവരുടെ കുറ്റകൃത്യങ്ങളും ജന്മഭൂമികളായി. നഗരപ്രാന്തങ്ങളിൽ ആധുനികമായ എല്ലാ ജീവിതസൗകര്യങ്ങളും—ഭംഗിയുള്ള ഭവനങ്ങളും, ഉദ്യാനങ്ങളും, സ്വകാര്യനീന്തൽകുളങ്ങളും, ശുദ്ധവായു, ശുചിത്വം, നല്ല അയൽപക്കമനോഭാവം—ഉണ്ടായിരുന്നു. ഈ സുഖസൗകര്യങ്ങളും അമേരിക്കൻ ജനതയിലുണ്ടാക്കാനിടയുള്ള പ്രത്യാഘാതങ്ങളെപ്പറ്റി കടുത്ത പല സംശയങ്ങളും പൊന്തി വന്നു. നഗരപ്രാന്തങ്ങളിലെ ജീവിതരീതികളും അവിടെ അധിവസിച്ചിരുന്നവരെ വലിയ മാറ്റൽപ്രിയന്മാരും അയൽക്കാരെ എതിർക്കാതിരിക്കുന്നതിൽ നിഷ്കർഷയുള്ളവരും ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠ നേടിയ ആചാരങ്ങളെയും അഭിപ്രായങ്ങളെയും അംഗീകരിക്കാൻ സദാ സന്നദ്ധതയുള്ളവരും വിമർശനങ്ങളെയും പുതിയ ആശയങ്ങളെയും ഭയപ്പെടുന്നവരും ആക്കിത്തീർത്തതിന്റെ ധാരാളം ലക്ഷണങ്ങളും 1940-കളുടെ, ഉത്തരാർധത്തിലൂ 1950—കളുടെ പൂർവാർധത്തിലും കണ്ടു തുടങ്ങി എന്നു് ഈ സംശയക്കാർ വിശ്വസിച്ചു. സത്യത്തിൽ മക്കാർത്തിസത്തിന്റെ വിളനിലമായിരുന്ന ഈ നഗരപ്രാന്തങ്ങളും.

ഈ പരിവർത്തനത്തിന്റെ മധ്യത്തിലും ചിന്താശീലരായ അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരെ അസ്വസ്ഥരാക്കിയതു് നീഗ്രോപ്രശ്നമായിരുന്നു. യു. എസ്. ചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ പ്രശ്നം അതു തന്നെയാണെന്നു് ഇംഗ്ലീഷുകാരിലധികം പേരും വിശ്വസിച്ചു. ലോകത്തിലെ ഇതരഭാഗങ്ങളും അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വന്നതും വർണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ, വിവിധ രൂപത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട കൊണ്ടിരുന്ന ഈ വിവേചനം ആയിരുന്നു. ഈ പ്രശ്നത്തിനു് സമർഥവും സമാധാനപരവും ആയ ഒരു പരിഹാരം കണ്ടെത്തണമെന്നു് പലരും ആഗ്രഹിച്ചു. അമേരിക്കയുടെ ജനസംഖ്യയിൽ പത്തു ശതമാനം നീഗ്രോകളായിരുന്നു. (വാഷിങ്ടൺ നിലാന്നെങ്കിൽ അൻപതു ശതമാനത്തിലധികവും അവരായിരുന്നു). ഇത്രയും ആളുകൾക്കു് രാഷ്ട്രീയസ്വാതന്ത്ര്യവും പൗരാവകാശങ്ങളും നിഷേധിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിനു് ഒരു ജനാധിപത്യരാജ്യമെന്നു് സ്വയം അവകാശപ്പെടാൻ ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കഴിയുമോ? നീഗ്രോപ്രശ്നം അമേരിക്കയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പുതിയതായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, 1945—നു ശേഷം ഇതു സംബന്ധമായി ഉയർന്നു വന്ന വിമർശനങ്ങളും അമേരിക്കക്കാരെ ഉൽക്കണ്ഠാകുലരാക്കിയിരുന്നു. കൂടാതെ മനഃസാക്ഷിയുടെ മുമ്പിൽ തങ്ങളവതരിപ്പിക്കുന്ന അന്തസ്സിനെപ്പറ്റിയുള്ള നിഷ്കർഷയും അവരിൽ ഏറി വന്നു.

രാഷ്ട്രീയമായ പ്രാധാന്യവും ഈ പ്രശ്നത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ദക്ഷിണസ്റ്റേറ്റുകളിലെ നീഗ്രോകാംക്ഷികൾ പോട്ടപകാരം നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി സോവ്യറ്റ് യൂണിയൻ രാഷ്ട്രീയമായി ശക്തിയായ പ്രചരണം നടത്തി. അമേരിക്കൻ വിരുദ്ധപ്രചാരണത്തിനു് അവർ ഉപയോഗിച്ച ഒരു നല്ല ആയുധമായിരുന്നു നീഗ്രോപ്രശ്നം. ഈ പ്രശ്നത്തിനു് അടിയന്തിരമായ പരിഹാരം കാണേണ്ടതു് ആ നിലയിലും അമേരിക്കയുടെ ആവശ്യമായിരുന്നു.

രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനു ശേഷം നീഗ്രോപ്രശ്നത്തിനു് അടിയന്തിര സ്വഭാവം നൽകിയ മറ്റു ചില സാഹചര്യങ്ങളും ഉണ്ടായി. അവയിൽ ചിലതു് യുദ്ധത്തിന്റെ തന്നെ സൃഷ്ടിയായിരുന്നു. നാസി ഏകാധിപത്യത്തിനെതിരായി, ജനാധിപത്യത്തിന്റെ സംസ്ഥാപനത്തിനും സംരക്ഷണത്തിനും വേണ്ടിയാണല്ലോ യുദ്ധത്തിൽ അമേരിക്ക പങ്കു ചേർന്നതു്. വർണമേധാവിത്വം പോലെയുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ അമേരിക്കയ്ക്കു് വച്ചു പുലർത്താനാവില്ല എന്നതു് സുനിശ്ചിതമായിരുന്നു. അനേകം നീഗ്രോകൾ യുദ്ധത്തിൽ സൈനികരായി ചേർന്നു. പലരും സമുദ്രാന്തരസമരരംഗങ്ങളിൽ ചെന്നു സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചു. അവിടെയൊക്കെയുള്ള വീട്ടുകളിലും റസ്റ്റാറന്റുകളിലും മദ്യശാലകളിലും നാടകശാലകളിലും ആശുപത്രികളിലും ടെയിനുകളിലും വെളുത്ത വർഗക്കാരെപ്പോലെ തന്നെ അവരും സ്വാഗതം ചെയ്യപ്പെട്ടു. ഒരിടത്തും അവർക്കു് ഒരു പതിത്വം ആരും കൽപ്പിച്ചില്ല. യുദ്ധം ചെയ്തു സംരക്ഷിച്ച സ്വന്തം നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങി ചെല്ലുമ്പോൾ വിണ്ടും വിവേചനം ചെയ്തു് ആ രാജ്യസ്നേഹികളെ എങ്ങനെ അകറ്റി മാറ്റി നിർത്താൻ കഴിയും? ഇതിനും പുറമെ ഇതേ ഘട്ടത്തിൽ തന്നെ സമൂഹമധ്യത്തിൽ ഉറച്ചു ഒരു നീഗ്രോമധ്യസ്ഥിതിവർഗം ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠ നേടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവരിൽ പലരും വടക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ നിന്നു് തങ്ങളുടെ ഹൈസ്കൂൾവിദ്യാഭ്യാസവും കോളേജുവിദ്യാഭ്യാസവും നേടിയവരായിരുന്നു. അങ്ങനെ പഠിത്തം പൂർത്തിയാക്കിയവരിൽ പലരും പ്രൊഫസർമാരായും അഭിഭാഷകന്മാരായും മതപുരോഹിതന്മാരായും പത്രപ്രവർത്തകന്മാരായും സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ നിന്നു് ഒരു സംഘം നീഗ്രോനേതാക്കന്മാരും രംഗത്തു് വന്നു. എൻ. എ. എ. സി. പി (N. A. A. C. P.)യുടെ പുറത്തും അകത്തും നിന്നു് അവർ പ്രവർത്തനം നടത്തി. നീഗ്രോകളുടെ അവകാശങ്ങൾക്കു വേണ്ടി സമരം ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്ന സംഘടന ആയിരുന്നു അതു്. മുൻഗാമികളേക്കാൾ സൗമ്യന്മാരും പരിശ്രമശാലികളും ആയിരുന്ന ഈ നേതാക്കന്മാർ വൻപിച്ച പ്രകടനങ്ങളും പ്രചരണയോഗങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ചു. ബുക്കർ ടി. വാഷിങ്ടണിന്റെ അധ:സ്ഥിതമനോഭാവം അവർക്കില്ലായിരുന്നു. പരിപൂർണമായ സമത്വം—വോട്ടിങ്ങിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും ഭവനസൗകര്യങ്ങളിലും അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും—അതായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം.

1960 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും നീഗ്രോകളുടെ ജനസംഖ്യ 19 ദശലക്ഷമായി വർധിച്ചു. ആകെയുള്ള അമേരിക്കൻജനസംഖ്യയുടെ ഗണനീയമായ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു ഇതു്. തങ്ങളുടെ അവകാശങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി അക്രമമാർഗങ്ങളും സ്വീകരിക്കണമെന്ന അഭിലാഷം അവരിൽ പലർക്കും ഇല്ലായിരുന്നു. കുറ്റ മുസ്ലീങ്ങളെപ്പോലെയുള്ള തീവ്രവാദികളുടെ സംഖ്യ തീരെ തുച്ഛമായിരുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ്തത്വസംഹിതയിൽ ആകൃഷ്ടരായവരുടെ സംഖ്യയും കേവലം നിസ്സാരമായിരുന്നു. യൂ. എസ്. ഏ യോടുള്ള നീഗ്രോകളുടെ കൂറും ഭക്തിയും നിസ്തുലമായിരുന്നു. ഒരു സമ്പൂർണ അമേരിക്കൻ പൗരത്വമെന്ന ലക്ഷ്യമേ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. മാതൃഭൂമിയായി മറ്റൊരു രാജ്യത്തെയും അവർ കണ്ടില്ല. അവരുടെ മൗലികആയുധം വോട്ടു് മാത്രമായിരുന്നു. തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ ആ ആയുധം അത്ര ഫലവത്തായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇതു് ശരിക്കും ഫലിക്കുമായിരുന്ന വടക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള നഗരങ്ങളിലേയ്ക്കും വ്യവസായമേഖലകളിലേയ്ക്കും യുദ്ധകാലത്തും അതിനു ശേഷവും അവർ കൂട്ടം കൂട്ടമായി നീങ്ങി. 1940—നും 1960—നും ഇടയ്ക്കു് ഉത്തരദേശത്തെ നീഗ്രോകളുടെ ജനസംഖ്യ 30 ലക്ഷത്തിൽ നിന്നു് 70 ലക്ഷത്തിലധികമായി വർധിച്ചു. ന്യൂയോർക്കു്, (അവിടെ തന്നെ ഒരു ദശലക്ഷം പേരുണ്ടായിരുന്നു.) ചിക്കാഗോ, ഫിലാഡൽഫിയ, ഡിട്രോയിറ്റു്, ബാൾട്ടിമോർ തുടങ്ങിയ നഗരങ്ങളിൽ അവരുടെ വോട്ടു് നിർണായകശക്തിയുള്ളതായിരുന്നു. ഡെമോക്രാറ്റുകളും ദക്ഷിണദേശത്തെ വെള്ളമേധാവിത്വത്തിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നതു കൊണ്ടു് പരമ്പരയായി നീഗ്രോകളും റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയെയാണു് പിൻതാങ്ങി വന്നതു്. എന്നാൽ ക്രമേണ അവർ ഡെമോക്രാറ്റിക്കു് കക്ഷിയിലേക്കു് ചായാൻ തുടങ്ങി. എലീനർ റൂസ്വെൽട്ടു് കറുത്തവർഗക്കാരുടെ വക്താവായിരുന്നു. ഹാരി ട്രൂമാൻ അവരുടെ പൗരാവകാശങ്ങളും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ഒരു കമ്മിറ്റിയെ നിയമിച്ചു. വോട്ടിങ്ങിലും ഉദ്യോഗത്തിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലും അവരോടു വിവേചനം കാണിച്ചുകൂടാ എന്നും അതിനു വേണ്ട ഊർജിതമായ നടപടികളും ഫെഡറൽ ഗവൺമെന്റും സംസ്ഥാനഗവൺമെന്റുകളും കൈക്കൊള്ളണമെന്നും അദ്ദേഹം അസന്നിഗ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. കമ്മിറ്റി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച റിപ്പോർട്ടു് വസ്തുതകളും വ്യക്തമായി അമേരിക്കൻ ജനതയുടെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ കോൺഗ്രസ് ഫലപ്രദമായ നടപടി എടുക്കുന്നതിൽ വിമുഖമായിരുന്നു. നിയമനിർമാണം സാധിക്കാതെ വന്നപ്പോൾ പ്രസിഡന്റിന്റെ അധികാരപരിധിയിൽ പെട്ടിടത്തോളം കാര്യങ്ങളും എക്സിക്യൂട്ടീവു് ഉത്തരവു കൊണ്ടു് ട്രൂമാൻ സംരക്ഷിച്ചു. അർഹമായിടത്തോളം ഉദ്യോഗങ്ങളും ഫെഡറൽ ഗവൺമെന്റിൽ അവക്കു് അദ്ദേഹം കൊടുത്തു. ട്രേഡ്യൂണിയനുകളുടെ എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നിട്ടും നീഗ്രോകൾക്കു് ജോലി നൽകുവാൻ വിസമ്മതിച്ച ഫേമുകൾക്കു് അദ്ദേഹം ഗവൺമെന്റു് കോൺട്രാക്റ്റുകളും കൊടുത്തില്ല. 1948—ലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു ഉത്തരവിൻ പ്രകാരം കരസൈ

ന്യത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വിവേചനം അദ്ദേഹം അവസാനിപ്പിച്ചു. തൽഫലമായി ക്യാമ്പുകളിലും കാൻറീനുകളിലും യുദ്ധരംഗത്തും ഉദ്യോഗരംഗത്തും അവർക്കു തുല്യമായ പരിഗണന ലഭിച്ചു. 1954 ആയപ്പോഴേക്കും അമേരിക്കൻ കരസൈന്യത്തിലെ പ്രത്യേകനീഗ്രോയൂണിറ്റു് വ്യവസ്ഥിതി അവസാനിച്ചു. ''അമേരിക്കയിൽ നടന്ന ഏറ്റവും വലിയ സംഭവമാണു്'' തെന്നു് ട്രൂമാൻ തന്നെ ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി.

നീഗ്രോപ്രശ്നം സംബന്ധിച്ച പുതിയതും പരമപ്രധാനവും ആയ സംഭവവികാസങ്ങൾ ഉണ്ടായതു് ഐസനോവറിൻറെ ഭരണ (1953–61)കാലത്താണു്. അദ്ദേഹത്തിൻറെ ഗവൺമെൻറിനു് ഈ പ്രശ്നത്തിൽ വലിയ താൽപര്യമില്ലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ എതിർപ്പോടെ രണ്ടു് പൗരാവകാശ ആക്റ്റുകൾ 1957–ലും 1960–ലും ആയി കോൺഗ്രസു് പാസ്സാക്കി. ആദ്യത്തെ ആക്റ്റിൻ പ്രകാരം വോട്ടിങ്ങവകാശനിഷേധത്തെപ്പറ്റി അന്വേഷിക്കുവാൻ ഒരു കമ്മിഷനെ നിയമിക്കുകയുണ്ടായി. സമ്മതിദായകരായി നീഗ്രോകളെ രജിസ്റ്റർ ചെയ്യുന്നതിനു് സഹായിക്കാൻ ഫെഡറൽ റെഫറികളെ ചുമതലപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു രണ്ടാമത്തെ ആക്റ്റു്. എന്നാൽ, അക്കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ ഏകസംഭവം സുപ്രീംകോടതിയുടെ ഒരു വിധിതീർപ്പായിരുന്നു. നീഗ്രോ അഭിഭാഷകന്മാരുടെ സഹായത്തോടു കൂടി കോടതി മുഖാന്തരം നീഗ്രോകളുടെ അവകാശങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു കിട്ടാൻ എൻ. ഏ. ഏ. സി. പി. അത്യധ്വാനം ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നു. നീഗ്രോകളെ ജൂറികളായി ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതിനും പോട്ടെപ്പുറത്തിൽ നിന്നു് നീഗ്രോകളെ ഒഴിച്ചു നിർത്തുന്ന ദക്ഷിണദേശനയത്തെ നിയമവിരുദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനുമുള്ള സുപ്രധാനമായ ചില സുപ്രീംകോടതിവിധികളും നേടിയെടുക്കാനും എൻ. ഏ. ഏ. സി. പി ക്കു കഴിഞ്ഞു. ഇവയിൽ ഒടുവിൽ സൂചിപ്പിച്ച വിധിക്കു ശേഷം വോട്ടിങ്ങ് ലിസ്റ്റിൽ വളരെയധികം നീഗ്രോകളും അവരുടെ പേരു് ചേർക്കുകയുണ്ടായി. ടെക്സാസിലും ലൂയിസിയാനയിലും ആണു് ഏറ്റവും കൂടുതൽ പേർ രജിസ്റ്റർ ചെയ്തതു്. നീഗ്രോകളുടെ അവകാശങ്ങളോടു് സുപ്രീംകോടതി കൂടുതൽ അനുകൂലമായ നിലപാടു് ഈ ഘട്ടത്തിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു പോന്നു. 1954–ൽ വിദ്യാലയങ്ങളിലെ വിവേചനം സംബന്ധിച്ച ഒരു കേസ്സിൽ (Brown Vs. Board of Education of Topeka) അതിനു മുമ്പു നടന്ന ഒരു കേസ്സിലെ (Plessey Vs. Ferguson) വിധിക്കെതിരായി ഒരു തീരുമാനം എടുത്തു. വിവേചനത്തിനെതിരായി സുപ്രീംകോടതി ഏകകണ്ഠമായെടുത്ത തീർപ്പിൽ ''പ്രത്യേകമായുള്ള വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യങ്ങൾ സ്വാഭാവികമായും അസമങ്ങളാണു്'' എന്നു് വ്യക്തമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നു. അടുത്ത വർഷം ചെയ്ത ഒരു വിധിതീർപ്പിൽ ''വിദ്യാലയങ്ങളിലെ വിവേചനം അതിവേഗം നീക്കിക്കൊള്ളണം.'' എന്നു് നിർദ്ദേശിച്ചു.

നിയമത്തിൻറെ പ്രഖ്യാപനം സുഗമമാണു്. എന്നാൽ അതു് നടപ്പിൽ വരുത്തുക അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാര്യമല്ല. തെക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ വെള്ളക്കാർ ഈ വിധിന്യായത്തെ ഒരു വിപ്ലവമായിട്ടാണു് കണ്ടതു്. അവർ വെള്ളക്കാരായ പൗരന്മാരുടെ ഒരു പ്രതിഷേധസമിതി രൂപവൽക്കരിച്ചു.

തങ്ങളുടെ കുട്ടികളും കറുത്ത വർഗക്കാരുടെ കുട്ടികളും തങ്ങളുടെ വക വിദ്യാലയങ്ങളിൽ വച്ച് കൂടിക്കലരാതിരിക്കുവാൻ നിയമപരമായ എല്ലാ ഉപായങ്ങളും വെള്ളക്കാർ പ്രയോഗിച്ചു. നികുതിയിനത്തിൽ പിരിച്ചെടുത്ത പണം വെളുത്ത വർഗക്കാരുടെയും കറുത്ത വർഗക്കാരുടെയും കുട്ടികൾ ഒരുമിച്ചിരുന്ന് പഠിക്കുവാനുള്ള പള്ളിക്കൂടങ്ങൾക്കു വേണ്ടി ചെലവാക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ക്രമമനുസരിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസം വിധേയനാകുന്നതാണെന്ന ഒരു നിയമം ജോർജിയ സ്റ്റേറ്റ് നടപ്പാക്കി. ഇതുപോലെ തന്നെ വെർജീനിയയുടെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ പബ്ലിക് സ്കൂളുകൾ അടച്ചു. പകരം വെള്ളക്കാരുടെ കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മാത്രമായി പ്രൈവറ്റ് സ്കൂളുകൾ പ്രത്യേകമായി തുറന്നു. അനേകം കേസ്സുകൾ ഇതു സംബന്ധിച്ച് ഫയൽ ചെയ്യപ്പെട്ടു. അവിടവിടെ അക്രമങ്ങളും നടന്നു. നീഗ്രോക്കുട്ടികളെ പലയിടത്തും വെള്ളക്കാർ തടഞ്ഞു നിർത്തി. നിരങ്കുശനെന്നോവായിരുന്ന അർക്കൻസാസിലെ ഗവർണർ 1957-ൽ നീഗ്രോക്കുട്ടികളെ ലിറ്റിൽറോക്കിലെ സ്കൂളുകളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി, സ്റ്റേറ്റു നാഷണൽ ഗാർഡിനെ അണിനിരത്തി. ഐസനോവർ ഒരു വിഭാഗം ഫെഡറൽ സൈന്യത്തെ ലിറ്റിൽറോക്കിലേക്കയച്ചു. അവരുടെ അകമ്പടിയോടെ നീഗ്രോക്കുട്ടികൾ വിദ്യാലയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. എന്നാൽ, ഗവർണർ കോടതി മുഖാന്തരം പല തടസ്സങ്ങളും സൃഷ്ടിക്കുകയുണ്ടായി. ലിറ്റിൽറോക്കിലെപ്പോലെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ പലയിടത്തും നടന്നു. വിദ്യാഭ്യാസകാര്യം സ്റ്റേറ്റിന്റെ പൂർണമായ അധികാരത്തിൻ കീഴിലായിരുന്നു. ഫെഡറൽ ഗവൺമെന്റിനു നേരിട്ട് അതിൽ ഇടപെടുവാനവകാശമില്ല. ഭരണഘടനാപരമായും അങ്ങനെയും ഒരു സങ്കീർണസ്ഥിതി. ആ സംഭവപരമ്പരകൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളുടെ മേൽ സമ്മർദം ചെലുത്തുവാൻ പട്ടാളത്തെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ പ്രസിഡന്റിനു അധികാരമില്ലായിരുന്നു. നിയമസമാധാനത്തോടുള്ള അവരുടെ വെല്ലുവിളി പരാജയപ്പെട്ടില്ല. വെള്ളക്കാരുടെയും നീഗ്രോവർഗക്കാരുടെയും കുട്ടികൾ ഒരുമിച്ചിരുന്നു പഠിക്കുന്ന ഒരു വിദ്യാലയം പോലും തെക്കുള്ള അഞ്ചു സ്റ്റേറ്റുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

ഈ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും പ്രതിഷേധപ്രകടനത്തിനു നീഗ്രോകൾ പുതിയ ചില രൂപങ്ങൾ കൊടുത്തു. വിദ്യാർഥികളാണു ആ മാറ്റത്തിന്റെ പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ചതു്. നീഗ്രോവർഗത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധനായ നേതാവു് ഒരു ബാപ്റ്റിസ്റ്റു് പുരോഹിതനായ മാർട്ടിൻ ലൂഥർ കിങ്ങ് ആയിരുന്നു. അലബാമയുടെ തലസ്ഥാനനഗരമായ മോണ്ട്ഗോമറിയിലെ ബസ്സുകൾ അക്രമരഹിതമായ മാർഗമുപയോഗിച്ചു് ബഹിഷ്കരിക്കുന്ന ഒരു സമരം 1955-56-ൽ മാർട്ടിൻ ലൂഥർ കിങ്ങ് വിജയകരമായി നയിച്ചു. ബസ്സുകളിലെ വർണവിവേചനപരമായ ഇരിപ്പിടസമ്പ്രദായം അവസാനിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ളതായിരുന്നു ഈ സമരം.

1960–ൽ നോർത്തു് കരോലീനയിലെ ഒരു സംഘം നീഗ്രോവിദ്യാർഥികളും മറ്റൊരു രീതിയിലുള്ള പ്രകടനം സമാധാനപരമായി നടത്തി. നാലു് നീഗ്രോവിദ്യാർഥികൾക്കു് ആഹാരം വിളമ്പിക്കൊടുക്കാൻ ഒരു റസ്റോറന്റിന്റെ ഉടമ വിസമ്മതിച്ചു. ഒരു സംഘം വിദ്യാർഥികൾ അവിടെ കുത്തിയിരുന്നു. ഉടമസ്ഥൻ ഒടുവിൽ കീഴടങ്ങി. കുത്തിയിരുപ്പുപ്രസ്ഥാനം തെക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലാകെ പടർന്നു പിടിച്ചു. സാർവത്രികമായ ബഹിഷ്ക്കരണം ഉണ്ടായേക്കുമോ എന്ന ഭീതി പൊതുവെ ഉണ്ടായി. ഏതായാലും മാർട്ടിൻ ലൂഥർ കിങ്ങിന്റെ അക്രമരഹിതമായ പ്രക്ഷോഭണം ഒരു വലിയ മാനസാന്തരം പല വെള്ളക്കാരിലും ഉണ്ടാക്കി. തെക്കൻ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ പൊതുവാഹനങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന വിവേചനത്തിനു് എതിരായി 1961–ൽ അക്രമരഹിതമായ ഒരു സമരം വ്യാപകമായ തോതിൽ അദ്ദേഹം നടത്തി. വെള്ളക്കാരിൽ പലരുടെയും പിൻതുണ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു.

പ്രസിഡൻറായി ജോൺ കെന്നഡിയെ തിരഞ്ഞെടുത്തതു് പൗരാവകാശാനുകൂലികളിൽ വലിയ പ്രതീക്ഷകളും ഉളവാക്കി. ഹ്രസ്വകാലത്തേക്കു മാത്രമേ ഉദ്യോഗത്തിലിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും, പ്രവർത്തനമേഖലയിൽ വളരെയധികം നേട്ടങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. തന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും വ്യക്തമാക്കുന്ന ചില നിയമങ്ങളും അദ്ദേഹം നടപ്പാക്കുകയുണ്ടായി. ഫെഡറൽ ജഡ്ജിയായും സ്ഥാനപതിയായും യുദ്ധപ്പടിന്റെ കമാൻഡറായും ആദ്യമായി നീഗ്രോകളെ നിയമിച്ചതു്. ഇതിനുദാഹരണമാണു്. നീഗ്രോകൾക്കെതിരെ വർഗവിവേചനം നടത്തുകയില്ലെന്നു് ഗവണ്മെൻറു് കോൺട്രാക്ടർമാരുടെ പക്കൽ നിന്നു് അദ്ദേഹം ഉറപ്പു വാങ്ങി. തന്റെ സഹോദരനും അറോർണിജനറലുമായ റോബർട്ടു് കെന്നഡിയെക്കൊണ്ടു് പല കാര്യങ്ങളിലും നീഗ്രോകൾക്കു് വേണ്ടി വീറോടെ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ കാര്യമായ പൗരാവകാശനിയമങ്ങളും പാസ്സാക്കുന്നതിനു് കോൺഗ്രസ്സിനെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ കെന്നഡിക്കു് കഴിഞ്ഞില്ല. 1945–നു ശേഷം പ്രതീക്ഷയിൽ കവിഞ്ഞ പുരോഗതിയുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കെന്നഡി മരിയ്ക്കുന്ന 1963–ലും നീഗ്രോപ്രശ്നത്തിന്റെ കാതലായ അംശങ്ങളും—പാർപ്പിടസൗകര്യവും വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യവും —പരിഹരിക്കപ്പെടാത്ത പ്രശ്നങ്ങളായി നിലനിന്നിരുന്നു. എങ്കിലും, ദക്ഷിണദേശത്തെ മാത്രം ബാധിക്കുന്ന ഒരു പ്രശ്നമെന്നതിലുപരി, കവിഞ്ഞു് എല്ലാ അമേരിക്കൻ പൗരന്മാരെയും, സാരമായി ബാധിക്കുന്ന ഒരു ദേശീയപ്രശ്നമായി നീഗ്രോപ്രശ്നം അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷേ, ജീവനും സ്വാതന്ത്ര്യവും ജീവിതാനന്ദത്തിനായുള്ള യത്നവും, ഗവണ്മെൻറിന്റെ യഥാർഥലക്ഷ്യങ്ങളെന്നു് വിശ്വസിക്കുകയും ആ വിശ്വാസം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ജനതയ്ക്കു നേരെ 20–ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യകാലം ഉയർത്തിയ ഏറ്റവും വലിയ ആഭ്യന്തരവെല്ലുവിളിയായി—നിരന്തരസഭാവമുള്ള, സ്ഫോടനാത്മകമായ, അന്തർദേശീയഫലങ്ങളുളവാക്കുന്ന സജീവപ്രശ്നമായി—1963–ലും നീഗ്രോപ്രശ്നം അവശേഷിച്ചിരുന്നു.

അനുബന്ധം–ഒന്ന്

അമേരിക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകൾ

ആദ്യത്തെ പതിമൂന്ന് സ്റ്റേറ്റുകളും

വെർജീനിയ	ന്യൂയോർക്ക്
മസ്സാച്ചുസെറ്റ്സ്	നോർത്ത് കരോലീന
കണക്റ്റിക്കറ്റ്	സൗത്ത് കരോലീന
ഡ്ലാവേർ	പെൻസിൽവേനിയ
മേരിലാൻഡ്	റോഡ്ഐലൻഡ്
ന്യൂഹാംപ്ഷെയർ	ജോർജിയ
ന്യൂജേഴ്സി	

യൂണിയൻ രൂപവൽക്കരിച്ചതിനു ശേഷം

പുതിയതായുണ്ടാക്കിയവയും കൊല്ലവും

1791. വെർമോണ്ട്	1858. മിനെസോട്ട
1792. കെൻറക്കി	1859. ഓറിഗൺ
1796. ടെന്നസി	1861. കാൻസാസ്
1803. ഒഹായോ	1863. വെസ്റ്റ് വെർജീനിയ
1812 ലൂയിസിയാന	1864. നെവേഡാ
1816. ഇൻഡിയാന	1867. നെബ്രാസ്ക്കാ
1817. മിസ്സിസ്സിപ്പി	1876. കൊളറാഡോ
1818. ഇല്ലിനോയി	1889. മൊൺടാനാ
1819. അലബാമ	1889. നോർത്ത് ഡെക്കോട്ടാ
1820. മെയിൻ	1889. സൗത്ത് ഡെക്കോട്ടാ
1821. മിസ്സൂറി	1889. വാഷിങ്ടൺ
1836. അർക്കൻസാസ്	1890. ഇഡാഹോ
1837. മിച്ചിഗൻ	1890. വ്യോമിങ്
1845. ഫ്ലോറിഡ	1896. യൂട്ടാ
1845. ടെക്സാസ്	1907. ഒക്ലഹോമാ
1846. അയോവ	1912. ആരിസോണാ

1848. വിസ്കോൺസിൻ
1850. കാലിഫോർണിയ
1912. ന്യൂമെക്സിക്കോ
1959. അലാസ്ക
1959. ഹവായ്

അനുബന്ധം-രണ്ട്

പ്രസിഡൻറുമാർ

1789–97	ജോർജ് വാഷിങ്ടൺ–വെർജീനിയ
1797–1801	ജോൺ ആഡംസ്–മസ്സാച്ചുസെറ്റ്സ്–ഫെഡറലിസ്റ്റ്
1801–09	തോമസ് ജെഫേഴ്സൺ–വെർജീനിയ–റിപ്പബ്ളിക്കൻ
1809–17	ജെയിംസ് മാഡിസൺ–വെർജീനിയ–റിപ്പബ്ളിക്കൻ
1817–25	ജെയിംസ് മൺറോ– വെർജീനിയ–റിപ്പബ്ളിക്കൻ
1825–29	ജോൺ ക്വിൻസി ആഡംസ്–മസ്സാച്ചുസെറ്റ്സ്–നാഷണൽ റിപ്പബ്ളിക്കൻ
1829–37	ആൻഡ്രൂ ജാക്സൺ–ടെന്നസി–ഡെമോക്രാറ്റ്
1837–41	മാർട്ടിൻ വാൻബ്യൂറൻ–ന്യൂയോർക്ക്–ഡെമോക്രാറ്റ്
1841–	വില്യം ഹാരിസൺ–ഒഹായോ–വിഗ്
1841–45	ജോൺ ടൈലർ–വെർജീനിയ–വിഗ്
1845–49	ജെയിംസ് നോക്സ് പോൾക്ക്–ടെന്നസി–ഡെമോക്രാറ്റ്

1849–50	സാക്കറി ടൈലർ–ലൂയിസിയാന–വിഗ്
1850–53	മില്ലാർഡ് ഫിൽമോർ–ന്യൂയോർക്ക്–വിഗ്
1853–57	ഫ്രാങ്ക്ളിൻ പിയേഴ്സ്–ന്യൂഹാംപ്ഷെയർ–ഡെമോക്രാറ്റ്
1857–61	ജെയിംസ് ബുക്കാനൻ–പെൻസിൽവേനിയ– ,,
1861–65	ഏബ്രഹാം ലിങ്കൺ–ഇല്ലിനോയി–റിപ്പബ്ളിക്കൻ
1865–69	ആൻഡ്രൂ ജോൺസൺ–ടെന്നസി– ,,
1869–77	യൂളിസസ് ഗ്രാന്റ്–ഇല്ലിനോയി– ,,
1877–81	റൂഥർഫോർഡ് ഹെയ്സ്–ഒഹായോ– ,,
1881–	ജെയിംസ് ഗാർഫീൽഡ്– ,,
1881–85	ചെസ്റ്റർ ആർതർ–ന്യൂയോർക്ക്– ,,
1885–89	ഗ്രോവർ ക്ലീവ്ലാൻഡ്–ന്യൂയോർക്ക്–ഡെമോക്രാറ്റ്
1889–93	ബെഞ്ചമിൻ ഹാരിസൺ–ഇൻഡ്യാന–റിപ്പബ്ളിക്കൻ
1893–97	ഗ്രോവർ ക്ലീവ്ലാൻഡ്–ന്യൂയോർക്ക്–ഡെമോക്രാറ്റ്
1897–1901	വില്യം മാക്കിൻലി–ഒഹായോ–റിപ്പബ്ളിക്കൻ
1901–09	തിയോഡോർ റൂസ്വെൽറ്റ്–ന്യൂയോർക്ക്– ,,
1909–13	വില്യം ടാഫ്റ്റ്–ഒഹായോ– ,,
1913–21	വുഡ്റോവിൽസൺ–ന്യൂജേഴ്സി–ഡെമോക്രാറ്റ്
1921–23	വാറൻ ഹാർഡിംഗ്–ഒഹായോ–റിപ്പബ്ളിക്കൻ

1923_28	കാൽവിൻ കൂളിഡ്ജ്–മസ്സാച്ചുസെറ്റ്സ്–റിപ്പബ്ലിക്കൻ	
1929–33	ഹെർബർട്ട് ഹൂവർ–കാലിഫോർണിയ–	,,
1933–45	ഫ്റാങ്ക്ളിൻ റൂസ്വെൽറ്റ്–ന്യൂയോർക്ക്–ഡെമോക്രറ്റ്	
1945–53	ഹാരി ട്രൂമാൻ–മിസ്സൗറി–	,,
1953–61	ഐസനോവർ–ന്യൂയോർക്ക്–റിപ്പബ്ലിക്കൻ	
1961–63	ജോൺ കെന്നഡി–മസ്സാച്ചുസെറ്റ്സ്–ഡെമോക്രാറ്റ്	
1963–	ലിൻഡൺ ജോൺസൺ–ടെക്സാസ്–	,,

അനുബന്ധം-മൂന്ന്

1. പ്രധാന പാർട്ടികൾ

A. ഫെഡറലിസ്റ്റ്സ്

1792–ൽ രൂപം കൊണ്ട പ്രസ്തുത പാർട്ടി ഏകദേശം 1815 വരെ നിലവിൽ നിന്നു. 1825 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും നിശ്ശേഷം അസ്തമിച്ചു 1797–1801 വരെ പ്രസിഡൻറായിരുന്ന ജോൺ ആഡംസ് ഫെഡറലിസ്റ്റായിരുന്നു. അലക്സാൻഡർ ഹാമിൽട്ടനായിരുന്നു പാർട്ടിയുടെ സ്ഥാപകൻ.

B. ഡെമോക്രാറ്റ്സ്

1792–ൽ തന്നെ ആയിരുന്നു ഇതിന്റെ ഉദയം. അക്കാലം മുതൽ ഇന്നുവരെയും ഇതിന്റെ പ്രവർത്തനം തുടരുന്നു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ, റിപ്പബ്ലിക്കൻസ് എന്നും റിപ്പബ്ലിക്കൻ ഡെമോക്രാറ്റ്സ് എന്നും ആയിരുന്നു ഇതിന്റെ പേർ. ഡെമോക്രാറ്റ് എന്ന പേരു് 1829–ലാണു് ഇതു് സ്വീകരിച്ചതു്. ഇതിന്റെ സ്ഥാപകൻ ജെഫേഴ്സണായിരുന്നു.

C. വിഗ്സ്

ആൻഡ്രൂ ജാക്സനു് എതിരായി 1830–ൽ രൂപം കൊണ്ട പ്രസ്ഥാന പാർട്ടി 1850 വരെ പ്രവർത്തനം നടത്തി. അടിമത്തപ്രശ്നത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉണ്ടായി, അതു് പിളർന്നു. പുതിയതായി ശക്തി പ്രാപിച്ച റിപ്പബ്ളിക്കൻ പാർട്ടി ഇതിനെ പ്രവർത്തനരഹിതമാക്കി.

D. റിപ്പബ്ളിക്കൻസ്

1854–ൽ രൂപമെടുത്ത പ്രസ്ഥാന പാർട്ടി, അക്കാലം മുതൽ ഇന്നു വരെയും പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഏബ്രഹാം ലിങ്കണായിരുന്നു ആദ്യത്തെ റിപ്പബ്ളിക്കൻ പ്രസിഡൻറു്.

2. മൈനർപാർട്ടികൾ

അസംഖ്യമാണു് അവ. പ്രാദേശികമോ താൽക്കാലികമോ ആയ പ്രശ്നങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം മൂലം അവയിലധികവും രൂപം കൊള്ളുകയും കുറച്ചു കാലത്തിനകം അസ്തമിക്കുകയും ചെയ്തു. ലിബർട്ടി പാർട്ടി, ആൻറിമേസൻസ് പാർട്ടി, നോനത്തിംഗ്സ് പാർട്ടി എന്നിവ അവയിൽ പെടുന്നു. 1890–നു ശേഷം ഉണ്ടായ മൈനർപാർട്ടികളുടെ ലക്ഷ്യം സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കരണമായിരുന്നു. പോപ്പ്ലിസ്റ്റ്സ്, റൂസ്വെൽറ്റ് പ്രോഗ്രസീവ്സ്, ലാഫൊലെപ്രോഗ്രസീവ്സ് എന്നീ പാർട്ടികളും ആ ഇനത്തിൽ പെട്ടവയാണു്. ഈ പാർട്ടികൾക്കൊന്നിനും ഒരു പ്രസിഡൻറിനെ ലഭിച്ചിട്ടില്ല. 1912–ൽ തിയോഡോർ റൂസ്വെൽറ്റും 1924–ൽ ലാഫൊലെയും പ്രോഗ്രസീവു് സ്ഥാനാർഥികളെന്ന നിലയിൽ 4000000 വോട്ടുകൾ വീതം സമ്പാദിച്ചു എന്നുള്ളതു് വാസ്തവമാണു്. 1892–നു ശേഷം, എല്ലാ പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലും സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്ഥാനാർഥികൾ മത്സരിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, ശുദ്ധമായ സോഷ്യലിസ്റ്റ് സ്ഥാനാർഥി എന്ന നിലയിൽ ഒരു അവസരത്തിലും പത്തു ലക്ഷം വോട്ടുകൾ അവരിലാരും നേടിയിട്ടില്ല. കഴിഞ്ഞ നൂറു് വർഷങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു് എല്ലാ പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലും ഈരണ്ടു പേരിലധികം പ്രസിഡൻറുസ്ഥാനാർഥികളായി നിന്നു് മത്സരിച്ചു പോന്നു. 1900, 1908, 1924, 1928 എന്നീ വർഷങ്ങളിൽ എട്ടു പേർ വീതം പ്രസ്ഥാന സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് മത്സരിച്ചു. എന്നാൽ എല്ലായ്പ്പോഴും, യഥാർഥ മത്സരം, ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ടു പാർട്ടികളുടെ രണ്ടു സ്ഥാനാർഥികൾ തമ്മിലായിരുന്നു. 1932–ലെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ, ഉദാഹരണത്തിനു്, ഡെമോക്രാറ്റു്, റിപ്പബ്ളിക്കൻ, സോഷ്യലിസ്റ്റു്, സോഷ്യലിസ്റ്റു് ലേബർ, കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു്, ലിബർട്ടി, പ്രൊഹിബിഷൻ, ഫാംലേബർ എന്നീ പാർട്ടികളും സ്ഥാനാർഥികളെ നിർത്തി. എന്നാൽ യഥാർഥമത്സരം, ഡെമോ

ക്രാറ്റ് റൂസ്‌വെൽറ്റും റിപ്പബ്ലിക്കൻ ഹൂവറും തമ്മിലായിരുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവക്കെല്ലാവക്കുമായി 3.1 ശതമാനം ജനകീയവോട്ടുകളേ ലഭിച്ചുള്ളൂ.

3. പാർട്ടികൾ എന്തിനു വേണ്ടി നില കൊള്ളുന്നു?

മൈനർപാർട്ടികളും എന്തിനു വേണ്ടിയാണു് നില കൊണ്ടിരുന്നതു് എന്നു് പറയുക പ്രയാസമുള്ള കാര്യമല്ല. മിക്കവാറും അവയെല്ലാം ഒരു പ്രത്യേക സാമൂഹ്യപരിഷ്ക്കാരത്തിനു വേണ്ടിയോ (പ്രൊഹിബിഷൻ പാർട്ടി) ആക്ഷേപം ഉന്നയിക്കാനോ (ആൻറിമേസൻസ് പാർട്ടി) ആയിട്ടായിരിക്കും മത്സരരംഗത്തു വരുന്നതു്. പ്രധാന പാർട്ടികളുടെ ഉദ്ദേശ്യം മനസ്സിലാക്കുക അത്ര എളുപ്പമല്ല. ബ്രിട്ടനിലെ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളുമായി അവയ്ക്കു് വളരെ ഏറെ സാദൃശ്യമുണ്ടെന്നുള്ള വിചാരം, ഏതായാലും ശരിയല്ല. ബ്രിട്ടൻ തീരെ ചെറിയതും സംഘടിതവുമായ രാജ്യമാണു്. വലിപ്പം കൊണ്ടും അധിവാസികളുടെ വൈപുല്യവും വൈവിധ്യവും കൊണ്ടും യു. എസ്. ഏ. മിക്കവാറും ഒരു ഭൂഖണ്ഡം തന്നെയാണു്. തൻനിമിത്തം, വിഭാഗീയചിന്ത അവിടെ ശക്തിയായി വളർച്ച പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രശ്നങ്ങളുടെ പേരിൽ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളിൽപ്പെട്ടവർ, ഒരേ അഭിപ്രായക്കാരായി സാമാന്യം ദീർഘകാലം ഒരുമിച്ചു് നില കൊള്ളുന്നതിനുള്ള സാഹചര്യം ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അതിനുള്ള പരമമായ ഉദാഹരണമാണു് നീഗ്രോപ്രശ്നം. 1861–ൽ ദക്ഷിണദേശീയർ അടിമത്തവ്യവസ്ഥിതിയുടെ വ്യാപനത്തിനു വേണ്ടി ഉറച്ച നിലപാടു് എടുത്തപ്പോഴും, ഉത്തരദേശീയർ അതിനു് കടകവിരുദ്ധമായ നില കൈക്കൊണ്ടു. ആഭ്യന്തരയുദ്ധകാലമൊഴികെയുള്ള കാലങ്ങളിൽ ഈ വിഭാഗീയത അത്യന്തം ശക്തമായിരുന്നു. യൂറോപ്പിനെ വിഭജിച്ച ദേശീയതയേക്കാളും തന്നെ അതു് ശക്തമായിരുന്നു എന്നു പറയാം. അതേ സമയം, ഗ്രേറ്റ് ബ്രിട്ടനിലെ വ്യാപകമായ പ്രാദേശികതയേക്കാളും ഈ വിഭാഗീയത ശക്തിതരവുമായിരുന്നു. യു. എസ്. ഏ. ബ്രിട്ടനെപ്പോലെ ഒരു സംഘടിതരാഷ്ട്രമോ യൂറോപ്പിനെപ്പോലെ രാഷ്ട്രങ്ങളുംക്കൊള്ളുന്ന ഒരു ഭൂഖണ്ഡമോ അല്ല. ഈ രണ്ടിൻറെയും ഇടയ്ക്കുള്ള പദവിയാണു് യു. എസ്സ്. ഏ യുടെതു്. അതിൽ സ്വന്തതാൽപര്യങ്ങളുള്ള പ്രത്യേകസ്റ്റേറ്റുകളുംക്കു് പുറമെ, വിസ്തൃതമായ പ്രദേശങ്ങളും വിഭാഗങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവയ്ക്കെല്ലാം അവയുടെതും അവരുടെതും ആയ താൽപര്യങ്ങളും ഉണ്ടു താനും.

ഈ വിഭാഗീയചിന്തയുടെ വിചിത്രമായ സമ്മർദഫലം യു. എസ്. ഏ യിലെ പാർട്ടികളിൽ പ്രസ്പഷ്ടമായിക്കാണാവുന്നതാണു്. ബ്രിട്ടനിൽ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളും ഉണ്ടായതു് രണ്ടു വിധത്തിലായിരുന്നു. പത്തൊൻപതാം ശതാബ്ദത്തിൽ ലിബറൽപാർട്ടിയും കൺസർവേറ്റീവ്പാർട്ടിയും ഉണ്ടായതു് ഒരേ ആശയങ്ങളുള്ള ഒരു ജനവിഭാഗം ഒന്നിച്ചു നിന്നതു കൊണ്ടാണു്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ലേബർപാർട്ടിയും കൺസർവേറ്റീവ്പാർട്ടിയും ഉണ്ടാ

യതു് ഒരേ വർഗത്തിലുള്ള ആളുകളെ ഒരുമിച്ചു് നിന്നതു കൊണ്ടാണു്. അധ്വാനിക്കുന്ന വർഗക്കാർ ഒരുമിച്ചപ്പോൾ ലേബർപാർട്ടിയും മധ്യവർത്തികളും ഉപരിവർഗക്കാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ചേർന്നു് കൺസർവേറ്റീവു് പാർട്ടിയും രൂപം കൊണ്ടു. യു. എസ്. എ യിലാവട്ടെ, വിഭാഗീയചിന്തയുടെ സമ്മർദം കൊണ്ടു് വിവിധവിഭാഗങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ തമ്മിൽ ഉണ്ടാക്കിയ ഒരു തരം സഖ്യമായിരുന്നു പ്രധാന പാർട്ടികളും. യൂറോപ്പിലെ വിവിധ സ്റ്റേറ്റുകളും തമ്മിലുണ്ടാക്കിയ സഖ്യങ്ങളോടാണു്, ബ്രിട്ടീഷ് രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളെക്കാളും യു. എസ്. എ പാർട്ടികൾക്കു് സാദൃശ്യമുള്ളതു്. ആവിധം ആൻഡ്രൂ ജാക്സന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ (1829–37) ഉള്ള ഡെമോക്രാറ്റിക്പാർട്ടി, സമ്മതിദാനാവകാശശക്തി വർധിപ്പിക്കുന്നതിനു്, പശ്ചിമദേശത്തുള്ള കർഷകവിഭാഗവും കിഴക്കൻ നഗരങ്ങളിലെ തൊഴിലാളികളും തെക്കൻദേശത്തെ പഞ്ഞിക്കൃഷിക്കാരും ആയി സഖ്യമുണ്ടാക്കി, ഉത്തരദേശത്തെ ബാങ്കർമാരോടും വ്യവസായികളോടും എതിർത്തു നിന്നു് ജയിച്ചു. നേരെ മറിച്ചു്, തെക്കൻദേശത്തെ പഞ്ഞിക്കൃഷിയുടമകളെയും അടിമയുടമകളെയും എതിർത്തു തോല്പിക്കുന്നതിനു്, ഏബ്രഹം ലിങ്കന്റെ റിപ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടി ഉത്തരദേശത്തെ വ്യവസായികളും പടിഞ്ഞാറൻദേശത്തെ കൃഷിക്കാരുമായി സഖ്യം ഉണ്ടാക്കി. ഇതിനു് പുറമെ, ഓരോ പ്രധാനപാർട്ടിയ്ക്കും ഓരോ വലിയ സന്നദ്ധസേന ഉണ്ടു്. ഉദാഹരണത്തിനു് ജാക്സന്റെ കീഴിലുള്ള ഡെമോക്രാറ്റിക്പാർട്ടി പ്രധാനമായും ഒരു പശ്ചിമദേശീയപാർട്ടി ആയിരുന്നു. എന്നാൽ, ആഭ്യന്തരയുദ്ധാനന്തരം അതു് ഒരു ദക്ഷിണദേശപ്രധാനമായ പാർട്ടി ആയി മാറി. എന്നാൽ, പുനഃസംവിധാനകാലത്തിനു് ശേഷം വളരെക്കാലത്തേക്കു് ദക്ഷിണദേശത്തുള്ള വെള്ളക്കാരായ ഓരോ സമ്മതിദായകനും ഡെമോക്രാറ്റിനു വേണ്ടിയാണു് വോട്ടു ചെയ്തതു്. പുനഃസംവിധാനത്തിന്റെ ഉത്തരവാദികളും റിപ്പബ്ലിക്കൻമാരായിരുന്നു എന്നുള്ളതാണു് ഈ മാറ്റത്തിനു് കാരണം. 'ഉറപ്പുള്ള ദക്ഷിണദേശം' എന്ന ഒരു ശൈലി തന്നെ ഉണ്ടായതു് അങ്ങനെ ആണു്. പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ ഏകദേശം ഒരു ശതാബ്ദക്കാലത്തേക്കു് ഡെമോക്രാറ്റിനു് തന്നെ വോട്ടു് തുടരെ ചെയ്യത്തക്ക വിധം, ദക്ഷിണദേശത്തെ ആറു് സ്റ്റേറ്റുകളും (അലബാമ, അർക്കൻസാസു്, സൗത്തു് കരോലീന, ലൂയിസിയാന, മിസിസിപ്പി) ദാർഢ്യമുള്ളതായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു ഉത്തരദേശീയപാർട്ടി എന്ന നിലയിലാണു് പ്രവർത്തനം സമാരംഭിച്ചതു്. അതിന്റെ ശക്തിസ്ഥാനം ഉത്തരദേശമായിരുന്നു. പെൻസിൽവേനിയയും ന്യൂഇംഗ്ലണ്ടിന്റെ മിക്ക ഭാഗങ്ങളും റിപ്പബ്ലിക്കൻ പാർട്ടിയുടെ ശക്തികേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നു.

വിഭാഗീയതയുടെ മാറാരു ഫലം പ്രധാനമാണു്. ബ്രിട്ടീഷ് ചിന്താഗതിക്കു് അതു് അന്യവുമാണു്. സമാനാശയങ്ങളുള്ള ആളുകളുടെ സമാജങ്ങളല്ലല്ലോ പാർട്ടികൾ. വളരെ വ്യത്യസ്തവും അത്യന്തം വിരുദ്ധവും ആയ ആളു

കും പ്രധാനപാർട്ടികളിലുണ്ടാവും. പിടിവാശിക്കാരല്ലാത്ത ഡെമോക്രാറുക ളും യാഥാസ്ഥിതികരായ റിപ്പബ്ളിക്കന്മാരും അതു പോലെ തന്നെ യാഥാ സ്ഥിതികരായ ഡെമോക്രാറുകളും പിടിവാശിക്കാരല്ലാത്ത റിപ്പബ്ളിക്ക ന്മാരും പാർട്ടികളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ഡെമോക്രാറായ റൂസ്വെൽട്ടി ന്റെ ന്യൂഡീൽശ്രുപാർശകളും ഈ വസ്തുത ഉറപ്പിച്ചു സ്ഥാപിച്ചു. യാഥാ സ്ഥിതികരായ ഡെമോക്രാറുകളും യാഥാസ്ഥിതികരായ റിപ്പബ്ളിക്കന്മാ രോടും പിടിവാശിക്കാരല്ലാത്ത റിപ്പബ്ളിക്കന്മാർ പിടിവാശിക്കാരല്ലാത്ത റിപ്പബ്ളിക്കന്മാരോടും യോജിച്ചു നിന്നു ന്യൂഡീൽശ്രുപാർശകൾക്കു അനു കൂലമായി വോട്ടു ചെയ്തു. എന്നിട്ടും യാഥാസ്ഥിതികരായ ഡെമോക്രാറുകളും ഡെമോക്രാറുകളായും പിടിവാശിയില്ലാത്ത റിപ്പബ്ളിക്കന്മാർ റിപ്പബ്ളി ക്കന്മാരായും തുടർന്നു വന്നു. അവർ അവരുടെ പാർട്ടി വിട്ടു മാറുന്നില്ല; ആരും അവരെ അടിച്ചു പുറത്താക്കുന്നുമില്ല. ബ്രിട്ടനിലെ രാഷ്ട്രീയപാർട്ടികളിൽ ഇത്തരം ഒരു സംഭവം ഉണ്ടാവുകയില്ല.

ഈ നിലയ്ക്കു, അമേരിക്കയിലെ പാർട്ടികളും സുനിശ്ചിതമായ ഏതെ ങ്കിലും ആശയങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയാണു് നില കൊള്ളുന്നതെന്നോ നില കൊണ്ടി രുന്നതെന്നോ പറയുവാനാവില്ല. എന്നിരുന്നാലും, ആഭ്യന്തരയുദ്ധാനന്തരകാലം മുതൽക്കു്, അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തു് ആധിപത്യം വഹിച്ചു വന്ന രണ്ടു പാർട്ടികളെയും സംബന്ധിച്ചു് സാമാന്യമായ ചില പ്രസ്താവനകൾ ചെയ്യു വാൻ സാധിക്കും. ഉത്തരദേശീയരുടെതായിരുന്ന, യഥാർഥത്തിൽ റിപ്പബ് ളിക്കൻ പാർട്ടി. വൻകിടബിസിനസ്സുകാരെല്ലാം അതിനു വേണ്ടി വോട്ടു ചെ യ്തു പോന്നു. ഏറ്റവും കൂടിയ താരിപ്പ്നിരക്കിനു് വേണ്ടി ആ പാർ ട്ടി നില കൊണ്ടു. രണ്ടു പാർട്ടികളിലും വച്ചു് അതു് കൂടുതൽ യാഥാസ്ഥിത കവുമായിരുന്നു. ഈ അടുത്ത കാലം വരെ, ഡെമോക്രാറുകൾക്കു് ഏറ്റവും അധികം വോട്ടു് ലഭിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നതു് ഉറപ്പുള്ള തെക്കൻ സ്റ്റേറ്റുകളിൽ ന ന്നായിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കിലും മറ്റു് വൻനഗരങ്ങളിലും താമസിച്ചിരുന്ന വി ദേശവംശജന്മാരും ഡെമോക്രാറുകൾക്കു് പിൻതുണ നൽകി. റിപ്പബ്ളി ക്കൻമാർക്കു് പതിവായി വോട്ടു് നൽകി പോന്ന നീഗ്രോകളും ഇപ്പോൾ ഡെ മോക്രാറുകളെ സഹായിച്ചു വരുന്നു. ഐറിഷ്കാരധികവും ഡെമോക്രാറു കൾക്കു് തന്നെ വോട്ടു ചെയ്യുന്നു. ഡെമോക്രാറുകളുടെ നയം, റിപ്പബ്ളി ക്കന്മാരെ അപേക്ഷിച്ചു് കൂടുതൽ പുരോഗമനസ്വഭാവമുള്ളതാണു്. ഇരുപ താം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ പുരോഗമനവാദികളായ വുഡ്രോ വിൽസ ൺ, ഫ്രാങ്ക്ലിൻ റൂസ്വെൽട്ടു്, ട്രൂമൻ, കെന്നഡി എന്നീ പ്രസിഡൻറ ർ ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഡെമോക്രാറിക് പ്രസിഡൻറുമാർ കൂടിയാണു്.

4. പാർട്ടിയന്ത്രം

ഓരോ പ്രധാന പാർട്ടിയുടെയും ഏറ്റവും പ്രമുഖമായ ലക്ഷ്യം അവരവരുടെ പാർട്ടി അംഗങ്ങളെ അധികാരത്തിൽ കയറ്റുക എന്നുള്ളതാണു്. പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ ജയിക്കുകയും 'സെനറ്റി'ലും 'ഹൗസി'ലും ഭൂരിപക്ഷം സ്ഥാനങ്ങളും കരസ്ഥമാക്കുകയും മാത്രമല്ല ഇതിന്റെ അർഥം. സ്റ്റേറ്റു് ഗവർണർ സ്ഥാനങ്ങളും അൻപതു് സ്റ്റേറ്റുകളിലെ നിയമസഭകളിൽ ഭൂരിപക്ഷം സ്ഥാനങ്ങളും ഇതോടെ പാർട്ടിയ്ക്കു് കരഗതമാവുന്നു എന്നു കൂടി ഈ വിജയത്തിനു് അർഥമുണ്ടു്. മാത്രമല്ല, അവരുടെ സ്ഥാനാർഥികളെ സ്റ്റേറ്റു് ജഡ്ജിമാർ, ഷെരിഫുകളും, പബ്ലിക് പ്രോസിക്യൂട്ടർമാർ തുടങ്ങിയ അനേകം ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ നിയമിക്കുവാനുള്ള അവകാശം കൂടി ഇതോടെ സിദ്ധിക്കുന്നു. തിരഞ്ഞെടുപ്പുവിജയം, എണ്ണമില്ലാത്ത സിവിൽ ഉദ്യോഗങ്ങളിലേക്കു് സ്വന്തം പാർട്ടിഅംഗങ്ങളെ നിയമിക്കുവാനുള്ള വാതിലും തുറന്നു കൊടുക്കുന്നു. ഫെഡറൽ ഗവണ്മെൻറിന്റെയും സ്റ്റേറ്റു് ഗവൺമെൻറിന്റെയും സിറ്റികളുടെയും തദ്ദേശസ്ഥാപനങ്ങളുടെയും കീഴിൽ സംഖ്യയില്ലാത്ത വിധം ഉദ്യോഗങ്ങളും ഉണ്ടു്. അവയിലധികവും മത്സരപരീക്ഷ പോലും കൂടാതെ നിയമിക്കാവുന്നവയുമാണു്. ഫെഡറൽ–സ്റ്റേറ്റു്–പ്രാദേശികതലങ്ങളിൽ, വിജയിച്ച പാർട്ടി തന്നെയാണു് ഈ വിധ നിയമനങ്ങളും നടത്തുന്നതു്. അങ്ങനെ നൽകപ്പെടുന്ന പ്രതിഫലത്തിനു് 'സ്പോയിൽസ് ഓഫ് ആഫീസ്' (Spoils of office) എന്നു പറയുന്നു. പാർട്ടിക്കു് വേണ്ടി വിശ്വസ്തതയോടെ ചെയ്ത സേവനത്തിന്റെയും തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ വോട്ടുകളും പാർട്ടിക്കു വേണ്ടി സമർഥമായി സാമ്പദിച്ചതിന്റെയും പേരിലാണു് പാർട്ടിഅംഗങ്ങൾക്കു് പ്രതിഫലമായി ഇത്തരം ഉദ്യോഗങ്ങളും നൽകുന്നതു്.

ഈ പ്രതിഫലസമ്പ്രദായം നിലനിൽക്കുന്നു എന്നതിന്റെ അർഥം, പാർട്ടികൾ ഏറ്റവും സമർഥമായി സംഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണു്. വളരെ ഏറെ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളിൽ ആളുകൾ വോട്ടു് ചെയ്യും എന്നും, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നുവെങ്കിൽ അവയെല്ലാം ശരിയായി തന്നെ ചെയ്യുന്നുവെന്നും നേരത്തെ ഉറപ്പു വരുത്തുക വളരെ പ്രയാസമേറിയ ജോലി ആണു്. നഗരങ്ങളിലെയും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെയും പാർട്ടിനേതാക്കന്മാർ–ബോസ്സുകൾ (Bosses)–അനേകം വോട്ടുകൾ നിയന്ത്രിക്കാൻ തക്ക സ്വാധീനശക്തിയുള്ളവരാണു്. അമേരിക്കൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ അഴിമതി കടന്നു കയറിയതു് ഈ വഴിക്കായിരുന്നു. പ്രാദേശികപാർട്ടിയന്ത്രങ്ങളിൽ ചിലർ കടുത്ത വഞ്ചനയ്ക്കു് കൂപ്രസിദ്ധി സമ്പാദിച്ചവരുമായിരുന്നു. ന്യൂയോർക്കിലെ ഡെമോക്രാറ്റിക്പാർട്ടിസംഘടനയായ 'ടമ്മനിഹാൾ' (Tammany Hall) ആറോൺബറിന്റെ പ്രസിഡൻസിക്കാലത്തു് ഏറ്റവും ശക്തിയേറിയ ഒരു പാർട്ടിയന്ത്രമായിരുന്നു. അഴിമതിക്കുള്ള കൂപ്രസിദ്ധി അതു് നേടുകയും ചെയ്തു.

ഓരോ പാർട്ടിയുടെയും ദേശീയസംഘടനയുടെ കേന്ദ്രം കൺവൻഷൻ ആണു്. പ്രസിഡൻഷ്യൽ സ്ഥാനാർഥിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുക എന്നുള്ളതാണു് കൺവൻഷന്റെ പ്രധാനകർത്തവ്യം. എല്ലാ നാലാം വഷ്വും നവംബർ മാസത്തിൽ പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പു് നടത്തുന്നു. (നിശ്ചിതമായ ഇടവേളകളോടു കൂടി, നിശ്ചിതതീയതികളിൽ അമേരിക്കയിലെ എല്ലാ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളും നടത്തപ്പെടുന്നു. എല്ലാ നാലാം വർഷവും നവംബർ മാസത്തിലെ ആദ്യത്തെ തിങ്കളാഴ്ച കഴിഞ്ഞു വരുന്ന ആദ്യത്തെ ചൊവ്വാഴ്ച പ്രസിഡൻറിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. മറ്റു് തിരഞ്ഞെടുപ്പുകളും ഇതു പോലെ നിശ്ചിത ദിവസങ്ങളിൽ തന്നെ നടക്കുന്നു. ഫെഡറൽ—സ്റ്റേറ്റു്—ലോക്കൽ എന്നീ സകല തലങ്ങളിലേക്കും നടക്കേണ്ടുന്ന വിവിധ തിരഞ്ഞെടുപ്പുകൾക്കുള്ള പോലെ നിശ്ചിതദിവസങ്ങളും നിർണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്.) കൺവൻഷൻ കൂടുന്നതു് തിരഞ്ഞെടുപ്പുവർഷത്തിന്റെ തൊട്ടു മുമ്പുള്ള വേനൽക്കാലത്തായിരിക്കും. എല്ലാ സ്റ്റേറ്റുകളിലെയും പ്രതിനിധികളും കൺവൻഷനിൽ സംബന്ധിക്കുന്നു. ഓരോ സ്റ്റേറ്റുകളിലെയും പാർട്ടിഅംഗങ്ങളും ചേർന്നു് കൺവൻഷനിലേക്കുള്ള പ്രതിനിധികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നു. പ്രാഥമികതിരഞ്ഞെടുപ്പു് (പ്രൈമറി ഇലക്ഷൻസു്) എന്നാണു് ഇതിനെ പറയുന്നതു്. കൺവൻഷനിൽ വച്ചു് ഇന്ന സ്ഥാനാർഥികളെ പിൻതാങ്ങണമെന്നുള്ള നിർദേശം സാധാരണമായി പാർട്ടിയിൽ നിന്നു് പ്രതിനിധികൾക്കു് നൽകാറുണ്ടു്. ദേശീയകൺവൻഷനിൽ വച്ചു്, പ്രതിനിധികൾ പ്രസിഡൻഷ്യൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിലെ പാർട്ടിസ്ഥാനാർഥി ആരായിരിക്കണമെന്നു് തീരുമാനിക്കുന്നു. സ്ഥാനാർഥിത്വം ലഭിക്കുമെന്നു് വിശ്വാസമുള്ള സ്ഥാനാർഥികളും കൺവൻഷനെ അഭിസംബോധന ചെയ്തു് പ്രസംഗിക്കും. പാർട്ടിയുടെ വിവിധ വിഭാഗങ്ങളുടെ ശക്തിയെപ്പറ്റി വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ടു് പാർട്ടിനേതാക്കന്മാർ, ഏറ്റവും അനുയോജ്യനായ സ്ഥാനാർഥിയാരെന്നു് അവസാനം നിശ്ചയിക്കുന്നു. ഈ തിരഞ്ഞെടുപ്പുരീതിയുടെ ഒരു ഫലം, പാർട്ടിയിലെ ഏറ്റവും പ്രഗൽഭനായ ആളിനെ അവസാനമായി തിരഞ്ഞെടുത്തു എന്നു് വരികയില്ല എന്നുള്ളതാണു്. താരതമ്യേന അറിയപ്പെടാത്ത ഒരാളിനെ കൺവൻഷൻ തിരഞ്ഞെടുത്തു എന്നു വരും. ചിലപ്പോൾ തുല്യസാമർഥ്യമുള്ള രണ്ടു് സ്ഥാനാർഥികളെയും പുറകോട്ടു് തള്ളി മാറ്റിക്കൊണ്ടു് മൂന്നാമതൊരാൾക്കു് സ്ഥാനാർഥിത്വം കിട്ടിയെന്നു് വരും. അത്തേഹം സമർഥനാവണമെന്നില്ല. പാർട്ടിയിലെ ശക്തിയേറിയ ഗ്രൂപ്പിനു് അത്തേഹം സമ്മതനും വിധേയനുമായിരിക്കും. രണ്ടു് പ്രഗൽഭന്മാർക്കിടയിൽ വരുന്ന ഒരു സന്ധിസ്ഥാനാർഥി അങ്ങനെ സ്വീകാര്യനായിത്തീരുന്നു. ആ വിധം വിജയസാധ്യതയുള്ള രണ്ടു് സമർഥന്മാരെ നീക്കി നിർത്തിക്കൊണ്ടു് 1920—ൽ റിപ്പബ്ലിക്കൻപാർട്ടി ഹാർഡിൻജിനെ പ്രസിഡൻഷ്യൽ സ്ഥാനാർഥിയായി നാമനിർദേശം ചെയ്തു.

സൂചിക

അങ്കിൾ ടോംസ് കാബിൻ 153
അബിസീനിയ 321
അയോവ 130, 144, 205, 209
അലബാമ 4, 103, 147, 148, 170, 200, 220, 299
അലാസ്ക 2, 4, 109, 135, 231, 232, 269
അൽബേനിയ 322
അർജന്റീന 109, 272
ആക്ട്
ഏലിയൻസ് 77
നാച്ചുറലൈസേഷൻ 77
സെഡിഷൻ 77
എംബാർഗോ 82, 83, 91
നോൺ ഇൻറർകോഴ്സ് 83
മേക്കൺസ് 83
താരിഫ് 117, 119, 268
കാൻസാസ്—നെബ്രാസ്ക 159, 160, 163
സിവിൽറൈറ്റ്സ് 191
ഓമ്നിബസ് 203
ഷെർമാൻ 214, 218, 224, 248, 271
ജോൺസ് 233
റിക്കുമേഷൻ 246
ക്ലേടൺ 252
ഫെഡറൽ റിസർവ് 252
ഫെഡറൽ ഫാം ലോൺ 253
ഇമിഗ്രേഷൻ 246, 268
വോസ്റ്റെഡ് 265
അഡ്ജസ്റ്റഡ് കോംപെൻസേഷൻ 272
നാഷണൽ ഓറിജിൻസ് 295
എമർജൻസിബാങ്കിംഗ് 306
സെക്യൂരിറ്റീസ് 307, 311
ഫാർമേഴ്സ് റിലീഫ് 307
സോയിൽ കൺസർവേഷൻ 308
ഇൻഡസ്ട്രിയൽ റിക്കവറി 309
വാഗ്നർ 312
ഫെയർ ലേബർ സ്റ്റാൻഡേർഡ് 312
ഫുഡ് ആൻഡ് ഡ്രഗ്സ് 314
ടെയിലർ ഗ്രെയിസിംഗ് 314
ജോൺസൺ 321
ന്യൂട്രാലിറ്റി 321, 322
വാർപവേഴ്സ് 331
ടാഫ്റ്റ്-ഹാർട്ലി 367, 376
ആഡംസ്, ജോൺ 37, 75, 76-78, 111, 123
ആഡംസ്, ജോൺ ക്വിൻസി 101, 104, 106, 108, 109, 110–112, 115, 116, 135
ആഡംസ്, ഷെർമാൻ 348
ആഡംസ്, സാമുവൽ 37, 39
ആസ്ട്രിയ 108, 244, 322, 360
ആസ്ട്രേലിയ 330, 333, 341
ആർക്കൻസാസ് 125, 130, 147, 172, 191, 382
ഇന്തോനേഷ്യ 353
ഇൻഡ്യാന 85, 100, 103, 144, 161, 210
ഇൻറർനാഷണൽ ലേബർ ഓർഗനൈസേഷൻ 318
ഇല്ലിനോയി 94, 100, 103, 128, 130, 144, 158, 161, 162, 163, 204, 209, 210, 218, 245
ഇറാൻ 353
ഇറാഖ് 244, 262, 277, 321, 326, 353, 354

ഈറൻ 301

ഉടമ്പടി
പാരീസ് 29, 232, 233
സാൻലൊറെൻഡോ 70
മിസ്സൗറി അനുഞ്ജനം 106, 120, 150, 156, 159, 161, 162, 171
പെച്ച്സ്റ്റർ-ആഷ്ബർട്ടൻ 132, 135
ഓറിഗൺ 135
കനാഗാവാ 141
വെഴ്സയിൽസ് 262, 263, 273
ചതുഃശക്തി 277
പഞ്ചശക്തി 277

ഉത്തരകരോലിന 17, 22, 31, 56, 147, 172, 181, 219, 383

ഉത്തരകൊറിയ 353

എഡിസൺ, തോമസ് 211

എമേഴ്സൺ 146, 165

എലിവിറ്റ്നി 59, 60, 92

ഐക്യരാഷ്ട്രസംഘടന 351

ഐസനോവർ, ഡ്വയിറ്റ് ഡി. 335, 338, 339, 348, 359, 360, 361, 362, 369, 370, 371, 381, 382

ഐൻസ്റ്റൈൻ 345

ഐർലൻഡ് 200

ഒഹായോ 84, 94, 96, 101, 126, 127, 144, 200, 210, 221, 225, 269

ഓവൻ, റോബർട്ട് 144

ഓറിഗോൺ 95, 99, 126, 127, 129, 137

കുക്ലക്സ്ക്ലാൻ 196, 286, 299, 300

കണക്ടിക്കറ്റ് 20, 26, 46, 47, 144, 146, 265

കൽഹൂൻ 86, 101, 102, 103, 104, 112, 113, 117, 120, 132, 135, 156, 158

കാലിഫോർണിയ 2, 4, 8, 13, 14, 125, 128, 129, 138, 139, 140, 156, 157, 269, 373

കാസ്ട്രോ 240, 363, 364, 366

കാർണേഗി, ആൻഡ്രൂ 202, 212, 375

കാൻസാസ് 7, 158, 159, 160, 163, 174, 203, 204, 207, 208, 315

കിങ്ങ്, മാക്കൻസി 324

കിങ്ങ്, മാർട്ടിൻ ലൂതർ 382, 383

ക്ലിഡ്ജ്, കാൽവിൻ 269–277, 279, 286, 313

കെന്നഡി, റോബർട്ട് 383

കെന്നഡി, ജോൺ ഫിറ്റ്സ്ജെറാൾഡ് 347, 349, 364, 365, 372, 377, 383

കെൻറക്കി 9, 47, 78, 85, 94, 99, 100, 101, 121, 126, 147, 150, 166, 172, 174

കൈസർ 322

കൊളംബസ്, ക്രിസ്റ്റഫർ 11, 13

കൊളംബിയ 109, 241

കൊളറാഡോ 4

ക്രാഫോർഡ്, വില്യം 110

ക്രൂഷ്ചേവ് 361, 362, 365

ക്ലീവ്ലാൻഡ് 210, 218, 222, 224, 229, 234

ക്ലേ, ഹെൻറി 85, 99, 101, 110, 119, 120, 121, 122, 132, 137, 157, 158

ക്വാക്കർമാർ 151, 152, 181

ക്യാനഡ 14, 27, 28, 33, 40, 47, 62, 68, 84, 85, 88, 91, 133, 136, 247, 272, 287, 296, 355

ക്യൂബ 101, 111, 141, 142, 200, 227, 228, 229, 231, 233, 234, 235, 236, 238, 240, 241, 319, 364, 366

ഗാരിസൺ,വില്യം ലോയ്ഡ് 152, 155

ഗാർഫീൽഡ്, ജെയിംസ് 222

ഗെറിസ്ബർഗ് 167, 179, 183

ഗ്രാൻറ്, യൂളിസസ് 178, 179, 182, 183, 184, 194, 195, 197, 198, 199, 222, 268

ഗ്രീലി, ഹൊറേയ്സ് 146, 198

ഗ്രീസ് 353

ഗ്രീൻ, വില്യം 295

ഗ്രെൻവിൽ 17, 34, 35

ചർച്ചിൽ, വിൻസ്റ്റൺ 327, 333, 344, 352

ചാർലിചാപ്ളിൻ 286

ചാൾസ്ടൺ 22, 38, 57, 58, 61, 67, 171, 185

ചിക്കാഗോ 202, 204, 205, 210, 218, 227, 243, 245, 289, 374

ചിയാങ് കൈഷക്ക് 326, 353, 357

ചിലി 109

ചെക്കോസ്ലൊവാക്യ 262, 322, 339

ചേംബർലയിൻ, ജോസഫ് 234

ചൈന 237, 326, 330

ജനറൽ ബ്രാഡോക്ക് 28, 41

ജപ്പാൻ 141, 237, 240, 276, 277, 320, 327, 336, 340, 344, 345, 353

ജർമനി 237, 240, 257, 259, 261, 262, 274, 275, 311, 321, 322, 323, 325, 326, 332, 333, 336, 339, 351, 355

ജാക്സൺ, ആൻഡ്രൂ 7, 10, 51, 89, 100, 104, 112, 113–124, 125, 251, 293

ജിംക്രോനിയമങ്ങൾ 219–221, 298

ജെഫേഴ്സൺ, തോമസ് 41, 42, 55, 58, 62, 65, 68, 71, 72, 74, 75, 78, 79–83, 84, 91, 95, 99, 106, 155, 170, 184, 251, 293, 296, 320

ജെയിംസ്ടൗൺ 19

ജെയിംസ്വാട്ട് 60

ജോഡൽ, ജനറൽ 340

ജോൺ ബെൽ 166

ജോൺസൻ, ആൻഡ്രൂ 188, 189, 191, 192, 193

ജോർജിയ 23, 38, 59, 122, 123, 147, 148, 170, 181, 183, 219, 221, 382

ടാഫ്റ്റ് 238–249

ടിൽഡൻ, സാമുവൽ 200

ടെക്സാസ് 2, 4, 14, 99, 105, 125, 126, 136, 137, 138, 147, 148, 156, 158, 170, 193, 204, 257, 348, 381

ടെന്നസി 47, 100, 101, 124, 126, 147, 166, 172, 174, 189, 191, 196

ടൈലർ, ജോൺ 130–133, 138, 150

ടോക്കിയോ 345

ടൗൺഷെൻഡ്, ചാൾസ് 36

ട്രൂമാൻ, ഹാരി എസ്. 331, 332, 345, 347, 351, 352, 367, 368, 376, 380

ഡഗ്ലസ്, സ്റ്റീഫൻ 159, 162, 163, 166

ഡള്ളസ്, ജോൺ ഫോസ്റ്റർ 349,359, 361, 362, 369

ഡിട്രോയിറ്റ് 374, 380

ഡിലാവേർ 147, 150, 172

ഡെക്കോട്ട 204, 207, 208, 209

ഡ്രെഡ്സ്കോട്ട് 160, 161, 166

ഡ്രേക്കു് 17
തുർക്കി 353
ദക്ഷിണ കരോലിന 22, 23, 43, 51, 59, 61, 85, 117, 119, 147, 148, 170, 181, 194, 195, 200
നിക്സൺ, റിച്ചാർഡ് 349
നിമിറ്റ്സ്, അഡ്മിറൽ 343, 344
നെപ്പോളിയൻ 84, 86
നെബ്രാസ്കാ 159, 163, 203, 204, 207, 208, 225
നെവേഡ 202, 203, 204, 228
നേറോ 355, 360, 377
ന്യൂആംസ്റ്റെർഡാം 20, 21
ന്യൂഇംഗ്ലണ്ട് 4, 9, 19, 20, 24, 26, 30, 32, 35, 42, 46, 58, 61, 75, 82, 86, 87, 90, 105, 112, 138, 144, 280, 377
ന്യൂഓർലിയൻസ് 8, 16, 28, 80, 88, 89, 114, 158, 162, 174, 176, 192
ന്യൂഗിനി 342, 343
ന്യൂജേഴ്സി 46, 101, 144, 245, 249, 250
ന്യൂഡീൽ 310–317, 370, 372
ന്യൂഫണ്ട്ലാൻഡ് 16, 17, 324, 327
ന്യൂമെക്സിക്കോ 4, 139, 140, 157, 248, 254, 345
ന്യൂയോക്കു് 9, 20, 24, 25, 35, 40, 42, 46, 54, 56, 58, 59, 61, 82, 88, 94, 101, 112, 129, 134, 144, 145, 152, 198, 206, 211, 238, 244, 288, 293, 373, 374, 380
ന്യൂസ്പെയിൻ 14
ന്യൂഹാംപ്ഷെയർ 144, 158
ന്യൂറംബർഗ് 353
പനാമ 240, 241, 242
പാട്രിക്ഹെൻറി 55
പാമേഴ്സ്റ്റൺ 134, 135, 177
പാരീസ് 362
പിറ്റ്, വില്യം 35
പിറ്റ്സ്ബർഗ് 28, 202, 212
പിയേഴ്സ്, ഫ്രാങ്ക്ളിൻ 158, 159, 161, 165
പീക്കിംഗ് 237
പെറു 12, 13, 109
പെൻസിൽവേനിയ 4, 22, 24, 26, 47, 54, 58, 72, 100, 101, 112, 144, 158, 161, 174, 179, 216, 218, 245
പെർക്കിൻസ്, ഫ്രാൻസിസ് 305
പേൾഹാർബർ 326, 327, 329, 330, 333, 340, 342
പോർട്ട്സ്ഡാം 345, 352
പോളണ്ട് 260, 322, 339, 352
പോൽക്കു്, ജെയിംസ് നോക്സ് 136, 137, 139, 141, 228
പ്രെസ്കോട്ട്, വില്യം 146
പ്രെസ്റ്റൺ ബ്രൂക്കു് 158
ഫിലാഡൽഫിയ 25, 38, 40, 43, 49, 57, 58, 61, 67, 216, 374
ഫിലിപ്പൈൻസ് 227, 231, 232, 247, 340, 343
ഫിൻലൻഡ് 321, 323, 353
ഫിൽമോർ, മില്ലാർഡ് 157
ഫുൾട്ടൺ, റോബർട്ട് 95
ഫെനിമോർ, ജെയിംസ് 146
ഫോർഡ്, ഹെൻട്രി 286, 293
ഫോർമോസ 237, 357
ഫ്ളോറിഡ 14, 48, 49, 62, 86, 99, 104, 114, 125, 147, 170, 195, 200, 366, 373, 375
ഫ്രാങ്ക്ളിൻ, ബഞ്ചമിൻ 30, 43, 50
ഫ്രാങ്കോ, ജനറൽ 322

ഫ്രാൻസ് 15, 60, 67, 76, 80, 168, 123, 177, 237, 240, 260, 262, 277, 322, 354, 355, 360
ഫ്രെമോണ്ട്, ജോൺ 161
ബക്ക്, എഡ്വേർഡ് 35
ബർമ 353
ബർമിംഗ്ഹാം 299
ബർളിൻ 365
ബഹംഗേറിയ 353
ബിഡിൽ, നിക്കോളാസ് 121
ബുക്കാനൻ, ജെയിംസ് 158, 161, 171, 228
ബെൽജിയം 323
ബേൺസ്, ആൻറണി 160
ബോസ്റ്റൺ 19, 30, 34, 37, 38, 39 40, 42, 46, 58, 61, 374
ബ്രസീൽ 319, 327
ബ്രിട്ടൻ 331, 354, 355
ബ്രിട്ടീഷ് ഗയാന 234
ബ്രയാൻ, ജെന്നിങ്സ് 225, 233, 238, 253
ബ്രൗൺ, ജോൺ 164
മക് ആർതർ, ജനറൽ ഡഗ്ളസ് 341, 343, 356, 358
മക്കാത്തി, ജോസഫ് 368, 369
മനില 230, 344
മൺറോ, ജെയിംസ് 58, 103–110
മാക്കിൻലി 214, 221, 225, 226, 227–237, 238, 239, 246, 268
മാഡിസൺ, ജെയിംസ് 50, 56, 58, 83, 84, 86, 89, 103
മാക്ക്ടൈൻ 146
മാർഷൽ, ജോർജ് 354
മാർഷൽ, ജോൺ 54, 58, 107, 108, 123
മാർഷൽപദ്ധതി 354, 363
മിച്ചിഗൺ 125, 144, 210
മിനിയാപോളിസ് 95
മിനെസോട്ട 4, 125, 208, 209
മിസിസിപ്പി 147, 148, 170, 193, 196
മിസ്സൗറി 7, 147, 150, 171, 172, 174, 204
മുസ്സോളിനി 298, 321, 336, 340
മെക്സിക്കോ 12, 13, 14, 99, 100, 109, 126, 136, 137, 138, 139, 141, 156, 177, 254, 257, 276, 287, 319, 373
മെസാച്ചുസെറ്റ്സ് 19, 20, 38, 40, 46, 55, 56, 71, 72, 90, 106, 110, 112, 118, 144, 146, 160, 245, 269
മെൽവിൽ, ഹെർമൻ 146
മേരിലാൻഡ് 46, 147, 150, 162, 172, 174, 178
മെക്സിക്കോ 202, 203, 207
മൊറോക്കോ 240
മോട്ടലി 146
മോണ്ട്ഗോമറി, ജനറൽ 334
മോസ്ക്കോ 333, 352, 369
മോൺട്രീൽ 15, 20, 28, 49
യാൾട്ട 344, 352, 368
യുഗോസ്ലേവിയ 262
യുദ്ധം
  സ്പാനിഷ് സക്സെഷൻ 27
  അതുസ്റ്റർക്ക് 135
  മെക്സിക്കൻ 140
  സ്പാനിഷ്-അമേരിക്കൻ 228–231, 238
  കൊറിയൻ 371, 377
യേൽസർവകലാശാല 146
ലണ്ടൻ 261
ലാവോസ് 365
ലാറിൻ അമേരിക്ക 296, 318

ലിങ്കൺ, ഏബ്രഹാം 7, 80, 100, 162, 163, 165, 166, 167, 168, 170, 178, 181, 182, 183, 188, 189, 190, 238, 251, 293
ലീഗ് ഓഫ് നേഷൻസ് 273, 318, 319, 320, 328, 351
ലൂയിസിയാന 9, 16, 28, 80, 101, 105, 130, 147, 148, 157, 170, 195, 200, 297, 381
ലേ ഓംഗ് ഫെല്ലോ 146
ലോവൽ, ഫ്രാൻസിസ് 92, 144
ലൈബീരിയ 151, 152
വാഷിംഗ്ടൺ 70, 89, 115, 175, 234
വാഷിംഗ്ടൺ ഇർവിംഗ് 126
വാഷിംഗ്ടൺ, ജോർജ് 40, 41, 42, 44, 50, 64, 65, 66, 69, 99
വാഷിംഗ്ടൺ, ബുക്കർ ടി. 379
വൻബ്യൂറൻ, മാർട്ടിൻ 111, 112, 116, 124, 130–133
വിയന്ന 365
വിസ്കോൺസിൻ 125, 130, 144, 209, 210, 245, 311, 368
വിൽക്കി, വെൻഡൽ 324
വിൽമൊട്ട് 156, 163
വിൽസൺ, വുഡ്റോ 226, 245, 249, 250–265, 273, 296, 302, 328, 351, 372
വിറ്റ്മൻ, വാൾട്ട് 146, 296
വിറ്റിയർ, ജോൺഗ്രീൻലീഫ് 146, 152
വൂംഫ് 28
വൂംമാൻ, ജോൺ 151
വെബ്സ്റ്റർ, ഡാനിയൽ 118, 158
വെനീസുല 234, 240
വെല്ലിംഗ്ടൺ പ്രഭു 86, 89
വെൽഡ്, തിയോഡർ ഡി. 152
വെഴ്സെയിൽസ് 261
വെർജീനിയ 18, 19, 22, 24, 25, 31, 32, 33, 35, 41, 46, 56, 58, 59, 61, 71, 75, 78, 103, 147, 151, 160, 164, 172, 174, 175, 177, 179, 181, 183, 193, 219, 250, 382
വെർമോണ്ട് 144
സമ്നർ 158
സ്പെയിൻ 44, 47, 66, 86, 96, 142, 321, 322
സ്മിത്ത്, ജോൺ 18
സ്റ്റാലിൻ 344, 352
സ്റ്റീവൻസ് 193, 194
സ്റ്റീവൻസൻ, അഡ്ലായി 348
സാൻഫ്രാൻസിസ്കോ 14, 129
സിംക്ളയർ, അപ്ടൻ 245
സിംഗപ്പൂർ 341
സിൻസിനാറ്റി 95, 210
സെയിൻറ്ലൂയി 95
സ്റ്റോറർ, സാമുവൽ 60
ഹംഗറി 244, 260, 339, 353, 361, 373
ഹരിമാൻ ഇ. എച്ച്. 212
ഹേം, കോർഡൽ 314
ഹാതോൺ, നഥാനിയൽ 146
ഹാമിൽട്ടൻ, അലക്സാൻഡർ 50, 54, 56, 65, 67, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75, 76, 77, 81, 87, 99
ഹാവായി 2, 4, 227, 232, 342
ഹാരിസൺ, വില്യം ഹെൻറി 85, 130–133, 151
ഹാരി ഹോപ്പ്കിൻസ് 352
ഹാർഡിംഗ് 266, 267–269, 270
ഹാർവാർഡ് സർവകലാശാല 145, 301
ഹിരോഷിമ 346
ഹിറ്റ്ലർ 298, 316, 321, 322, 334, 336, 350

ഹൂവർ, ഹെർബർട്ട് 259, 268, 269, 270, 271, 278–285, 291, 292, 301, 304, 310, 313, 318, 319, 320, 321, 367
ഹ്യൂസ് 276, 277
ഹെയ്സ് 200, 201, 222
ഹെയിൻ, റോബർട്ട് 118
ഹെൻടി വാലസ് 305
ഹേഗ് 275
ഹേ, ജോൺ 237, 276
ഹോക്കിൻസ് 17, 151
ഹോളണ്ട് 19, 21, 44
റഷ്യ 108, 237, 240, 260, 272, 320, 323, 331, 351, 353, 360, 361
റാലി, സർ വാൾട്ടർ 17
റിച്ച്മോണ്ട് 177, 178, 185
റുമേനിയ 353
റൂസ് വെൽറ്റ്, എലീനർ 380
റൂസ്വെൽട്ട്, തിയോഡോർ 214, 238–249, 301, 314, 318
റൂസ്വെൽട്ട്, ഫ്രാങ്ക്ളിൻ 54, 208, 226, 292, 300, 301–317, 318, 319, 321, 322, 323, 324, 327, 328, 330, 332, 333, 341, 344, 345, 347, 351, 352, 368, 372
റോക്ക്ഫെല്ലർ, ജോൺ 212, 375
റോഡ്ഐലൻഡ് 144,
റോമൽ 333

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM

Cl. No. 973 Acc. No. 1403

This book should be returned on or before the date last stamped below.

If the book is not returned on due date
a fine of ₹1 per day will be charged

M 973 1403

HIL-A

ചിറ്റൂർ, സി.ചി

രാജരിക്കൽ ചെങ്കുന്നാടിന്റെ-
ചരിത്രം.

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No M 973 Acc. No 1403

Author ചിന്ത സി. ഐ.

Title നമ്മളെന്നിത്താൻ ചെത്തുനാടിന്റെ ചരിത്രം

Indic Digital Archive Foundation

gpura.org